

Ma
Jôn

CỦA
LỘ
PHI
HƯƠNG

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương

Quyển 1

Chương 1: Mở Đầu

: Quyển 1 - Chương 2

: Quyển 1 - Chương 3

: Quyển 1 - Chương 4

: Quyển 1 - Chương 5

: Quyển 1 - Chương 6

: Quyển 1 - Chương 7

: Quyển 1 - Chương 8

: Quyển 1 - Chương 9

: Quyển 1 - Chương 10

: Quyển 1 - Chương 11

: Quyển 1 - Chương 12

: Quyển 1 - Chương 13

: Quyển 1 - Chương 14

: Quyển 1 - Chương 15

: Quyển 1 - Chương 16

: Quyển 1 - Chương 17

: Quyển 1 - Chương 18

: Quyển 1 - Chương 19

: Quyển 1 - Chương 20

: Quyển 1 - Chương 21

: Quyển 1 - Chương 22

: Quyển 1 - Chương 23

: Quyển 1 - Chương 24

: Quyển 1 - Chương 25

: Quyển 1 - Chương 26

: Quyển 1 - Chương 27

: Quyển 1 - Chương 28

: Quyển 1 - Chương 29

: Quyển 1 - Chương 30

: Quyển 1 - Chương 31

: Quyển 1 - Chương 32

: Quyển 1 - Chương 33

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 1

Mở Đầu

“Bốn tọa là thân bất tử, tam giới tuy rộng lớn, vũ trụ tuy vô tận, nhưng không ai có thể tranh với ta.” Bóng đen nằm trên dung nham bốc một vốc nham thạch nóng chảy đỏ rực, cất tiếng: “Dựa vào một nữ nhân như cô mà cũng muốn dùng kiếm chém bốn tọa à?”

Sát khí mạnh mẽ quấn chặt lấy trường kiếm lạnh lẽo, nữ nhân cầm kiếm đứng giữa không trung, đôi môi khẽ cong, thái độ xác xược ngông cuồng hơn cả Ma Tôn, “Đông Phương Thanh Thương, người không dám ứng chiến à?”

“Ha ha ha! Không dám?” Đông Phương Thanh Thương ngẩng mặt lên trời cười lớn, nham thạch nóng chảy bỗng bùng cháy trong lòng bàn tay hần. Ngọn lửa trong không trung ngưng tụ thành một thanh trường kiếm đỏ rực, hơi nóng tỏa ra chấn động y bào nữ nhân, “Xích Địa nữ tử, dám vô dụng của Thiên giới phong cô làm Thiên Địa chiến thần, dám kiêu căng với bốn tọa như vậy, thiết nghĩ cô cũng có chút bản lĩnh.”

Đông Phương Thanh Thương hí mắt cười nhẹ, hần đứng dậy, mái tóc dài màu bạc bay múa cuồn cuộn, đôi chân trần vừa bước ra, núi lửa dưới chân hần dường như cũng chấn động rung chuyển theo.

“Vừa khéo hôm nay ta cũng buồn chán.” Đông Phương Thanh Thương nói xong, nhắc cổ tay, trường kiếm đỏ rực che nửa mặt, ma khí trong đôi

mắt đan phụng như nòng đậm hơn, “Vậy thì để bốn tọa thử cô một phen.”

“Ma Tôn.” Hàn kiếm trong tay Xích Địa nữ nhân chủ thể, “Khinh địch là đại kị của binh gia.”

Đông Phương Thanh Thương nhếch môi cười, “Kẻ yếu mới có đại kị.” Đôi mắt màu máu của hắn lóe hàn quang, răng nanh sắc nhọn cũng lóe lên ánh lửa, hết sức ngông cuồng, “Bốn tọa không hề có úy kị.”

Ma Tôn thượng cổ đại chiến với Xích Địa nữ tử khiến thiên địa thất sắc ngày đêm lẫn lộn, tinh tú dường như cũng bị ảnh hưởng. Nhưng cũng trong trận chiến đó, Ma Tôn hoành hành tam giới bại dưới kiếm của Xích Địa nữ tử. Từ đó uy danh Xích Địa nữ tử Thiên Địa chiến thần vang xa, còn Ma Tôn sau trận chiến đó trọng thương khó lành, cuối cùng bị chư thần chư phật đồng tâm hợp lực chém chết.

Người của Ma giới sau đó cũng bị đuổi vào vùng đất căn cỗi Cửu U, khó có ngày khởi sắc.

“Đông Phương Thanh Thương chết rồi sao?”

“Ma Tôn là thân bất tử, không vào luân hồi, hồn phách không tiêu không tan, chờ thời cơ thích hợp hắn ta sẽ quay lại.”

Hoa Lan trong chậu đồng đưa chiếc lá, “Vậy lúc nào hắn mới quay lại? Chủ nhân... Ta sợ chết...”

“Hắn không quay lại được đâu.” Ti Mệnh nhắc chiếc bút Mệnh cách, “Ta, Thiên đế, còn có Chiến thần hiện giờ là Mạch Khê, cả tiểu ca coi cửa trước Nam thiên môn và tiểu tiên nữ hôm qua giúp ta tưới nước cho người đều không để hắn quay lại đâu, bởi vậy người yên tâm đi, không chết được đâu, ngoan.”

Khi nghe Ti Mệnh kể qua quít về câu chuyện thời thượng cổ đó, có thể nào Hoa Lan nhỏ cũng không ngờ được là, có ngày nàng thật sự nhìn thấy Ma Tôn sống dậy, quay lại tam giới. Càng không ngờ nàng lại phải đối diện chào hỏi, giương mắt nhìn đại ma đầu thượng cổ này.

Điều khiến nàng có đập vỡ đầu cũng không ngờ đến nhất là...

Có một ngày, nàng lại dùng... cơ thể của đại ma đầu bất lão bất tử, ma lực vô biên làm nhiều điều ác này.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 2

Type-er: Snowflake HD

Beta: Mều

Hoa Lan nhỏ ngồi trong nhà lao, nhìn nữ nhân bên ngoài ngồi xếp bằng, nhắm mắt ngưng thần, yên lặng đến mức ngay cả hơi thở cũng không nghe thấy.

Chẳng biết đã bao nhiêu ngày rồi, Hoa Lan nhỏ chống cằm, vẻ mặt rất âu lo... rốt cuộc có hít thở cho tử tế không, nếu hẳn cứ im hơi lặng tiếng như vậy mà ngộp chết, vậy nàng thiết thòi biết đường nào!

Dù gì cơ thể đó mới là cơ thể thật sự của nàng!

Còn cơ thể nàng đang dùng lúc này...

Hoa Lan nhỏ nắm mái tóc màu bạc rũ xuống eo, đưa bàn tay to sờ lên vòm ngực phẳng lì của mình lần thứ một trăm, sau đó thở dài than vãn: “Cứng quá.”

Giọng nói trầm thấp cuốn hút của nam nhân thốt ra hai âm tiết này, vang vọng mấy vòng trong tháp Hạo Thiên rồi mới chậm chậm biến mất.

Nhưng hai âm tiết này lại phá tan sự tĩnh lặng được duy trì đã lâu, nữ nhân ngoài nhà lao cuối cùng cũng chậm rãi thở ra một hơi, nhắm mắt nói:

“Tiểu hoa yêu, người còn cả gan dám giở trò với cơ thể của bốn tọa nữ thì đừng trách bốn tọa không khách sáo với cơ thể của người.”

“Tính toán chi li, ta cứ thích sờ ngực người đó thì sao nài, một nam nhân như người mà cũng sợ bị sờ sao...” Hoa Lan nhỏ khựng lại, lập tức xấu hổ che mặt, “Ôi chao, này đại ma đầu, người tưởng ta sờ chỗ nào chứ? Đen tối! Đầu óc người đúng là đen tối!”

Nữ nhân mở đôi mắt lạnh, ánh mắt quý dị rất không phù hợp với gương mặt, mỉm cười mỉa mai, “Nữ nhân mà nói ra những lời này, người cũng chưa chắc đã trong sáng bao nhiêu.”

Hoa Lan nhỏ “Hứ” một tiếng, láu lỉnh nói tiếp, “Chẳng phải người là Ma Tôn thượng cổ sao? Truyền thuyết nói rằng người trộm gà bắt chó lợi hại lắm...” Đầu mày Đông Phương Thanh Thương nhướng lên, Hoa Lan nhỏ bất giác nuốt một ngụm nước bọt, “Người... người lợi hại như vậy, nghĩ cách ra khỏi đây đi chứ...”

Đông Phương Thanh Thương lại nhắm mắt, “Muốn ra ngoài thì đừng gây thêm phiền nữa cho ta.”

Hoa Lan nhỏ trừng mắt, nổi giận, “Hiện giờ người bị giam trong nhà lao là ta đó! Ta làm sao gây thêm phiền cho người được, nếu nói thêm phiền thì người mới là cao thủ gây thêm phiền cho đời này của ta đấy!”

Nếu không phải tại hãn, sao nàng lại bị giam trong tháp Hạo Thiên chứ! Rồi lại làm sao từ một lan hoa khuê nữ yêu kiều biến thành một nam nhân hoang dã thô lỗ... Tuy cơ thể của đại ma đầu này trông cũng da non thịt mềm lắm, thân hình khá, khí chất khá, ngũ quan cũng khá, ngón tay cũng dài...

Hoa Lan nhỏ lắc lắc đầu, “... Nếu không phải tại con ma xui xẻo nhà người, ta cũng đâu rơi vào tình cảnh này!”

“Con ma xui xẻo?” Đông Phương Thanh Thương nhíu mắt, “Dám nói bốn tọa như vậy, gan người cũng không nhỏ nhỉ.”

Đối diện với đôi mắt rõ ràng là của mình, nhưng Hoa Lan nhỏ lại bị ánh nhìn của Đông Phương Thanh Thương dọa chết khiếp, lạnh gan đau bụng, thậm chí khí huyết cũng suy...

Nhưng mấy song chắn trước mắt Hoa Lan nhỏ đã giúp nàng thêm can đảm, nàng phồng má, hừ lạnh, “Có bản lĩnh thì người đánh ta đi!”

Nghe thấy câu này, Đông Phương Thanh Thương bỗng mỉm cười, sau đó kéo mái tóc xõa sau lưng mình, trong lúc Hoa Lan nhỏ trợn mắt há miệng chưa khép lại được, không khí trên ngón tay hắt khê động, mái tóc dài đến eo kia đã bị cắt đứt hết, phát ra tiếng “soạt”.

Hoa Lan nhỏ cứng đờ cả người.

Tó... tóc, tóc của nàng...

Đông Phương Thanh Thương vân vê mái tóc đứt của nàng trong tay, “Đầu óc thì không thông minh, nhưng mà tóc cũng đẹp lắm.” Nói xong tùy tiện vứt mớ tóc trong tay xuống, những sợi tóc dài đen nhánh mềm mượt xinh đẹp như đuôi công rải đầy mặt đất. Hắt ngồi xuống, kéo kéo mái tóc đen chỉ còn đến tai, vất chân lên gối, nụ cười trên môi vừa xốc xược vừa xấu xa. “Sao, người quên rồi à, bây giờ người đang nằm trong tay ta đó.”

Ác ma! Ác ma bệnh hoạn điên cuồng táng tận lương tâm!

Hoa Lan nhỏ gần như sắp khụy xuống, đau lòng nhìn mớ tóc đứt của mình rải đầy mặt đất, lâu thật lâu mới nhớ ra phải báo thù hung thủ! Nàng ngẩng đầu hung dữ nhìn Đông Phương Thanh Thương, hét lớn: “Người không xong với ta đâu!”

Hoa Lan nhỏ thò tay ra sau lưng kéo mái tóc dài màu bạc, học theo tư thế của Đông Phương Thanh Thương, không khí giữa hai ngón tay khẽ động...

Sau đó nàng muốn khóc hơn.

Trong cơ thể của Ma Tôn này, không hiểu là do nàng không biết điều động khí tức hay vốn không có chút khí tức nào, nàng không thể sử dụng pháp thuật được.

Đông Phương Thanh Thương tựa như đã liệu được kết quả, độ cong trên môi càng cao thêm mấy phần, “Muốn căn tóc của bốn tọa à, người còn phải tu luyện chừng vạn năm nữa.”

Hoa Lan nhỏ nghiêng rằng, “Ta không tin! Nàng cuốn mấy sợi tóc giật mạnh, đứt cả gốc lẫn ngọn, đau đến run người. Thân hình Đông Phương Thanh Thương cứng lại, nụ cười khẽ tắt. Hoa Lan nhỏ nhin đau, học theo dáng vẻ của hắn, nở nụ cười nham hiểm xảo trá, “Hôm nay cô nương ta sẽ cho người trợ đầu luôn.”

Ma Tôn đại nhân sa sầm mặt, “Dừng tay lại cho ta.”

Vừa dứt lời, Hoa Lan nhỏ lại đứt tiếp thêm bốn năm sợi nữa.

Hắn nhíu mày, “Người còn dám láo xược như vậy, ta sẽ chặt tay người xuống.”

Hoa Lan nhỏ nghe vậy càng nổi giận, “Người dám chặt tay ta thì ta cũng dám cắt cổ người!”

“Nếu còn nhiều lời, bốn tọa sẽ cắt lưỡi người!”

“Nếu người dám cắt! Ta sẽ vung đao tự cung cho người xem!”

Nói đến nước này hai người đều im lặng, nhìn đối phương lâu thật lâu. Cuối cùng Hoa Lan nhỏ nhìn đến cay mắt, chớp mắt mấy cái, sau đó lại nhìn móng tóc đứt của mình dưới đất.

Lòng nàng vô cùng buồn bã uất ức, ngồi xuống ôm gối, đôi mắt bắt đầu đỏ, nước mắt thi nhau lộ bệch rơi.

Hết rồi.

Nàng không thể thắt bím tóc đẹp được nữa, không thể cài hoa đẹp được nữa, tất cả đều nhờ đại ma đầu này ban cho, nửa đời sau của nàng chỉ có thể sống trong nhà lao này, tất cả đều hết rồi...

Đông Phương Thanh Thương bên ngoài song chắn nhìn cơ thể mình đang ôm gối cuộn người, dùng giọng nói khàn khàn cuốn hút phát ra tiếng khóc hu hu hết sức đau lòng.

Hắn tức muốn vỡ ngực mà không vỡ được.

“Không được khóc.” Hắn gượng gạo yêu cầu.

Hoa Lan nhỏ quá mức đau lòng, nghe thấy câu này của hắn lại càng ra sức khóc hu hu.

Ma Tôn cảm thấy tiếng khóc như vượt quỹ kia phát ra từ cổ họng mình len lỏi vào đầu óc, còn khó chịu hơn cả lúc Xích Địa nữ tử cắn huyền băng châm vào kinh mạch hắn năm xưa.

“Đứng lên!”

Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu, nước mắt nước mũi lem luốc nhìn hắn, “Người trả lại tóc cho ta!”

Thấy mặt mình bê bối như vậy, Ma Tôn đại nhân bèn đè nén cơn đau tức trong ngực, “người đứng dậy trước đi!”

“Trả lại tóc cho ta trước đã!”

“Được!” Hãn xoay bàn tay, tóc đứt dưới đất bay lên, từng sợi từng sợi được nối lại. Chẳng mấy chốc mái tóc dài như thác đổ lại nguyên vẹn như ban đầu, “Đứng lên!”

Hoa Lan nhỏ ngây người nhìn mái tóc được nối lại của mình, kinh ngạc đến mức quên mất phải báo thù ai đó, “Cơ thể ta... biết pháp thuật này từ lúc nào vậy?”

Đông Phương Thanh Thương chán ghét liếc nhìn Hoa Lan nhỏ, “Lau mặt sạch sẽ cho bốn tọạ.”

Tóc đã được nối lại, Hoa Lan nhỏ không đau lòng nữa, chuyên tâm lấy tay áo lau nước mắt nước mũi trên mặt.

Hãn ngồi xuống, nhìn nàng nói: “Dám uy hiếp bốn tọạ phải khuất phục, xưa nay người là người đầu tiên.”

“Khiến ta khóc ra giọng nam nhân, người cũng là người đầu tiên từ xưa đến nay.” Hoa Lan nhỏ lau mặt sạch sẽ, hậm hực quay đầu nhìn hãn, “Ta không muốn ở chung với người thêm một khắc nào nữa! Nói! Rốt cuộc người có cách ra khỏi tháp không!”

“Đương nhiên là có.”

“Cách gì?”

“Nổ tung tháp này.”

Đông Phương Thanh Thương nói rất đơn giản ngắn gọn, đơn giản như sắp đập chết một con kiến vậy.

Hoa Lan nhỏ nghe thế ngẩn ra, sau đó thảm thiết cúi đầu, lẩm bẩm một cách tội nghiệp: “Thôi hết rồi, đời này của ta không thể gặp lại chủ nhân

nữa.”

Không thể trách Hoa Lan nhỏ nghĩ vậy, tháp Hạo Thiên này thần vật thượng cổ, muốn nổ tung nó nào có dễ dàng, đừng nói đến việc hiện giờ họ đã hoán đổi cô thể. Hoa Lan nhỏ không tìm thấy chút sức mạnh nào trong cơ thể Đông Phương Thanh Thương, cho dù tìm thấy, nàng cũng không biết sử dụng sức mạnh của Ma Tôn này thế nào.

Còn Ma Tôn đại nhân kia...

Hoa Lan nhỏ chỉ có thể cười ha ha. Trong cơ thể đó có bao nhiêu cân bao nhiêu lượng nàng biết rất rõ, cho dù Ma Tôn hắc có thể nổi tóc nàng lại, nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật là trong cơ thể nàng chỉ có mấy trăm năm tiên lực ít ỏi. Sức mạnh đó đập chết mấy tiểu yêu quái là chuyện nhỏ, nhưng việc nổ tung tháp Hạo Thiên này, chờ nàng tu thêm mấy chục vạn năm nữa có khi có thể thử xem.

Mũi Hoa Lan nhỏ cay cay, nhớ lại khoảnh khắc gặp được Đông Phương Thanh Thương nàng cảm thấy đời mình coi như phải đền bù cho khoảnh khắc hiểu kì đó.

“Lúc đó sao người lại ngốc vậy chứ, người đã cướp được cơ thể ta thì nên ở yên bên ngoài luôn đi.” Hoa Lan nhỏ sầm sập nói, “sau đó chúng ta nội ứng ngoại hợp, khả năng trốn ra cũng cao hơn hiện giờ.”

Đông Phương Thanh Thương cười mỉa mai, “Trước nay chẳng phải Thiên giới luôn tự cho mình thanh cao, nguyên xả thân vì người khác sao? Vậy mà vì trốn ra ngoài, người thậm chí không tiếc nội ứng ngoại hợp với bốn tọa? Không sợ bốn tọa ra ngoài gây hại chúng sinh linh đồ thần sao?” Hắc liếc nhìn tư thế ngồi của Hoa Lan nhỏ, “Khí tiết đâu?”

Hoa Lan nhỏ bĩu môi, “Ta đã nghĩ qua hết mấy chuyện này, nếu vậy thì còn cần đám Thiên binh Thiên tướng, Thiên đế Tiên quân kia làm gì nữa

chứ? Chủ nhân ta từng nói, cướp chén cơm của người ta cũng như giết mẹ người ta, không thể làm được.”

Đông Phương Thanh Thương im lặng trong chốc lát, sờ cằm nói: “Tiểu hoa yêu, theo ta nhập ma đi, người cũng có chút tư chất đó.”

“Không, chủ nhân sẽ đem ta cho heo ăn mất thôi.” Khựng lại một lúc, Hoa Lan nhỏ thở dài thương cảm, “Ở trong này, chủ nhân có muốn đem ta cho heo ăn cũng không có cách nào... Lúc đầu nếu như người ở bên ngoài, hên xui gì cũng có thể tìm được đám xấu xa của Ma giới giúp đỡ, giờ người ở trong tháp, chúng ta cô nam quả nữ không nơi nương tựa, không thể nào ra ngoài được nữa...”

“Ai nói với người trong này không ai giúp đỡ?” Đông Phương Thanh Thương chăm chú nhìn Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ ngậy người, “Nếu không thì sao, trong này có ai đâu chứ?” Nàng nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải một vòng.

Cầu thang trong tháp Hạo Thiên áp sát vào tường, ở giữa trống rỗng, vừa nhìn là có thể thấy bảo châu trên đỉnh tháp. Thoáng nhìn là có thể thấy hết cảnh tượng trong tháp. Nếu còn có người khác, nhất định là có thể thấy ngay.

Đông Phương Thanh Thương cười cười, chẳng qua chỉ tùy tiện cong khóe môi nhưng cũng khiến người ta cảm thấy ngông cuồng. Thì ra khi có kẻ khác vào ở bên trong cơ thể mình, trong tích tắc là có thể vẽ nên cảm giác thật sự khác biệt.

Hoa Lan nhỏ đang cảm khái, bỗng nghe hắc nhàn nhạt lẩm bẩm: “Cũng sắp đến lúc rồi.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 3

Type-er: Snowflake HD

Beta: Mều

Hoa Lan nhỏ bỗng nghe Đông Phương Thanh Thương lẩm bẩm, còn đang ngơ ngác thì thấy hắn đột nhiên bước về phía cầu thang bên tháp.

“Người đi đâu vậy?” Hoa Lan nhỏ nhìn hắn, “Đừng chạy lung tung, trong tháp nhiều bùa chú lắm... Người đang dùng cơ thể của ta đó! Này!”

Dù cho Hoa Lan nhỏ càng lúc càng hét to, hắn cũng không thèm quay đầu lấy một lần.

“Này! Đông Phương...” Hoa Lan nhỏ chưa gọi hết tên thì đầu của Đông Phương Thanh Thương đang bước lên bậc thang bỗng dừng biến mất.

Hoa Lan nhỏ không dám tin, dụi mắt mấy cái, sau đó nhìn kĩ lại, lúc này mới phát hiện nơi hắn biến mất là giáp giới giữa tầng thứ nhất và tầng thứ hai.

Lẽ nào trong tháp này còn có cảnh giới khác? Nghĩ lại cũng đúng, thần vật thượng cổ cũng phải có chút gì đó để người ta không đoán được chứ. Hoa Lan nhỏ sờ cằm suy nghĩ một lúc, có lẽ trong tháp này bề ngoài tựa như có thể nhìn lên tới đỉnh, nhưng thật ra từ tầng một không thể nhìn thấy tầng hai ba bốn năm.

Nếu là vậy, trong này có khi không chỉ nhốt nàng và Ma Tôn mà có thể còn có kẻ khác.

Trong ký ức của Hoa Lan nhỏ, nàng chưa từng nghe chủ nhân nhắc đến việc khởi động tháp Hạo Thiên lần nào, chuyện phong ấn yêu ma mãi đến lúc này nàng mới đích thân trải nghiệm. Bởi vậy, nếu trong tháp này còn phong ấn yêu ma khác, nhất định là đã bị nhốt vào đây từ ngày xưa ngày xưa. Yêu quái bị nhốt trong này nghĩ thôi cũng biết không thể nào là kẻ yếu ớt được.

Tháp Hạo Thiên có tổng cộng chín tầng, nói không chừng không chỉ có một hai nhân vật bị nhốt ở đây. Nếu Ma Tôn đại nhân kia có chút bản lĩnh thả hết những yêu quái đó ra, vậy việc nổ tung tháp này cũng đâu phải không có khả năng.

Hoa Lan nhỏ xoa tay, cảm thấy hơi kích động.

Còn về việc sau khi nổ tung tháp này thả đám yêu ma quỷ quái kia ra, thiên hạ chúng sinh phải làm sao...

Hoa Lan nhỏ vẫn bảo thủ nghĩ rằng, mình không thể giành chén cơm của Thiên đế.

Nàng tràn đầy kì vọng chờ Đông Phương Thanh Thương đưa một đám yêu ma quỷ quái oai phong lẫm liệt bá khí hùng hực bước xuống, nhưng chờ thật lâu cũng không thấy hản xuất hiện.

Hình như hản thật sự biến mất trong tháp này. Bặt vô âm tính.

Hoa Lan nhỏ rất lo lắng cơ thể của mình không thể quay về được nữa.

Trong lúc u sầu mỗi khắc một tăng thêm, tinh thần của Hoa Lan nhỏ không chịu được nữa, nàng bắt đầu mơ màng nằm mộng. Lúc thì mơ thấy

chủ nhân dịu dàng tưới nước cho mình, lúc thì mơ thấy Đông Phương Thanh Thương nhổ tóc mình. Còn mơ thấy hôm đó...

Hôm đó Tiên Ma đại chiến, Hoa Lan nhỏ hoảng hốt trốn xuống hạ giới, đúng lúc gặp phải Ma Tôn đã bị đánh trọng thương chết đi vừa khéo sống lại. Hắn bắt nàng, chẳng chút ngại ngần dùng hàm răng trắng nhờn cắn vào cổ nàng, Hoa Lan nhỏ cảm nhận được rõ ràng, hồn phách của nàng theo dòng máu trong người mình chảy ra khỏi cơ thể. Trước lúc hôn mê, Hoa Lan nhỏ lơ mơ nghe thấy Đông Phương Thanh Thương dùng cơ thể nàng nói với Thiên binh Thiên tướng đến truy sát: “Ta bằng lòng vào tháp Hạo Thiên trông coi ma đầu này để không thẹn với ngàn năm tu tiên.”

Nàng muốn mắng hắn, không thẹn ông cố nội nhà người ấy, ta còn chưa sống được một ngàn năm nữa mà...

Đến khi tỉnh lại thì nàng đã ngồi trong nhà lao, ma đầu kia thì đang ngồi bên ngoài.

Đây là chuyện thật sự đã xảy ra, nhưng trong giấc mơ của Hoa Lan nhỏ, nàng và đại ma đầu lại cùng bị nhốt vào nhà lao, cơ thể của họ vẫn chưa hoán đổi. Ngày nào con ma to này cũng kéo dây yếm nàng cười ác độc, “Người có theo không? Nếu không theo, ta sẽ nhổ sạch tóc người!”

Nàng khóc đến khàn giọng mà đại ma đầu cũng không chút động lòng, cuối cùng nàng không biết làm sao, đành nghe theo lời hắn. Nhưng trong lúc nàng cời y phục, chủ nhân của nàng đột nhiên cầm lưỡi liềm xuất hiện, đen mặt nói là nước phù sa không thể chảy ruộng ngoài, thà cất sạch nàng đem cho heo ăn cũng không để nàng bị đại ma đầu ăn sạch.

Hoa Lan nhỏ sợ hãi tái mặt. Trong lúc kinh hoàng bỗng nghe một tiếng quát lạnh lùng: “Đứng dậy.”

Hoa Lan nhỏ giật mình, mồ hôi lạnh đầy đầu lồm cồm ngồi dậy. Nữ nhân ngoài nhà lao đang lạnh lùng nhìn nàng.

“Đại...” Hoa Lan nhỏ vừa định lên tiếng, bỗng thấy còn có một ánh mắt khác đang nhìn mình. Nàng nghiêng đầu, sau lưng Đông Phương Thanh Thương còn có một nam nhân tóc đen áo đỏ.

Cứu binh!

Trong đầu Nàng lấp lánh hai chữ ấy. Đại ma đầu quả nhiên tìm được cứu binh trợ giúp!

Nhưng nhìn kĩ người này, Hoa Lan nhỏ bỗng cảm thấy mình không cười nổi nữa, cho dù có mù tịt về thế giới bên ngoài, nàng cũng nhận ra ấn ký hình ngọn lửa trên mi tâm người này – Đọa tiên (*).

(*) Tiên bị đày

Đọa tiên bị nhốt trong tháp Hạo Thiên.

Hoa Lan nhỏ từng nghe chủ nhân nói, người có oán hận to lớn mới trở thành Đọa tiên, những kẻ như vậy đa phần có tâm lý méo mó, tam quan (**). Vạn vẹo, hành vi hỉ nộ còn khó lường hơn cả tà ma bình thường, không nên trêu chọc.

Hoa Lan nhỏ âm thầm lùi một bước, ánh mắt của nam nhân áo đỏ kia rơi trên người nàng, “Ồ, ở đây còn có một mỹ nam tử nữa à?” Giọng điệu y ngả ngớn khiến Hoa Lan nhỏ chau mày.

Nhưng nàng chưa kịp quan sát kĩ càng hơn chút nữa thì y đã xoay người, vắt tay lên vai Đông Phương Thanh Thương sờ sờ, sau đó bàn tay trượt xuống dưới, thuận thế kéo Ma Tôn đại nhân kia vào lòng, “Tiểu mỹ nhân.” Đôi mắt đào hoa của y quyến rũ đến mức sắp nhỏ ra xuân dược, “Thì ra nàng thả ta ra là vì cứu hần à? Thật đau lòng quá đi.”

Gì! Tên... tên này muốn làm gì! Đúng là làm loạn!

“Người bỏ tay ra cho ta!” Hoa Lan nhỏ nổi giận quát, “Lấy tay ra!”
Nàng vẫn còn là một đại lan hoa khuê nữ trong sạch, há để người khác tùy ý sàm sỡ!

Giọng nói hùng hồn của nàng thu hút ánh mắt của hai người ngoài nhà lao, kẻ bị sàm sỡ kia liếc nhìn nàng, rõ ràng không hề để tâm đến cử chỉ của kẻ sàm sỡ mình.

Nam nhân áo đỏ lại nhượng mảy, cười nói: “Tiểu mỹ nhân có quan hệ gì với vị này vậy, khiến ta đổ kị quá đi mất.”

“Ta không có quan hệ gì với cô ta hết.” Đông Phương Thanh Thương lạnh mặt, khác xa một trời một vực so với lửa giận hừng hực trong mũi Hoa Lan nhỏ.

Nam nhân áo đỏ nhìn Hoa Lan nhỏ, cười hi hi nói: “Vị này tự mình đa tình muốn làm hộ hoa sứ giả à?” Y nhíu mắt xem xét Hoa Lan nhỏ từ trên xuống dưới, sau đó khẽ chau mày, “Nhìn cũng hơi quen mắt...”

“Hình như người không muốn rời khỏi đây lắm nhỉ?” Đông Phương Thanh Thương ngắt lời y, thần sắc lạnh lùng, “Nếu không muốn đi thì ta đưa người về lại.”

“Sao tiểu mỹ nhân lại nổi giận thế?” Nam nhân áo đỏ thu tay về, “Được được, chúng ta bàn chính sự. Nàng nói điểm yếu của tháp Hạo Thiên này nằm ở đâu?”

Đông Phương Thanh Thương bước tới mấy bước, đi đến trung tâm tháp, đưa tay chỉ bốn chỗ, “Giờ Ngọ hôm nay, bốn hướng chính đều sẽ dịch chuyển, đặc biệt là hướng chính Đông, bóng của bảo châu sẽ nghiêng về đây.” Hắn chỉ vào bức tường đối diện Hoa Lan nhỏ, “Đến lúc đó, nơi này sẽ trở thành điểm yếu của tháp Hạo Thiên, nổ tung chỗ này, tháp Hạo Thiên nhất định sẽ sụp đổ.”

Nam nhân áo đỏ sờ cảm suy nghĩ hồi lâu, “Tiểu mỹ nhân, ta thấy nàng là tiên linh, chắc không biết chính khí mệnh môg trong tháp Hạo Thiên này áp chế Đọa tiên tà ma như bọn ta mạnh mẽ dường nào đâu. Sức mạnh càng lớn thì áp chế càng lớn, ta có thể tung ra một phần sức lực đã là hết sức rồi, nàng chắc rằng ta có thể nổ tung thần khí thượng cổ này trong một khắc sơ hờ đó sao?”

Y hỏi ngay đúng vào trọng điểm vấn đề, Hoa Lan nhỏ cũng ra vẻ không tin.

Nếu tháp Hạo Thiên dễ dàng bị công phá như vậy, thế thì danh xưng thần khí thượng cổ này có phải được xưng tụng quá dễ dàng rồi không.

Đông Phương Thanh Thương nhếch môi cười, “Đương nhiên không tin.” Hắn nói, “Ta sẽ bày trận pháp ở đây, đến lúc đó, người chỉ việc dùng chút pháp lực nhỏ nhoi của người nổ tung bức tường này là được.”

Nam nhân áo đỏ như bị sự thật của Ma Tôn đại nhân làm nghẹn lời, ngây người nhìn hắn hồi lâu, “Thật kỳ quái, nàng không phải Đọa tiên tà ma, đạo hạnh cũng nông cạn, sao lại biết rõ điểm yếu của tháp Hạo Thiên, sao lại cả gan nói lời ngông cuồng như vậy, rốt cuộc nàng là ai?”

“Người chỉ cần biết hiện giờ chúng ta có chung mục đích là được.”

Nam nhân áo đỏ liếm môi, đôi mắt đen thăm dường như lóe tinh quang, “Cô nương thần bí khó đoán, thật khiến người ta... khó nén rung động. Đời ta từng gặp vô số nữ nhân, nhưng chưa thấy cô nương nào có khí chất như vậy...” Nói xong, y bước về phía cô nương có khí chất kia, nhưng lúc cách cô nương kia hai bước, y cố ý khuyu chân, kêu lên, “Ôi đau quá, sai chân rồi.” Tay y chộp về phía trước, vừa khéo chạm trúng ngực nàng ta, chiếc yếm thêu Hoa Lan xinh xắn bị tay y kéo nhẹ, loáng thoáng lộ ra đường cong thần bí.

Nam nhân áo đỏ sầm sỡ xong liền ngẩng đầu cười yêu mị, đang định dùng ánh mắt trêu chọc tiểu cô nương này thêm một chút, nào ngờ lại đối diện với một đôi mắt bình tĩnh lạnh nhạt vô tình.

Ủa?

Nữ nhân bị y sờ vào ngực này đang nhìn y như nhìn cá chết.

Đâu thể như vậy...

Xấu hổ đâu? Tức tối đâu? Cuồng loạn phát điên sau khi bị sầm sỡ đâu? Tiếng quát yêu kiều của nữ nhân khiến y nghe xong tim cũng tan chảy đâu?

“Á a a a!”

Y vô cùng kinh ngạc trước tiếng hét này, ngơ ngác quay đầu, mỹ nam từ trong nhà lao cứ như muốn giết y, trừng đôi mắt như máu hét vào mặt y: “Buông ra buông ra! Bỏ tay ra! Đồ khốn khiếp! Ta phải giết người! Ta phải giết người!”

Tiếng hét điên cuồng khiến nam nhân áo đỏ chớp mắt mấy cái, quay sang hỏi ai đó: “Chuyện này... là sao vậy?”

Vẻ mặt Ma Tôn đại nhân vẫn thản nhiên, kéo lại chiếc yếm bị lệch, “Đứng vững chưa?”

“À, ờ... Khoan đã! Nàng không giận sao?”

Ai đó vừa bị sầm sỡ cong môi, nụ cười còn yêu mị điên cuồng hơn khi bị sầm sỡ lúc nãy...

“Tại sao ta phải giận?” Hắn đẩy nam nhân áo đỏ đang ngây ngốc, “Tránh ra, ta phải chuẩn bị bày trận.”

Tên áo đỏ nào đó bị đẩy ra, ngơ ngác đứng sang một bên, còn nam nhân mắng đến khàn giọng kia vẫn không ngừng mắng to: “Ta phải bầm nát tay ngươi! Rồi sẽ có một ngày ta bầm nát tay ngươi!” Y nhìn sang bên cạnh, mỹ nam tử trong nhà lao đã căm hận đến mức bất chấp hình tượng đập loạn xạ vào tường.

Đông Phương Thanh Thương quay đầu lại, đương sự bị sờ ngực chỉ tay quanh quần ở các góc tường trong tháp, tháo giày ném về phía nhà lao, “Ồn chết được, yên lặng cho ta.” Sau đó để mặc chân trần tiếp tục điềm nhiên bước đi.

Nam nhân áo đỏ chớp mắt, bỗng nhiên cảm thấy, có phải vì mình bị giam quá lâu nên không thể nào lý giải được những chuyện nam nữ trên đời này nữa không...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 4

Typer: Ngọc Nguyệt

Beta: Mều

Sắp đến chính Ngọ.

Đông Phương Thanh Thương căn rạch ngón trở dùng tay làm bút, dùng máu làm mực, vẽ mấy bùa chú ở bốn hướng chính trong tháp. Mỗi một đạo bùa được vẽ xong thì ánh sáng trong tháp Hạo Thiên tối hơn thêm một chút, đến khi vẽ xong bốn đạo bùa ở bốn hướng chính, cả tháp chỉ còn le lói ánh sáng của bảo châu trên đỉnh.

Hắn đứng giữa, vẽ đạo bùa lớn cuối cùng.

Hoa Lan nhỏ trong nhà lao nhìn ngón tay mình, đau xót than ngắn thở dài.

Nam nhân áo đỏ lại ngồi dựa vào nhà lao, ánh mắt âm thầm rơi trên người Đông Phương Thanh Thương, "Nàng ấy vẫn luôn trầm lặng lão luyện hành sự quả đoán như vậy sao?"

Hoa Lan nhỏ vẫn còn ghét y, cúi kinh đáp: "Sao ta biết được! Liên quan gì đến người!"

Nam nhân áo đỏ nghiêng đầu cười, "Nàng ấy rất giống một nữ nhân ta quen, không hề làm bộ làm dáng như các nữ nhân khác. Nàng ấy chín chắn, điềm tĩnh, dũng cảm không sợ hãi, dường như đối với bất kỳ việc gì cũng có định liệu trước, còn oai phong hơn cả nam nhân..."

"Người biết hẳn có bao lâu đâu chứ!"

Hiển nhiên lời của Hoa Lan nhỏ không lọt vào tai ai đó, nam nhân áo đỏ tiếp tục cảm thán, "... Nữ nhân như vậy thật khiến người ta vừa ngưỡng mộ vừa rung động."

Nhưng quan trọng là trong cơ thể đó bây giờ có phải nữ nhân đâu! Hoa Lan nhỏ vỗ trán, người trong cơ thể đó vốn là một nữ nhân làm bộ làm dáng, nhát gan, sợ chết, hay khóc nhè lại còn yếu đuối nữa! Bởi vậy... đừng dùng ánh mắt đó để nhìn cơ thể nàng có được không...

"Ê! Đầu bạc." Nam nhân áo đỏ quay đầu nhìn sang Hoa Lan nhỏ, sau đó nhếch miệng cười khiêu khích, "Bất kể người là yêu ma phương nào, nữ nhân quan trọng này của người nhất định sẽ giành."

Hoa Lan nhỏ trợn đôi mắt cá chết, ghen lời hỏi ông trời: "Người chắc chứ?"

"Xong rồi." Đông Phương Thanh Thương gọi. "Qua đây, đứng chỗ này."

Nam nhân áo đỏ phúi mông bước sang, "Mỹ nhân nói câu nào cũng ngắn gọn lão luyện đánh thẳng vào lòng người vậy sao?"

Hoa Lan nhỏ nghe vậy cảm thấy tim mình hết sức mệt mỏi.

Chở nam nhân áo đỏ đứng lên đạo bùa, Đông Phương Thanh Thương không nói lời nào, chộp cánh tay y rách "xoẹt", vạch trên cổ tay một cái lỗ. Nam nhân áo đỏ ngây người, khi máu tươi trên cổ tay chảy xuống đạo bùa,

tháp Hạo Thiên xưa nay vẫn luôn sóng yên gió lặng bỗng nổi lên mấy cơn gió nhẹ.

Tóc ba người đều bị lay động, nam nhân áo đỏ ngạc nhiên nhìn Đông Phương Thanh Thương, "Trận pháp này..."

Ma Tôn đại nhân bật cười, đôi mắt tràn ngập vẻ ngông cuồng, "Một tháp Hạo Thiên nho nhỏ thì làm gì được ta, chỉ dựa vào sức mạnh của trận này thôi, phong ấn tam giới ta còn phá được."

Nam nhân áo đỏ im lặng, Hoa Lan nhỏ nghe Đông Phương Thanh Thương nói vậy cũng thất kinh hồn vía. Chẳng qua hẳn chỉ bày một trận pháp là có thể nổ tung thần khí thượng cổ này như cho nó một món đồ chơi... Nàng bỗng cảm thấy, hình như trên thế gian này không có gì có thể trói buộc được Đông Phương Thanh Thương làm vậy. Cho dù không có cơ thể Ma Tôn, hẳn vẫn tùy tiện xác xược khiến người ta sợ hãi.

Nam nhân áo đỏ hình như cũng có chút kiêng dè Đông Phương Thanh Thương, chỉ im lặng nhìn hẳn, không nói không rằng.

Lúc này, ánh sáng ngoài tháp Hạo Thiên chuyển động, bóng của bốn hướng chính bỗng khẽ nghiêng về phía bức tường đối diện Hoa Lan nhỏ như Đông Phương Thanh Thương đã nói, kẽ hở của tháp Hạo Nhiên xuất hiện.

Nam nhân áo đỏ vẫn đang thất thần nhìn hẳn, Đông Phương Thanh Thương khẽ nhướn mày, "Không muốn đi ra ngoài nữa à?"

Tựa như bị câu này đánh thức, nam nhân áo đỏ chớp mắt, ngưng tụ pháp thuật trên tay. Một ngọn lửa đỏ rực đánh lên bức tường đối diện, tiếng "âm" phát ra vang vọng, tháp Hạo Thiên chấn động dữ dội. Hoa Lan nhỏ trượt chân, nàng vội chộp lấy nắm chặt song chắn trước mặt, vừa ngẩng đầu nhìn lên lại kinh ngạc phát hiện trên bốn hướng chính, những chỗ Đông Phương Thanh Thương vẽ bùa lúc nãy xuất hiện bốn đạo huyết quang. Theo chấn

động ngày càng kịch liệt của tháp Hạo Thiên, màu sắc của huyết quang càng thêm tươi sáng, tựa như muốn nhuộm đỏ cả tháp.

Nam nhân áo đỏ quay đầu nhìn, vô cùng kinh hãi, y thu lại pháp thuật trên tay, nói với Đông Phương Thanh Thương, "Đây là Ma trận!"

Đông Phương Thanh Thương nhếch môi cười, khẽ lộ hàm răng trắng muốt, trong vừa gian trá vừa độc ác, "Sao, bây giờ mới phát hiện ra à? Xích Lân."

Xích Lân cả kinh, "Tại sao cô lại biết ta... Rốt cuộc cô là ai?"

Trong lúc đó, bảo châu trên đỉnh tháp Hạo Thiên tựa như không thể chống chọi nổi, phát ra tiếng nứt vỡ răng rắc, tiếp đó, cả tòa tháp đổ ập xuống, Hoa Lan nhỏ thấy song chắn trước mặt mình bị bẻ cong.

Đông Phương Thanh Thương không trả lời câu hỏi của Xích Lân, thúc giục: "Thêm một đòn nữa đi." Xem ra hắn đã không còn kiên nhẫn ở lại chỗ này một chút nào nữa,

Lúc này Xích Lân há chịu nghe lời hắn, y lập tức lùi lại một bước, đứng ngoài đạo bùa, không định ra ngoài cũng không nghe Đông Phương Thanh Thương sắp đặt nữa. Đông Phương Thanh Thương khẽ nhú mắt, bỗng nghe bên kia truyền đến tiếng la hoảng hốt: "Đại ma đầu đại ma đầu! Cứu mạng ta với!"

Xích Lân nghe vậy tiếp tục kinh ngạc, "Cô là người của Ma giới!"

Đông Phương Thanh Thương không đáp lời y, quay đầu nhìn Hoa Lan nhỏ. Bây giờ mới phát hiện song chắn thép của nhà lao đã bị bẻ cong, thanh gỗ sập xuống dồn Hoa Lan nhỏ vào một góc, sắp sửa đè bẹp người nàng.

"Cứu cứu cứu... cứu ta với!" Chắc nàng quá sợ hãi nên nói năng cũng lắp ba lắp bắp.

Ma Tôn đại nhân nghiêng rằng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Chính hỉ của tháp Hạo Thiên đã tan rồi, không có pháp lực cũng phải có chút sức lực chứ, người không đẩy được mớ gỗ vụn kia ra à!"

Hắn hét lên như vậy khiến Hoa Lan nhỏ mới nhớ ra hiện giờ mình đang dùng cơ thể của Ma Tôn, cho dù không có pháp lực vô biên, nhưng tốt xấu gì cũng là thân bất tử, tháp Hạo Thiên có sập đến đâu cũng không đè chết được nàng. Hoa Lan nhỏ ổn định tâm thần, đưa tay đỡ một thanh gỗ lớn đang sập xuống, nàng vừa dùng sức, bất chợt kinh ngạc phát hiện móng tay của nàng có thể nhẹ nhàng khoét một cái lỗ thật sâu trên thanh gỗ trước mặt. Hoa Lan nhỏ lại bạo gan dùng năm ngón cào mạnh về phía trước, thanh gỗ đang đè trước mặt nàng bị chặt thành mấy đoạn trong phút chốc.

Đây là cột trụ trong thần khí đó.

Hoa Lan nhỏ đang cảm thán, tháp Hạo Thiên lại sập xuống, song chắn huyền thiết bên ngoài đã bị ép đâm vào trong nhà lao, Hoa Lan nhỏ thấy một bóng đen bay tới, cắm thẳng vào ngực nàng.

Sau đó, thanh huyền thiết to bằng cánh tay đập vào ngực nàng cong queo.

Lại còn bẻ cong được huyền thiết nữa...

Cơ thể Ma Tôn đại nhân này đúng là còn thần hơn cả thần khí thượng cổ! Hoa Lan nhỏ chưa kịp cảm thán thêm, thành linh lại vang lên một tiếng động âm ỉ, bảo châu trên đỉnh tháp âm âm rơi xuống, tháp Hạo Thiên không ngừng chấn động. Nhưng giờ đây Hoa Lan nhỏ chẳng buồn sợ hãi, ưỡn ngực đứng giữa đám bụi đất tung tóe, giương mắt nhìn tháp Hạo Thiên sụp đổ tan tành.

Bên ngoài là bầu không khí Thiên giới mà Hoa Lan nhỏ quen thuộc, nàng không kìm được khẽ nhếch môi, cảm giác ánh nắng của Thiên giới chiếu rọi trên mặt thật thích quá.

Sau khi bụi đất lắng xuống, Hoa Lan nhỏ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng.

Hiện tại đã ra khỏi tháp Hạo Thiên, chắc đại ma đầu sẽ lấy cơ thể của hắc lại thôi. Nhớ lại những chuyện đại ma đầu đã làm, những lời hắc nói với nàng trong tháp, Hoa Lan nhỏ đột nhiên nhận ra có thể nàng không còn sống được lâu nữa.

Trong đông đồ nát vang lên một hồi tiếng động sột soạt. Đại ma đầu từ bên trong đang bò ra. Mình đầy bụi đất, mặt mũi nhếch nhác.

Nghĩ cũng phải, cơ thể của nàng thật sự không được việc chút nào, bản thân nàng rất rõ, có thể yên lành bò ra từ tòa tháp đồ nát này đã có bản lĩnh lắm. Đông Phương Thanh Thương quay đầu nhìn nàng, "Cắt mấy sợi tóc đã gào khóc ầm ĩ không ngừng, sao lúc này không thấy người bảo vệ ta?"

Hoa Lan nhỏ nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc này, một bóng đỏ tức tốc chui ra khỏi đông đồ nát, quáng quàng trốn về phía chân trời mất tăm mất tích. Đông Phương Thanh Thương nhìn theo hướng đó cười lạnh, "Chạy cũng nhanh lắm." Nhưng hắc không vội đuổi theo mà phúi phúi bụi đất trên người, sau đó đi về phía Hoa Lan nhỏ, "Tiểu hoa yêu, trả cơ thể lại đây."

Hoa Lan nhỏ lại nuốt một ngụm nước bọt, "Có chuyện này..."

"Nói đi."

"Sau khi đổi cơ thể lại... không được giết ta."

Ma Tôn đại nhân im lặng một hồi rồi bật cười, vẫn vô cùng tà ác, "Được thôi, bốn tóa không giết người."

Nhưng hai chữ "bịp bợm" trên mặt Ma Tôn hằn rõ ràng đến mức Hoa Lan nhỏ vừa nhìn đã thấy ngay, nàng rất muốn khóc, "VẬY KHÔNG ĐỔI NỮA! CỨ ĐỂ VẬY ĐI! ĐỜI NÀY KHÔNG CẦN ĐỔI NỮA!"

Đông Phương Thanh Thương hừ lạnh, "Chuyện này không do người quyết định."

Hắn đưa tay muốn chụp lấy Hoa Lan nhỏ, Hoa Lan nhỏ đang sợ hãi, nào chịu để hắn bắt, liền tiếp thụt lùi về phía sau. Đông Phương Thanh Thương nhíu mày quát: "Đứng yên đó cho ta."

Hoa Lan nhỏ run rẩy nhìn hắn, "Chủ nhân nói người của Ma tộc phải thề mới tin được, không thực hiện lời thề sẽ bị trừng phạt, người thề đi, người thề là không giết ta thì ta sẽ ngoan ngoan đổi cơ thể lại."

Ma Tôn đại nhân lạnh lùng phì cười, "Chủ nhân của người có nói cho người biết, người của Ma tộc đều thề với Ma Tôn không?"

Hoa Lan nhỏ tái mặt, chuyện này... chuyện này hình như chủ nhân thật sự chưa nói. Lần này toi rồi, không còn gì có thể kìm chế con ma này, bắt hắn tự thề với bản thân thì có ích lợi quái gì đâu!

Thấy Hoa Lan nhỏ sợ hãi trợn mắt, toàn thân run rẩy, nước mắt chực rơi. Đông Phương Thanh Thương nhìn gương mặt mình bày ra biểu hiện ra, một lúc sau, cuối cùng cũng chịu thua, xoa trán như đang nhức đầu, "Được rồi, qua đây đi, đổi xong ta sẽ giữ mạng cho người là được rồi chứ gì."

Hoa Lan nhỏ lắc đầu như trống bỏi, "Không không không... Người phải bảo đảm với ta."

Hắn nhíu mắt, ép tới phía trước, "Ta nói không giết người thì sẽ không giết."

"Nói thôi thì ai chả biết nói! Người đừng lại gần ta!" Hoa Lan nhỏ thút lùi liên tiếp, nhưng bỗng dừng trong đầu nàng lóe lên một ý nghĩ - Lúc này đây nàng mới là đại ma đầu thật sự! Có thể của Ma Tôn đang ở trong tay nàng, nàng mới là kẻ mạnh, chỉ cần không để Đông Phương Thanh Thương chạm vào cơ thể nàng là được...

Hoa Lan nhỏ còn chưa nghĩ xong, đại ma đầu nào đó đã tóm lấy tay nàng kéo lại, nàng nhìn thấy mặt mình nhanh chóng phóng to trước mặt, còn có hàm răng trắng tinh...

Không thể để hấn cắn mình!

Hoa Lan nhỏ dùng sức vùng ra phía sau, lực đạo quá mạnh phát ra tiếng "rắc", Đông Phương Thanh Thương bật kêu "hự", cánh tay chộp lấy Hoa Lan nhro vô lực thông uống vì bị kéo đến trật khớp.

Hoa Lan nhỏ kinh hãi đến mức quên mất thân thể mình không chịu đựng nổi, liên tiếp vung chưởng tát vào mặt, "Đã nói là đừng tùy tiện lại gần ta rồi mà, khốn kiếp!"

"Bốp", Ma Tôn đại nhân uy danh lẫy lừng bị đánh bay ra, thân hình ngã trên đồng đồ nát của tháp Hạo Thiên như một con diều đứt dây.

Sau đó thì tắt thở.

Hoa Lan nhỏ tát xong, ôm ngực ngồi xồm xuống đất, run rẩy sợ hãi, "Ta còn muốn gặp lại chủ nhân mà, ta không muốn chết đâu."

Run rẩy một hồi, xung quanh lặng ngắt như tờ, không khí đậm mùi chết chóc.

Lúc này Hoa Lan nhỏ mới mở mắt, he hé liếc nhìn cơ thể của mình đang nằm trên đồng bụi đất như một con búp bê rách bị vứt bỏ. Tóc tai rũ rượi, máu me đầy mặt, tứ chi cong queo thành một hình dáng chả biết là gì.

Hoa Lan nhỏ nuốt nước bọt, nhìn lại bàn tay to của mình, đột nhiên phát hiện và hiểu ra mình đã làm gì.

Hình... hình như nàng đập chết mình rồi...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 5

Type-er: Nguyen ThuyTrang

Beta: Mều

Nhận ra được nàng đã tự tay giết chết mình, Hoa Lan nhỏ lập tức hoảng sợ khôn cùng.

Nàng run cầm cập, lê lết bò tới trước cơ thể, run rẩy giơ tay ra nhưng không biết nên chạm vào nơi nào trên cơ thể. Đầu thì sao, hình như có hơi vẹo quá mức, lúc nâng đầu lên lờ như đứt lìa thì làm sao? Cánh tay thì thế nào? Hình như độ cong của cánh tay hơi kì lạ, có thể cầm lên được thật chứ? Chân có bị gì không? Xem ra chân vẫn ổn...Nhưng mà không phải! Sao đầu gối lại cong ra phía trước vậy!

Cuối cùng Hoa Lan nhỏ run rẩy ôm eo mình, dìu nửa thân trên, quả nhiên, vừa nâng cơ thể lên, đầu nàng ngã ra phía sau tạo thành một góc độ chẳng biết là bao nhiêu! Xem ra xương có đã gãy sạch...

Hoa Lan nhỏ mếu máo, “Đại...đại ma đầu ời...”

Thảm quá, thảm quá, Hoa Lan nhỏ đau lòng đến mức quên cả khóc, chỉ vô thức bị ai nắm bắt: “Làm sao đây, phải làm sao bây giờ...”

Trong lúc nàng đang rối bời, từ xa xa truyền đến mấy tiếng sấm, Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu nhìn lên, ở chân trời tối đen là một đám Thiên binh

Thiên tướng đang bay nhanh về phía nàng.

Dẫn đầu là Võ Khúc Tinh quân, Hoa Lan Nhỏ nhận ra ông ta, người này trước đây còn mời chủ nhân nàng cùng đi uống rượu. Nhưng hiện giờ Võ Khúc Tinh quân kia không nhận ra nàng, ông ta hét lớn: “Ma đầu chó chạy!” Chưa dứt lời, một đạo sấm sét đã ầm ầm đánh lên người nàng.

Thân thể Ma Tôn chẳng hề tổn hại, nhưng thân thể trong lòng nàng lại cháy đen thui thêm mấy phần.

Hiện giờ thân thể nàng đã thảm lắm, lẽ nào còn muốn nó tan thành tro bụi nữa sao? Không được đâu!

Hoa Lan nhỏ hoảng hốt nhìn quanh quẩn bốn phía, nhớ lại phương hướng Xích Lân trốn đi ban nãy, nàng vội vàng ôm thân thể mình, mặc kệ tất cả bò lên trên mây. Trong lúc hoảng loạn cực độ, Hoa Lan nhỏ bỗng dừng biết dùng cơ thể của Đông Phương Thanh Hương bay đi. Cũng vì hoảng hốt quá mức, bởi vậy quên cả quay đầu nhìn lại, nàng chỉ bay có một lúc mà đã bỏ đám Thiên binh Thiên tướng đằng sau một khoảng xa.

Đáp xuống Nhân giới, Hoa Lan nhỏ thấy xung quanh không một bóng người, cuối cùng cũng thoáng yên lòng. Nàng nhìn thi thể mềm oặt cháy đen của mình, lại gắng sức lay, “Chẳng phải hồn phách của Ma Tôn không nhập luân hồi sao, hắn ta chạy đi đâu được chứ? Nếu đi gặp Diêm vương thật cũng phải chữa lành thân thể cho ta rồi hẵng đi! Lẽ nào đang theo bên cạnh ta cười ta sao? Hoa Lan nhỏ vội nhìn vòng quanh, “Đại ma đầu? Đông Phương Thanh Thương? Hu hu, biến mất thật rồi sao...”

“Tôn thượng...Tôn thượng!”

Trong lúc Hoa Lan nhỏ khóc không ra nước mắt, một tràng tiếng gọi vội vã từ xa truyền đến. Hoa Lan nhỏ vội ôm thi thể mình, căng thẳng đề phòng nhìn về phía đó. Nàng thấy một ông già râu bạc đang thở dốc đuổi đến, cúi đầu trước mặt Hoa Lan nhỏ lần hết ba vòng, còn chưa đứng vững đã

quỳ rạp xuống đất, vừa thở dốc vừa gào lên: “Tiểu nhân...tiểu nhân là...là Tật hành giả của Ma giới, khấu kiến Tôn thượng...”

“Ma giới?” Hoa Lan nhỏ nghe thấy hai chữ này bèn muốn trốn ngay lập tức. Nhưng nghĩ lại thân phận hiện giờ của mình, nàng cảm thấy còn đỡ hơn gặp người của Thiên giới. Hoa Lan nhỏ đang xem xét ông ta thì ông già râu bạc phủ phục người, không ngần ngại nói: “Chúc mừng Ma Tôn quay lại tam giới!”

Nhìn dáng vẻ thành kính của ông ta, tựa như là chỉ mong có thể được thấp hèn như bùn đất cũng được.

“Từ sau đại chiến Tiên Ma, tiểu nhân ở Thiên giới làm nội gián. Hôm nay âm thanh tháp Hạo Thiên sụp đổ vang vọng khắp Tiên giới, tiểu nhân biết nhất định là Tôn thượng thoát ly hiểm cảnh, bởi vậy cố ý đến nghênh đón.” Ông lão râu bạc quỳ trước Hoa Lan nhỏ mấy bước, dường như muốn tiến lên ôm chân nàng, Hoa Lan nhỏ âm thầm rút chân, “Tôn thượng không hổ là chí tôn của Ma giới, suốt dọc đường ban nãy, ngoại trừ tiểu nhân chuyên tu luyện thuật Tật hành, những kẻ khác không thể nào đuổi kịp Tôn thượng được.”

Ông lão lạy Hoa Lan nhỏ, “Tôn thượng, từ thời thượng cổ, sau khi Tôn thượng mất tích, Ma giới ta quanh năm bị Thiên giới áp bức. Nay Không Tước quân sư đã thống nhất Ma giới Cửu U, chỉ chờ Ma Tôn giáng lâm là có thể thống lĩnh chúng tiểu nhân dành lại đại quyền chưởng quản trời đất. Sau đại chiến Tiên Ma lần trước đến nay, Thiên đế hôn mê, Thần long thượng cổ đã trở về Vạn thiên chi khứ, Ma Tôn chỉ cần đánh bại Chiến thần Mạch Khê là có thể đưa Ma giới ta đại thắng...”

Đầu Hoa Lan nhỏ vẫn còn rối loạn, nghe ông ta nói càng cảm thấy như có một bầy ruồi đang vo ve bên tai, mãi đến khi ông ta nói ra cái tên nàng quen thuộc, Hoa Lan nhỏ mới đột nhiên lên tiếng: “Chiến thần Mạch Khê là người tốt.”

Ông lão râu bạc đang nói hăng say bỗng nghe thấy câu này, ông ta ngây người, lưng hơi thẳng lên một chút, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu, “Tôn thượng?”

“Chiến thần Mạch Khê và Tam Sinh cô cô thê tử của ngài ấy đều là người tốt, không được đánh.”

Ma Tôn gọi thê tử của Chiến thần là gì? Tam Sinh...cô cô? Còn...còn nói là người tốt nữa?

Ma Tôn thượng cổ tung hoành tam giới, theo truyền thuyết thì vung tay là có thể dời một ngọn núi, không ngờ lại phạm biệt đúng sai một cách giản dị như vậy sao?

Tật hành giả cảm thấy nếu không phải tuổi tác mình quá lớn, tại có vấn đề, vậy chắc Ma Tôn tuổi tác quá lớn, đầu óc có vấn đề, “Tôn thượng? Người...” Ông ta không dám tùy tiện xem xét Ma Tôn, lúc này vừa ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện, trong tay Ma Tôn đang ôm một thi thể nữ nhân hình hài thê thảm!

“Ôi chao...” Tật Hành giả lập tức khẩu đầu, cả người run rẩy không dám hỏi câu nào, chỉ phụ họa theo, “Tôn thượng nói phải.”

“Ông...” Hoa Lan nhỏ bỗng nghĩ ra điều gì đó, hỏi Tật Hành giả, “Ông có nhìn thấy ma không?”

Ông lão râu bạc sợ hãi đến mức mông cũng phát run, “Không nhìn thấy, không nhìn thấy, tiểu nhân không nhìn thấy, cũng không muốn thấy đâu!”

“Ông đừng run nữa.” Hoa Lan nhỏ nói, “Ông ngẩng đầu lên nhìn ta đi, ông nhìn xung quanh ta, phát huy hết năng lực của mình, ông có cảm nhận được âm khí không? Có không?”

“Không có, không có không có!” Tật Hành giả lắc đầu lia lịa.

“Thôi toi rồi.” Hoa Lan nhỏ bồng thờ dài. Hồn phách của Đông Phương Thanh Thương nhất định đã đến địa phủ rồi. Chẳng phải đã nói là không đầu thai ư! Hoa Lan nhỏ cuống lên, nàng không muốn bị Đông Phương Thanh Thương giết, nhưng càng không muốn cả đời làm một nam nhân không già không chết, “Không được, ta phải đi gặp Diêm vương!”

Ông lão râu bạc nghe vậy cả kinh, ngạc nhiên nhìn Hoa Lan nhỏ, thấy nàng ôm thi thể định quay người bỏ đi, không biết ông ta lấy dũng khí từ đâu, nhào lên phía trước ôm cổ chân Hoa Lan nhỏ hét lớn: “Không được đâu Tôn thượng! Không được đâu! Tôn thượng là hi vọng của Ma giới! Người có điều gì nghĩ không thông thì tiểu nhân nguyện thay người gánh vác! Người không thể chết được!”

“Buông ra, buông ra.” Hoa Lan nhỏ lắc chân hất Tật Hành giả ra, “Ai nói ta muốn chết, ta chỉ muốn đi gặp Diêm vương à.”

Lúc trong đầu toàn bùn nhão thì người ta luôn kiên định với mục tiêu tìm được hơn bình thường. Hoa Lan nhỏ nớh trước đây chủ nhân từng nói với nàng, phong ấn duy trì trật tự của tam giới là đại đạo trong trời đất, phạm nhân chết đi, Thần tiên lịch kiếp đều phải bước vào Minh giới. Cho nên, nàng muốn dùng thân thể bất tử của đại ma đầu này để vào Minh phủ tìm cách phá phong ấn tam giới, vì chỉ còn mỗi cách này mà thôi.

Nhưng mà phá phong ấn tam giới...

“Một tháp Hạo Thiên nhỏ nhoi thì là gì được ta, chỉ dựa vào sức mạnh của trận này thôi, phong ấn tam giới ta còn phá được.”

Câu nói ngông cuồng này đột nhiên hiện lên trong đầu Hoa Lan nhỏ.

Đây là lời Đông Phương Thanh Thương từng nói khi bố trận trong tháp.

Lúc đó hẳn làm sao bố trận nhỉ, Hoa Lan nhỏ đảo mắt nhớ kỹ lại. Trí nhớ của nàng xưa nay rất tốt, lúc nàng vẫn còn là một đoá Hoa Lan, chủ

nhân thường viết mệnh cách bên cạnh nàng, có lúc viết một mệnh cách dài thật dài, đến cuối cùng chủ nhân quên mất phía trước mình đã viết gì. Lúc ấy Hoa Lan nhỏ sẽ đặc ý kể lại những gì mình hớ, sau đó vênh lá kiêu ngạo hờ được khen.

Từng đạo, từng đạo bùa chú hiện lên trong đầu Hoa Lan nhỏ, nàng kích động chớp lấy Tật hành giả hỏi: “Nghiep thành ở đâu? Mau đưa ta đi!” Đó là nơi âm khí nặng nhất ở Nhân giới, là nơi gần với Minh phủ nhất, bày trận phá phong ấn tam giới ở đó chắc là tiện nhất.

Từ lúc Hoa Lan nhỏ chớp lấy mình, Tật hành giả vẫn run lấy bấy, “Ở ở ở...ở bên này, tiểu nhân đưa người đi, tiểu nhân đưa người đi.”

Tốc độ của hai người đều rất nhanh, chưa tới nửa canh giờ đã tới Nghiep thành, lúc này đang là chính Ngọ, trên đường vẫn còn nhiều người, mũi Hoa Lan nhỏ bỗng nhạy bén ngửi được một khí tức bất thường.

Là âm khí.

Lúc chính Ngọ mà trên đường đã có âm khí, thật không hổ là Quỷ thành.

Nàng tìm suốt dọc đường cuối cùng cũng tìm được nơi âm khí nặng nhất, nhìn căn nhà hoang tàn đến mức Hoa Lan nhỏ chẳng muốn bước vào chút nào.

Nơi tam giới giao nhau thế này, trong khe hở tối tăm đó ẩn chứa nhiều khí tức dơ bẩn của Nhân giới như ham muốn quyền lực, ham muốn thể xác, oán khí, tà khí, nộ khí đều hóa thành yêu ma quỷ quái xấu xí, chui mình trong góc, chỉ chờ có người đi qua sẽ kéo vào căn xé tan nát.

Ông lão râu bạc trốn au Hoa Lan nhỏ, kéo tay áo nàng, “Tôn thượng, tuy lời này có hơi bất kính nhưng chúng ta đừng đến gần chỗ này thì hơn, tiểu nhân nghe người ta nói, đây là nơi không sạch sẽ nhất của Quỷ thành.”

Nhát gan như vậy có thật là người của Ma tộc không đây?

Hoa Lan nhỏ liếc ông ta, sau đó vừa quay đầu là thấy ngay trong cánh cửa cũ nát trong cánh cửa cũ nát có một luồng khí tức màu xám hình thù kì quái bò ra. Hình như Tất hành giả không nhìn thấy chỉ biết đề phòng nhìn quanh nhìn quẩn sau lưng nàng.

Đây chắc là đải ngộ đặc biệt chỉ có cơ thể Ma Tôn mới có, có thể nhìn thấy tất cả mọi tà ác xấu xa trên thế gian...

Hoa Lan nhỏ nuốt nước bọt, lòng nói thầm, nếu có cách nào hay ho khác thì nàng cũng đâu muốn bước vào chỗ này. Nhưng hiện giờ nàng không có sức mạnh của Ma Tôn có thể phá thủng phong ấn tam giới dễ như trở bàn tay trong truyền thuyết, vì thế nàng đành tìm chỗ này để bố trận.

Hoa Lan nhủ nhắc chân, ôm thi thể mình bước vào trong.

Những yêu ma quỷ quái kia đều ngấp nghé thi thể đã chết trên tay nàng.

Hoa Lan nhỏ vô cùng sợ hãi, lúc này không có chủ nhân ở đây, ngay cả Đông Phương Thanh Thương cũng không có, bên ngoài chỉ có một ông lão râu bạc còn vô dụng hơn nàng nữa. Nàng chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

Hoa Lan nhỏ nén sợ hãi, lòng đọc thầm một trăm lần “Ta là Đông Phương Thanh Thương”, nhắm mắt lại rồi mở ra, đồng tử màu máu lóe lên tinh quang ánh mắt hướng về phía khí tức màu đen xộc tới trước mặt nàng.

Tiếng kêu the thé vang lên trong tích tắc, khí tức màu đen lập tứ tan biến.

Ánh mắt Hoa Lan nhỏ kiên định, tiếp tục đi vào trong ngôi nhà cũ nát.

Cơ thể hiện giờ của nàng rất mạnh mẽ, nội tâm cũng kiên định hơn bao giờ hết. Nàng sợ nhất là chết, bởi vậy lúc này phải dốc hết toàn lực để mình được sống tiếp.

Tác giả có lời muốn nói: Thỉnh thoảng Hoa Lan nhỏ được một lần, xem ra cũng sương mắt đẹp lòng nhỉ.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 6

Type-er: Nguyen ThuyTrang

Beta: Mều

Hoa Lan nhỏ dùng máu của Ma Tôn để vẽ bùa, nàng còn chưa đập vỡ gạch trên tường thì đã cảm thấy trời đất rung chuyển.

Máu của Ma Tôn quả nhiên khác thường!

Yêu ma quỷ quái trong sân rít gào chạy loạn ra ngoài, ông lão râu bạc bò dưới đất kêu la thảm thiết, “Tôn thượng thật sự vì một nữ tiên mà vứt bỏ đại nghiệp của ma giới ta sao? Con dân của người đã chờ người mấy vạn năm qua! Mấy vạn năm qua đó!”

Nghe thấy lời này, lúc Hoa Lan nhỏ bước qua cửa vào Minh giới do mình tạo ra liền khựng lại, quay đầu lại nhìn ông lão râu bạc, nghiêm túc nói: “Không sai, ta vì nàng ấy chuyện gì cũng có thể làm được, ta là một đại ma đầu tùy tiện làm bùa, tự tư tự lợi, hoàn toàn không màng đến sống chết của con dân Ma tộc. Bởi vậy các người đừng trông mong gì ở ta nữa, cam phận ngoan ngoãn ở Cửu U đi!”

Ông lão râu bạc nghe vậy khóc òa.

Hoa Lan nhỏ ôm thi thể mình, thản nhiên ung dung bước vào Minh giới.

Đường xuống hoàng tuyền, hoa bỉ ngạn nở khắp chốn, bốn bề tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng nước sông Vong Xuyên chảy ở xa xa.

Nghe nói tiền thân của thê tử Chiến thần chính là đá Tam Sinh ở Minh phủ, Hoa Lan nhỏ nhìn về phía xa, thấy một hòn đá trước cầu Nại Hà, hiện giờ hòn đá Tam Sinh đó đã được dùng dây thừng vây lại như một văn vật, cấm các hồn ma đi đầu thai vẽ bậy lên đó.

Trước cầu Nại Hà lúc này, ngoài đá Tam Sinh còn có một đám hồn ma tím năm tím bảy, khi Hoa Lan nhỏ đến gần phát hiện Mạnh bà trước cầu Nại Hà trong truyền thuyết không biết đã đi đâu, cũng không có quỷ sai đứng phát canh Mạnh bà. Các hồn ma không được phát canh nên không dám đầu thai, dần dần tụm thành một đám trước cầu.

Kỳ lạ, quỷ sai chạy đâu hết vậy?

Hoa Lan nhỏ đi theo tấm biển chỉ đường xiêu xiêu vẹo vẹo bên đường tìm đến điện Diêm vương. Dọc đường, ngoài những hồn ma lang thang đi đầu thai, nàng không hề thấy một tên quỷ sai nào. Lẽ nào quỷ sai của Minh phủ chán việc nên đi đầu thai tập thể à?

Vậy đâu có được...

Nàng vừa lẩm bẩm vừa đi đến trước điện Diêm vương.

Cửa đại điện khép chặt, ngoài cửa không ai canh giữ, Hoa Lan nhỏ nhìn quanh quẩn một hồi mới dè dặt đẩy cửa ra, tiếng cửa kêu “két” phát ra, nàng thò đầu vào trước, vừa thò đầu vào nhìn nàng liền kinh ngạc ngáy người.

Tất cả quỷ sai trên đại điện uy nghiêm đều đang quỳ, run cầm cập phủ phục dưới đất, vị trí phía trước của hai hàng là Hắc Bạch vô thường và Phán quan đều đang hôn mê. Trên ghế cao cao, Diêm vương ốm yếu đang

bị người ta đạp dưới chân, chỗ ngồi của Diêm vương, đúng như dự đoán, là...hồn phách của đại ma đầu Đông Dương Thanh Thương.

Hắn tiện tay ném sổ Vận mệnh trong tay, “Quyển nào của thời gian trước đó nữa.”

Quý sai đang quỳ lập tức run rẩy chạy đến hậu điện lấy sổ sách cho hắn. Diêm vương dưới chân run giọng gào: “Đại nhân, đại nhân, không thể lục nữa, hông thể lục đâu, loạn hết rồi...” Đông Phương Thanh Thương chẳng buồn để ý tới ông ta, ngược mắt lên, ánh mắt dừng lại trên mặt Hoa Lan nhỏ.

Bốn mắt giao nhau, tim Hoa Lan nhỏ bỗng giật thót.

“Tự tìm tới rồi à.” Đông Phương Thanh Thương nhếch môi cười, “Người cũng để bốn tọa bớt phải lo đó.”

Ma Tôn đại nhân vừa lên tiếng, tất cả quý sai trong đại điện đều quay đầu nhìn nàng. Tuy Hoa Lan nhỏ không biết hắn muốn là gì, nhưng vô thức cảm giác có điều không lành, nàng đang định chạy trốn, đại ma đầu trên ghế bỗng đập bàn đứng dậy, nhún chân trên lưng Diêm vương mượn đà, xông về phía Hoa Lan nhỏ như một mũi tên rời cung. Hoa Lan nhỏ thoái lui liên tiếp, đóng sập cửa lại, nhưng lại thấy hắn xuyên qua cửa, cắm đầu vào cơ thể nàng. Hoa Lan nhỏ cảm thấy toàn thân căng cứng, tựa như có một sức mạnh to lớn đang đẩy nàng ra khỏi cơ thể Ma Tôn, sức mạnh đó tách rời từng tắc, từng tắc liên hệ giữa nàng và cơ thể này, khiến Hoa Lan nhỏ đau đến phát khóc.

“Người đã vô dụng rồi, rút ra ngoài.” Nàng nghe thấy giọng Đông Phương Thanh Thương vang vọng trong đầu mình.

Hắn muốn cướp lại cơ thể của mình! Hoa Lan nhỏ hiểu ra. Nhưng nếu cơ thể này bị đại ma đầu cướp lại, nàng sẽ thật sự biến thành cô hồn dã quỷ không biết đi về đâu, thật sự chết đi!

Nàng vẫn chưa muốn đi đầu thai, nàng không thể vứt bỏ cơ thể này.

Nàng bám chặt lấy mỗi một kinh mạch mình có thể cảm nhận được trong cơ thể, đồng thời cũng gắng sức đẩy lại đại ma đầu ra ngoài: “Ta không thể chết! Sau này chủ nhân không gặp lại ta nữa sẽ đau lòng lắm! Ta còn phải đi gặp chủ nhân!”

“Không cần đi nữa.” Đông Phương Thanh Thương nói, “Chờ ta xử lý xong chuyện ở đây, ta sẽ lên Thiên giới giết chủ nhân ngươi để ngươi được gặp.” Hoa Lan nhỏ nghe thấy lời này chỉ cảm thấy máu nóng bốc lên đầu, cảm xúc cũng kích động hơn bao giờ hết: “Ngươi dám động vào chủ nhân ta thì không xong với ta đâu!” Nàng bám vào kinh mạch, khống chế cơ thể Đông Phương Thanh Thương, nhắc chân xông về phía trước, đập đầu vào cánh cửa trước điện Diêm vương, lực đạo mạnh đến mức khiến cả địa phủ rung chuyển. Cánh cửa Huyền thiết bị đập thủng một lỗ lớn, đầu Ma Tôn mắc kẹt bên trong, toàn thân mất ý thức.

Tất cả quỷ sai đang quỳ trong đại điện nhìn vào gương mặt Đông Phương Thanh Thương đang mắc vào trong cái lỗ trên cửa, kinh hãi tột cùng, đại điện trở nên yên ắng, một lúc lâu sau mới có quỷ sai hỏi Diêm vương: “Diêm vương, hình như đại ma đầu này tự đập đầu ngất đi rồi, bây giờ...phải làm sao?”

Diêm vương bò dưới đất dậy, phúi phúi vai ho mấy tiếng, còn chưa kịp đáp thì bên dưới đã có tiếng thảo luận xì xầm: “Hay là giết hẳn đi?”

“Chẳng phải hẳn chết rồi nên mới đến Địa phủ của chúng ta sao?”

“Nhưng mà không đúng, vừa rồi lúc hẳn xông ra vẫn là một hồn ma, sao bây giờ đã có nhục thân mắc trên cửa nhỉ?”

“Phải đó, chuyện này có ẩn tình.”

“Ôi chao, lo nhiều vậy làm gì, ném thẳng hủ xuống mười tám tầng địa ngục là xong.”

“Sao mà được? Nếu hủ đâm thủng một lỗ dưới mười tám tầng địa ngục, thả hết ác quỷ trong đó ra, vậy thì phiền lắm.”

“Vậy người nói xem phải làm gì hủ bây giờ?”

Câu hỏi này khiến tất cả quỷ sai đều im lặng, đồng loạt nhìn về phía Diêm vương vừa mới bò lên ghế. Dưới ánh mắt chăm chăm của chúng nhân, Diêm vương im lặng lâu thật lâu, sau đó nhỏ giọng nói: “Chúng ta cứ tạm phục dịch hủ đã...”

Cả đại điện lặng ngắt như tờ.

“Sau đó âm thầm báo lên Thiên giới, chờ cứu viện xuống.”

Mọi người quay đầu nhìn về phía Ma Tôn tuy đã ngắt đi, nhưng sát khí toàn thân vẫn chưa tan, tự nhiên đều nhất trí đồng ý, có lẽ đây đúng là cách sáng suốt nhất hiện giờ.

Trong khoảng không mênh mông, Hoa Lan nhỏ bồng nghe thấy có một thanh âm đang nói với mình: “Ra ngoài.”

Nàng mở mắt, bồng cảm thấy một nửa cơ thể mình nặng nề khác thường, nửa còn lại thì nhẹ tựa lông hồng.

“Ra ngoài.” Nàng lại nghe thấy giọng nói cứng nhắc này, ngơ ngác một lúc, Hoa Lan bồng hiểu ra, giọng nói này phát ra từ miệng mình, nàng đưa tay muốn bịt miệng mình lại nhưng chỉ nhấc được tay trái.

Nàng hoàn toàn không cảm giác được nửa cơ thể bên phải!

Hoa Lan nhỏ kinh hãi: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Vẫn là giọng nam hùng hồn, vẫn là bàn tay to của nam nhân, nhưng nàng nhạy bén cảm giác hình

như trong lúc nàng ngất đi đã có gì đó thay đổi khác trước...

“Ta kêu người cút ra ngoài.” Nàng nghe thấy mình lớn tiếng hét lên, nhưng nàng đâu có muốn hét!

Hoa Lan nhỏ vô cùng ngạc nhiên.

Trong lúc ngơ ngác, nàng thấy tay phải của mình móc ra một cái gương đặt trước mặt mình, chuyện kinh hoàng nhất thành hình xảy ra, nàng nhìn thấy trong gương có hai khuôn mặt.

Một khuôn mặt nữ nhân là nàng, khuôn mặt kia là Đông Phương Thanh Thương.

“Xảy...xảy ra chuyện gì vậy?”

“Nhờ ơn người, hai hồn phách đang ở cùng một cơ thể.”

Nàng tự hỏi đáp, nhưng cũng không phải là tự hỏi đáp.

Ma Tôn trong gương mặt mũi tái xanh, ánh mắt tối tăm như có thể phóng dao giết người. Hoa Lan nhỏ thì kinh ngạc ngơ ngác, không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Chúng ta...dùng chung một cơ thể sao?” Hoa Lan nhỏ ngây ngốc nói, “Ta...và người?”

Đông Phương Thanh Thương hiển nhiên không muốn lặp lại lần nữa, “Biết điều thì cút ra khỏi cơ thể ta ngay.”

Hoa Lan nhỏ ngẩn ra, “Không cút.” Tiêu hóa xong sự thật này, vì để giữ mạng, suy nghĩ trong đầu Hoa Lan nhỏ tức tốc xoay chuyển, “Cút rồi ta sẽ chết luôn thì sao, người phải giúp ta cứu sống cơ thể cũ của ta, còn phải bảo đảm không giết ta thì ta mới ra khỏi cơ thể người.”

“Cơ thể của người đã bị tiêu hủy rồi.”

Hoa Lan nhỏ cả kinh, “Cái gì!”

Đông Phương Thanh Thương hết sức lạnh nhạt đáp: “Người của Minh phủ đương nhiên không cho phép để thi thể của Nhân giới lại đây. Dù sao sớm muộn gì người cũng phải chết, nhân lúc này mà chết luôn cho tiện, mau cút đi.”

“Không! Người phải trả lại cho ta một cơ thể đã.”

“Cơ thể của người là do tự người đập chết, tự làm tự chịu. Bám lấy bốn tọa làm gì?”

“Đó là do tay người đập chết!”

“Bốn tọa không rảnh chơi với người.”

“Mạng người quan trọng, sao có thể chơi được! Tóm lại người không trả thì ta sẽ không đi.” Hoa Lan nhỏ nói, “Hiện giờ ta vẫn còn trong cơ thể người, chứng tỏ người không cách nào đẩy ta ra. Vậy chúng ta cứ thế này đi, tốt xấu gì coi như ta vẫn còn sống, mà ta cũng giống với người rất là rảnh rồi, ngày ngày bám lấy người, gây sự phá rối người để người không làm được việc gì hết!”

Ma Tôn đại nhân híp mắt, “Người lần trước cả gan dám uy hiếp bốn tọa hiện giờ tro cốt đã hóa thành bụi đất dưới chân núi.”

“Được thôi, bây giờ người muốn tự sát à?”

Đông Phương Thanh Thương im lặng một hồi, gương mặt hằn trong gương trở nên thần bí lạ lùng khiến Hoa Lan nhỏ bất giác thầm run rẩy. Nhưng không bao lâu sau, hần bỗng đặt kính xuống, nhẹ giọng nói: “Được, bốn tọa giúp người.”

Nàng có thể tưởng tượng được khuôn mặt mình lúc này đây đang lộ ra biểu hiện vừa nham hiểm vừa gian xảo thế nào.

Hoa Lan nhỏ bồng dung nảy sinh một dự cảm không may: “Tại...tại sao?”

“Chẳng phải người muốn sao?” Đông Phương Thanh Thương nói, “Người muốn thì ta sẽ cho người.”

Vậy là dự cảm không may trong lòng Hoa Lan nhỏ càng mạnh mẽ hơn.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 7

Type-er: Nguyen ThuyTrang

Beta: Mều

Đông Phương Thanh Thương đồng ý giúp Hoa Lan nhỏ nặn một nhục thân, nhưng hắc nói mình phải tìm nguyên liệu ở Minh phủ.

Hoa Lan nhỏ rất lấy làm lạ, ở Minh phủ này, ngoài đồng sổ vận mệnh kia thì lấy đâu ra nguyên liệu để nặn nhục thân? Nhưng Đông Phương Thanh Thương nói muốn tìm nên nàng cũng để mặc hắc tìm, ai kêu hiện giờ họ dung chung một cơ thể, mà Hoa Lan nhỏ vẫn không nhìn thấu được nội tâm của hắc...

Nhưng vượt lại những tranh chấp phức tạp kia, vẫn còn một chuyện khẩn cấp cần giải quyết, Hoa Lan nhỏ và hắc phải ưu tiên học...

Mặt Ma Tôn đại nhân tái xanh, “Bốn tọa kêu người đi thì người cứ đi, bước dài một chút cho ta!”

Trong điện Diêm vương, sau khi Hoa Lan nhỏ và Đông Phương Thanh Thương thức dậy vẫn chưa hề bước ra khỏi phòng. Hoa Lan nhỏ nghe thấy hắc nổi giận đùng đùng hét lên, sợ hãi biến thành căm phẫn, “Ta không đi hồi nào hắc! Phải bước dài bao nhiêu nữa chứ! Ta sợ vương mà!”

“Vương cái gì mà vương!”

“Vướng cái gì người không biết sao?”

Lòng Ma Tôn đại nhân trời dậy một cảm giác thất bại vô cùng hiểm thấy, hắn đưa tay phải xoa xoa ấn đường, “Không có vướng, vướng lúc nào hả! Trước đây một mình người dùng cơ thể của bốn tọa sao không thấy người lo chuyện này! Bình thường một chút cho ta”

Hoa Lan nhỏ bĩu môi, “Một mình ta dùng cơ thể này vốn không hề có chuyện gì, người đột nhiên chen vào, cả người đều có cảm giác kì quái, vừa đứng lên thì thấy trong cơ thể có thêm gì đó...” Hoa Lan nhỏ lấy tay trái ôm nửa mặt bên trái, “Ta không muốn cảm giác được trên cơ thể có vật kỳ quái đó tồn tại đâu! Xấu hổ chết được!”

“... ..”

Vào lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: “Đại...đại nhân? Ngài có cần giúp gì không?” Quỷ sai bên ngoài dè dặt hỏi.

Hai người trong phòng im lặng chốc lát, Đông Phương Thanh Thương lên tiếng trước: “Đem sổ vận mệnh hôm qua ta chưa coi hết đến đây.”

Người bên ngoài im lặng, dường như không bằng lòng lắm, nhưng cuối cùng vẫn đáp lời. Hoa Lan nhỏ kỳ quái nhìn hắn: “Người cần xem sổ Vận mệnh làm gì?”

Đông Phương Thanh Thương cười lạnh, “Làm cơ thể cho người chứ gì. Xem thử có ai chết sớm không, cho người mượn xác hoàn hồn.”

Nghe có vẻ hơi kỳ quái nhưng nghĩ kĩ thì đúng là có thể làm được. Hiện giờ chẳng phải nàng chỉ có cách mượn xác hoàn hồn thôi sao?

Không bao lâu sau quỷ sai đem đồ tới, xếp ngay ngắn trên bàn chờ Ma Tôn đến xem. Nhưng hắn lại đứng yên tại chỗ không động đậy. Quỷ sai

tưởng có chỗ nào mình làm chưa tốt, bạo gan nhìn Ma Tôn đại nhân mấy lần.

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương xoay chuyển, lạnh lùng rơi trên người hắc, quý sai lập tức run cầm cập, vội vã lui ra ngoài, “Tiểu nhân hầu bên ngoài, đại nhân có dặn dò gì cứ gọi một tiếng tiểu nhân quý Giáp nhé.”

Quý sai chạy ra ngoài, trước khi khép cửa lại, cuối cùng cũng thấy Ma Tôn động đậy, có điều tư thế bước đi...

“Ma đầu kia không làm gì người chứ?” Một quý sai ngoài cửa kéo tiểu quý Giáp đi xa một chút, thấp giọng hỏi hắc, “Ổn không?”

“Ta vẫn ổn.” Tiểu quý Giáp sờ cằm, “Nhưng sao ta cứ cảm thấy Ma Tôn này trông có vẻ như là...bán thân bất toại thì phải.”

“Hả?” Có phải hắc có bệnh gì đó không, hôm qua tự nhiên đập đầu vào cửa điện Diêm vương chúng ta, hay là...chúng ta không chờ người của Thiên giới đến nữa, cứ...” Quý sai làm tư thế cắt cổ, tiểu quý Giáp đánh bật tay hắc ra, “Thôi đi, vừa nãy hắc nhìn ta một cái khiến ta sợ chết khiếp đây nè, yên phận canh cửa đi. Đừng để hắc chạy đó.”

Lời ngoài cửa truyền vào đến tai Hoa Lan nhỏ không sót một chữ, đương nhiên cũng truyền đến tai Đông Phương Thanh Thương. Cơ thể Ma Tôn này thị lực thính lực đều tốt hết, đánh không chết, ngã không hỏng, thật sự vô cùng tiện lợi.

Hoa Lan nhỏ lo lắng, nàng lo có khi nào tâm trạng Ma Tôn không tốt sẽ đánh cho hai tên tiểu quý ngoài kia hồn phi phách tán luôn không...Vậy là Hoa Lan nhỏ thò tay trái lấy gương ra đặt trước mặt mình.

Trong gương lập tức hiện ra hai bóng người, Đông Phương Thanh Thương không chút biểu cảm, tựa như vốn không hề nghe thấy những lời

hai tên tiểu quý ới bên ngoài, hấn liếc vào gương, sau đó lấy tay phải ném gương đi, “Xoay mắt trái qua đây cho ta. Tay trái cầm sách lên.”

Thường thì Hoa Lan nhỏ không từ chối những yêu cầu hợp lý như vậy, nàng ngoan ngoãn xoay mắt cầm sách lên, cùng Đông Phương Thanh Thương nhìn vào sổ Vận mệnh, “Người không muốn giận sao?” Hoa Lan nhỏ rất hiếu kỳ, “Người nghe thấy lời họ nói mà.”

“Người có thể nghe thấy, đương nhiên bốn tọa cũng nghe được.”

“Người không giết họ sao?”

Ma Tôn đại nhân lật một trang sách, “Trong tam giới này, người có thù hận với bốn tọa, muốn giết bốn tọa còn nhiều hơn cả nước Quỳnh uyên, nhiều hơn cát sa mạc. Chẳng qua cũng chỉ là hai tên tiểu quý, không đáng để bốn tọa ra tay.”

Nghe Đông Phương Thanh Thương nói ra từng chữ đơn giản nhẹ nhàng, Hoa Lan nhỏ bĩu môi, “Người cũng thật ngông cuồng.”

Hấn đặt sổ Vận mệnh trong tay xuống, “Trước đây thì thôi cũng đành, sau này không được dùng mặt bốn tọa làm ra những biểu hiện tương tự nữa.”

Hoa Lan nhỏ kỳ quặc nói, “Bĩu môi thì có làm sao, trở ngại gì đến người?”

“Bốn tọa không cho phép.”

“Được rồi được rồi.” Hoa Lan nhỏ lại bĩu môi, “Lắm tật quá đi.”

“Đã nói là không cho phép.”

“Biết rồi, biết rồi.”

Đông Phương Thanh Thương hít một hơi thật sâu, đè nén cảm xúc sục sôi, vừa định tâm để làm chính sự, bỗng cảm thấy mặt trái mình lại rời sang bên cạnh. Lòng bỗng dâng lên một cảm giác đã đời trước đây chưa từng có, khiến hần không nói lên lời. Ma Tôn đại nhân đành nhắm mắt phải cố nhịn, may là cuối cùng vẫn nhịn được, không để ý tới Hoa Lan nhỏ nữa, chỉ dùng một mắt xem sổ Vận mệnh.

Hoa Lan nhỏ bị nhốt ở chỗ này không được đi nơi khác. Động đậy tay trái một chút là nghe thấy tiếng thở chán ghét của Đông Phương Thanh Thương. Nàng vốn cũng muốn xem sổ vận mệnh, nhưng sổ Vận mệnh của Địa phủ chỉ ghi chép ngày tháng năm sinh và ngày chết của một người, ngoài ra không còn gì khác, đơn điệu nhạt nhẽo hơn nhiều so với sổ mệnh cách của chủ nhân. Hoa Lan nhỏ xem một lúc là bắt đầu cảm thấy sâu buồn ngủ bò lên đầu.

Vùng vẫy một lúc, rốt cuộc vẫn không gượng được, nàng nhắm mắt thiếp đi.

Đông Phương Thanh Thương ngậy người, hần cảm nhận thấy có một hồn phách đang say ngủ trong cơ thể...Ánh mắt ngưng đọng, lại một lần nữa có ý định đẩy Hoa Lan nhỏ ra khỏi thân thể mình. Nhưng khi hần thăm dò trong cơ thể, vẫn như lúc trước, hoàn toàn không tìm được khe hở nào giữa hồn phách Hoa Lan nhỏ và cơ thể hần.

Rõ ràng là một hồn phách từ bên ngoài vào, nhưng cơ thể hần không những không bài xích nàng, ngược lại còn rất hòa hợp.

Đông Phương Thanh Thương nhìn sổ Vận mệnh, ánh mắt xoay chuyển, trong khoảnh khắc tâm tư chuyển dời sinh ra vô số ý nghĩ.

Dường như là ảo giác, hần đột nhiên cảm thấy ngực khê ấm lên, ở nơi hồn phách của họ giao nhau truyền đến một cảm giác nặng nề, y như hồn

phách kia hoàn toàn thả lỏng, tựa vào người hắc. Không đề phòng, không cách trở, tựa vào hồn phách hắc, áp vào vòm ngực hắc.

Hắc vì xúc cảm kỳ lạ này mà khẽ thất thần, đây... thật sự là sự tiếp xúc gần gũi giữa những linh hồn sao?

Chưa từng có ai lơ lửng đề phòng khi ở bên cạnh hắc như vậy cho dù đó là hồn ma của Minh giới.

Nhưng chỉ thất thần trong thoáng chốc, Đông Phương Thanh Thương chớp mắt, tiếp tục đặt tâm tư của mình vào sổ Vận mệnh.

Đám người thích lo chuyện bao đồng cả Thiên giới sẽ đến bất kỳ lúc nào, hắc chưa bao giờ sợ tranh đấu nhưng rất ghét kẻ khác cản trở kế hoạch của mình. Hắc phải nhanh chóng tìm ra.

Lúc Hoa Lan nhỏ tỉnh lại, Đông Phương Thanh Thương vẫn đang xem sổ Vận mệnh.

Minh giới không phân ngày đêm, vĩnh viễn chỉ có một màu xám xịt, Hoa an nhỏ cũng không rõ rốt cuộc mình đã ngủ bao lâu, khi nhìn xuống dưới bàn thì sổ Vận mệnh Đông Phương Thanh Thương xem đã chất đống cao bằng người nàng.

Hoa Lan nhỏ ngạc nhiên “Rốt cuộc người đang làm gì vậy?”

Hắc không buồn trả lời, nhưng quyển sổ trong tay dừng ở một trang không lật tiếp nữa.

Hoa Lan nhỏ nhìn xuống, thấy ở trang đó viết sinh thần bát tự của một nữ nhân, cùng với ngày tháng năm sinh và ngày mất của người đó: “Tạ Uyển Thanh...Hai mươi hai tuổi, mất.” Hoa Lan nhỏ lẩm bẩm đọc cái tên này, thở vắn than dài, “Hai mươi hai tuổi, ngắn quá vậy, cô nương này có cái tên hay quá, thật đáng tiếc.”

Khóe miệng bị kéo cong, Hoa Lan nhỏ cảm thấy Ma Tôn đại nhân bật cười, lên tiếng: “Tiếc à, vậy chúng ta chọn cô ta đi.”

Hoa Lan nhỏ ngẩn ra, nghe Ma Tôn cười nói: “Tiểu hoa yêu, chúng ta sắp trở về Nhân giới rồi.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 8

Typer: Snowflake HD

Beta: Mều

Hoa Lan nhỏ thấy đầu óc mình vẫn còn hơi mơ hồ, nhưng lại cảm giác được Đông Phương Thanh Thương đứng dậy bước ra cửa. Đi được vài bước, cảm giác kích động, hưng phấn dâng trào vì cuối cùng cũng tìm được người trong lòng Đông Phương Thanh thương phút chốc bỗng hóa thành mây khói, hẫ vịn vào bàn để đứng vững, vô cùng nhẫn nại lên tiếng: “Đừng để chân trái của bốn tọa cứ như khúc cây vậy! Cử động cho ta!”

Hoa Lan nhỏ giật mình vì tiếng hét của hã. Đông Phương Thanh Thương buông tay khỏi bàn, bước thật dài đi thật nhanh trong phòng, “Đưa chân lên, bước rộng ra.” Giống như đang kéo Hoa Lan nhỏ đi, hay như đang tranh đấu với bản thân, ép Hoa Lan nhỏ bước theo nhịp bước chân mình.

“Hất tay lên, người chưa bước đi bao giờ sao... Không được để bốn tọa vung cùng tay cùng chân!”

Hoa Lan nhỏ cảm thấy hồn phách của mình không ngừng vấp ngã trong cơ thể Đông Phương Thanh Thương, lại bị hã hét đến đầu óc choáng váng, nàng thật sự không còn biết đối phương hướng đâu ra đâu. Nhưng cũng trong trạng thái hỗn loạn này, không ngừng cùng hã đi tới đi lui trong

phòng, Hoa Lan nhỏ bồng có thể bước cùng nhịp với hần như một kỳ tích. Có lẽ cơ thể này vẫn còn ký ức, không bao lâu, nàng cảm thấy càng đi càng tự nhiên hơn.

“Ma đầu này đang làm gì trong phòng vậy? Hình như đang lục lọi tìm kiếm gì đó.”

“Hình như đang đi lòng vòng trong phòng...”

“.. Người chắc chắn là chúng ta đang trông chừng Ma Tôn thật sự phải không? Ma đầu thượng cổ ấy? Không phải là hồn ma đầu óc điên khùng nào đó đóng giả đấy chứ?”

Tiếng thảo luận bên ngoài truyền đến tai. Hoa Lan nhỏ bất chợt cảm thấy mình cũng có lỗi với đại ma đầu lắm, khiến hần bị dị nghị đến mức này...

Ma Tôn đại nhân không chút biểu cảm, đưa tay phải lên chỉnh sửa y bào, thỉnh thoảng một cơn gió như trường long nổi lên từ đất bằng xông ra khỏi phòng, đập nát hai cánh cửa, xô hai quỷ sai cạnh cửa ngã xuống đất, rít gào tán mát vào không gian tối đen vô tận của Minh giới.

Ma Tôn bước ra khỏi phòng, Hoa Lan nhỏ cũng bất giác bước theo nhịp hần.

Hần hít một hơi thật sâu rồi nhẹ thở dài, giống như vết thương nhiều năm nay được trị lành, sáng khoái thư thái – cuối cùng cũng biết đi rồi.

Đông Phương Thanh Thương nhìn về phía trước, bước ngang hai tên quỷ sai, tiểu quỷ Giáp cầu khẩn phía sau: “Đại nhân ngài không thể rời khỏi Minh giới được...”

Hoa Lan nhỏ vốn định quay đầu lại nhìn, giải thích với tiểu quỷ Giáp kia tại sao nàng phải đi Nhân giới, nhưng Đông Phương Thanh Thương cứ

như không hề nghe thấy lời này, tiếp tục đi thẳng về phía trước, miệng còn nói một câu: “ Xoay mắt trái lại đây.”

Hai con mắt nhìn về hai hướng khác nhau chắc sẽ khiến không ít ma quỷ của Minh giới chết khiếp, Hoa Lan nhỏ ngoan ngoãn làm theo lời hăn.

Đông Phương Thanh Thương đi thẳng về phía trước cầu Nại Hà, dọc đường ngày càng có nhiều quỷ sai nghe tin đuổi theo, khi đến bên đá Tam Sinh thì ngay cả Diêm vương cũng xuất hiện ngăn cản, “Đại nhân, Ma Tôn đại nhân, ngài định đi đâu vậy, không ở Minh phủ thêm ít lâu nữa sao? Ta còn chưa chuẩn bị màn múa hồn ma đặc sắc của Minh giới bọn ta cho ngài xem...”

“Tự người xem đi.” Đông Phương Thanh Thương dễ dàng đẩy Diêm vương ra, bước qua cầu Nại Hà.

Phía trước có bóng ma xẹt qua, Hắc Bạch vô thường đã chặn trước mặt hăn.

Ma Tôn đại nhân bật cười: “Muốn ra tay à? Được thôi.”

Khi Hắc Bạch vô thường vẫn chưa kịp ra tay thì Đông Phương Thanh Thương đã phẩy tay, một trận cuồng phong xé tan không khí trầm lắng của Minh phủ, cắt một vết sâu không thấy đáy dưới đất. Tuy nhiên vị trí này lại cách Hắc Bạch vô thường rất xa...

Vì trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, tay trái của Ma Tôn đã đẩy tay phải của hăn đi.

Rõ ràng là hăn tự cản mình lại, nhưng trong mắt của Hắc Bạch vô thường lúc này, sắc mặt của đại ma đầu tím tái đến cực độ, tựa như hận không thể băm thây ai đó ra thành trăm mảnh.

“Này, nếu các người không cho ta đi, ta sẽ từng đao từng đao cắt hết đất ở Minh phủ của các người thành đậu hủ!” Ma Tôn đại nhân đột nhiên dùng giọng điệu lạnh lốt pha lẫn nũng nịu nói, “Tránh ra hết cho ta nào!”

Có lẽ là ảo giác, sau khi nói hết câu đó, trên mặt của Ma Tôn hiện lên vẻ xấu hổ muốn chết.

Tay phải khựng lại trong không trung của hắn cũng run run.

Chúng nhân của Minh giới đều kinh ngạc ngây người vì lực sát thương chỉ trong một cái phẩy tay vừa rồi của Ma Tôn, cũng vì giọng điệu khi hắn nói câu ban nãy...

Thì ra ma đầu Thượng có giọng nói như vậy sao?

Đông Phương Thanh Thương thu tay, nhanh như chớp giật chui vào giếng Luân hồi như đang chạy trốn.

Ánh sáng trong giếng Luân hồi lay chuyển, Hoa Lan nhỏ nói: “Đại ma đầu, đừng xị mặt ra vậy mà, ta biết vừa rồi ta quấy rầy người nổi giận lập uy là không đúng lắm, nhưng không phải chuyện gì cũng phải giết người mới lập uy được đâu. Người xem đi, vừa nãy chỉ cần cắt đất thôi cũng khiến họ đến mức không dám động đây, hơn nữa chẳng phải ta cũng đã nghĩ cách để cứu vớt uy nghiêm của người đó sao.”

Tốt nhất là vậy...

Ma Tôn đại nhân hoàn toàn không muốn để tâm đến hồn phách trong cơ thể mình nữa.

Ánh sáng chói mắt lóe lên, cảnh vật xung quanh biến đổi trong tích tắc. Không khí trên đầu mũi bỗng trở nên nặng nề hơn, Hoa Lan nhỏ biết đã đến Nhân giới. Nhưng mà...

Kỳ lạ thật, tại sao không khí của Nhân giới lại vẫn đục như vậy? Gió cũng hơi lớn...

“Tôn thượng! Tôn thượng!”

Ông lão tóc bạc tên Tật hành giả vẫn đang ngồi chờ bên ngoài, nhìn thấy bóng nàng bước ra thì mừng đến phát khóc, gương mặt già nua đầm đìa nước mắt.

Thì ra lại quay về căn nhà nát ở Nghiệp thành, nơi tam giới giao nhau.

“Tôn thượng, cuối cùng người cũng ra được! Cuối cùng tiểu nhân cũng chờ được người! Nơi này không tiện ở lâu, chúng ta đi mau thì hơn.”

Hoa Lan nhỏ quay đầu nhìn, lập tức trừng mắt.

Xảy... xảy ra chuyện gì vậy, nàng nhớ lúc đi Minh phủ chỉ phá một lỗ nhỏ trên tường thôi, sao bây giờ cái lỗ đó đã ăn mòn cả bức tường, cao đến gấp đôi người nàng.

Khe hở màu đen dọc theo bức tường bò lên nóc nhà, tựa như muốn xé rách cả không khí bên ngoài. Âm khí tà khí không ngừng tràn ra từ khe hở, oán khí tà khí của Nhân giới cũng không ngừng cuộn lên bên ngoài khe hở.

Xem ra chẳng bao lâu nữa khí tức ở đây sẽ ngưng tụ thành một quái vật khổng lồ, đến lúc đó bá tánh Nghiệp thành sẽ chịu tai họa.

“Ừm, làm cũng khá lắm.” Đông Phương Thanh Thương nhìn khe hở, vừa ý cười thành tiếng, “Không ngờ người còn nhớ trận pháp của bốn tọa, tự mình phá phong ấn tam giới.”

Hoa Lan nhỏ sợ đến bật khóc, “Phá phá phá... phá cái lỗ này ra rồi, làm sao để đóng lại đây?”

Hoa Lan nhỏ nghe vậy thì lòng ngập tràn hoảng hốt sợ hãi: “Vậy thì chết rồi, phải làm sao đây, nếu chủ nhân biết ta đâm thủng cái lỗ này, chủ nhân nhất định sẽ đem ta cho heo ăn đó!”

“Vậy thì để chủ nhân người mau tìm thấy người, đem nuôi heo cho xong chuyện.” Đông Phương Thanh Thương hờ hững nói, hắt quay người định đi nhưng chân trái lại đứng yên tại chỗ không động đậy, Hoa Lan nhỏ chỉ trích hắt, “Sao người cứ làm như không nghe thấy gì hết vậy! Lỗ hồng này không ngừng lớn lên, nếu những khí tức lộn xộn này ngưng tụ thành một con quái vật ở đây thì sao, sẽ có người bị thương, thậm chí phải chết...”

“Liên quan gì đến bốn tọa?”

“Sao lại không liên quan, lúc đó ta vì đi tìm người nên mới gây ra đại họa này mà!”

“Tôn thượng? Tôn thượng đang nói cái gì vậy?” Ông lão râu bạc đứng bên ngoài không dám vào trong, hét to, “Gió lớn quá, tiểu nhân không nghe thấy người nói gì hết! Người mau ra đây đi, mấy ngày nay bị khí tức của khe hở này ảnh hưởng, lòng người ở Nghiệp thành này đều hoang mang, ngày càng loạn lạc, chúng ta không thể ở lâu chỗ này, người của Thiên giới sẽ phát hiện.”

Hoa Lan nhỏ nghe vậy càng không chịu đi, “Đã có người bị ảnh hưởng, chúng ta mau vá nó lại đi, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn!”

Đông Phương Thanh Thương bực bội, sắc mặt lạnh lùng, “Bốn tọa chưa từng được người đời cung phụng, tại sao phải giúp người đời yên ổn? Đừng nói chi phá một lỗ trên phong ấn tam giới, hôm nay cho dù bốn tọa hủy phong ấn tam giới cũng không hề áy náy này.” Hắt cười lạnh, “Nói cách khác cho người hiểu nhé. Từ xưa đến nay, bốn tọa chỉ phụ trách gây họa, còn

giải quyết thế nào thì là chuyện của Thiên giới. Đối với bốn tọa, tam giới đảo điên, sinh linh đồ thán chẳng qua chỉ là trò đùa nhỏ nhoi.”

Mấy chữ “Tam giới đảo điên, sinh linh đồ thán” này quá to tát, trong đầu Hoa Lan nhỏ vốn không tìm được mối họa nào mình từng gây ra có thể sánh được với tám chữ này. Nhưng cũng vì không hề có khái niệm gì hết, bởi vậy nàng cảm thấy Đông Phương Thanh Thương chẳng qua chỉ dùng từ ngữ khoa trương để hình dung sự máu lạnh vô cùng của hắn. Nàng lập tức trề môi, rưng rưng khóc: “Nói trắng ra là người không muốn giải quyết hậu quả cho ta chứ gì...”

*Nguyên văn là: Nói trắng ra là người không muốn chùi dít cho ta chứ gì?

Nghe lời giải thích như vậy, Ma Tôn đại nhân phải gắng sức lắm mới nhin nổi không đập trán mình.

“Nể tình chúng ta là cùng một người, người giúp ta đi.” Hoa Lan nhỏ dịu giọng cầu xin, “Sau này người muốn làm gì ta cũng sẽ phối hợp hết, giúp ta vá lỗ thủng này trước đi...”

Đông Phương Thanh Thương nghe vậy, mày phải khẽ động, “Chuyện gì cũng phối hợp à?”

Hoa Lan nhỏ gật đầu như giả vờ.

Hắn dùng tay phải bóp cằm, ngấm ngấm chịu đựng nói: “Việc đầu tiên, lúc có người khác, ta không cho người lên tiếng thì người không được lên tiếng.”

Hoa Lan nhỏ đáp lại: “Được.”

“Thứ hai là, bất kể vào lúc nào cũng không được ngăn chặn bất kỳ chuyện gì ta làm, ví dụ như ban nãy, ngăn cản ta giết người.”

Kệ đi, tóm lại lần sau gặp lại tình huống đó hăng tính, đồng ý trước đã. Vậy là Hoa Lan nhỏ lại đáp: “Được.”

“Cuối cùng...” Ma Tôn đại nhân khựng lại, sau đó mỉm cười, “Người cầu xin ta thì ta sẽ giúp người.”

“... ..”

Hoa Lan nhỏ từng nghe chủ nhân nói, trên thế gian có một loại người có đặc tính hung bạo. Lúc trước nàng cảm thấy thế gian này ấm áp đáng yêu như vậy, tại sao lại có loại người này tồn tại chứ. Mãi đến hôm nay, nghe Đông Phương Thanh Thương nói lời này, nàng cảm nhận được rành rành Ma Tôn hẳn chính là người có đặc tính hung bạo, thích ức hiếp kẻ khác.

“Được... được thôi.” Hoa Lan nhỏ không kìm được muốn nghiêng rằng, nhưng cuối cùng vẫn không cam lòng nặn ra ba chữ, “Ta xin người.”

Thế là Ma Tôn đại nhân cười sáng khoái, “Bốn tọa sẽ thỏa mãn cho người.”

Tay phải hẳn ngưng tụ kim quang, tay áo phát lên, kim quang tán mát như bướm bướm dập dờn, từng con từng con phấp phới bay về nơi sâu nhất của khí đen, ngăn không cho khí tức vẫn đục bên trong tràn ra ngoài, đồng thời cũng chặn không cho khí tức bên ngoài xâm nhập vào trong.

Đến khi kim quang lấp đầy khe hở màu đen, Đông Phương Thanh Thương khép tay áo, gió mạnh nổi lên hất tung y bào và mái tóc dài của hẳn. Trong chớp mắt, bức tường trước mặt lại nguyên vẹn như lúc đầu. Ngay cả căn nhà nát cũng được quét dọn sạch sẽ, yêu ma quỷ quái bên trong không còn sót lại con nào.

Thì ra sức mạnh to lớn là như vậy, giết hay cứu chỉ trong một ý nghĩ.

Hoa Lan nhỏ còn đang thất thần thì Đông Phương Thanh Thương đã bước ra ngoài.

“Đi... đi đâu vậy?” Hoa Lan nhỏ vội bước chân trái theo hần.

“Cửu U.”

Không buồn nhìn ông lão râu bạc đang trốn bên ngoài lấy một lần, Đông Phương Thanh Thương phẩy áo bỏ đi, để lại Tật hành giả vẫn ngồi ngơ ngác dưới đất.

Ông ta không nhìn lầm chứ, Ma Tôn... tự mình vá lại phong ấn tam giới? Ma Tôn cũng biết quan tâm đến khổ nạn ở dân gian? Đây... đúng là Ma Tôn chứ không phải thần thượng cổ gì đó chứ?

Giới thiệu chương sau của tác giả:

“Tôn thượng uống say rồi... tay trái cứ xoa ngực mình!”

“Hay là... mang đến cho Tôn thượng một nữ nhân?”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 9

Type-er: Thienbao95

Beta: Mều

Kể từ thời thượng cổ, Cửu U đầy rẫy nước đen đã là một vùng đất căn cỗi. Sau khi Ma Tôn bại dưới tay Xích Địa nữ tử cũng từng có thời gian dưỡng thương ở Cửu U, nhưng cuối cùng, khi hãn chưa kịp bình phục thì đã bị chư thần chư phật thừa dịp hãn không đề phòng chém chết.

Sau đó Ma tộc trong thiên hạ bị đuổi về vùng đất căn cỗi Cửu U, Thiên giới thiết lập phong ấn ở đây, ngăn cách Cửu U với Nhân giới, từ đó nơi này bắt đầu được gọi là Ma đô.

Ông lão râu bạc dọc đường nói bóng nói gió hỏi Đông Phương Thanh Thương rằng: Có thể phá phong ấn do Thiên giới thiết lập ở Ma giới giống như phá một lỗ nhỏ trên phong ấn Tam giới không? Nhưng mà đừng phá từng chút như vậy, phá hết toàn bộ một lần cho mau.

Hoa Lan nhỏ trong cơ thể Đông Phương Thanh Thương nghe vậy, lập tức nhảy dựng lên, buột miệng nói: “Vậy sao được!”

Ông lão râu bạc ngậy người vì bị hét vào mặt, lại thấy sau khi nói xong, Ma Tôn dùng tay bịt chặt miệng mình.

“Người quên là vừa nãy đã hứa gì với bốn tọa rồi sao? Nếu còn ồn ào nữa thì bốn tọa sẽ quay lại phá phong ấn tam giới.”

Hoa Lan nhỏ lẩm bẩm: “Nhưng mà cũng đâu thể làm những chuyện như vậy được ... Ta mà không giành nói thì nhất định người sẽ đồng ý ...”

“Bốn tọa đồng ý hay không cần gì người xen vào, im miệng.”

Họ đi rất nhanh, ông lão râu bạc chỉ nghe Ma Tôn bịt miệng làu bàu gì đó trong gió, cũng không biết Ma Tôn đang một mình lẩm bẩm điều gì.

Ông ta lo lắng nghĩ, có phải vừa rồi mình có lời nào đắc tội với Ma Tôn không? Hiện giờ vẫn chưa rõ sở thích của Ma Tôn này, vậy chỉ có nước hồn phi phách tán thôi. Tật hành giả vội cúi đầu, không dám nói thêm tiếng nào.

Nhưng nghĩ đến phản ứng của Ma Tôn với đề nghị vừa rồi của mình, Tật hành giả lại bắt đầu lo lắng.

Nghe nói Ma Tôn thượng cổ xưa nay là một kẻ tự tư tự lợi, cho dù không tính những lời hăn nói với ông ta trước khi đi Minh giới thì theo lời đồn, sau khi Ma Tôn tu thành thân bất tử, không hề nghĩ đến việc làm sao để Ma tộc lớn mạnh, chỉ lo mỗi ngày rong chơi khắp thế gian, tìm kiếm đối thủ, đả đấu khắp nơi. Đến khi đánh khắp thiên hạ xong cũng không chịu quay về dẫn dắt tộc nhân hướng đến tiền đồ sáng sủa, mà chỉ ngồi trên Diệm sơn chiếm núi làm vua, mỗi ngày treo biển tuyên cáo thiên hạ là mình muốn làm Độc Cô Cầu Bại.

Cuối cùng thì hay ho thật, bại trong tay Xích Địa nữ tử, mất luôn tính mạng.

Lúc Khổng Tước quân sư đề ra ý kiến phục sinh Ma Tôn vì đại nghiệp, trong Ma giới cũng có người phản đối. Nhưng bao nhiêu năm trôi qua, thế gian này không còn ai mạnh mẽ như Xích Địa nữ tử, Ma Tôn có ham đá

đấu cũng chỉ có cách tìm người của Thiên giới mà đấu thôi. Đối với Ma giới mà nói, phạm những ai quấy rối Thiên giới thì đều là đồng minh của mình. Hơn nữa Ma Tôn lại mạnh mẽ, cho dù chỉ như chơi đùa mà giúp Ma giới thì đó cũng là một trợ lực vô cùng lớn lao. Thêm vào đó, dù là Ma Tôn không làm gì cả thì lấy hấn làm lãnh tụ tinh thần cũng khiến sĩ khí của Ma tộc mạnh mẽ hơn.

Xem ra phục sinh Ma Tôn là một phương án vô cùng thông minh.

Nhưng lúc này đây ... Tật hành giả cảm thấy quyết định của Ma tộc lúc đó phải chăng qua khinh suất, vì họ đã không để ý đến tính cách của Ma Tôn ...

Nếu hấn không chỉ muốn quấy rối Thiên giới mà còn quấy rối Ma giới thì sao, nếu ngay cả như đùa vui mà giúp Ma giới hấn cũng không chịu làm thì sao, thậm chí nếu hấn làm ra chuyện bất lợi gì với Ma giới, vậy lãnh tụ tinh thần này... thà không có còn hơn!

Nhưng Ma Tôn đã phục sinh, muốn nhét lại xuống đất chắc không thể được, xem ra đành phải cố gắng lấy lòng hấn thôi ...

Lúc Ma Tôn bước vào Minh phủ, Tật hành giả đã đưa tin về Ma giới.

Mọi người đều biết Ma Tôn đã thoát ra khỏi tháp Hạo Thiên, nhưng lại vì một nữ nhân mà xuống Minh giới. Giờ đây lại biết hấn đang về Ma đô Cửu U, mọi người đồng loạt chờ ở cửa Ma giới, trong tay ngoại trừ những thứ để hoan nghênh Ma Tôn, còn có những thứ chuẩn bị cho nữ nhân kia.

Nhưng kì quái là lúc cửa Ma giới mở ra, khi Ma Tôn thượng cổ oai phong lẫm liệt bước vào, bên cạnh hấn ngoài Tật hành giả cúi đầu cụp tai ra thì chẳng có bóng dáng nữ nhân nào.

Người phụ trách tiếp đón là Thừa tướng Thương Khuyết của Ma giới, ông ta cung kính hành lễ với Ma Tôn, người đằng sau cũng rào rào quỳ

xuống. Chúng ma đồng thanh: “Cung nghênh Ma Tôn quay lại tam giới”.

Khí thế này khiến Hoa Lan nhỏ giật mình, nàng cảm thấy tiên nhân của Thiên giới cũng không đối với Thiên đế được như vậy.

Đông Phương Thanh Thương lại chẳng mấy hứng thú với cảnh tượng này, nói với Thương Khuyết: “ Người là thống lĩnh hiện nay của Ma giới à?”

Thương Khuyết cung kính đáp: “Tiểu nhân là Thừa tướng của Ma giới, thống lĩnh hiện nay là Khổng Tước quân sư, có điều trước đó ngài ấy vì phục sinh Tôn thượng nên bị trọng thương ở Thiên giới, đến nay vẫn chưa lành, không thể ra nghênh đón Tôn thượng.”

“Ừm, người có thể điều động lực lượng của Ma tộc là được.”

Câu này khiến mọi người có mặt đều cả kinh, hiếu kỳ ngẩng đầu xem xét Đông Phương Thanh Thương, chẳng lẽ ... vừa về đã muốn đưa họ đi đánh nhau ư?

Đông Phương Thanh Thương hoàn toàn lơ đi những ánh mắt dò xét xung quanh, cất bước đi vào Ma giới, “ Ta có chuyện muốn ra lệnh cho người.”

Thương Khuyết ngơ ngác theo sau hần, vừa xem xét thần sắc của Đông Phương Thanh Thương, lại liếc nhìn chúng ma có mặt, ông ta cảm thấy im lặng mà đi như vậy thật sự rất kỳ quái, vậy là ông ta tìm đề tài hỏi: “ Tôn thượng, nghe nói trước đó người vì một nữ nhân của Tiên giới mà đến Minh giới, hiện giờ tại sao ...”

“Chết rồi.” Ánh mắt Ma Tôn đại nhân loé lên cảm xúc cực kỳ không vui.

Sự chú ý của Thương Khuyết đều tập trung trên người Ma Tôn, bởi vậy vẻ mặt của Đông Phương Thanh Thương được ông ta nhạy bén hiểu thành: Ma Tôn đang nói - Ta còn muốn giết cô ta thêm một lần nữa đây.

Trước đó một khắc vì người đó bước vào Minh giới, sau đó một khắc lại không hề do dự mà đánh người ta hồn phi phách tán...

Hỉ nộ của Ma Tôn đại nhân thật sự khó lường. Vậy là Thương Khuyết hoàn toàn im lặng.

Thương Khuyết đưa Đông Phương Thanh Thương đến Nghị sự điện, chưa kịp ngồi xuống hẳn đã nói: “Lệnh cho người của người đi tìm cho ta một nữ nhân.”

Thương Khuyết lại ngậy ra, “Nữ nhân?” Lại là nữ nhân nữa? Lẽ nào Ma Tôn thay lòng đổi dạ nên mới giết người trước đó?

“Nữ nhân đó sinh giờ Thìn ba khắc ngày hai mươi lăm tháng Sáu năm Giáp Dần, tên Tạ Uyển Thanh.” Đông Phương Thanh Thương nói, “Tìm được hành tung của cô ta thì lập tức cho ta biết.”

Giọng điệu hoàn toàn là ra lệnh, không hề có chút khách sáo. Thương Khuyết xưa nay đứng ở ngôi cao, theo lý thì ông ta rất không quen bị người khác ra lệnh, nhưng lời này từ miệng Ma Tôn đại nhân nói ra khiến ông ta chẳng cảm thấy khó chịu chút nào.

Hắn tự nhiên ra lệnh, Thương Khuyết cũng tự nhiên đáp “Dạ.” không mấy may do dự.

“Chuẩn bị phòng cho bốn tọa.”

“Dạ, đã chuẩn bị xong rồi. Thuộc hạ sẽ lệnh cho người hầu đưa Tôn thượng đến đó ngay.”

“Ừm, việc này phải làm nhanh.”

“Dạ.”

Đến khi lui ra khỏi phòng, Thương Khuyết mới sức tỉnh. Không đúng! Hôm nay ông ta phải thương lượng với Ma Tôn thời cơ nào, dùng cách nào tấn công Thiên giới mà, sao ... sao tự nhiên nhận lệnh đi tìm một nữ nhân xong rồi lui ra là thế nào vậy ...

Ông ta quay đầu nhìn vào phòng, cửa Nghị sự điện khép chặt, ông ta cũng không tiện trở vào lại, bèn nghĩ thầm đành tạm gác những chuyện đó sang một bên, chờ sau này tìm được cơ hội hẵng tính.

“Người muốn tìm Tạ Uyển Thanh này làm gì?” Nhân lúc không có ai, Hoa Lan nhỏ thấp giọng hỏi Đông Phương Thanh Thương, “Người muốn ta dùng cơ thể cô ta mượn xác hoàn hồn sao?”

“Bốn tọa tự có sắp xếp.” Hẩn nhắm mắt dưỡng thần, “Nhắm mắt trái lại đi.”

Một lúc sau, người hầu đến đưa Ma Tôn tới nơi hẩn ở.

Đi trên con đường rộng rãi nhất, hướng về phía cung điện cao nhất, đó là sự tượng trưng cho quyền uy tối cao của Ma giới.

“Chỗ này vốn là Tế điện của Ma Tôn đại nhân, nhưng Tôn thượng đã phục sinh, Tế điện không còn tác dụng, đương nhiên sẽ trở thành chỗ ở cho Tôn thượng.” Người hầu nói, “Tối nay Thừa tướng sẽ chuẩn bị tiệc tiếp đón Tôn thượng, mong Tôn thượng nể mặt.”

Chờ người hầu lui đi, Hoa Lan nhỏ quay đầu quan sát cung điện, “Đại ma đầu, người cũng được sùng bái quá nhỉ.”

“Ai cũng có thể được đối đãi như vậy.” Ma tôn đại nhân kiêu ngạo bổ sung thêm: “Chỉ cần mạnh mẽ như bốn tọa là được.”

Hoa Lan nhỏ bĩu môi, “Ngông cuồng.”

Đông Phương Thanh Thương bóp miệng mình, cứ như muốn xé hai cánh môi đó xuống.

Bỗng nhiên có rất nhiều ánh mắt rơi trên người Đông Phương Thanh Thương, hắn quay đầu nhìn, mấy người hầu đang bưng mấy bộ y phục sang trọng đứng đờ như ngỗng gỗ, “Tôn ... Tôn thượng, đây là y phục Thừa tướng chuẩn bị cho người trong bữa tiệc tối nay ...”

Hắn cảm thấy trán nhói đau, “Để đó, từ nay về sau, ta không cho phép thì không được vào đây.”

“Dạ ... dạ.”

Yến tiệc tiếp đón Ma Tôn được bày ở trước cung điện cao cao của hắn, dọc theo bậc thang trải dài xuống dưới thềm. Đèn lồng đỏ sáng rực cả bầu trời Ma giới.

Khi Đông Phương Thanh Thương mặc bộ hắc bào viền vàng xuất hiện, người của Ma giới đều khấu bái trước thềm, tung hô rền vang: “Cung nghênh Ma Tôn”.

Hoa Lan nhỏ đâu đã chứng kiến cảnh tượng này bao giờ, lập tức sợ đến nhũn chân, Đông Phương Thanh Thương thản nhiên ngồi vào chỗ, nhân lúc uống rượu nghiêng răng nói: “Người run cái gì!”

Hoa Lan nhỏ càng run cầm cập hơn, “Ta... ta ... ta sợ mà.”

Cảm giác rã rời vẫn luôn xoay mòng mòng trong lòng kể từ lúc hắn gặp Hoa Lan nhỏ lại nổi lên, “Người sợ cái gì ...”

“Ở đây nhiều người quá, mà ta chẳng biết ai hết, hơn nữa toàn bộ đều là người của Ma giới, người ... người kia trông thật quái dị, trên đầu còn có sừng trâu nữa, còn ... còn ... còn người bên kia, tay gì mà hết như móng vuốt vậy, còn người kia nữa ... sao trên mặt hắc lại có vẩy rắn vậy, ôi trời ơi, đáng sợ quá ...”

“... ..”

Người đáng sợ nhất ở đây rõ ràng là Ma Tôn hắc mà.

Hoa Lan nhỏ càng lúc càng run rẩy dữ dội, khiến Đông Phương Thanh Thương không thể không lên tiếng: “Người ở trong cơ thể của bốn tọa, trong thiên hạ này không có gì đáng sợ hết.” Ở dưới có người tán dương Ma Tôn đại nhân một tràng dài, sau đó nâng ly kính rượu, hắc thờ ơ nâng ly rượu lên uống cạn một hơi.

Có lẽ rượu vào khiến gan của người ta to hơn, Hoa Lan nhỏ cảm thấy bụng ấm lên, bớt sợ đi một chút.

Ban đầu Hoa Lan nhỏ không lo lắng gì cả, vì nàng cảm thấy với cơ thể bất tử của Ma Tôn, ngay cả gươm đao cũng không sợ, hà tất phải sợ mấy ly rượu. Nhưng không ngờ yến tiệc đang giữa chừng, mắt nàng bắt đầu trở nên mơ mơ màng màng, hình như khi nàng nói chuyện lưỡi không thẳng ra được nữa, “Đại ... đại ma đầu, chúng ta không thể uống thêm ...”

“Bốn tọa làm gì không cần kẻ khác chen vào.” Đông Phương Thanh Thương vừa nói vừa uống thêm một ly nữa.

Mắt Hoa Lan nhỏ bắt đầu xoay như chong chóng, “Hình như ta nghe có người nói, rượu này ... tên là ... tên là Thiên nhật túy ... Chủ nhân nói rượu này chuyên chuốt say thần ma ...”

Nàng nói nhưng không ai đáp lời, Hoa Lan nhỏ cũng cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa, nghiêng người ngã vào thành ghế thiếp đi.

Trong mơ, Hoa Lan nhỏ cảm thấy toàn thân vô cùng nóng nực, nàng kéo kéo cổ áo, sờ sờ vòm ngực không mềm mại như thường ngày, vòm ngực này vừa cứng vừa rắn chắc, hơn nữa còn nóng hâm hấp, khiến nàng càng sợ càng cảm thấy thoải mái.

Nàng lấy ngón tay vẽ vòng vòng trên ngực, đang vẽ hăng say, đôi tai nhạy bén nghe thấy trong phòng có tiếng người đang xì xầm: “Hình ... hình như Tôn thượng đang ... đang có ham muốn?”

“Hay là vì quá lâu không có ... Người đâu, đem nữ nhân vào đây.”

Nữ nhân?

Hoa Lan nhỏ rất bất mãn, nàng chính là nữ nhân mà, cần nữ nhân làm gì chứ. Nàng mở một con mắt, nom thấy ba bốn nữ nhân lần lượt bước vào, ai nấy ăn mặc rất mát mẻ, nhưng vừa nhìn xuống dưới lớp vải mong manh đó ...

Ồi! Hoa Lan nhỏ giật thót!

Trên người những nữ nhân này đều có hình xăm, không phải rắn thì là bò cạp, trông vô cùng chân thật, tựa như muốn xông ra cắn nàng một phát, Hoa Lan nhỏ vội xua tay: “Đừng tới đây đừng tới đây, tới là ta đánh các người đó!”

Mấy nữ nhân nhìn nhau, cho dù uống say, sát khí trên người Ma Tôn cũng khiến họ khiếp sợ, họ gượng cười nói: “Tôn thượng, Thừa tướng kêu chúng tôi đến hầu hạ Tôn thượng ...”

Hoa Lan nhỏ bĩu môi, “ Ta cần nữ nhân hầu hạ làm gì! Muốn thì tìm nam nhân đến đây cho ta!”

Tất cả đều kinh hãi, nhìn Ma Tôn như bị sét đánh ngang mày, “Tôn ... thượng?”

Hoa Lan nhỏ cảm thấy dùng một tay chống người ngồi quá mệt mỏi, vậy là nàng bỏ về giường, sau đó vỗ ngực mình, rồi lại vỗ chiếc gối bên cạnh, “Cần một nam nhân thế này, ngủ ở đây.”

Mấy nữ nhân vì quá kinh ngạc nên lâu thật lâu không dám nhúc nhích, cuối cùng, có người lui về phía sau một bước, mọi người mới choàng tỉnh từ trong kinh hãi, bịt miệng âm thầm nổi đuôi lui ra khỏi phòng.

Hoa Lan nhỏ chép miệng, không nghe thấy tiếng động nào nữa bèn định nhắm mắt ngủ, bỗng cửa phòng lại mở ra.

Một nam nhân mặc áo giáp thị vệ giống như bị người bên ngoài ném vào, lăn một vòng dưới đất, gãi bò dậy ngược mắt nhìn Hoa Lan nhỏ, nghiêng rằng tái mặt lê đến bên giường.

“Tôn ... Tôn thượng. Thuộc hạ đến hầu hầu hầu ...” Hắn nghiêng chặt rằng, mắt mũi tái xanh, có làm thế nào cũng không nói ra được mấy chữ phía sau, tựa như sợ đến sắp chết vậy.

Hoa Lan nhỏ nghiêng đầu nhìn hắn hồi lâu, sau đó lấy ngón trỏ tay trái chỉ lên trán hắn, “Tiểu ca cũng tráng kiện lắm.”

Đầu thị vệ như bị chọc nát, hoàn toàn run cầm cập.

Hoa Lan nhỏ vỗ vỗ chiếc gối bên cạnh, “Đêm khuya rồi, người cũng ngủ đi.”

Thị vệ mắt lệ lưng tròng bò lên giường, sau đó cứng đờ người, hắn đã chuẩn bị xong tất cả, nhưng trong lúc hắn đang suy nghĩ chuyện tiếp theo, bên cạnh bỗng truyền đến tiếng thở đều đều.

Cái đầu cứng đờ của thị vệ tiểu ca nhìn sang bên cạnh, Ma Tôn đang xoa ngực mình, ngủ ngon vô cùng.

Chuyện gì đây ...

Thật sự chỉ là ngủ thôi sao ...

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Đông Phương Thanh Thương ... tỉnh giấc.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 10

Typer: dohuyenrua

Beta: Mều

Ma giới cũng có buổi sáng nhưng khác với Nhân giới, từ sáng sớm mặt trời của Ma giới đã cháy rực, không khí khô hanh, khiến Cửu U trở thành một vùng đất cằn cỗi.

Đông Phương Thanh Thương khẽ động dậy cánh mũi, hít một hơi thật sâu, tựa như một con rồng khổng lồ say ngủ ngàn năm mang theo khí thế mạnh mẽ thức tỉnh. Không khí xung quanh người hắn xôn xao theo lay động của bờ mi, khiến rèm giường tung bay, cửa phòng chấn động.

Hắn mở mắt phải, mắt trái cũng mở theo, linh hồn khác trong cơ thể hắn đưa tay trái lên dụi dụi mắt trái, há miệng hắn ngáp một cái, sau đó chép miệng thè lưỡi ra liếm môi, lại lấy tay quẹt lên miệng, tựa như chùi nước bọt chảy ra mỗi khi ngủ của mình theo thói quen.

Nhưng hôm nay, mặc kệ linh hồn kia đang làm gì cơ thể mình, Đông Phương Thanh Thương nhìn nam nhân râu ria, đường nét khỏe mạnh, cơ thể tráng kiện đang ngủ bên cạnh hắn.

Tuy hắn rất không muốn thừa nhận nhưng trong tình huống thế này, Ma Tôn thượng cổ danh vang tam giới không thể không thừa nhận, mình có lúc cũng đờ đẫn.

Đây là tình huống-hắn chưa từng gặp bao giờ.

Kể từ sau khi gặp nữ nhân đó, vận số của hắn đột nhiên chuyển biến bất ngờ, không những xuất hiện các tình huống hắn chưa từng gặp bao giờ mà còn là những tình huống khó có thể xử lí, thậm chí là những tình huống chẳng thể xử lý nổi.

Ví như hiện giờ.

Thị vệ tiểu ca suốt đêm không ngủ, cảm giác được động tác của Ma Tôn, hắn chờ người liếc mắt sang. Nhưng thấy một mắt của Ma Tôn đại nhân đang nhìn chăm chăm vào mình, mắt còn lại đang ngái ngủ mơ mơ màng màng nửa nhắm nửa mở đảo tới đảo lui, tiểu ca giật mình hồn vía lên mây, cơ thể càng cứng đờ hơn nữa.

“Tốt nhất là có ai giải thích cho bốn toạ.” Đông Phương Thanh Thương ngồi dậy, ánh mắt lạnh lùng, sát khí lan toả tựa như có thể phanh thây xẻ thịt, “Rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì...” Lời chưa dứt, tay trái của hắn đã giơ lên gãi gãi chiếc bụng rắn chắc.

Hắn hướng ánh mắt xuống dưới.

Hay lắm, tình cảnh này đẹp tựa như mơ.

Tại sao hắn lại mở vạt áo, tại sao lại phanh ngực lộ vú, tại sao lại cùng một nam nhân.

Đông Phương Thanh Thương cảm thấy hắn chả cần phải hỏi gì hết, giết nam nhân này bịt miệng trước đã.

Mắt loé huyết sắc, toàn thân hắn dường như sắp bốc lên một luồng khí đen.

Thị vệ sợ hãi run lấy bầy, “Tôn thượng... Tôn thượng...” Giọng hân phát ra run run, nhưng nói tới nói lui cũng chỉ biết kêu hai chữ này.

Đông Phương Thanh Thương đen mặt đạp hân xuống giường, không buồn mang giày mà nhảy thẳng xuống, lê cái chân trái như tàn phế, rút thanh kiếm chỉ dùng làm vật trang trí bên giường vung tay muốn chém thị vệ kia thành hai mảnh!

Thị vệ nhắm nghiền hai mắt, khoé mắt sắp nhỏ ra vài giọt lệ.

Bỗng nhiên Ma Tôn đại nhân hét lớn: “Á!” Không giống như đang trợ uy cho mình mà giống như đang tự dọa mình hơn, gần như hoảng hốt la lên, “Người muốn làm gì?”

Thanh kiếm ngập ngừng chưa hạ xuống, thị vệ bạo gan ngược đầu nhìn lên, tay trái của Ma Tôn đang giữ lấy tay phải, sắc mặt thoát xanh thoát tái, khiến người ta không thể nhìn ra hân đang giận dữ hay đang sợ hãi.

“Thuộc... thuộc... thuộc hạ...” Thị vệ run cầm cập nói, “Thuộc hạ đang chờ chết đây, Tôn thượng...”

“Ra ngoài ra ngoài...” Lưỡi Ma Tôn cứ như không duỗi thẳng được, run rẩy hét lên: “Đi đi, đi đi! Đi mau đi!”

Lúc mới nghe thị vệ vẫn không tin, dù gì hiện giờ Ma Tôn vẫn đang cầm kiếm mà. Nhưng thấy kiếm ngập ngừng không hạ xuống, thị vệ vội trở mình, lặn lê bò toài mở cửa phòng xông ra ngoài.

Trong phòng yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng thở dốc nặng nề của Động Phương Thanh Thương.

“Mới sáng sớm đã muốn chém người rồi, Đông Phương Thanh Thương, người điên rồi sao?”

“Ha...” Đông Phương Thanh Thương cảm thấy đúng là mình điên rồi. Hắn vút kiếm, bàn tay vì kích động quá mức nên không kìm được mà run run. Hắn ấn ấn huyết Thái dương của mình, một hồi lâu sau, dường như cuối cùng cũng tìm lại được lý trí, ấn nhẫn lên tiếng: “Bốn toạ uống say nên người dùng cơ thể của bốn toạ... tìm... thú vui?”

Hoa Lan nhỏ kỳ quái nói: “Thú vui gì, người đang nói bừa... gì... vậy...” Ký ức trong đầu dần dần hiển hiện.

Hình như nàng nhìn thấy mình hào sảng vỗ ngực và vỗ chiếc gối bên cạnh, sau đó ra lệnh đưa một nam nhân tới.

Hoa Lan nhỏ há hốc miệng, quên cả khép lại.

Làm sao đây, hình như đích thực nàng làm bừa rồi! Còn dùng cơ thể của Ma Tôn làm bừa nữa chứ! Mà kinh hoàng nhất là... nàng quên mất sau khi nam nhân kia nằm xuống, rốt cuộc có làm những chuyện còn bừa bãi hơn không...

Hoa Lan nhỏ bụm miệng, chìm ngập trong hoảng hốt.

Đông Phương Thanh Thương quay về ngồi bên giường, xoa đầu đang đau nhức như búa bổ.

“Đại ma đầu...” Biết được mình đã gây ra hoạ gì, áy náy trong lòng Hoa Lan nhỏ như sóng dữ nhấn chìm nàng, “Ta.. ta không cố ý đâu, ta thật sự không biết sau khi say mình lại như vậy...”

“Im miệng cho bốn toạ.”

“Hu hu...” Hoa Lan nhỏ khóc oà, “Ta thật sự xin lỗi người, chủ nhân nói hại người mất trinh tiết sẽ bị sét đánh, hức...”

Đông Phương Thanh Thương cảm thấy đầu càng đau hơn.

“Nhưng chuyện này không thể trách thị vệ tiểu ca kia được, đều là lỗi của ta, muốn trừng phạt thì người phạt ta đi.”

“Người đang ý có ưu thế cơ thể mà ra oai đó à?”

“Không... không có. Hu hu, ta thật sự biết lỗi mà.”

Nước mắt chảy ra từ mắt trái khiến Đông Phương Thanh Thương rất khó chịu, hắn bực bội xé nệm giường lau khô má trái mình, “Không được khóc bằng mặt của bốn toạ.”

Hoa Lan nhỏ vẫn vô cùng áy náy, “Hức, nhưng mà ta đã làm cho người... trong lòng ta thật sự rất...”

Trong tình huống thế này, rõ ràng là hắn làm gì nàng mới phải chứ! Ma Tôn đại nhân lại xoa huyết Thái dương mấy cái, “Không có chuyện như người nghĩ đâu.”

Hoa Lan nhỏ nghe vậy liền nín khóc, “Không có?”

“Đây cũng là cơ thể của người, người không cảm giác được sao? Vốn không hề có chuyện đó.”

Lúc này Hoa Lan nhỏ mới nghĩ đến việc thử cảm nhận trong cơ thể mình, sau đó bỗng thở phào, “Làm ta sợ chết được.” Không còn áy náy, Hoa Lan nhỏ bỗng dừng lại nổi giận, “Vậy vừa rồi tại sao người lại muốn chém tiểu ca thị vệ kia?”

“Người hỏi ngang nhiên như vậy mà không ngại ngần sao?” Câu này của Đông Phương Thanh Thương khiến Hoa Lan nhỏ không nói được nữa. Hắn thở dài, sau đó thần kỳ cảm thấy rằng, hắn đã bắt đầu dần dần học cách làm quen khi đối diện với những chuyện thế này, ít nhất về mặt tâm lý, rất nhanh có thể bình tĩnh lại. Hắn điều chỉnh cảm xúc, cao giọng, “Chuẩn bị nước cho bốn toạ.”

Không bao lâu sau có người nhẹ gõ cửa: “Tôn thượng, nước đã chuẩn bị xong, trong Trắc Trần (*) điện.”

*Tẩy trần, rửa sạch bụi bẩn.

Đông Phương Thanh Thương sửa vạt áo, khoác y phục bước ra ngoài.

Ánh mắt của người hầu dọc đường đều đặt dưới đất, không hề động đậy, không dám liếc nhìn. Nhưng sau khi Đông Phương Thanh Thương vòng qua mấy ngã rẽ liền truyền đến tiếng thì thầm to nhỏ.

Hai chữ “Tôn thượng” và “Nam nhân” xuất hiện nhiều nhất.

Phải rồi, cho dù cơ thể không xảy ra chuyện gì, nhưng mà...

Hoa Lan nhỏ lại áy náy, danh tiếng của Ma Tôn thượng cổ này coi như hoàn toàn bị huỷ hoại trong tay nàng.

Nhưng Đông Phương Thanh Thương lại chẳng nói gì cả, mặt cũng không có biểu hiện gì, tựa như không hề nghe thấy gì hết. Nhớ lại lúc nghe bọn tiểu quý ở Minh giới thảo luận, hẳn cũng như vậy, không chút mảy may để tâm đến những lời đồn đại gièm pha của kẻ khác, cứ như người bị bàn tán không phải là mình mà là một người chẳng liên quan gì cả.

Cuối cùng Hoa Lan nhỏ không nén nổi hiếu kỳ, “Những... những lời họ bàn tán... người không giận sao?”

“Kẻ yếu mới bàn tán sau lưng.” Đông Phương Thanh Thương nói, “Lời của sâu kiến không đáng phải nhọc lòng.”

Hoa Lan nhỏ ngẩn ra, cho dù là lời đồn trong truyền thuyết hay trong nhận biết mấy ngày gần đây, Hoa Lan nhỏ luôn cảm thấy hẳn là một ma đầu nóng nảy rất dễ nổi giận. Chỉ cần có chút không vui thì sẽ giết người, thô lỗ thiếu kiên nhẫn, đã man không nói đạo lý, nhưng nghe lời này của

hắn, nàng bỗng nhiên cảm thấy có lẽ đại ma đầu này hoàn toàn không phải như vậy. Có lẽ hắn có linh hội đặc biệt đối với cuộc đời.

“Chủ nhân ta thường nói miệng đời đáng sợ...”

Hoa Lan nhỏ chưa nói hết câu thì Đông Phương Thanh Thương đã bật cười: “Núi đao chảo dầu, Diêm la địa ngục cũng không thể tổn hại đến bốn toạ, đồn đại gièm pha thì có là gì. Miệng đời đáng sợ... hừ, chẳng qua chỉ là những kẻ yếu đuối nhỏ bé mà thôi.”

Hoa Lan nhỏ lại ngây người, nàng bỗng hiểu ra con ma to này vốn không hề có linh hội đặc biệt gì hết, mà là hắn quá hết sức ngông cuồng.

Đang nói thì Đông Phương Thanh Thương đã đi đến cửa Trúc Trần điện, vừa đẩy cửa ra đã thấy trong phòng hơi nước mờ lung mờ mịt.

Đông Phương Thanh Thương tiện tay cởi áo ngoài vứt xuống đất, đưa tay tháo nút áo bên hông, vừa cởi áo trong, tay trái của hắn bỗng nhiên ôm ngực hét lên: “Người muốn làm gì?”

Hắn nhìn hồ tắm to rộng trước mặt, “Lẽ nào người không nhận ra sao?”

Hoa Lan nhỏ kinh hãi, “Tại sao phải tắm? Chẳng phải người nói hôm qua không xảy ra chuyện gì hết sao?”

Ma Tôn đại nhân nhíu mày, “Cả người đầy mùi rượu, lẽ nào không nên tắm?”

“A a a... Người đừng nói nữa, ta không muốn tắm chung với người đâu!”

“Vậy người đi đi.”

“... ..”

Lê chân trái bước vào hồ tắm. Ma Tôn đại nhân phát hiện hắc đã quen với việc chân trái của mình cứ đôi lúc lại bị tê liệt. Ngồi trong hồ tắm, nửa bên trái cơ thể cứng đờ. Tay trái vẫn luôn che mặt, xấu hổ yên lặng.

Thật hiếm có, Đông Phương Thanh Thương nghĩ, linh hồn còn lại trong cơ thể hắc chưa bao giờ yên tĩnh đến vậy.

Hắc ngồi dựa vào tường đá, hưởng thụ sự bình yên đáng quý hiếm thấy này.

Thật ra Đông Phương Thanh Thương “hưởng thụ bình yên” đã là một chuyện hiếm thấy lắm rồi, thời Thượng cổ, hắc là đại ma đầu hô mưa gọi gió, đã bao giờ cầu xin kẻ khác bố thí bình yên, nhưng hiện giờ...

Đúng là vật đổi sao dời, lòng người đã khác.

Nhưng nghĩ đến chuyện thời Thượng cổ... ..

Hắc đưa tay phải, vốc một chút nước trong hồ tắm.

Giọt nước ngưng tụ thành hình trên nền đất, dần dần cao lên, cuối cùng biến thành ba hình người đang đứng.

“Đi tìm trường kiếm Sóc Phong.”

Ba bóng người nhẹ gật đầu, biến mất khỏi Trạc Trần điện như một cơn gió thoảng.

Lúc này Hoa Lan nhỏ mới buông bàn tay đang che mặt, đảo mắt nhìn quanh quẩn, “Tìm trường kiếm gì vậy? Đại ma đầu, người đang nói chuyện với ai vậy?”

“Với thị vệ ta nặn ra.” Đông Phương Thanh Thương thờ ơ đáp, im lặng một lúc, hắc bỗng bật cười, “Tiểu hoa yêu, chẳng phải người cần cơ thể sao, bốn toạ lấy nước nặn cho người một cái.”

Hoa Lan nhỏ nghe vậy vội lắc đầu, “Chủ nhân từng kể ta nghe chuyện của người, ta biết người có một loại bí thuật có thể tạo ra vật thể, nhưng chủ nhân nói dù sao người cũng không thể sánh bằng Thiên đạo, vật thể tạo ra chỉ có hình người chứ không phải người thật sự, một hai tháng sau sẽ tan biến. Ta không mắc lừa đâu.”

Đông Phương Thanh Thương khẽ nhú mắt, “Hừm, chủ nhân người cũng biết nhiều nhỉ.”

“Chủ nhân ta là thần tiên biết tất cả mọi chuyện trong trời đất. Hiểu biết nhiều, pháp lực cao, chủ nhân ta lợi hại nhất.” Hoa Lan nhỏ kiêu ngạo nói.

“Ồ?” Hắc nhẹ giọng hỏi, “So với bốn toạ thì thế nào?”

“Người kém chủ nhân ta xa lắm.” Vừa dứt lời, Hoa Lan nhỏ cảm thấy không khí nặng nề thêm mấy phần, nàng đảo mắt trái, “Không... ý ta nói, sở trường thuật pháp của mỗi người khác nhau mà, chủ nhân ta biết nhiều nhưng chưa chắc đã đánh thắng người...”

“Thần tiên hậu bối.” Giọng Ma Tôn đại nhân vô cùng khinh bỉ, “Biết được bao nhiêu chuyện trong trời đất? E là chưa bằng một phần của bốn toạ.”

Hoa Lan nhỏ cố nhịn kích động muốn bấu môi, nàng sợ đại ma đầu gây phiền phức cho chủ nhân mình, đành yếu ớt a dua theo: “Phải, Ma Tôn đại nhân lợi hại nhất.”

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Hồn... hồn lìa khỏi xác? Đại ma đầu cũng vậy? Cơ thể của đại ma đầu đi đâu rồi không biết!

Nhưng mà Hoa Lan nhỏ biết, trước khi tìm được cơ thể, đại ma đầu sẽ nghĩ cách giết nàng.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 11

Xung quanh mờ mịt hơi sương, ngồi một lúc Hoa Lan nhỏ chẳng thém câu nệ nữa, mặt nước dập dờn gợn sóng nên nàng đâu thấy được gì bên dưới. Hoa Lan nhỏ thấy chán nên bắt đầu nghịch nước.

Nàng thử vận dụng khí tức trong cơ thể Đông Phương Thanh Thương, dùng ngón trở búng nhẹ xuống nước trong hồ, tựa như có cá từ ngón tay nàng bơi ra, rẽ một đường trên mặt nước.

Hoa Lan nhỏ rất kinh ngạc, khí tức trong cơ thể trước kia của nàng không mạnh mẽ được như thế này, chỉ cần dùng chút sức, đưa một ngón tay là có thể rẽ nước.

Đông Phương Thanh Thương mở mắt phải liếc nhìn rồi nhắm mắt lại như không thấy gì cả, cũng không phản cảm với việc Hoa Lan nhỏ tự ý điều động khí tức trong người mình. Nàng yên lặng dùng khí tức của hân chơi đùa còn thoải mái hơn nàng chí chóc dùng miệng hân gào ầm lên ...

“Đừng làm mạnh quá ...”

Còn chưa dứt lời, Hoa Lan nhỏ đã hươ tay, một luồng gió dài “soạt” bay vút ra, chém nước trong hồ tằm thành hai nửa, khí tức đập vào tường đá cách đó hai trượng khiến tường đá thủng một lỗ lớn. Cùng lúc, luồng gió như thuật rẽ nước kia khiến cơ thể của Đông Phương Thanh Thương hiện ra lồ lộ trong hồ tằm.

Cảm giác cơ thể man mát khiến Hoa Lan nhỏ bất giác cúi đầu nhìn, sau đó kinh hoàng quên mất phải ngước lên.

Nước bị rẽ đôi ào ào rơi xuống lấp lại hồ tắm, sóng nước lăn tăn rào rào tung lên bọt nước trắng xóa, khiến gạch đá ở đầu bên kia cũng rơi xuống nước.

Ma Tôn đại nhân bóp trán, “Người không nghe thấy lời bốn tọa nói sao?”

Hoa Lan nhỏ ngây ngốc, “Trên ... trên người người thật sự có ... con rùa ...”

Ma Tôn đại nhân chẳng buồn để ý tới ai đó nữa, hần bước ra khỏi hồ tắm, kéo chiếc khăn được chuẩn bị sẵn bên cạnh để lau người, nhìn thấy động tác của hần, Hoa Lan nhỏ đang trong cơn kinh hoàng càng sợ hãi hơn, “Đừng ... đừng mà, đừng lau người như vậy mà! Ta cảm nhận được đó!”

“Á! Người đang lau chỗ nào vậy! Á a a! Xấu hổ chết được! Không được lau nữa!”

“Người còn ồn ào thì bốn tọa sẽ lau thêm vài lần nữa.”

Hoa Lan nhỏ ngen họng.

Đạt được mục đích nhưng Đông Phương Thanh Thương cũng không vui nổi, hần phải dùng kiểu uy hiếp như vậy mới có thể khiến người ta khuất phục ... Thật sự ... mất mặt quá đi thôi.

Hần mặc y phục bước ra, ngoài Trạc Trần điện có một hàng người hầu đứng, người đứng đầu run rẩy đi tới trước mặt hần, “Tôn thượng, có chỗ nào không vừa ý không?”

Hần nhìn người hầu đó, “Hồ chật quá. Phá đi xây lại.”

Rộng ba trường dài sáu trường mà còn chật?

Nhưng Ma Tôn đã lên tiếng, đương nhiên không ai cãi lời. Chỉ có thể tuân theo, đưa mắt tiễn hân đi.

Đông Phương Thanh Thương nghỉ ngơi ở Ma giới ba ngày, trong ba ngày này, cả Ma giới đều bàn tán xôn xao chuyện của hân.

Buổi sáng Tôn Thượng ăn bánh dẻo, vừa khen ngon xong, tích tắc sau liền phun bánh dẻo ra nói đem cho heo ăn.

Buổi trưa Tôn thượng đi ngắm hoa, vừa khen Hoa Lan đẹp, tích tắc sau liền xoay tay nhổ hết cả gốc lẫn ngọn của Hoa Lan trong vườn, sai người đem chôn xuống đất làm phân bón.

Buổi tối trước khi Tôn thượng đi ngủ, thị nữ hầu hạ hân đứng ngoài cửa sổ thấy hân nhìn vào gương lẩm bẫm một mình, thì thì thăm thẳm cả buổi trời.

Dần dà tất cả mọi người của Ma giới đều bắt đầu nghi ngờ, Tôn thượng này ... nếu không phải là giả mạo, vậy thì chắc chắn là ... có bệnh rồi!

Đồ thích ăn thì đem cho heo, hoa khen đẹp thì nhổ cả gốc lẫn ngọn, đôi lúc một mình lẩm bẫm, thỉnh thoảng lại sáng nắng chiều mưa.

Ma Tôn thượng cổ quái nhiên vô cùng tà khí, hành động cử chỉ khó nắm bắt nổi.

Sáng ngày thứ tư, Ma Tôn nói muốn đi Nhân giới. Nhưng không nói muốn làm gì, cũng không cần phái người theo giúp, tay phải phẩy áo, tay trái cầm mấy miếng bánh lên đường.

Thừa tướng Thương Khuyết phái Tật hành giả đi theo, nhưng chưa bao lâu Tật hành giả đã lủi thủi quay về, nói suýt chút nữa bị Ma Tôn chém

thành hai mảnh, trong khoảng khắc ông ta tránh đi, quay đầu lại đã không thấy bóng dáng Ma Tôn đâu.

Đi nhanh như vậy thiết nghĩ chắc đúng là Ma Tôn thật rồi, Nhưng mà ... sau khi xác nhận đây chính là Ma Tôn đỉnh đỉnh đại danh trong truyền thuyết, người của Ma giới lại càng cảm thấy thấp thỏm bất an hơn.

Đầu Đông, ở Côn Luân tuyết đã phủ đầy trời.

Hoa Lan nhỏ không nỡ nhìn thủy nhân đi phía trước, chân và đầu nó đã bị đóng băng, nhưng vẫn cố gắng bước đi, dẫn Đông Phương Thanh Thương vào sâu trong núi Côn Luân tuyết phủ dày đặc.

“Nó sắp chết rồi.” Hoa Lan nhỏ nói, “Người không cho nó thêm chút pháp lực hay sưởi ấm cho nó một chút sao?”

“Ta dùng của nó chính là chết.” Đông Phương Thanh Thương vô tình đáp.

Hoa Lan nhỏ bĩu môi, lòng thầm mắng hằn vô tình.

Thủy nhân đưa họ đến một ngọn núi, một cơn gió lạnh ập xuống người nó, thân hình nó cứng lại, toàn thân đóng băng từ đầu đến chân, có điều ngón tay vẫn chỉ về phía xa xa.

Hoa Lan nhỏ leo lên ngọn núi, nhìn theo hướng tay nó chỉ, dưới núi là một vực sâu, trên vách đá dưới vực có một động băng thoát ẩn thoát hiện, rộng chừng hơn hai trượng.

Thị lực của Ma Tôn hiển nhiên siêu phàm, Hoa Lan nhỏ chớp mắt nhìn kĩ phía trước, lập tức nhìn thấy trên vách tường quanh động băng phủ đầy những hạt băng màu lam. Hoa Lan nhỏ không biết nó là gì, nhưng nhìn bề ngoài, nàng biết không khí trong động băng kia nhất định cực hàn, lạnh hơn trên núi này rất nhiều.

Hoa Lan nhỏ biết cơ thể Ma Tôn mạnh mẽ, nhưng mà ...

Nàng dùng tay trái kéo vạt áo, Đông Phương Thanh Thương mặc ba lớp áo, hắc bào bên ngoài này đẹp thì đẹp nhưng khi đứng đón gió trong trời đông tuyết phủ thế này, chẳng thực dụng chút nào, Hoa Lan nhỏ hỏi: ” Trước đây chủ nhân ta từng nói, dưới núi Côn Luân có một chợ yêu quái, chúng ta có cần đi mua một chiếc áo lông hồ khoác lên rồi hăng đi vào hang động kia có được không? Xem ra ở đó hình như có phong ấn gì đó, có vẻ lạnh giá khác thường lắm.”

Đông Phương Thanh Thương chẳng buồn nghe nàng nói, khí tức dưới chân khe động kéo cả thân hình hắt đi về phía động băng trên vách núi.

Chưa đi vào động băng mà Hoa Lan nhỏ đã cảm thấy có một luồng khí lạnh bức người ập vào mặt.

Quả nhiên là một nơi không bình thường, dọc đường cho dù gió tuyết có lớn đến đâu Hoa Lan nhỏ cũng không cảm thấy lạnh.

Nhưng vừa đến đây, chỉ cần có gió thổi qua nàng đã run lấy bầy.

Nhưng đây là cơ thể của Đông Phương Thanh Thương mà!

Hoa Lan nhỏ nhìn vách đá phủ đầy hạt băng màu lam bên trong, sâu thẳm như không biết thông đến nơi nào. Nàng bắt đầu sợ chết, “Người muốn đi tìm trường kiếm gì vậy, đừng tìm nữa, chúng ta về đi, rèn thanh khác là được chứ gì, trong này khiến ta cảm thấy bất an quá ...”

“Im miệng.” Đông Phương Thanh Thương lạnh lùng quát, bước một chân vào trong động ủa ra một cơn gió lạnh, thổi tung mái tóc màu bạc của hắn, khiến mái tóc bạc dài đến chân của hắn đột ngột kết thành những phiến băng mỏng.

Hoa Lan nhỏ không kìm được run rẩy, lòng càng bất an hơn: “Thật sự lạnh lắm đó. Đại ma đầu, nơi này thật không lành đâu ... Chủ nhân ta từng nói không thể đến những chỗ thế này. Trong trời đất có rất nhiều khe hở kì lạ, người có lợi hại đến đâu chẳng nữa cũng chỉ là sức của một người, không thể đối kháng với Thiên đạo được ...”

“Hừ, Thiên đạo?” Đông Phương Thanh Thương vẫn tiếp tục dẫn bước về phía trước, dường như có một ngọn lửa từ dưới chân hắt chui lên, chia làm ba luồng, một luồng xông thẳng vào nơi sâu nhất của hang động, tựa như đánh trả lại ngọn giá lạnh ban nãy, đốt mặt đất thành một con đường. Hai ngọn còn lại phân ra một trái một phải, đốt vách đá trên đầu, Hoa Lan nhỏ thấy những hạt băng màu lam xung quanh bỗng tan chảy, có hạt còn bị ngọn lửa đốt nổ tung, bên tai vang nên tiếng lộp bộp. Khi nàng quay lại nhìn, trước mặt Đông Phương Thanh Thương ba bước đã không còn bóng dáng của hạt băng nào, chỉ để lại một vách đá xám xịt.

“Thiên đạo có là gì đâu.”

Đông Phương Thanh Thương khinh miệt nói, cất bước tiếp tục đi về phía trước, mỗi một bước lại có một ngọn lửa bùng lên, xua tan tất cả khí lạnh trong động băng này.

Hoa Lan nhỏ trong cơ thể của hắc nhìn đến ngậy người, nhưng sau khi ngạc nhiên trước sức mạnh của hắc thì càng đi vào sâu bên trong, cảm giác bất an của nàng càng mãnh liệt hơn, “Đại ma đầu, ta cảm thấy ngoài lạnh ra, ở đây có thể còn có thứ gì khác nữa, ta ...”

Lời chưa dứt, Hoa Lan nhỏ cảm thấy một cơn đau xé tim rách phổi truyền đến từ nơi sâu thẳm của cơ thể, hệt như lúc bị ép hồn phách của họ hoán đổi cho nhau.

Hoa Lan nhỏ rên rỉ thành tiếng, cùng lúc này, nàng cảm thấy cơ thể ngã về bên phải, mắt nàng hoa lên, nhưng trong lúc trời đất xoay chuyển, Hoa

Lan nhỏ nhìn thấy hồn phách của Đông Phương Thanh Thương như bị kéo ra khỏi cơ thể, theo một cơn gió kỳ lạ ngoài động ủa vào, bay vào nơi sâu thẳm của động băng.

Nàng cũng không còn đủ sức gắng gượng trong cơ thể của Đông Phương Thanh Thương được bao lâu nữa, tựa như bị xé tung rồi bị gió cuốn vào trong động băng thần bí óng ánh sắc lam.

Hồn lìa khỏi xác ở Nhân giới.

Chủ nhân nói đó là chết.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 12

Hoa Lan nhỏ cảm thấy Đông Phương Thanh Thương thật sự là sao chổi của đời nàng.

Mới gặp hắn chẳng bao lâu nàng đã chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần. Đầu tiên là tự dừng đập chết mình, rồi lần đầu tiên trong đời bước xuống Địa phủ, sau đó nữa lại bị thiệt thòi lỗ nặng vì phải giành giật cơ thể với một nam nhân.

Lần này còn hay hơn nữa, hồn lìa khỏi xác, trở thành cô hồn dã quỷ lang bạt ở Nhân giới.

Hoa Lan nhỏ nhớ lại một câu chủ nhân nói trước đây, cảm thấy thật sự rất hợp thời hợp cảnh: “Đúng là xui hộc máu.”

Hoa Lan nhỏ ôm cánh tay run cầm cập đứng dậy, nhìn khắp xung quanh, cơ thể của Đông Phương Thanh Thương biến đâu mất tiêu, hồn phách của hắn cũng không thấy đâu. Sau khi hồn lìa khỏi xác, không biết quỷ sai của Minh phủ có đến kéo nàng xuống Địa phủ hay không, nhưng mà nghĩ lại, có lẽ ngay cả quỷ sai cũng không tới được đây, thậm chí trên trời dưới đất cũng chẳng mấy ai biết được chỗ này. Hoa Lan nhỏ chưa bao giờ nghe chủ nhân nhắc đến nơi này.

Không có cơ thể của Đông Phương Thanh Thương, lạnh giá bốn bề càng thêm thấu xương, cũng may hiện giờ chỉ là một hồn phách, nếu là cơ

thể của nàng trước kia, đừng nói đi lại, ngay cả đứng lên e cũng không đứng nổi.

Từng hạt băng màu lam trên vách đá phát ra ánh sáng le lói, kết nối với nhau khiến cả động băng bừng sáng, đến tận nơi sâu thẳm cũng là ánh sáng màu lam tịch mịch. Hoa Lan nhỏ khe khẽ gọi: “Đại ma đầu ơi?”

Giọng nàng vang vọng trong động băng, truyền đi thật xa, nhưng nàng không nghe tiếng đáp lại. Nàng nhớ hồn phách của Đông Phương Thanh Thương cũng bị kéo ra khỏi cơ thể, có điều không biết sau đó bị luồng gió yêu kia thổi đi đâu mất. Nhưng mà Hoa Lan nhỏ nghĩ, nếu hiện giờ nàng vẫn bình yên, vậy đại ma đầu kia nhất định cũng không xảy ra chuyện gì...

Khoan đã.

Hoa Lan nhỏ bỗng nghĩ đến một chuyện.

Hiện giờ nàng và đại ma đầu đều hồn lìa khỏi xác, với bản tính của con ma to này, lúc gặp lại nhất định sẽ giết chết nàng chẳng chút do dự!

Vì có ai trên đời lại muốn kẻ khác dùng chung cơ thể với mình đâu. Hơn nữa thời gian này nàng đối với đại ma đầu... Chỉ nhớ lại thôi Hoa Lan nhỏ cũng muốn ôm trán rồi.

Nếu nàng là đại ma đầu, với nỗi khổ trong thời gian qua mà hãn chịu đựng, có nói gì nàng cũng sẽ bóp chết mình.

Hoa Lan nhỏ hiểu, bình phong bảo vệ nàng bị đại ma đầu giết chết nay đã sụp đổ. Bởi vậy, nếu nàng muốn sống thì nhất định phải tìm thấy cơ thể Ma Tôn trước hãn rồi chui vào đó, chỉ có vậy nàng mới có thể tiếp tục duy trì cục diện giằng co với hãn để tiếp tục sinh tồn. Tuyệt đối không thể gặp Đông Phương Thanh Thương trước khi tìm thấy cơ thể!

Tuyệt... đối...

“Còn muốn đi đâu hả?”

Giọng nói ai đó vang lên sau lưng.

Toàn thân Hoa Lan nhỏ cứng đờ, tròn mắt xoay xoay đảo qua bên cạnh, nhìn thấy trên mảng băng to sau lưng mình hiện lên gương mặt lạnh lùng của Đông Phương Thanh Thương. Toàn thân hần cuộn lên sát khí và hơi lạnh, trong phút chốc đã ngập tràn hang động.

Cho dù là một hồn phách, Hoa Lan nhỏ cũng nghe thấy nhịp tim mình đột nhiên tăng vọt.

“Bắt bốn tọa tìm vất vả quá.” Hần đưa tay, ánh lửa bùng lên từ ngón tay hần.

Hoa Lan nhỏ không định tìm hiểu tại sao một hồn phách như hần vẫn còn sử dụng được pháp thuật, trong khoảnh khắc ngọn lửa trong tay Đông Phương Thanh Thương bùng lên, Hoa Lan nhỏ quỳ sụp xuống đất né tránh, ôm lấy chân hần:

“Đại nhân! Tiểu Lan biết sai rồi! Ngài đừng giết ta!”

Khí tiết? Thứ đó có thể ăn được sao, Hoa Lan nhỏ đã vút lâu thật lâu ở nơi nào chả biết nữa.

Ma Tôn đại nhân nhếch môi, răng nanh khê lộ khiến gương mặt hần trở nên lạnh lùng độc ác: “Người nào có sai, thời gian này người khiến bốn tọa thấy mình còn thiếu sót nhiều điều lắm.”

Hoa Lan nhỏ càng ôm chặt chân hần hơn, “Hức, hu hu, ta thật sự biết sai rồi mà. Ta không nên hỗn xược với đại nhân như vậy. Hức hức, nể tình chúng ta ăn chung ngủ chung tắm chung, ngài tha cho ta đi!”

“Khóc à?” Đông Phương Thanh Thương cười ác độc bóp cằm Hoa Lan nhỏ khiến thịt trên mặt nàng biến dạng, hấn bóp mặt nàng xách lên, “Dùng mặt của người khóc lại khiến bốn tọa rất sáng khoái.”

Hoa Lan nhỏ nhếch môi, tựa như muốn nói điều gì nhưng vì đang bị hấn bóp miệng nên nàng không nói ra được. Không thể cầu xin, Hoa Lan nhỏ đành cật lực chớp mắt để biểu hiện sự vô tội đáng thương của mình.

Đông Phương Thanh Thương chẳng mấy may cảm động, thôi không cười nữa, ánh mắt càng trở nên lạnh lùng hơn, “Bốn tọa chơi chán rồi, màn hài kịch này đến đây kết thúc.”

Ngọn lửa trên tay hấn bùng cháy, Hoa Lan nhỏ cảm thấy má bỏng rát, nàng biết hấn muốn đốt đầu mình để nàng hồn phi phách tán, chết như vậy sẽ không ai cứu được.

Nàng lập tức hạ quyết tâm, vung tay tát lên mặt Đông Phương Thanh Thương, trong cái tát còn kèm theo một viên băng đập vào tai hấn. Ngọn lửa trên tay hấn liền suy yếu, nhưng cũng không buông Hoa Lan nhỏ ra. Hấn dùng một tay bịt tai lại để làm tay tan chảy viên băng bên trong. Cùng lúc này, tay kia của Hoa Lan nhỏ nhắm vào tim hấn, dùng hết sức lực của mình đập một viên băng vào trong hồn phách của Đông Phương Thanh Thương.

Viên băng cắm vào cơ thể dường như ảnh hưởng rất lớn đến Đông Phương Thanh Thương, khiến sắc mặt hấn thoát trắng thoát đỏ, tay buông lỏng, hai chân Hoa Lan nhỏ chạm đất, ôm cổ ho đến xé tim rách phổi. Sau đó chẳng dám quay đầu chạy quáng quàng vào nơi sâu nhất của hang động.

Vừa vòng qua ngã rẽ, Hoa Lan nhỏ liền cảm nhận sau lưng có một ngọn lửa bỏng rát đuổi tới, chắc là Đông Phương Thanh Thương đang nổi giận, muốn dùng lửa giận này đốt nàng thành than.

Hoa Lan nhỏ sợ đến gan vỡ tan nát.

Bị bắt lại thì nàng nhất định chết tan xác!

Nghĩ vậy, Hoa Lan nhỏ chạy một mạch thật xa, thuận theo trực giác, cứ cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, chạy qua mười mấy ngã rẽ trong động băng, mãi đến khi sắp đứt hơi nàng mới dám dừng lại.

Nhìn ra sau lưng, không thấy Đông Phương Thanh Thương đuổi đến, chắc hai viên băng của nàng khiến hắn khó chịu lắm.

Nhưng mà kệ hắn chứ! Hiện tại họ đang ở thế một mất một còn, chỉ có tìm được cơ thể, quay lại như trước kia thì cuộc chiến này mới dừng lại.

Hồi xưa hồi xưa Hoa Lan nhỏ từng nghe chủ nhân nói, Ngũ hành tương sinh tương khắc, bất kể là người, ma, tiên, yêu, đều có ngũ hành của mình, điều này đã được định lúc mới ra đời. Tuy Hoa Lan nhỏ không biết Ma Tôn sinh ra giờ nào, nhưng theo truyền thuyết và theo những thuật pháp sở trường của hắn thì có thể thấy được Đông Phương Thanh Thương thuộc Hoả. Như vậy hạt băng cực hàn ở đây sẽ tương khắc với hắn.

Cơ thể Đông Phương Thanh Thương rất mạnh mẽ, nhưng hiện giờ hắn chỉ là một hồn phách, hồn phách bình thường ở Nhân giới sẽ không chạm vào đồ vật, đừng nói đến chuyện dùng pháp thuật, trong số những người Hoa Lan nhỏ biết, ngoại trừ Chiến thần Mạch Khê và Thiên đế, chưa có ai làm được điều này.

Dùng hồn phách sử dụng pháp thuật ở nơi tương khắc với mình, Ma Tôn quả thật vô cùng lợi hại. Nếu hôm nay đối diện với Đông Phương Thanh Thương đang ở trong cơ thể, Hoa Lan nhỏ dám khẳng định, trước khi chạm mặt hắn, nàng đã bị ngọn lửa trên tay hắn đốt thành tro bụi.

Cũng may là ở nơi kỳ quái này nàng mới có thể liều mình với hắn một phen.

Hoa Lan nhỏ mệ́t đứt hơi, nàng cúi đầu nhìn đôi tay bị hạt băng làm cón̄g của mình, nhin̄ đau đư̄a lên miệng hà hơi, hà hơi một hồi, nàng bỗng cảm gīac đư̄c một điều vô cùng kỳ lạ. Theo lý mà nói, lúc này đây nàng cũng đang là một hồn phách, lẽ ra nàng không thể chạm đư̄c đồ vật ở Nhân giới mới phải chứ, cho dù là ở nơi khí tức kỳ quái này, nhưng đây cũng là một nơi nằm trong Nhân giới, tại sao vừa rồi nàng có thể lén cầm hai hạt băng trong tay...

Hoa Lan nhỏ nghĩ tới nghĩ lui vẫn không có kết quả, nàng dứt khoát vứt vấn đề này ra khỏi đầu.

Việc khẩn cấp hiện nay là phải tìm đư̄c cơ thể Đông Phương Thanh Thương chui vào đó.

Hoa Lan nhỏ đi về phía trước thêm một đoạn, cảm thấy độ ẩm xung quanh lại thấp thêm mấy phần, nhìn thấy một ngã ba, một trong hai ngã rẽ đều rải đầy hạt băng như vừa nãy nàng nhìn thấy. Chỉ có một ngã bên trong tối đen, mới đi hai ba bước đã thấy trước mắt toàn một màu đen, không nhìn thấy gì cả.

Hoa Lan nhỏ bất an, nhưng nhớ lại cảnh sắc dọc đường lúc nào cũng như vậy. Có cầu, không phá thì khó xây, không đi về một con đường khác thì sự tình sẽ khó lòng tiến triển.

Hoa Lan nhỏ nghiêng r̄ang, xoa tay cẩn thận bước vào bóng tối.

Chỉ mới bước vào cửa hang động tối đen hai ba bước, Hoa Lan nhỏ đã cảm thấy khí lạnh từ bên trong ủa ra, rít gào như muốn đóng băng nàng.

Hay dừng vào thì hơn, nàng thầm đánh trống lui quân, nhưng quay lại sẽ gặp đại ma đầu bị nàng chọc giận. Nhớ lại ngọn lửa hừng hực thiêu đốt sau lưng ban nãy, Hoa Lan nhỏ đột nhiên cảm thấy gió lạnh trước mặt chả thấm tháp gì, bóng tối cũng không còn đáng sợ nữa.

Dù sao trước mặt cũng là cơ hội sống sót, còn đằng sau chỉ có một con đường chết.

Hoa Lan nhỏ bạo gan tiếp tục đi về phía trước, mỗi một bước phải dùng ngón chân thăm dò ba lượt mới dám bước thật. Nàng cảm thấy mình đã đi rất xa, nhưng quay đầu lại nhìn, động băng lấp lánh ánh lam chỉ cách nàng chừng năm trượng.

Bỗng nhiên Hoa Lan nhỏ cảm thấy xa xa trong động truyền đến một tiếng nổ, ở nơi quỷ quái này, ngoại trừ nàng và đại ma đầu chắc không còn ai nữa đâu nhỉ! Tiếng động này nhất định là đại ma đầu gây ra! Hồn vía Hoa Lan nhỏ bay lên tận mây, không đưa chân dò đường nữa, cầm đầu chạy thẳng về phía trước.

Trong hang động tối đen không biết có bao nhiêu ngã rẽ, Hoa Lan nhỏ cảm thấy cho dù nàng chạy đến đâu cũng đụng vào vách đá, đụng một hồi, nàng hoàn toàn mất phương hướng trong bóng tối, đường quay lại cũng không nhìn thấy, điểm tận cùng của hang động tối đen này ở đâu cũng không biết.

Hoa Lan nhỏ hoảng sợ cuống cuồng, bơ vơ không biết phải làm sao.

Bất chợt, trong bóng tối bỗng nhiên bay đến một luồng khí tức kỳ quái.

Rất lạnh rất nhẹ. Nhưng Hoa Lan nhỏ chắc chắn rằng mình không ngủi lầm. Trong tình cảnh chẳng nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, khí tức này càng đặc biệt rõ ràng hơn.

Nàng cố gắng ổn định tâm thần, đi theo khí tức này.

Không biết đi bao lâu, trước mắt bỗng nhiên có ánh sáng, nàng vui mừng khôn xiết, vội vàng chạy theo hướng ánh sáng đó, ra khỏi hang động tối đen. Mắt bị ánh sáng của hạt băng màu lam phản xạ trở nên nhức nhối,

Hoa Lan nhỏ phải nhú mắt một lúc để thích ứng, lúc này nàng mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Đây là một hang động khổng lồ, ít nhất cũng cao mười mấy trượng, diện tích còn lớn hơn Tần cung của Ma Tôn ở Ma giới.

Không biết ai dùng hạt băng màu lam dựng lên một bức tượng ở chính giữa, Hoa Lan nhỏ bước tới nhìn mới phát hiện, đây là tượng một nữ nhân, thân mặc khải giáp, tay cầm trường kiếm, dáng vẻ hiên ngang.

Dường như nàng ấy đã đứng ở đây rất lâu, gương mặt hơi mơ hồ, nhưng tư thế của nàng vẫn thẳng tắp, thu hút ánh nhìn nhất chính là trường kiếm lạnh lẽo trong tay nàng ấy. Tuy kiếm bị đóng băng, nhưng Hoa Lan nhỏ vẫn có thể cảm nhận được kiếm khí lấp lệt của nó, tựa như có thể chém nhật nguyệt, phá sơn hà.

Đây là ai?

Hoa Lan nhỏ không biết người này. Nàng chưa nghĩ ra kết quả thì khí lạnh bốn phía ngưng tụ, một bóng người màu trắng thành hình trong không trung.

“Kẻ đến là ai?”

Giọng nói nặng nề này khiến Hoa Lan nhỏ khó chịu, “Ta... ta là tiểu hoa thủ hạ của Ti Mệnh tinh quân, bị Ma Tôn Đông Phương Thanh Thương ép đến đây, ta không có ý mạo phạm. Có điều tình trạng giữa ta và hắn có hơi phức tạp, hiện giờ ta đang tìm cơ thể của Đông Phương Thanh Thương.”

Bóng trắng nghe vậy im lặng một hồi, sau đó lẩm bẩm bốn chữ “Đông Phương Thanh Thương.” Rồi cất tiếng hỏi, “Người muốn tìm cơ thể này đây sao?”

Hắn vừa dứt lời, Hoa Lan nhỏ bỗng nhìn thấy cơ thể của Đông Phương Thanh Thương được bóng trắng kéo ra từ trong vách đá. Đá núi rơi xuống đất phát ra tiếng động nặng nề, nàng lập tức gật đầu: “Đúng đúng, chính là hắn.”

Bóng trắng lại im lặng, “Cuối cùng vẫn tìm tới, nay ta không cần nổi hắn, nhưng cũng không để hắn dễ dàng phá hoại Tướng quân yên nghỉ đâu.”

Hoa Lan nhỏ nghe mà đầu óc mù mờ. Lại thấy cơ thể của Đông Phương Thanh Thương bị tung lên thật cao, nàng giật thót, đến khi cơ thể đó rơi xuống đất, Hoa Lan nhỏ cảm thấy mặt đất chấn động, trong chớp mắt, vô số Đông Phương Thanh Thương đứng dậy!

Hoa Lan nhỏ kinh hãi trợn mắt há miệng: “Chuyện... chuyện... chuyện gì thế này!”

Sao sao sao... sao lại có nhiều Đông Phương Thanh Thương quá vậy!

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 13

Hoa Lan nhỏ quay đầu nhìn “Đông Phương Thanh Thương” đứng bên cạnh mình.

Hắn nhắm mắt, cơ thể tuy bằng đá nhưng da thịt và ngũ quan không hề khác với Đông Phương Thanh Thương thật.

Nói không chừng là thật thì sao? Hoa Lan nhỏ xoa tay, lui lại mấy bước, gắng sức xông vào cơ thể đó, nhưng chỉ xuyên thẳng qua nó không thể chui vào trong.

Cơ thể do đá tạo thành, không có sinh khí, đương nhiên không thể chứa linh hồn.

Hoa Lan nhỏ vô cùng ảo não, nàng nhìn “Đông Phương Thanh Thương” dày đặc xung quanh bỗng cảm thấy hết sức nhức đầu, làm sao mà chọn đây, nàng ngược lên muốn tìm bóng trắng ban nãy để dụ dàng nhỏ nhẹ giả vờ tội nghiệp hỏi xem. Nhưng sau khi bóng trắng kia thả ra vô số “Đông Phương Thanh Thương” này liền biến mất tăm tích, biết làm thế nào bây giờ...

Hoa Lan nhỏ nhìn trái nhìn phải, lúc nhìn đến bức tượng nữ nhân đứng ở giữa, mắt nàng bỗng sáng lên, thôi thì đứng trên cao nhìn thử xem, nói không chừng ở trên cao như vậy sẽ nhìn thấy thật giả rõ ràng ngay.

Nàng vội chạy vào giữa nhưng đến khi nàng chạy tới trước mặt bức tượng, sờ vào nó, liền cảm thấy một luồng khí cực lạnh chui vào trong người, nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị đánh ngã xuống đất.

Tay Hoa Lan nhỏ lập tức trong suốt thêm mấy phần, tim đập thình thịch vì sợ hãi, cũng may chỉ là hồn phách, nếu nhục thân của nàng chạm vào, vậy há chẳng phải sẽ bị chết cứng tức thì sao.

Ở đây rồi cuộc... Nàng ngược đầu nhìn lên, thấy thanh trường kiếm bị băng phong dường như khẽ nhấp nháy thị uy, cứ như đang nói “Đừng động vào ta.”

Hoa Lan nhỏ đương nhiên không dám động vào, nhưng quay lại nhìn hơn cả ngàn Đông Phương Thanh Thương, nàng không biết phải làm sao. Vào lúc này, một ánh lửa phòng về phía Hoa Lan nhỏ, nàng hít một hơi lạnh bỏ về phía sau, ánh lửa đánh vào bức tượng sau lưng nàng, chỉ nghe một tiếng “xoẹt” rồi hoàn toàn biến mất.

Không khí xung quanh dao động, luồng khí trắng vừa rồi lại ngưng tụ thành hình trong không trung, “Đông Phương Thanh Thương.” Giọng nói hùng hồn không ngừng vang vọng trong hang động, mang theo uy nghiêm pha lẫn tức giận, chấn động lồng ngực của Hoa Lan nhỏ đang bò dưới đất. Nàng không dám ngồi dậy, trong đầu thầm áng chừng phương hướng của ngọn lửa rồi bò về phía hướng khác.

Nàng phải nhanh chóng tìm thấy cơ thể thật sự Đông Phương Thanh Thương mới được!

Nàng bò dưới đất, vừa bò vừa kéo cái chân này, sờ cái chân kia, bò một lúc bỗng nhiên chộp được một Đông Phương Thanh Thương có cảm giác khác hẳn với những Đông Phương Thanh Thương bằng đá kia! Kích động trong lòng Hoa Lan nhỏ còn chưa kịp lan tỏa bỗng chốc tắt lụi!

Đúng là Đông Phương Thanh Thương thật, nhưng mà là hồn phách của hân...

Chết tan xác.

Ba chữ này không ngừng âm vang trong đầu Hoa Lan nhỏ.

Nàng quên cả giấy dũa khóc lóc, chỉ ngây ngốc nhìn Đông Phương Thanh Thương lộ ra nụ cười độc ác mà nàng chưa từng thấy ở yêu ma nào, răng nanh dài ngằng phản chiếu hàm quang lấp lánh, tựa như một thanh băng cắm vào tim Hoa Lan nhỏ.

Nàng cảm thấy mình là một con cá chết, ngoài việc mặc cho người chém chặt, chắc không còn cách chết nào dễ coi hơn.

“Đông Phương Thanh Thương!” Bóng trắng trong không trung phần nộ hét lên, “Kẻ gian ác kia đến đây làm gì!”

Đông Phương Thanh Thương không buồn nhìn hân, chỉ nhìn Hoa Lan nhỏ đang bò dưới đất, lạnh lùng cắt lời: “Người cũng hiểu biết về ngũ hành tương khắc lắm hử!”

Hoa Lan nhỏ gần như muốn vùi đầu mình xuống đất, “Ta không biết đầu đại nhân...”

Bóng trắng trong không trung hươ tay thị uy, “Nhất định là người đang ngấp nghé Sốc Phong ngàn năm nay chỉ trung thành với một mình Tướng quân, há để cho kẻ gian ác như người sai khiến!”

Đông Phương Thanh Thương nhìn Hoa Lan nhỏ, thu lại nụ cười, sắc mặt băng lạnh sương tuyết, hân ngưng tụ khí tức trong tay, một ngọn lửa hùng hực bùng cháy trong lòng bàn tay, “Từ Thượng cổ đến nay, người là người đầu tiên khiến bốn tọa đại nộ thế này.”

Hoa Lan nhỏ run cầm cập, “Đại nhân, người đó... đang nói chuyện với ngài kia...”

Bóng trắng tức giận gào thét: “Ác đồ! Dám coi thường ta!” Nói xong, y hùng hổ xông về phía Đông Phương Thanh Thương, hắc đưa tay, ngọn lửa trong tay ngưng tụ thành một tấm khiên chặn bóng trắng lại, cuối cùng hắc cũng đảo mắt, đồng tử màu máu ngập tràn sát khí, “Sóc Phong kiếm linh, người cũng muốn chết lắm rồi.”

Bóng trắng cười mỉa mai: “Chẳng qua chỉ là một hồn phách mà còn dám kiêu căng, Đông Phương Thanh Thương, ngàn vạn năm nay người vẫn ngông cuồng như xưa.”

Tựa như nhớ lại chuyện xưa, ánh mắt Đông Phương Thanh Thương càng lạnh lẽo hơn, hắc hươ tay, ngọn lửa như một tấm lưới trói chặt lấy bóng trắng, nhưng chỉ trong phút chốc, bóng trắng đã thoát ra khỏi tấm lưới, khí trắng ngưng tụ thành kiếm đâm về phía tim hắc. Ngọn lửa trong tay Đông Phương Thanh Thương bùng lên, hóa thành một thanh kiếm lửa chặn lại, hai kiếm giao tranh, không nghe thấy tiếng binh khí va chạm, nhưng lại khiến không khí trong cả sơn động hỗn loạn, vách đá không ngừng sụp đổ, mặt đất rung chuyển âm ầm.

Nhân lúc hỗn loạn, Hoa Lan nhỏ bò ngang qua chân Đông Phương Thanh Thương, sau đó đứng dậy chạy điện cuồng, thấy cơ thể nào cũng lao vào, nhưng mãi vẫn không tìm đúng cơ thể thật sự của hắc.

Nàng không dám dừng lại, nếu trong lúc bọn họ giao đấu nàng vẫn chưa tìm được cơ thể Đông Phương Thanh Thương, vậy nàng thật sự chỉ có con đường chết!

Hoa Lan nhỏ đâm quàng đâm xiên trong sơn động đang hỗn loạn sụp đổ như một con ruồi mất đầu, nhưng tìm mãi vẫn không có kết quả. Nàng mệt đứt hơi, quay đầu lại nhìn, Đông Phương Thanh Thương vẫn đang không

ngừng giao đấu với Sóc Phong kiếm linh, nhưng vị trí của Đông Phương Thanh Thương không ngừng biến đổi, hắn vừa chiến vừa lui, đi về một hướng.

Vừa chiến vừa lui? Hoa Lan nhỏ cảm thấy đây không phải là phong cách của hắn, nàng nhìn về hướng hắn rút lui, ở đó có mấy “Đông Phương Thanh Thương” đang đứng.

Hoa Lan nhỏ thầm suy tính, nàng nghiêng rằng, trước sau cũng chết, thôi thì cứ ôm hi vọng mà chết vậy! Nàng siết chặt quyền, cầm đầu chạy về hướng đó.

Lúc chạy ngang qua Đông Phương Thanh Thương, hắn phân tâm ném một ngọn lửa lên người Hoa Lan nhỏ, Hoa Lan nhỏ tránh không kịp, cả người lập tức bốc cháy phừng phừng, hắn thấy vậy bèn không để mắt đến nàng nữa.

Hắn biết tiểu yêu hoa này sẽ chết chắc.

Ngọn lửa gần như xé nát hồn phách nàng, Hoa Lan nhỏ biết mình không gượng được bao lâu, nhưng lúc này trước mặt nàng có tổng cộng ba cơ thể, trong mắt Hoa Lan nhỏ, ba cơ thể này giống hệt nhau, thử hết sẽ không kịp, thôi thì dựa vào trực giác vậy!

Nàng nghiêng rằng, dốc hết sức lực cuối cùng xông thẳng vào cơ thể gần Đông Phương Thanh Thương nhất.

Đông Phương Thanh Thương đảo khéo mắt, trông thấy hồn phách toàn thân lửa cháy phừng phừng kia ngậm nước mắt cầm đầu vào cơ thể sau lưng hắn.

Không thể nào... Hồn phách của một tiểu hoa yêu nhỏ nhoi đạo hạnh kém cỏi mà lại có thể gượng trong ngọn lửa của hắn lâu đến vậy...

Đông Phương Thanh Thương cảm khái chưa xong thì cơ thể sau lưng hẫng đột nhiên nhũn ra.

Đồng tử màu máu mở to, mái tóc bạc xỏa tung dưới đất. Hoa Lan nhỏ đưa tay trái lên nhìn, rồi lại đưa tay phải lên nhìn, vui mừng nhếch môi bật cười rồi lại trề môi òa khóc: “Sống thật không dễ dàng gì, không dễ dàng gì...” Nàng mặc kệ Đông Phương Thanh Thương bên này vẫn đang giao đấu với Sóc Phong kiếm linh, cứ vậy mà cuộn người ôm gối cúi đầu khóc to.

Nghe thấy tiếng khóc hùng hồn này, sắc mặt Đông Phương Thanh Thương tái xanh, nhìn Sóc Phong kiếm linh trước mặt, lửa giận trong lòng ngày một dâng cao, ngọn lửa trên trường kiếm trong lòng ngày một dâng cao, ngọn lửa trên trường kiếm trong tay dường như xé rách chân trời, “Bốn tọa không tha cho người được!” Thanh kiếm lửa chém xuống chặt đứt trường kiếm do Sóc Phong kiếm linh dùng khí trắng ngưng tụ. Sóc Phong cả kinh, còn chưa hồi thần, thanh kiếm lửa kia đã chém xuống người hẫng. Hẫng kêu lên đau đớn, tan thành khí trắng, tức tốc rút về trong thân kiếm bị băng phong.

Trận chiến kết thúc, không khí trong hang động dần dần bình ổn, Đông Phương Thanh Thương thu kiếm, đứng trước cơ thể mình, lúc này trong cơ thể hẫng lại có một người khác đang trú ngụ.

Đông Phương Thanh Thương lạnh lùng nhìn nàng.

“Tên đáng ghét nham hiểm độc ác bạc tình bạc nghĩa vô lương tâm này, ta không muốn ở chung với người nữa đâu!” Hoa Lan nhỏ vẫn chìm đắm trong đau khổ vì suýt chút bị thiêu chết, lòng ngập tràn oán hận sâu sắc đối với hẫng.

Hẫng im lặng nhìn Hoa Lan nhỏ, tựa như cuối cùng cam phận, hẫng thờ dãi bất lực một cách hiem thấy.

Bất lực?

Đúng vậy, là bất lực...

Đông Phương Thanh Thương trong phút chốc tựa như mất hết chí khí, đá đá vào chân Hoa Lan nhỏ, giọng cũng bớt đi mấy phần uy phong của ngày thường: “Đứng lên, để ta vào.”

Hoa Lan nhỏ mặc kệ hăn, lê mông dưới đất lùi về phía sau.

Hăn cảm thấy nên chỉ trích động tác này của nàng, nhưng trong lòng lại ngập tràn cảm giác bất lực. Cuối cùng đành thuận theo động tác của Hoa Lan nhỏ, cúi người, chuẩn bị nhảy vào cơ thể.

Hoa Lan nhỏ bỗng ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt Đông Phương Thanh Thương gần trong gang tấc, trán kề trán, má tựa má, mũi chạm mũi, sau đó giao thoa, sau một cơn đau nhói cơ thể lại trở nên chặt trội.

Hoa Lan nhỏ hậm hực nói: “Màn hài kịch này đến giờ mới kết thúc đó!”

Đây mới là dáng vẻ bình thường của họ...

Cảm giác bất lực trong lòng Ma Tôn hăn bỗng lại tăng thêm mấy phần.

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Trường kiếm Sóc Phong không có võ kiếm? Đi mua một cái đi, chợ yêu dưới núi Côn Luân cái gì cũng có hết.

Khoan đã, bà chủ bỏ thuốc X trong nước kia! Đứng lại, không được đi!

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 14

Trận chiến giữa Đông Phương Thanh Thương và Sóc Phong kiếm linh khiến núi đá trong hang động rung chuyển, không ngừng sụp xuống. Rất nhiều đá vụn đập vào bức tượng liền lập tức biến thành băng, có thể thấy bức tượng cực kỳ giá lạnh.

Hoa Lan nhỏ nhìn ngũ quan mơ hồ của nữ nhân kia, nhẹ giọng lầm bầm: “Ta không nhớ ở Thiên giới có nữ thần tiên nào đáng vẻ hiên ngang thế này, bọn họ ai cũng áo khăn lá lướt bước nhẹ như mây, không ai có được tư thế như vậy.”

Đông Phương Thanh Thương chống tay phải đứng dậy, giọng điệu lạnh lùng mang chút mỉa mai: “Thiên giới không có tượng Thiên Địa chiến thần à?”

Hoa Lan nhỏ ngây người, nhớ lại chuyện trước kia liền sức tỉnh, “Đây là Xích Địa nữ tử à...” Thiên Địa chiến thần trong truyền thuyết, nữ anh hùng đánh bại Ma Tôn.

Đông Phương Thanh Thương chẳng may may để ý đến Hoa Lan nhỏ, tay phải ngưng tụ một ngọn lửa, lửa cháy thành một sợi dây leo bò lên như một con rắn, quần lấy thanh trường kiếm bên cạnh Xích Địa nữ tử. Hỏa xà thiêu đốt hàn băng trên kiếm, cực nóng và cực lạnh va chạm chém giết nhau, khí trắng phun ra, khiến cả động băng trở nên mờ ảo. Dần dần, giao tranh giữa lửa và băng càng trở nên kịch liệt hơn, không khí trong động tức

như dao bén, giằng co tới lui, chém nứt vách đá, Hoa Lan nhỏ kinh sợ nhìn mặt đất trước mặt nàng bị hơi lửa do giao đấu sinh ra chém thành mấy đường sâu không thấy đáy, lưỡi dao đột nhiên khựng lại cách mặt Đông Phương Thanh Thương ba bước, mất tầm mất tích như đột ngột bị đập tan.

Lúc này Hoa Lan nhỏ mới thấy, trước mặt nàng đã có một kết giới trong suốt từ lâu, chặn lại tất cả khí tức khuấy động bên ngoài.

Đông Phương Thanh Thương vẫn đứng sừng sững trong chấn động kịch liệt, đối diện với Xích Địa nữ tử trước mặt.

Bây giờ Hoa Lan nhỏ mới hiểu, thì ra lúc đó chủ nhân kể rằng, trận chiến giữa Ma Tôn và Xích Địa nữ tử khiến trời đất đảo điên, nhật nguyệt tinh tú chấn động, điều này vốn không hề khoa trương. Chỉ là giao tranh giữa hai luồng khí tức chưa vận dụng hết tàn lực này thôi đã kinh hãi như vậy, nếu ngày nào đó họ lại đối đầu...

Trong lúc Hoa Lan nhỏ không ngừng âu lo, bỗng một tiếng động cực lớn vang lên, lớp băng cứng bọc bên ngoài Sốc Phong trường kiếm cuối cùng cũng bị ngọn lửa của Đông Phương Thanh Thương đốt sạch sành sanh, bọc tượng băng nứt vỡ.

Đông Phương Thanh Thương đưa tay, hỏa xà quần lấy trường kiếm Sốc Phong kéo xuống. hần năm đốc kiếm trong tay, Hoa Lan nhỏ có thể cảm nhận được rõ ràng nó đang kháng cự giãy dụa, nhưng năm ngón tay của Đông Phương Thanh Thương khê dùng sức, cả lưỡi kiếm bùng lên ánh lửa, trường kiếm liền ngoan ngoãn im lặng.

Hoa Lan nhỏ cả kinh, “Người giết Sốc Phong kiếm linh rồi sao?” Nếu kiếm linh chết, thanh kiếm đó sẽ trở thành sắt vụn.

Đông Phương Thanh Thương giắt Sốc Phong kiếm vào eo, “Chỉ bắt nó nghe lời thôi.”

Mất đi Sóc Phong, tượng băng của Xích Địa nữ tử trước mặt trong phút chốc mất đi hào quang, đá trên đỉnh đổ xuống, đập nát đầu bức tượng, bụi bay tung tóe, mặt đất chấn động. Hoa Lan nhỏ biết, nơi này không chịu nổi trận chiến ban này, giờ đây đã sắp sụp.

“Chúng ta phải mau chóng tìm đường ra ngoài.”

“Cần gì phải tìm?” Đông Phương Thanh Thương mỉa mai, khí tức toàn thân chuyển động, hướng thẳng lên nóc hang động, phá vỡ núi đá, vạch ra một thông đạo ngay giữa ngọn núi bay ra ngoài.

Lúc rời khỏi hang động Hoa Lan nhỏ bất giác ngoái đầu nhìn lại, bức tượng Xích Địa nữ tử đã hoàn toàn bị chôn vùi dưới ngọn núi sụp đổ, trong tiếng động ầm ầm, núi tuyết sau lưng cũng dần sụp theo, chắc là động băng bên trong không còn tồn tại nữa.

Hoa Lan nhỏ nhìn trường kiếm dưới eo, lại nhìn đại tuyết sơn đang bắt đầu sạt lở, cất tiếng: “Người phá hoại như vậy, Thiên giới nhất định sẽ trị tội người.”

Ma Tôn đại nhân chẳng buồn để tâm, bật cười, “Bốn tọa vốn đã có ngàn vạn tội lỗi, sợ gì thêm một tội. Nay Thiên giới cũng đâu ai làm gì được ta.”

Hoa Lan nhỏ bĩu môi, “Ta cũng là người của Thiên giới nè.”

Vừa dứt lời, đáp lại lời nàng là sự tĩnh lặng trên núi Côn Luân sau khi tuyết lở.

“Còn nữa.” Hoa Lan nhỏ cảm thấy dù sao hiện giờ Ma Tôn đại nhân này cũng không làm gì được nàng, vậy là nàng tiếp tục kiên trì nói, “Người lợi hại như vậy, lúc đó tại sao khi vào động băng vẫn bị kéo hồn ra khỏi xác hả? Xoẹt một cái là biến mất, còn không gượng được lâu bằng ta.”

Đông Phương Thanh Thương vốn không muốn để ý đến nàng, nhưng Hoa Lan nhỏ vẫn không ngừng lải nhải khiến hấn vô cùng bức bối, đành đáp: “Trong trời đất vốn không ít khe hở, chủ nhân người có nói với người có rất nhiều nơi không thể đi là đúng. Chỗ này đối với người khác là tử địa, sau đó lại có khe hở tách hồn ra khỏi thể xác, Xích Địa nữ tử bằng phong trường kiếm của cô ta ở đây là vì không muốn kẻ khác dòm ngó Sóc Phong.”

“Vậy mà người vẫn lấy kiếm ra. Chẳng tôn trọng di nguyện của người ta chút nào.”

Đông Phương Thanh Thương cười lạnh, “Người chỉ có thể trách Xích Địa nữ tử vô năng, giấu kiếm chưa kĩ.”

Hoa Lan nhỏ chu miệng, “Hồn phách của người cũng bị người ta kéo ra, vậy mà còn chê người ta vô năng.”

“Nếu không phải người giành nửa cơ thể của bốn tọa...” Đông Phương Thanh Thương nghiêng răng, đè nén lửa giận trong lòng, “Thôi vậy. Nay đã lấy được Sóc Phong, dẫn đường cho bốn tọa đi đến chợ yêu dưới chân Côn Luân mua vỏ kiếm.”

Hoa Lan nhỏ ngậy người, quay đầu nhìn nửa ngọn núi đã sụp, “Gây họa lớn như vậy, nếu đến chợ yêu bị yêu quái kỳ lạ nào đó nhận ra hai hồn phách chúng ta... Sau này Thiên giới biết lúc người gây họa ta cũng có mặt, ta sẽ bị vạ lây đó...”

“Vậy thì quá tốt.” Có thể nghe ra Ma Tôn đại nhân thật sự cảm thấy hả hê.

Hoa Lan nhỏ bủi môi, lòng bất mãn nhưng cũng không nói giận, vì nàng biết hiện giờ nàng và đại ma đầu họ Đông Phương này là kẻ thù không đội chung trời, luôn hi vọng đối phương xui xẻo.

Hai người đều vừa âm thầm toan tính chuyện riêng trong đầu vừa xuống núi, bởi vậy không viết sau khi họ rời khỏi, trong đồng tuyết lở có một con bướm màu tím chậm chậm bay ra, kéo theo một dải hào quang linh động, phấp phới bay về phía trần trời.

Chợ yêu dưới núi Côn Luân vô cùng đông đúc náo nhiệt, người đến mua bán vàng thau văn lộn, ngoài các loại yêu quái, thỉnh thoảng cũng thấy mấy phàm nhân tu tiên đội nói che mặt đến mua binh khí.

Hoa Lan nhỏ chỉ nghe chủ nhân kể chợ yêu náo nhiệt, nhưng nàng không biết thì ra chợ yêu còn vượt xa mô tả của chủ nhân.

Kể từ lúc bước vào chợ yêu, Hoa Lan nhỏ không ngừng đảo mắt, chỗ này hoa mọc bên đường có răng nanh, chỗ kia nhà xây theo hình chữ “Cung”, nữ yêu quái đang đi phía trước để ngực trần, phát giác ánh mắt của Hoa Lan nhỏ bèn ném lại một ánh mắt đưa tình...

Thiên giới thanh tịnh, chưa từng xa hoa trụy lạc như vậy bao giờ, thật sự khiến Hoa Lan nhỏ vô cùng kinh ngạc.

Đông Phương Thanh Thương chẳng chút hứng thú với sự náo nhiệt này, chăm chăm đi tìm quỳ binh khí. Có điều ánh mắt của Hoa Lan nhỏ không ngừng lảo liên, khiến chân trái của hắn đôi lúc lại bước hụt nhịp, chẳng bao lâu đã có yêu quái sát tới gần hắn mời chào: “Đại ca, cần nạng không?”

Đông Phương Thanh Thương lạnh lùng đảo mắt, người kia ngơ ngác từ nghiu lui về. Ông chủ quầy hàng hung dữ đánh lên đầu hắn ta, “Không dễ gì mới nhìn thấy một tên què, người không lo mà bán đi?”

“Ông chủ... đó là người tàn nhưng không phế... Ôi, đừng đánh!”

Rảo quanh chợ yêu hết một vòng dù vậy vẫn không tìm thấy tiệm binh khí, Hoa Lan nhỏ không đi nữa, ngồi xuống khách điểm bên đường nói: “Chúng ta nghe ngóng thử đi, tìm bừa đâu có được.”

Đông Phương Thanh Thương im lặng coi như mặc nhận cách của Hoa Lan nhỏ, vì hẳn không cảm giác được đầu khí vốn có trong các binh khí ở chợ yêu này.

Trong khách đếm chẳng có mấy ai, Đông Phương Thanh Thương vừa ngồi xuống, bà chủ đã lê đuối rần tới, nhìn chiếc mào đỏ tươi trên đầu bà ta, Hoa Lan nhỏ đoán đây nhất định là xà yêu ngàn năm.

Thanh xà yêu không kể tên món ăn, tròn mắt liếc nhìn mặt hẳn, cười nói: “Vị tiểu ca này lạ mặt quá, lần đầu tiên đến chợ yêu sao?” Nói xong bà ta rót cho hẳn một ly trà.

Ma Tôn đại nhân quen thói chẳng màng đến ai, Hoa Lan nhỏ đành phải ứng phó, nàng nhấp một ngụm trà, “Lần đầu tiên đến đây nên hỏi thăm bà chủ một chút, ở chợ yêu này có chỗ nào bán kiếm không?”

“Tiểu ca muốn mua kiếm à?” Xà yêu cười nói, xem xét Đông Phương Thanh Thương từ trên xuống dưới, ánh mắt thoáng dừng trên thanh trường kiếm giắt ở eo hẳn, đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng chỉ trong phút chốc đã cảm thấy một luồng sát khí cắm vào xương thịt. Xà yêu đột nhiên phát giác không khí xung quanh trở nên nặng nề, bà vội dời ánh mắt, sống lưng toát mồ hôi lạnh, cười nói: “Tiểu ca lần đầu đến đây e là có điều không biết, chợ yêu của bọn ta trước đây đều buôn bán lộn xộn, nhưng từ sau khi vị đó đến, đồ vật bình thường và vũ khí giết người đã được bán riêng, muốn mua kiếm phải xuyên qua chợ đến khu rừng phía sau, đi xuống dưới hồ băng.”

“Vị đó?” Hoa Lan nhỏ chớp mắt hỏi, “Vị nào?”

“Người ngoài không biết đâu, chỉ có người quanh năm bày bán ở đây mới biết, là chủ nhân của chợ yêu, bọn ta gọi ngài ấy là Điện hạ.”

Ngón tay của Đông Phương Thanh Thương gõ lên bàn mấy nhịp, đứng dậy định rời đi, bà chủ vội nói: “Tiểu ca còn chưa uống trà xong mà.”

Hoa Lan nhỏ cảm thấy bà chủ đã cung cấp manh mối cho mình, lãnh phí cũng không tốt lắm, vậy là nàng ngửa đầu một hơi uống cạn trà trong ly, đáp tạ một tiếng rồi bị nửa người bên phải kéo đi.

Xà yêu thấy Đông Phương Thanh Thương đi xa, vội lên lầu, đẩy cửa phòng hét lên: “Con gái con gái, lần này mẹ chấm cho con rồi là một tiểu tử quyền rũ thân thể cường tráng.”

Nữ nhân trên giường lập tức ngồi dậy.

“Mẹ không nhìn thấu được tu vi của hã, xem ra cũng có chút bản lĩnh.”

Trong màn truyền ra giọng nữ nhân hơi khan: “Nếu tu vi của hã cao... thuốc không có tác dụng thì sao?”

“Không sao, đó là Dạ dạ sinh tiêu mẹ vừa điều chế xong, thần tiên uống vào cũng không chống nổi, thần hồn điên đảo, quỷ uống vào cũng phải làm việc.”

Trong màn truyền ra tiếng răn sột soạt thè lưỡi.

“Con nhớ phải kiềm chế một chút, đừng làm chết thêm một tên nữa. Thời gian gần đây Điện hạ đã chú ý đến mẹ.”

“Con biết rồi.”

“Mẹ lừa hã đến khu rừng phía sau chợ yêu, con ngửi mùi Dạ dạ sinh tiêu lần tìm là được.”

“Soạt” một tiếng, trong màn lập tức im phăng phắc.

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Hoa Lan nhỏ: “Đông Phương Thanh Thương... hình như có người muốn sàm sỡ người.”

Đông Phương Thanh Thương: “Người nói là người đó à?”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 15

Trên đường đi tới khu rừng ngoài chợ yêu, Hoa Lan nhỏ cứ đi một bước thì dừng một bước.

Ma Tôn đại nhân hết nhẫn rồi lại nhin, nhưng sau một lần chấn trái vương chân phải, cuối cùng hắn không nhin được nữa, sầm mặt lạnh lùng quát: “Lại có chuyện gì nữa? Rừng này người cũng thấy mới lạ à?”

Hoa Lan nhỏ khó chịu kéo kéo cổ áo, “Đại ma đầu, người không thấy nóng sao?”

Đông Phương Thanh Thương cười lạnh, “Chút thuốc đó cũng khiến tâm người rối loạn, có thật là người tu tiên không hả?”

“Thuốc?” Hoa Lan nhỏ vừa nói vừa định kéo cổ áo, hắn khẽ nhíu mày, hất tay trái ra, còn chưa kịp chỉ trích, Hoa Lan nhỏ đã sốt ruột nói, “Người cho ta mở cổ áo thở một chút đi, ta sắp nóng chết rồi đây này.”

Hiển nhiên Đông Phương Thanh Thương không chút động lòng, “Vậy người đi chết đi.”

Hoa Lan nhỏ tức tối nghiêng răng, “Chẳng qua chỉ là lột áo thôi, người là nam nhân mà xấu hổ nỗi gì, có nhìn thấy gì cũng là ta thiệt mà!” Hoa Lan nhỏ khựng lại rồi bổ sung thêm, “Hơn nữa trên người người còn chỗ nào ta chưa nhìn thấy đâu!”

Nghe thấy câu này từ miệng mình nói ra, Ma Tôn đại nhân không còn hơi sức để vỗ trán nữa.

Hắn không muốn đốp chát hơn thua với Hoa Lan nhỏ thêm lời nào nữa mà cất bước đi về phía trước, nhưng chân trái ị ra tại chỗ, không chịu di chuyển. Lửa giận tích tụ trong lòng Đông Phương Thanh Thương bùng lên, giọng cũng trở nên lãnh lẽo: “Người thật sự tưởng rằng bốn tọa không làm gì được người sao?”

Chưa dứt lời, Hoa Lan nhỏ đã dùng miệng hắn thở dốc: “Không phải... Ta thật sự cảm thấy kỳ quái lắm.” Nàng cắn môi, lấy tay trái xoa xoa bụng dưới, “Ở đây...” Rõ ràng là dùng tay Đông Phương Thanh Thương chạm vào cơ thể hắn, nhưng khi bàn tay xoa lên bụng, cảm giác ấm áp bỗng dâng lên đầu. Một cảm giác chưa từng xuất hiện đang gào thét trong linh hồn nàng, “Đại ma đầu, cơ thể người... kỳ lạ quá.”

Đông Phương Thanh Thương càng nhú chặt mày.

Đạo hạnh và định lực của tiểu hoa yêu này thật sự còn kém hơn tưởng tượng của hắn nhiều lắm, chỉ có chút thuốc kích thích phản ứng thôi đã khiến tiểu nha đầu rối loạn đến mức ấy. Đông Phương Thanh Thương tỏ ra vô cùng bất mãn với chủ nhân đã nuôi dạy linh vật này. Nhưng trong tình trạng hiện giờ, hắn cảm thấy nếu không ra tay, để mặc cho được tính hoành hành trong cơ thể, e là lát nữa đây nha đầu này sẽ gây ra tai họa gì đó mà hắn không ngờ tới.

Hắn sầm mặt chậm rãi lên tiếng, “Ổn định tâm thần, cảm giác của ngũ quan chẳng qua chỉ là hư ảo, giữ vững nguyên tâm, vớt...” Còn chưa dứt lời, Hoa Lan nhỏ đã lột áo ngoài.

“Chúng ta quay lại tuyết sơn Côn Luân cho mát nhé.”

Ma Tôn đại nhân ghen lời, tâm trạng vẫn không vui như lúc nói chuyện với Hoa Lan nhỏ thường ngày, “Bốn tọa chịu mở lời chỉ điểm tâm

pháp là phúc phận bao nhiêu người cầu còn không được, người lắng nghe lời của bốn tọa còn có ích hơn cả mười ngọn Côn Luân.”

Hoa Lan nhỏ lại càng nóng nực hơn, không buồn nói chuyện với Đông Phương Thanh Thương nữa, chỉ dùng tay xoa xoa bụng dưới, vui sướng dâng trào trong cơ thể và cảm giác trống trải khiến hân cũng hơi bất ngờ - Đây không chỉ đơn thuần là mê dược của Yêu giới.

Hân điều chỉnh khí tức trong người, định ép thuốc ra khỏi cơ thể nhưng vào lúc này, bỗng nghe một tiếng “soạt” từ bên hông truyền đến, trên chân trái có dị vật quét qua, cảm giác trơn nhẵn khiến Hoa Lan nhỏ bất giác rên thành tiếng.

“Công tử, sao lại một mình cô đơn trong rừng vậy, không biết đường phía trước đi thế nào sao?”

Giọng nói khàn khàn quyến rũ vang lên bên tai, hơi thở thổi vào trong tai Đông Phương Thanh Thương truyền đến một cảm giác ngứa ngáy khó chịu. Chân trái Hoa Lan nhỏ không kìm được run rẩy.

Đông Phương Thanh Thương vẫn lạnh lùng đứng đó, đến khi xà yêu thò mặt ra trước mặt hân, thè lưỡi muốn hôn lên miệng hân, Đông Phương Thanh Thương cong khóe môi, biểu hiện vừa gian xảo vừa ngông cuồng. Hân đưa tay gỡ nữ nhân đầu người thân rắn đang quấn trên người mình xuống, năm ngón hóa thành trảo, bóp đầu nàng ta như bóp một quả cầu, khiến cơ thịt trên mặt nàng ta biến dạng.

Xà yêu oai oái kêu đau, thân rắn không dám quấn lấy Đông Phương Thanh Thương nữa mà đau đớn xoắn lại trong không trung, đuôi rắn quật tới quật lui giãy dụa dưới đất, “Công tử... Ái da, công tử... Nô gia đau quá.”

“Dám dòm ngó đến bốn tọa, đúng là gan to bằng trời.”

Xuyên qua kẽ tay của Đông Phương Thanh Thương, xà yêu nhìn thấy nửa mặt trái và nửa mặt phải của nam nhân trước mắt có biểu hiện hoàn toàn khác nhau. Nửa mặt trái của hắn đỏ bừng, ánh mắt mơ màng, giống hệt những nam nhân bình thường trúng thuốc do mẹ nàng ta bào chế. Nhưng nửa mặt bên phải hoàn toàn khác biệt, mắt phải rực sáng, ánh mắt sắc bén ẩn chứa sát khí, nụ cười trên môi đáng sợ như Câu hồn sứ giả của Địa ngục.

Phản ứng trái ngược này khiến nữ yêu quái đầu người thân rắn vô cùng kinh ngạc và hoảng sợ, nhưng càng khiến nàng ta thất kinh hồn vía hơn là sức mạnh của bàn tay đang bóp chặt đầu mình. Chỉ mới khẽ chạm một chút mà dù nàng ta dốc toàn lực giãy dụa cũng chưa thoát ra được, xà yêu biết thực lực của mình và người trước mặt này đây như cách biệt bùn mây, “Đại nhân! Đại nhân! Nô gia... tiểu yêu biết sai rồi...”

Đông Phương Thanh Thương gật đầu, lạnh lùng nói, “Được, nếu đã biết sai thì hãy nói thử người đáng nhận trừng phạt gì.”

“Chuyện này...”

“Người không nói...” Sắc mặt Đông Phương Thanh Thương lạnh đi, “Vây để bốn tọa phạt cho xong.” Vừa dứt lời, năm ngón tay của hắn bùng lên ngọn lửa màu đỏ, chỉ nghe thấy tiếng “xì xì” vang lên, gương mặt xà yêu lập tức cháy lên một dấu ấn năm ngón, nàng ta kêu la thảm thiết, thanh âm tựa như vang vọng đến tận mây xanh, khiến chim chóc trong rừng bay tứ tán.

Đông Phương Thanh Thương vứt nàng ta ra, cơ thể của xà yêu đau đớn cuộn thành một khối, nàng ta không có tay, chỉ đành dùng đuôi che mặt mình, toàn thân run rẩy, không dám ngước đầu nhìn người trước mặt mình. Nhưng cho dù cúi đầu, nàng ta cũng nhìn thấy Đông Phương Thanh Thương lê một chân chậm chậm bước tới trước mặt mình, xà yêu không cười nổi, cảm thấy khi khoảng cách giữa mình và người kia gần dần thì

không khí quanh người nàng ta bắt đầu trở nên vừa nóng vừa nặng nề, tựa như muốn xé rách da thịt. Xà yêu chưa từng cảm nhận được khí thế kinh hãi như vậy bao giờ, chỉ biết cúi đầu phủ phục dưới đất, ngay cả kêu đau cũng không dám, cứ thế im lặng thể hiện sự thần phục.

Đông Phương Thanh Thương chìa tay ra, “Thuốc giải.”

“Đại... đại nhân, đây là thuốc mẹ tiểu yêu mới điều chế, thuốc này không... không có thuốc giải.”

Hắn nghe vậy bèn nhượng mảy, “Nếu vậy giữ người lại có ích gì?”

“Không không không!” Xà yêu vội vã xin tha, “Tiểu yêu có thể kêu mẫu thân điều chế thuốc, bây giờ sẽ kêu mẫu thân điều chế thuốc giải ngay lập tức, xin đại nhân tha mạng, xin đại nhân tha mạng!” Nàng ta sợ hãi khóc lóc. Nhưng tiếng khóc lại khiến Ma Tôn đại nhân chau mày, “Gần đây bốn tọa phiền nhất là tiếng khóc.”

Ngọn lửa trong tay Đông Phương Thanh Thương lại bùng lên, nhưng vào lúc này, tay trái của hắn bỗng dừng cử động, đột ngột áp vào bụng dưới, sau đó chộp một cái!

Toàn thân hắn cứng đờ. Trong khoảnh khắc ngây người này, miệng hắn phát ra tiếng rên rỉ khàn đặc vừa trầm thấp vừa lâng lâng, sau đó còn thêm mấy tiếng thở dốc.

Ngọn lửa trong tay tắt lụi tức thì, Đông Phương Thanh Thương tựa như giật mình chờ người ra.

Xà yêu bò dưới đất càng không đoán được tình hình, tròn mắt nàng ta đảo tới đảo lui, lòng thật sự vô cùng khó hiểu, tình trạng của nam nhân này... rốt cuộc là thế nào vậy, rốt cuộc... có trúng thuốc đó không...

Biểu hiện của hắn... sao giống như bị bệnh vậy?

Hiện trường lạnh ngắt như tờ rất lâu, mãi đến khi từ xa có tiếng gió vù vù truyền tới, một nữ nhân chạy đến hét lớn: “Đừng hòng làm hại con gái ta!” Một đạo yêu lực chém về phía Đông Phương Thanh Thương.

Đông Phương Thanh Thương vô thức bày kết giới, đập tan yêu lực, lực đạo tản mát ra bốn phía khiến cây to xung quanh đều bị chém ngang.

Yêu lực tản đi tứ phía, tin tức trong rừng có người giao đấu nhất định dẫn dụ nhiều kẻ tò mò đến xem. Thanh xà yêu đứng trước mặt Đông Phương Thanh Thương, ánh mắt trầm xuống xem xét hẳn: “Chúng tôi có mắt không biết Thái sơn, đắc tội với đại nhân, mong đại nhân thứ tội, Dạ dạ sinh tiêu này có thuốc giải, thuốc giải chính là máu của nô gia. Nô gia bằng lòng lấy máu đền tội, chỉ mong đại nhân đừng truy cứu.”

Đông Phương Thanh Thương mím môi, giống như vừa rồi bị giật mình nên không dám tùy tiện lên tiếng nữa.

Đường đường là Ma Tôn mà cũng có lúc không dám mở miệng! Đông Phương Thanh Thương cảm thấy thời gian này mình thật sự đã làm hết những chuyện trước kia chả bao giờ làm.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 16

Đông Phương Thanh Thương kéo bàn tay Hoa Lan nhỏ đang bóp chặt bụng dưới của mình, để đề phòng nàng vùng ra hắt lấy mười ngón tay phải đan vào mười ngón tay trái, cuối cùng Hoa Lan nhỏ không thể làm những động khác thường nào thêm.

Nhưng như vậy không thể khiến cơn nóng trong cơ thể hắt tiêu tan, không thể giải tỏa được dục vọng trong người, Hoa Lan nhỏ càng nôn nóng hơn, ngón tay trái cào cấu trên mu bàn tay phải của Đông Phương Thanh Thương.

Đông Phương Thanh Thương chau mày, quay về phía Thanh xà yêu lên tiếng: “Đưa đây.”

Thanh xà yêu vội cắn rách ngón tay, dùng thuật pháp biến ra một chiếc ly sứ, nhỏ máu vào trong ly, máu chảy đầy nửa ly, Thanh xà yêu khép miệng vết thương, dè dặt bưng ly dựng cho Đông Phương Thanh Thương.

Đông Phương Thanh Thương đón lấy, lắc lắc máu tươi trong ly, máu rần lạnh nhưng không ảnh hưởng đến mùi tanh lan tỏa, ngửi được mùi này bỗng ham muốn trong hồn phách Hoa Lan nhỏ bớt đi đôi chút.

“Hổ mang da xanh ba ngàn năm đúng là bổ dưỡng.” Hắt một hơi uống cạn máu rần trong ly, liếm máu dây trên môi rồi lại ngược mắt lên, ánh mắt đó khiến Thanh xà kinh hãi lạnh người, bất giác lui về phía sau một bước.

Nhìn thấy sát khí trong mắt Đông Phương Thanh Thương đậm dần thêm, Thanh xà yêu kéo con gái liên tiếp thoái lui: “Ở địa giới của chợ yêu rất trọng lời hứa, bất kể là mua bán gì cũng như vậy, vừa rồi đại nhân hứa tha cho mẹ con tôi đi, nay lại nuốt lời, làm vậy sẽ chuốc không ít phiền phức đâu.”

“Vậy sao?” Uống xong máu rắn, hồn phách của Hoa Lan nhỏ trong cơ thể của Đông Phương Thanh Thương tựa như sức cùng lực kiệt thiếp đi, hoàn toàn yên lặng. Do đó nửa cơ thể bên trái của hắc gần như trở thành tàn phế. Đông Phương Thanh Thương trong lòng không vui, nhớ lại thường ngày, ngay cả hắc cũng phải phí tâm phí sức đấu trí dững với tiểu hoa yêu này, nay nàng lại bị một ly thuốc X dễ dàng đánh gục như vậy, há chẳng phải cho thấy hắc không có chút bản lĩnh nào sao?

Ma Tôn đại nhân nghĩ ngợi, lòng lại càng không vui.

Nhưng hắc chỉ giấu sự không vui này ở sâu trong nội tâm, ngoài mặt vẫn nhếch môi cười, hồ hững nói với Thanh xà yêu: “Nhưng bốn tọa cứ muốn chuốc phiền phức thì sao?”

Vừa dứt lời, Thanh xà yêu bỗng cảm thấy áp lực quanh người càng thêm nặng nề, tựa như có một bàn tay vô hình trong không trung, cho dù bà ta liều mình kháng cự thế nào, bàn tay đó vẫn kéo bà ta lồi về phía người kia.

Đông Phương Thanh Thương đưa tay, móng tay bén nhọn lóe hàn quang như được bôi độc, nhẹ nhàng rơi trên cổ Thanh xà yêu, tựa như một luồng khí lạnh cắm vào da thịt bà ta khiến bà ta không thể giãy dụa.

Mãi cho đến lúc này, bà ta mới ý thức được mình đã dây vào một người hoàn toàn không nên trêu chọc.

Thanh xà yêu cảm thấy uất ức, rõ ràng vừa nãy trò chuyện trong lúc rót trà, lời lẽ của người này khiến bà ta không nhận ra hắc là một tên yêu quái

lợi hại như vậy.

Nếu sớm biết thế này, có cho mười lá gan bà ta cũng không dám ra tay với hân!

Tận đáy lòng Thanh xà yêu cảm thấy mình bị bức hiếp, nhưng bây giờ nào còn kịp để tâm uất ức trong lòng, bà ta vội cầu xin: “Đại nhân, đại nhân, tha cho tiểu yêu đi, tiểu yêu khổ sở tu luyện ba ngàn năm, trải qua mười mấy Thiên kiếp rồi, đại nhân giết tiểu yêu rất dễ dàng, nhưng tiểu yêu sợ tổn hại âm đức của ngài!”

Ma Tôn đại nhân cười lạnh, “Chờ người gặp được Diêm vương, cứ việc kêu hân trừ âm đức của bốn tọa đi, e là sổ sách của hân có chất đầy Minh phủ cũng không đếm hết tội nghiệt của bốn tọa đâu.”

Nói xong, ngón tay hân rạch nhẹ trên cổ Thanh xà yêu, vết thương rất nhỏ, máu tươi chậm chậm chảy ra, Thanh xà yêu sợ hãi tái mặt, Đông Phương Thanh Thương không chút động lòng trước sự sợ hãi của bà ta, hân đặt ngón tay thấm máu rấn lên môi. Nhưng hân chưa kịp ném thử, bỗng cảm thấy bên cạnh có một luồng gió mạnh cuộn lên, hóa thành những lưỡi dao tựa như phiến lá, hất bàn tay đang bắt giữ Thanh xà yêu của hân ra, khiến Thanh xà yêu vùng ra được.

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương khẽ lạnh, quay đầu nhìn lại, từ bên kia của khu rừng phát ra thanh âm đập lên lá khô sột soạt đặc biệt rõ ràng.

Chẳng bao lâu, thân hình của người đến đã hiện ra trên thông đạo từ khu rừng đến hồ băng.

Nhìn thấy người đến, Đông Phương Thanh Thương khẽ nheo mắt, không chỉ vì người đến chỉ là một kẻ tàn phế ngồi trên xe lăn, mà còn vì toàn thân người này vẫn vút một luồng khí tức thần bí, thân là Ma Tôn nhưng hân cũng khó lòng nhìn thấu lai lịch đạo hạnh của người này.

Thanh xà yêu vừa vùng ra khỏi gọng kìm của Đông Phương Thanh Thương thì tựa như lại rơi vào thảm cảnh tồi tệ hơn, nhìn thấy người cứu mình nhưng bà ta không trốn đến bên cạnh người đó mà lui về bên cạnh con gái, quỳ dưới đất ôm chặt con gái mình: “Điện hạ...”

Chủ nhân của chợ yêu?

Đôi mày Đông Phương Thanh Thương khẽ động.

“Gần đây chợ yêu thường có những nam nhân đi một mình mất tích, quả nhiên là do mẹ con người gây ra.” Con gái của Thanh xà yêu run cầm cập trong lòng bà ta, không dám ngẩng đầu lên nhìn người đó. Nam nhân kia che miệng ho húng hắng, “Xuống dưới hồ băng nhận phạt.”

“Điện hạ...” Thanh xà yêu muốn cầu xin, nhưng vừa chạm phải ánh mắt băng lạnh của chủ nhân chợ yêu, bà ta vội cúi đầu vâng dạ, bịt vết thương trên cổ, vội vàng định đi.

Đông Phương Thanh Thương bỗng hừ lạnh, một luồng sát khí tức tốc lướt ngang mặt Thanh xà yêu, chém xuống khoảnh đất trước mặt bà ta.

“Thức ăn của bốn tọa há có thể nói đi là đi?”

Thanh xà yêu không dám đáp lời, chỉ len lén liếc nhìn chủ nhân chợ yêu.

Chủ nhân chợ yêu ngồi trên xe lăn, sau lưng không có một người hầu nào, đối diện với Ma Tôn đại nhân đang cố ý áp chế khí tức, chủ nhân chợ yêu chỉ mỉm cười: “Ma Tôn đại giá, không ngần ngại đón từ xa, mong được thứ tội.”

Thanh xà yêu nghe vậy, tròn mắt như sắp rớt ra ngoài.

Ma... Ma Tôn?

Hôm nay bà ta đã bỏ... gì gì đó cho Ma Tôn trong truyền thuyết?

Đông Phương Thanh Thương nhíu mắt, “Làm sao người nhận ra thân phận của bốn tọa?”

“Nói ra thật hồ thẹn, tại hạ cũng có chút giao tình với Ma giới, coi như cũng biết về hoàn cảnh của ma giới. Nay trong tam giới, người có được ma lực mạnh mẽ như vậy ngoài Ma Tôn mới vừa phá hủy tháp Hạo Thiên ít ngày trước thì còn ai nữa?” Chủ nhân chợ yêu cười nói, “Chỉ trách tại hạ quản lý không nghiêm, khiến thủ hạ gây ra chuyện thất lễ như vậy với Ma Tôn, để bồi thương Ma Tôn cứ tùy ý đi dạo chợ yêu, nếu cần vật gì cứ việc lấy vật ấy.”

Đông Phương Thanh Thương chỉ vào Thanh xà yêu, “Lấy mạng ả trước đã.”

“Ma Tôn nói đùa rồi, làm sao có thể đem sinh mạng ra mua bán.”

“Không cho à?” Ma Tôn đại nhân mỉm cười, “Để bốn tọa tự lấy.”

Thanh xà yêu vừa nghe mấy lời đối thoại này, kinh hãi không dám động đậy. bà ta có thể cảm giác được rõ ràng sự biến đổi của khí tức quanh người mình, hai người một trước một sau không ai nói thêm lời nào nữa, nhưng lá cây trong khu rừng xung quanh lại bắt đầu lay động một cách quỷ dị. Trong lúc Thanh xà yêu tưởng hai người sắp ra tay, bỗng nhiên Ma Tôn phía sau bà ta ư a mấy tiếng nghe như đang cực kỳ khó chịu.

Khí tức tranh đấu xung quanh đột nhiên biến mất.

Thanh xà yêu liều chết ngoái đầu nhìn lại, nom thấy Ma Tôn đại nhân bụm miệng, mặt sa sầm xuống đen sì, bà ta cực kỳ khó hiểu, đang yên đang lành, sao đột nhiên Ma Tôn này làm như đang hờn dỗi vậy...

“Người trong chợ yêu có đúng hay sai, trừng phạt thế nào đều do tại hạ quyết định, không phiền đến Ma Tôn.” Trong lúc Đông Phương Thanh Thương im lặng, chủ nhân chợ yêu lên tiếng, “Còn về những chuyện khác... Ít ngày nữa trong Thủy tinh thành dưới hồ băng sẽ bán đấu giá rất nhiều pháp khí bảo vật, Ma Tôn có thể tùy ý lựa chọn.”

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Bảo vật? Có gì ngon ăn được không ~~ Đem ra hết đi~

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 17

Nghe thấy đề nghị của chủ nhân chợ yêu, Đông Phương Thanh Thương không hề lay động, hắn buông bàn tay đang bịt miệng, tìm lại khí thế kinh người ban nãy: “Chưa có ai dám bất kính với bốn tọa mà vẫn có thể nguyên vẹn... ư ư...”

Nghe thấy hai âm tiết cuối cùng phát ra từ miệng mình, gân xanh trên huyết thái dương của Ma Tôn đại nhân giật giật, hắn đưa tay ấn lại: “... Chưa ai có thể nguyên vẹn rút lui... ư a!”

Hồn phách của Hoa Lan nhỏ đang say ngủ trong cơ thể Đông Phương Thanh Thương như bị giọng nói của hắn quấy rầy, không ngừng phát ra tiếng ư a. Hắn không thể không bịt miệng lần nữa.

Hành vi cử chỉ của hắn khiến ba người bên cạnh đều nhìn đến ngây người.

Gân xanh trên trán của Đông Phương Thanh Thương lại không kìm được co giật, trong lúc hắn đang nhẩn nhện, xung quanh im lặng, Thanh xà yêu bỗng nảy ra một ý, bà ta ôm con gái định chạy trốn, đuôi rắn lê dưới đất phát ra âm thanh nhỏ xíu xiu.

Tà hỏa của Đông Phương Thanh Thương đang không biết phát tiết đi đâu, nghe thấy âm thanh này, hắn ngược mắt lên, bốn bề sát khí tăng vọt, chủ nhân chợ yêu còn chưa kịp ngăn cản thì có một luồng khí cắt “xoạt”

trong không trung, chém đứt đuôi Thanh xà yêu một đoạn dài bằng cánh tay!

Thanh xà yêu cất tiếng kêu thảm, đoạn đuôi cụt máu tươi đầm đìa, bà ta đau đớn lăn lộn dưới đất mấy vòng.

Ánh mắt của chủ nhân chợ yêu khẽ trầm xuống.

Đông Phương Thanh Thương đen mặt, đưa tay chụp lấy đoạn đuôi rắn cầm trên tay: “Bốn tọa nể mặt người giữ mạng cho ả, bốn tọa không có hứng thú với bảo vật của chợ yêu, tìm cho bốn tọa một người chế tạo bảo vật.” Giọng điệu ra lệnh này nói ra rất nhanh, tựa như chậm thêm một chút nữa thì hẳn lại sẽ phát tiếng ư a...

Thanh xà yêu đang kêu la thảm thiết, con gái của bà ta quẩn bên cạnh nhìn mẫu thân hoảng hốt gào khóc. Nghe những thanh âm này, chủ nhân chợ yêu yên lặng nhìn Đông Phương Thanh Thương thật lâu, nhưng cũng không hề nổi giận. Ánh mắt hẩn đảo qua Sóc Phong trường kiếm giắt trên eo Đông Phương Thanh Thương, cất tiếng ôn hòa: “Nếu vậy mời Ma Tôn hãy xuống Thủy tinh thành dưới hồ băng trước.” Chủ nhân chợ yêu nhẹ đưa tay, một ngọn đèn màu trắng lơ lửng trong không trung, bình bồng bay về phía hồ băng.

Đông Phương Thanh Thương mím chặt môi, không nói lời nào đi theo ngọn đèn trắng ấy.

Mãi đến khi khí tức của Đông Phương Thanh Thương hoàn toàn bị nước hồ nhấn chìm, đôi mắt đen của chủ nhân chợ yêu bỗng lóe sáng, nhìn sang Thanh xà yêu vẫn còn oai oái kêu đau dưới đất: “Các người đã giết không ít người, hành sự ngày càng lão luyện, gan cũng ngày càng to ra, dám động đến cả Ma Tôn.”

“Tiểu yêu vô tri, tiểu yêu vô tri...” Thanh xà yêu bò dưới đất run cầm cập, con gái bà ta càng không dám ngược lên nhìn.

“Các người biết xưa nay ta không thích phạt ai, nhưng quy tắc vẫn phải giữ.”

Thanh xà yêu tái mặt, không dám lên tiếng.

“Hỗ mang vẩy xanh ba ngàn năm rất bổ...” Ánh mắt của chủ nhân chợ yêu dõi về phía chân trời xa xa, đó là hướng của núi Côn Luân, “Vậy thì giữ lại đi.” Hắc nhẹ giọng gọi, “Điện Y.” Một cánh bướm màu tím lập tức bay ra từ sau xe lăn của hắc, đáp bên phải phía sau xe lăn, hào quang xoay chuyển, biến thành một nữ nhân áo tím đứng cúi đầu.

“Ép cạn máu bà ta cất lại.” Hắc nói rất nhẹ nhàng, nữ nhân bên cạnh cũng đáp gọn gàng dứt khoát, bất kể Thanh xà yêu dưới đất giãy dụa cầu xin thế nào, nữ nhân áo tím chỉ lạnh lùng bước tới trước mặt bà ta, chìa tay ra.

“Điện hạ! Điện hạ, tiểu yêu không xin tha cho mình, chỉ xin Điện hạ tha cho tiểu nữ...”

Ánh mắt của chủ nhân chợ yêu hờ hững rơi trên người nữ yêu đầu người đuôi rắn: “Cô ta à, tạm thời cô ta vẫn được sống, còn có công dụng khác.”

Hoa Lan nhỏ không biết mình đã mơ màng ngủ trong bóng tối bao lâu, đến khi nàng dần dần khôi phục tinh thần tỉnh giấc, cảnh vật xung quanh đã hoàn toàn biến đổi.

Đáy nước, không có ánh sáng, chỉ có một ngọn đèn quý dị đang bay trước mặt, đang đưa dẫn đường.

“Đây là đâu?” Hoa Lan nhỏ lên tiếng, tròn mắt đảo lung tung, Đông Phương Thanh Thương vẫn chưa đáp thì ánh mắt Hoa Lan nhỏ bỗng dừng trên tay phải của hắc, hắc đang cầm đoạn đuôi cụt của Thanh xà yêu, đuôi rắn vẫn đang không ngừng nhúc nhích, miệng vết thương đầm đìa máu tươi. Hoa Lan nhỏ giật thót, muốn ném đuôi rắn đi, nhưng tay phải không

chịu sự khống chế của nàng, nàng chỉ đành gắng sức nghiêng đầu về phía sau: “Đây là cái gì? Thứ này ghê tởm quá! Đông Phương Thanh Thương, người đừng có nhặt đồ bừa bãi chứ!”

Đông Phương Thanh Thương gắng sức nghiêng đầu lại, vừa mở miệng đã phải nhăn nhin tức giận: “Im miệng lại.”

Hoa Lan nhỏ tiếp tục ngửa cổ về phía sau: “Người vứt thứ gì đó đi đã!”

Ma Tôn đại nhân nhắm mắt hít một hơi, tựa như muốn cùng chết chung với nàng: “Người còn ồn ào nữa thì bốn tọa sẽ cho người uống thuốc X.”

Hoa Lan nhỏ chờ người, sau đó hoảng hốt: “Lòng dạ người thật độc ác.”

“Không tin à?”

Hoa Lan nhỏ nghiêng rằng, nàng cảm thấy với tính tình của Đông Phương Thanh Thương, nói không chừng sẽ thật sự làm những chuyện như vậy. Hoa Lan nhỏ không nhớ cụ thể sau khi mình uống thuốc X đã làm những gì, nhưng cảm giác nóng rực không thể giải tỏa đó thật sự khiến nàng rất khó chịu, nàng không muốn phải chịu thêm lần thứ hai. Vậy là nàng không dám cứng cổ nữa, hậm hực quay đầu lại, miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Người cầm đuôi rắn để dọa ta chứ gì, đồ xấu xa!”

Đông Phương Thanh Thương hừ lạnh, chẳng muốn để ý đến nàng nữa.

Trong lúc họ tạm ngừng tranh cãi, ngọn đèn lơ lửng trước mặt bỗng dừng lại, chỉ nghe “két” một tiếng, một tia sáng lóe lên trong bóng tối, cửa mở ra, thanh âm náo nhiệt tràn vào tai, ngoài âm thanh náo nhiệt còn có một luồng khí tức kì quái xộc tới. Hoa Lan nhỏ tu vị không đủ, chưa bao giờ cảm nhận được khí tức này, nhưng Đông Phương Thanh Thương biết, đây là đấu khí.

Là khí tức lạnh lùng hùng hậu chỉ có trên những binh khí đã từng nhuốm đẫm máu tươi.

Máu toàn thân Đông Phương Thanh Thương bất chợt chảy nhanh hơn, “Chủ nhân chợ yêu nói đúng. Ở đây đích thực có rất nhiều bảo bối.”

Hoa Lan nhỏ nghe chủ nhân nói từ lâu, Ma Tôn Đông Phương Thanh Thương rất thích đả đấu. Năm xưa đấu hết với người ở Ma giới lại đấu đến Thiên giới, phàm là võ tướng có chút danh tiếng, không một ai chưa bị Đông Phương Thanh Thương đánh bại. Mãi đến khi hãn tự nhận khắp tam giới không còn địch thủ, đến Diệm sơn làm Độc Cô Cầu Bại, cuối cùng bại dưới tay Xích Địa nữ tử.

Hoa Lan nhỏ vẫn không hiểu tại sao Đông Phương Thanh Thương lại như vậy, đến khi cảm nhận được khí tức sục sôi trong cơ thể hãn, Hoa Lan nhỏ mới biết, có một thứ gọi là bản tính trời sinh.

Thủy tinh thành dưới hồ băng thật ra là một cung điện dưới nước, cung điện dường như làm bằng thủy tinh, có bày kết giới, khiến không một giọt nước nào thấm được vào trong điện.

Trong cung điện rộng lớn có đủ các loại yêu quái đang mua bán trao đổi, cũng giống như chợ yêu trên mặt đất. Nhưng nơi này nhộn nhịp hơn, các yêu quái rất ít dùng vàng bạc thanh toán giao dịch mà chỉ dùng những kì trân dị bảo như bảo châu, ngọc trấn hồn để trao đổi.

Ngọn đèn màu trắng vẫn bay trước mặt Đông Phương Thanh Thương, đưa hãn đến nơi của người chế tạo bảo vật, tuy nhiên lúc này Hoa Lan nhỏ đã bị bảo vật bên đường hấp dẫn, không chịu đi theo ngọn đèn trắng kia nữa.

Trên quầy hàng bên cạnh này bày biện trang sức lấp lánh vô cùng bắt mắt, còn trong cửa tiệm trước mặt thì có ám khí tinh xảo, đặc biệt thích hợp để nữ nhân mang theo phòng thân lúc cần. Còn cái kia nữa!

Ánh mắt Hoa Lan nhỏ bất chợt bị thu hút bởi một cửa tiệm trao đầy yếm. Nàng gần như cưỡng ép, lê nửa thân phải của Đông Phương Thanh Thương khậm khiêng lệch tới bên cạnh cửa tiệm, sờ lên chiếc yếm đỏ thêu hoa tinh xảo, lộ ra ánh mắt “muốn mua.”

Bà chủ bán yếm nguyên hình là cá nheo tinh, hai sợi râu cá dài của bà ta thông xuống, nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của Đông Phương Thanh Thương, bà ta liền nhiệt tình dùng râu gỡ chiếc yếm treo trên quầy đưa cho hẳn, miệng đơn đã: “Tiểu ca, mua mặc hay mua cho nương tử?”

Đông Phương Thanh Thương nghe thấy câu này sắc mặt đen đi một nửa, nửa còn lại là Hoa Lan nhỏ thì xán lạn hân hoan, “Mua mà...c” Hẳn bịt miệng mình lại đánh “bốp” khiến người đi đường xung quanh đều kinh ngạc.

Bà chủ cười đầy thâm ý: “Tiểu ca, làm ăn bao nhiêu năm nay ta hiểu mà, hôm nay nam nữ gì ta cũng bán được không ít. Ta nói nhé, thời buổi này chỉ mua được yếm Thiên hương ta dệt ở Thủy tinh thành này à, chả trách tiểu ca lại bị hấp dẫn. Yếm của ta là đồ tốt, nhìn màu sắc tươi sáng chưa, sờ vào chất liệu cũng thoải mái, quang trọng nhất là yếm này bình thường không ngửi thấy mùi gì hết, nhưng đến khi cơ thể hơi ấm lên một chút, trong vải này có hương trầm, ôi chao! Đúng là câu hồn đoạt phách! Mà quan trọng hơn nữa là...”

Bà chủ xoa xoa vào y phục lập tức một mùi hương lạ bay ra. Hoa Lan nhỏ ngửi thử, quả nhiên là câu hồn đoạt phách, ngay cả Đông Phương Thanh Thương cũng nheo mắt vì mùi thơm này.

Bà chủ cười gian, “Tiểu ca chỉ cần xoa một chút thôi đã câu hồn rồi, nếu vò mạnh chút nữa thì lấy mạng người ta cũng không chừng. Thủy tinh thành của bọn ta chỉ bán vũ khí, yếm này cũng là vũ khí phòng thân đó!”

Mắt Hoa Lan nhỏ không kìm được mà sáng rực, bắt chập tay phải của Đông Phương Thanh Thương bịt miệng chặt đường nào, nàng vẫn rít ra một chữ từ khe hở: “Mua!” Nàng nói, “Mua mua!”

Mặt Ma Tôn đại nhân hoàn toàn đen sì.

Hắn đường đường là Ma Tôn, nếu việc mua yếm đỏ của nữ nhân ở chợ yêu này truyền ra ngoài thì còn mặt mũi gì nữa! Hắn gắng sức kéo nửa thân trái của mình đi, Hoa Lan nhỏ cũng liều mình đứng lại quây yếm, hai hồn phách giằng co khiến cơ thể như muốn rách thành hai nửa.

Nhưng vào lúc này, một mùi thơm quyến rũ bỗng truyền đến mũi Hoa Lan nhỏ, là mùi thức ăn!

Hoa Lan nhỏ nghiêng đầu sang bên cạnh, nhìn thấy một ông chủ đang dùng xẻng xào thuốc viên màu trắng, lớn tiếng rao: “Ăn một viên máu toàn thân sẽ biến thành máu độc đây! Vũ khí phòng thân không ai dám đụng vào, không ai dám cắn đây! Có thêm tác dụng phụ to ngực đẹp da bồi bổ dưỡng sinh đây! Mua một tặng một đây!”

To ngực đẹp da!

Mắt Hoa Lan nhỏ lại sáng lên, nghị lực bùng phát trong tích tắc, kéo cả cơ thể Đông Phương Thanh Thương đi tới đứng trước quầy bán thuốc, nàng hào sảng đập bàn, học theo giọng Ma Tôn nói: “Bán cho bốn tạ một viên!”

Nhìn thấy ánh mắt kinh hãi của mọi người xung quanh, không biết đây là lần thứ mấy Ma Tôn đại nhân danh vang Tam giới cảm giác xấu hổ muốn chết quách cho xong...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 18

Rốt cuộc Đông Phương Thanh Thương vẫn không cho Hoa Lan nhỏ ăn viên thuốc đó, hắt đen mặt, gần như khập khiễng một chân nhảy ra khỏi khu vực náo nhiệt nhất của Thủy tinh thành.

Bám theo ngọn đèn trắng vẫn chưa đi xa phía trước, Ma Tôn đại nhân nhất thời không màng đến việc xung quang có người, bắt đầu lạnh giọng dạy dỗ Hoa Lan nhỏ: “Bốn tọa quá nhân từ với người nên người càng ngày càng không biết chừng mực nhỉ?”

Không mua được yếm, cũng không mua được thuốc, Hoa Lan nhỏ vốn có chút không vui, nhưng nghe câu nói âm u của Đông Phương Thanh Thương, Hoa Lan nhỏ đột nhiên nhớ ra nàng vẫn đang dùng cơ thể của Ma Tôn hắt, nàng...

Nhớ lại lúc này, Hoa Lan nhỏ thầm nuốt nước bọt, trong mắt người ngoài, hình như là nàng đã làm chuyện gì đó ghê gớm lắm...

“Những chuyện như vậy nếu còn có lần sau, bốn tọa nhất định quay về Nghiệp thành, phá vỡ phong ấn tam giới, chờ sau này tìm được cơ hội, bốn tọa nhất định lên Thiên giới, khiến chủ nhân người và đám tiên nhân kia muốn chết cũng không được.” Năm chữ cuối cùng hắt nghiêng rằng nghiêng lợi nói, tựa như có linh hội sâu sắc, “Đồ cứng đầu nhà người có nhớ lời bốn tọa chưa?”

Hoa Lan nhỏ biết mình làm sai, đuối lý nên im lặng nghe mắng, ngoan ngoãn sỏi chân theo nhịp bước của Đông Phương Thanh Thương.

Mãi đến khi ngọn đèn dẫn đường phía trước dừng lại, tà hỏa trong bụng hẳn mới nguôi ngoai.

Hoa Lan nhỏ ngược lên, trông thấy trước cửa một căn nhà nhỏ tối đen có treo hai chữ “Tượng phòng (*)”, bên trong truyền ra âm thanh đục đục đều đều. Đông Phương Thanh Thương bước vào trong, căn phòng không lớn, có năm ba người thợ đang làm việc, cửa sau mở toang, bên ngoài là một hán tử tráng kiện đang thổi lửa rèn một thanh trường kiếm.

(*) Tượng: thợ.

Đông Phương Thanh Thương vừa bước vào, ánh mắt của mọi người liền hướng về phía hắn. Ma Tôn đại nhân chỉ dùng ánh mắt khinh bỉ đảo khắp phòng, sau đó lấy đuôi rắn vừa nãy giắt trên eo xuống, ném tới trước mặt một chuột tinh đang bào gỗ trong số đó.

Bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc đuôi rắn máu me đầm đìa vẫn còn ngo nguậy, chuột tinh sợ hãi kêu “chít chít”, sau đó hoảng hốt bất an ngược lên nhìn người vừa mới tới.

Đông Phương Thanh Thương không nhìn chuột tinh lấy một lần, lại rút trường kiếm Sóc Phong trên eo ra, “xoẹt” một tiếng, cắm nó xuống đất. Trong phút chốc, khoảng đất đó “rắc rắc” đóng thành một lớp băng dày, hơi lạnh tỏa ra xung quanh hai thước mới dừng lại.

“Lấy da rắn làm vỏ kiếm cho kiếm này, mấy ngày mới xong?”

Những người thợ đều nhìn Sóc Phong kiếm, nhất thời ánh mắt bị cuốn hút, mắt người nào cũng ánh lên hào quang tán thưởng kinh ngạc, vây lại xem kĩ.

Hoa Lan nhỏ thì cảm thấy Ma Tôn đại nhân pháp lực cao cường.

Vừa rồi lúc Sóc Phong kiếm còn trên người Đông Phương Thanh Thương, nó không hề tản ra một chút hàn khí nào, có thể thấy hắc vẫn luôn dùng pháp lực áp chế nó. Thanh kiếm này là kiếm linh, còn là thần kiếm Xích Địa nữ tử từng dùng, thuộc tính cũng tương khắc với Đông Phương Thanh Thương, nhưng lúc hắc áp chế nó lại chẳng tốn chút sức lực nào...

Hoa Lan nhỏ cảm thấy mấy ngày nay chắc do mình ở một nơi quá an toàn, bởi vậy những chuyện nàng làm cũng bắt đầu quá đáng, đã đến lúc nàng nên hồi lỗi sâu sắc những hành vi gần đây của mình. Nàng phải nghĩ xem sau khi họ tách ra, có cách nào để nàng không đến mức phải chết dưới móng vuốt mình đã từng dùng này không...

Trong lúc đầu óc Hoa Lan nhỏ không ngừng suy nghĩ lung tung, các người thợ đã trả lời Đông Phương Thanh Thương là vỏ kiếm khoảng chừng bảy ngày sẽ xong.

Đông Phương Thanh Thương cũng không keo kiệt về mặt thời gian, chỉ uy hiếp đe dọa mấy người thợ này một hồi, bắt họ làm cho tốt, chỉ chế tạo vỏ kiếm, không được dòm ngó đến Sóc Phong, sau đó ra khỏi Tượng phòng.

Hoa Lan nhỏ vẫn không yên tâm, quay đầu lại nhìn: “Để kiếm ở đó sao, nếu họ trộm mất thanh kiếm thì sao hả?” Nàng nói, “Đó là kiếm chúng ta vất vả lấy ra mà.”

Nghe thấy hai chữ “Chúng ta”, Đông Phương Thanh Thương lại buồn bực hừ lạnh, “Dựa vào chúng thì vẫn chưa thể đến gần Sóc Phong quá một thước đâu. Để kiếm đó cho chúng đo kích thước.”

Hoa Lan nhỏ bĩu môi trước câu trả lời ngạo mạn của hắc, Ma Tôn đại nhân vốn đã thích ứng với động tác nàng kéo cơ mặt mình, không buồn

ngăn cản nữa mà nói sang chuyện khác, “Bốn tọa cách đời đã mấy vạn năm, không còn rõ chuyện của Nhân giới lắm.”

Đông Phương Thanh Thương nói ra những lời như vậy thật sự khiến Hoa Lan nhỏ kinh ngạc. Trong thời gian tiếp xúc, hắn luôn ra vẻ không gì không làm được, sự thật chứng minh đích thực là vậy. Chuyện gì hắn cũng dám nói, chuyện gì hắn cũng dám làm, đối với việc bại dưới tay Xích Địa nữ tử, “chết” ở thời Thượng cổ, Đông Phương Thanh Thương chưa từng nhắc đến, tựa như những chuyện đó không hề ảnh hưởng đến cuộc đời của hắn sau khi sống lại.

Nhưng câu này lại khiến cho Hoa Lan nhỏ phát giác Đông Phương Thanh Thương rất để tâm đến chuyện năm xưa, từ khi sống lại, hắn luôn tránh không nhắc đến chuyện này, xem ra đúng là hắn rất để tâm...

“Trước đây từng nghe người nói, chủ nhân người biết hết chuyện trong thiên hạ. Vậy có khi nào chủ nhân người nhắc đến lai lịch của chủ nhân chợ yêu kia không?”

Hoa Lan nhỏ chớp mắt, “Chưa từng nhắc đến, ta tới chợ yêu mới biết ở đây có chủ nhân.”

Đông Phương Thanh Thương cúp mắt im lặng.

Giao dịch trong Thủy tinh thành vẫn đang tiếp tục. Hoa Lan nhỏ đứng trước Tượng phòng rất buồn chán, tròn mắt lại bắt đầu đảo theo tiếng rao náo nhiệt. Ma Tôn đại nhân cũng phát giác, hắn nhìn về phía chợ, thoáng suy ngẫm: “Đi xem cũng được, nhưng mà phải nghe lời bốn tọa!” Đông Phương Thanh Thương lên tiếng, giọng điệu như đang nói với trẻ con, “Không được chạy nhảy lung tung, hò hét ầm ĩ.”

Đối với việc đại ma đầu cho mình dạo chợ, Hoa Lan nhỏ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sau khi kinh ngạc, nàng lại gật đầu liên tiếp, “Được được được. Nghe theo người hết.”

Hắn cất bước đi về phía trước, ánh mắt Hoa Lan nhỏ còn chưa kịp nhìn xem trên quầy hàng bên cạnh có đồ gì thì hắn đã bước vào một căn nhà bằng.

Hoa Lan nhỏ im lặng... Thì ra là do bản thân Đại ma đầu... muốn đi xem.

Đấu khí trong phòng mạnh mẽ hơn bên ngoài rất nhiều khiến Hoa Lan nhỏ cảm thấy cửa tiệm này rất nặng nề, trong góc có hai ba yêu quái áo mão hoa lệ đang lựa trường kiếm, người làm trong tiệm đang nói: “Kiếm này chưa tà khí lệ khí oán khí... gì cũng có, chỉ thiếu sát khí, đến chiến trường ở Nhân giới là có thể hút được rất nhiều...”

Hoa Lan nhỏ quay đầu xem xét một vòng xung quanh nhà, thật ra không khác nhiều so với bình khí bên ngoài, có điều món nào trông cũng tinh xảo hơn nhiều.

Chủ tiệm là một ông lão râu bạc đang ngồi trong góc tính toán sổ sách, Đông Phương Thanh Thương vừa bước vào, ông ta đảo mắt sang, sau đó buông bàn tính vàng trong tay bước tới.

“Công tử cần gì?” Nhìn bề ngoài, Hoa Lan nhỏ không biết nguyên hình của ông chủ là gì, nhưng ắt là ông lão này đạo hạnh rất cao.

Đông Phương Thanh Thương không buồn ngó đến ông ta, ánh mắt cao ngạo đảo một vòng quanh nhà, sau đó dừng lại ở bó hoa giữa tường.

“Bốn tóa muốn lấy nó.” Hắn lên tiếng, đổi lại là ánh mắt già dặn lối đời lóe tinh quang của ông chủ râu bạc.

“Công tử, đó chỉ là hoa giả trên tường của bốn tiệm, không bán đâu.”

Ma Tôn đại nhân cười lạnh, “Bốn tóa có hỏi người bán hay không sao?”

Ông chủ khẽ biến sắc, “Công tử có ý gì?”

“Nghe không hiểu à?” Bốn tọa muốn lấy nó, không cần biết ý người thế nào.”

Ông chủ im lặng nhìn Đông Phương Thanh Thương hồi lâu, lên tiếng: “Công tử, chỗ ta là nơi mua bán.”

Hắn mỉm cười, khẽ xoay bàn tay phải, một viên đá nhỏ màu vàng được ném tới trước mặt ông lão. Hoa Lan nhỏ biết đó là tinh thạch pháp lực do ma lực của Đông Phương Thanh Thương ngưng tụ thành. Một viên nho nhỏ này có lẽ không tiêu hao bao nhiêu pháp lực của Ma Tôn, nhưng đối với chợ yêu này, hay đối với Tan giới, đây là một dị bảo!

Có tinh thạch của Ma Tôn thì có thể dùng pháp lực của Ma Tôn, tập pháp thuật của Ma tộc thượng cổ, cho dù không tập, chỉ hấp thụ nó thôi cũng đủ để pháp lực tăng vọt trong phút chốc. Đến lúc đó, trường sinh bất lão không còn là giấc mộng, ngay cả tung hoành tam giới cũng không còn là giấc mộng nữa.

Hoa Lan nhỏ muốn giật viên tinh thạch kia lại, dù sao thì đó cũng là thứ có thể khiến trật tự của Nhân giới đảo điên.

Nhưng trước khi Hoa Lan nhỏ ra tay, ông lão râu bạc đã chớp lấy viên tinh thạch của Đông Phương Thanh Thương. Ông ta nhìn viên đá, lại nhìn hắn, sắc mặt thoát đỏ thoát tái, đến cuối cùng chỉ biết run giọng nói: “Ma Tôn? Ma Tôn?”

Ma Tôn đại nhân liếc nhìn lên tường, “Lấy nó xuống.”

Thái độ của ông lão râu bạc lập tức thay đổi, gật đầu khom lưng lấy đóa hoa trên tường xuống, đặt vào tay hắn. Đông Phương Thanh Thương chớp lấy tay trái do Hoa Lan nhỏ khống chế, sau đó đặt đóa hoa lên cổ tay, liền

nghe một hồi tiếng động sột sột soạt soạt, đóa hoa biến mất, chỉ để lại một sợi dây leo quấn trên cổ tay trái.

Không buồn nhìn thần sắc vui mừng như điên của ông chủ sau khi có được viên tinh thạch, Đông Phương Thanh Thương quay người ra khỏi cửa tiệm.

“Khoan... đại ma đầu...”

“Đây là Cốt lan,” Đông Phương Thanh Thương nói, “Nó bảo vệ chủ nhân hết lòng, mang nó theo lúc nguy hiểm chỉ cần đưa tay trái lên là được. Bốn tọa không muốn để một nửa cơ thể không chút đề phòng.”

“À... cảm ơn, nhưng mà đại ma đầu...”

“Đeo vào, chợ yêu quý đi, chủ nhân chợ yêu thần bí khó đoán, có lẽ có âm mưu, bốn tọa tuy là thân bất tử nhưng hiện giờ không rảnh phí thời giờ ở đây.”

“Ồ... nhưng mà đại ma đầu...”

Đông Phương Thanh Thương chau mày, “Còn chuyện gì nữa?”

Hoa Lan nhỏ nói: “Chẳng phải người đang tìm người tên Tạ Uyển Thanh sao, ta vừa nghe hai người mua kiếm trong tiệm nói, Tạ Uyển Thanh đang ở trên chiến trường đó...”

Bước chân của Đông Phương Thanh Thương khựng lại, quay đầu nhìn cửa tiệm kia, ánh mắt bỗng sáng thêm mấy phần, Hoa Lan nhỏ lập tức cảm giác được khí huyết sục sôi trong cơ thể lại xuất hiện.

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Hoa Lan nhỏ: “Người vừa sống lại là vôi vàng đi tìm Tạ Uyển Thanh, vì người yêu cô ấy sao?”

Đông Phương Thanh Thương: “Người nghĩ sao cũng được, lấy tay ra, để ta giết cô ta đã.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 19

Hoa Lan nhỏ không bao giờ ngờ rằng, trường kiếm Sóc Phong mà Đông Phương Thanh Thương muôn vạn cực khổ lấy về, nói vứt là vứt ngay...

Hắn vứt trường kiếm lại Thủy tinh thành ở chợ yêu cho mấy người thợ làm vỏ kiếm, sau đó cười mây đến Lộc thành.

Lộc thành là trọng địa quân sự then chốt của Đại Tấn, tòa thành này đã sừng sững trong mưa gió ba trăm năm, nhưng nay lại đang lung lay. Nguyên nhân không ngoài điều gì khác, Đại Tấn sưu cao thuế nặng, cứ ba năm lại hạn hán một lần, bá tánh khổ không kể xiết. Chẳng những thế Đế vương còn không màng triều chính, ngày đêm xa hoa hưởng lạc, cuối cùng khiến bá tánh khắp nơi giương cờ tạo phản.

Phản quân gặp phải quân triều đình hủ bại, thế như chẻ tre, giết thẳng đến Lộc thành.

Tuy nhiên Lộc thành dù sao cũng là trọng địa quân sự, phản quân công đánh không thành nên đã đào hào vây quanh, định giam hãm quân ở Lộc thành đến chết, ép tướng giữ thành ra đầu hàng. Nhưng Lộc thành quanh năm tích trữ lương thực, tướng giữ thành không chịu đầu hàng.

Mãi đến hôm nay, phản quân đã cắm trại trước Lộc thành tám ngày, cứ tiếp tục như vậy, chỉ e lương thảo của phản quân sẽ có vấn đề.

“Ngày kia họ nhất định sẽ thành công.” Hoa Lan nhỏ đứng trên tường thành của Lộc thành, cúi đầu nhìn đại quân xa xa phía ngoài nói: “Thường thì chủ nhân sẽ viết là mười ngày sau công thành.”

Đông Phương Thanh Thương hiển nhiên không hứng thú với những chuyện này, quay người đi lên tường thành đang phòng bị nghiêm ngặt. Hắn đã thi triển thuật ẩn thân, dù đi ngang trước mặt các binh sĩ thủ thành nhưng không ai phát giác.

Ánh mắt của Đông Phương Thanh Thương đảo một vòng quanh gương mặt các binh sĩ thủ thành, “Tạ Uyển Thanh không có ở đây.” Nói xong, hắn nhảy xuống tường thành, đi vào trong thành.

Trong thành giới nghiêm ban đêm, trên đường không một bóng người, ngay cả một tiếng chó sủa cũng không nghe thấy, không khí như vậy khiến Hoa Lan nhỏ cảm thấy nặng nề, nàng tìm đề tài nói chuyện để giải tỏa cảm xúc, “Đại ma đầu này, người vội vàng tìm Tạ Uyển Thanh có phải vì người yêu cô ấy không?”

Đông Phương Thanh Thương chẳng buồn nghe nàng hỏi.

Hoa Lan nhỏ bĩu môi, “Ta đoán chắc là không phải đâu.” Hoa Lan nhỏ nói: “Theo quan sát của ta trong thời gian này, người ấy à, nhỏ mọn xấu xa, nhớ đến một người như vậy nhất định không phải vì yêu người ta, người giống như kẻ trộm nhớ của cải, chó nhớ bánh bao hơn...”

Đông Phương Thanh Thương: “... ..”

Hoa Lan nhỏ tiếp lời: “Ta cảm thấy nhất định là người tìm cô ta báo thù thì có.”

Đông Phương Thanh Thương cười lạnh, “Bốn tọa hành sự thế nào cần người hỏi đến à? Đến lúc bốn tọa giết cô ta, người tự mình lấy cơ thể của cô ta dùng đi...”

“Người muốn giết cô ấy!” Hoa Lan nhỏ ngắt lời hẳn, trợn mắt nói, “Vậy sao được! Nếu dương thọ của cô ấy chưa tận, người giết người ta sẽ phạm Thiên điều đó. Đến lúc đó ta vào trong cơ thể người ta, coi như là cướp đồ của người ta, điều này hoàn toàn khác với chuyện chờ dương thọ cô ấy tận rồi đi nhật xác.”

Đông Phương Thanh Thương chỉ hừ mũi với luận điệu của Hoa Lan nhỏ, đang định phản bác nàng bỗng thấy bên cạnh có một toán quân vội vàng đi tới, cầm đầu là một nữ nhân có thân hình duyên dáng thân mặc khải giáp.

Nàng ấy lệnh cho người canh giữ đầu hẻm, chỉ đưa một đại phu cùng vào con hẻm, đi qua hai ba ngôi nhà thì đẩy cửa bước vào.

Ánh mắt của Đông Phương Thanh Thương đảo theo bóng nữ nhân đó, sau đó không hề do dự mà theo nàng ấy vào tiểu viện.

“Đây là Tạ Uyển Thanh à?” Hoa Lan nhỏ hỏi, “Sao người biết là cô ấy?”

Hắn không đáp, nhưng Hoa Lan nhỏ cảm nhận được cảm xúc trong lòng hắn đang ngấm sục sôi.

Bước vào tiểu viện, một mùi thuốc nồng nặc xộc ra, Đông Phương Thanh Thương không vào từ cửa mà xuyên thẳng qua bức tường vào trong. Trong nhà, một nam nhân sắc mặt tái nhợt đang ngồi trên giường, nữ nhân mặc khải giáp đang đứng bên cạnh y, thân hình thẳng tắp lão luyện hiếm thấy ở nữ nhân bình thường, nhưng lúc này đây giữa đôi mày nàng ấy đậm đầy nét u sầu.

Đại phu bắt mạch cho nam nhân, sau đó vuốt râu lắc đầu.

Nữ nhân không lên tiếng, cho đại phu ra ngoài kê đơn rồi ngồi bên cạnh nắm tay nam nhân, vuốt ve lòng bàn tay y.

Nam nhân kia mở mắt lặng lẽ nhìn nữ nhân, gương mặt tái nhợt nở nụ cười, sau đó nắm lại tay nữ nhân, viết mấy chữ trong lòng bàn tay nàng ấy. Nữ nhân nhìn thấy, im lặng hồi lâu rồi cũng viết mấy chữ vào lòng bàn tay y, nhưng đang viết giữa chừng, hình như không muốn viết tiếp nữa, cúi đầu bất động, tựa như vô cùng chán nản.

Nam nhân vẫn nắm tay nữ nhân, mười ngón đan chặt vào nhau, dường như âm thầm khích lệ nàng ấy.

Không khí giữa hai người tuy nặng nề nhưng lại tràn đầy tình cảm khiến Hoa Lan nhỏ vô cùng cảm động, “Thì ra là một nam nhân tâm địa bệnh tật và nữ tướng quân, hai người này nhất định vô cùng yêu thương nhau.. Này này này! Đông Phương Thanh Thương! Người muốn làm gì?”

Nàng chỉ thấy tay phải của Đông Phương Thanh Thương hóa thành trảo, móng tay lóe hàn quang định chộp vào lưng nữ tướng quân. Hoa Lan nhỏ giật mình kéo tay phải của hắn lại, siết chặt vào ngực hắn, “Lúc này mà người lại muốn giết cô ấy sao?”

Ma Tôn đại nhân hiển nhiên rất bức tức, “Sớm muộn gì cô ta cũng phải chết, bốn tọa giúp cô ta giải thoát thì có gì không tốt?”

“Dù sao sớm hay muộn gì cũng chết, người chờ mấy ngày nữa thì có sao đâu!” Hoa Lan nhỏ nói, “Nếu cô ấy là Tạ Uyển Thanh vậy chắc không sống được mấy ngày nữa, vô kiếm Sóc Phong cũng chưa làm xong, người ở đây chờ đi.”

Sắc mặt Ma Tôn đen sì, “Buông ra.”

“Không buông.”

“Còn gậy rồi nữa thì bốn tọa sẽ cho người uống thuốc X.”

Hoa Lan nhỏ ngậy người, nổi cáu, “Nếu người cho ta uống thì ta sẽ đi tìm nam nhân thật đó.”

Toàn thân Ma Tôn đại nhân cuộn cuộn sát khí.

“Ai đó?” Nữ nhân mặc giáp đột nhiên đứng dậy, rút kiếm ra khỏi vỏ, nhìn chăm chăm về hướng Đông Phương Thanh Thương.

Hoa Lan nhỏ giật mình, suýt chút tưởng rằng nữ nhân này thật sự nhìn thấy Đại ma đầu. Nhưng nàng nhanh chóng phát hiện, nữ nhân mặc giáp ấy chỉ nhìn về hướng Đông Phương Thanh Thương chứ không thật sự thấy được hẳn.

Nghĩ cũng phải, chỉ là một phàm nhân sao có thể nhìn thấu thuật ẩn thân của Ma Tôn, nhưng có thể cảm giác được sát khí đã là điều không dễ dàng rồi, nữ nhân này không hề bình thường... Hoa Lan nhỏ nhú mày, trong ánh nến chập chờn, nàng bỗng cảm thấy thân hình nữ nhân này khá quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra đã từng gặp ở đâu.

Không khí trong phòng trầm lắng một hồi, nam nhân bệnh tật sau lưng kéo tay nàng ấy, nữ nhân quay đầu lại, mỉm cười với y, chậm rãi nói: “Tại ta căng thẳng quá thôi.” Đọc được khẩu hình, nam nhân âm thầm hiểu lòng nàng ấy, nắm tay nàng ấy cười nhẹ.

Nữ nhân thu kiếm lại ngồi xuống cùng nam nhân kia, trong lúc Hoa Lan nhỏ tưởng suốt đêm nay họ sẽ yên lặng ngồi nhìn nhau như vậy, nữ nhân kia bỗng cúi đầu nói: “Mấy ngày nữa chắc người bên ngoài sẽ công thành, bọn họ định quyết một trận phá Lộc thành, nên khí thế chắc sẽ rất hung mãnh, còn phe ta thủ thành đã quá mệt mỏi... E là không chống đỡ nổi.” Nàng ấy nói quá nhiều, nhưng y không vội, chỉ cười nhẹ nhìn nàng ấy. Nữ nhân kia cũng đang cười nhẹ, ánh mắt kiên định nhìn y, tựa như đang nói những lời âu yếm chứ không phải những lời biệt ly.

“Tiên hoàng có ơn với Tà gia, cho dù chiến tử, ta cũng không thể đầu hàng phản quân. Hôm nay đi chắc ta sẽ không quay về được nữa.” Nàng nhẹ nhàng vuốt ve mắt mũi, gò má, bờ môi nam nhân kia, “Ta biết, không có ta chàng cũng sẽ uống thuốc, sẽ sống cho thật tốt, không vãn vương quá khứ, không vứt bỏ bản thân, đúng không?”

Hai chữ cuối cùng, nàng ấy nói rất chậm rãi rõ ràng, nam nhân kia gật đầu.

Nữ nhân im lặng một lúc, sau đó ôm lấy nam nhân, vùi đầu vào hõm cổ hắn lâu thật lâu mới buông ra, “Trong quân còn có việc, ta đi trước đây.”

Khi nữ nhân kia bước ra khỏi phòng, Đông Phương Thanh Thương định đi theo, Hoa Lan nhỏ quay đầu nhìn nam nhân trong phòng. Sau khi nàng ấy đi, dường như hắn đã tiêu hao hết tất cả tinh lực, rã rời nhắm mắt, hơi thở yếu ớt, là đáng vẻ sắp chết.

Hoa Lan nhỏ có chút không nỡ, nhưng lại nghĩ, đây là chuyện của phạm nhân, nàng không thể can thiệp.

“Người đồng tình với họ à?” Đông Phương Thanh Thương lên tiếng. Ánh mắt hắn nhìn sang chiếc gương trang điểm trên tủ, trong gương hiện lên hai khuôn mặt, một là hắn, một là Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ trong gương đang cúi đầu, hiếm khi có khoảnh khắc yên lặng như lúc này, “Chủ nhân từng nói, sinh lão bệnh tử thiên đạo luân hồi, kiếp trước có nhân kiếp sau có quả, chuyện thế gian vốn không có gì đồng tình hay không.”

Đông Phương Thanh Thương cười mỉa mai: “Nhưng người vẫn đồng tình với họ.” Giọng điệu rất khẳng định.

Hoa Lan nhỏ yên lặng.

“Nếu người không cản bốn tọa giết cô ta, bốn tọa có thể cho họ chết vui vẻ một chút.”

Hoa Lan nhỏ ngược lên, ánh mắt long lanh nhìn thần sắc cao ngạo của Đông Phương Thanh Thương trong gương, giả vờ lo lắng cho hắn, “Nhưng làm vậy sẽ phạm Thiên điều...”

Ma Tôn đại nhân ra vẻ khinh bỉ, nói một câu Hoa Lan nhỏ rất muốn nghe: “Bốn tọa đã phạm vô số Thiên điều, có thêm chuyện này cũng chả là gì.”

Vậy là Hoa Lan nhỏ mừng rỡ, “Ta cản người nhưng không cản được, chủ nhân sẽ không trách ta đâu.”

Đông Phương Thanh Thương phì cười.

Hoa Lan nhỏ rất vui. Trong gương, nàng dùng mặt cọ cọ vào má hắn, “Đại ma đầu, người cũng còn có lương tâm.”

Thật ra bị Hoa Lan nhỏ cọ vào mặt, Đông Phương Thanh Thương chỉ nhìn thấy chứ không cảm giác được gì, nhưng nhìn Hoa Lan nhỏ cọ mặt vào má mình cười ha ha, Ma Tôn đại nhân bỗng thất thần, hắn quay đầu đi, không nhìn hai bóng người trong gương nữa, “Đừng hòng cản trở bốn tọa hành sự, nếu không sau khi người vừa rời khỏi cơ thể bốn tọa, bốn tọa nhất định khiến người hồn phi phách tán.”

Nhắc đến chuyện này, Hoa Lan nhỏ lại tâm sự trùng trùng, nhưng ngẫm kỹ lời Đông Phương Thanh Thương, nàng chớp mắt trái hỏi: “Nói vậy tức là nếu ta không cản trở người hành sự, sau này rời khỏi cơ thể người, người sẽ không giết ta phải không?”

Đông Phương Thanh Thương bật hừ, không buồn đáp lời.

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Người nói cho họ chết vui vẻ mà! Đây là vui vẻ kiểu gì vậy? Người chơi ta à!

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 20

Ở Ma giới, trong một căn phòng tối đen, Thương Khuyết đang đứng bên giường nói: “Thám tử truyền tin về, thông báo hôm kia nhìn thấy Ma Tôn ở chợ yêu Côn Luân.”

Người đang uống thuốc trên giường khựng lại, “Ma Tôn đi chợ yêu Côn Luân?” Tuy người nói là nam nhân, nhưng giọng điệu lại khiến người ta có cảm giác yêu mị quỷ dị, “Hắn đến đó làm gì?”

“Đi Thủy tinh thành, chắc là mua vũ khí, nhưng có một chuyện kì quái.” Thương Khuyết chau mày, “Thám tử báo, trước khi đi Thủy tinh thành, trên người đã có đeo kiếm, hơn nữa sau khi đến Thủy tinh thành, lời nói cử chỉ của Ma Tôn... có hơi đáng ngờ.”

“Ồ? Đáng ngờ thế nào?”

“Hình như...hắn rất có hứng thú với yếm và thuốc to ngực của nữ nhân...”

“... ..”

Thương Khuyết xoa xoa ấn đường, “Khổng Tước, có thật đó là Ma Tôn thượng cổ không? Mấy ngày lúc hắn mới tỉnh, cử chỉ ở Ma giới cũng vô cùng quái dị, suốt ngày thì thì thăm thăm, lăm lăm lăm lăm một mình, còn... thích nam sắc nữa...”

“ Ma Tôn thượng cổ khó tránh khỏi có chút tà tính, nhưng truyện này không ảnh hưởng đến đại sự, có điều...” Khổng Tước đặt chén thuốc xuống, ánh mắt lạnh đi, “ Tháp Hạo Thiên, núi Côn Luân, hẳn còn muốn đi tìm một nữ phạm nhân nữa.”

“ Có điều gì kì quái chẳng?”

“ Thương Khuyết, để phục sinh Ma Tôn, chúng ta đã tìm đọc biết bao sách vở, ông quên nhanh vậy sao, điểm chung của ba điều này là gì?” Khổng Tước xuống giường, đi đến trước gương đồng nhìn mình bên trong, ông ta xoa xoa đôi môi tái nhợt, “ Có một thần thượng cổ, trước khi biến mất đã vô duyên vô cớ liên quan đến hai điểm này.”

Thương Khuyết ngậy người, “ Xích Địa nữ tử...”

“ Trong sách vở thượng cổ không có quyển nào ghi chép trước khi Xích Địa nữ tử biến mất đã đi đâu, nhưng theo suy đoán của ta, người như cô ta cũng như Ma Tôn thôi, trường sinh bất tử, vĩnh viễn trường tồn. Sau khi Ma Tôn chết thì không có ai có thể giết được cô ta, trong tam giới ngũ hành, cô ta chỉ đến Minh giới Địa phủ luân hồi hết lần này đến lần khác, nếu không sẽ không biến mất hoàn toàn như vậy.” Khổng Tước dùng ngón tay vân vê môi đến đỏ hồng, khiến màu sắc dễ nhìn hơn đôi chút, “ Chắc Ma Tôn đã đi tìm Xích Địa nữ tử.”

Thương Khuyết kinh ngạc, “ Hẳn...hẳn cách đời đã lâu như vậy, làm sao biết được lúc sinh tiền Xích Địa nữ tử đã từng đến hai nơi đó?”

“ Ma Tôn thích đả đấu, từ thời thượng cổ, chỉ cần là vật bị hắn nhắm trúng, hẳn nhất định sẽ tìm ra, huống gì đó là Xích Địa nữ tử từng đánh bại hắn.” Khổng Tước dừng lại, “ Cũng giống như chúng ta phục sinh Ma Tôn, hẳn đã đi phục sinh Xích Địa nữ tử.”

Thương Khuyết cả kinh, “ Phục sinh Xích Địa nữ tử nhất định sẽ bất lợi đối với Ma giới chúng ta.”

Gương mặt Khổng Tước trầm ngâm, “ Có lẽ chưa chờ đến lúc cô ta gây bất lợi đối với Ma giới thì chúng ta đã không không có quả ngọt rồi.” Hắc quay đầu nhìn Thương Khuyết, “ Trận chiến giữa Đông Phương Thanh Thương và Xích Địa nữ tử khiến tinh tú đảo điên, không gian thời gian đảo loạn, truyền thuyết đó không thối phồng chút nào đâu. Thiên giới không thể chịu thêm một trận đấu nào của họ nữa, chúng ta cũng vậy.”

Thương Khuyết nuốt nước bọt, “Vậy bây giờ chúng ta phải khuyên Ma Tôn sao...”

“ Người cao ngạo như vậy ai mà khuyên được.” Khổng Tước thở dài, “ Nếu Ma Tôn bớt để tâm đến chuyện thời thượng cổ, bớt hiếu thắng một chút thì tốt rồi.” Hắc đưa tay đặt lên gương đồng, chiếc gương đồng trông giống bình thường kia bỗng dâng lên một làn sóng kì quái, bàn tay Khổng Tước chậm chậm thò vào trong, tựa như chạm được thứ gì, vể mặt hắc bỗng có chút đau đớn.

Hắc tức tốc rút tay lại, trước khi mặt gương đồng khôi phục lại như bình thường, có một luồng khí đen theo ngón tay hắc bay ra, chỉ là một chút khí tức chui ra đã khiến Thương Khuyết đang đứng bên cạnh cứng đờ, tựa như có một cảm xúc phần hận kì lạ dâng trào. Thương Khuyết vội đè nén tâm thần, hỏi:

“ Đây là cái gì?”

“ Là thứ có thể khiến Ma Tôn nghe lời chúng ta.”

Lúc này, Đông Phương Thanh Thương đang ở ngoài ngàn dặm bỗng dừng ngừng bước, chân trái của Hoa Lan nhỏ bước tới nhưng không thấy chân phải bước theo, nàng cũng đứng lại, kì quái hỏi:

“ Làm sao vậy?”

Đông Phương Thanh Thương nhìn về phía chân trời một lúc, không thèm trả lời Hoa Lan nhỏ, tiếp tục đi về phía trước.

Hoa Lan nhỏ không nén nổi hiếu kì, hỏi hắn: “ Rốt cuộc là người có cách gì để họ vui vậy?”

Đông Phương Thanh Thương đáp đơn giản lạnh nhạt: “ Giải quyết phiền não của họ.”

“ Hả?”

Hắn nhảy lên giữa tường thành, lúc này, cửa Lộc thành đang khép chặt, bên ngoài trăm trượng là doanh trại của phản quân. Tám vạn binh mã đang tập kết tại đây, hình như bọn họ định bắt đầu công thành, chiến mã dàn hàng, đội ngũ ngay ngắn, sát khí trên chiến trường cuồn cuộn xộc vào khiến Hoa Lan nhỏ cảm thấy nặng nề.

Đông Phương Thanh Thương giương ánh mắt khinh bỉ, chậm chậm đưa tay phải.

Hoa Lan nhỏ bỗng lóe lên dự cảm không may, “ Đại ma đầu, tâm sự mà người nói không phải là...”

Lời chưa nói thành câu, tựa như sấm giữa trời quang, một đạo pháp lực ngưng tụ thành một bức màn vây trước cửa Lộc thành mười trượng, màn pháp lực cắt sâu xuống đất khiến mặt đất hõm sâu xuống thành một con hào rộng chừng mười trượng.

Hoa Lan nhỏ nhìn đến trợn mắt há miệng.

Mặt đất chấn động không chỉ khiến chiến mã của phản quân hoảng sợ, ngay cả các binh sĩ cũng loạn choạng. Binh sĩ trấn giữ Lộc thành cũng cảm giác được chấn động, họ hiếu kì nhìn ra phía xa xa, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tai truyền đến giọng nói trấn định của Tạ Uyển Thanh: “ Xảy ra chuyện gì? “

Nàng vừa dứt lời, Đông Phương Thanh Thương lại vung tay, đất bằng nổi gió. Bên ngoài màn pháp lực của Lộc thành, gió to dần, nhanh dần trở thành cuồng phong, cuốn tung lều trại, thổi bay lương thảo của phản quân. Trong lúc tất cả mọi người còn đang kinh ngạc, cuồng phong bỗng như cơn rồng vút tận mây xanh, từng cơn từng cơn chiến mã bị cuốn theo, các binh sĩ cũng bay tứ tán trong không trung.

Cuồng phong cuốn tung bụi đất, như gió thu thổi bay lá vàng chỉ trong chớp mắt đã khiến tám vạn phản quân phía trước Lộc thành biến mất tăm mất tích.

Bao gồm tất cả binh tướng, lẫn thủ lĩnh phản quân...

Hoa Lan nhỏ kinh ngạc nói không lên lời, gương ánh mắt đờ đẫn nhìn khoảng đất trống trải đến ngọn cỏ cũng bị vật sạch phía trước Lộc thành.

Đông Phương Thanh Thương lại đưa tay lên, màn pháp lực biến mất, chỉ còn con hào sâu hoắm dưới đất chứng minh rằng hắn đã từng ra tay,” Giải quyết xong rồi.” Hắn nói,” Chiều mai là thời khắc Tạ Uyển Thanh phải bỏ mạng, bốn tọa chờ đến lúc đó sẽ lấy mạng cô ta.”

Hoa Lan nhỏ như sắp phát điên, tay trái cào cấu trong không trung một lúc, cuối cùng nắm cổ áo mình: “ Người đang chơi ta à! Người đang chơi ta à! Người tưởng ta tuổi nhỏ vô tri là có thể tùy ý đùa bỡn sao! Người làm gì đây hả?”

Đông Phương Thanh Thương kéo tay trái ra, “ Đây là chuyện tốt hiếm khi bốn tọa làm một lần.”

“ Việc tốt! Đây là việc tốt của người sao?”

“ Chẳng phải người muốn chúng vui sao?” Đông Phương Thanh Thương lạnh nhạt nói, “ Tình hình quân địch không còn nguy cấp cô ta có thể vui vẻ sống đến khi ta lấy mạng cô ta, ta cũng có thể cho chúng được như những gì phàm nhân mong muốn, chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.”

Giọng nói hằn ngập tràn khinh bỉ, vì hãn không hiểu phàm nhân mong muốn cùng chết bên nhau rốt cuộc có ý nghĩa gì. Tất cả các phàm nhân khi chết đi đều phải đầu thai, họ cũng không thể cùng nhau nắm tay đi xuống Minh phủ, uống xong canh Mạnh bà thì ai đi đường nấy. Có khi Diêm vương sẽ sắp xếp cho họ kiếp sau thành huynh muội ruột, cũng có khi kiếp sau đầu thai thành giống loài khác nhau.

Đông Phương Thanh Thương quá bình thản khiến Hoa Lan nhỏ gào thét, “Rốt cuộc người có nghĩ đến cảm nhận của ta không? Rõ ràng có cách đơn giản để họ được vui vẻ mà, chỉ cần sửa đổi một chỗ nhỏ trong mệnh cách của họ là được nhưng người...người.. người lại thối bay mất tám vạn binh mã của người ta! Đám binh tướng kia đâu rồi, thủ lĩnh phản quân kia đâu rồi? Nếu số mạng của người ta định sẵn sau này sẽ làm Hoàng đế thì sao? Là vận mạng của đất nước đó? Vận mạng đất nước là thiên mệnh đó! Người làm loạn thiên mệnh sẽ bị trời đánh thật đó!”

Ma Tôn đại nhân nhếch môi cười, vẫn ngông cuồng như trước: “ Cứ đánh đi, bốn tọa không chịu nổi mấy đạo sấm sét cón con đó sao?”

Hoa Lan nhỏ chỉ cảm thấy một cơn rã rời cùng cực dâng trào trong lòng, nàng nói cổ áo, nửa thân trái của Ma Tôn nhũn ra như chết rồi, “Thôi ta đi đời rồi, ta đã làm gì đây, nếu chủ nhân mà biết, không đem ta đi cho heo ăn thì đúng là then với mặt trời mọc lên ngày mai, ta đi đời rồi..”

Tận mắt thấy tám vạn binh mã sống sờ sờ biến mất ngay trước mặt, phàm nhân trên tường thành còn kinh ngạc hơn Hoa Lan nhỏ gấp bao nhiêu

lần, ngay cả Tạ Uyển Thanh cũng vô cùng ngạc nhiên, nàng vịn vào tường thành nhìn ra xa, không dám tin chớp mắt mấy cái.

“Ông trời hiển linh sao?”

Bổng có binh sĩ nói: “Là ông trời hiển linh!”

Ông trời Ma Tôn vô cùng điềm tĩnh trước tiếng hoan hô của binh sĩ, có điều lúc lê nửa thân trái đi ngang qua Tạ Uyển Thanh, hắc bổng dừng lại.

“Sắp rồi.” Đông Phương Thanh Thương lẩm bẩm, “Sắp tới rồi.”

“Người đang nói gì vậy?” Hoa Lan nhỏ cố ép mình bình tĩnh hỏi hắc, “Người lại muốn làm gì?”

Đông Phương Thanh Thương không đáp. Vì không có gương, bởi vậy Hoa Lan nhỏ chỉ cảm giác được hắc đang nhếch môi, không nhìn thấy trong đôi mắt đỏ sẫm của hắc lóe huyết quang ẩn chứa sát khí.

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Tạ Uyển Thanh chết rồi, nhưng không phải do đại ma đầu giết, nhưng mặc kệ ai giết, tóm lại cơ thể của Tạ Uyển Thanh đã thuộc về Hoa Lan nhỏ.

Nhưng mà! Có điều không đúng! Lúc Tạ Uyển Thanh chết bị đâm một đao, vết thương đó chảy máu mãi không liền lại!

Ê này, đại ma đầu, cơ thể này có được không đó?

Đại ma đầu... đại ma đầu?

Hắc cũng... sắp chết rồi sao...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 21

Kể từ lúc Đông Phương Thanh Thương thối bay tám vạn binh mã, bầu trời Lộc thành bắt đầu phủ mây đen, đó là sức mạnh của thiên lôi đang tích tụ.

Hoa Lan nhỏ được chủ nhân điểm hóa thành tiên, đời nàng chưa từng trải qua lôi kiếp, huống hồ thiên lôi này chỉ nhìn thôi cũng đáng sợ đến dường nào, nàng vô cùng lo lắng, “Đại ma đầu, hay chúng ta rời khỏi Lộc thành trước đi, ta biết người mạnh mẽ, nhưng mà bá tánh Lộc thành đâu có được như người, lỡ đánh trúng họ thì sao,...”

Ma Tôn đại nhân chỉ hờ hững nói: ” Liên quan gì đến bốn tọa.”

Hoa Lan nhỏ nổi giận, “Chủ nhân nói, nguyên tắc đối nhân xử thế đầu tiên là không gây phiền phức cho người khác, sao người cứ suốt ngày suốt đêm gây phiền phức cho người ta vậy, đã vậy còn ra vẻ đương nhiên nữa chứ!”

Nghe vậy, Đông Phương Thanh Thương khựng lại, đôi mắt khẽ nhíu, “Tiểu hoa yêu, người nói câu này mà không thấy ngại à?”

Hoa Lan nhỏ ghen lời.

Đang nói, Nghị sự điện bên cạnh bỗng mở cửa, quan viên bên trong lần lượt bước ra, mọi người tuy không thể lý giải chuyện xảy ra hôm qua, nhưng nay nguy cơ thành bị thất thủ đã được cởi bỏ, những chuyện khác

cũng phải lần lượt tiếp tục an bài. Chúc quan của Tạ Uyển Thanh tương đối cao, coi như là người quyết định ở đây, bởi vậy nàng ấy vẫn luôn bận rộn, đến giờ mới được rảnh rỗi.

Chờ tất cả các quan viên ra khỏi phòng, Tạ Uyển Thanh mới chậm rãi đi ra, nàng ấy nhắm mắt, ngẩng đầu hít thở thật sâu, tâm trạng dường như rất vui vẻ. Hoa Lan nhỏ nhìn thấy môi nàng ấy cong lên một nụ cười nhẹ, lúm đồng tiền ngọt ngào thoáng hiện trên gương mặt.

Nếu Tạ Uyển Thanh thay quân trang bằng áo váy, chắc chắn là một cô nương xinh đẹp đáng yêu. Chỉ đáng tiếc...

Hoa Lan nhỏ nhìn giờ, lúc này đã sắp đến chính Ngọ, mệnh số của Tạ Uyển Thanh chỉ có thể tới đây thôi.

Nếu không có Đông Phương Thanh Thương, chắc Tạ Uyển Thanh sẽ liều mình trong tuyệt vọng giữa thiên binh vạn mã... sau đó chiến tử sa trường. Nhìn nụ cười trên gương mặt nàng ấy, Hoa Lan nhỏ cũng có vài phần cảm khái.

“Đại ma đầu, tại sao ngươi phải giết cô ấy?”

Đông Phương Thanh Thương cứ như không nghe thấy lời Hoa Lan nhỏ hỏi, im lặng chậm rãi bước theo Tạ Uyển Thanh, con đường này hướng về tiểu viện của nam nhân bệnh tật kia, nàng ấy muốn đi tìm hắc.

“Ngươi xuống Địa phủ tìm sổ Vận mệnh rồi lại cho người của Ma giới đi tìm, sau khi nghe được tin tức của cô ấy bèn đến đây ngay... Rốt cuộc ngươi có thù gì với cô ấy? Ngươi...”

Hoa Lan nhỏ nhìn bóng lưng của Tạ Uyển Thanh phía trước, trong khoảnh khắc đó, hình dáng Tạ Uyển Thanh dường như chồng lên tượng băng của Xích Địa nữ tử từng từng trong động băng. Hoa Lan nhỏ đột ngột

dừng bước. Đông Phương Thanh Thương đã quen với việc chân trái cứ đôi lúc lại bị tê liệt, mặt không đổi sắc tiếp tục đi về phía trước.

“Cô ấy là... là Xích Địa nữ tử sao?”

Đông Phương Thanh Thương không đáp.

“Khoan đã Đại ma đầu! Khoan đã...” Hoa Lan nhỏ muốn kéo Đông Phương Thanh Thương lại, nhưng không biết ra tay từ đâu. Chân trái đỡ ra cũng không ngăn hẳn nhảy về phía trước, nàng đành phải hét lên, “Sao người lại ấu trĩ như vậy! Cô ấy đã xuống Hạ giới đầu thai thành phàm nhân, đâu còn nhớ chuyện Thượng cổ, người giết cô ấy có ý nghĩa gì chứ? Người báo thù kiểu này thật quá ấu trĩ.”

“Ai nói bốn tóa muốn báo thù?” Đông Phương Thanh Thương không nhin nổi, “Nếu người muốn sau khi có được cơ thể đó không đến mức hồn phải phi phách tán ngay lập tức, thì bây giờ ngoan ngoãn một chút đi.”

Miệng Hoa Lan nhỏ mấp máy, nhưng không nói được thêm lời nào.

Nghĩ cũng phải, bây giờ nàng cản Đông Phương Thanh Thương làm gì, hẵn thôi bay tám vạn binh mã để khiến Tạ Uyển Thanh vui, nghĩ lại, chắc hẳn cũng không thù hận Tạ Uyển Thanh lắm, hơn nữa số mạng của nàng ấy vốn cũng phải chết...

Sắp đến giờ Ngọ, nhưng Lộc thành lại bị mây mù bao phủ đen kịt, không thấy mặt trời.

Tạ Uyển Thanh đi vào con hẻm nhỏ, Hoa Lan nhỏ nhìn bước chân nhanh nhẹn của Tạ Uyển Thanh, cảm giác được rằng tâm trạng hiện giờ của nàng ấy khác hẳn với sắc trời trên cao kia.

Tạ Uyển Thanh đẩy cửa bước vào tiêu viện, tay Đông Phương Thanh Thương ngưng tụ pháp lực. Hoa Lan nhỏ gần như không nỡ nhìn.

“A Nhiên, sao chàng lại ngồi dậy?” Bên trong truyền ra giọng Tạ Uyển Thanh. Hoa Lan nhỏ bước đến trước cửa sân, nhìn thấy nam nhân bệnh tật kia đang đứng bên trong, y nhìn sắc trời rồi lại nhìn Tạ Uyển Thanh, thần sắc nặng nề một cách kỳ lạ.

“A Nhiên, phản quân đã biến mất.” Mắt Tạ Uyển Thanh rực sáng nhìn nam nhân kia, nói từng chữ từng câu, “Chúng biến mất rồi, Lộc thành được cứu rồi, Đại Tần được cứu rồi. Tạ gia quân ở Tây Bắc xa xôi cũng có cơ hội trở về.”

Nam nhân đọc được khẩu hình của Tạ Uyển Thanh nhưng thần sắc càng nặng nề hơn.

Tạ Uyển Thanh xoa mặt y, sau đó ôm eo, áp mặt vào ngực y: “A Nhiên...”

Lời nàng ấy khựng lại ngay trong khoảnh khắc khi thanh chùy thủy bén nhọn cửa qua cổ.

Máu tươi phun trào.

Nhưng không phải Đông Phương Thanh Thương ra tay.

Hoa Lan nhỏ ngây người nhìn nam nhân tên A Nhiên, tay y cầm chùy thủ cửa một đường sâu hoắm trên cổ Tạ Uyển Thanh. Vết mặt Tạ Uyển Thanh cứng đờ.

Ngay cả Đông Phương Thanh Thương làm khách bên cạnh cũng bất giác nhướn mày.

Máu tươi không ngừng chảy ra, nhuộm đỏ nửa người Tạ Uyển Thanh. Cánh tay nàng ấy rũ rượi thông xuống, sau đó cả người mềm nhũn, mặt áp xuống đất, miệng sặc sụa máu tươi: “... Nhiên...”

Nam nhân quỳ bên cạnh Tạ Uyển Thanh, sắc mặt tái nhợt nhìn nàng ấy, sau đó nắm tay Tạ Uyển Thanh, viết trong lòng bàn tay nàng ấy rằng “Tần phải vong, Tạ gia quân phải chết.”

Tạ Uyển Thanh bỗng xoay lại nắm lấy cổ tay nam nhân kia, tựa như đã dùng hết tất cả sức lực, nắm chặt tay y, đến khi móng tay cào rách da nam nhân kia, nàng nhìn y, máu và nước mắt ướt đầm vạt đất.

Nam nhân kia chỉ lặng lẽ nhìn nàng ấy, đến khi máu trên cổ Tạ Uyển Thanh dần dần bớt chảy, lực đạo trên tay cũng nhẹ đi, nhưng từ đầu chí cuối nàng ấy cũng chưa từng nhắm mắt.

Đông Phương Thanh Thương nói: “Hồn cô ta sắp lìa khỏi xác đấy. Người mau vào đi, chỉ có một chốc này thôi.”

Hoa Lan nhỏ lúc này vô cùng kinh ngạc, nghe Đông Phương Thanh Thương nói mới ngơ ngác sức tỉnh.

Tay Tạ Uyển Thanh trượt qua tay nam nhân, một luồng khí trắng bốc ra từ người nàng ấy, Đông Phương Thanh Thương xoay tay phải, khí tức kia chậm chậm bay vào lòng bàn tay hắn: ” Người còn không đi?”

Hắn chưa dứt lời, bỗng cảm thấy ngực đau nhói, tựa như tim bị một bàn tay bóp nghẹt, như sắp nổ tung.

Hiển nhiên Hoa Lan nhỏ cũng cảm nhận được cơn đau này, nàng rên rỉ: ” Đại ma đầu, người...người đang làm gì vậy?”

Hắn đâu có làm gì...

Không có lấy một cơ hội phản ứng, ngực Đông Phương Thanh Thương lại co thắt, đau đến mức khiến hắn bất giác khẽ cong người.

Hoa Lan nhỏ không chịu được nữa, hét lớn: “Ta đi đây! Chỉ là ở chung với người nên hồn phách hơi khó chia ra thôi mà! Chậm trễ có chút xiu mà người làm gì mà phải đuổi người ta như vậy chứ?”

Vừa dứt lời, cơ thể bỗng nhẹ bẫng, hồn phách của Hoa Lan nhỏ đã chui vào trong cơ thể Tạ Uyển Thanh.

Nhưng sau khi Hoa Lan nhỏ đi, cơn đau trong cơ thể Đông Phương Thanh Thương không hề tan biến chút nào, ngược lại còn đau đớn hơn. Hắn nghiêng rằng, dùng pháp lực cố trấn áp cơn đau, tay ngừng tụ linh hồn màu trắng của Tạ Uyển Thanh thành một quả cầu, bỏ vào trong chiếc bình đã chuẩn bị sẵn trong tay áo.

Đau đớn từ ngực lan toả khắp lục phủ ngũ tạng, tựa như có một sức mạnh đang tùy ý căn xé trong cơ thể hắn, Đông Phương Thanh Thương đẩy pháp lực đi khắp trong cơ thể, để mặc hai luồng sức mạnh va chạm tranh đấu với nhau trong người mình.

Lúc này Hoa Lan nhỏ đã vào trong cơ thể Tạ Uyển Thanh, nàng cảm giác được lòng bàn tay ngứa ngứa, là nam nhân tên A Nhiên kia đang tái mặt viết lên tay nàng: ” Ta sẽ ở bên nàng.”

Hoa Lan nhỏ lập tức nổi giận, ngồi bật dậy đẩy hắn ra, ” Người có tư cách gì mà ở bên cô ấy, chẳng phải người vừa cứu ở đây một đao sao?” Hoa Lan nhỏ đưa vết thương đâm đũa máu tươi trên cơ thể mình cho nam nhân kia xem.

Nam nhân kinh ngạc chờ người, tròn tròn mắt nhìn Hoa Lan nhỏ.

“Người xem, tại người mà máu me bê bết đến vậy nè!” Hoa Lan nhỏ bắt đầu chui máu trên cổ, máu vốn dĩ đã sắp chảy cạn, vì động tác của Hoa Lan nhỏ nên lại càng chảy ra nhiều hơn.

Hoa Lan nhỏ chùi một hồi vẫn không sạch, nàng biết đao này đã cắt đứt mạch máu cổ của Tạ Uyển Thanh. Nàng nhớ lại nụ cười trên môi Tạ Uyển Thanh lúc mới bước ra khỏi Nghị sự điện, còn có bước chân nhẹ nhàng khi đi vào con hẻm, nàng bỗng sinh lòng đồng tình, hết đồng tình lại chuyển sang phần nộ.

Đúng là một kẻ bạc tình đáng băm vằm!

Nàng xé vạt áo đã nhuộm đỏ máu, vứt vào mặt nam nhân kia, ” Người nếm đi! Đây là nợ máu người phải gánh đó! Ta cho người biết, Thiên đạo luân hồi, người độc ác tàn nhẫn như vậy, chủ nhân ta sẽ không tha cho người đâu! Đời còn lại của người coi chừng bị trời đánh đó!”

Hoa Lan nhỏ vừa dứt lời, trong mây đen cuộn cuộn bỗng loé ánh sáng màu trắng, có tiếng sấm như núi đổ truyền tới.

Hoa Lan nhỏ sồn gai ốc, đến giờ mới nhớ lại là thiên lôi do Đông Phương Thanh Thương gọi tới sắp giáng xuống trần!

Nàng ngược đầu nhìn lên, trong mây đen có một đạo sấm sét thể như chẻ tre giáng xuống, Hoa Lan nhỏ tưởng đạo thiên lôi này sẽ đánh xuống tiểu viện, nhưng kỳ quái là sấm sét tựa như va phải một bức màn gì đó trên bầu trời Lộc thành, tản mát ra bốn phía rồi biến mất.

Là kết giới của Đông Phương Thanh Thương?

Hắn muốn bảo vệ bá tánh Lộc thành? Nhưng không chút nghi ngờ gì cả, Hoa Lan nhỏ phủ định suy đoán này ngay tức khắc. Với tính cách của Đông Phương Thanh Thương, hắn bày một kết giới lớn như vậy, có lẽ chưa từng nghĩ đến chuyện bảo vệ điều gì, chắc chỉ đơn thuần là khinh thường Thiên lôi, thuận tiện bung một chiếc dù thật to để sấm sét của thiên lôi không ảnh hưởng đến hành động của hắn...

Đúng là vừa ngang ngược vừa ngông cuồng.

Nhưng mà, nói lại thì...

Đông Phương Thanh Thương đâu?

Hoa Lan nhỏ mặc kệ nam nhân kia té ngã dưới đất đã mất đi thần trí vì kinh hãi quá mức. Nàng nhìn xung quanh, hiện giờ nàng là phạm nhân, không thể nhìn thấy Ma Tôn đã thi triển thuật ẩn thân, nhưng theo vị trí của lôi kiếp, chắc Đông Phương Thanh Thương vẫn ở đây.

Hắn lấy hồn phách của Tạ Uyển Thanh rồi nhưng vẫn chưa đi sao? Hoa Lan nhỏ suy đoán, lẽ nào Đông Phương Thanh Thương muốn ở lại để giết nàng? Nhưng nếu hắn muốn giết nàng, tại sao lại kéo dài lâu như vậy vẫn chưa ra tay?

Nhớ lại cơn đau trước khi rời khỏi cơ thể Đông Phương Thanh Thương, Hoa Lan nhỏ bỗng có chút bất an. Ở bên hắn bao lâu nay, tuy mỗi người đều có suy nghĩ riêng, nhưng dù sao cũng có chút xúi tình bằng hữu cùng chung hoạn nạn.

“Đại ma đầu?” Nàng rảo một vòng quanh sân, ” Đại ma đầu?”

Trên trời lôi kiếp vẫn cuồn cuộn, lại một đạo sấm sét nữa giáng xuống, lần này sấm sét cũng tan biến, nhưng hình như Hoa Lan nhỏ nghe thấy kết giới trên trời phát ra một tiếng” rắc”.

Nàng trợn tròn mắt ngẩng đầu nhìn lên, lại là một luồng sấm sét giáng xuống, nhằm vào chỗ nứt trên kết giới, sau một tiếng nổ, kết giới lập tức sụp đổ hoàn toàn.

Hoa Lan nhỏ giương mắt nhìn sấm sét như mưa nối đuôi nhau giáng xuống, như đang trả thù rửa hận.

Thôi rồi...

Đây là ý nghĩ duy nhất của Hoa Lan nhỏ.

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Hoa Lan nhỏ: ” Đại ma đầu, rốt cuộc ngươi đã tạo bao nhiêu nghiệt? Sao mãi không thấy hết lời kiếp này vậy? Ngươi xem đi, đã bao ngày nay rồi! Người ta phi thăng thành Phật cũng không hứng nhiều sấm sét như ngươi đâu! Ai kêu ngươi thổi bay mất tám vạn binh mã của người ta chứ!”

Đông Phương Thanh Thương:” ...Vừa rồi, có phải ngươi đánh lên đầu bốn toạ không?”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 22

Sấm sét chói mắt bổ xuống Hoa Lan nhỏ như tên bắn.

Nàng vô thức ôm đầu ngồi xuống, nhưng khi tiếng sấm nổ bên tai vang rền, Hoa Lan nhỏ cảm thấy cơ thể không hề đau đớn. Nàng len lén mở mắt, nhìn sang bên cạnh, tiểu viện vẫn còn, cây cỏ không hề tổn hại, tất cả vẫn bình yên.

Nàng xoay xoay đầu, nhìn thấy Đông Phương Thanh Thương lúc này đang đứng sau lưng mình. Tay hắn kết ấn, dựng lên một kết giới nhỏ hơn trước rất nhiều. Cùng lúc này, trong phạm vi cách Đông Phương Thanh Thương hai trượng vuông, nóc nhà đã bị sét đánh sập, con hẻm nhỏ cũng bị đốt cháy đen thui.

Hoa Lan nhỏ tưởng hắn muốn cứu mình, nhưng nhìn kĩ lại nàng mới phát hiện, Đông Phương Thanh Thương không hề di chuyển, hắn vẫn đứng ở nơi nàng rời khỏi cơ thể hắn.

Không phải hắn bảo vệ nàng, hắn chỉ bảo vệ mình nên mới dựng lên kết giới này.

Đại ma đầu chỉ luôn tiện bảo vệ nàng và nam nhân đang ngây ngốc bên cạnh này thôi.

Hoa Lan nhỏ bò dậy, phải mông nhìn Đông Phương Thanh Thương, thấy trán hắn toát mồ hôi, nàng nói: “Đại ma đầu, tìm người vẫn còn đau à?”

Đau quá nên người không phát huy được sức mạnh sao?”

Dựa theo những chuyện Ma Tôn thường làm, chắc số lần hắc ứng phó với Thiên lôi cũng bằng số lần Hoa Lan nhỏ ăn cơm. Bởi vậy theo lý mà nói, bất luận thế nào hắc cũng không bị mấy đạo Thiên lôi đánh ra nông nỗi này...

Nhưng bây giờ hiện thực là – kết giới lớn của hắc không còn, thuật ẩn thân cũng mất, miễn cưỡng dựng được một kết giới nhỏ, tuy nhiên xem ra cũng vất vả lắm.

Hắc đứng đây không giống không muốn động đậy mà giống không thể động đậy hơn.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy, ngoài cảm giác quặn đau không chịu nổi khi nàng rời khỏi cơ thể hắc, chắc không còn chuyện gì bỗng nhiên khiến đại ma đầu trở nên yếu ớt thế này.

Thiên lôi giáng xuống từng hồi, sắc mặt Đông Phương Thanh Thương càng lúc càng khó coi, Hoa Lan nhỏ cuống cuống chạy lòng vòng trong sân, “Rốt cuộc người làm sao vậy, ta mới lấy được cơ thể này, còn chưa ấm chỗ nữa đây, ta không muốn bị Thiên lôi đánh chết lần nữa ngay bây giờ đâu...”

“Có người đang yểm bùa bốn tọa.” Đông Phương Thanh Thương nghiêng rằng nhần nhện nói: “Đưa bốn tọa lên núi.”

“Yểm bùa?” Hoa Lan nhỏ ngạc nhiên, “Ai yểm bùa người? Ai có thể yểm bùa người được?”

Sắc mặt Đông Phương Thanh Thương u ám lạnh lùng, “Ta tự biết là ai, người không cần hỏi nhiều, cứ đưa bốn tọa lên núi là được. Phương vị ở đó âm tà, có lợi cho việc bốn tọa bày trận.”

“Trên núi?” Hoa Lan nhỏ đưa mắt nhìn ra xa, lơ mơ thấy ở phía đông của Lộc thành có bóng một ngọn núi xanh, có điều chỉ là... một cái bóng...

Hoa Lan nhỏ lắc đầu nguầy nguậy, “Xa quá xa quá. Ngọn núi đó ít nhất cũng cách đây hai mươi dặm! Bây giờ ta là một phàm nhân, không thể cưỡi mây không thể độn thổ, Thiên lôi này lại đánh xuống liên tục, người kêu ta làm sao đưa người lên núi?”

Đông Phương Thanh Thương đảo mắt, dừng lại trên người Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ dùng cơ thể hắc đã lâu, ngoài lần đầu tiên gặp mặt khi hắc đang nằm dưới đất, nàng ở bên cạnh không biết gì mà xem xét ngũ quan của hắc, còn lại thì Hoa Lan nhỏ chưa từng nhìn kỹ mặt Đông Phương Thanh Thương bao giờ. Dù sao thì... cho dù là lúc trước họ hoán đổi cơ thể, hay sau đó dùng chung cơ thể, trong tình cảnh đó ai mà có tâm tư lấy gương nghiêng cứu xem mặt mũi hay biểu hiện của đối phương.

Bởi vậy, hiện tại Hoa Lan nhỏ bị Đông Phương Thanh Thương nhìn bằng ánh mắt u ám, khiến lòng nàng như gió thu thổi qua mặt đất, lạnh lẽo hoang phế. Hoa Lan nhỏ cảm thấy nếu trước đó mỗi người dùng cơ thể của mình để đấu khẩu, chắc vài câu hỏi thôi là nàng đã bại trận.

Vì ánh mắt của Ma Tôn... quá sức đáng sợ.

Đồng tử màu đỏ như máu mang theo sát khí trời sinh, ánh mắt sắc bén chỉ hờ hững liếc nhìn cũng khiến người ta cảm giác như kiếm chém vào tận xương.

Hoa Lan nhỏ kém cỏi run chân.

Ma Tôn đại nhân thấy vậy, lòng thầm nói, cuối cùng họ cũng quay về cách thức đối thoại bình thường, tất cả mọi người đều sợ hắc, tiểu hoa yêu

này đương nhiên cũng phải sợ. Thời gian trước đó chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm trong cuộc đời hắn.

Đông Phương Thanh Thương lạnh lùng cong môi, cười muôn phần nham hiểm, “Người không giúp bốn tọa thì cứ ở đây đi. Bốn tọa là thân bất tử, cho dù kết giới tiêu tan cũng vạn kiếp bất tử. Còn người...” Giọng điệu hắn rất đỗi khinh miệt, “Một đạo Thiên lôi cũng đủ để người hồn phi phách tán.”

Hoa Lan nhỏ nghe vậy bèn ngậy người, lát sau nghiêng răng nói: “Người! Người lại gây phiền phức cho người khác mà còn làm ra vẻ đương nhiên nữa!”

Đông Phương Thanh Thương chỉ cười lạnh.

Hoa Lan nhỏ không thèm nhìn hắn, hậm hực nhìn quanh quẩn khắp nơi, trông thấy trong sân có một cái giếng vẫn còn được kết giới vây quanh, nàng cắn môi, sau đó xắn tay áo, “Ta không tin tình trạng người thế này mà còn uy hiếp được ta.”

Nàng vừa kéo chiếc thùng phía dưới lên, vừa cột dây vào eo, vừa thò một chân xuống giếng, quay đầu nhìn lại, thấy trong sân vẫn còn một người sống, là nàng đi tới trước mặt người đó, cột dây vào eo hắn.

“Không phải ta muốn cứu người đâu, chủ nhân ta nói cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp, bây giờ ta cứu người coi như làm việc thiện, lúc Thiên lôi đánh xuống nhất định sẽ nghĩ cho ta một chút.” Hoa Lan nhỏ nói trước mặt nam nhân kia, không biết y có hiểu không, hay nàng chỉ đang nói cho mình nghe.

Cột dây cho nam nhân kia xong, Hoa Lan nhỏ đẩy y xuống giếng, sau đó làm mặt quỷ với Đông Phương Thanh Thương rồi không hề do dự mà nhảy xuống theo.

Bị người ta khiêu khích như vậy, sắc mặt Ma Tôn đại nhân tối đen lại, thế nhưng hắn lại u ám nói: “Người sẽ đến cầu xin bốn tọa cho mà xem...”

Hoa Lan nhỏ nhảy xuống giếng, nổi trên mặt nước đối diện với nam nhân kia, thấy y vẫn đang thất thần, nàng đưa tay hươ hươ trước mặt y: “Người vẫn còn sống đó chứ?”

Thấy Hoa Lan nhỏ hươ tay trước mặt mình, tròng mắt y cuối cùng cũng động đậy, đưa tay chộp tay nàng lại. Nam nhân kia vì bệnh tật nên sắc mặt tái nhợt, trong giếng tối tăm, khiến y trông giống hồn ma đã đi đầu thai. Hoa Lan nhỏ nuốt nước bọt, cố gắng hắt tay y ra: “Đừng động tay động chân với ta, ta đánh không lại tên trên kia, còn đối phó với người thì hiện giờ vẫn thừa sức.”

Lúc này nam nhân kia bỗng nhiên mạnh mẽ khác thường, hắc ho mấy tiếng, khoe miệng rỉ máu, nhưng hắc vẫn liều mình nắm tay Hoa Lan nhỏ, nhìn nàng chăm chăm, viết chữ trên tay nàng. Nhưng vì Hoa Lan nhỏ giãy dụa quá mạnh nên nam nhân kia không viết được chữ nào, cảm xúc dâng trào trong lòng, y buông lỏng Hoa Lan nhỏ ra, bắt đầu ho kịch liệt, tiếng ho của y át cả tiếng sấm bên ngoài.

Hoa Lan nhỏ thấy y ho quá dữ dội, cuối cùng ngừng hươ tay múa chân, dè dặt nhìn, “Không phải người sắp bệnh chết đó chứ?”

Nam nhân kia không nghe thấy, đến khi y hơi bớt ho mới quay đầu sang nhìn Hoa Lan nhỏ, đưa tay ra hiệu, tỏ ý muốn viết lên lòng bàn tay nàng.

Hoa Lan nhỏ do dự một hồi, cuối cùng vẫn đưa tay ra.

“Cô không phải Uyển Thanh.” Y viết rất nhanh, “Cô là ai?”

“Ta đương nhiên không phải là cô ấy.” Lúc Hoa Lan nhỏ nói, phát hiện nam nhân kia đang chăm chú nhìn khẩu hình của mình, vậy là nàng nói chậm lại một chút, “Sự tình rất phức tạp, ta cũng không biết nói thế nào,

nhưng sự thật là Tạ Uyên Thanh đã chết, người đã giết cô ấy. Sau đó ta nhặt thi thể cô ấy để dùng.”

Nam nhân ngậy ra, sau đó buông tay, sắc mặt càng tái hơn lúc nãy.

Hoa Lan nhỏ hỏi: “Tại sao người phải giết cô ấy? Cô ấy tốt với người đến vậy kia mà.”

Ngón tay nam nhân khựng lại trong lòng bàn tay Hoa Lan nhỏ rất lâu, cuối cùng viết bốn chữ: “Ta là nội gián.”

Hoa Lan nhỏ giật mình: “Nội gián của phản quân?” Nàng lẩm bẩm, “Thì ra là an bài như vậy...”

Tiếp đó là một chuỗi yên lặng.

Tiếng sấm bên trên vẫn không ngừng giáng xuống. Hoa Lan nhỏ cứ chờ, chờ trong giếng mãi vẫn không thấy tiếng sấm ngừng lại, nàng vốn còn hứng chí đếm, nhưng sau khi nàng đếm đến tiếng sấm thứ ba trăm sáu mươi hai, đầu nàng ngoẹo sang một bên ngủ khò khò.

Đến khi tỉnh lại, Hoa Lan nhỏ nhìn lên trên thì trời đã tối, nhưng Thiên lôi vẫn đang giáng sấm sét xuống không ngừng không nghỉ.

Hoa Lan nhỏ bất giác mắng: “Đại ma đầu khốn kiếp, tạo nghiệt nhiều quá!”

Nàng nhìn sang bên cạnh, không có Thiên nhân của đại ma đầu, trong giếng tối đen như mực, trước mắt Hoa Lan nhỏ cũng là một màu đen, ngay cả nam nhân gần trong gang tấc cũng không thấy. Nhớ lại đối diện là một người bệnh tật, ở trong giếng ẩm ướt lạnh giá cả ngày, nàng có hơi lo lắng thò tay ra hỏi: “Người vẫn ổn chứ?”

Hoa Lan nhỏ mò mẫm hồi lâu cũng chỉ mò được một sợi dây thừng. Nàng lấy làm lạ, theo vị trí lúc xuống đây hôm nay, rõ ràng nàng có thể dễ dàng chạm được nam nhân đó mới đúng chứ.

Vậy là nàng kỳ quái kéo sợi dây, mãi đến khi sờ được điểm cuối...

Y... biến mất rồi...

Da đầu Hoa Lan nhỏ tê dại, nhìn xuống chân, phía dưới ngoài nước giếng đen sì ra thì không còn gì cả, nhưng hình như có một gương mặt bị ngâm nước trương phình trắng bệch đang nhìn nàng...

“Hức...” Nàng không nén được hoảng sợ, thoăn thoắt trèo lên phía trên như một chú khỉ con.

Lúc này Đông Phương Thanh Thương vẫn đang đứng yên hứng sét, kết giới của hắn lại thu nhỏ thêm một chút, nhưng cũng may vẫn còn bao gồm giếng nước.

Hoa Lan nhỏ bò ra khỏi giếng, tóc tai rũ rượi lăn lê bò toài chạy về phía Đông Phương Thanh Thương. “Đại ma đầu! Đại ma đầu! Có ma!” Nàng ôm chặt eo hắn.

Không ngờ Ma Tôn lại bị nàng làm cho loạn choạng, Thiên lôi xuyên qua kết giới, đánh “đùng đoàng” xuống giếng.

Hoa Lan nhỏ giật mình hét lớn: “Ma ma ma!” Đầu nàng cọ mạnh vào ngực hắn.

Ma Tôn đại nhân nổi giận: “Người đang nói mình đó à? Buông bốn tọa ra!”

“Đi thôi đi thôi! Ta đưa ngươi lên núi!”

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Hoa Lan nhỏ: “Chúng ta phải ở đây mấy ngày?”

Đông Phương Thanh Thương: “Đến khi Thiên lôi ngừng mới thôi.”

Hoa Lan nhỏ: “Á! Cô nam quả nữ, thâm sơn cùng cốc... Xấu hổ quá!”

Đông Phương Thanh Thương: “Ta không có hứng thú với xác chết.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 23

Hoa Lan nhỏ vừa nói vừa kéo Đông Phương Thanh Thương đi, nhưng kéo một hồi hẫng vẫn không động đậy, nàng quay lại hỏi: “Chẳng phải người muốn lên núi sao? Đi đi chứ!”

Đông Phương Thanh Thương nghiêng rằng lờm Hoa Lan nhỏ, “Nếu bốn tọa tự đi được thì cần gì sai khiến của nợ như người?” Hẫng sầm mặt nói, “Qua đây, công ta.”

Hoa Lan nhỏ ngây người, “Đại ma đầu, người hiện giờ... vô dụng đến mức này rồi hả?” Nàng không nhìn sắc mặt lạnh lùng u ám của Đông Phương Thanh Thương, đứng thẳng trước mặt hẫng, so sánh chiều cao của hai người, “Người cao hơn ta cả một cái đầu, làm sao ta công người được trước?”

“Người không biết động nào à?” Đông Phương Thanh Thương chán ghét cùng cực.

Hoa Lan nhỏ nổi cáu, “Não này có phải của ta đâu!”

Ma Tôn đại nhân hít hà mấy hơi nhưng vẫn không nghĩ ra còn có thể nói gì với Tiểu hoa yêu này nữa.

Hoa Lan nhỏ nhìn ngọn núi ở xa xa rồi lại nhìn góc trán toát mồ hôi của Đông Phương Thanh Thương, nghiêng rằng nói: “Thôi kệ, liều vậy.” Nàng

ôm eo hăn, dùng sức ba bò chín trâu kéo hăn ra cửa, nhưng Hoa Lan nhỏ vặn vẹo kéo một hồi cũng chỉ nhích được từ trong sân đến cửa sân.

“Đi như vậy chắc phải tới sang năm quá!”

Đông Phương Thanh Thương nhắm mắt chuyên tâm ứng phó với thiên lôi, hiển nhiên không muốn đưa ra bất kỳ bình luận gì đối với Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ rất nản lòng, trong lúc nàng đảo mắt bỗng nhiên thấy ngoài cửa có một chiếc xe kéo một bánh dùng để kéo hàng đang đậu ở đó. Chiếc xe này đặt sát tường, vừa khéo được kết giới của Đông Phương Thanh Thương bao bọc.

Hoa Lan nhỏ không nói không rằng, dứt khoát ấn hăn lên ván gỗ.

“Người chống vững kết giới nhé.” Hoa Lan nhỏ vừa nói vừa nghiêng răng, dùng sức kéo chiếc xe một bánh này đi.

Chiếc xe kéo này chỉ có một bánh, phía trên là một tấm gỗ, không có thứ gì khác để bảo vệ che chắn, lúc mới bắt đầu Hoa Lan nhỏ không giữ được thăng bằng, khiến Đông Phương Thanh Thương trên xe nghiêng tới ngã lui rơi xuống đất mấy lần. Sau khi mặt mũi hăn lấm lem cả người bê bết đất, nàng mới miễn cưỡng nằm được bí quyết, lê lét kéo Đông Phương Thanh Thương đi về phía núi một cách hết sức khó nhọc.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy đời này nhất định mình đã nợ đại ma đầu này không ít, nếu không sẽ không lưu lạc đến bước đường thật sự phải làm trâu làm ngựa cho hăn...

Đến trước cửa Lộc thành, binh sĩ thủ thành đã bị thiên lôi dọa chạy mất dạng, cửa thành khép chặt, Hoa Lan nhỏ rầu rĩ hỏi: “Chúng ta làm sao đi ra đây?”

Hoa Lan nhỏ không chú ý điều gì khác, nghe theo lời hăn, đi thẳng qua cửa thành chưa mở.

Nhưng lúc chạy vào tường thành, một đạo thiên lôi giáng xuống, nàng nghe bên trên ầm ầm rung chuyển, thành lâu trên tường thành lập tức đổ sập. Còn chưa chờ thành lâu sập hết, lại một đạo thiên lôi nữa đánh xuống thế là tường thành sập đổ, cửa thành bị đè đến biến dạng. Hoa Lan nhỏ nhờ vào kết giới của Đông Phương Thanh Thương, xông ra khỏi Lộc thành trong màu bụi đất tung tóe.

Đến khi chạy thật xa, Hoa Lan nhỏ ngoái đầu nhìn lại, cửa Lộc thành đã sập xuống thành một đồng đồ nát.

Nàng nghe tiếng sấm đi đoàng, nước mắt đầy mặt, “Sau khi ta xuống Hạ giới đã làm xằng làm bậy gì vậy chứ...”

Suốt một ngày, Hoa Lan nhỏ như một con ngựa kéo Đông Phương Thanh Thương đi, cuối cùng cũng lết đến chân núi Lộc Minh. Nhưng từ khi đi lên đường núi, chiếc xe một bánh này rất khó sử dụng, đường núi chật hẹp ngoằn ngoèo nên không thể nào kéo xe qua được.

Suy đi tính lại, Hoa Lan nhỏ quyết định vứt xe.

“Tiểu hoa yêu, nhớ kỹ lời bốn tọa.” Đông Phương Thanh Thương bỗng lên tiếng, giọng nói yếu ớt hơn bao giờ hết, “Vừa rồi ta đã dùng thần thức tìm khắp ngọn núi này một lượt, người theo con đường núi này, đi về phía Tây ba dặm sẽ có một đầm nước sâu. Sau khi thấy đầm nước hãy đâm rách ngực ta, đến khi có máu chảy ra thì đặt ta vào trong đó, sau đấy người đến bốn phía Đông Tây Nam Bắc của đầm nước, mỗi phía đặt một đoạn móng tay của ta.”

“Hả?”

“Ta sẽ thu lại kết giới, chìm vào hôn mê.” Đông Phương Thanh Thương nhìn Hoa Lan nhỏ, “... Tốt nhất là nhanh nhẹn một chút.”

Vừa dứt lời, lúc Hoa Lan nhỏ chưa kịp phản ứng thì hắc đã nhắm mắt, kết giới xung quanh đột nhiên biến mất. Nàng giật mình, thiên lôi trên trời chẳng may may nường tình vẫn tiếp tục giáng xuống.

Hoa Lan nhỏ ôm đầu hét lớn nhưng lại không cảm thấy đau đớn.

Hoa Lan nhỏ mở mắt nhìn, người nàng đang phát ra ánh sáng le lói, giống như kết giới của Đông Phương Thanh Thương trong không trung vừa nãy. Còn bên cạnh... Hoa Lan nhỏ quay đầu, Đông Phương Thanh Thương hôn mê dưới đất, đất quanh người hắc cháy đen.

Hắc... dùng sức mạnh còn lại dựng kết giới bảo vệ nàng, để bản thân lại bên ngoài sao?

Hoa Lan nhỏ kinh ngạc ngây người, “Không ngờ đại ma đầu lại bảo vệ...”

Không đúng! Hoa Lan nhỏ vỗ vỗ mặt mình, hắc bảo vệ nàng để nàng làm việc cho hắc thì có!

Hoa Lan nhỏ vững lòng, nói với bản thân mình rằng Đông Phương Thanh Thương là một tên xấu xa từ đầu đến chân, không thể vì hắc bảo vệ cho nàng chút xíu mà coi hắc là người tốt.

Lại một đạo thiên lôi nữa giáng xuống, đánh mạnh lên người hắc, Hoa Lan nhỏ giật mình bất giác bị tai. Đông Phương Thanh Thương dưới đất chẳng có phản ứng gì, giống như đã chết.

Hoa Lan nhỏ nhìn xung quanh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, hiện giờ đại ma đầu đặt kết giới trên người nàng, hắc đã chìm vào hôn mê, cũng tức là

hiện giờ nàng an toàn, không bị sét đánh trúng, con ma to này cũng không thể bò dậy bắt nàng lại.

Vậy chắc chắn là nàng có thể chạy trốn!

Dù sao lúc này đây nàng cũng đã có một cơ thể mới, không còn dính lù lù với Đông Phương Thanh Thương nữa, thế thì tạo sao nàng còn phải cứu hắc chủ, đại ma đầu như hắc phải bị thiên lôi đánh chết thì mới trả lại yên ổn cho thế gian!

Nhưng mà...

Lại một tiếng sấm nữa vang lên, đôi mắt Đông Phương Thanh Thương nhắm nghiền, sắc mặt còn khó coi hơn bị trọng thương lúc nàng gặp lần đầu.

Hoa Lan nhỏ nghiêng răng, xoay bước lại, cuối cùng vẫn đi đến bên cạnh Đông Phương Thanh Thương, vác hắc lên vai. Nhưng Hoa Lan nhỏ đã đánh giá cao sức chịu đựng của cơ thể con người này, vừa kéo Đông Phương Thanh Thương lên vai, trọng lượng của hắc đè nặng khiến Hoa Lan nhỏ khụy xuống.

Thiên lôi trên trời lại đánh xuống, Hoa Lan nhỏ đành nằm bẹp dưới đất.

Nàng bò dậy, vuốt mồ hôi. Nhìn đôi mắt nhắm nghiền của Đông Phương Thanh Thương phía sau, rồi lại âm thầm kéo hắc lên vai, sau đó cứ quỳ như vậy mà công hắc đi lên đường núi.

Coi như báo đáp ơn không giết của hắc sau khi nàng tìm được cơ thể vậy.

Ba dặm đường, nói xa cũng không xa, dù vậy vẫn khiến Hoa Lan nhỏ rách da đầu gối, lúc nhìn thấy đầm nước sâu thẳm kia, Hoa Lan nhỏ mừng đến suýt nhảy căng lên. Nàng lật Đông Phương Thanh Thương lại để hắc

nằm dưới đất, sau đó ngồi lên bụng hân, nhờ kĩ lại những lời hân từng nói với nàng trước khi hôn mê.

Trước tiên phải làm sao nhỉ, phải rạch ngực hân...

Khoan đã!

Rạch... ngực?

Đời nàng chưa từng giết ai. Nàng nhìn Đông Phương Thanh Thương lâu thật lâu, cuối cùng quyết lòng, rạch thì rạch thôi, là do hân kêu nàng rạch mà. Nàng nhìn trái nhìn phải, nhưng không nhìn thấy thứ gì có thể dùng làm dao.

Lẽ nào phải dùng móng của đại ma đầu rạch ngực hân?

Hoa Lan nhỏ kéo tay trái của hân lên, đúng lúc này, trên tay Đông Phương Thanh Thương tự động rơi xuống bốn móng tay.

Đúng rồi, chút nữa còn phải đặt bốn móng tay này ở bốn hướng Đông Tây Nam Bắc.

Hoa Lan nhỏ nhặt hết bốn móng tay, lấy một trong số đó ra nhìn một hồi, sau đó cởi áo hân ra, trông thấy vòm ngực rắn chắc, nàng bèn nuốt một ngụm nước bọt.

Ký ức về lần say rượu đó hiện lên trong đầu, Hoa Lan nhỏ nhớ rất rõ ràng, vòm ngực của đại ma đầu này sờ vào cũng thoải mái lắm...

Nàng lắc lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc lại, dùng móng tay của Đông Phương Thanh Thương rạch một đường lên ngực hân.

Máu tươi trào ra, chảy thành một đường mê hoặc quỷ dị trên ngực hân.

Hoa Lan nhỏ lại nuốt nước bọt, sau đó đẩy Đông Phương Thanh Thương vào trong đầm nước.

Dòng máu trên ngực hắt lan ra trong nước, trên trời thiên lôi vẫn chưa ngừng, đánh “đùng đoàng” xuống đầm nước. Tia sấm tiếp xúc với mặt nước tựa như thắp sáng dòng máu của Đông Phương Thanh Thương bên trong, làm cho máu tươi lan tỏa trong nước biến thành những tia sáng lấp lánh, chiếu rọi đầm nước, khiến đầm nước tỏa ra ánh sáng tuyệt đẹp. Mái tóc màu bạc của Đông Phương Thanh Thương trong nước xỏa tung trông như một u linh, hắt dần dần chìm xuống đầm nước sâu trong từng tầng từng tầng ánh sáng rực rỡ.

Hoa Lan nhỏ đột nhiên cảm thấy, cho dù Ma Tôn không có sức mạnh to lớn thì hẳn cũng có thể gây họa cho tam giới...

Mãi đến khi không còn thấy bóng dáng Đông Phương Thanh Thương trong đầm nước, Hoa Lan nhỏ mới sức tỉnh, vội vàng định vị bốn hướng xung quanh, đặt móng tay của hẳn ở đó.

Hoa Lan nhỏ đã làm hết những việc Đông Phương Thanh Thương giao phó vậy mà thiên lôi vẫn làm việc “đùng đoàng”, như không hề có biến hóa gì. Bốn phía dần dần nổi gió, Hoa Lan nhỏ nhìn thấy cỏ xanh bên cạnh mình bỗng nhiên bắt đầu khô héo, trở nên vàng vọt với tốc độ mắt thịt cũng có thể nhìn thấy được. Tiếp đó cây cối bên cạnh cũng bắt đầu rụng lá, chẳng mấy chốc chỉ còn trơ lại cành khô trọc lóc.

Hoa Lan nhỏ nhìn đến ngây người.

Lẽ... lẽ nào đại ma đầu đã hút đi linh khí của ngọn núi này?

Đầm nước trong suốt bắt đầu trở nên đục ngầu. Hoa Lan nhỏ cảm nhận được rõ ràng sự xao động của không khí xung quanh.

Sau đó đầm nước bắt đầu sủi bọt, nàng cũng đứng ngồi không yên nhìn đầm nước.

Một đợt sóng lan tỏa, mái tóc màu bạc của Đông Phương Thanh Thương nổi lên mặt nước, sau đó hần chầm chậm bước ra từ trong đầm nước. Mái tóc màu bạc dính lên má hần, nước theo bước chân hần tí tách nhỏ xuống, có giọt trượt qua cổ hần, có giọt trượt qua vòm ngực lõa lồ, biến mất ở nơi có y phục che lại.

Sắc mặt hần không vui nhìn Hoa Lan nhỏ, “Tiểu hoa yêu, động tác của người có thể chậm hơn được nữa không?”

Hoa Lan nhỏ nghe thấy giọng hần, vừa ngẩng đầu lên liền kinh ngạc phát hiện: “Đại ma đầu... mắt người sao lại biến thành màu đen rồi?”

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Hoa Lan nhỏ: “Trời ạ! Đây là Dĩ Trư vương ở đâu chạy ra vậy? Ai muốn lấy hần chứ? Đại ma đầu! Người đừng đi! Cứu ta với!!!”

Cái... cái gì? Không cứu được à...

Pháp lực của người... mất rồi sao...

Đúng là hồ lạc đồng bằng bị heo...

Thôi đừng nói nữa...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 24

Hoa Lan nhỏ xem xét kỹ Đông Phương Thanh Thương từ trên xuống dưới, phát hiện không chỉ có mặt hắc biến thành màu đen, sát khí nồng cuồng tùy tiện cũng giảm đi rất nhiều. Tựa như...

“Đại ma đầu, người bị Thiên lôi đánh hoàn lương rồi sao?” Hoa Lan nhỏ ngây ngốc lên tiếng hỏi, đối lại được ánh mắt lạnh lùng của Đông Phương Thanh Thương.

Đông Phương Thanh Thương chưa nói câu nào thì thiên lôi cuồn cuộn trên trời lại giáng xuống, đánh lên người hắc. Ánh chớp mất hút, nhưng nước trên người hắc vẫn còn lập lòe ánh sáng lam, một lúc lâu sau mới dần dần biến mất.

Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu nhìn trời, “Sao thiên lôi vẫn còn vậy, đại ma đầu, chẳng phải người bày trận rồi à?”

Ma Tôn đại nhân hừ lạnh, “Bốn tọa bày trận không phải để đối phó với mấy đạo thiên lôi cón con này, muốn đánh thì cứ đánh”. Vừa dứt lời, lại một đạo thiên lôi nữa đánh xuống người Ma Tôn, nhưng hắc chẳng chút may mắn thương tổn.

Hoa Lan nhỏ ngơ ngác nhìn hắc, vô cùng khó hiểu, “Vậy vừa rồi tại sao người lại tập trung bày kết giới để đối phó với thiên lôi? Ta còn phải vất vả công người trên núi xuống nữa! Người nhìn đầu gối ta này!”

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương nhẹ lướt qua đầu gối rách da của Hoa Lan nhỏ nhưng lại không hề chê bai nàng vô dụng, ngược lại còn im lặng một cách hiem thấy, sau đó nói: “Trước đó bốn tọa nói rồi, có người đang yểm bùa, thiên lôi không phải là chuyện lớn, nhưng nếu kết hợp với chú thuật kia sẽ rất phiền phức.”

Hoa Lan nhỏ chớp mắt, lập tức di chuyển sự chú ý, “Chú thuật đó vẫn còn sao?”

“Còn.” Đông Phương Thanh Thương quay đầu nhìn đầm nước vốn dĩ trong suốt, nay lại trở nên đục ngầu, “Có điều không còn trên người bốn tọa nữa.”

Ý nói hẳn đã dời chú thuật đối phương thi triển trên người mình xuống đầm nước à...

Chả trách nước lại đục, cây cỏ cũng khô héo. Có thể khiến sinh linh trên núi điêu tàn trong phút chốc, nhất định là chú thuật cực kỳ tà môn.

Nhớ lại cơn đau xé tim xé phổi trước lúc rời khỏi cơ thể Đông Phương Thanh Thương, Hoa Lan nhỏ vẫn còn sợ hãi. Theo cảm nhận của nàng, chú thuật đó hình như khiến người ta ngày càng đau đớn, bởi vậy thời gian lâu dần, cho dù là Ma Tôn hẳn cũng không chịu nổi.

Hoa Lan nhỏ ngoẹo đầu nhìn hẳn, “Người lợi hại như vậy sao bị người ta giở trò được? Từ khi người hồi sinh đến nay gần như ta luôn ở bên cạnh người, có thấy ai ra tay với người đâu.”

Ma Tôn đại nhân nhìn Hoa Lan nhỏ, “Nếu người cũng có thể phát giác, bốn tọa há để hẳn ra tay được? Cơ hội duy nhất để thi triển chú thuật này trên người bốn tọa, đó là lúc bốn tọa hồi sinh.”

Hoa Lan nhỏ hiểu ra, “Là người của Ma giới! Nhưng mà... tại sao họ lại phải đối phó với người? Chẳng phải các người cùng là một giuộc người xấu

sao? À, đúng rồi, bắt đầu từ thời Thượng cổ người đã chẳng thích chung hàng ngũ với ai cả.”

Ma Tôn trong truyền thuyết là ma đầu độc lai độc vãng, tính cách lạnh lùng, cực kỳ ham đá đấu, Hoa Lan nhỏ gật đầu, “Chả trách họ lại yểm bùa người để chữa đường lui, nếu là ta thì ta cũng làm vậy.”

Đông Phương Thanh Thương bật cười, “Nếu là người? Vậy thì người đã mất mạng lúc thi triển chú thuật.” Nói xong, khước môi hãnh cong lên nở một nụ cười nham hiểm gian trá, “Cũng to gan lắm mới dám thi triển chú thuật với bốn tọa. Nếu dùng chú thuật này thêm một thời gian nữa thì chúng cũng không có kết cuộc tốt đẹp đâu.”

Trên trời thiên lôi vẫn cuồn cuộn, lại mấy đạo thiên lôi nữa nổi tiếp nhau giáng xuống người Đông Phương Thanh Thương, tuy hãnh không bị thương, nhưng lại nhú mào, “Ồn ào phiền phức quá, đi xuống dưới có một hang động, theo bốn tọa đi nghỉ một lúc.” Nói xong, hãnh tự nhiên chìa tay cho Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ thấy vậy ngây ra, nhìn gương mặt họa nước hại dân của Đông Phương Thanh Thương tim bỗng giật thót, má bỗng ửng hồng. Nàng “Ồ” rồi ngoan ngoãn bước tới nắm bàn tay to còn mang hơi lạnh của hãnh.

Ma Tôn đại nhân bất động.

Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu, phát hiện hãnh đang nhú mào nhìn nàng.

Hoa Lan nhỏ ngẩn người, “Sao vậy?”

“Kêu người dìu bốn tọa.”

“... ..” Hoa Lan nhỏ then quá hóa giận, hất tay hãnh ra, “Người tự mình bò dưới nước lên được, tại sao còn phải bắt ta dìu?”

“Vì mệt.”

“... ..”

Hoa Lan nhỏ đen mặt dìu người bị mệt đi về phía hang động hần nói.

Mò mẫm trong bóng tối, dựa vào ánh sáng le lói từ kết giới Đông Phương Thanh Thương để lại trên người mình, lại nghe hần sai khiến “qua trái, qua phải, lên phía trên một chút...”, cuối cùng nàng cũng dìu được Đông Phương Thanh Thương đến nơi hần muốn.

Hoa Lan nhỏ rút tay về, hậm hực nói: “Ta giúp người đến đây thôi, bây giờ ta phải sống cuộc đời mới, chúng ta hẹn ngày gặp lại nhé. À không, đừng gặp lại nữa thì hơn.”

Kết giới trên người Hoa Lan nhỏ phát ra ánh sáng lấp lánh chiếu rọi gương mặt Đông Phương Thanh Thương đang dựa vào hòn đá. Lúc này môi hần nở nụ cười hiếm khi không xen lẫn chút gian ác nham hiểm, hần nói: “Đi đi.”

Giọng nói khàn khàn dừng bên tai Hoa Lan nhỏ, mang theo một thoáng dịu dàng khiến nàng mặt đỏ tim đập.

Hoa Lan nhỏ đè nén cảm xúc trong lòng, không dám nhìn hần, quay người lại sờ vào tường, lần theo đường lúc đến chầm chậm đi ra phía ngoài.

Sau khi vòng qua mấy ngã rẽ, ánh sáng le lói trên người nàng hoàn toàn biến mất. Đông Phương Thanh Thương tựa đầu vào hòn đá, hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, nhưng chỉ yên lặng trong chốc lát. Sau đó tựa như đã liệu được, ánh sáng kia lại điên cuồng chạy về với vận tốc nhanh gấp ba lần lúc rời đi, miệng kêu gào chửi bới: “Đông Phương Thanh Thương! Tên khốn kiếp!”

Đông Phương Thanh Thương lại mở mắt, ung dung nhìn Hoa Lan nhỏ đang thờ hồng hộc giận dữ đứng trước mặt mình, hắc cười, “Không đi nữa à?” Lời nói lại thoáng lộ ra vẻ tà ác.

Hoa Lan nhỏ lớn tiếng hạch hỏi: “Tại sao ta đi đến ngoài động thì kết giới biến mất? Suýt chút nữa ta bị thiên lôi đánh cháy đen rồi!”

Tên nào đó họ Đông Phương hồ hững đáp: “Hình như là vì sau khi người rời xa ta quá năm trượng kết giới sẽ biến mất thì phải.”

Lời này còn vang to hơn tiếng thiên lôi đánh vừa nãy, nổ đến tận đáy lòng Hoa Lan nhỏ. Nàng ngậy người nhìn tên nào đó, chả trách... chả trách lúc đó con ma này bằng lòng đặt kết giới trên người nàng, còn hắc thì thần nhiên hôn mê...

Uống cho nàng ngậy thơ tưởng rằng hắc tin tưởng nàng nữa chứ! Thì ra là vậy!

Hoa Lan nhỏ nghiêng răng ken két, “Đông Phương Thanh Thương... người đúng là...”

Ma Tôn đại nhân nhàn nhã tiếp lời, “Bốn tọa đương nhiên đúng là cơ trí.”

Hoa Lan nhỏ nổi cáu, “Bây giờ chúng ta không nợ nần gì nhau nữa, người còn nhốt ta ở đây làm gì?”

“Đương nhiên là làm trâu làm ngựa, phòng lúc cần thiết.”

“Rõ ràng là người đang báo thù!” Hoa Lan nhỏ mắng, “Người cảm thấy trước đó ta ở trong cơ thể người đã làm quá nhiều chuyện mất mặt, bởi vậy tâm lý không cân bằng! Bây giờ tìm được cơ hội nên liều mình báo thù ta!”

“Hiếm thật.” Đông Phương Thanh Thương từ tốn nói, “Coi như người cũng sống thông minh được một lần.”

Hoa Lan nhỏ bị thái độ của hắn chọc giận, “Ta liều mình với người luôn!” Nàng nhào tới phía trước, giơ hai tay bóp cổ hắn.

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương sầm xuống, hắn nghiêng đầu nhẹ nhàng tránh được chiêu thức của Hoa Lan nhỏ, tay chỉ khẽ động là đã bóp cổ Hoa Lan nhỏ đang nhào tới như bóp một con vẹt con, sau đó thân hình hắn chuyển động.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy trời đất xoay chuyển, nháy mắt đã bị đè mạnh xuống đất, lưng cọ xuống nền đá cứng đờ, cũng may cơ thể Tạ Uyển Thanh vốn mặc khải giáp, khải giáp và tảng đá xù xì ma sát phát ra âm thanh chói tai.

Đến khi âm thanh hoàn toàn biến mất, Hoa Lan nhỏ cảm nhận được sức nặng của Đông Phương Thanh Thương đè trên người mình.

Hắn đè nàng xuống, bóp cổ nàng, hơi thở phả bên tai nàng, mái tóc màu bạc từ hai bên tai hắn trượt xuống, giống như hai bức rèm thủy tinh, ngăn ra một khoảng không chật hẹp giữa hai người.

“Tiểu hoa yêu.” Giọng hắn nhẹ nhàng, “Người hãy nhớ lấy, đừng vọng tưởng có thể dùng chút võ lực hèn mọn của người để tấn công ta.” Ngón tay hắn vuốt nhẹ qua cổ Hoa Lan nhỏ, vết thương khiến cơ thể này tử vong vẫn còn ở đó chưa lành lại, thậm chí sau mấy ngày bốn ba đã bắt đầu thối rữa.

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương đảo qua vết thương của nàng, có hơi phân tâm, trong khoảnh khắc hắn phân tâm ấy, Hoa Lan nhỏ bỗng giơ hai tay ôm lấy cổ hắn, ngẩng đầu lên trên, thả sức cắn mạnh lên cổ Đông Phương Thanh Thương như báo thù rửa hận.

Có thể cảm giác được nàng đã dùng hết sức mạnh toàn thân, liều mình cắn hẳn.

Cơ thể của Ma Tôn cho dù bị thiên lôi đánh cũng không thấy thủng lỗ nào, huống gì hiện giờ Hoa Lan nhỏ chỉ là một phàm nhân, dù nàng dùng hết sức cắn thì đối với hắn có khi còn nhẹ hơn cả muối cắn.

Đông Phương Thanh Thương không đau nhưng lại ngẩn người đến thất thần.

Hắn đối địch chém giết không dưới vạn lần, địch thủ mạnh có yếu có, cũng không thiếu gì nữ nhân, nhưng chưa bao giờ có ai... dùng chiêu cắn để đối phó hắn...

Mà còn là cắn vào cổ...

Ma Tôn đại nhân nhất thời ngạc nhiên đến mức quên kéo Hoa Lan nhỏ ra khỏi cổ mình.

Nhưng Hoa Lan nhỏ cắn đến mỗi miệng, rằng nàng buông lỏng khỏi cổ Đông Phương Thanh Thương, còn tay vẫn vòng qua cổ hắn, đầu vô thức chống lên cắn hắn.

Khoảnh khắc yên lặng bất chợt này khiến Đông Phương Thanh Thương có cảm giác bị người ta làm nũng.

Hắn chớp mắt, tìm lại thần trí, đang định lạnh lùng kéo Hoa Lan nhỏ ra, bỗng nghe một tiếng sột sù.

Trước khi hắn ra tay, Hoa Lan nhỏ đã buông hắn ra nằm dưới đất, lấy cánh tay che mặt, khóc rất đau lòng, “Ta có lỗi với người chỗ nào, sao người cứ luôn ức hiếp ta như vậy?”

Đông Phương Thanh Thương nhìn nàng, đôi mắt đen như gương phản chiếu ánh sáng từ kết giới trên người Hoa Lan nhỏ.

“Lúc mới bắt đầu người nói đối cơ thể ta là đối luôn, những tai nạn sau đó, có lần nào không phải vì người muốn giết ta nên ta mới buộc phải gây ra đâu. Bây giờ ta không dễ gì mới có được một cơ thể, định nghĩ cách quay về tìm chủ nhân, tại sao người lại ức hiếp ta nữa? Sớm biết thì từ lúc người hôn mê dưới núi, ta không nên công người lên núi, dù sao người cũng không để ta sống, ta nên chạy trốn cho xong, cho dù bị thiên lôi đánh chết cũng không để người được lợi! Để người nằm đó, tiếp tục tranh đấu với thiên và chú thuật gì đó cho rồi... hức hức... hu hu...”

Đông Phương Thanh Thương im lặng, sóng mắt khẽ động.

Hắn biết.

Lúc đó hắn hôn mê nhưng thần thức vẫn còn, hắn có thể nhìn thấy Hoa Lan nhỏ công hắn lên núi thế nào.

Tiếng sụt sùi của Hoa Lan nhỏ cứ kéo dài mãi, khi gần thấy sắp biến thành òa khóc hu hu, Đông Phương Thanh Thương chau mày nói: “Nếu không phải lúc đó người ngoan ngoãn công bốn tọa lên núi thì hiện giờ người đã hồn phi phách tán từ lâu.” Hắn xoay người lại ngồi sang một bên, “Dậy đi. Vừa nãy lúc ra khỏi đầm nước bốn tọa đã không giết người thì sau này cũng chả buồn giết.”

Tiếng khóc của Hoa Lan nhỏ nín bật, nàng chớp đôi mắt ươn ướt nhìn Đông Phương Thanh Thương, “Sau này người sẽ không giết ta nữa sao?”

“Sau khi thiên lôi ngừng thì người có thể đi.”

Mắt Hoa Lan nhỏ sáng lên, sau đó lại rưng rưng muốn khóc, “Nếu người định thả ta đi tại sao bây giờ không thả luôn, kéo dài kết giới trên người ta lâu một chút không được sao...”

Ma Tôn đại nhân liếc nhìn nàng, nhắm mắt lại, không định trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng, chỉ nói: “Bốn tọa phải tĩnh tọa điều tức. Đừng ồn ào.”

Hoa Lan nhỏ bĩu môi, nhích xa hẳn một chút, sau đó ôm gối ngồi xuống.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 25

Khu rừng hoàn toàn yên lặng.

Dã trư vương nhìn vào mắt Đông Phương Thanh Thương, nuốt một ngụm nước bọt, gã không cảm giác được yêu lực của người này, thậm chí không thể phát giác quanh người kẻ đó có chút khí tức nào lay động, nhưng chỉ một ánh mắt thôi đã khiến lòng gã lạnh đi.

Tiểu lâu la lại kéo lông chân gã, “Đại... đại vương, hay là chúng ta đi trước đã...”

Dã trư vương sờ chiếc eo thon và cặp mông tròn trịa của nữ nhân trên vai mình, mỹ sắc khiến gã bạo gan hơn, gã ném Hoa Lan nhỏ xuống đất kêu tiểu lâu la bắt lấy tay Hoa Lan nhỏ: “Người trông chừng nàng ta đi!”

Dã trư vương nhổ mấy ngụm nước bọt vào lòng bàn tay mình, xoa xoa tay, sau đó rút đại đao bản rộng trên eo xuống múa ra oai, thủ thế hét lên: “Mặc kệ người đến từ núi nào, hôm nay ta phải lấy nữ nhân này!”

Sau khi Hoa Lan nhỏ rời khỏi trư yêu thì không khóc nữa, nàng chùi nước mắt, khí thế bừng bừng hét lên với Đông Phương Thanh Thương: “Xử hẩn đi! Đại ma đầu, xử hẩn đi!”

Lúc này Dã trư vương đang toàn tâm toàn ý nhìn Đông Phương Thanh Thương, không màng đến lời Hoa Lan nhỏ. Bỗng nhiên! Bóng đen kia động đậy! Trư yêu nắm chặt cán đao, chờ người đó xuất chiêu đầu tiên!

Nhưng mà...

Kỳ quái là Đông Phương Thanh Thương lại xoay người đi về phía bên kia, không buồn để ý đến Dĩ trư vương và Hoa Lan nhỏ.

Trư yêu kia ngây người, Hoa Lan nhỏ càng ngơ ngác hơn, nàng chớp mắt, đầu chuyển động theo bóng Đông Phương Thanh Thương, thấy hắc vè mặt lạnh lùng đi sâu vào trong rừng, cứ như là... không nhìn thấy chuyện xảy ra ở đây vậy.

Tiểu lâu la kỳ quái hỏi: “Hình như hắc... không muốn xen vào chuyện của chúng ta?”

Đúng vậy, hình như hắc không muốn xen vào.

Không khí yên lặng một lúc.

Tiểu lâu la nhìn Hoa Lan nhỏ đang ngây người, hỏi: “Các người thật sự quen nhau à?”

Quen chứ!

“Đại ma đầu!” Hoa Lan nhỏ hét về phía Đông Phương Thanh Thương, “Ta ở đây nè! Cứu ta với!”

Dĩ trư vương nhìn Hoa Lan nhỏ, lại phun nước bọt vào bàn tay, chỉ về phía Đông Phương Thanh Thương nói: “Đừng hòng giở âm mưu quỷ kế, tới đây đường đường chính chính quyết đấu với ta đi!”

“Cô ta và bốn tọa không có quan hệ gì.” Bên kia truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Ma Tôn đại nhân.

Trư yêu quay đầu lại, nổi giận đùng đùng mắng Hoa Lan nhỏ: “Nữ nhân này còn dám gạt lão tử nữa? Cô quen mẹ gì hắc chứ? Muốn hù gia gia à?”

Hoa Lan nhỏ cũng nổi giận, đại ma đầu muốn trở mặt sao! Uống cho nàng trước đó còn đối xử tốt với hã, lúc hã thả nàng đi, nàng suýt nữa thì tưởng hã là người tốt!

Kết quả thì sao?

Hoa Lan nhỏ nhìn bóng Đông Phương Thanh Thương càng đi càng xa, lòng thầm nói, nếu người đã bất nhân thì đừng trách ta giờ thủ đoạn!

Nàng khí thế bừng bừng đứng dậy, giơ chân đá vào tiểu lâu la bên cạnh, vốn còn định hất Dã trư vương ra để đi bắt Đông Phương Thanh Thương, nhưng lại bị gã tóm lấy cổ tay không cho nàng đi. Hoa Lan nhỏ quay đầu, lườm trư yêu, sau đó chỉ theo Đông Phương Thanh Thương nói: “Ta nói cho người biết, người ta từng lấy chính là hã đó!”

Dã trư vương sùng sốt.

Hoa Lan nhỏ lại hét theo bóng Ma Tôn đại nhân: “Ta từng sờ ngực người, từng hôn cổ người! Hai ngày trước vẫn còn ở bên người mỗi giờ mỗi khắc, không lâu trước đó còn đêm đêm chung giường với người! Vừa rồi người còn đè lên người ta, muốn gì làm nấy, tùy ý sàm sỡ!”

Bước chân của Đông Phương Thanh Thương bất chợt khựng lại.

Hoa Lan nhỏ tiếp tục kiên trì, “Đông Phương Thanh Thương, người nói không có quan hệ với ta mà không thấy ngại à! Quan hệ của ta với người rõ ràng là... gì ấy nhỉ, sâu hơn nước Quỳnh uyên, nóng hơn... cát sa mạc! Cả đời người cũng đừng hòng vứt bỏ ta!” Thoáng suy nghĩ rồi Hoa Lan nhỏ lại nói tiếp, “Người chê phiền nên không muốn cứu ta chứ gì! Tên phụ bạc vô tình kia!”

Nàng nói luôn một tràng khiến Dã trư vương càng thêm sùng sốt.

Hoa Lan nhỏ quay người lại, vỗ lên ngực Dã trư vương, “Trư đại ca! Hăn cao to dũng mãnh hơn người nhiều, muốn ta đi theo người thì bây giờ người giết hăn đi, sau đó ta sẽ vui vẻ theo người về thành thân!”

Lúc nói ra câu cuối cùng, Đông Phương Thanh Thương quay đầu lạnh lùng nhìn nàng.

Hoa Lan nhỏ vội vàng thè lưỡi làm mặt quỷ với hăn.

Nếu Đông Phương Thanh Thương đã giấu bản lĩnh không muốn giúp nàng, vậy nàng sẽ ép hăn. Hoa Lan nhỏ thầm nói, hăn không chủ động đến cứu nàng, vậy thì để con heo này chủ động tấn công, dù sao kết quả cũng như nhau cả.

Dã trư vương cũng cười ha ha, “Được, hôm nay lão tử sẽ chém hăn hàm canh cho đám huynh đệ uống!”

Trư yêu hét lớn lên, xách đại đao về chém về phía Đông Phương Thanh Thương. Lúc lại gần Đông Phương Thanh Thương, gã hốt trong tay áo ra một nắm đất, ném thẳng về phía hăn.

Đông Phương Thanh Thương nhíu mày, nghiêng người tránh đi nhưng trên người vẫn vô ý dính đất do Dã trư vương ném tới. Điều kinh ngạc là sau khi đất dính vào cơ thể Đông Phương Thanh Thương lại không hề rơi xuống đất mà bắt đầu động đậy trên y phục hăn. Tựa như dần dần to ra, trong phút chốc đã phủ đầy bụng hăn, đất rơi xuống cũng bò lên chân như vật sống, ghì chặt hăn xuống đất.

Hoa Lan nhỏ cả kinh, “Đó là cái gì vậy?”

Tiểu lâu la bên cạnh cười quỷ dị, “Đó là pháp bảo của Đại vương bọn ta, sau khi bị đất ma bám vào, cho dù là Thiên vương lão tử cũng chạy không thoát.”

Tính nhầm rồi, có thể nào Hoa Lan nhỏ cũng không ngờ con heo đạo hạnh thấp kém này lại có pháp bảo kỳ quái như vậy, nhưng đối với Đại ma đầu, loại pháp bảo này chắc không thành vấn đề... đâu nhỉ?

Hoa Lan nhỏ còn đang nghĩ thì thấy đại đao của Dã trư vương chém xuống vai hấn.

Hoa Lan nhỏ vô thức nhắm mắt, nhưng nghĩ đến cơ thể đao thương bất nhập của Đông Phương Thanh Thương, nàng lại mở mắt sang nhìn. Quả nhiên là vậy, đại đao của Dã trư vương chỉ dừng lại trên vai hấn.

Còn Đông Phương Thanh Thương lúc này lại nhàn nhã vốc một nắm đất đang không ngừng lan rộng trên eo mình lên, bóp trong tay, ánh mắt hấn khẽ sáng lên, “Vật này từ đâu mà có?”

Dã trư vương chém lên vai Đông Phương Thanh Thương một đao, không thấy hấn bị thương, kinh ngạc trong phút chốc rồi lại nhắc đao chém mạnh xuống, “Chuyện này người đi mà hỏi Diêm vương ấy!”

Đông Phương Thanh Thương lạnh lùng nhếch môi, mắt ngưng tụ sát khí, “Không nói à?” Hấn đưa tay lên.

Hoa Lan nhỏ vốn tưởng Đông Phương Thanh Thương sẽ như thường lệ, chỉ vung tay là khiến Dã trư vương biến mất, nhưng kì quái là hấn lại đưa tay trái, lúc đại đao của Dã trư vương sắp chém xuống mình hấn, bỗng nhiên một sợi mây khô từ cổ tay hấn mọc ra, như một thanh kiếm chặn lại đại đao.

Trư yêu kinh ngạc, “Đây là thứ gì vậy?”

Trong lúc Dã trư vương còn chưa phản ứng được, trên sợi mây lại mọc ra một nhánh, cắm thẳng vào ngực gã, chỉ trong tích tắc sợi mây đã len vào ngực Dã trư vương, gã trợn to mắt, sắc mặt kinh hoàng cực độ, há to miệng nhưng trong cổ họng chỉ có máu trào ra.

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương lạnh lẽo như đang thật sự giết một con heo, “Người không nói thì bốn tọa sẽ cho nhánh cây này nở hoa trong tim người.”

Giọng điệu lạnh lùng u tối khiến Hoa Lan nhỏ ở xa xa cũng sởn gai ốc.

Đây hình như là... lần đầu tiên nàng nhìn thấy Ma Tôn giết người.

Tiểu lâu la của Dĩ trư vương thấy tình thế không hay bèn chạy mất dạng như một làn khói.

Máu trong cổ trư yêu trào ra chảy xuống cầm gã, gã giãy dụa mấp máy môi: “Núi... núi Thiên Ấn... Thiên Ấn lang quân.”

“Thiên Ấn lang quân?” Đông Phương Thanh Thương lầm bầm bốn chữ này, môi hăn cong lên nở một nụ cười tà ác, “Cũng có chút tác dụng, cho người được toàn thân vậy.”

Vừa nói xong, sợi mây xuyên qua ngực Dĩ trư vương lại sột soạt lui về, cơ thể của trư yêu bị vứt sang bên cạnh như phế phẩm. Đông Phương Thanh Thương bình thần chỉnh lại sợi mây trên cổ tay trái.

Sau khi Dĩ trư vương chết, “đất ma” đầy trên cơ thể Đông Phương Thanh Thương đều rơi xuống đất, ngoài màu sắc đậm hơn một chút thì bề ngoài không khác gì đất thường.

Hắn bốc lên một nắm bóp bóp trong tay, đất vừa rời tưởng như phủ đầy cơ thể hắn, nhưng vào trong tay chỉ còn có một nắm. Đông Phương Thanh Thương nghiêng cứu một lúc rồi tiện tay vứt đi. Hắn quay đầu, vừa khéo đối diện với ánh mắt của Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ vô thức lùi một bước, sợ hãi nhìn sợi mây trên cổ tay trái hắn.

Nàng nhớ rằng, đây là chiếc vòng mà Đông Phương Thanh Thương dùng viên châu pháp lực đổi được lúc ở Thủy Tinh thành chợ yêu...

Nàng cũng nhớ lúc đó Đông Phương Thanh Thương nói vật này dùng để phòng thân, nhưng nàng chưa từng để tâm đến chuyện này. Vì lúc đó nàng cảm thấy Ma Tôn hẳn vốn không cần phải phòng thân.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng vật này lại lợi hại đến vậy.

Hoa Lan nhỏ ngơ ngác nhìn Đông Phương Thanh Thương. Bỗng nhiên lại nghĩ đến một chuyện khác, với tính cách của Ma Tôn hẳn, bình thường đâu thèm phòng thủ, còn lúc này, hẳn không dùng pháp lực giết người mà dùng vật để phòng thân, đến khi đối phương tấn công mới đánh trả, điều này có nghĩa... là gì?

“Đại ma đầu... Pháp lực của người...”

Hoa Lan nhỏ còn chưa dứt lời đã thấy Đông Phương Thanh Thương lạnh lùng nhếch môi đi về phía nàng: “Đại ma đầu?” Hắn nói, “Vừa rồi người kêu bốn chữ Đông Phương Thanh Thương nghe suông miệng lắm mà?” Giọng điệu hẳn khiến Hoa Lan nhỏ bất giác nuốt một ngụm nước bọt, Đông Phương Thanh Thương cười nói, “Nghĩ kĩ lại thì đã nhiều năm qua ta chưa từng nghe ai gọi tên mình. Đúng là nhớ thật.”

Hoa Lan nhỏ không nhịn được lùi mấy bước, bình tĩnh nói: “Vừa rồi trong lúc nguy cấp, bất đắc dĩ... tóm lại, đã không sao rồi, thôi thì núi xanh còn mãi nước biếc... uống hoài không hết!” Hoa Lan nhỏ hít một hơi lạnh, lưng nàng đã chạm vào một thân cây, còn Đông Phương Thanh Thương đã đứng trước mặt nàng.

“Người từng sờ ngực bốn tọa, từng hôn cổ bốn tọa, đêm đêm chung giường với bốn tọa, thậm chí vừa rồi bốn tọa còn đè lên người người, muốn gì làm nấy, tùy ý sàm sỡ?”

Hoa Lan nhỏ nhắm mắt, lắc đầu lia lịa: “Không có, không có...”

“Quan hệ của người với bốn tọa sâu như nước Quỳnh uyên, nóng như cát sa mạc! Cả đời bốn tọa cũng không thể vứt bỏ người.”

Sao trí nhớ của con ma to này tốt quá vậy... Hoa Lan nhỏ sắp phát khóc, “Không phải, không phải đâu...”

Đông Phương Thanh Thương bắt một lọn tóc của Hoa Lan nhỏ, “Bốn tọa vốn muốn thả người đi, nhưng quan hệ của người với bốn tọa thân mật như vậy...”

“Không thân mật...” Hoa Lan nhỏ vội nói, “Không thân mật chút nào! Trong lúc khẩn cấp ta mới nói như vậy! Ta cũng chỉ vì muốn sống sót thôi, người không biết tên trư yêu kia ghê tởm dường nào đâu...” Hoa Lan nhỏ vừa nói vừa uất ức chùi mặt, “Ai kêu lúc đầu người không chủ động giúp ta chứ...”

Đông Phương Thanh Thương liếc nàng, “Chẳng phải người nói bốn tọa tùy ý đại tiểu tiện trong đời người à? Hẳn nói, “Bốn tọa bị người mắng như vậy, ngay cả dấu chân cũng không muốn để lại nữa.”

Hoa Lan nhỏ im lặng, không ngờ... ngay cả thù này hẳn cũng nhớ... đúng là đồ nhỏ mọn.

Hoa Lan nhỏ lầm bầm mấy câu, đổi lại là ánh mắt lạnh lùng phóng dao của Đông Phương Thanh Thương. Vậy là nàng đành âm thầm nhẫn nhịn.

Ma Tôn đại nhân vừa bước đi vừa nói: “Vừa rồi lúc người tính kế Dã trư vương để gã chém bốn tọa, người chưa từng nghĩ là sau khi bốn tọa giết gã rồi thì tiểu hoa yêu bày mưu như người sẽ có kết cục gì sao?”

Hoa Lan nhỏ cúi đầu lầm bầm: “Chỉ nghĩ tới kết cục của Dã trư vương thôi...”

Ma Tôn đại nhân hừ lạnh, chìa tay búng mạnh lên trán nàng, “Tha cho người lần cuối.”

Nói xong hắn quay người đi mất.

Hoa Lan nhỏ ngậy người.

Đại ma đầu... cứ vậy mà nhân từ tha cho nàng sao? Đây... đâu có giống Ma Tôn chứ!

Nhìn theo bóng Đông Phương Thanh Thương, Hoa Lan nhỏ xoa xoa trán, nàng biết hiện giờ mình nên để đại ma đầu đi, đi càng xa càng tốt, không nên nói với hắn thêm câu nào nữa, nhưng không biết tại sao, nàng lại hỏi như ma xui quỷ khiến: “Đại ma đầu, sao người lại ở đây?”

Đông Phương Thanh Thương dừng bước, khẽ nghiêng đầu.

Hoa Lan nhỏ xoắn xoắn tay, “Người biết ta gặp phiền phức nên cố ý đến cứu ta sao?”

Đông Phương Thanh Thương im lặng, lát sau Hoa Lan nhỏ nghe hắn dùng mũi khinh bỉ cười, “Vừa khéo đi tới thôi.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 26

Sau khi tách khỏi Đông Phương Thanh Thương, Hoa Lan nhỏ một mình bắt đầu hành trình của nàng.

Nhưng hành trình của nàng chưa được mấy bước, Hoan Lan nhỏ đã cảm thấy có điều không đúng.

Tên trư yêu kia đã bôi đầy nước bọt lên mặt nàng, trên người nàng cũng dính không ít khí tức của con heo này, Hoa Lan nhỏ thật sự không chịu được mình hôi thối như vậy, bèn đến con sông nhỏ dưới chân núi tắm rửa. Đến khi nàng tắm rửa xong lên bờ, nằm trên phiến đá phơi nắng một lúc, lại ngửi thấy một khí tức kì quái trên người mình.

Hoa Lan nhỏ ngửi trái ngửi phải, rốt cuộc vẫn không biết mùi này từ đâu ra. Nàng bò về phía sông soi mình, hoảng hốt nhìn thấy vết thương bị nam nhân kia rạch trên cổ cơ thể này đã thối rửa một mảng.

Hoa Lan nhỏ giật mình, ôm cổ ngã lăn ra đất.

Tại ... tại sao lại như vậy?

Có hồn phách vào ở trong cơ thể thì tốc độ thối rửa phải chậm lại mới đúng, làm sao lại nhanh như vậy ...

Hoa Lan nhỏ cố nén sợ hãi, lại bò đến bên bờ sông, tỉ mỉ xem xét cơ thể “mới” này của mình. Đến giờ nàng mới biết vết thương trên cổ mình ghê sợ

dường nào, cũng thấy được sắc mặt trắng xanh, sắc môi đen xỉ của mình, từ đầu đến chân đều giống như xác chết.

Hoa Lan nhỏ nổi giận, rốt cuộc đại ma đầu đã tìm cho nàng cơ thể kiểu gì đâu chứ? Chất lượng kém! Phải trả hàng!

Theo tốc độ thối rửa này thì chẳng bao lâu nữa cái đầu của cơ thể này cũng rụng xuống luôn. Lúc đó nàng mang một cơ thể không đầu, há chẳng phải khó lòng đi lại ở Nhân giới sao! Đến lúc đó đừng nói trở về Thiên giới tìm chủ nhân, e là nàng sẽ bị đám người tu tiên ở Nhân giới bắt đi luyện thuốc, ngay cả địa phủ cũng không xuống được.

Nàng phải đi tìm Đông Phương Thanh Thương đòi cơ thể khác!

Hoa Lan nhỏ xé tà áo, quần mấy vòng quanh cổ bịt vết thương lại.

Nàng vỗ vỗ mặt mình để lấy lại tinh thần, suy nghĩ kĩ càng xem rốt cuộc Đông Phương Thanh Thương đã đi đâu. Theo lẽ thường, người của Ma giới yểm bùa hắc, chắc hẳn sẽ quay về Ma giới tìm đám người đó tính sổ. Nhưng hình như hắc đã mất pháp lực, quay về Ma giới cũng không ích lợi gì, chắc hẳn không lỗ mãng vậy đâu.

Hoa Lan nhỏ nhớ lại lúc còn bên cạnh Đông Phương Thanh Thương, hình như hắc rất có hứng thú với đất ma gị đó của Dã trư vương, còn hỏi lấy ở đâu ra, có lẽ hắc muốn đến núi Thiên Ấn tìm đất ma.

Núi Thiên Ấn, Hoa Lan nhỏ nhíu mày, dường như nàng từng nghe chủ nhân nhắc đến nơi này. Đây là một vùng đất lành huyền ảo trên biển, thoát ẩn thoát hiện giữa biển khơi, người không có cơ duyên thì có tìm một ngàn lần cũng không thấy được ngọn núi đó.

Những nơi như vậy, với phàm thể nhục thai hiện giờ của nàng làm sao mà đến đó được đây.

Nhưng Hoa Lan nhỏ bống nghĩ lại, hiện giờ Đông Phương Thanh Thương không có pháp lực, ngoài cơ thể vạm vỡ một chút thì cũng không có thể cỡi mây đạp gió, về bản chất hoàn toàn không khác gì nàng. Nếu hẳn muốn ra biển, bất kể là đi đánh cá hay đi tìm đất lành núi tiên đều phải dùng thuyền.

Hoa Lan nhỏ quyết tâm, xác định mục tiêu, mặc khải giáp, đứng dậy chống gậy gỗ lên đường.

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng một mình đi xa.

Nửa tháng sau, thành Lâm Hải.

Thành Lâm Hải được xây gần biển vốn là hải cảng phồn hoa quan trọng nhất của Đại Tần, nhưng vì hiện nay thời thế loạn lạc, thành Lâm Hải cũng vàng thau lẫn loạn, ban ngày có vô số trộm, ban đêm có vô số cướp.

Hôm nay là một ngày trời mưa âm u, người trên đường qua lại vội vã. Một người đội nón rộng vành mặc áo tơ rẽ vào một con hẻm nhỏ không người, bỗng nhiên phía trước có một nam nhân chạy đến, vô tình va vào vai người mặc áo tơ.

Không ngờ người mặc áo tơ lại dễ ngã như vậy, thoáng chốc đã nằm sóng soài trên mặt đất. Chiếc nón rộng vành úp lên mặt, không biết dáng vẻ của người đó thế nào.

Nam nhân kia ước lượng túi tiền vừa trộm được, dừng lại nhìn người mặc áo tơ nằm dưới đất, mỉa mai: “Thân tàn như người mà cũng dám tới thành Lâm Hải. Muốn chết à, hôm nay cho người nhớ lấy, từ đâu đến thì cút về đó đi.”

Nói xong, hẳn bỗng thấy người mặc áo tơ dưới đất chìa tay về phía mình.

Nam nhân kia nhúu mày, không hiểu gì hết.

“Kéo... kéo giúp đi... Đa tạ.”

Chìa tay cho kẻ vừa trộm tiền mình để xin giúp, lẽ nào người này có bệnh? Nam nhân kia bước tới đá người mặc áo tơi một cước: “Muốn chết à!” Cước này của hắn rất mạnh, khiến thân hình người mặc áo tơi nghiêng sang một bên, vậy là chiếc nón trên mặt người đó trượt xuống.

Nam nhân đó nhìn thấy được mặt của người mặc áo tơi, là gương mặt của một nữ nhân, nhưng cái đầu có gương mặt đó lại đang quật queo dưới đất thành một góc độ chẳng biết mô tả như thế nào...

Cổ hoàn toàn đứt lìa, chỉ còn một lớp da dính lại. Nhưng cho dù như vậy, người đó vẫn có thể trợn mắt hậm hực nói: “Người không kéo thì thôi, sao lại đá ta? Xương sống của ta lại vẹo hai đốt nữa rồi nè! Ta khó nắn lại lắm đó! Đồ khốn!”

Nam nhân sợ hãi đến mức hai mắt lồi ra ngoài, miệng run rẩy một hồi cũng không thốt ra được lời nào.

Hoa Lan nhỏ khó nhọc đưa tay lên thử vắn vắn đầu, kinh ngạc la to: “Á! Đứt lìa rồi! Giờ phải làm sao đây!” Nàng trừng mắt nhìn nam nhân đã nghếch ra bên cạnh, mắng: “Mau kéo ta dậy, không thì người không xong với ta đâu!”

“Yêu... yêu quái...” Nam nhân kia trợn trắng mắt ngất xỉu.

Hoa Lan nhỏ thấy vậy lại cuống lên: “Người kéo ta dậy trước đã chứ, xương sống của ta bị người làm lệch rồi, không tự đứng dậy được!”

Nàng cuống cuồng hết cách nhưng lúc này bỗng nghe bên cạnh truyền đến một tiếng cười nhỏ.

Mắt Hoa Lan nhỏ đảo đảo nhưng bị hạn chế trong một phạm vi nên không thấy được dáng vẻ của người lên tiếng, “Có ai ở đó không? Giúp ta với, ta sẽ vô cùng vô cùng cảm tạ người.”

Hoa Lan nhỏ vừa khẩn cầu xong, có tiếng bước chân vững chãi chậm chậm bước tới bên cạnh nàng, đứng bên cạnh đầu nàng, người đến khom xuống, nghiêng đầu nhìn nàng hỏi: “Tiểu cô nương, sao lại ra nông nổi này?”

Người này mặc quần áo trắng, cổ áo quần lông hồ ly trắng, có lẽ vì thời tiết nên Hoa Lan nhỏ cảm thấy sắc mặt hắc rất tái nhợt, nhưng phong thái giữa đôi lông mày lại không giống người thường.

Nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của nàng mà còn có thể bình tĩnh mỉm cười không bỏ chạy, thiết nghĩ không phải yêu cũng là ma, nhất định không phải kẻ dễ dây vào. Tuy nhiên Hoa Lan nhỏ cũng không còn cách nào, đành tội nghiệp cầu xin: “Nói ra thì dài lắm, ngài có thể dìu ta dậy trước không, ta ngồi lên mới có thể nắn lại xương sống, sau đó lại đặt cái đầu lên được.”

Người áo trắng nhìn tư thế của Hoa Lan nhỏ: “Ta nắn lại giúp nàng nhé.” Nói xong, hắc không ngại bùn đất đầy người nàng làm bẩn tay áo trắng của mình mà lật người nàng lại, cởi chiếc áo tơi của nàng ra, dùng ngón cái và ngón trỏ vuốt từ cổ xuống sống lưng nàng. Đến vị trí bị lệch, tay hắc dừng lại.

Lúc này đầu Hoa Lan nhỏ đã hoàn toàn lìa khỏi thân hình, chiếc đầu bên cạnh nhìn động tác thuần thục của nam nhân áo trắng, kinh ngạc khen: “Ngài làm còn chuyên nghiệp hơn ta nhiều lắm”.

Nam nhân cười nhẹ, chỉnh một lúc rồi lắc đầu, “Cơ thể của nàng thối rữa quá mức rồi, nắn xương cũng vô ích thôi, sau này chỉ cần đung vào là lại vẹo. Huống hồ...” Nam nhân cười cười nâng mặt Hoa Lan nhỏ lên, “Đầu nàng ra nông nổi này rồi, cần cơ thể này làm gì nữa.”

Hoa Lan nhỏ vô cùng ảo não, “Nhưng không có cơ thể này... Không có cơ thể làm sao ta sống được, ta còn phải đến núi Thiên Ân tìm người...”

Nam nhân chớp mắt, “Nàng muốn đến núi Thiên Ân tìm ai?”

Hoa Lan nhỏ ra vẻ căm phẫn, “Tìm kẻ phụ bạc! Bạc tình lang!”

Trong thời gian đi đường Hoa Lan nhỏ đã hiểu được bụng dạ của Đông Phương Thanh Thương.

Ngày từ đầu đại ma đầu này đã không định tìm cơ thể mới cho nàng. Hắn chỉ định giết Xích Địa nữ tử, tiến hành báo thù một cách ấu trĩ, sau đó tiện thể tìm một cơ thể cho nàng dùng.

Nhưng mà Xích Địa nữ tử là Thiên địa Chiến thần, nàng ấy hạ giới chuyển thế làm người phàm, tuy Thiên giới không có ghi chép chuyện này, nhưng đoán cũng ra mà, nếu Xích Địa nữ tử không phải vì lịch kiếp thì nhất định đã bị Thiên đạo trách phạt.

Sau khi nàng ấy chuyển thế làm người, vận mệnh và mệnh cách đều không phải do Ty Mệnh tinh quân viết mà hoàn toàn do thiên mệnh làm chủ. Bất kể trong cơ thể có linh hồn thể nào, cơ thể của nàng ấy vẫn trôi nổi theo tốc độ bình thường, sau đó biến mất.

Sao Ma Tôn hẳn lại không biết đạo lý này chứ!

Chả trách lúc đó hắn bằng lòng thả nàng đi, chả trách hắn nói gì mà tha cho nàng lần cuối, thì ra bất kể hắn có thả nàng đi hay không, có tha cho nàng hay không, nàng đều không thể sống quá mười mấy ngày! Cơ thể này sớm muộn gì cũng tan rã, lúc đó nàng không có cơ thể trú ngụ ở Nhân giới, sớm muộn gì cũng chết toi!

Chẳng qua là hắn không buồn ra tay thôi!

Nghĩ đến đây, Hoa Lan nhỏ lại khó tránh kích động, “Sau khi tìm được hãn ta phải cần hãn một miếng!”

Nam nhân thấy dáng vẻ của Hoa Lan nhỏ bèn cười vui vẻ, “VẬY ta đưa nàng đi nhé.”

“Lang quân!” Bên cạnh bỗng truyền đến một giọng nói trầm thấp khác, Hoa Lan nhỏ đảo mắt, nhìn thấy trên bức tường bên cạnh đổ xuống một bóng đen, thì ra vừa rồi... bên này còn có người nữa sao...

“Tiểu tiên linh này có duyên với ta, tính tình đơn thuần, đưa về cũng không có gì không tốt. Hơn nữa...” Nam nhân mỉm cười vừa thần bí vừa thâm sâu, nói tiếp với bóng đen bên cạnh, “Lấy bình Nạp hồn ra đây.”

Hoa Lan nhỏ ngơ ngác nhìn nụ cười ôn nhu của nam nhân kia, “Ngài nhìn ra được thân phận của ta sao?”

“Đương nhiên nhìn ra, Lan hoa tiên linh”. Nam nhân đưa chiếc bình màu đen cho Hoa Lan nhỏ, “Cơ thể này của nàng không dùng được nữa đâu, ta bỏ nàng vào trong bình của ta trước, nàng tạm thời ở trong đó, chờ khi về đến núi Thiên Ấn, ta sẽ tìm cho nàng một cơ thể khác.”

“Ồ... À mà không đúng, rốt cuộc ngài là...”

Nam nhân nheo mắt cười nói: “Núi Thiên Ấn, Thiên Ấn các, Thiên Ấn lang quân. Nàng muốn đến núi Thiên Ấn tìm người mà ngay cả chủ nhân ở đó là ai cũng chưa từng nghe ngóng qua sao?”

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Hoan Lan nhỏ: “Đúng là đời người thiếu gì chốn gặp nhau, Đông Phương Thanh Thương, hừ, không ngờ nhĩ, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Đông Phương Thanh Thương: “Ha... Âm hồn không tan.”

Hoa Lan nhỏ: “Như nhau thôi.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 27

Đối với những chuyện về núi Thiên Ấn, Hoa Lan nhỏ chưa từng nghe Ty Mệnh nhắc đến nhiều, đừng nói gì tới việc nghe ngóng ở Nhân gian. Bởi vậy nàng không biết chút xíu xiu gì về chủ nhân núi Thiên Ấn này.

Nhưng Hoa Lan nhỏ thấy y trông không giống người xấu.

Ít ra còn giống người tốt hơn Đông Phương Thanh Thương!

Sau khi đến núi Thiên Ấn, Hoa Lan nhỏ càng khẳng định điều này.

Chủ nhân núi Thiên Ấn này dáng vẻ hiền hòa nho nhã, đối đãi với người khác rất lễ độ, mỗi hành động đều rất có phong thái, hơn nữa y còn thần kỳ đến mức tìm cho nàng một cơ thể mới mà không hề làm khó nàng!

Hoa Lan nhỏ soi gương, xoa xoa gương mặt mềm mại tươi tắn của mình, không dám tin mà hỏi người sau lưng: “Đây thật sự là cơ thể nặn từ đất sét sao?”

Thiên Ấn lang quân ngồi bên chiếc bàn sau lưng Hoa Lan nhỏ, chậm rãi uống một ngụm trà nói: “Phải đó, hôm qua lúc ta đưa nàng lên đảo mới lệnh cho người nặn. Thế nào? Có giống với dung mạo vốn có mà nàng tả cho ta nghe không?”

“Giống!” Hoa Lan nhỏ véo véo mặt mình, “Rất giống! Thịt mềm, xương cứng, có vỗ vào khớp cũng không lệch, sờ lâu da sẽ ấm, thật sự giống hệt

cơ thể người sống.”

Hoa Lan nhỏ cảm động đến phát khóc. Có trời mới biết thời gian từ núi Lộc Minh đến thành Lâm Hải nàng sống thế nào.

Sau khi nàng rời khỏi núi Lộc Minh, vốn định giả vờ tội nghiệp trên đường, luôn tiện đi nhờ xe ngựa người ta đến đây. Nàng giả vờ được rồi, xe ngựa cũng lên được luôn, nhưng sau khi ngồi xe ngựa một hồi thì cột sống cũng vẹo luôn, ngồi thêm một lúc nữa, cột sống suýt chút rã ra. Nàng đành xuống xe đi bộ, mấy ngày lúc đầu còn đỡ, càng đi càng cảm thấy vật vã khổ sở, thậm chí cứ đi mấy bước thì đầu gối sẽ gãy lìa.

Dọc đường nàng vừa đi vừa ngừng lại gãi tay gãi chân, khiến vô số người phàm sợ hãi ngất xỉu.

Bây giờ nghĩ lại, thời gian rồi đúng là nàng đã tạo nghiệt.

“Nhưng mà...” Hoa Lan nhỏ nhìn mình trong gương, lòng có chút nghi hoặc, nàng quay người lại nhìn Thiên Ân lang quân nói, “Chủ nhân nói với ta, ngoài Thiên đạo trời đất, không ai có quyền ban mạng sống cho người khác. Nhục thân dùng đất sét nặn thành đất sét là vật chết, không có sinh khí, cho dù có linh hồn chui vào cũng không thể hoạt động được. Sao thợ của ngài có thể làm được?”

Thiên Ân lang quân gật đầu, “Chủ nhân nàng nói đúng, nhưng ở núi Thiên Ân của ta có một thứ.” Thiên Ân lang quân lấy trên eo xuống một chiếc túi, hẩn mở chiếc túi, bốc một nắm đất màu nâu bên trong ra, nắm đất chầm chậm biến hình trên bàn, sau đó chầm chậm biến thành một ngọn núi nhỏ, nó giống như vật sống, không ngừng động đậy biến hóa.

Hoa Lan nhỏ chớp mắt nhìn nắm đất kia, nàng nhận ra, đây là nắm đất trư yêu ném ra lúc đánh nhau với Đông Phương Thanh Thương, tiểu lâu la của con heo đó còn gọi đây là đất ma.

“Đây là Túc nương. (*)” Thiên Ân lang quân giải thích, “Là kỳ vật trong trời đất, khác với đất bình thường, nó có năng lực sống mãi không chết.” Thiên Ân lang quân bốc Túc nương lên đưa cho Hoa Lan nhỏ, “Đất sét nặn cơ thể cho nàng là đất sét bình thường, nhưng sau khi hòa thêm Túc nương vào đất sét, nó có thể chứa đựng linh hồn, có thể hoạt động không khác gì với người sống.”

(*) Đất có hơi thở

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hoa Lan nhỏ sau khi sờ vào Túc nương, Thiên Ân lang quân không nhịn được cười, “Có thần kỳ không?”

Hoa Lan nhỏ gật đầu.

“Nhưng chủ nhân của nàng vẫn nói đúng, trên thế gian này, ngoài Thiên đạo trời đất, không ai có thể tạo ra một nhục thân như người sống.” Hắn ta nói tiếp, “Hòa Túc nương vào đất sét chỉ có thể khiến cơ thể này của nàng sử dụng được ba ngày, sau ba ngày, sinh khí của Túc nương biến mất, cơ thể đất sẽ không thể hoạt động được nữa, nàng phải đổi cơ thể khác. Hơn nữa vì cơ thể hiện giờ của nàng làm bằng đất, phải nhớ kỹ, bất kể lúc nào cũng không được chạm vào nước, nếu chạm vào đâu sẽ hư chỗ đó, còn thời rứa nhanh hơn cơ thể lúc trước của nàng đấy.”

Hoa Lan nhỏ nghe vậy, bàn tay đang cầm trà âm thầm rút lại, “Uống nước cũng không được sao?”

Thiên Ân lang quân cười rất dịu dàng, “Từ bây giờ nàng không cần uống nước. Thậm chí không cần ăn uống, dù vậy nàng có thể ăn, chẳng những thế còn

có thể nếm được mùi vị thức ăn, tuy nhiên chúng chỉ ở trong bụng nàng thôi.”

“Ăn vào không mập ra sao?”

Thiên Ân lang quân bật cười, “Đương nhiên là không.”

“Vậy ta có thể ăn không? Tuy ta không cần...”

“Đương nhiên là được.” Thiên Ân lang quân đứng dậy, đưa Hoa Lan nhỏ ra ngoài, “Trên đảo của ta, những đồ khác có lẽ chỉ có một vài thứ, nhưng đầu bếp lại rất nhiều, nàng muốn ăn món gì?”

Hoa Lan nhỏ không đáp, ngây người nhìn Thiên Ân lang quân một hồi, sau đó đột nhiên nói: “Trước đây chủ nhân ta từng nói, khi không lại ăn cần thì không gian cũng trá. Tức những này chắc vô cùng quý giá, cơ thể này của ta ba ngày phải đổi một lần, nhất định phải dùng rất nhiều Tức những, chúng ta xưa nay không hề quen biết, ngài toàn tâm toàn ý giúp ta như vậy, rốt cuộc có ý đồ gì với ta?”

Hoa Lan nhỏ không hiểu, từ lúc họ gặp nhau ở thành Lâm Hải đến đây đã năm ngày. Ở thành Lâm Hải một ngày, đi thuyền trên biển ba ngày, hôm qua đến núi Thiên Ân trên hải đảo, trong năm ngày này Hoa Lan nhỏ không hề làm gì hết, nhưng Thiên Ân lang quân này lại luôn giúp nàng một cách vô điều kiện.

Hắn đối với nàng tốt đến mức khiến Hoa Lan nhỏ cảm thấy có chút bất thường.

Nàng hiện tại ngay cả cơ thể nàng cũng phải cần người khác cho, người này có ý đồ gì với nàng?

Lẽ nào... muốn lấy linh hồn của nàng để luyện đơn sao?

“Ha...” Thiên Ân lang quân cúi đầu bật cười, “A Lan cô nương, nàng đã cùng ta đến núi Thiên Ân rồi, bây giờ mới hỏi câu này có phải hơi muộn rồi không?”

“Hỏi rồi thì không muộn.”

Thiên Ân lang quân nở nụ cười dịu dàng, không hề giận dữ với câu hỏi của Hoa Lan nhỏ, tiếp tục đưa Hoa Lan nhỏ ra ngoài, hắt chỉ vào những đóa hoa kỳ quái nở đầy trong hoa viên hai bên đường nói: “Ta có sở thích sưu tập, muốn đem hết tất cả những bảo vật quý giá độc nhất vô nhị trên thế gian về nơi ở của mình.”

Hoa Lan nhỏ chớp mắt hỏi hắn: “Ta là bảo vật độc nhất vô nhị sao?”

“Đúng vậy, vô cùng quý giá.”

Hoa Lan nhỏ còn chưa kịp hỏi “Ta là bảo vật gì”, bỗng thấy phía bên kia của vườn hoa có một nữ nhân đi lại. Nàng ta bước tới bên cạnh Thiên Ân lang quân, hành lễ với hắn, sau đó thì thâm bên tai Thiên Ân lang quân mấy câu.

Thiên Ân lang quân nghe xong, ánh mắt khẽ sầm xuống, gật đầu rồi xua tay bảo nữ nhân đó rời đi.

Hoa Lan nhỏ hiếu kỳ, “Làm sao vậy?”

“Có mấy tên yêu quái muốn xông vào núi Thiên Ân của ta.”

Hoa Lan nhỏ ngây người, “Yêu quái?”

“Ừm, nhưng không cần lo lắng, chúng đã bị cản lại trong Mê trận ngoài núi Thiên Ân rồi.”

“Bên ngoài núi Thiên Ân... có Mê trận?”

“A Lan cùng ta lên núi, đương nhiên không biết Mê trận này.” Thiên Ân lang quân kể, “Núi Thiên Ân của ta vốn là một nơi có vị trí kỳ lạ giữa trời đất, ngọn núi này thoát ẩn thoát hiện trên biển, người phàm vô duyên có tìm thế nào cũng không thấy được, người có thể lên núi Thiên Ân của ta vốn là người cực kỳ có duyên phận. Mỗi lần có người lên núi, ta đều sẽ hết

lòng dối đãi với người có thiện duyên này. Nhưng mười mấy năm trước, núi Thiên Ấn của ta có một kẻ gian xông vào...”

Thiên Ấn lang quân vừa kể vừa đưa Hoa Lan nhỏ đi đến đình viện sâu nhất của vườn hoa, hắt kêu Hoa Lan nhỏ ngồi xuống, đẩy đĩa bánh trên bàn cho nàng, “Ăn cho đỡ thèm, ta cho người đi nấu món khác.”

Hoa Lan nhỏ thật thà không khách sáo cầm một miếng bánh ăn, cảm giác vừa vào miệng đã tan ra khiến nàng trợn to mắt, bánh này ngon hơn bánh lúc trước Thiên đế mang tới cầu thân với chủ nhân nàng! Nàng lại cắn thêm mấy miếng, nhuốm nhoàm hỏi: “Núi Thiên Ấn có kẻ gian xông vào, sau đó thì sao?”

Thiên Ấn lang quân nhìn gương mặt phúng phính vì ăn bánh của Hoa Lan nhỏ, muốn véo nàng một cái nhưng lại cảm thấy không hợp lễ nên đành nhíp tay lên bàn, “Đó là một yêu quái rất lợi hại, sau khi hắt có cơ duyên lên núi Thiên Ấn thì nhớ hết đường trên núi. Đến khi ra ngoài, hắt tập hợp một đám yêu quái đến cướp bảo vật của núi Thiên Ấn ta.”

“Đúng là quá đáng.”

“Phải, bảo vật ta sưu tập bị hắt và đám người đó cướp đi một số, nghe nói họ đem những thứ đó đổi lấy tiền.” Thiên Ấn lang quân vừa nói vừa lắc đầu tiếc nuối, “Nếu cần tiền thì cứ nói với ta, ta cho họ là được rồi.”

“Ngài đừng buồn, họ cướp đồ của ngài cũng không có kết cuộc tốt đâu.” Hoa Lan nhỏ ôm bánh, “Bởi vậy ngài đã bày Mê trận à?”

“Sau khi bị cướp cũng không định bày Mê trận, dù gì Mê trận cũng sẽ cản trở lối ra vào núi Thiên Ấn, nhưng thứ đáng sợ nhất trên thế gian này chính là lòng tham của con người.” Thiên Ấn lang quân nói, “Cướp được một lần họ không thỏa mãn, còn muốn cướp lần hai lần ba. Vậy nên ta đã mượn sức mạnh của bảo vật, kết hợp với vị trí nơi này tạo thành một Mê

trận lớn dưới đáy biển. Từ đó về sau, những kẻ không mời mà tới đều bị nhốt bên trong, bỏ mạng lại đó.”

Khi nói đến bốn chữ cuối cùng giọng Thiên Ân lang quân lạnh lẽo, mang theo chút sát khí, khiến Hoa Lan nhỏ lạnh cả người. Nàng ngẩng đầu nhìn y, Thiên Ân lang quân vẫn cười dịu dàng, thần sắc không đổi.

Là ... ảo giác sao?

“Chỉ tiếc những bảo vật bị cướp đi kia, bao nhiêu năm nay bất kể ta tìm kiếm thế nào cũng không tìm lại đủ.”

Hoa Lan nhỏ nuốt miếng bánh, nhìn xung quanh: “Nhưng chỗ ngài đã có nhiều bảo vật lắm rồi mà.” Nàng chỉ lư hương trên bàn, “Lư hương có thể báo mười hai canh giờ này nè, hòn đá Âm dương có thể dự báo thời tiết trong sân nè, vừa rồi trên đường tới đây, ta còn thấy Thượng trì thủy trong hồ nước của ngài... nhưng thứ đó tốt nhất là làm ít thôi, bơi lên mắt sẽ nhìn thấy rất nhiều thứ không sạch sẽ...”

Thiên Ân lang quân nghe Hoa Lan nhỏ nói, nụ cười trên mặt dần tắt đi, thần sắc như có hơi ngơ ngẩn, “Nàng... biết hết sao?”

Hoa Lan nhỏ gật đầu, “Ừm, biết một ít, nhưng ở chỗ ngài có quá nhiều thứ kỳ lạ cổ quái, ta cũng không biết hết, có điều...”

Thiên Ân lang quân bỗng nắm tay Hoa Lan nhỏ, ánh mắt nóng bỏng, “Nàng đi theo ta.” Giọng y có vẻ hưng phấn, thật sự như nhặt được bảo vật. Y kéo tay Hoa Lan nhỏ ra khỏi đình, nhưng chưa đi được mấy bước, một bóng đen chắn trước mặt họ.

“Lang quân, không được.”

Hoa Lan nhỏ nhận ra giọng nói này, lúc ở thành Lâm Hải, Thiên Ân lang quân muốn đưa nàng về núi Thiên Ân, giọng nói này cũng ở bên cạnh

ngăn cản. Lúc đó nàng chỉ nhìn thấy một bóng đen, lúc này ... cũng là một bóng đen.

Người này dùng vải đen bọc kín toàn thân từ trên xuống dưới, ngay cả mặt mũi cũng không nhìn rõ.

Thiên Ân lang quân né tránh, kéo tay Hoa Lan nhỏ bước tiếp: “Không sao không sao, tiểu tiên linh này tính tình đơn thuần.”

“Lang...”

Người phía sau còn muốn nói gì đó, nhưng Hoa Lan nhỏ không nghe thấy nữa.

Đến cuối cùng, Hoa Lan nhỏ không ăn được gì, bị Thiên Ân lang quân kéo vào một gian phòng. Y ấn vào một chỗ trên kệ sách, kệ sách chuyển động, một cửa ngăm xuất hiện trước mặt.

Hoa Lan nhỏ vội bịt mắt, “Ta không nhìn ta không nhìn, chủ nhân ta nói người nhìn thấy bí mật sẽ chết nhanh.”

Thiên Ân lang quân bật cười, “Ta bảo vệ nàng, bảo đảm không để nàng chết.” Y nói rất tự nhiên khiến Hoa Lan nhỏ sửng sốt, chỉ trong khoảnh khắc ngây người này, Thiên Ân lang quân lại nắm tay Hoa Lan nhỏ, “Nào, ta đưa nàng đi.”

“Y đưa Hoa Lan nhỏ đi xuống lòng đất, bên trong tối om, chỉ có đèn lồng Thiên Ân lang quân đốt là ánh sáng duy nhất, thông đạo bên dưới có rất nhiều ngã rẽ, lúc ban đầu Hoa Lan nhỏ vẫn nhớ là rẽ trái hay rẽ phải, nhưng đến cuối cùng đầu nàng vẫn hoa lên, đành để mặc Thiên Ân lang quân dẫn đường phía trước.

Thiên Ân lang quân vô cùng tỉ mỉ, đi một lúc bèn quay đầu hỏi Hoa Lan nhỏ: “Nàng có sợ không, sợ tối thì có thể ôm cánh tay ta.”

Đương nhiên Hoa Lan nhỏ không ôm, nhưng nàng cảm động trước sự chu đáo tỉ mỉ của y.

Đi đến cuối đường, Thiên Ân lang quân mở một cánh cửa, ngọc ngà châu báu bên trong lập tức lấp lánh tỏa sáng rực rỡ một vùng.

Mắt Hoa Lan nhỏ cũng bị chiếu sáng, há miệng nhìn hồi lâu rồi chỉ nói ra một chữ: “Oaa...”

Giống như một núi bảo vật, còn khí thế hơn cả Thiên cung. Có thứ Hoa Lan nhỏ biết, nhưng có thứ ngay cả chủ nhân nàng cũng chưa từng thấy qua. Hoa Lan nhỏ kinh ngạc nhìn Thiên Ân lang quân: “Ngài... làm sao ngài có được những thứ này?”

Thiên Ân lang quân cười nhạt, “Bởi vậy mới nói ta rất thích sưu tập bảo vật.” Hắn đi vào, “Những thứ trong này có hơn nửa ta không biết, nhưng có lẽ do trực giác trời sinh, trên mình bảo vật đều có khí tức của bảo vật, lúc ta du ngoạn ở Nhân giới, thấy những thứ này bèn thu về.” Hắn quay đầu nhìn Hoa Lan nhỏ, “Nếu biết thứ gì, nàng nói cho ta nghe có được không? Ngày nào ta cũng sẽ cho người làm món ngon cho nàng.”

Mắt Hoa Lan nhỏ sáng rực.

Vậy là ngày hôm đó, Thiên Ân lang quân đưa cho Hoa Lan nhỏ một cây bút, một quyển vở, ghi lại tên, tác dụng và lai lịch của những món nàng nhìn thấy và nhận ra. Lúc bắt đầu y vẫn còn hưng phấn, ánh mắt di chuyển theo bảo vật, nhận ra món nào y cũng vui mừng lâu thật lâu.

Nhưng càng về sau, ánh mắt Thiên Ân lang quân không nhìn bảo vật nữa mà chỉ nhìn Hoa Lan nhỏ, sau đó mím môi cười.

Đúng lúc này, Hoa Lan nhỏ cầm một hạt châu trong tay nhìn rất lâu, cố gắng nhớ lại trong đầu, “Hạt châu này trông rất quen mắt, tên gì ấy nhỉ...”

Thiên Ân lang quân cười nhẹ, “Nàng cứ ở đây suy nghĩ trước đi, ta đi lấy chút đồ ăn ngon cho nàng.” Hoa Lan nhỏ cắn đầu bút, không biết có nghe thấy lời hăn không, Thiên Ân lang quân cười cười yêu chiều rồi xách lồng đèn ra ngoài, để lại Hoa Lan nhỏ một mình trầm tư suy nghĩ trong đồng bảo vật.

Cửa đá khép lại, bóng đen lại xuất hiện trước mặt Thiên Ân lang quân, “Lang quân, sao ngài lại để cô ta một mình trong đó?”

Ánh sáng đèn lồng chiếu lên nụ cười ấm áp trên mặt Thiên Ân lang quân, “Bảo vật đương nhiên phải đặt chung với bảo vật, có gì không đúng.” Y nói, “Cô nương này rơi vào tay kẻ khác sẽ đáng tiếc lắm.” Y cất bước bỏ đi.

Bóng đen nhìn cửa đá một lúc rồi cũng biến mất trong bóng tối.

Hoa Lan nhỏ vẫn còn đang ở trong đồng bảo vật vất óc nhớ tên, nàng cầm bút đứng lên vừa đi vừa lẩm bẩm: “Tên gì ấy nhỉ...” Nàng đi đến bên tường, đầu tự vào tường, , “Haiz... Nhìn nhiều quá loạn hết rồi...”

Bỗng nhiên Hoa Lan nhỏ cảm thấy vách tường sau đầu chuyển động về phía sau.

Nàng nhất thời vẫn chưa cảm thấy có gì khác thường, đến khi dưới chân “rắc” một tiếng, Hoa Lan nhỏ nhả đầu bút trong miệng ra, “Chết rồi...” Hai chữ này còn chưa dứt, cảm giác mất trọng lực đã ập tới.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy trời đất xoay chuyển, đến khi mông đau nhói nàng mới biết mình ngã xuống đất. Nhưng lúc này, cuối cùng nàng cũng nhớ ra viên minh châu trong tay mình tên là gì - Dạ quang châu. Có điều Dạ quang châu bình thường chỉ to bằng ngón tay cái, viên này to bằng nắm tay, chả trách nàng cầm nhầm một hồi, cảm thấy quen mắt nhưng nhất thời không nhớ ra tên...

Hoa Lan nhỏ phúi mông đứng dậy, cầm Dạ quang châu chiếu lên đầu, phát hiện đây là một động huyết tối đen, trên đỉnh đầu là vách đá bị phong kín, thông đạo nàng rơi xuống cũng không thấy đầu nữa, “Lại là gì nữa đây...”

Nàng hươ Dạ quang châu qua bên cạnh, ánh sáng lục lam mờ mờ bỗng chiếu lên mặt một người, Hoa Lan nhỏ thoáng ngậy ra, sợ hãi hít mấy hơi lạnh, ném Dạ quang châu đi, ôm mặt liên tiếp lui về phía sau, “Ma ma ma!”

Hoa Lan nhỏ ôm mặt run rẩy hồi lâu, không thấy có động tĩnh gì nàng bèn chỉ ngón tay nhìn về phía đó.

Trong ánh sáng mờ mờ của Dạ quang châu, ở đó có một người đang đứng, ánh mắt đang quan sát nàng từ trên xuống dưới. Vẫn là bộ hắc bào đó, vẫn là mái tóc dài đó, trên mặt vẫn là vẻ ché bai không thay đổi.

“Đại... Đại ma đầu!” Hoa Lan nhỏ hoảng hốt kêu.

Đông Phương Thanh Thương lạnh lùng bật hừ rồi nhếch môi cười, vừa nham hiểm vừa đáng ghét, “Là người đó à, tiểu hoa yêu.”

Hoa Lan nhỏ chỉ hần, “Người người người... sao người lại ở đây?”

“Câu này ta nên hỏi người đó chứ.” Đông Phương Thanh Thương nói, “Sao người vẫn còn sống như âm hồn không tan vậy?”

Hần quả nhiên biết cơ thể đó có vấn đề! Hoa Lan nhỏ nghiêng răng ken két, “Người mới là âm hồn không tan ấy!”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 28

Dạ quang châu rơi xuống đất phát ra ánh sáng lạnh lẽo khiến gương mặt của hai người đều trông có vẻ thần bí.

Đông Phương Thanh Thương nheo mắt quan sát Hoa Lan nhỏ.

Lúc trên thuyền cùng Thiên Ân lang quân về núi Thiên Ân, Hoa Lan nhỏ miêu tả chi tiết cho Thiên Ân lang quân về dung mạo trước đây của mình, bởi vậy hình dạng cơ thể này và cơ thể trước đây của Hoa Lan nhỏ tuy không giống hoàn toàn, nhưng cũng giống tám chín phần. Đông Phương Thanh Thương từng thấy cơ thể của Hoa Lan nhỏ, đương nhiên nhớ dáng vẻ của nàng, “Cơ thể này của người từ đâu mà có?”

Hoa Lan nhỏ ôm ngực đề phòng, lui về phía sau một bước, nhưng vẻ mặt vẫn hậm hực, “Người hỏi cơ thể ta từ đâu có mà không thấy ngại à? Người tìm cho ta một cơ thể như vậy, ta còn chưa tính sổ với người đó!”

Đông Phương Thanh Thương cười lạnh, tiến lên một bước, “Được thôi, để bốn tóa xem thử người định tính sổ như thế nào.”

Hoa Lan nhỏ nuốt nước bọt, lại lui một bước, thầm nghĩ rằng căm hận hẳn.

Đông Phương Thanh Thương cười cười, “Bài học hơn mười ngày trước hình như người vẫn chưa nhớ nhỉ.”

Hơn mười ngày trước, trước khi họ đường ai nấy đi, Hoa Lan nhỏ bày kế để Dã trư chém Đông Phương Thanh Thương, sau đó hăn dạy dỗ nàng rằng không biết nghĩ tới kết cục của mình sau khi Dã trư vương chết đi. Hôm nay Hoa Lan nhỏ liệu mình đuổi đến thành Lâm Hải, lên núi Thiên Ẩn tìm Đông Phương Thanh Thương tính sổ, nhưng cũng không nghĩ tới kết cục của mình khi tìm hăn tính sổ.

Không cần hăn chế giễu, nàng cũng biết hình như nào mình rất phẳng, làm việc gì cũng không nghĩ tới hậu quả...

Tìm Ma Tôn tính sổ? Đùa à...

Nhìn vẻ mặt thêu não của Hoa Lan nhỏ, Đông Phương Thanh Thương lại tiến tới một bước, “Nói, cơ thể người từ đâu mà có?”

Hoa Lan nhỏ lại lùi một bước, áp sát lên vách đá trong động, “Ta... ta may mắn nên có kỳ ngộ! Trên thế gian này người tốt luôn nhiều hơn người xấu như người.”

Đông Phương Thanh Thương khẽ động đôi mày, “Gặp được Thiên Ẩn lang quân kia rồi à”. Hoa Lan nhỏ kinh ngạc nhìn Đông Phương Thanh Thương, lại nghe hăn nói, “Dùng đất sét nặn thành cơ thể, bổ sung thêm Tức Nhưỡng, đúng là một cách hay, chỉ đáng tiếc cuối cùng cũng chỉ là một món đồ chứa đựng linh hồn có thể cử động, không kéo dài được mấy ngày.”

“Sao người...”

Sao chuyện gì hăn cũng biết thế? Lẽ nào Ma Tôn biết thuật đọc tâm?

Trong lúc Hoa Lan nhỏ sửng sốt, Đông Phương Thanh Thương đã bước tới trước mặt nàng, áp sát đến nỗi khiến cho Hoa Lan nhỏ cảm thấy bị đè nén đến cực độ. Nàng bất giác đưa tay lên ngực hăn đẩy mạnh, “Người... người còn lại gần nữa thì ta không khách sáo đâu đó.”

“Ồ, vậy người không khách sáo cho bốn tạ xem thử.” Nói xong hấn véo má Hoa Lan nhỏ, kéo thịt phúng phính trên mặt nàng, chọc chọc mấy cái, “Chất liệu cũng khá. Không khác gì cơ thể người.”

Hấn véo mặt Hoa Lan nhỏ để nhìn, nom như đang đánh giá một món hàng thủ công tinh xảo, chuẩn bị học hỏi ngón nghề.

Hoa Lan nhỏ bị Đông Phương Thanh Thương thả sức nhéo má một hồi, vẻ mặt hoàn toàn nghếch ra.

Đông Phương Thanh Thương kề sát nàng, gần đến mức khiến nàng có thể cảm nhận được độ ẩm trong hơi thở của hấn, có thể quan sát độ dài hàng mi hấn. Khi hấn xoay đầu nghiêng cứu tóc mai bên tai nàng, môi hấn cơ hồ lướt qua má nàng, hơi hấn thổi ra khiến nàng nhột nhạt.

Hoa Lan nhỏ ngây người, mắt bất giác đỏ lên.

Sau đó nàng sức tỉnh, tức tốc đẩy mạnh hấn ra: “Lừa manh!”

Nhưng chút sức lực của Hoa Lan nhỏ nào đẩy được Đông Phương Thanh Thương. Giống như nàng chỉ nhắc nhở hấn, chủ nhân của cơ thể này rất ghét ánh nhìn soi mói của hấn.

Vậy là Đông Phương Thanh Thương nheo mắt, áp dụng phương pháp lấy thịt đè người ỷ mạnh hiếp yếu.

Bàn tay to của hấn tóm lấy hai cổ tay của Hoa Lan nhỏ, khóa chặt nàng lại như một chiếc cùm, đẩy sát vào tường, xách Hoa Lan nhỏ đang dính vào vách tường lên, khiến nàng chỉ có thể dùng mũi chân chạm đất, sức lực toàn thân đều đặt ở mũi chân chống đỡ trọng lượng cả cơ thể, nhưng không thể phản kháng.

Hoa Lan nhỏ hoảng hốt kêu gào: “Đông Phương Thanh Thương! Người làm gì vậy! Thả ta xuống! Con ma khốn kiếp!”

Tiếng gào thét của Hoa Lan nhỏ khiến Ma Tôn đại nhân cảm thấy đau tai, hăn tạm dừng ánh mắt đánh giá, chăm chăm nhìn Hoa Lan nhỏ, “Nếu người còn ồn ào thì bốn tọa sẽ bẻ tay người xuống.”

Hoa Lan nhỏ cắn môi, uất ức tích tụ trong lòng, vành mắt đỏ hết vòng này đến vòng khác, nhưng cơ thể đất sét hiện giờ của nàng không rơi được giọt nước mắt nào. Nàng đành thấp giọng mắng: “Con ma khốn kiếp, hái hoa tặc.”

Nàng cắn một dấu răng lên môi mình, Đông Phương Thanh Thương không khách sáo kéo vành môi nàng xuống, nhìn dấu răng nàng cắn từ sâu biến thành nông rồi dần dần biến mất. Trong lòng hăn thầm tính toán xong hết mọi chuyện, ngẩng đầu lên vừa khéo đối diện với ánh mắt tố cáo, rưng rưng muốn khóc của Hoa Lan nhỏ, lòng hăn bỗng lóe lên bốn chữ...

“Cũng tội nghiệp lắm.”

Hăn đột nhiên hạ Hoa Lan nhỏ xuống thấp một chút để bàn chân nàng có thể chạm đất, khỏi phải chống đỡ vất vả hơn.

“Quay đầu qua đây.” Vẻ mặt hăn vẫn lạnh nhạt.

Lòng Hoa Lan nhỏ muôn vàn không cam, nhưng dù sao cũng đang ở dưới hiên nhà người, không thể không quay đầu, nàng đành y theo lời hăn quay đầu lại. Đông Phương Thanh Thương nghiêng đầu nghiêng cứu mái tóc sau đầu Hoa Lan nhỏ bỗng nhiên bức một sợi.

Hoa Lan nhỏ bị đau, lại quay đầu nhìn hăn tức tối nói: “Nhìn thì nhìn, không được ra tay!”

Vừa dứt lời, nàng liền thấy sợi tóc Đông Phương Thanh Thương bức xuống trong tay trong phút chốc hóa thành đất sét, tan rã dưới đất.

Hoa Lan nhỏ chớp mắt nhìn một lúc, lòng kinh ngạc, ngay cả tóc của cơ thể này cũng làm từ đất sét, tỉ mỉ như vậy mà chỉ trong một ngày nàng lên đảo đã làm xong rồi sao?

“Cơ thể của người làm được bao lâu rồi?” Đông Phương Thanh Thương quả nhiên cũng nghi như nàng.

Hoa Lan nhỏ ngơ ngác đáp: “Một ngày...”

Đông Phương Thanh Thương cup mắt, phỉ bụi đất trên ngón tay mình xuống, hần suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên hần nhếch mép, ánh mắt lạnh lẽo, “Thiên Ân lang quân ngày càng khiến bốn tọa hiếu kỳ.”

Nói xong hần buông tay. Cuối cùng Hoa Lan nhỏ cũng chạm đất, nàng thở phào một hơi, xoa xoa cổ tay ngẩng đầu lên nhìn, Đông Phương Thanh Thương thờ ơ quay đầu bỏ đi.

Hoa Lan nhỏ sửng sốt, cái... cái gì, định bỏ mặc nàng sao?

Nàng nhìn thấy bốn phía tối đen một mảng, Đông Phương Thanh Thương sắp đi khỏi phạm vi chiếu sáng của Dạ quang châu. Hoa Lan nhỏ không kịp nghĩ điều gì khác, vội vã ôm Dạ quang châu dưới đất, chạy theo bước chân hần phía trước.

Nhưng đến khi đuổi kịp, nàng vẫn còn hoảng sợ nên lui lại phía sau một đoạn, nàng sợ Đông Phương Thanh Thương lại đột ngột nghĩ ra điều gì rồi tóm lấy nàng nghiên cứu, nhưng lại sợ cách quá xa sẽ không nhìn thấy bóng hần nữa.

Trong hoàn cảnh tăm tối này, hai người dù sao cũng hơn một người, vậy là nàng đành theo sau Đông Phương Thanh Thương một đoạn không xa không gần như vậy.

Theo một lúc, Hoa Lan nhỏ phát hiện ắt hẳn đại ma đầu kia không có ý hại mình, nếu không vừa này hẳn đã ra tay với nàng rồi. Thế nên Hoa Lan nhỏ lại len lén theo gần thêm một bước. Đi một lúc nữa, Hoa Lan nhỏ ngoái đầu nhìn bóng tối sau lưng, nàng cảm thấy sau lưng hình như có người đi theo nàng, thế là nàng lại gần đại ma đầu thêm một bước nữa.

Dần dà có lẽ xuất phát từ so sánh trong vô thức, Hoa Lan nhỏ cho rằng Đông Phương Thanh Thương không đáng sợ như bóng tối sau lưng mình, nàng to gan sòng đôi cùng hẳn, đôi lúc còn chạm vai hẳn.

Đông Phương Thanh Thương liếc nhìn Hoa Lan nhỏ nhưng không giận dữ đuổi nàng đi.

Đối với chuyện Hoa Lan nhỏ vẫn còn sống đến giờ, hẳn không thể không nói ngay cả hẳn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Tiểu hoa yêu này rõ ràng chẳng có chút bản lĩnh gì, mạng sống lúc nào cũng bị uy hiếp, nhưng rõ ràng thực sự cứ như có phúc, làn nào nguy cấp cũng có thể gặp gỡ hóa lành.

“Sao lại gặp được Thiên Ân lang quân?” Đông Phương Thanh Thương hỏi câu này xong thì hẳn lại sửng sốt trước, nghĩ thêm chút nữa bèn bổ sung, “Tại sao hẳn lại cứu người?”

“Ngài ấy là người tốt.” Hoa Lan nhỏ nghiêng đầu lườm Đông Phương Thanh Thương, “Không như những kẻ xấu xa nào đó, lời nói không đáng tin, bội tín bội nghĩa, chưa bao giờ giữ lời hứa.”

Ma Tôn đại nhân nghe vậy bật cười, “Bốn tọa không giữ lời hứa lúc nào?”

“Người nói tìm cơ thể cho ta!”

“Tìm rồi.”

Hoa Lan nhỏ nghẹn lời, “Thì tìm rồi, nhưng rõ ràng cơ thể đó có vấn đề!”

“Ta có từng nói tìm cho người cơ thể không có vấn đề không?”

Hoa Lan nhỏ bị nghẹn chết.

Thấy Hoa Lan nhỏ tức tối nghiêng rằng ken kết, khóe môi Đông Phương Thanh Thương cong lên: “Tiểu hoa yêu, bốn tọa là Ma Tôn. Người nghĩ quen biết với bốn tọa thì được lợi ích gì sao?”

“Quen biết người lâu vậy cũng chưa thấy được lợi ích gì hết.” Hoa Lan nhỏ hậm hực, “Chúng ta như nhau cả thôi, khiêm nhường rồi.”

Quay đầu nhìn lại thời gian họ quen biết, Đông Phương Thanh Thương không thể không thừa nhận câu nói của Hoa Lan nhỏ.

Hai người đều im lặng, đi trong bóng tối một lúc, Hoa Lan nhỏ dường như nhớ ra điều gì, cất tiếng hỏi hằn: “Đại ma đầu, rốt cuộc sao người lại tới đây, trước đó ta nghe Thiên Ấn lang quân nói có người xông vào Mê trận của núi Thiên Ấn, là người đó sao? Hiện giờ người đã phá được Mê trận của núi Thiên Ấn chưa?”

Đông Phương Thanh Thương quay đầu nhìn Hoa Lan nhỏ, thản nhiên đáp: “Người đang ở trong Mê trận đó.”

Hoa Lan nhỏ sững sốt, “Hả?”

Ma Tôn đại nhân nhìn nàng, “Bốn tọa cũng lấy làm lạ, Thiên Ấn lang quân kia đã cứu người, tại sao lại để người rơi vào trong Mê trận?” Nụ cười trên môi hằn ẩn chứa sự mỉa mai, “Hay là bản thân người quá ngu xuẩn, nhăm vào Mê trận mà không hề hay biết?”

Hoa Lan nhỏ lẳng lẳng nhìn Đông Phương Thanh Thương, nhưng sóng to gió lớn nổi từng hồi từng hồi trong lòng.

Chẳng qua nàng chỉ tùy tiện dựa vào một bức tường trong phòng chứa bảo vật mà thôi? Tại sao lại rơi vào trong Mê trận? Có cơ quan nguy hiểm như vậy tại sao lúc Thiên Ân lang quân đi lại không báo cho nàng biết một tiếng? Thiên Ân lang quân nói không ai có thể phá được trận pháp này, nhìn dáng vẻ của Đông Phương Thanh Thương chắc cũng ở trong trận pháp này một thời gian rồi, hẳn cũng không ra được, sao nàng lại vào chứ? Cơ thể nàng ba ngày phải đổi một lần, lần này thôi tiêu, không chừng nàng sẽ biến thành cô hồn dã quỷ, ở mãi trong đây chờ hồn phi phách tán.

Hay là nàng xin Ma Tôn hành thiện, đến hôm kia, khi cơ thể này không dùng được nữa, kêu Đông Phương Thanh Thương dịch ra một chỗ trong cơ thể hẳn để nàng vào ở tạm.

Dù sao họ cũng đã từng ở chung một cơ thể bao nhiêu ngày rồi, ở thêm một lúc chắc cũng không sao đâu!

Nàng ngẩng đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương, hai mắt lóe sáng.

Đông Phương Thanh Thương nhìn ánh mắt nàng, tựa như đã đọc được hết suy nghĩ trong đầu nàng, chỉ nhếch mép, lộ ra chiếc răng khểnh nhọn, cười xấu xa, “Người thấy sao?”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 29

Nàng cảm thấy đáng vẻ đại ma đầu cứ như đã đến lúc xem tuồng hay.

Đúng là vui sướng khi người ta gặp tai họa!

Nhưng Hoa Lan nhỏ vẫn không dám giận hờn, nàng im lặng đi theo hắn một lúc sau đó kéo tay áo hắn.

Đông Phương Thanh Thương quay đầu nhìn nàng. Ánh mắt Hoa Lan nhỏ sáng lấp lánh nhìn hắn, "đại ma đầu này, bao nhiêu lâu ở chung với người, ta biết thật ra ánh mắt người kiên định hơn người khác nhiều lắm, người không hề xấu như trong truyền thuyết, trong lòng người ẩn chứa sự dịu dàng không ai nhìn thấy..."

"Người điên rồi à, từ đâu ảo tưởng ra những điều đó vậy."

Đông Phương Thanh Thương thẳng thừng vạch trần lời nói dối của Hoa Lan nhỏ, "Để dành sức lực, trân trọng thời gian không còn chiều nay đi."

Hoa Lan nhỏ: "..."

Đông Phương Thanh Thương cất bước đi tiếp. Hoa Lan nhỏ cơ hồ như muốn ôm chân hắn, "Đại ma đầu, người không thể thấy chết không cứu! Dù sao chúng ta cũng cùng vào sinh ra tử biết bao nhiêu lần! Cũng có tình nghĩa cùng chung hoạn nạn chứ!"

"Tình nghĩa?" Ma Tôn đại nhân chọn ra hai chữ trong lời Hoa Lan nhỏ để lặp lại, giọng điệu vô cùng mỉa mai.

Hoa Lan nhỏ nghiêng răng, đảo mắt nói: "Được, người không giúp ta, ta cũng không giúp người, người đừng hòng ra khỏi Mê trận này!"

Đông Phương Thanh Thương như nghe được chuyện cười, phì cười thành tiếng, "Tiểu hoa yêu, người sợ chết đến mức ăn nói bừa bãi à?"

Hoa Lan nhỏ lại nói: "Ta từng nghe chủ nhân kể chuyện về người, truyền thuyết nói người trời sinh có một đôi ma nhãn, xưng rằng trên thế gian này không có thứ gì người không nhìn xuyên qua được. Theo lý thì người rơi vào trong Mê trận này, lẽ ra có thể nhanh chóng nhìn ra được mắt trận, phá trận mà ra.

Nhưng trước đó lúc ta ở ngoài đã nghe thấy hộ vệ báo cáo với Thiên Ân lang quân có người xông vào Mê trận ngoài núi Thiên Ân, ngoài người ra chắc không còn ai khác đâu. Từ lúc đó tới giờ, qua một thời gian dài như vậy người vẫn chưa tìm được mắt trận, đại ma đầu..."

Hoa Lan nhỏ khựng lại, những lời nàng nói đều là suy đoán trong lòng, không hề chắc chắn, nhưng muốn Đông Phương Thanh Thương cứu mạng nàng, nàng đành phải liều chết giả vờ.

Giả vờ cao thâm và trấn định.

"Ta nghĩ nhất định là người chưa tìm ra được mắt trận. Còn nguyên nhân không nhìn ra chắc là ... do người mất pháp lực ..."

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương lạnh đi, liếc Hoa Lan nhỏ một cái. Sát khí ẩn chứa trong ánh mắt này khiến Hoa Lan nhỏ rụt về phía sau. Nhưng hắn không ra tay với nàng, chỉ lạnh lùng nhìn nàng, giống như đang chờ nàng nói tiếp.

Hoa Lan nhỏ dù sao cũng chột dạ với việc nói dối gạt người, nàng nói bừa mấy câu lấy can đảm: "Nếu không thì người cứ nghĩ đi, với tính tình của người, nếu pháp lực người vẫn còn, Thiên Ấn sơn nào được như hiện giờ, chỉ e núi và biển đều bị người lật ngược, giống như ba vạn binh mã kia, người phẩy tay áo là khiến người ta biến mất, đâu để mình chịu thiệt từng bước từ từ đi trong bóng tối. "

"Người hiểm khi cũng được lúc thông minh."

Xem ra nàng đoán bừa đúng hết luôn, Hoa Lan nhỏ hớn hở trong lòng, nghiêm túc nói tiếp: "Bởi vậy người phải cứu ta!"

Đông Phương Thanh Thương nhượng mảy.

"Ta biết mất trận ở đâu."

Sau đó Ma Tôn đại nhân bật cười, "Tiểu hoa yêu, người coi bốn tọa là trẻ con ba tuổi à?" Hắc lạnh lẽo nói, Trước khi bốn tọa cho người biết nơi này là Mê trận, người cơ hồ ngu xuẩn đến mức không biết bản thân đã rơi vào trong Mê trận. Bốn tọa há lại đi tin những lời cố vấn của người?"

"Ta có nói vớ vẩn hay không người nghe thì biết. "Hoa Lan nhỏ nói, "Ta được Thiên Ấn lang quân đưa về núi Thiên Ấn, Thiên Ấn lang quân thích sưu tầm bảo vật, còn chủ nhân ta lúc xưa là Ty Mệnh tinh quân trên trời từng viết mệnh cách của vô số người, nghiên cứu không ít về những vật hiếm có trên thế gian. Ta gần đèn thì sáng, cũng nhận biết được không ít bảo vật, lúc nói chuyện với Thiên Ấn lang quân khiến ngài ấy vô cùng kích động đối với việc ta nhận ra được những bảo vật này, bởi vậy đã đưa ta vào mật thất trong thư phòng."

Những chuyện này đều là sự thật, Hoa Lan nhỏ nói rất thản nhiên, Đông Phương Thanh Thương không dị nghị gì khác.

"Trước khi từ đường hầm trong thư phòng vào mật thất chứa bảo vật, ngài ấy xách đèn lồng đưa ta đi qua một con đường tối rất dài rất dài." Hoa Lan nhỏ chỉ phía trước, "Giống hệt như hiện giờ."

Đông Phương Thanh Thương khoanh tay, ánh mắt khẽ trầm ngâm.

"Khi đi tới mật thất chứa bảo vật, ta đang nhận diện bảo vật, ngài ấy nói đi lấy đồ cho ta ăn nên đi mất. Ta đang xem bảo vật trong phòng xui xẻo bất cẩn trúng phải cơ quan, bị rơi xuống chỗ gặp người lúc này."

Hoa Lan nhỏ nhìn ánh mắt khẽ sáng lên của Đông Phương Thanh Thương, "Người đoán được rồi chứ. Nơi ta ở là trong đảo trên núi Thiên Ẩn, hơn nữa lại là vị trí cực kỳ bí mật, bên trong còn giấu bảo vật, vốn không thể nào bày Mê trận, lý do duy nhất chính là nơi đó là mắt Mê trận. Những bảo vật kia phải giấu ở nơi cực kỳ bí mật, còn mắt trận đương nhiên cũng phải giấu ở nơi cực kỳ bí mật, bởi vậy tốt nhất giấu hai thứ này cùng một chỗ cho xong."

"Chỗ ta rơi xuống chắc chính là mắt trận, trong Mê trận, sai một ly đi một dặm, cách mắt trận càng gần càng khó tìm, đoạn đường vừa rồi chúng ta đi e là đã cách xa mắt trận. So với mắt trận, đại ma đầu, lối vào lúc người bước vào Mê trận chắc chắn dễ tìm hơn."

Đông Phương Thanh Thương nhướng mắt, "Bởi vậy?"

Hoa Lan nhỏ bắt chước dáng vẻ thảnh thơi lộ ra biểu hiện cao thâm khó lường của Ty Mệnh khi viết mệnh cách, "Động huyết ở đây có cảm giác giống hệt con đường ngầm Thiên Ẩn lang quân đưa ta đi qua trước đó, cứ như một đường ngầm khác trong gương. Bởi vậy, đại ma đầu, người đưa ta tới cửa vào, ta có thể tiện đường tìm được mắt trận."

Giọng Đông Phương Thanh Thương hơi quái lạ, "Người nhớ đường à?"

Hoa Lan nhỏ khẳng định đáp: "Ta nhớ đường."

"Tiểu hoa yêu, chưa có ai dám gạt bốn tọa."

Đó chẳng phải vì muốn sống sao! Ai muốn gạt người chứ!

Lòng Hoa Lan nhỏ ghen ngào cay đắng nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng điềm tĩnh, cười nói: "Đại ma đầu, tiên tử trên trời đều có tâm địa lương thiện, hơn nữa lại rất thành thật."

Hai người trong bóng tối đang giằng co trong im lặng, bỗng nhiên nghe thấy phía trước truyền tới tiếng vù vù.

Sắc mặt Đông Phương Thanh Thương nặng nề, Hoa Lan nhỏ cũng vội điều chỉnh trạng thái, vô thức trốn sau lưng hắn, "Đó là tiếng gì vậy?"

Đông Phương Thanh Thương khẽ chau mày, "Sát khí trong trận đã động rồi."

Trong trận này còn có sát khí nữa! Hoa Lan nhỏ than thầm trong lòng, Thiên Ấn lang quân thật ra cũng nham hiểm độc ác quá! Đây không chỉ là Mê trận mà còn là Sát trận nữa! Chả trách không ai có thể bước ra...

"Ầm" một tiếng, ở ngã rẽ phía trước lóe lên ánh lửa, một ngọn lửa mãnh liệt bùng lên, cháy lan về phía Đông Phương Thanh Thương và Hoa Lan nhỏ đang sững sờ.

Ngũ hành của Ma Tôn là Hỏa, trên thế gian này không có ngọn lửa nào ghê gớm hơn bản thân Ma Tôn hẳn. Đông Phương Thanh Thương thấy vậy không hề sợ hãi, còn Hoa Lan nhỏ lại sợ đến sắp chết, tốc độ của ngọn lửa cực nhanh, thậm chí không cho Hoa Lan nhỏ tóm lấy hắn thì đã đốt cháy váy nàng.

Nàng kinh hô liên tiếp, tưởng như là mình sắp bị thiêu sống trong ngọn lửa này, nhưng nhin một lúc cũng không thấy cơ thể truyền tới cảm giác bỏng rát.

Hoa Lan nhỏ sửng sốt lâu thật lâu mới phản ứng lại được, đúng rồi nhỉ, cơ thể hiện giờ của nàng là dùng đất sét nặn thành, lúc chế tạo cơ thể không biết đã dùng lửa nung qua bao nhiêu lần. Vì thế không cần phải sợ ngọn lửa này, Thiên Ân lang quân chỉ dặn dò nàng đề phòng nước thôi.

Hoa Lan nhỏ biết mình không chết nên yên lòng, cặp mắt nhìn xuống, trái tim mới bình yên lập tức lại bị xách lên một trăm tám mươi lần.

Y Phục! Y Phục!

Y Phục của nàng không làm từ đất sét! Cũng không được Ma giới cung phụng như đại ma đầu! Đó chỉ là y phục bình thường! Lần này bị đốt cháy hết sạch!

Váy, tất, áo lót quần lót, ngay cả yếm cũng không tha!

Đại ma đầu vẫn còn đây mà!

Tuy cơ thể này làm từ đất sét! Nhưng bắt nàng trần trụi đối diện với đại ma đầu cũng xấu hổ lắm đó! Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý để nam nhân nhìn đâu! Cháy hết! Cháy hết rồi! A...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 30

Ngọn lửa như sóng ủa tới, lúc sắp quét qua hết, trên người Hoa Lan nhỏ cơ hồ đã không còn mảnh vải che thân.

Nàng hoảng sợ “Òa” lên, ôm chầm ngực mình.

Đông Phương Thanh Thương đứng trước mặt nàng nghe thấy động tĩnh này thì định quay đầu, Hoa Lan nhỏ không hề do dự chào hỏi gáy hấn bằng một cái tát: “Không được quay lại!” Cái tát này mạnh tới nỗi khiến đầu hấn lệch sang một bên.

Trán Đông Phương Thanh Thương nổi gân xanh.

Lúc này ngọn lửa đã qua, trong động khôi phục lại vẻ chết chóc, Ma Tôn đại nhân lạnh lùng quay đầu lại, “Tiểu hoa yêu, người ngày càng được đăng chân lân đăng...”

Ánh nhìn của hấn thoáng dừng lại, giọng nói chợt tắt.

Hoa Lan nhỏ đang trần trụi cuộn mình ngồi xổm dưới đất, hai tay vòng kín ngực, có thể nhìn ra được nàng đang gắng sức che chắn cơ thể mình. Nhưng cho dù là vậy, Đông Phương Thanh Thương vẫn nhìn thấy da thịt trắng bóng sau lưng, xương bướm thoát ẩn thoát hiện của nàng, vì ngồi xổm nên sống lưng vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp, loáng thoáng đường nét ẩn giấu dưới sống lưng.

Không biết vì lạnh hay căng thẳng, cơ thể nàng đang run khẽ.

Hoa Lan nhỏ cắn chặt môi, một lúc lâu sau mới khóc lóc nói: “Đã nói không được quay lại mà...”

Ma Tôn đại nhân nhìn nàng, giọng điệu lạnh nhạt, “Bốn tọa không có hứng thú với người.”

Phải rồi, đừng nói đây là cơ thể dùng đất sét nặn thành, mà cơ thể vốn có của nàng cũng từng bị Đông Phương Thanh Thương “dùng” rồi, hẳn có hứng thú gì được chứ. Hơn nữa trong thế giới yêu ma, nữ yêu ma cơ thể trần trụi đâu đâu cũng thấy. Nghe nói thời Thượng cổ, các nữ yêu ma cởi mở không hề kiêng dè, ắt là Ma Tôn hẳn đã nhìn quen mắt từ lâu lắm rồi. Hôm nay cho dù để hắn nhìn thấy hết cơ thể này, e rằng hắn cũng không thèm hóa thân thành sói làm chuyện mờ tối gì đó với nàng.

Nhưng mà...

Nàng rất xấu hổ!

Hoa Lan nhỏ cúi mặt, “Đại ma đầu, người cởi y phục ra đi...”

Ma Tôn đại nhân nhướng mày, “Người định dụ dỗ bốn tọa đó à?”

“Ta chỉ muốn mượn chiếc áo bào đen của người thôi!” Hoa Lan nhỏ cuộn mình thành một khối, sau đó chìa tay với Đông Phương Thanh Thương, “Áo bào...”

Ma Tôn đại nhân thờ ơ, “Nếu bốn tọa không cho thì người định thế nào?”

Bàn tay của Hoa Lan nhỏ cứng đờ trong không trung, sau đó lặng lẽ rút về. Lâu thật lâu không lên tiếng nữa.

Đông Phương Thanh Thương nhìn thấy cơ thể nàng ngày càng run rẩy, cuộn lại ngày càng chặt hơn, đầu càng vùi sâu hơn, giống như một con nhím bị trêu chọc, chỉ biết cuộn mình ôm chặt tim gan tội nghiệp, hoảng sợ bất an.

Hắn quay đầu đi, không nhìn Hoa Lan nhỏ nữa.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy Đông Phương Thanh Thương nhất định sẽ buồn cười lắm khi nhìn thấy nàng như vậy, cảm giác bất an xen lẫn tủi nhục và xấu hổ trong lòng không ngừng lan rộng. Nhưng bỗng nhiên, một mảnh vải còn hơi ẩm phủ lên đầu nàng, giống như một đạo Thanh tâm chú, lập tức trấn áp mọi cảm xúc tiêu cực trong lòng nàng xuống.

Nàng vô thức chộp lấy y phục phủ xuống đầu mình.

Là hắc bào của Đông Phương Thanh Thương.

Hoa Lan nhỏ không dám tin Ma Tôn khốn kiếp này cũng có lúc tốt bụng đến vậy, nàng mở to mắt ngược đầu nhìn hắn. Bốn mắt giao nhau, trong Mê trận tối tăm chỉ có Dạ quang châu dưới đất phát ra ánh sáng mờ mờ, còn trong đôi mắt đen tuyền của hắn chỉ có hình bóng của nàng.

“Không lấy à?” Hắn nói.

Hoa Lan nhỏ vội túm lấy hắc bào, “Lấy!” Nàng không buồn khách sáo với Đông Phương Thanh Thương, tựa như sợ bị hắn trêu chọc, vội vàng lấy áo cuộn chặt lên người, mặc kệ tay áo còn chưa mặc, tóm lại cứ che ngực và hông trước.

Đến khi nàng tay chân luống cuống khó khăn lắm mới mặc được chiếc áo xong, ngẩng đầu nhìn lên, Đông Phương Thanh Thương đang đứng bên cạnh xoay lưng lại, chẳng thèm nhìn nàng lấy một lần.

Hoa Lan nhỏ đột nhiên có cảm giác xấu hổ khi lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nàng vội sửa lại áo, hắng giọng: “Đại ma đầu...” Đông Phương Thanh Thương không đáp, Hoa Lan nhỏ nói tiếp: “Đa tạ...”

“Ta còn cần thắt lưng của người nữa...”

Bước chân Đông Phương Thanh Thương khựng lại, quay đầu nhìn Hoa Lan nhỏ đang mặc áo bào của mình. Chiếc áo vừa vắn với hăn mặc trên người Hoa Lan nhỏ giống như trùm cho nàng một miếng vải đen to thật to, vạt áo phết dưới đất không nói, ngay cả tay áo to rộng cũng sắp phết đất.

Ma Tôn đại nhân thẳng thừng chê bai: “Lùn.”

Trán Hoa Lan nhỏ cũng nổi gân xanh, nhưng cuối cùng vẫn nghiêng rằng nhin lại. Túm lại đoạn y phục thừa trên eo, “Ta đâu thể vừa xách áo vừa đi chứ... Thắt lưng của người...” Hoa Lan nhỏ nhìn Đông Phương Thanh Thương, hăn đang mặc áo trong màu đen, sợi thắt lưng đó dùng để cột quần bên trong. Nếu tháo thắt lưng ra, chắc đại ma đầu sẽ phải trở mộng bước đi quá...

Chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó thôi Hoa Lan nhỏ đã im lặng...

“Thôi ta cứ xách vậy...”

Hoa Lan nhỏ còn chưa dứt lời, phía trước lại truyền tới một tiếng “Ầm”.

Mặt Hoa Lan nhỏ tái đi, nàng nghe được âm thanh này, là... tiếng nước tuôn trào!

Sau bài học bị lửa thiêu lần trước, lần này Hoa Lan nhỏ nhào tới bên cạnh Đông Phương Thanh Thương, tóm chặt chân tay hăn, “Làm sao đây, đại ma đầu!” Mặc kệ hăn chau mày, nàng hoảng loạn nói: “Thiên Ân lang quân nói cơ thể của ta làm bằng bùn, không thể xối nước, nước xối vào sẽ rã ra!”

Đông Phương Thanh Thương nghe vậy vẫn hết sức thản nhiên, “Vậy à, để bốn tóa xem thử rã ra như thế nào.”

Hoa Lan nhỏ cả kinh, “Lòng dạ người sao lại độc ác quá vậy!”

Trong lúc tranh cãi, tiếng nước ầm ầm ngày càng gần, Hoa Lan nhỏ sợ đến mức cả gương mặt không còn huyết sắc, ôm chặt cổ Đông Phương Thanh Thương trèo lên lưng hắn. Hai chân kẹp lấy eo hắn, Ma Tôn đại nhân đen mặt quát: “Xuống ngay cho ta!”

Hoa Lan nhỏ có gốc cũng không leo xuống!

Giây phút sinh tử, nàng cũng mặc kệ có tay giữ áo không, chi khoác hắc bào lên lưng, cả thân hình trần trụi áp vào lưng Đông Phương Thanh Thương, ôm chặt lấy hắn như một con mực, lớn tiếng nói: “Một là người cho ta vào trong cơ thể người, không thì nghĩ cách khác đi!”

Ở tư thế này mà nói câu này thật sự quá mờ tối, khiến người ta không thể không tưởng tượng xa vời.

Nếu đổi lại một người khác bò lên lưng Ma Tôn hắn và nói lời này, chỉ e người đó đã chết mất xác từ lâu. Nhưng Hoa Lan nhỏ nói ra, cảm giác bất lực trong lòng Đông Phương Thanh Thương dường như còn mạnh hơn cả tức giận, hắn đành mặt đưa tay lên gỡ cánh tay đang ôm mình, “Xuống ngay!”

Nhưng tay còn chưa chạm vào Hoa Lan nhỏ đã nghe nàng kinh hô: “Gãy rồi gãy rồi!”

Đầu Hoa Lan nhỏ áp vào mặt hắn, vùi trên hõm cổ hắn, nước cuồn cuộn phía trước đã vòng qua ngã rẽ, như hổ như sói ập tới Đông Phương Thanh Thương.

Trong nước có pháp lực.

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương lạnh hơn, lắc cốt lan trong tay, chạc cây tức tức mọc ra, kết thành một vòng tròn như một kết giới bên cạnh hắc và Hoa Lan nhỏ. Bên trong chạc cây ngày càng nhiều nhánh, ngăn cách giữa bên trong và bên ngoài. Phía bên ngoài, cảnh khô thô dài dăm sâu vào vách đá bên cạnh, cố định quả cầu làm từ sợi mây lên vách đá.

“Ầm”, cốt lan dưới chân hắc chao đảo, là nước bên ngoài va vào phần ngoài của cốt lan.

Hoa Lan nhỏ không cảm thấy cơ thể bị ướm nàng mới dám ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, vừa nhìn bèn ngây người: “Đại ma đầu, vòng tay đó lợi hại đến vậy sao...”

Đông Phương Thanh Thương chẳng buồn nhìn tới nàng, chỉ nói: “Nơi này là Sát trần ngũ hành, mượn sức ngũ hành để giết người trong trận, ở trong trận càng lâu Sát khí Ngũ hành càng mạnh. Lửa ban này chỉ là lửa phàm, nhưng nước này lại có xen lẫn pháp lực, công kích tiếp theo sẽ càng khó ứng phó hơn.”

Hoa Lan nhỏ nghe vậy ngây người.

“Tiểu hoa yêu, tốt nhất là người cầu nguyện cho mình thật sự nhớ đường tìm ra mắt trận.”

“...”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 31

Bóng tối tựa như vô cùng vô tận, Hoa Lan nhỏ không biết mình đã đi trong này bao lâu, nhưng nàng không có tâm trạng than mệt, cũng không có tâm trạng suy nghĩ trong Sát trận ngũ hành này còn có công kích gì đánh tới nữa. Nàng nhìn theo bóng Đông Phương Thanh Thương phía trước im lặng không nói lời nào.

Có lẽ ánh mắt nàng quá chăm chú khiến Đông Phương Thanh Thương không thể tiếp tục phớt lờ, hần nghiêng mắt liếc nhìn Hoa Lan nhỏ. Hoa Lan nhỏ cũng không tránh ánh mắt hần, gương đôi mắt lấp lánh nhìn hần.

Ma Tôn đại nhân quay đi.

Hoa Lan nhỏ vẫn chăm chú nhìn hần.

Đông Phương Thanh Thương cố nhịn nhưng không nhịn được, “Người lại muốn thế nào?”

“Đại ma đầu.” Hoa Lan nhỏ nghiêm túc nói, “Ta hỏi người một câu nhé, người nói thử chúng ta đi chung lâu vậy rồi, nếu người thật sự nhẫn tâm giết ta, chắc ta cũng chạy không thoát, nhưng tại sao người lại không nhẫn tâm giết ta?”

Bước chân Đông Phương Thanh Thương khựng lại, hần quay đầu nhìn Hoa Lan nhỏ, ánh mắt sâu thẳm, “Thì ra người muốn chết à?” Hần nói,

“Bốn tọa tác thành cho người.” Hắc đưa tay, móng tay bén nhọn lóe lên sát khí dưới ánh sáng của Dạ quang châu.

Hoa Lan nhỏ nhìn đến lòi mắt, vội xua tay, “Không không không, người hiểu lầm rồi, bình tĩnh đi đã ...”

Hoa Lan nhỏ lui về phía sau một bước, nhưng cảm thấy vùng đất vừa rồi còn cứng đờ bỗng hơi mềm. Nàng ngậy người, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện con đường mình đi qua đã trở nên nhão như bùn, mềm như bông, gót chân nàng đã lún vào trong đầm lầy.

Là Thổ! Thổ trong Sát trận ngũ hành!

Hoa Lan nhỏ không dám la hét nữa, phản ứng đầu tiên là kéo cánh tay Đông Phương Thanh Thương, “Đại ma đầu, kéo ta ra.”

Ma Tôn đại nhân vô cảm lên tiếng: “Chẳng phải vừa rồi người còn chê bốn tọa không đủ nhấn tâm sao?”

“Lúc này là lúc tính toán những chuyện nhỏ nhất đó sao!” Hoa Lan nhỏ sắp phát điên, “Sao gần đây người tính toán chi li quá vậy!” Ánh mắt nàng nhìn về phía chân Đông Phương Thanh Thương, kinh hãi nói, “Người còn không kéo ta lên thì người cũng chìm xuống luôn đấy!”

Đông Phương Thanh Thương nhìn xuống, ánh mắt sa sầm, cốt lan trên cổ tay cử động, mọc ra sợi mây, tựa như một lưới nhện phân thành vô số nhánh, đâm sâu vào vách đá bốn phía.

Hắc tóm lấy cánh tay Hoa Lan nhỏ, kéo nàng lên trên nhưng không kéo được.

Chân Hoa Lan nhỏ đã chìm vào trong bùn, hơn nữa bùn nhão khiến đôi chân làm từ đất sét của Hoa Lan nhỏ trở nên mềm nhũn, gần như sắp hòa vào đất.

Hoa Lan nhỏ kinh hô liên tiếp: “Mạnh lên, mạnh lên!”

Đông Phương Thanh Thương dùng tay kéo mạnh, “phực” một tiếng, hẳn đã kéo đứt cánh tay của Hoa Lan nhỏ.

Mọi thứ cứng đờ trong tích tắc.

Ngay cả Ma Tôn xưa nay quen với sóng to gió lớn cũng sững sốt, hẳn nhìn màu sắc trên cánh tay từ trắng như ngọc biến thành màu bùn đất, dần dần trở nên cứng ngắt xám xịt, tan rã vào trong bùn đất dưới chân.

Hoa Lan nhỏ ngạc nhiên nhìn hồi lâu, lát sau tựa như mới phản ứng được, dùng bàn tay khác ôm chỗ gãy kêu lên đau đớn.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc chậm trễ này, nửa cơ thể của Hoa Lan nhỏ đã tan vào trong bùn, nàng tự biết dù thế nào mình cũng không bò ra được, huống hồ cho dù bò ra được, cơ thể đứt tay cụt chân kia cũng không thể dùng được nữa! Nàng vội chìa bàn tay còn lại về phía Đông Phương Thanh Thương, hoảng hốt bất an nhìn hẳn, “Đại ma đầu, mau mau mau, cho ta vào trong cơ thể người đi ...”

Nếu có nước mắt, chắc hẳn bây giờ nàng đã nước mắt đầm đìa. Đông Phương Thanh Thương nhìn vẻ mặt Hoa Lan nhỏ mà nghĩ vậy.

“Người không thể thấy chết không cứu! Chẳng phải đã nói tìm được cửa vào Mê trận ta sẽ đưa người đi tìm mắt trận sao? Ta thật sự tìm được đường mà! Người cho ta vào trong cơ thể người đi! Ta chỉ ở một lúc thôi, chút nữa chúng ta ra ngoài Thiên Ấn lang quân kia sẽ nặn cho ta một cơ thể khác ...”

Đang nói thì ngực nàng cũng chìm vào trong bùn.

“Đại ma đầu ...” Hoa Lan nhỏ cảm thấy lần này chắc Đông Phương Thanh Thương thật sự thấy chết không cứu.

Cũng phải, Ma Tôn thượng cổ như hắc sao có thể cho phép một tiểu hoa linh bỗng nhiên tùy ý thao túng cơ thể mình, hắc nhất định không muốn nếm trải thêm lần nào nữa những chuyện mất mặt lúc trước ...

Bùn đã ngập mũi Hoa Lan nhỏ, nàng tuyệt vọng nhắm mắt.

Vì thế nàng không kịp nhìn thấy bàn tay Đông Phương Thanh Thương khẽ đưa lên ...

Nhưng đúng lúc ấy, Đông Phương Thanh Thương bỗng cảm thấy cốt lan truyền tới một hồi chấn động khác thường, hắc ngẩng đầu nhìn lên, vách đá cả hang động cũng hóa thành bùn, ập xuống đầu hắc như tuyết lở, cốt lan vẫn chưa kịp hình thành thể phòng ngự, Đông Phương Thanh Thương đã bị chôn vùi bên trong.

Bùn đất lạng ngắt dần dần hóa thành mặt đất cứng đờ, tựa như vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì.

Hoa Lan nhỏ nghe thấy âm thanh vô cùng ồn ào, giống như núi đất lở, giống như sông lớn nứt toát, giống như sinh linh vạn vật đang đau đớn rên la. Nàng nhú mày, mở mắt ra, tất cả những điều đập vào mắt càng khiến Hoa Lan nhỏ kinh hãi vô cùng.

Nàng giống như bị sức mạnh gì đó kéo lên không trung, mặt đất đang ở dưới chân nàng, nhưng hoàn toàn khác với những gì nàng thấy ban nãy. Núi sông vụn vỡ, sinh linh đồ thán, mặt đất toàn là những vết thương sâu thấy đáy, nham thạch cháy cuộn cuộn bên dưới cũng có thể thấy rõ ràng, trông như đất đang chảy máu, khiến người ta giật mình khi nhìn thấy.

Hoa Lan nhỏ vẫn chưa kịp tỉnh táo lại, bỗng nổi lên một cơn gió lớn, trong gió như có lưỡi đao xé rách không khí, gió chém tan mây đen trên trời. còn ở hướng gió truyền tới là hai bóng người đang không ngừng gia đấu, Hoa Lan nhỏ biết một trong số đó là Đông Phương Thanh Thương.

Nhưng Đông Phương Thanh Thương này dường như rất khác với Đông Phương Thanh Thương nàng nhìn thấy.

Màu mắt như máu, mi tâm có một ấn kí đỏ tươi như kiếm, hắc đang giao đấu với một nữ nhân, toàn thân hắc bùng lên sát khí, trên mặt là nụ cười gian xảo, ngông cuồng chẳng mấy may quan tâm đến núi sông vụn vỡ. So với Đông Phương Thanh Thương mà Hoa Lan nhỏ nhìn thấy, dường như người này tàn nhẫn và ác hơn.

Trường kiếm đỏ lửa trong tay Đông Phương Thanh Thương mang theo thế sấm sét ngàn cân, chém về phía nữ nhân trước mặt, trong tiếng hét của hắc, nữ nhân kia nâng kiếm lên đỡ, Hoa Lan nhỏ biết trong tay nữ nhân đó là trường kiếm Sóc Phong.

Lúc hai kiếm giao nhau, một cơn sóng khổng lồ quét ngang sinh linh bốn phía khiến Hoa Lan nhỏ đột nhiên bừng tỉnh, nữ nhân đó chính là Thiên Địa chiến thần trong truyền thuyết. Còn lúc này cảnh tượng nàng nhìn thấy ắt hẳn là trận chiến từ xưa giữa Đông Phương Thanh Thương và Xích Địa nữ tử thời Thượng cổ.

Nhưng ... tại sao nàng lại nhìn thấy cảnh này?

Không phải nàng đang ở trong Sát trận ngũ hành dưới núi Thiên Ấn sao? Không phải nàng đang bị bùn đất vùi lấp trước mắt Đông Phương Thanh Thương sao? Tại sao nàng ...

“Qua đây.”

Hoa Lan nhỏ còn chưa nghĩ ra nguyên do, bỗng lưng bị siết lại, nàng bị người ta tóm sang một bên, vừa rời khỏi nơi đó, ở đó bỗng có một luồng sát khí quét qua, xé rách không gian thủng một lỗ. Hoa Lan nhỏ ngạc nhiên quay đầu, nhìn thấy Đông Phương Thanh Thương đang đứng sau lưng nàng.

“Đại ... đại ma đầu?”

Hoa Lan nhỏ hoàn toàn không rõ tình cảnh lúc này, nàng nhìn Đông Phương Thanh Thương đang giao chiến với Xích Địa nữ tử bên kia, lại nhìn Đông Phương Thanh Thương mắt đen tóc trắng chỉ mặc áo trong màu đen sau lưng, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Trận trong trận” Đông Phương Thanh Thương nói, “Thổ trong Sát trận ngũ hành chính là trận trong trận.”

Hoa Lan nhỏ chờ người, “Trận trong trận ... Tại sao ta lại nhìn thấy cảnh người và Xích Địa nữ tử đánh nhau thời Thượng cổ? Đây là trận gì? Làm sao phá được?”

Đông Phương Thanh Thương sầm mắt, lúc trả lời cố ý phớt lờ hai câu hỏi trước của Hoa Lan nhỏ: “Trận pháp trong thiên hạ, bất luận là trận gì đều có mắt trận, tìm được mắt của trận này đương nhiên không công cũng tự phá.”

“Vậy mắt trận ở đâu?”

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương dừng ở chỗ hai người đang không ngừng giao đấu. Hoa Lan nhỏ cũng nhìn theo ánh mắt hẩn, sau đó tái mặt, “Người nói ... hai người không ngừng đánh nhau kia là mắt trận à?”

Hẩn không đáp, coi như ngầm thừa nhận.

Hoa Lan nhỏ nhìn xung quanh, “Đánh kịch liệt như vậy, chúng ta làm sao lại gần họ được? Vừa rồi người kéo ta ra là vì sát khí trong trận này thật sự có thể gây thương tổn đúng không?”

Đông Phương Thanh Thương gật đầu, “Sát khí này có vẻ như sinh ra từ giao đấu của họ, nhưng thật ra không phải, đó là sát khí trong trận tự sinh

ra.” Hãn ngạo mạn nói, “Trận chiến giữa bốn tọa với cô ta thời Thượng cổ há chỉ có chút uy lực như thế này.”

Nghe ra ... dường như hãn cũng còn kiêu ngạo lắm ...

“Nhưng sát khí của trận này không tổn hại được ta, còn người, bám chặt lấy thân xác này đi, bốn tọa tự nhiên sẽ không để người chết quá nhanh.”

Thân xác này?

Hoa Lan nhỏ lấy làm lạ, cúi đầu nhìn xuống, bấy giờ mới hoảng hốt cảm giác được, chả trách vừa rồi nàng vẫn luôn cảm thấy tứ chi rã rời! Thì ra tay chân nàng đều mất hết rồi, chỉ còn lại ngực và đầu đang vắt một mảnh vải rách, bị Đông Phương Thanh Thương xách trong tay.

“Trời ạ! Thảm quá không nỡ nhìn!” Hoa Lan nhỏ kinh hô, “Ta hận người!” Nàng nói, “Vừa rồi nếu người chịu dời một chỗ trong cơ thể cho ta, ta đâu có như thế này đâu!”

Ma Tôn đại nhân nheo mắt nhìn nàng, “Nếu không phải bốn tọa kéo thân tàn của người trong bùn ra, có lẽ người đã hồn phi phách tán trong Sát trận rồi không chừng.”

Hoa Lan nhỏ tức tối, “Nếu người thật sự muốn cứu ta, tại sao không dứt khoát cho ta mượn nửa cơ thể dùng chung!”

“Tại sao bốn tọa phải cứu người?”

Câu này khiến Hoa Lan nhỏ ghen lời.

“Người nói người tìm được mắt trận, bốn tọa miễn cưỡng tin người, chỉ cần giữ được cho người không hồn phi phách tán là nhân từ lớn nhất rồi, còn về những thỉnh cầu khác của người thì phải xem tâm trạng của bốn tọa.”

Hoa Lan nhỏ nghiêng rằng nhưng cũng không dám thật sự trở mặt, hẳn nói không sai, rời khỏi Đông Phương Thanh Thương trong này, có lẽ ngay cả hồn phách mình nàng cũng không giữ nổi.

Nhưng nàng thấy uất ức, nghĩ kĩ lại, nàng ở chung với hắn đã bao lâu đâu, vậy mà trước sau đã hư hết mấy cơ thể!

Nếu không phải đầu óc nàng thông minh cơ trí, hồn phách nàng mạnh mẽ, e là nàng đã hóa thành một làn khói tan biến trong thế gian này từ lâu rồi.

“Chắc chắn là số mạng chúng ta khắc nhau.” Hoa Lan nhỏ thì thầm lẩm bẩm.

Đông Phương Thanh Thương nghe vậy chỉ hừ lạnh, chẳng buồn so đo với Hoa Lan nhỏ.

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Thiên Ân lang quân: “A Lan, ta tới trễ, nàng có bị ăn hiếp không?”

Đông Phương Thanh Thương: “Thằng cha này là ai?”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 32

Thân hình Đông Phương Thanh Thương khẽ động.

Hoa Lan nhỏ lấy làm lạ, Đông Phương Thanh Thương không có pháp lực sao hẳn có thể bay lên trong trận này? Nàng ngoẹo đầu quan sát phía sau hẳn, lúc này mới phát hiện thì ra cốt lan sau lưng hẳn kết thành một đôi cánh khổng lồ, vẫy cánh đưa họ bay về phía trước.

Hoa Lan nhỏ ngây người, “Chẳng phải người nói cái này chỉ có tác dụng phòng ngự thôi sao?”

“Cốt lan ăn sát khí mà sống, nơi này đâu đâu cũng là sát khí, đương nhiên bốn tọa muốn dùng thế nào thì dùng.” Sắc mặt Đông Phương Thanh Thương vẫn lạnh nhạt như thường, nhưng Hoa Lan nhỏ nhạy bén phát giác được giọng điệu hẳn căng thẳng.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy chiếc cằm góc cạnh rõ ràng của Đông Phương Thanh Thương, hỏi hẳn: “Đại ma đầu, hình ảnh trong trận này có liên quan tới người phải không?”

Trong trận này chỉ có nàng và Đông Phương Thanh Thương, hình ảnh thời Thượng cổ này Hoa Lan nhỏ chỉ từng nghe nói, chưa từng nhìn thấy. Nhưng cảnh tượng sống động ngay trước mặt họ lúc này đây như mới xảy ra hôm qua, ngoài việc trận pháp này khơi gợi hồi ức trong lòng hẳn chắc không còn cách giải thích nào khác.

“Người và Xích Địa nữ tử...” Hoa Lan nhỏ còn chưa nói hết, bỗng bên kia lóe lên ánh sáng tím.

Khí tức của Đông Phương Thanh Thương chuyển động, đôi cánh do cốt lan kết thành sau lưng bỗng giật mạnh, tựa như biểu đạt dao động cảm xúc của chủ nhân.

Hoa Lan nhỏ nhìn về phía hai người đang giao đấu, thấy không biết từ lúc nào, bên đó xuất hiện một bóng người màu tím, y nhân lúc Đông Phương Thanh Thương đang giao đấu với Xích Địa nữ tử, chém mạnh lên lưng Đông Phương Thanh Thương khiến hắc nãi giận, quay đầu dùng trường kiếm đâm vào tim kẻ đánh lén. Trong phút chốc ngọn lửa bùng lên trên người kẻ đánh lén.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là kẻ đánh lén kia không chết ngay lúc ấy, y dường như dốc hết toàn bộ sức lực kéo cánh tay Đông Phương Thanh Thương lại, không để hắc nãi rút kiếm ra khỏi ngực mình.

Vào lúc này, trường kiếm Sóc Phong trong tay Xích Địa nữ tử bùng lên hào quang, từ phía sau Đông Phương Thanh Thương đâm xuyên qua người hắc nãi.

Trúng ngay giữa tim, hàn khí của trường kiếm Sóc Phong khiến ngực Ma Tôn lập tức kết thành những hạt băng, như những hạt băng màu lam Hoa Lan nhỏ nhìn thấy trong động băng núi Côn Luân lúc trước, nhiệt độ cực lạnh, giống như dây leo phủ khắp người Đông Phương Thanh Thương.

Trường kiếm lửa trong tay Ma Tôn lỏng ra, lưỡi kiếm do pháp lực ngưng tụ thành tan biến trong tích tắc, kẻ đánh lén áo tím từ không trung rơi xuống, thân hình biến mất. Xích Địa nữ tử tựa như muốn rút kiếm đuổi theo, nhưng lúc này Đông Phương Thanh Thương lại giữ chặt trường kiếm Sóc Phong đang đâm xuyên ngực mình, mặc kệ hàn khí trên kiếm khiến tay hắc nãi kết băng.

Hoa Lan nhỏ kinh ngạc há miệng: “Đại ma đầu... đây... đây đều là thật sao?”

Thì ra...

Trong trận chiến thời Thương cổ, không phải một mình Xích Địa nữ tử đánh bại Đông Phương Thanh Thương, lúc đó còn có một người khác... Nhưng tại sao, trong tất cả các sách cổ liên quan đến trận chiến này chưa bao giờ có ghi chép về sự tồn tại của người này. Thậm chí ngay cả Ty Mệnh tinh quân chủ nhân nàng cũng không biết chuyện này...

Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương, trông thấy ánh mắt hân hoan sáng tỏ, gió từ đôi cánh cốt lan sau lưng càng cuồng bạo hơn, khiến người ta bất an.

“Đại ma đầu?”

Hoa Lan nhỏ biết trận trong trận xuất hiện cảnh tượng này nhất định có nguyên nhân, Sát trận huyền cảnh mượn khe hở tối tăm trong lòng người để mai phục, sau đó chờ thời cơ hành động, lúc lòng người lạc lối sẽ thời cơ giết người đó.

Huyền cảnh Hoa Lan nhỏ nhìn thấy trước đó cũng vậy, huyền cảnh này cũng vậy.

Đời Đông Phương Thanh Thương chỉ chiến bại một lần duy nhất, trong lòng hân nhất định cực kỳ không cam, nhưng bây giờ Hoa Lan nhỏ nhìn thấy được, hân vì bị người ta đánh lén sau đó mới bị chư thần giết chết. Với tính cách của Ma Tôn hân, oán hận bất mãn trong lòng hân đối với chuyện này nhất định rất mãnh liệt.

Nếu Đông Phương Thanh Thương bị tình này cảnh này mê hoặc tâm trí, chìm vào phần hận, vậy chỉ dựa vào một mình nàng làm sao phá trận?

Hoa Lan nhỏ liền lấy đầu húc vào eo Đông Phương Thanh Thương, “Đại ma đầu, người không thể bị huyễn cảnh này mê hoặc mất đi lý trí, người bị nhốt ở đây cũng không sao, nhưng ta còn phải ra ngoài nữa!”

Ma Tôn đại nhân mặc kệ nàng lái nhái.

Hoa Lan nhỏ chỉ còn cách dùng đầu húc liên tiếp vào eo Đông Phương Thanh Thương, “Đại ma đầu, đại ma đầu, người tỉnh táo lại mau!”

Húc một hồi lâu mà Đông Phương Thanh Thương không có phản ứng, Hoa Lan nhỏ thoáng suy nghĩ, hết cách rồi, nàng há miệng cắn lên eo hắn. Răng nghiền thật chặt, chẳng hề tiếc sức chút nào.

Cơ thể Đông Phương Thanh Thương dường như bất giác khẽ chấn động. Hoa Lan nhỏ nhả ra, ngẩng đầu nhìn lên thấy hắn đang cúi đầu xuống, ánh mắt tối tăm nhìn mình, Hoa Lan nhỏ toét miệng cười, “Đại ma đầu, cơ thể người đạo thương bất nhập, nhưng không ngờ lại sợ nhốt... Ừ...”

Mặt Hoa Lan nhỏ bị Ma Tôn đại nhân bóp lại, ánh mắt hắn lạnh lẽo, “Tiểu hoa yêu, người còn dám cắn cơ thể bốn tọa nữa à?”

Mặt Hoa Lan nhỏ bị bóp đến biến dạng, nàng chu miệng nhưng không nói ra được chữ nào.

Vào lúc này, hình ảnh trong huyễn cảnh bỗng nhiên rung chuyển. Sát khí trong trận sục giảm, đôi cánh kết từ cốt lan sau lưng Đông Phương Thanh Thương run rẩy. Ánh mắt hắn khẽ sầm xuống.

Hoa Lan nhỏ cựa quậy quay đầu nhìn về phía trước, sau đó kêu lên thành tiếng: “Biến mất rồi!”

Ma Tôn và Xích Địa nữa tử được Sát trận kéo ra đều biến mất.

Đông Phương Thanh Thương nhướn mày, “Trận bị phá rồi.”

“Hả?”

Trận bị phá rồi? Nhưng rõ ràng họ chưa làm gì hết mà!

Hoa Lan nhỏ còn đang ngơ ngác thì cảm giác mất trọng lượng đột ngột ủa tới, nàng hoảng loạn quay đầu, thấy đôi cánh lớn do cốt lan kết thành sau lưng Đông Phương Thanh Thương cũng biến mất! Họ đang nhanh chóng rơi xuống dưới, Hoa Lan nhỏ muốn bám lấy Đông Phương Thanh Thương nhưng nàng không có tay!

“Đại ma đầu!” Hoa Lan nhỏ hoảng hốt hét to, “Người phải giữ chặt ta đó nhé!”

Đông Phương Thanh Thương không đáp.

Khi Hoa Lan nhỏ đang sợ hãi vì bị mất trọng lực, thành linh cảm thấy có một bàn tay vòng qua cổ nàng, ôm nàng vào lòng.

Vòm ngực ấm nóng có sức mạnh khiến nàng yên lòng.

Nàng sẽ không chết. Trong lòng Hoa Lan nhỏ bất chợt kiên định trào dâng ý nghĩ này, nàng sẽ không chết, vì có đại ma đầu ở đây.

Bỗng nhiên thân hình nàng trĩu xuống, Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình rơi xuống đất nhưng không hề đau đớn. Nàng mở mắt, trước mặt tối đen, cảm giác được mặt mình hình như đang vùi trong bùn.

Trong ánh sáng sắp lụi tàn, nàng lơ mơ nhìn thấy một tia sáng.

“Coi như cũng kịp lúc.” Giọng Thiên Ân lang quân vang lên bên tai nàng, “A Lan, nàng vẫn bình yên chứ?”

Hoa Lan nhỏ xoay xoay đầu, chớp đôi mắt để tầm nhìn của mình dần dần trở nên rõ ràng. Nàng nhìn thấy người quần vải đen thần bí kia đang xách đèn lồng đứng bên cạnh, còn lúc này người cúi xuống nhíu mày quan sát nàng chính là chủ nhân đã bày ra lớp lớp Sát trận này - Thiên Ân lang quân.

Vẻ mặt hần như vô cùng ân hận, “Tại ta sơ suất, để nàng phải thảm hại thế này, đúng là lỗi của ta.”

Hoa Lan nhỏ ngơ ngác nhìn hần một lúc rồi mới đảo mắt sang bên cạnh, ở đây vẫn là địa đạo tối đen như trước, chỉ khác ở chỗ khí tức kỳ dị trong địa đạo đã hoàn toàn biến mất, “đại ma đầu đâu?”

Nàng hỏi mấy chữ này, thần trí bỗng nhiên tỉnh táo, “đại ma đầu đâu rồi?” Vẻ mặt nàng có hơi hốt hoảng.

“Cút khỏi người bốn tọa.”

Một tiếng mắng trầm trầm từ dưới người Hoa Lan nhỏ truyền tới.

Lúc này Hoa Lan nhỏ mới cảm nhận được cảm giác là lạ dưới ngực mình, vùng ngực vẫn còn nguyên vẹn của nàng đang đè lên mặt Đông Phương Thanh Thương...

Nhận ra tư thế này quá mức mờ ám, Hoa Lan nhỏ không khỏi hoa dung thất sắc, hoảng hốt la lớn: “Á! Lưu manh!” Nàng muốn trở mình nhưng thân hình không tay không chân, chỉ còn cách dùng đầu chống lên cửa quây dịch sang bên cạnh.

Có lẽ cảnh tượng thảm hại này khiến người bên cạnh không nở nhìn nữa, Thiên Ân lang quân nói: “Thất lễ.” Sau đó cời y phục mình bọc Hoa Lan nhỏ lại, ôm nửa cơ thể tàn tạ của nàng lên khỏi mặt Đông Phương Thanh Thương.

Trở ngại trước mặt biến mất, Ma Tôn đại nhân vẫn còn nằm trong bùn đối diện với Thiên Ân lang quân.

Thiên Ân lang quân cười cười với Đông Phương Thanh Thương, sau đó liếc nhìn cốt lan trên tay hắn, lát sau thu lại ánh mắt, vội vã dùng tay áo lau bụi đất trên mặt Hoa Lan nhỏ, dáng vẻ như vô cùng thương xót: “Đau không?” Giọng hắn vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, giống như sấm sét lớn tiếng một chút sẽ khiến Hoa Lan nhỏ bị đau, “Hay là A Lan vào bình Nạp hồn ở một lúc trước đã nhé?”

A Lan?

Ma Tôn đại nhân nheo mắt. Vậy mà cũng gọi được sao.

Hoa Lan nhỏ cũng cảm thấy sự quan tâm của Thiên Ân lang quân đối với mình khiến nàng hơi khó xử. Tuy trước đó y đã tốt với nàng một cách không có nguyên do, nhưng lần này... là ảo giác của nàng sao? Sao nàng lại cảm thấy Thiên Ân lang quân...

Hình như càng coi trọng nàng hơn một chút nữa thì phải?

Là vì... nàng nhận biết được bảo vật sao? Vì thế mới đích thân vào Mê trận tìm nàng?

Hoa Lan nhỏ còn đang trầm suy nghĩ, Đông Phương Thanh Thương bên cạnh đã đứng dậy từ trong bùn. Tuy lúc này hắn cũng nhếch nhác, nhưng ánh mắt hắn vẫn cao ngạo chẳng chút giảm suy, “Người chính là chủ nhân núi Thiên Ân?”

Nghe thấy câu này, ánh mắt Thiên Ân lang quân dời khỏi mặt Hoa Lan nhỏ, quay đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương. “Đúng vậy.” Y quan sát Đông Phương Thanh Thương từ trên xuống dưới, “Nhìn khí chất của huynh đài, nếu tại hạ không đoán lầm, chắc huynh là người của Ma giới.”

Thiên Ân lang quân này cũng không nhìn ra thân phận của Đông Phương Thanh Thương sao?

Hoa Lan nhỏ quay đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương, nàng hiểu ra.

Bụi đất đầy mình, toàn thân không có pháp lực, mặt mũi xúi quẩy, bất kỳ ai cũng không thể ngờ tới hẳn là Ma Tôn thượng cổ hô mưa gọi gió.

Hoa Lan nhỏ bỗng cảm thấy thời gian này thật ra Đông Phương Thanh Thương sống cũng không dễ dàng gì lắm.

“Núi Thiên Ân ta không hề có quan hệ với Ma giới, không biết huynh đài tới đây vì chuyện gì?”

“Tức nhường.”

Hai chữ ngắn gọn Đông Phương Thanh Thương thốt ra khiến không khí trầm thêm mấy phần, tay bóng đen khẽ động, cốt lan trên cổ tay hắn lập tức có phản ứng, không khí căng thẳng cứ như có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào.

“A Ảnh.” Thiên Ân lang quân hờ hững ngăn cản động tác của người sau lưng.

Bóng đen tựa như không yên tâm, nhưng sau một lúc im lặng vẫn âm thầm lui lại một bước, cốt lan của Đông Phương Thanh Thương cũng ngoan ngoãn lại.

Nụ cười của Thiên Ân lang quân đậm hơn mấy phần, “Huynh chính là kẻ phụ bạc, bạc tình lang mà A Lan nói với ta nàng phải lên núi Thiên Ân tìm đó à?”

Đầu Hoa Lan nhỏ cứng lại.

Sau đó nàng nghe giọng nói mừng giận khó phân của Ma Tôn đại nhân: “Ồ, đúng vậy, hình như ta chính là kẻ phụ bạc, bạc tình lang mà cô ta nói

đó.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Quyển 1 - Chương 33

Nghe Đông Phương Thanh Thương đơn giản nhẹ nhàng nói ra những lời như vậy, Hoa Lan nhỏ cảm thấy gai ốc sau cổ dựng hết lên. Nàng không nghĩ cũng biết, giây phút này đại ma đầu nhất định đang thầm nghĩ cách hành hạ nàng.

Thiên Ấn lang quân nhìn Hoa Lan nhỏ rồi lại nhìn Đông Phương Thanh Thương, hiểu ra quan hệ của họ còn phức tạp hơn những gì Hoa Lan nhỏ miêu tả nhiều lắm. Vậy là y cười cười với hắc, “Huynh là bằng hữu của A Lan, núi Thiên Ấn ta tất nhiên phải quan tâm chăm sóc.”

Chưa dứt lời, bóng đen sau lưng y lại phát ra động tĩnh kháng nghị, nhưng không ngoài dự tính lại bị Thiên Ấn lang quân phớt lờ.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy bóng đen này dường như lúc nào cũng phản đối quyết định của Thiên Ấn lang quân. Cho dù là lúc y đưa nàng về đảo, hay là lúc đưa nàng tới phòng ngầm chứa bảo vật. Có lẽ bóng đen cũng luôn đề phòng phản đối khi nghe Đông Phương Thanh Thương và Thiên Ấn lang quân đang đối thoại với nhau, nhưng không lần nào không bị Thiên Ấn lang quân trấn áp phớt lờ...

Nghĩ cũng tội nghiệp thật...

Ánh mắt Hoa Lan nhỏ vượt qua vai Thiên Ấn lang quân quan sát bóng đen sau lưng, nhưng dưới lớp vải đen che chắn, Hoa Lan nhỏ không nhìn

thấy được gì. Nàng bĩu môi, đang định quay đầu, bỗng nhiên nhìn thấy trong lớp vải đen có một đôi mắt màu đỏ quay sang nhìn nàng.

Hoa Lan nhỏ sợ đến cứng cổ, vừa chớp mắt thì không thấy đôi mắt trên mặt bóng đen kia đâu nữa.

Là... ảo giác sao?

Nàng ngơ ngác nhìn sang bên khác, nghe thấy Thiên Ân lang quân bên cạnh tiếp lời Đông Phương Thanh Thương: “Tức nhường đúng là vật của núi Thiên Ân ta, có điều không biết tại sao huynh đài lại đặc biệt tới lấy Tức nhường? Theo ta biết, đối với người của Ma giới, Tức nhường không hề có chút tác dụng nào.”

Đông Phương Thanh Thương thoáng im lặng, liếc nhìn Hoa Lan nhỏ, “Để chế tạo một cơ thể.”

Hoa Lan nhỏ nghe vậy mắt lập tức sáng lên, nàng ngẩng đầu lên vừa khéo đối diện với ánh mắt Đông Phương Thanh Thương đang nhìn mình. Tim Hoa Lan nhỏ như bị vật gì đó va phải, giống như có một luồng khí nóng ulla vào tim nàng, khiến cơ thể vẫn luôn lạnh lẽo từ nay đến giờ lại phát nóng lên.

Đại... đại ma đầu muốn chế tạo một cơ thể khác cho nàng sao?

Bởi thế nên hẳn không ngại gian khổ vạn dặm tìm tới núi Thiên Ân, xông vào Mê trận chỉ để chế tạo cho nàng một cơ thể thôi sao? Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình không thể nào bình tĩnh lại được, nhưng trong lúc kích động, nàng vẫn không nén được cảm giác chuyện này có khúc mắc.

Nếu Đông Phương Thanh Thương vì chế tạo cơ thể cho nàng mới tới núi Thiên Ân, vậy sao khi có được tin tức núi Thiên Ân sao không đưa nàng theo luôn?

Hắn không sợ đến lúc chế tạo được cơ thể mới cho nàng, quay lại đã không tìm được hồn phách nàng ư?

Hay phải nói cơ thể mà hắn định chế tạo vốn không dành cho nàng?

Hoa Lan nhỏ càng nghĩ càng thấy lòng lạnh đi, hơi ẩm vừa xông lên ban này dần dần nguội lạnh. Nàng lẳng lẳng nhìn Đông Phương Thanh Thương, hắn chế tạo cơ thể không cho nàng thì cho ai đây chứ?

“Ồ?” Thiên Ân lang quân giống như hiểu ý Hoa Lan nhỏ, lên tiếng hỏi thay nàng, “Vì chế tạo cơ thể cho A Lan sao?”

Đông Phương Thanh Thương im lặng, Hoa Lan nhỏ bỗng căng thẳng nhìn hắn. Một thoáng sau, khóe môi hắn cong lên, cười đáp: “Không thì còn ai nữa?”

Hoa Lan nhỏ nghe được đáp án thì sửng sốt nhìn Đông Phương Thanh Thương lâu thật lâu. Nàng không hình dung được tâm trạng mình lúc này, nhưng nàng cảm giác được má mình nóng nóng, ngay cả cơ thể hiện giờ không có trái tim cũng nóng nóng.

Đại ma đầu đối với nàng... tốt quá...

Thiên Ân lang quân cũng ôn hòa cong mắt, nhìn Đông Phương Thanh Thương cười, “Xem ra huynh đài không phải là kẻ phụ bạc như A Lan nói. Nhưng tiếc là phải khiến huynh đài thất vọng.” Y ra hiệu cho người áo đen đốt đèn lồng đi trước còn mình thì ẩm Hoa Lan nhỏ theo sau, xem ra định đưa họ ra khỏi Mê trận.

“Cơ thể của A Lan do ta lấy Tức nhường bổ trợ cho đất sét nặn thành cơ thể. Nhưng tiếc rằng cho dù là vậy, cơ thể này cũng không quá ba ngày là dần dần cứng lại, không thể hoạt động được nữa. Nguyên vọng muốn lấy Tức nhường nặn cơ thể của huynh đài e là không thể thực hiện.”

“Đất sét là vật chết, cơ thể nặn thành sau mấy ngày cũng sẽ tự nhiên đông cứng.” Đông Phương Thanh Thương hờ hững nói, “Cơ thể toàn bộ bằng Túc nhưỡng thì được.”

Bước chân Thiên Ân lang quân khựng lại, ngọn lửa trong chiếc đèn lồng phía trước in bóng trong đôi mắt y, “Huynh đài có điều không biết, Túc nhưỡng là vật không ngừng sinh trưởng, nếu không bỏ thêm đất sét, hình dạng sẽ biến đổi, vốn không thể nào nặn thành hình người. Cho dù nhập hồn phách vào cũng không thể khiến nó sinh tứ chi mặt mũi, nó vẫn chỉ là bùn đất mà thôi.”

Đông Phương Thanh Thương liếc nhìn Thiên Ân lang quân, vẻ mặt cao ngạo, “Ta tự sẽ có cách khiến nó thành hình người, chỉ cần người đưa Túc nhưỡng cho ta là được.”

Bóng đen dẫn đường phía trước dừng bước, quát lên: “Ngông cuồng!”

Đông Phương Thanh Thương chỉ cười, không buồn để ý, giống như nghe một lời khen.

Thiên Ân lang quân quan sát hẩn hồi lâu rồi nói: “Số lượng Túc nhưỡng có hạn, cho dù dùng toàn bộ cũng chỉ đủ chế tạo một cơ thể. Nếu chế tạo cơ thể không thành, sau này e là A Lan phải ở trong bình Nạp hồn. Huynh đài, huynh có hoàn toàn chắc chắn không?”

Hoa Lan nhỏ nghe vậy lòng cũng căng thẳng, vội chớp mắt nhìn Ma Tôn đại nhân.

Đông Phương Thanh Thương hừ lạnh, “Chế tạo một cơ thể thôi mà, lẽ nào lại thất bại được sao?”

Cũng phải, so với những chuyện khác Ma Tôn làm, chế tạo một cơ thể nghe ra dường như rất đơn giản, huống hồ hẩn vốn dĩ có thuật chỉ vật thành người. Giống như lúc trước ở Ma giới, nàng cùng Đông Phương Thanh

Thương... dùng một cơ thể tắm rửa, hắc tùy tiện hất một giọt nước là có thể tạo ra hai hình người. Tuy người đó không sống được bao lâu, nhưng có pháp thuật của hắc, thêm vào vật thần kỳ như Tức nhưỡng, chế tạo con người chắc cũng rất dễ dàng...

Vì hắc là Ma Tôn mà.

Nhưng khoan đã...

Hoa Lan nhỏ bỗng phát hiện một chuyện vô cùng đáng sợ...

Ma Tôn hắc... chẳng phải hiện giờ không có pháp lực sao?

Chẳng mấy chốc cuối cùng cũng bước ra khỏi Mê trận giam giữ nàng và Đông Phương Thanh Thương.

Ánh nắng mặt trời bên ngoài chiếu xuống, Hoa Lan nhỏ cảm giác cuối cùng mình cũng sống lại, thở phào một hơi.

Nàng nhìn xung quanh, phát hiện đây là nơi lúc đầu Thiên Ân lang quân đưa nàng di chuyển lên đảo, sau lưng nàng chính là núi Thiên Ân, phía trước chính là bãi cát trắng và biển cả mênh mông.

Thì ra thời gian qua nàng và Đông Phương Thanh Thương đều quanh quẩn trong Mê trận trên núi...

Thiên Ân lang quân đưa Hoa Lan nhỏ và Đông Phương Thanh Thương đến một sân viện. Y sắp xếp phòng cho Đông Phương Thanh Thương, sau đó cho người quét dọn, trong thời gian này để hắc tới phòng Hoa Lan nhỏ ngồi chờ.

Y đặt “cơ thể” của Hoa Lan nhỏ lên bàn, xoa đầu nàng, an ủi nàng một hồi: “Bây giờ ta sẽ đi sai người chế tạo cơ thể mới cho nàng, cố gắng đưa đến cho nàng tối nay.”

Hoa Lan nhỏ sững sốt, “Không phải số lượng Túc nương có hạn sao...”

“Cơ thể dùng đất sét nặn thành không tốn nhiều Túc nương đâu.”
Thiên Ân lang quân cười nói, “Huống chi xưa nay ta không để tất cả Túc nương chung một chỗ mà phân bố khắp nơi trên đảo, tìm lại tất cả Túc nương có lẽ phải mất hai ba ngày, mấy hôm nay A Lan vẫn phải cần một cơ thể mới. Nàng yên tâm, ta tự có tính toán.”

Thiên Ân lang quân lại xoa đầu Hoa Lan nhỏ rồi mới rời đi.

Hoa Lan nhỏ ngoẹo đầu nhìn Ma Tôn đại nhân đang ngồi bên cạnh nhàn nhã uống trà, hỏi hăng: “Thiên Ân lang quân rất dịu dàng, đúng không?”

“Dịu dàng?” Ma Tôn đại nhân nhấp trà, “Người nói vậy thì là vậy.”

Hoa Lan nhỏ sững sốt nhìn vẻ mặt hăng, “Là ý gì?”

Đông Phương Thanh Thương liếc nhìn chế giễu Hoa Lan nhỏ, sau đó đưa mắt ra ngoài cửa sổ, “Đá Âm dương, Thượng trì thủy, ở đây khắp nơi đều là bảo vật, nhưng khí tức của bảo vật nào cũng đều quái dị.”

“Khí tức...”

“Tuy người nhận biết được những bảo vật này, nhưng chỉ biết hình dạng chứ không biết trái tim, chủ nhân trong truyền thuyết của người thật uống công đã dạy người.”

Hoa Lan nhỏ theo ánh mắt Đông Phương Thanh Thương nhìn ra ngoài, trông thấy những kỳ hoa dị thảo kia đang nở rộ dưới ánh nắng, lòng nàng bỗng có cảm giác kỳ quái, “Đại ma đầu, trái tim mà người nói... là cái gì?”

Ánh mắt hăng lại một lần nữa dừng trên mặt Hoa Lan nhỏ, “Cái bóng.”

“Cái bóng?”

“Cái bóng không thuộc về chúng.”

Được Ma Tôn đại nhân nhắc nhở, Hoa Lan nhỏ đưa mắt nhìn ra xa. Dưới ánh nắng chiếu rọi, bóng của một loài hoa màu hồng đang bò trên tường viện bỗng cử động một cách quái dị, tuy độ cong rất nhỏ, nhưng nó thật sự đã cử động, hơn nữa lúc này không có gió cũng không có người, đóa hoa cũng không động đậy.

Cái bóng... tự mình cử động...

Hoa Lan nhỏ cảm thấy toàn thân lạnh toát, “Đại... đại ma đầu... đó là cái gì?”

Đông Phương Thanh Thương vẫn nhàn nhã uống trà, “Chắc là bảo vật mà Thiên Ẩn lang quân dụ dỗ của người nói đó.”

Hoa Lan nhỏ bỗng nhớ lại những lời Thiên Ẩn lang quân nói với mình lúc ngồi trong sân viện ăn bánh. Sau đó nàng cảm thấy mặt mình tái đi, “Đại ma đầu ời... Làm sao đây?”

“Yên lặng quan sát.” Đông Phương Thanh Thương nói, “Cho dù y giữ chúng ta lại có mục đích gì, chỉ cần y lấy Tức nhường ra, những chuyện khác không cần phải sợ.”

“Không...” Hoa Lan nhỏ cảm thấy miệng mình đang run, “Ta nói trước đó Thiên Ẩn lang quân nói với ta, ta cũng là bảo vật... Người nói hắc có ý gì?”

Ma Tôn đại nhân nhướng mày nhìn Hoa Lan nhỏ, “Ồ? Bảo vật à?”

Hoa Lan nhỏ sợ hãi trừng mắt vô tội cầu cứu hắc.

Hắc buông ly trà trong tay, cười đầy hứng thú, “Chả trách lại đối với người tốt như vậy. Khiến ta thật hiếu kỳ...” Hắc nheo mắt, “Rốt cuộc người

là bảo vật gì?”

Hoa Lan nhỏ nhìn nụ cười trên khóe môi người trước mặt mình lúc này, nàng bỗng cảm thấy có lẽ mình không nên cho hẳn biết những lời của Thiên Ân lang quân nói.

Vì nếu Thiên Ân lang quân là một con sói dữ, vậy trước mắt nàng...

Có lẽ chính là yêu thú thượng cổ cực kỳ hung ác...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương

Quyển 2

[: Quyển 2 - Chương 34](#)
[: Quyển 2 - Chương 35](#)
[: Quyển 2 - Chương 36](#)
[: Quyển 2 - Chương 37](#)
[: Quyển 2 - Chương 38](#)
[: Quyển 2 - Chương 39](#)
[: Quyển 2 - Chương 40](#)
[: Quyển 2 - Chương 41](#)
[: Quyển 2 - Chương 42](#)
[: Quyển 2 - Chương 43](#)
[: Quyển 2 - Chương 44](#)
[: Quyển 2 - Chương 45](#)
[: Quyển 2 - Chương 46](#)
[: Quyển 2 - Chương 47](#)
[: Quyển 2 - Chương 48](#)
[: Quyển 2 - Chương 49](#)
[: Quyển 2 - Chương 50](#)
[: Quyển 2 - Chương 51](#)
[: Quyển 2 - Chương 52](#)
[: Quyển 2 - Chương 53](#)
[: Quyển 2 - Chương 54](#)
[: Quyển 2 - Chương 55](#)
[: Quyển 2 - Chương 56](#)
[: Quyển 2 - Chương 57](#)
[: Quyển 2 - Chương 58](#)
[: Quyển 2 - Chương 59](#)
[: Quyển 2 - Chương 60](#)
[: Quyển 2 - Chương 61](#)
[: Quyển 2 - Chương 62](#)
[: Quyển 2 - Chương 63](#)
[: Quyển 2 - Chương 64](#)

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 34

Type & Beta: Mều

Lúc chiều tối Thiên Ân lang quân đưa tới cho Hoa Lan nhỏ một cơ thể mới.

Nhưng từ khi được Đông Phương Thanh Thương cho biết điểm kỳ quái của núi Thiên Ân, Hoa Lan nhỏ không thể nào dùng biểu hiện bình thường để đối diện với nụ cười ôn hòa của y nữa.

Nàng nhìn cơ thể đất sét Thiên Ân lang quân đưa tới một hồi lâu rồi vòng vèo hỏi: “Tóc cũng dùng đất sét nặn thành sao?”

Thiên Ân lang quân cười dịu dàng đáp: “Phải, tốn không ít công phu.”

“Cơ thể tinh xảo như vậy, chắc không dễ gì mới làm được nhỉ, nhưng mà người của Lang quân làm cũng nhanh quá...”

“Vì trước đó đã có hình người nặn sẵn, chỉ cần sửa đổi chi tiết một chút là được.”

Câu trả lời thẳng thắn của Thiên Ân lang quân khiến Hoa Lan nhỏ không phản ứng lại được, nàng sửng sốt nhìn y, “Trước đó đã có hình người? Lẽ nào...” Hoa Lan nhỏ nhỏ giọng nói ra suy đoán của mình, “Ngài còn hồn phách khác định bỏ vào trong đó sao?”

Hỏi xong câu này, Hoa Lan nhỏ lạnh người.

Nếu thật đúng như nàng đoán, há chẳng phải trên đảo này có hồn ma trôi giạt ở thế gian sao? Đó chẳng phải là... ma sao...

Thiên Ân lang quân nghe vậy thoáng im lặng, chốc sau cười nói: “Ta làm gì có hồn phách khác để bỏ vào. A Lan cả nghĩ rồi.” Y khựng lại rồi nói tiếp, “A Lan có thích cơ thể này không? Hay là trước khi Đông Phương Thanh Thương nặn xong cơ thể, nàng hãy ở tạm trong bình Nạp hồn đi?”

Đông Phương là tên Hoa Lan nhỏ cho Thiên Ân lang quân biết, nàng không dám nói tên đầy đủ của Đông Phương Thanh Thương. Cho dù người của Nhân giới rất ít ai biết tên họ Ma Tôn, nhưng Hoa Lan nhỏ vẫn cẩn thận.

Nàng nghe Thiên Ân lang quân nói vậy, lập tức lắc đầu.

Bình Nạp hồn vừa tối vừa nhỏ, ánh sáng cũng không thấy bao nhiêu, Hoa Lan nhỏ không muốn vào đó ở chút nào. Hơn nữa ở trong bình Nạp hồn, nói không chừng ngày ngày bị Thiên Ân lang quân xách đi, nàng muốn âm mưu bí mật gì đó với đại ma đầu cũng không được.

So với Thiên Ân lang quân, dù sao Hoa Lan nhỏ cũng tin Đông Phương Thanh Thương hơn một chút.

So sánh đôi đường, Hoa Lan nhỏ vội nói: “Không không, cơ thể này tốt lắm, đẹp hơn cơ thể ta dùng hiện giờ nhiều.” Nói xong, nàng chui vào cơ thể mới như một làn khói.

Lúc hồn phách Hoa Lan nhỏ chui vào cơ thể đất sét, đất sét trắng xám cứng đờ bắt đầu dần dần mềm ra, da có cảm giác mịn màng, mắt dần dần trở nên có thần, khí tức bắt đầu đều đặn lưu chuyển trên mũi nàng, sau đó ngón tay nặn từ đất sét cử động.

Hoa Lan nhỏ há miệng, “Phù... Có tay có chân vẫn tiện hơn.”

Thiên Ân lang quân chứng kiến cả quá trình cười nhẹ, “Đương nhiên rồi.” Trong đôi mắt nheo lại của y chuyển động những cảm xúc kỳ lạ.

Lúc Hoa Lan nhỏ đang tập trung thích ứng với cơ thể mới, Thiên Ân lang quân bên cạnh hờ hững nói: “Hiện giờ Đông Phương huynh đi đâu rồi?”

“Trước đó hắn nói ra ngoài đi dạo.” Hoa Lan nhỏ cong cánh tay bóp bóp quyền, bỗng như hiểu ra, đảo mắt đáp: “Ngài yên tâm, hắn không phải là người tham lam bảo vật tiền tài, không lấy bảo vật của ngài... đâu...” Trán Hoa Lan nhỏ toát mồ hôi, vì nàng cũng không chắc đại ma đầu có làm những chuyện kỳ quái không.

Ai kêu hắn là đại ma đầu chứ, hành vi cử chỉ chẳng có chút nguyên tắc nào...

Thiên Ân lang quân bật cười, “Với khí độ của Đông Phương huynh, đương nhiên không cần lo hắn dòm ngó bảo vật núi Thiên Ân ta. Nhưng mà...” Ánh mắt Thiên Ân lang quân nóng bỏng nhìn Hoa Lan nhỏ, “Ta lại hiểu kỳ, nàng là Lan hoa tiên linh, tại sao lại đi chung với người của Ma giới?”

Hoa Lan nhỏ chậm chậm suy nghĩ rồi thở dài, “Lúc ban đầu vì ta bị hắn chiếm cơ thể...”

“...”

Cho dù thân nhiên như Thiên Ân lang quân, lúc nghe thấy câu này cũng không khỏi sững sốt.

Hoa Lan nhỏ thấy vẻ mặt y, nghĩ lại ý câu mình vừa nói, sau đó vội xua tay, “Không phải, ngài hiểu lầm rồi, không phải như ngài nghĩ đâu. Quan

hệ giữa ta với Đông Phương... thật ra rất đơn thuần.”

Tuy Hoa Lan nhỏ nói đơn thuần, nhưng dáng vẻ nàng rất mơ hồ không rõ, Thiên Ân lang quân bất giác cười, “Theo ý của A Lan, nàng và Đông Phương huynh không phải là quan hệ giữa bạc tình lang và cô nương si tình.”

“Hả?” Hoa Lan nhỏ ngây người, tim bỗng đập nhanh một nhịp, “À... Chuyện đó... Chuyện đó ta nói chơi thôi. Ta là hắc... So với quan hệ đó, bọn ta giống kẻ thù hơn.”

“Nếu vậy... ta có thể yên tâm rồi.”

“Cái gì?”

Thiên Ân lang quân cúi người, dịu dàng nhẹ giọng thì thầm bên tai Hoa Lan nhỏ, thối lay tóc mai của nàng, “Nếu vậy ta vẫn có cơ hội giữ nàng bên cạnh, giống như những bảo vật kia.”

Hoa Lan nhỏ ngây người nhìn Thiên Ân lang quân.

Lời y... có ý gì...

“Ta là... bảo vật sao?” Giọng nàng run rẩy.

“Đúng vậy.”

“Bảo vật gì..”

“Có lẽ là bảo vật có thể đạt thành ước nguyện của ta.” Thiên Ân lang quân xoa đầu Hoa Lan nhỏ, “Tối nay ngủ sớm đi, thời gian rồi ở trong Mê trận nhất định khiến nàng sợ hãi lắm.”

Hiện giờ nàng mới thật sự sợ hãi đó...

Nàng không tài nào ngủ được, sau khi Thiên Ân lang quân rời khỏi phòng mình, Hoa Lan nhỏ vội vã chạy đi tìm Đông Phương Thanh Thương. Nhưng đến sân viện của hắc, Hoa Lan nhỏ mới phát hiện lúc này hắc vẫn chưa về, nàng đành khoanh tay đứng chờ ở cửa.

Cứ chờ, chờ mãi rồi ngủ thiếp đi lúc nào chả hay.

Lúc Đông Phương Thanh Thương một mình quay về trong đêm thì thấy cảnh tượng Hoa Lan nhỏ đang tựa đầu ngủ ở cửa.

Hắc đi tới bên cạnh nàng, Hoa Lan nhỏ không hề phát giác, vừa há miệng chóp chép vừa ngủ, tựa như trong mơ ăn được thứ gì rất ngon. Đông Phương Thanh Thương dừng bên cạnh nàng một lúc vẫn không thấy Hoa Lan nhỏ tỉnh lại, hắc đẩy mạnh cửa vào phòng.

Hoa Lan nhỏ đang dựa cửa ngủ liền ngã đầu về phía sau, ngã thẳng vào trong phòng.

“Ồi!” Nàng kêu đau oai oái, ôm đầu tỉnh lại.

Hoa Lan nhỏ ngồi dậy xoa xoa đầu, ngoẹo cổ nhìn vào trong phòng, Đông Phương Thanh Thương đã ngồi bên bàn rót ly trà lạnh bắt đầu uống. Nàng nổi giận chất vấn: “Người không đánh thức ta rồi mở cửa được sao?”

“Tính phòng bị quá thấp, còn trách ai được?”

Biết rõ tính tình Ma Tôn đại nhân, Hoa Lan nhỏ ôm đầu lẩm bẩm mấy câu nhưng không thật sự giận hắc. Nàng nhìn ra ngoài cửa, lui vào trong phòng đóng chặt cửa lại.

“Đại ma đầu, bên ngoài có người không?”

Đại ma đầu bèn uống một hớp trà, thờ ơ trả lời: “Không.”

Có lời đáp này Hoa Lan nhỏ mới vội vã tới ngồi bên cạnh hẳn, vẻ mặt sầu khổ nói: “Đại ma đầu, không hay rồi, Thiên Ân lang quân kia thật sự định giữ ta lại! Giống như những bảo vật khác của y. Y nói ta có thể giúp y đạt thành ước nguyện gì đó.”

Đông Phương Thanh Thương ngẩng đầu nhìn Hoa Lan nhỏ, nhưng không vội bày tỏ ý kiến mà tiếp tục nghe nàng kể lể: “Nếu ta thật sự là bảo vật gì đó, tại sao ta không biết? Cho dù ta không biết, trước đây chủ nhân ta cũng phải biết chứ, nhưng chủ nhân không hề đối xử với ta như bảo vật. Cho dù chủ nhân ta cũng không biết, đại ma đầu này, ngay cả người cũng không nhìn ra sao?”

Đông Phương Thanh Thương bật cười, “Vội cái gì, y giữ người lại tất có chỗ dùng, lúc dùng người thì người chẳng biết rồi sao?”

“Làm sao được! Chờ đến lúc đó ta nhất định chết rất khó coi.” Hoa Lan nhỏ thoáng suy nghĩ rồi lại nói, “Nhưng cũng kỳ lạ, nếu y thật sự muốn gây bất lợi cho chúng ta, tại sao còn bằng lòng giao Tức nhường cho chúng ta chứ? Ta có một cơ thể đối với y cũng có giúp ích gì sao?”

Nghे Hoa Lan nhỏ dùng hai chữ “Chúng ta” để khái quát về nàng và hẳn, Đông Phương Thanh Thương đang định lên tiếng, Hoa Lan nhỏ lại ngắt lời hẳn, “Cũng không sao, dù cho người lấy Tức nhường nặn cơ thể cho ta xong chúng ta sẽ đi ngay, mặc kệ y muốn làm gì.” Nói đến đây, Hoa Lan nhỏ khựng lại, “Đại ma đầu, người sẽ đưa ta đi chứ?”

Hắn đảo mắt, thấy Hoa Lan nhỏ đang mở to mắt nhìn hẳn, đôi mắt đen láy được ánh nến trên bàn chiếu sáng, trông càng lung linh hơn.

Đông Phương Thanh Thương thôi không nhìn nàng nữa, lắc lắc ly trà trong tay, nhìn ánh sáng phản chiếu trong nước trở nên vỡ vụn, lơ đãng đáp “Ừ”.

Hoa Lan nhỏ yên lòng, cup mắt nằm bò trên bàn lấm bẫm: “Người nói ước nguyện của Thiên Ân lang quân là gì? Rốt cuộc y muốn làm gì ta? Kể từ khi theo người chạy khắp nơi, ngày càng gặp phải nhiều người và chuyện kỳ quặc, khiến đầu óc ta không xoay chuyển kịp.”

Ánh mắt hần dừng trên bóng lá trúc được ánh trăng bên ngoài in lên cửa sổ giấy, nhìn bóng trúc lung lay, lặng thinh không nói gì.

Không lâu sau, hần bỗng nghe hơi thở đều đều của Hoa Lan nhỏ từ bên cạnh truyền tới, cúi đầu nhìn xuống thấy nàng đã ngủ thiếp đi.

Đông Phương Thanh Thương nhường mây, véo mặt Hoa Lan nhỏ thẳng thừng đuổi, “Dậy đi, về phòng mình mà ngủ.”

Hoa Lan nhỏ mở mắt, tự nhiên đẩy tay hần ra, dịch sang bên cạnh, “Không, về phòng ta không ngủ được.” Nghĩ tới bên ngoài đều là những chiếc bóng kỳ quái đang bò khắp nơi là Hoa Lan nhỏ lại ớn lạnh, nàng điều chỉnh tư thế, định cứ nằm bò trên bàn mà ngủ.

“Đó là chuyện của người.” Đông Phương Thanh Thương vừa nói vừa kéo cánh tay Hoa Lan nhỏ, còn chưa dùng lực đã thấy Hoa Lan nhỏ nhú mây, vừa cầu xin vừa nũng nịu nói: “Ta đâu có giành giường của người, ta ngủ ở đây.”

Nàng bổ sung thêm: “Chỗ người an toàn.”

Chỗ hần an toàn.

Đông Phương Thanh Thương có một thoáng cảm giác là chắc mình đã nghe lầm.

Hần là Ma Tôn thế nhân tránh còn không kịp, nhưng theo lời tiểu hoa yêu này, bên cạnh hần lại trở thành nơi an toàn nhất.

Nhất thời Ma Tôn đại nhân không biết mình nên dùng biểu hiện gì ứng phó với tiểu hoa yêu này, nhưng lúc hần định phớt lờ cảm giác kỳ quái trong lòng để vứt nàng ra ngoài, Hoa Lan nhỏ bỗng cọ mặt lên mu bàn tay hần, sau đó ngủ càng ngon hơn.

Ma Tôn đại nhân vô thức bất động.

Hần nhìn đầu Hoa Lan nhỏ một lúc lâu thật lâu, sau đó không hề khách sáo rút tay ra, quay về giường nằm xuống nhưng không đuổi nàng đi nữa.

Hoa Lan nhỏ lại bị hần làm cho giật mình, bấu môi lằm lằm bầm càu nhàu mấy tiếng rồi lại nằm bò xuống ngủ say.

Nàng thực sự rất mệt, phải nghỉ ngơi cho tốt.

Nhưng có liên quan gì tới hần? Tại sao hần lại nhân nhượng cho tiểu hoa yêu nhỏ nhoi này chiếm lĩnh phòng mình?

Ma Tôn thượng cổ đỉnh đỉnh đại danh vang khắp Tam giới cảm thấy đầu óc mình có bệnh gì đó không biết được.

Bóng trúc ngoài cửa sổ đang đong đưa, nhưng chỉ có bóng trúc đong đưa, không có tiếng gió thổi lá trúc kêu rào rạt.

Trong đình viện rải đầy ánh trăng, Thiên Ân lang quân ngửa đầu nhắm mắt đón trăng, lặng lẽ tắm mình dưới ánh trăng sáng. Sau lưng y, bóng đen đang tường thuật lại lời Hoa Lan nhỏ vừa nói với Đông Phương Thanh Thương không sót một chữ nào.

Thiên Ân lang quân cong môi mỉm cười, “Tiểu tiên linh tính tình vô cùng thẳng thắn.” Nghe thấy bóng đen không nói gì thêm, Thiên Ân lang quân mới hỏi, “Hôm nay người đó đi những chỗ nào trên đảo?”

“Chỉ đi quanh bờ biển một vòng.”

“Ồ?” Thiên Ân lang quân mở mắt, “Tuy trên người người này không thăm dò được chút pháp lực nào, nhưng khí tức kỳ dị, sau khi giao Tức nhượng cho hẳn phải quan sát thêm. Hẳn có bất kỳ hành vi cử chỉ nào cũng không được bỏ qua.”

“Dạ.”

“Ừ, không có chuyện gì thì lui xuống đi.”

Bóng đen ngập ngừng một lúc, “Lang quân, thật sự giao hết Tức nhượng cho người của Ma giới đó sao? Nếu hẳn thất bại...”

“Nếu hẳn thất bại, ta cũng chỉ cần ăn mặc như người hiện giờ là được. Nhưng nếu không thử, bất luận thế nào ta cũng không cam lòng.” Y đưa tay sờ lên má, trên mặt y có một mảnh da bong ra, rơi xuống biến thành bụi đất. Y cúi đầu nhìn đất sét dưới đất, “Đi thôi, ta lại phải thay một cơ thể mới rồi.”

Ba ngày sau, Thiên Ân lang quân giao hết Tức nhượng cho Đông Phương Thanh Thương. Đông Phương Thanh Thương nói không cho phép bất kỳ ai tới quấy rầy, bao gồm Hoa Lan nhỏ.

Sau đó hẳn đem Tức nhượng luôn biến đổi hình dạng ấy vào phòng, đóng cửa lại, liên tiếp mấy ngày không thấy bóng dáng đâu.

Thật ra Hoa Lan nhỏ vô cùng hiếu kỳ, ngày nào cũng chờ ngoài viện, nàng nóng lòng muốn nhìn thấy hình dáng cơ thể mới của mình, càng muốn biết Đông Phương Thanh Thương không có pháp lực rốt cuộc làm thế nào để nặn Tức nhượng thành hình.

So với nàng, Thiên Ân lang quân kìm nén giỏi hơn nhiều. Y dường như không hề quan tâm Đông Phương Thanh Thương lấy Tức nhượng làm gì, ngày nào cũng chỉ lo mời Hoa Lan nhỏ dạo chơi trên đảo, tuy nhiên Hoa

Lan nhỏ chưa nhận lời lần nào. Nàng thà mỗi ngày chờ đợi trước cửa Đông Phương Thanh Thương chứ không muốn đi đâu cả.

Chính Ngọ, Hoa Lan nhỏ áp tai vào cửa việc lắng nghe động tĩnh bên trong, bỗng nghe phát ra tiếng “âm” thật to. Nàng giật mình, lập tức không màng gì nữa, đẩy cửa vào trong, sau đó xông vào phòng.

Trên hai chiếc bàn ghép lại trong phòng có một tượng đất phủ vải trắng, Hoa Lan nhỏ nóng lòng muốn giở tấm vải trắng lên, nhưng bên cạnh bỗng truyền tới tiếng quát ngăn cản: “Không được.”

Hoa Lan nhỏ nhìn sang bên cạnh, lúc này mới thấy Đông Phương Thanh Thương đang gục dưới đất, mái tóc dài của hắc xoa bung, cơ thể cuộn lại, bàn tay ôm ngực, giọng nói đê nén như đang nhẫn nhịn đau đớn kịch liệt.

Hoa Lan nhỏ cũng không nóng lòng nhìn tượng đất nữa, vội sang dìu hắc lên. Lúc này mới thấy mắt hắc khôi phục lại màu máu như lúc trước, móng trên tay cũng mọc trở lại, “Đại ma đầu, ngươi... hồi phục pháp lực rồi sao?”

“Pháp lực của bốn tọa... chưa hề biến mất.” Đông Phương Thanh Thương nói, “Chẳng qua chỉ tạm bỏ lại trong đầm nước thôi.”

Đúng rồi, trước đó lúc Đông Phương Thanh Thương vẫn còn bị thiên lôi đánh, hắc cũng đột nhiên đau đớn như vậy. Còn nói là người của Ma giới hạ chú thuật với hắc, bắt nàng cống hắc tới đầm nước trên núi Lộc Minh, lúc đó mới giải được chú thuật, sẽ hết đau đớn. Nhưng cũng vào lúc đó, mắt hắc biến thành màu đen, có lẽ... pháp lực của hắc bị vứt lại vào lúc đó ư?

Bây giờ hắc tìm lại pháp lực, vậy cơn đau do chú thuật mang tới cũng theo về rồi sao...

“Người đau lắm sao?” Hoa Lan nhỏ hỏi, “Do chú thuật kia gây ra phải không? Có cách nào để người không đau không?” Nàng vừa sốt ruột lại vừa áy náy, “Xin lỗi nhé, vì phải chế tạo cơ thể cho ta nên mới như vậy...”

Đông Phương Thanh Thương chỉ nói: “Thôi ngay cái giọng khóc lóc của người lại cho bốn tọa.”

Bị hắt quất, Hoa Lan nhỏ vội cắn miệng. Nàng không dám lên tiếng nữa, ngoan ngoãn nghe Ma Tôn đại nhân dặn dò, dìu hắt lên giường.

“Cơ thể Tức nhường còn chưa thành hình, bốn tọa... sẽ hôn mê chốc lát.” Ma Tôn đại nhân nhắm mắt, trán toát mồ hôi, ra lệnh: “Trong thời gian này, không cho phép bất kỳ ai vào.”

Hoa Lan nhỏ gật đầu liên tục: “Được.”

Giọng hắt dần dần yếu đi, “Người cũng không được... tới xem...”

Hoa Lan nhỏ gật đầu: “Được.”

Đông Phương Thanh Thương mê man. Hoa Lan nhỏ canh chừng cho hắt một lúc, sau đó ánh mắt rơi trên cơ thể đang phủ vải trắng. Nàng vốn không định tới xem, nhưng nghiên cứu hồi lâu, nàng dần dần phát hiện tuy cơ thể này đã định hình, nhưng dường như hơi kỳ lạ...

Trước ngực sao không có hai cái bánh bao lên vậy... Cơ thể dường như cũng hơi rộng...

Hoa Lan nhỏ quay đầu nhìn người đang nhắm nghiền mắt, rồi lại nhìn cơ thể trên bàn. Sau đó đi quanh bàn một vòng, lúc đi tới chân cơ thể đó, Hoa Lan nhỏ cảm thấy khác lạ bèn ngồi xổm xuống, he hé kéo ra một góc nhìn hình người bên trong, lòng nghĩ coi thử chút cũng không sao đâu.

Thế là nàng không nén nổi hiếu kỳ nên đã làm vậy.

Hoa Lan nhỏ dờ một góc tấm vải trắng, nhìn vào bên trong, sau đó
nghếch mặt ra.

Nàng nhìn thấy cái gì vậy nhỉ?

Từ hai chân nhìn lên, ở giữa hai chân là cái gì kia...

Hoa Lan nhỏ cảm thấy đầu mình nóng ran, sau đó “soạt” một tiếng giở
tấm vải ra.

Nàng nhìn cơ thể nam nhân ngực bằng phẳng, eo thô chân bự vai rộng
tay to trước mặt, im lặng hồi lâu, sau đó giận đến nghiến nát răng: “Đông
Phương Thanh Thương, cục phân khốn kiếp!”

Chả trách hẳn không cho nàng nhìn! Thì ra đã nặn nàng thành nam
nhân!

Cục phân khốn kiếp này thích trêu chọc nàng đến vậy sao?

Hoa Lan nhỏ tức tối chộp lấy cục Túc nhường giữa hai chân, kéo mạnh
nó xuống, chia thành hai phần, vo thành hình cầu đặt trước ngực, sau đó
nàng thè lưỡi làm mặt quỷ với Đông Phương Thanh Thương đang mê man:
“Ta không bao giờ trông chờ người nữa! Ta tự làm!”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 35

Hoa Lan nhỏ lấy bột một đồng đất sét trên tượng đất đã nặn, nàng bóp nhỏ cánh tay và chân tượng đất, nặn eo nó thon lại, nắn lại đường cong trên mặt, sau đó đồng loạt sửa lại mắt mũi, cuối cùng nhìn thành quả của mình rồi đắc ý cười rộ.

Thân hình rất đẹp, mắt mũi rất tuyệt, đây là cơ thể sau này của nàng, Hoa Lan nhỏ nghĩ thôi cũng cảm thấy rất đổi hạnh phúc.

Nàng đứng bên bàn nhìn cơ thể “mình” lâu thật lâu, từ ướn dần dần đến khi khô lại. Hoa Lan nhỏ nhẹ chạm ngón tay vào tượng đất, phát hiện nó đã sắp khô như cơ thể đất sét Thiên Ấn lang quân cho nàng.

Hoa Lan nhỏ nghĩ chắc cơ thể này rất khó sửa đổi hình dạng nữa, chắc đây chính là “thành hình” mà Đông Phương Thanh Thương nói trước khi hôn mê.

Nàng bỗng nhiên trở nên yên tâm.

Nhưng vào lúc này, Hoa Lan nhỏ bỗng nghe hơi thở trên giường nặng thêm, nàng bừng tỉnh, vội vàng lấy vải trắng đắp lên tượng đất, khi quay đầu lại thì Đông Phương Thanh Thương trên giường đã ngồi dậy.

Hắn xoa xoa trán, giống như đang điều chỉnh trạng thái của mình. Móng tay bén nhọn trên tay lại biến mất, đôi mắt mở ra cũng lại biến thành màu đen.

Chắc là tạm thời bỏ pháp lực đi rồi?

Bởi vậy hấn quả nhiên vì chế tạo tượng đất này mới tạm thời tìm lại pháp lực, cho dù phải nhẫn nhịn đau đớn đến cả bản thân hấn cũng không chịu đựng nổi...

Trong lòng Hoa Lan nhỏ thật ra cũng có mấy phần cảm động không nói nên lời, vì người như hấn lại bằng lòng chịu khổ vì nàng. Nhưng sau khi nghĩ đến việc hấn nặn mình thành một nam nhân, cảm động này lại tiêu tan hết.

“Người tỉnh rồi à.” Hoa Lan nhỏ nói, như là chào hỏi.

Đông Phương Thanh Thương đảo mắt, dừng lại trên người tượng đất đang phủ vải trắng sau lưng nàng, rồi lại nhìn ánh mắt đang xoay vòng của Hoa Lan nhỏ. Hấn nheo mắt bước xuống giường, sải bước tới bên cạnh Hoa Lan nhỏ, chộp lấy tấm vải trắng...

Hoa Lan nhỏ kéo tay hấn lại, “Hay là ta vào trong cơ thể này trước, mặc quần áo xong rồi người hấn xem?”

Nói đến nước này, Đông Phương Thanh Thương còn gì không hiểu nữa, hấn nghiêng rặng, trán nổi gân xanh, Hoa Lan nhỏ cơ hồ nghe thấy tiếng máu trong cơ thể hấn đang dồn lên.

Đông Phương Thanh Thương giật tấm vải ra, đồng thời hất Hoa Lan nhỏ sang một bên, lực đạo mạnh tới mức khiến nàng loạng choạng ngã lăn ra đất.

Nhìn cơ thể nữ nhân ngực to eo thon mỡ vênh trước mặt, sắc mặt Ma Tôn đại nhân u ám hơn bao giờ hết, hấn đưa tay sờ lên bụng tượng đất, cảm giác được độ cứng của đất, khoe miệng lại sa sầm thêm mấy phần.

Hắn quay đầu nhìn Hoa Lan nhỏ: “Người đứng là không coi bốn tạ ra gì.”

Hoa Lan nhỏ nhìn thấy sát khí âm ỉ trong mắt Ma Tôn, nàng sợ đến lạnh người. Vốn còn muốn nói hắn chế tạo nàng thành một nam nhân, động cơ không tốt, nhưng nhìn vào đôi mắt hắn, nàng không nói được câu nào.

Nghĩ kĩ lại, thật ra đã không ít lần nàng bị Đông Phương Thanh Thương nhìn với sát khí lạnh lẽo như vậy. Sức mạnh giữa họ cách biệt quá xa, hắn chưa bao giờ nghiêm túc coi nàng là kẻ địch, mà chỉ trêu đùa nàng như trêu đùa một vật cứng.

Nhưng hôm nay hắn thật sự... nổi giận rồi.

Rốt cuộc hắn đang giận cái gì? Vì nàng biến cơ thể này trở lại thành nữ nhân sao?

Hoa Lan nhỏ còn chưa nghĩ ra kết quả đã bị tóm áo xách lên, nàng sửng sốt nhìn vào mắt hắn, trong khoảnh khắc đó, nàng cơ hồ tưởng Đông Phương Thanh Thương thật sự muốn giết nàng.

Nhưng rốt cuộc hắn không giết nàng, chỉ lạnh lùng ném nàng ra khỏi phòng, đóng cửa lại nói: “Không được vào đây.” Sau đó chốt cửa lại.

Hoa Lan nhỏ đứng bên ngoài ngơ ngác hồi lâu, bỗng nhiên phản ứng lại được, lẽ nào đại ma đầu vẫn muốn cố thay đổi giới tính của cơ thể đó?

Nàng cả kinh, vội vàng đập cửa, nhưng phòng của Thiên Ân lang quân quá chắc chắn, cánh cửa này Hoa Lan nhỏ có đập thế nào cũng chả hư được.

Hoa Lan nhỏ cuống lên, vội chọc một lỗ trên giấy dán cửa, nhìn vào bên trong, lần này kinh ngạc đến đờ người.

Đông Phương Thanh Thương đang vẽ một trận pháp trên bàn, hắn lấy trong tay áo ra một chiếc bình nhỏ. Hoa Lan nhỏ nhận ra chiếc bình đó, lúc Tạ Uyển Thanh chết, hắn đã dùng chiếc bình đó thu hồn phách nàng ấy lại.

Trong chiếc bình chậm chậm bay ra một hồn phách trắng, Đông Phương Thanh Thương dùng sức của trận pháp, dẫn hồn phách nàng ấy vào trong cơ thể kia!

Hoa Lan nhỏ kinh ngạc tròn to mắt, Đông Phương Thanh Thương... Đông Phương Thanh Thương làm cơ thể này không phải cho nàng!

Lòng Hoa Lan nhỏ trong phút chốc trống rỗng, bụng lạnh đi, máu trong người dường như cũng lạnh trong khoảnh khắc này, nàng phản ứng một lúc mới tiêu hóa được sự thật – Đông Phương Thanh Thương gạt nàng.

Hắn chế tạo cơ thể vốn không phải vì cứu nàng.

Hắn muốn cứu một nữ nhân khác!

Hiểu được chân tướng, Hoa Lan nhỏ lại cảm thấy lửa giận bốc lên đầu, mang theo sự không cam lòng ngay cả nàng cũng không hiểu rõ, giống như bão táp mưa sa giữa mùa hạ cuốn trôi tâm linh nàng đi thật xa.

Nàng giận đến run tay, thậm chí cũng không hiểu tại sao mình lại giận đến vậy, “Mở cửa!” Nàng đập mạnh cửa, “Đông Phương Thanh Thương! Tên khốn kiếp!”

Người bên trong không hề dao động.

Nhìn thấy hồn phách kia sắp chui vào trong cơ thể nàng vất vả nặn thành, Hoa Lan nhỏ liền đập đầu vào cửa, khiến cơ thể này ngất đi, hồn nàng thoát xác, vùng vẫy ra khỏi cơ thể đất sét, xuyên qua cửa xông thẳng về phía tượng đất.

Ánh mắt Đông Phương trở nên lạnh lẽo, hằn cấn rách ngón tay nhỏ máu lên trận pháp trên bàn, lập tức trận pháp bùng lên ánh sáng, hồn phách Hoa Lan nhỏ đập vào kết giới trận pháp kết thành. Sức mạnh của kết giới hóa thành ánh sáng đỏ, cuốn lấy hồn phách Hoa Lan nhỏ, khiến nàng đau đớn kêu thảm, trong giọng nói còn có tiếng khóc, “Đông Phương Thanh Thương, tên lừa bịp!”

Giọng Hoa Lan nhỏ chứa ba phần phần nộ, ba phần không cam, còn có uất ức không biết là gì.

Đông Phương Thanh Thương không nhìn nàng lấy một lần, kiên trì đưa linh hồn màu trắng của Tạ Uyển Thanh vào trong cơ thể kia.

Hoa Lan nhỏ liệu mình đè nén tất cả cảm xúc trong lòng, bắt bản thân dùng lý trí suy nghĩ, nàng thầm nói, Tức nhưỡng đã dùng hết để chế tạo cơ thể này. Nếu nàng không giành được cơ thể này, sau này nàng phải đành nhờ vào chút Tức nhưỡng còn sót lại, sống tiếp bằng cơ thể đất sét, nếu không cũng chỉ có thể bị chứa trong bình Nạp hồn...

Những ngày thánh thê thảm như vậy nàng không muốn đâu!

Hoa Lan nhỏ nghiêng rằng, mặc kệ ánh sáng đỏ trên người vẫn đang tiếp tục xé rách linh hồn mình, nàng quyết tâm hét to lên, tiếp tục đâm vào kết giới.

Ánh sáng đỏ quẩn lấy linh hồn nàng như muốn khiến linh hồn nàng tan đi.

Đông Phương Thanh Thương nghe thấy tiếng khóc bị đè nén của Hoa Lan nhỏ.

Ánh mắt hằn khê động, bỗng nhiên nhớ lại tối đó, Hoa Lan nhỏ áp lên bàn tay hằn nhắm mắt ngủ, giọng nói mềm mại của nàng như vẫn còn vang bên tai hằn: “Chỗ người an toàn.”

Hắn nhìn Hoa Lan nhỏ hiện giờ đang thảm hại vô cùng, tâm thần khê động.

Chỗ hắn không hề an toàn chút nào.

Hắn là ác ma lòng dạ xấu xa nhất trên thế gian này.

Trong khoảnh khắc Đông Phương Thanh Thương thoáng thất thần, những chiếc bóng trên bàn trong phòng đột nhiên cử động một cách kỳ dị, có cái bám lấy chân hắn, có cái bò lên bàn, có cái che đi trận pháp hắn vẽ trên bàn.

Kết giới ánh sáng đỏ lập tức yếu đi, Hoa Lan nhỏ chui được vào trong phạm vi kết giới, mang theo khí tức hung ác, đẩy linh hồn màu trắng đã chui vào được nửa cơ thể kia ra, ngang ngược chui vào trong cơ thể đó.

Sau đó xâm lược, chiếm hữu, không hề cho người khác cơ hội.

Giờ này khắc này, mạnh mẽ như mong muốn sống tiếp của Hoa Lan nhỏ là mong muốn được nhìn thấy gương mặt Đông Phương Thanh Thương đánh lại.

Sắc mặt hắn càng khó coi càng tốt! Biểu hiện hắn càng tệ hại càng tốt!

Hắn không cho nàng sống yên, hắn cũng đừng hòng sống yên!

Ngược lại với kỳ vọng của Hoa Lan nhỏ, nàng ở trong cơ thể này đã một lúc, nhưng không thể tìm thấy nơi nên đặt tứ chi. Khác với cơ thể đất sét lúc trước, sau khi vào cơ thể này, nàng chỉ nhìn thấy một mảng tối tăm, trong bóng tối, Hoa Lan nhỏ cảm thấy có một lực đạo gắng sức đẩy nàng ra ngoài.

Không phải là sức mạnh của Đông Phương Thanh Thương, mà là cơ thể này... đang chống lại nàng.

Giống như Tức nường đang nói là không muốn đón nhận nàng, gắng sức bài xích nàng. Lực đạo này mạnh dạn tới nỗi cơ hồ khiến Hoa Lan nhỏ cảm thấy linh hồn nàng sắp nổ tung.

Phải rồi, Hoa Lan nhỏ nhớ trước đó Thiên Ân lang quân từng nói, Tức nường có sinh khí. Nói từ một góc độ khác thì nó là vật sống, nó không phải là vật chết như đất sét, chắc chắn nó sẽ bài xích sinh vật không chế mình.

Cơ thể trước đó đều dùng đất sét bỏ thêm Tức nường để tạo thành. Tức nường quá ít sức kháng cự đương nhiên không lớn. Còn cơ thể này toàn bộ dùng Tức nường tạo thành, đương nhiên không dễ gì bị áp đặt.

Nhưng nàng không thể bị đẩy ra ngoài.

Đại ma đầu đang ở bên ngoài mà!

Nếu lúc này nàng bị đẩy ra, vậy chẳng phải đại ma đầu sẽ bóp cổ nàng cho nàng hồn phi phách tán trong trần thế luôn sao!

Trong giây phút sinh tử, Hoa Lan nhỏ thoáng chốc đã phân tích sự tình rất rõ ràng.

Khoảnh khắc Đông Phương Thanh Thương cất giữ hồn phách Tạ Uyển Thanh vào tay áo, có lẽ hắn đã bắt đầu muốn tạo cho Tạ Uyển Thanh một cơ thể mới.

Hắn muốn hồi sinh Xích Địa nữ tử.

Tuy không biết vì mục đích gì mà hắn hồi sinh Xích Địa nữ tử thành một nam nhân, nhưng điều không cần nghi ngờ là, hắn đã lên kế hoạch tất cả mọi chuyện.

Tuy nhiên kế hoạch của hắn bị nàng quấy rối. Nếu nàng không chiếm hữu cơ thể này, đến lúc đó chắc chắn phải đối diện với sắc mặt khó coi và thái độ hung dữ của Đông Phương Thanh Thương. Nàng thật sự không cười nổi!

Đại ma đầu này nhất định dùng thủ đoạn đẫm máu nhất khiến nàng hồn phi phách tán!

Thế nhưng!

Nếu nàng chiếm hữu được cơ thể này, vậy tình hình sẽ khác.

Vì hiện giờ cơ thể Tức Nhược chỉ có một, Tức Nhược còn lại quá ít, hoàn toàn không đủ chế tạo một cơ thể mới. Đông Phương Thanh Thương muốn hồi sinh Xích Địa nữ tử, nhất định sẽ không dám tùy tiện làm hư cơ thể này, nàng ở trong cơ thể này, hắn chỉ có thể nổi giận phồng mang trợn má với nàng, còn nàng có thể chống nạnh cười nhìn Ma Tôn nổi giận!

Bởi vậy, cho dù cơ thể Tức Nhược này kháng cự nàng mạnh tới đâu đi nữa, nàng cũng phải chống chọi không được thua, vì nếu thua ở đây, nàng sẽ không còn tương lai nữa.

Hoa Lan nhỏ nghiêng răng, giằng co với sức mạnh của Tức Nhược.

Trước khi đau đớn nhấn chìm tất cả cảm quan, nàng loáng thoáng nhớ lại rất lâu về trước, Ty Mệnh nói với nàng: “Con người sống trên đời không dễ, tiểu hoa linh ở trong chậu như người là hạnh phúc nhất đó.”

Hiện giờ nàng cũng cảm nhận sâu sắc là những ngày tháng ở trong chậu trước đây là hạnh phúc nhất.

Bóng tối ập tới, Hoa Lan nhỏ không còn sức tranh đấu nữa, chìm vào bóng đen sâu thẳm.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 36

Hoa Lan nhỏ cảm thấy hình như mình đã nằm mơ.

Trong mơ nàng gặp phải Ma Tôn thượng cổ vô cùng hung ác.

Hắn hủy cơ thể nàng, ức hiếp linh hồn nàng, sau đó lợi dụng nàng, lừa gạt nàng. Nàng mơ thấy mình và đại ma đầu kia cùng nhau gặp rất nhiều người kì quái, trải qua vô số chuyện kì quái. Nàng bắt đầu tin hẳn, hơn nữa không thể khống chế mà dựa dẫm vào hắn, nàng tưởng tuy đại ma đầu đó sắc mặt lạnh lùng, nhưng lúc nguy cấp hẳn vẫn luôn cứu mạng nàng.

Đến cuối cùng hắn lại dùng một kết giới màu đỏ, khiến nàng suýt chút hồn phi phách tán.

Ánh sáng đỏ đỏ quán lấy nàng, muốn xé nàng thành từng mảnh.

Nàng cảm thấy giấc mơ này thật sự quá đáng sợ. Chờ nàng tỉnh lại, nàng nhất định phải khóc lóc kể lể với chủ nhân, chủ nhân nhất định sẽ dịu giọng an ủi nàng, dịu dàng tưới nước cho nàng, tỉ mỉ dọn cỏ trong chậu cho nàng, sau đó ôm nàng ra sân phơi nắng...

Một tia nắng chói mắt chiếu vào bóng tối.

Hoa Lan nhỏ thích ứng một lúc mới dần dần mở mắt.

Bên ngoài, bóng chiều chênh chếch về Tây, ánh nắng soi nghiêng xuyên qua cửa sổ vào phòng, vừa khéo rơi trên mặt nàng, khiến đường nét trên gương mặt nàng càng trở nên góc cạnh. Nàng đang nằm trên một chiếc giường gỗ cứng, chỉ nhìn thấy xà nhà trên đỉnh đầu.

Nàng muốn xoay cổ, nhưng lại phát hiện cổ cứng đờ.

Khoảnh khắc này, nàng tưởng mình dường như thật sự vẫn là Hoa Lan không thể tự mình di chuyển, được trồng trong chậu ở trong tiểu viện của Ty Mệnh tinh quân Thiên giới. Nàng đảo mắt, nhìn thấy một bóng đen đứng bên cạnh mình: “Chủ nhân?”

“Ha.”

Tiếng cười lạnh tựa như ngân châm cắm vào huyết Thái dương đánh thức thần trí nàng, Hoa Lan nhỏ cảm thấy đầu nổ tung, lập tức sực tỉnh, mộng cảnh ảo ảnh gì cũng tan biến trong phút chốc.

“Đông Phương Thanh Thương!”

Hoa Lan nhỏ nghiêng răng nói bốn chữ này.

Đông Phương Thanh Thương tiến tới một bước, ánh nắng xuyên qua cửa sổ rơi trên mặt hắc, nhưng không hề thất vọng như Hoa Lan nhỏ mong muốn được thấy. Sắc mặt hắc vẫn lạnh lùng như thường ngày, chỉ là đôi mắt đen tỏa hàn quang lạnh lẽo hơn thường ngày mấy phần.

Nhưng nàng có gì phải sợ chứ. Hoa Lan nhỏ nghĩ, nàng đã chiếm được cơ thể này thì không có gì phải sợ nữa.

Đông Phương Thanh Thương đưa tay gõ lên đầu Hoa Lan nhỏ mấy cái: “Ra đây.”

Hoa Lan nhỏ muốn tránh, nhưng cơ thể thật sự quá cứng, khiến ngày cả động tác ngồi dậy nàng cũng không làm được, đành chờ người, giận dữ nhìn hắc, “Người mơ đi!”, nàng nói, “Đây là cơ thể của ta! Tên khốn khiếp người đừng hòng bắt nạt ta ra!”

Đông Phương Thanh Thương nheo mắt.

Hoa Lan nhỏ nhìn thấy mặt hắc là không khỏi nghĩ tới dáng vẻ trước đó hắc thi pháp cho mình, lập tức nổi giận, nghiêm giọng chỉ trích: “Đông Phương Thanh Thương, người là tên bịp bợm nói không giữ lời! Nói nặn cho ta cơ thể gì đó, ngày từ đầu người đã có mưu đồ bất chính, lòng dạ xấu xa! Lúc nào người cũng muốn ta hồn phi phách tán tan thành tro bụi! Khốn khiếp!”

Đông Phương Thanh Thương nhìn Hoa Lan nhỏ, hơi thở thoáng nặng nề, hắc nhần nhin cảm xúc, trầm giọng, “Bốn tọa chưa bao giờ muốn người hồn phi phách tán.”

“Không gọi là muốn ta hồn phi phách tán thì gọi là gì hả? Cho ta cơ hội tự diệt vong à?” Hoa Lan nhỏ hậm hực nói, “Bụng người toàn ý đồ xấu xa! Tìm được cơ hội là giở trò với ta, ta không bao giờ tin người nữa đâu.”

Gân xanh trên trán Ma Tôn đại nhân giật giật, “Bốn tọa sẽ tìm cho người một cơ thể, cơ thể này không được.”

Hoa Lan nhỏ nhắm mắt không buồn nhìn Ma Tôn gì đó nữa: “Vậy ta sẽ ở trong cơ thể này, chờ người nặn được một cơ thể khác rồi tính.”

Tưởng nàng ngốc à?

Hoa Lan nhỏ thầm nghĩ, Tức nhường hết rồi, nếu Ma Tôn xấu này thật sự còn cách khác để nặn một cơ thể, vậy ngay từ đầu hắc đã không cần phí công chạy tới núi Thiên Ấn quỷ quái này.

“Người ra ngoài đi, hiện giờ ta không muốn nhìn thấy người.”

Vừa dứt lời, mặt Hoa Lan nhỏ bị bóp lại, Đông Phương Thanh Thương bẻ cổ nàng, kéo đầu nàng lại.

Hoa Lan nhỏ trợn mắt, nhìn gương mặt gần trong gang tấc của hắn, cuối cùng cũng thấy hắn để lộ cảm xúc, ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt tối tăm, “Tiểu hoa yêu, người thật sự cho là hiện giờ bốn tọa không làm gì được người sao?”

Hoa Lan nhỏ vẫn luôn sợ hãi dáng vẻ này của Đông Phương Thanh Thương, mỗi lần nhìn thấy hắn như vậy nàng đều không nhịn được rung mình ớn lạnh, chỉ chê gỏi mình nhũn ra không đủ nhanh. Nhưng hôm nay không biết làm sao, Hoa Lan nhỏ cảm thấy có một cục tức dồn ở ngực, lên không được xuống không xong, ngay cả khi Đông Phương Thanh Thương hù dọa cũng không khiến nàng nuốt cục tức này xuống được.

Nàng buộc miệng: “Được thôi, người muốn hủy hoại cơ thể này thì cứ hủy đi.” Hoa Lan nhỏ nói tiếp, “Dù sao ta cũng lấy cơ thể này làm bình phong, nếu người không coi trọng cơ thể này thì nó không thể trở thành bình phong của ta. Nếu như người coi trọng cơ thể này, đương nhiên bất luận thế nào cũng không làm tổn hại nó. Ta có cầu xin người hay không, có sợ người hay không, trong lòng người tự có tính toán. Vậy thôi ta chẳng cầu xin, cũng không sợ nữa, ta phải làm một đóa Hoa Lan có cốt khí, không để chủ nhân ta mất mặt! Người cứ tùy tiện xử trí ta đi. Cùng lắm ta hồn phi phách tán, Xích Địa nữ tử mà người muốn hồi sinh cũng không còn chỗ trú chân trên thế gian này đâu!”

Vừa dứt lời, trong phòng lại thoáng im lặng.

Hoa Lan nhỏ cứ như bị lời nói của mình dọa đến ngây người.

Đông Phương Thanh Thương khẽ nheo mắt, lực đạo trên tay cũng nhẹ đi.

Hoa Lan nhỏ nghiêng răng, nhắm mắt, chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Câu cuối cùng giống như ăn giấm chua vậy, sao nàng lại nói ra chứ...

Trong lúc hai người đang căng thẳng, ngoài viện bỗng truyền tới tiếng bước chân người.

Hoa Lan nhỏ lập tức mở mắt, mắt nàng sáng lên, Thiên Ân lang quân tới, tuy đối với nàng y không phải là người tốt, nhưng đối với Ma Tôn chắc chắn là kẻ địch. Hơn nữa Thiên Ân lang quân coi nàng như “bảo vật”, cho dù không biết bảo vật mà y nói rốt cuộc là bảo vật gì, nhưng nếu so với Đông Phương Thanh Thương, Thiên Ân lang quân nhất định sẽ bảo vệ nàng.

Y tới đấu với Đông Phương Thanh Thương còn hơn hiện giờ người “nằm liệt giường” như nàng đấu với đại ma đầu này.

Ai biết với tính tình của đại ma đầu này có thật sự hủ cơ thể của nàng trong lúc giận dữ không chứ.

Tuy vừa rồi nói rất quyết đoán, nhưng dù sao nàng vẫn muốn sống về gặp chủ nhân ...

Đương nhiên Đông Phương Thanh Thương cũng nghe thấy tiếng bước chân, ánh mắt hần khê sầm xuống, buông cầm Hoa Lan nhỏ ra, dùng vải trắng bọc cơ thể Hoa Lan nhỏ lại, ném nàng lên giường rồi lấy chăn đắp lên. Vừa khéo tiếng gõ cửa vang lên đúng lúc ấy.

Không chờ Đông Phương Thanh Thương nói hai chữ “Vào đi”, đã có người đẩy cửa phòng. Thiên Ân lang quân bước vào, vẻ mặt y tuy không có gì khác thường ngày, nhưng từ hành động này cho thấy y đang nôn nóng.

“Cơ thể ... cơ thể A Lan đã chế tạo được chưa?”

Đông Phương Thanh Thương ngồi bên cạnh Hoa Lan nhỏ, nghiêm túc nhìn Thiên Ân lang quân tiến tới, “Được rồi, nhưng trước mắt tứ chi còn cứng, cần một thời gian thích ứng.”

Thiên Ân lang quân không nhìn hẩn lấy một lần, ánh mắt dừng trên mặt Hoa Lan nhỏ, nhìn làn da trắng hơn tuyết, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt ươn ướt động lòng của nàng, y tựa như kinh ngạc chờ người, lâm bầm thành tiếng: “Thật sự ... thành công rồi.”

Đông Phương Thanh Thương khẽ nheo mắt: “Ồ? Nghe ý người là, người dự tính chuyện này sẽ không thành công à?”

Sắc mặt Thiên Ân lang quân thoáng thất thần trong chớp mắt, lúc Đông Phương Thanh Thương nói hết câu này, y đã thu lại cảm xúc, mỉm cười ôn hòa như thường, “Không ... Chỉ là tại hạ quá kinh ngạc. Dù sao... chuyện nặn nhục thân thật sự quá mức hư ảo, từ xưa đến nay chưa từng nghe nói có ai thành công. Không ngờ Đông Phương huynh lại có bản lĩnh này.”

Y ân cần hỏi han Hoa Lan nhỏ: “A Lan có cảm thấy trong người không khỏe chỗ nào không?”

Nhìn ánh mắt y, Hoa Lan nhỏ không biết tại sao lại có cảm giác lạnh người, cơn giận khi đối diện với Đông Phương Thanh Thương ban nãy trong phút chốc tắt lụi. Nhớ lại hai chữ “bảo vật” y nhẹ giọng thốt bên tai nàng mấy hôm trước, Hoa Lan nhỏ cảm thấy có một cơn rần lạnh lẽo chui vào sống lưng nàng bò lên cổ nàng, khiến nàng cảm thấy nguy cơ trùng trùng: “Không có... chỉ là tạm thời không cử động được thôi...”

Thiên Ân lang quân chau mày, “Vì hồn phách vẫn chưa thích ứng với cơ thể này sao?”

“Chắc... là vậy.”

Thiên Ân lang quân gật đầu như đang suy nghĩ điều gì, “Nếu vậy ta sẽ ra lệnh cho người tới phòng A Lan sửa soạn giường nệm cho nàng, bố trí lại cho mềm mại thoải mái hơn.”

“Không cần đâu.”

Hoa Lan nhỏ còn chưa lên tiếng, Đông Phương Thanh Thương đã ngắt lời Thiên Ân lang quân trước: “Cô ta sẽ ngủ chỗ ta.”

“Hả?” Hoa Lan nhỏ sững sốt, “Cái...”

Đông Phương Thanh Thương vốn chẳng buồn nghe kháng nghị của nàng, nói với Thiên Ân lang quân, “Ta cũng là lần đầu tiên thử nệm Tức nhường thành nhục thân, không biết sau này có sự cố gì không, bởi vậy ta phải giữ cô ta bên cạnh để tiện quan sát mọi lúc. Hơn nữa giường quá mềm cũng không tốt cho cột sống, cô ta ngủ trên giường ta là được rồi.”

Lúc này ánh mắt Thiên Ân lang quân mới dừng trên người Đông Phương Thanh Thương, “Nếu Đông Phương huynh nói vậy, để tốt cho A Lan thì cứ giữ cô ấy lại đây.” Thiên Ân lang quân cười nhẹ, “Đông Phương huynh phải trông coi A Lan nhé, hiện giờ cô ấy là chí bảo của thế gian đó.”

Đông Phương Thanh Thương cũng nheo mắt cười, “Đương nhiên ta biết.”

Thiên Ân lang quân rời đi, Hoa Lan nhỏ co người trong chăn quan sát Đông Phương Thanh Thương, “Người giữ ta ở đây không phải vẫn còn muốn kéo hồn phách ta ra khỏi cơ thể này, sau đó đổi Xích Địa nữ tử vào đó chứ?”

“Im miệng.” Hắc quát khế, sau đó nhắm mắt, tai động đập, nghe thấy Thiên Ân lang quân đã đi ra khỏi viện, nhẹ giọng nói: “Tối mai hãy ra tay với người đó.”

Giọng y lạnh lẽo, “Hắn không dễ đối phó đâu, mọi chuyện cẩn thận.”

“Đại ma đầu?” Hoa Lan nhỏ lấy làm lạ nhìn Đông Phương Thanh Thương mở mắt, sau đó trên môi cong lên nụ cười quỷ quyết gian tà.

Hoa Lan nhỏ chớp mắt lia lịa, “Quả nhiên người vẫn muốn làm chuyện xấu với ta!”

Đông Phương Thanh Thương quay đầu nhìn nàng, cười vô cùng gian ác, “Ở đây không ai muốn làm chuyện tốt với người hết.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 37

Đêm, trời tối om như mực.

Trên núi Thiên Ấn tối tăm, Đông Phương Thanh Thương đốt đèn trên bàn, hắt ngòi bên bàn, ánh nến đổ bóng hắt xuống đất thật dài.

Trên giường sau lưng hắt, Hoa Lan nhỏ hơi bất an muốn cử động. Nhưng hiện giờ, thích ứng đã một ngày mà động tác của nàng cũng chỉ giới hạn ở đưa cánh tay, xoay xoay cổ, chân và eo vẫn chưa chịu sự khống chế của nàng.

Điều này rõ ràng khiến Hoa Lan nhỏ cảm thấy lo lắng và thất bại, đặc biệt là trong tình huống một mình chung phòng với Đại ma đầu...

“Đừng xoay nữa.” Đông Phương Thanh Thương không quay đầu, hồ hững uống trà, “Theo ta thấy, chưa đủ ba ngày thì người không thể hoàn toàn thích ứng với cơ thể này và hoạt động linh hoạt đâu.”

Miệng Hoa Lan nhỏ bật hừ, hiện tại mỗi khi Đông Phương Thanh Thương nói chuyện với nàng, nàng liền cảm thấy trong lòng có một cơn giận chưa tan, bất giác đấu khẩu với hắt, “Người đừng có khoe khoang vậy chứ. Chế tạo một cơ thể mà khiến người vào đó ở phải cứng đờ như xác chết mấy ngày.”

Đông Phương Thanh Thương nghe lời này nhưng cứ như không hề nghe thấy, hớp một ngụm trà. Đến khi đặt ly trà xuống, ngẫm lại rồi hắt mới

nhíu mày. Lòng hăn lấy làm lạ, bắt đầu từ bao giờ hăn lại nhân nhượng sự mạo phạm của tiểu hoa yêu kia đến mức này...

Cứ như là... quen lắm luôn rồi.

Hăn đẩy ly trà ra, uống một hớp nước súc miệng, sau đó phẩy tay áo, quạt tắt ánh lửa trên bàn khiến trong phòng hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Tim Hoa Lan nhỏ lập tức bị xách lên.

Nghe tiếng nhịp chân Đông Phương Thanh Thương dần bước về phía nàng, Hoa Lan nhỏ chìm vào hoảng sợ: “Người muốn làm gì?”

Tuy mắt nàng không nhìn thấy gì cả trong không gian tối om này, nhưng lúc Đông Phương Thanh Thương tới ngồi bên giường, sức nóng khác thường và cảm giác đè nén trên hăn vẫn vô cùng rõ ràng.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy nếu nàng có thể cử động, nàng đã kéo chăn lên che ngực, co vào góc tường hét lên “Dâm tặc.”

Nhưng sự thật là Hoa Lan nhỏ không thể cử động, “Đông Phương Thanh Thương, người muốn làm gì!” Nàng trợn mắt nhìn bóng tối vô tận, hét lên: “Người muốn sàm sỡ một nữ nhân yếu đuối cơ thể chưa tan mùi bùn còn nằm liệt giường sao? Người đúng là bệnh hoạn điên cuồng!”

“Bốn tóa xưa nay vốn là người bệnh hoạn điên cuồng, hôm nay người mới biết à?”

Giọng hăn lạnh nhạt, nhưng Hoa Lan nhỏ nghe xong thì ngây ngốc cứng đờ.

Trong lúc nàng sửng sốt, cánh tay hăn quét qua trước ngực nàng, khuỷu tay cong lại, lòng bàn tay ấm nóng áp lên má nàng. Sau đó nàng cảm thấy

hắn nhẹ dùng sức, đầu nàng bất giác nghiêng sang bên cạnh, hơi thở nóng hổi phả bên tai, “Nhắm mắt ngủ đi.”

Bị Đông Phương Thanh Thương ôm với tư thế mờ ám như vậy bảo nàng sao mà ngủ đây? Nàng ngoẹo đầu muốn giãy dụa, nhưng ngón trỏ của hắn nhẹ vẽ gò đó bên tai nàng.

Hoa Lan nhỏ ngẩn người, bên tai có cảm giác nóng bỏng truyền tới, trong đầu vang lên giọng của Đông Phương Thanh Thương: “Nhắm mắt lại.”

Là thuật Truyền âm nhập mật...

Ngay cả pháp thuật Truyền âm nhập mật thấp kém này mà Ma Tôn phải vẽ trận pháp bên tai người ta mới thực hiện được sao... Vì bị thi chú thuật, hắn thật sự không để lại chút pháp lực nào trên người sao...

Hoa Lan nhỏ vừa thầm suy nghĩ vừa nhắm mắt lại, kinh ngạc phát hiện, lúc nàng nhắm mắt, hình bóng Đông Phương Thanh Thương lại xuất hiện trong mắt nàng, Hoa Lan nhỏ giật mình vội vàng mở mắt.

Nhưng sau khi mở mắt thì trước mặt vẫn là bóng tối hư vô, nhất thời nàng không phân rõ đâu mới là thế giới thật sự mắt nàng nhìn thấy.

Đông Phương Thanh Thương hiển nhiên bức tức, hắn bóp tai nàng, “Kêu người ngủ đi.”

Hoa Lan nhỏ biết hắn nhất định có chuyện muốn nói với nàng, lúc này mới thấp thỏm nhắm mắt lại. Trong bóng tối, Đông Phương Thanh Thương đứng trước mặt nàng, vẻ mặt lạnh nhạt, cất tiếng hỏi: “Người còn muốn đi khỏi núi Thiên Ấn này không?”

Nàng phải đi tìm chủ nhân, đương nhiên phải rời khỏi núi Thiên Ấn, Hoa Lan nhỏ chau mày, “Nếu không ta ở đây làm gì?”

“Qua ngày mai, cho dù người không muốn ở đây nữa, e là cũng sẽ bị ép buộc ở lại đây.”

Hoa Lan nhỏ sừng sốt.

“Đông Hải ở Đại Hoàng có núi thiêng, ngàn chiếc bóng trên núi hợp thành một người.” Đông Phương Thanh Thương bỗng cười lạnh, “Núi Thiên Ân này chỉ e phải gọi là Thiên Ảnh mới đúng.”

“Có ý gì?”

“Trước đó bốn tọa kê người chú ý những chiếc bóng ở đây, người vẫn chưa hiểu ra sao?” Hắc nói tiếp, “Những chiếc bóng ở đây đều có linh khí, người trên núi này toàn bộ đều là Ảnh yêu, Thiên Ân lang quân kia cũng không ngoại lệ. Khiếm khuyết trời sinh của Ảnh yêu là cho dù tu đạo vạn năm cũng chưa chắc có có được một cơ thể. Cơ thể đó của hắc không khác gì với cơ thể người dùng mấy hôm trước, tất cả đều dùng đất sét nặn thành.”

Hoa Lan nhỏ giật mình, “Vậy tại sao hắc còn bằng lòng lấy Tức nhường chế cơ thể cho ta...” Không cần nói hết, Hoa Lan nhỏ đã hiểu ra liền tái mặt, “... Hắc quả nhiên cũng là một con sói ác.”

Thiên Ân lang quân kia cũng giống như đại ma đầu, đang dòm ngó cơ thể này của nàng như hổ rình mồi.

“Nhưng mà...” Hoa Lan nhỏ bỗng nghĩ tới một chuyện kỳ lạ. “Trước đó tại sao lại nói ta là bảo vật, nếu nói y muốn lấy cơ thể Tức nhường kia, y phải nói Tức nhường là bảo vật, hay nói người là bảo vật mới đúng chứ.” Hoa Lan nhỏ nhìn Đông Phương Thanh Thương, “Dù gì thì người mới là người có thể khiến Tức nhường biến thành cơ thể.”

Đông Phương Thanh Thương nheo mắt cười, “Phải, tại sao y lại nói vậy chứ.”

Hoa Lan nhỏ nhìn nụ cười trên mặt hắn, vô thức định lui về phía sau, nhưng đang ở trong bóng tối, nàng không thể lui đi đâu được.

“Khoan nói tới những chuyện kia nữa.” Hắn chuyển sang chuyện khác, “Vừa rồi bốn tọa nghe nói, tối mai chúng định trừ khử bốn tọa...”

Mắt Hoa Lan nhỏ sáng lên, “Bọn họ có giết được người không?” Giọng điệu nghe có mấy phần kích động.

Đông Phương Thanh Thương liếc nàng, “Người nghĩ bốn tọa chết rồi có ích lợi gì cho người?” Hắn hừ lạnh, “Người chỉ có thể trở thành chim trong lồng của Thiên Ẩn lang quân, về sau đừng hòng quay lại Thiên giới nữa, chờ hắn cướp được cơ thể Tức nhường kia, người phải dùng cơ thể đất sét hắn nặn mà sống, đến khi dùng hết Tức nhường còn lại, người sẽ như những bảo vật ngoài kia...”

Hoa Lan nhỏ kinh ngạc, “Những bảo vật ngoài kia cũng có ẩn tình sao?”

“Trong mỗi bảo vật đều chứa đựng một chiếc bóng, Thiên Ẩn lang quân kia rất thông minh, mượn linh khí của bảo vật để giúp tiểu Ảnh yêu thành hình.” Hắn liếc nhìn Hoa Lan nhỏ, “Còn người, rơi vào tay Thiên Ẩn lang quân, sau này hãy tự cầu phúc cho mình trong bình Nạp hồn đi.”

Không có ánh sáng không có tự do.

Hoa Lan nhỏ thoáng suy nghĩ rồi kiên định nói, “Người vẽ trận pháp đem ta vào đây, nhất định muốn âm mưu chuyện xấu, người nói đi, ta nghe thử có được không.”

“Không mong người làm được chuyện gì lớn.” Đông Phương Thanh Thương nói, “Nhớ cách vẽ đạo bùa này.” Hắn nói xong, trong bóng tối hư ảo bỗng xuất hiện một luồng sáng, giống như một chiếc bút vẽ một đạo bùa trong không trung.

Hoa Lan nhỏ mới nhìn cách vẽ đạo bùa này thôi đã chau mày, “Bùa này tà khí quá.”

“Bùa bốn tọa vẽ đương nhiên phải tà khí.” Đông Phương Thanh Thương nói tiếp, “Nước trà còn trong ly trên bàn có huyết khí của bốn tọa, để dụ bốn tọa đi, Thiên Ân lang quân nhất định sẽ tới đây không chế người, đến lúc đó người cứ chấm ít nước trà, tìm cơ hội vẽ đạo bùa lên người Thiên Ân lang quân.”

Hoa Lan nhỏ thoáng suy nghĩ rồi quan tâm tới một vấn đề rất quan trọng, “Cơ thể Tức nhường của ta chắc không giống như cơ thể đất sét kia, không được đung vào nước chứ? Ngón tay đung vào nước có tan rã không?”

Ma Tôn đại nhân bật cười, “Người thật sự nghĩ ngay cả một cơ thể bốn tọa cũng nặn không xong sao?”

Có được đáp án này, Hoa Lan nhỏ gật đầu, sau đó mới hỏi. “Vẽ đạo bùa này trên người Thiên Ân lang quân sẽ có tác dụng gì?”

“Khiến hắn nổ tung mà chết.”

Lúc Ma Tôn đại nhân nói lời này, giọng điệu hoàn toàn không trầm không bổng mà lạnh lẽo giống như gió từ U Minh địa ngục thổi tới.

Hoa Lan nhỏ nhìn hắn, “Đại ma đầu, không phải trước đó người chịu thiệt trong Mê trận, trong lòng vẫn còn có căm phẫn đó chứ...”

Hắn không lên tiếng nữa, thân hình dần dần nhạt đi rồi biến mất, sau đó hoàn toàn đi khỏi thế giới của Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ bĩu môi lầm bầm, “Đúng là... nhỏ nhen hẹp hòi.”

Lầm bầm xong, Hoa Lan nhỏ một mình im lặng lâu thật lâu. Sau khi bị Đông Phương Thanh Thương đối gạt, nàng cảm thấy mình nên đánh giá lại hắn. Ma Tôn thượng cổ này đúng là đã từng cứu nàng, cũng đã từng giúp nàng, nhưng cũng có rất nhiều lần, hắn giúp nàng cũng là giúp bản thân, hay đúng hơn là buộc phải giúp nàng. Bản tính của ma đầu này trước sau không hề thay đổi, gian dối, xảo quyệt, giỏi lừa gạt, chuyên báo thù, hắn...

Không phải là người đáng để tin tưởng dựa dẫm.

Như nàng đã phải trả giá vì quá dễ dàng tin tưởng hắn.

Mà hắn đã dùng hiện thực tát vào mặt nàng không hề do dự.

Có vết xe đổ, Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình không thể hoàn toàn tin lời Đông Phương Thanh Thương nữa, nàng phải có dự tính của mình.

Giống như Đông Phương Thanh Thương vừa nói, nếu nàng rơi vào tay Thiên Ân lang quân, kết cuộc không khá bao nhiêu, nhưng nếu rơi vào tay hắn, kết cuộc có khá hơn không? Không cần suy nghĩ Hoa Lan nhỏ cũng biết, nhất định sẽ không có kết quả gì tốt.

Đông Phương Thanh Thương sớm muốn cũng có ngày vì đạt mục đích của mình mà đẩy nàng ra khỏi cơ thể này, đến lúc đó nàng vẫn là cô hồn dã quỷ, nói không chừng còn thảm hơn ở trong tay Thiên Ân lang quân.

Nàng phải tự động não...

Chỉ khi Thiên Ân lang quân và Đông Phương Thanh Thương đối đầu, cơ hội sống sót của nàng mới có khả năng xuất hiện...

Nàng phải tính toán cho kĩ để bảo đảm tính mạng mình.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 38

Hôm sau núi Thiên Ấn mưa phùn rả rích, không khí trong phòng u ám nặng nề.

Hoa lan nhỏ đã có thể xuống giường, có điều động tác của tứ chi vẫn còn cứng ngắc, nàng vịn vào bức tường trong phòng đi tới đi lui. Đông Phương Thanh Thương thật sự quá nhàn rồi buồn chán, tùy tiện lựa một quyển sách trên kệ xuống, tựa cửa sổ xem.

Nhìn thấy đại ma đầu đọc sách khiến Hoa Lan nhỏ thoáng kinh ngạc. Trong đầu nàng, cho dù là trong truyền thuyết chủ nhân kể nàng nghe trước đó, hay là Ma Tôn nàng tận mắt nhìn thấy trong thời gian qua, nàng đều cảm thấy hẳn là một người khi không vui thì dùng vũ lực ngang ngược giải quyết vấn đề, khi tức giận thì giết chết người Thiên Ấn. Người như vậy cũng đọc sách thánh hiền cũng hiểu à? Cũng biết học nhân nghĩa đạo đức à?

Chỉ e hẳn...

Bỗng nhiên ma tôn đại nhân bên cửa sổ nhìn mấy hàng chữ trong sách liền bật cười lạnh, bày vẻ mặt khinh miệt, xem thường.

Khoé miệng Hoa Lan nhỏ giật giật, lập tức hiểu ra, thì ra hẳn... đang xem người viết sách ngu xuẩn đến mức nào, sau đó thầm mỉa mai họ thôi.

Đối với người chuộng vũ lực tuyệt đối như hăn, đạo lý trong sách giống như một vũng bùn dưới đất, không đáng một xu.

Nàng không nhìn hăn nữa, chăm chú tập đi.

Thật ra trong lúc Hoa Lan nhỏ quan sát Đông Phương Thanh Thương, hăn cũng đôi lúc ngẩng đầu liếc nhìn nàng.

Vì hiện giờ cơ thể Hoa Lan nhỏ vẫn cứng đờ, bước chân lão đảo, đi mấy bước vẹo một cái, mỗi khi Hoa Lan nhỏ bên kia không vững ngã xuống đất, Đông Phương Thanh Thương sẽ đảo mắt nhìn nàng một chút, nhưng thấy nàng bò dậy tiếp tục đi, ánh mắt hăn lại đặt trên sách.

Giống như đang trông chừng một đứa trẻ...

Chiều tối, lúc Thiên Ân lang quân tới thì nhìn thấy cảnh tượng im lặng nhưng lại hài hoà một cách quái lạ này.

Y tới gần căn phòng thêm mấy bước, đến khi trên mặt đất hoàn toàn không còn vết nước mới rút lại kết giới trên người.

Sự xuất hiện của y đánh Thiên Ân im lặng trong phòng, Hoa Lan nhỏ lễ bước cố gắng tránh xa y, dựa vào bàn trà đứng vững rồi mới nói: "Sao Thiên Ân lang quân lại tới đây?"

"Đương nhiên Thiên Ân tới thăm nàng." Y nói vậy, nhưng lại nhìn Đông Phương Thanh Thương trước, sau đơ ánh mắt chuyển sang Hoa Lan nhỏ, quan sát nàng một lúc thì mãn nguyện nói: "A Lan đã có thể bắt đầu hoạt động được rồi sao, xem ra thích ứng rất khá."

Nghĩ tới hàm ý sâu xa trong lời nói của y, Hoa Lan nhỏ cảm thấy sống lưng lạnh toát, vội tiếp lời: "Còn chưa thích ứng đâu, đi lại lúc nào cũng té ngã."

"Nếu vậy phải luyện tập thêm nhiều mới được, tiếc là hôm nay trời mưa, không thể mời nàng tới hoa viên tản bộ, đành buộc phải để nàng thiệt thòi đi lại trong phòng này thôi."

Hoa Lan nhỏ im lặng, Đông Phương Thanh Thương bên kia cứ như không hề nghe thấy đoạn đối thoại của hai người này, thờ ơ đọc sách, mãi đến khi Thiên Ân lang quân nói lảng sang chuyện khác: "Hôm nay Đông Phương huynh dường như rất nhàn nhã."

Đông Phương Thanh Thương còn chưa đáp, Thiên Ân lang quân đã nói tiếp: "Nói ra thật hổ thẹn, trên núi Thiên Ân Thiên Ân có mười mấy thợ thủ công, nghiên cứu Tức nhường mấy chục năm nhưng không ai có thể nặn Tức nhường thành cơ thể. Tức nhường hiện giờ tuy không đủ làm một cơ thể nữa, nhưng các thợ thủ công lại rất hiếu kỳ với chuyện này, không biết Đông Phương huynh có chịu giải mỗi nghi ngờ giúp thợ thủ công của núi Thiên Ân không?"

"Bọn họ không biết pháp thuật của Thiên Ân." Đông Phương Thanh Thương lạnh lùng vớt ra một câu, dưới ánh mắt thăm thẳm của Thiên Ân lang quân, hắn bỏ sách đứng dậy, trên môi vẫn treo nụ cười cao ngạo, "Nhưng ta không ngại giúp họ."

Nói xong, hắn đi về phía cửa: "Dẫn đường."

Thiên Ân lang quân khẽ nheo mắt, nhìn theo bóng Đông Phương Thanh Thương không nói lời nào, hắn quay đầu nhìn y, "Sao, không đi à?"

Thiên Ân lang quân cười nhẹ, "Đương nhiên là đi, A Ảnh." Y lên tiếng gọi, ngoài cửa xuất hiện bóng đen vẫn luôn theo y, "Đưa Đông Phương huynh tới chỗ thợ thủ công."

"Tiểu Lan." Trước khi rời khỏi cửa, Đông Phương Thanh Thương bỗng dừng bước, hắn quay đầu, trong ánh sáng ngược của màn mưa bên ngoài, vẻ mặt hắn chăm chú nhìn Hoa Lan nhỏ, "Ngoan ngoan chờ ta về nhé."

Hắn quay đi, mái tóc bạc óng ánh quét lên một đường cong phiêu dật tuyệt đẹp, một thân hắc bào đen tuyền, không hề do dự bước vào trong màn mưa.

Nhìn bóng đen đưa Đông Phương Thanh Thương đi xa. Hoa Lan nhỏ khẽ thất thần. Lúc này giọng Thiên Ân lang quân vang lên bên tai nàng, "Đông Phương huynh tuy là nam nhân, nhưng phong thái dung mạo khiến bọn ta đều không thể không thần thờ."

Phải, chuyện không thể tha thứ nhất của đại ma đầu chính là, tuy hắn có một trái tim gian ác nhất trên đời, nhưng lại có một dung nhan khuynh thành nhất trên đời.

Lòng Hoa Lan nhỏ thoáng nặng nề, cơ thể Đông Phương Thanh Thương tuy không sợ núi đao biển lửa, nhưng vừa nghĩ tới ngay cả thuật Truyền âm nhập mật mà hôm qua hắn cũng phải vẽ trận pháp mới thực hiện được, Hoa Lan nhỏ bỗng nhíu mày.

Trong lòng nàng không phải đang lo lắng cho hắn, nàng chỉ sợ hắn không chống chọi được bao lâu, liên lụy tới kế hoạch của nàng...

Thiên Ân lang quân ngồi lên bàn, "A Lan, nàng không ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc sao?"

Nghe Thiên Ân lang quân nói câu này, Hoa Lan nhỏ mới sực tỉnh, nàng chống lên bàn ngồi xuống, sau đó bưng ly trà đến trước mặt mình.

Thiên Ân lang quân thấy vậy, ánh mắt khẽ động, "A Lan đã uống nước được rồi sao?"

"Ừm." Hoa Lan nhỏ gật đầu, "Đại.. Đông Phương nói ta có thể uống nước, ra biển bơi cũng không thành vấn đề."

Thiên Ân lang quân cúi mắt, "Đúng là cơ thể dùng Tức nhưõng nặn thành có khác." Ngón tay y nhẹ gõ lên bàn, tựa như đang cân nhắc điều gì, bỗng mặt đất truyền tới một cơn chấn động, nước trong ly trà trên bàn gợn lên những con sóng lăn tăn.

Trong phòng im lặng một lúc, không chờ Thiên Ân lang quân lên tiếng, Hoa Lan nhỏ bỗng nói: "Người của ngài bắt đầu ra tay với hãn rồi sao?"

Ngón tay đang nhịp của Thiên Ân lang quân khựng lại, y ngẩng đầu nhìn Hoa Lan nhỏ, nheo mắt cười, "A Lan đang nói gì vậy?"

"Đừng giả vờ nữa, ta biết hết rồi." Hoa Lan nhỏ nói, "Ngài là Ảnh yêu, muốn lấy cơ thể Tức nhưõng của ta."

Vừa dứt lời, không khí trong phòng bỗng chốc nặng nề.

Nụ cười ôn hoà trên mặt Thiên Ân lang quân dần lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén của y nhìn Hoa Lan nhỏ, "Ồ? Làm sao A Lan biết được? Theo ta quan sát mấy hôm nay, có lẽ Đông Phương huynh có phát giác và đề phòng, nhưng hãn cũng không biết rõ đến vậy, cũng không có cơ hội nói rõ với nàng mới đúng chứ."

"Luận về diễn kịch, các người không ai diễn hơn hãn đâu, các người là kẻ lừa bịp, hãn là kẻ đại bịp."

Hoa Lan nhỏ đang nói, mặt đất lại truyền tới một hồi chấn động, chấn động càng mạnh mẽ hơn trước mấy phần, ly trà trên bàn và bàn đều phát ra tiếng động "thình thịch". Tuy nhiên vì đã ở chung với Đông Phương Thanh Thương một thời gian, đối diện với không khí trầm lặng bức bối này, còn có hoảng sợ do mặt đất chấn động mang tới, nhưng vẻ mặt Hoa Lan nhỏ vẫn rất trấn tĩnh.

Nàng nói từng câu từng chữ, "Hơn nữa nếu luận về đánh nhau, các người cũng không đánh lại hãn."

Thiên Ân lang quân nhìn Hoa Lan nhỏ, "Trong lòng A Lan, Đông Phương huynh là người lợi hại đến vậy sao?" Y cười, "Hay phải nói là trong mắt A Lan, tại hạ là người vô dụng đến mức đó?"

"Không phải trong lòng ta cho là vậy, mà hẳn vốn dĩ rất lợi hại." Hoa Lan nhỏ bất lực, nàng thoáng khựng lại rồi tiếp, "Ta biết, ngài có thể bày được Mê trận lớn như vậy dưới đáy biển trên núi Thiên Ân, nhất định có bản lĩnh khôn cùng, nhưng các người không phải là đối thủ của hẳn đâu."

Giống như xác nhận lời Hoa Lan nhỏ, chấn động càng mạnh hơn truyền tới, từ cửa sổ trong phòng nhìn ra, chỉ thấy phương xa chim chóc chí choé ồn ào, rần rần bay lên trời chạy trốn.

Mắt Thiên Ân lang quân tối sầm.

Hoa Lan nhỏ vờ như không quan tâm, mặt nàng tối lại "Ta biết Ảnh yêu vạn năm cũng khó có được cơ thể, ngài nhất định vô cùng khát vọng cơ thể này của ta, nếu không cũng không phí bao công sức như vậy để lấy được nó. Ta có thể giao cơ thể này cho ngài."

Thiên Ân lang quân nheo mắt, "Nhất định A Lan không giao cơ thể này cho ta vô điều kiện đúng không?"

"Không sai." Hoa Lan nhỏ đáp, "Ta muốn giao dịch với ngài."

Thiên Ân lang quân cười nhẹ, vẻ mặt dường như không hề quan tâm tới chuyện xảy ra bên núi Thiên Ân, y hỏi: "Không biết A Lan muốn giao dịch với ta thế nào?"

"Trước đây chủ nhân ta thường nói, muốn làm ăn phải bình đẳng. Ta đã thẳng thắn kể hết những chuyện ta biết cho ngài rồi, ngài cũng phải thẳng thắn kể hết cho ta những chuyện ngài biết. Nếu ngài muốn có được cơ thể này, bước đầu tiên phải cho ta biết, ngài luôn nói ta là bảo vật, rốt cuộc ta là bảo vật gì?"

Thiên Ân lang quân cười cười, "Đông Phương huynh không cho nàng biết sao?"

Hoa Lan nhỏ im lặng.

"Buồn cười thật, chúng ta chẳng ai tin tưởng nhau." Thiên Ân lang quân nói, "Nói thật tại hạ không biết A Lan rốt cuộc là bảo vật gì, nhưng mà lần đầu tiên gặp mặt, A Lan còn nhớ cơ thể đó của nàng đã thối rữa đến mức nào không?"

Đương nhiên còn nhớ, đáng vẻ thảm hại lúc đó suốt đời Hoa Lan nhỏ cũng không quên.

"Đúng như nàng nói, ta đích thực là Ảnh yêu, là vật sống gần với linh hồn nhất trong Thiên hạ này. Không ai hiểu rõ cảm nhận linh hồn phải nương tựa vào một cơ thể như bọn ta. Bởi vậy ta biết, trong tình trạng đó, nương tựa vào cơ thể đó đi lại trong thế gian là chuyện khó khăn dường nào, linh hồn bình thường tuyệt đối không làm được. Nhưng hồn phách nàng lại có thể yên ổn ở trong cơ thể thối rữa đó, nếu không phải nàng tự ra ngoài, thì cũng có thể nương tựa vào cơ thể đó kiên trì thêm vài ba ngày."

Hoa Lan nhỏ chau mày, "Ngài nói vì ta sợ chết nên sức mạnh bộc phát mới đặc biệt mạnh mẽ sao?"

Thiên Ân lang quân bật cười, "Nếu là lúc đó thì có thể nói vậy, nhưng hiện giờ nàng vẫn yên ổn ở trong cơ thể này, tuyệt đối không phải vì nàng "sợ chết" nên mới bộc phát ra sức mạnh to lớn, mà là vì sức mạnh của hồn phách nàng vốn dĩ đã to lớn."

Hoa Lan nhỏ sửng sốt, từ xưa đến nay đây là lần đầu tiên có người khen nàng có sức mạnh to lớn.

"Hình dạng Tức như những biến hoá liên tục, hơn nữa lại cơ sinh khí, nhiều năm nay người của núi Thiên Ân ta dùng Tức như để làm cơ thể không

thành. Một là vì Tức nhường không thể thành hình, hai là vì cho dù Tức nhường thành hình, cũng không có hồn phách nào đối kháng được sinh khí có trong Tức nhường. Cho dù là Đại la kim tiên, hồn phách cũng không chịu nổi sự tàn phá của lực đạo đó." Ánh sáng trong mắt Thiên Ân lang quân cháy bỏng, "Nhưng nàng lại có thể chế ngự cơ thể này, khiến nó dần dần trở nên linh hoạt, dần dần thuần phục hồn phách nàng."

"A Lan, nàng nói nàng không phải bảo vật thì là gì?"

Hoa Lan nhỏ ngậy người nhớ lại, "Bởi vậy lúc ta muốn chui vào cơ thể này, những chiếc bóng dưới đất chuyển động che đi trận pháp của Đông Phương là vì ngài muốn giúp ta, để ta chui vào cơ thể đó trước, để ta làm vật thí nghiệm xem thử có thành công không.."

Thiên Ân lang quân gật đầu, thật sự không giấu giếm nữa, "Sau đó chờ nàng biến cơ thể này trở nên linh hoạt, ta sẽ tìm cách dẫn hồn phách nàng ra. Lúc đó sức kháng cự của Tức nhường nhất định nhỏ hơn hiện giờ rất nhiều."

Hoa Lan nhỏ ngậy người một lúc thật lâu, "Quả nhiên các người đều là một ổ lừa đảo, âm mưu quỷ kế bịp bợm."

Thiên Ân lang quân không nói lời nào.

Mặt đất càng chấn động mãnh liệt hơn, Hoa Lan nhỏ ổn định tâm thần, hít một hơi thật sâu nói, "Được, ta không truy cứu những chuyện đó nữa, chuyện cấp bách hiện giờ là ta muốn đi Thiên giới, ngài muốn có cơ thể ta không?"

Thiên Ân lang quân nhíu mày, "Nàng muốn đi Thiên giới?"

"Ta là Lan hoa tiên linh, đương nhiên phải về Thiên giới. Nếu ngài có thể đưa ta tới Nam Thiên môn, để ta trở về bên cạnh chủ nhân ta, ta sẽ trả cơ thể này cho ngài. Nếu không.." Hoa Lan nhỏ bưng ly trà trên bàn, chấm

nước trà bên trong, "Ở đây có máu của Đông Phương, hắc dạy ta một đạo bùa." Hoa Lan nhỏ vừa nói vừa vẽ đạo bùa đó lên bàn, nơi ngón tay nàng vẽ qua ban đầu không có dấu vết xuất hiện, nhưng đến cuối cùng, khoảnh khắc ngón tay nàng rời đi, mặt bàn loé sáng, một luồng tà khí ủa ra từ trong đạo bùa.

Thiên Ân lang quân thấy vậy nhú mày, đạp đất nhảy lên, chiếc ghế gỗ hắc ngồi lập tức trượt ra xa, lúc này tà khí đã bao trùm chiếc bàn gỗ, chỉ trong chốc lát, chiếc bàn gỗ cứng nhắc bị luồng tà khí nồng nặc kia nghiền thành từng mảnh vụn, phút chốc hoá thành tro bụi.

Bóng của chiếc bàn dưới đất lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, sau đó hoàn toàn tan biến.

Mảnh gỗ rơi đầy mặt đất, vương trên đầu gối Hoa Lan nhỏ.

Nàng nhìn tro vụn dưới đất, sắc mặt tái nhợt, sững sốt.

Nàng biết đồ gì của Đông Phương Thanh Thương cũng đều chứa tà khí, nhưng không ngờ tà khí lại mạnh đến mức này, nếu thật sự vẽ lên người Thiên Ân lang quân, giờ phút này trên đầu gối nàng chỉ e đều là bụi đất.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Thiên Ân lang quân đang cách nàng rất xa, vẻ mặt y nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, "Chú thuật này là Đông Phương dạy nàng sao?"

Hoa Lan nhỏ đè nén cảm xúc dâng trào trong lòng, "Không sai."

Sắc mặt Thiên Ân lang quân lần đầu tiên trở nên khó coi, "Rốt cuộc Đông Phương là ai?"

"Ta nói rồi, các người đấu không lại hắc đầu, hiện giờ con đường duy nhất của ngài là đưa ta đi Thiên giới." Hoa Lan nhỏ nói, sắc mặt nàng hơi tái nhưng biểu hiện đã trấn tĩnh lại. Nhìn thấy Thiên Ân lang quân vẫn

không hành động, cuối cùng nàng nghiêng rặng, sau đó dưới ánh nhìn của y, nàng giơ tay trái bưng ly trà, tay phải chấm nước trà trong ly, đặt ngón tay lên ngực mình.

"Nếu không chúng ta đừng hòng ai sống yên ổn được."

Không cho nàng đường sống, vậy nguyện vọng của cả hai đừng mong đạt thành.

Ánh mắt Thiên Ân lang quân trong phút chốc u ám hết như thời tiết bên ngoài.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 39

Nước mưa dưới hiên nhỏ lên nền đá phát ra tiếng kêu tí tách, lúc này không khí trong phòng nặng nề hơn bên ngoài rất nhiều.

Thiên Ân lq loáng thoáng mờ mịt nhìn Hoa Lan nhỏ lâu thật lâu rồi bật cười, “Ta chỉ nghĩ A Lan là một tiên hoa tâm tư đơn thuần, nhưng không ngờ khi gặp chuyện nàng cũng có thể mưu tính vững vàng, thật sự có tác phong của đại tướng.”

“Chủ nhân ta trước đây từng nói với ta, thỏ bị ép đến đường cùng cũng biết cắn người, một là dp một là ngài, trái là sói phải là hổ, nếu ta không động não thì bộ não này không sử dụng được nữa.”

Thiên Ân lang quân như đang nhìn lên bầu trời ngoài cửa sổ, dường như không hề quan tâm tới tranh đấu kịch liệt bên kia núi Thiên Ân: “Có điều A Lan à, Cửu trùng Thiên cao như vậy, Nam Thiên môn nào phải là nơi tiểu yêu ở Hạ giới như bọn ta nói đi là đi? Ván này chỉ e nàng cược sai rồi.”

“Cược sai hay không lòng ngài tự biết.” Hoa Lan nhỏ nhìn chiếc bóng dưới đất, hiện giờ cơ thể Tức nhường này của nàng không hề có chút pháp lực nào, hết như người phàm. Bởi vậy nàng không cảm giác được tất cả khí tức kì dị quỷ quái, nàng chỉ có thể thông qua những hiện tượng rõ ràng để quan sát tỉ mỉ, giống như bóng cửa sổ dưới đất, ban này rõ ràng không hề gần nàng, nhưng giờ chỉ cách nàng có hai bước.

Hoa Lan nhỏ nghiêng răng, vẽ nét thứ nhất của đạo bùa lên ngực mình: “Đừng hòng kéo dài thời gian, một là ngài đưa ta đi ngay bây giờ, không thì ta sẽ...”

Nàng còn chưa dứt lời, bỗng nghe một tiếng động lớn từ xa truyền tới, Hoa Lan nhỏ ngạc nhiên nhìn về phía xa đó, trông thấy ngọn núi bên ngoài bỗng nghiêng sang bên cạnh.

Hoa Lan nhỏ vẫn còn ngơ ngác, tưởng đầu óc mình bị choáng, nhưng trong phút chốc, chớp đỉnh núi Thiên Ấn bỗng ngã sang bên cạnh sụp đổ, cả ngọn núi Thiên Ấn bắt đầu dần dần lún xuống, bụi đất tung tóe khắp trời.

Hoa Lan nhỏ nhìn đến trợn mắt há miệng.

Đại... Đại ma đầu lại đang gây náo loạn gì ở đó vậy! Hắn muốn lật cả hòn đảo này xuống biển luôn sao!

Chẳng mấy chốc, rung chuyển từ lòng đất bên kia truyền tới, mang theo tiếng ầm ỹ dưới đất, cả căn phòng bắt đầu chao đảo, bụi đất rơi xuống, giường tủ ngã nghiêng, cả phòng hỗn loạn.

Bên đó đang đấu phép thuật à?

Hoa Lan nhỏ kinh ngạc chờ người.

Đây thật sự không phải là trâu đất chuyển mình, trời đất nổi giận đó chứ?

Cơ thể Hoa Lan nhỏ vốn chưa thích ứng linh hoạt lắm, bị rung lắc cơ hồ sắp đứng không vững. Nàng đưa tay sang bên cạnh, muốn chộp lấy cột trụ hay vịn vào thứ gì đó cũng được, nhưng bên kia có một bàn tay ấm áp cầm lấy tay nàng.

Hoa Lan nhỏ quay đầu, nhìn thấy Thiên Ân lang quân bên cạnh đang nắm chặt tay nàng.

Hoa Lan nhỏ giật mình, nhưng lần này bất luận nàng vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

Nước trà trong tay lúc này đã bị trời đất rung chuyển hắt đi hết từ lâu, giờ chỉ có ngón tay vẫn còn vết nước.

Tuy Hoa Lan nhỏ muốn liên thủ với Thiên Ân lang quân để thoát khỏi ma chướng của Đông Phương Thanh Thương, nhưng điều trước tiên là nàng phải có năng lực uy hiếp y, ép Thiên Ân lang quân nghe lệnh nàng mới được!

Nếu nàng không có cách khống chế Thiên Ân lang quân, vậy nàng rơi vào tay Thiên Ân lang quân hay rơi vào tay Đông Phương Thanh Thương có gì khác biệt đâu?

Thậm chí còn không bằng theo Đông Phương Thanh Thương nữa!

Ít ra nàng cũng đã bị đại ma đầu chèn ép một thời gian dài rồi, đôi bên cũng hiểu tính nhau...

Hoa Lan nhỏ nghĩ thông suốt tiền nhân hậu quả, quyết đoán kịp thời, lấy ngón tay đặt lên người Thiên Ân lang quân, định vẽ một đạo bùa trên người hắn.

Không bàn đến sức lực ai mạnh hơn ai, chỉ nói nàng hiện giờ, độ linh hoạt của cơ thể kém Thiên Ân lang quân quá xa! Vậy là không hề nghi ngờ, chẳng mấy chốc Hoa Lan nhỏ đã bị Thiên Ân lang quân hoàn toàn khống chế, hai tay bị khóa lại, bị Thiên Ân lang quân giam trong lồng ngực.

Phải...

Kế hoạch đó hoàn toàn thất bại, toàn bộ đã bị màn trời đất rung chuyển của Đông Phương Thanh Thương đập tan...

Dù hãn có mặt hay không cũng đều làm hư chuyện của nàng! Con ma xúi quẩy này!

Trong lòng Hoa Lan nhỏ thật sự vô cùng căm hận Đông Phương Thanh Thương.

“A Lan.” Thiên Ân lang quân ôm Hoa Lan nhỏ từ phía sau, một tay khóa hai cổ tay nàng, tay còn lại từ sau lưng vòng qua, ôm lấy vai nàng, giống như sợ Hoa Lan nhỏ dùng sức giãy giụa khiến tay nàng bị bẻ gãy. Giọng y vẫn dịu dàng như thường ngày, nhưng lời nói ra lại lạnh lẽo ghê người, “Nếu nàng còn vùng vẫy, ta cũng có thể cho nàng nếm trái đắng trong tình trạng không tổn hại đến cơ thể này.” Hãn nhẹ giọng cảnh cáo, “Cơ thể Túc nương vẫn biết đau mà, đúng không?”

Đúng...

Hoa Lan nhỏ không dám giằng co mạnh nữa, đành phán thất bại, nàng rơi vào thế yếu, đành nghe lệnh người khác.

Tuy nhiên tình cảnh bên ngoài lúc này đây lại chấn động âm âm, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của họ, trong khoảnh khắc Thiên Ân lang quân khống chế Hoa Lan nhỏ, núi Thiên Ân bên kia đã sụp đổ gần hết, nếu không phải hôm nay trời mưa, ắt hãn bụi đất cũng bay đến bên này.

Chấn động dưới lòng đất vẫn đang tiếp tục, rung lắc dữ dội, cột kèo bên cạnh cuối cùng cũng không chống đỡ nổi trọng lượng của căn phòng, “ào” một tiếng, mái nhà sập xuống.

Hoa Lan nhỏ đang ở bên cạnh Thiên Ân lang quân, vốn không cần nàng lo lắng, y đã dựng kết giới, chặn lại gạch ngói vụn xung quanh và mưa phùn lớp lớp phủ trời ngập đất đang rơi xuống bên ngoài.

Hoa Lan nhỏ biết, cơ thể này của hã không thể dính nước.

Không có gian phòng cản trở tầm nhìn, lúc này Hoa Lan nhỏ mới nhìn thấy, xung quanh đã trở thành một bãi hỗn độn, đá tảng dưới lòng đất lồi ra, xuyên lên mặt đất như một thanh kiếm. So với những nơi khác, gian phòng Hoa Lan nhỏ ở là nơi còn nguyên vẹn nhất quanh đây.

Nếu ở đây cũng có những tảng đá lồi lên như bên cạnh, e là Hoa Lan nhỏ đã phơi xác hứng gió trên tảng đá rồi.

Hoa Lan nhỏ bỗng nhớ lại câu Đông Phương Thanh Thương nói với nàng trước khi đi, hã kêu nàng ở đây ngoan ngoãn chờ hã về. Là vì hã biết nơi này... sẽ không bị hủy hoại sao...

Hoa Lan nhỏ nhất thời không biết mình nên có tâm trạng thế nào.

Cả ngọn núi Thiên Ấn đã bị thay đổi diện mạo. Ở phía xa xa, nàng dường như có thể nhìn thấy có một vòng núi đang bao bọc cả hòn đảo này, đến khi nhìn kỹ lại, Hoa Lan nhỏ mới phát hiện...

Ông nội nó chứ đó vốn không phải là núi!

Hoa Lan nhỏ thật muốn chửi thề.

Đó là biển.

Là biển xung quanh! Đông Phương Thanh Thương đã nhấn chìm hòn đảo này xuống, hiện tại nước biển xung quanh bị pháp lực của hã ngăn lại, chờ bình phong pháp lực của hã rút đi, cả ngọn núi Thiên Ấn sẽ hoàn toàn bị chìm dưới đáy biển!

Không phải hã không có pháp lực sao?

Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình kinh ngạc đến sắp ngu luôn.

Thiên Ân lang quân càng sa sầm sắc mặt, đến lúc này, y mới biết mình đã tính kế với một người mà mình tuyệt đối không nên tính kế.

Trước đó y đã đoán được người đó không dễ đối phó, nhưng không ngờ người đó lại có bản lĩnh kéo cả hòn đảo này xuống đáy biển, theo y biết, trừ Thần Ma thượng cổ, hiện giờ trong tam giới không ai có thể làm được chuyện này...

Đồng tử Thiên Ân lang quân co lại, “Đông Phương... Đông Phương Thanh Thương.. Hẳn là Ma Tôn thượng cổ?”

Hoa Lan nhỏ đã bị nước biển xung quanh dọa đến sắp tè ra quần, “Ngài biết quá muộn rồi...”

Y siết chặt vai Hoa Lan nhỏ, “Rốt cuộc hẳn muốn làm gì?”

Hoa Lan nhỏ cũng hoang mang, “Làm sao ta biết hẳn muốn làm gì.”

Nụ cười vẫn luôn treo trên mặt Thiên Ân lang quân không còn nữa, y nghiêng răng, xách Hoa Lan nhỏ đi về phía bên kia.

Khi đến đó, trước mặt Thiên Ân lang quân là một bãi hỗn độn, bóng đen vẫn luôn đi theo y lúc này đang nằm dưới đất, sống chết không rõ.

Lần đầu tiên Hoa Lan nhỏ thấy mặt bóng đen đó, mặt người này nhìn không thấy ngũ quan, chỉ là một khối đen, giống như một chiếc bóng có góc cạnh. Tựa như phát giác được khí tức của Thiên Ân lang quân, bóng đen mở mắt, Hoa Lan nhỏ mới nhìn thấy được người này có một đôi mắt đỏ như máu.

“A Ảnh, quay về đây.” Thiên Ân lang quân gọi, bóng đen đó lập tức hóa thành một chiếc bóng trên mặt đất, áp xuống đất như những chiếc bóng bình thường, chạy về chỗ Thiên Ân lang quân.

Nhưng đột nhiên! Giữa đường, từ dưới đất bỗng chui lên một dây leo, giống như một chiếc đinh xuyên qua bóng đen đó.

Hoa Lan nhỏ nghe thấy chiếc bóng kêu thảm, âm thanh thê lương khiến nàng không khỏi sởn gai ốc.

“Thiên Ân lang quân?”

Đông Phương Thanh Thương đi ra từ phía sau một tảng đá lớn.

Hắn bước đi nhàn nhã, không hề có dáng vẻ đau đớn lụn bại như khi chế tạo cơ thể Tức nhường mà lấy lại pháp lực. Điều này có nghĩa là, hắn đã khiến núi Thiên Ân ra nông nổi này nhưng ngay cả một chút pháp lực cũng chẳng thềm dùng tới?

Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình không thể lý giải nổi thế giới của Thần Ma thượng cổ...

Nàng không kịp suy nghĩ thêm gì thì bỗng một ánh mắt sắc bén như kiếm cắm lên người Hoa Lan nhỏ, “Nếu đúng như bốn tọa dự tính, lúc này Thiên Ân lang quân phải không còn ở trong tam giới mới đúng chứ, Tiểu hoa yêu?” Cuối câu giọng Ma Tôn đại nhân khẽ cao vút, “Người lại có tâm tư lệch lạc gì nữa rồi, hử?”

Hoa Lan nhỏ cảm thấy sống lưng có vô số rắn độc mang theo hàn độc, bò lên quần quanh cổ nàng.

Nàng sợ, một là vì giọng điệu, hai là vì lời lẽ của hắn...

Hắn nói Thiên Ân lang quân lúc này lẽ ra không còn trong tam giới, cũng tức là chú thuật đó... là chú thuật khiến người ta hồn phi phách tán...

Hoa Lan nhỏ muốn vùng ra khỏi kiềm chế của Thiên Ân lang quân, nàng kém cỏi muốn xóa đi vệt nước nàng tự vẽ trên ngực mình...

“Ma Tôn.”

Giọng Thiên Ân lang quân cứng đờ, y nhìn bóng đen bị dây leo đâm chết dưới đất, ánh mắt rơi trên người đối diện mình, “Nghe đại danh đã lâu, nay được gặp nhưng lại mạo phạm.”

Ma Tôn đại nhân nhếch môi cười, “Không sao, từ xưa đến nay bốn tọa đã quen với việc bị mạo phạm.” Giọng nói hằn mang theo mùi máu tanh và sát khí lạnh lẽo, “Mạo phạm này bốn tọa đòi lại là được.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 40

Nước biển xanh thẳm xung quanh bao bọc núi Thiên Ấn, không khí vô cùng nặng nề.

Xa xa, Hoa Lan nhỏ lơ mơ nghe thấy có tiếng kêu la hoảng hốt trên núi Thiên Ấn.

Thiên Ấn lang quân nhú mày chặt, cuối cùng hạ mình trước nói: “Tại hạ không biết Thái Sơn, đắc tội với Ma Tôn, không mong gì khác, chỉ mong Ma Tôn có thể tha cho sinh linh núi Thiên Ấn ta một con đường sống, bọn họ không có lỗi.”

Đông Phương Thanh Thương bật cười, “Sao lại không có? Người xây Mê trận trên núi dưới đáy biển, núi này có lỗi, biển này cũng có lỗi, bốn tọa không tha cho bất kì ai.”

Ma đầu này... quả nhiên ghi hận nỗi khổ trong Mê trận. Nhưng lúc đó trong Mê trận, người chịu khổ nhiều hơn rõ ràng là nàng mà! Nước đim lửa đốt, có lần nào ảnh hưởng tới Ma Tôn hắc đầu, chỉ có cuối cùng bọn họ bị vùi trong đất...

Vẻ mặt Hoa Lan nhỏ khựng lại, lẽ nào chỉ vì Đông Phương Thanh Thương nhìn thấy những chuyện thời Thượng cổ nên mới không vui?

Trận chiến với Xích Địa nữ tử đó thật sự là nút thắt chết trong lòng hắc? Chỉ cần dính lúu tới một chút cũng không được sao?

Hay phải nói nút thắt chết của hãn là Xích Địa nữ tử?

Nghĩ tới cơ thể mình đang dùng vốn là do hãn chẳng màng đau đớn dùng pháp lực chế tạo cho Xích Địa nữ tử, cảm giác không thoải mái tự đáy lòng Hoa Lan nhỏ trong thời gian này lại nổi lên. Nghĩ lại trước đó, tất cả những chuyện Đông Phương Thanh Thương làm, không chuyện nào không xoay quanh Xích Địa nữ tử.

Sóc Phong kiểm, Tạ Uyển Thanh...

Lẽ nào thời Thượng cổ, hãn thật sự vì yêu Xích Địa nữ tử nên mới bại trong tay cô ấy?

Hoa Lan nhỏ càng nghĩ càng xa, đến khi nàng nghĩ ra kết quả, mặt đất lại có tiếng ầm ì truyền tới.

Nước biển xung quanh tựa như cũng đang khuấy động, Hoa Lan nhỏ nhìn độ cao của vòng nước biển xung quanh, không khỏi bắt đầu lo lắng. Nếu Đông Phương Thanh Thương thật sự để biển này nhấn chìm núi Thiên Ân, đến lúc đó nhất định phải đẩy sóng biển dâng cao, hóa thành sóng thần.

Những hòn đảo nhỏ xung quanh núi Thiên Ân, thậm chí những nơi dọc bờ biển trên đất liền cũng bị ảnh hưởng vạ lây.

Nếu đổi lại bất kỳ người khác, có thể nào cũng không làm những chuyện này, nhưng mà... đây là Ma Tôn thượng cổ...

Đây là con ma to khổng khiếp hàng thật giá thật...

Hoa Lan nhỏ nghĩ, nàng đã không có cơ hội thoát khỏi tay hãn này, vậy ít ra cũng phải nghĩ cách ngăn hãn làm bừa. Tuy nhiên lúc này nàng đang bị Thiên Ân lang quân bắt giữ, có cách gì được chứ...

Khoan đã, nàng đang bị Thiên Ân lang quân bắt giữ...

Mắt Hoa Lan nhỏ lập tức sáng lên, nàng giãy dụa, Thiên Ân lang quân lập tức tóm lấy nàng chặt hơn.

Giống như bị đánh thức, Thiên Ân lang quân lại lên tiếng, giọng nói vẫn căng thẳng nhưng đã có thêm mấy phần hi vọng, “Tuy không biết Ma Tôn và A Lan có quan hệ gì, nhưng nếu ngài không ngại vất vả, từ xa tìm tới ta lấy Tức nhường, thiết nghĩ A Lan... Không, phải nói là cơ thể này đối với ngài nhất định vô cùng quan trọng.”

Thiên Ân lang quân vừa nói vừa đặt bàn tay đang giữ vai Hoa Lan nhỏ lên cổ họng nàng, ngón tay hóa thành trảo, khóa chặt cổ họng nàng, “Không biết cơ thể dùng Tức nhường tạo thành, sau khi bị hủy hoại có thể lành lại như ban đầu không?”

Hoa Lan nhỏ ngây người, lúc nàng còn chưa phản ứng lại được, trong tay Thiên Ân lang quân bỗng lóe hàn quang, một thanh chủy thủ xuất hiện trong bàn tay của y. Y động tay, Hoa Lan nhỏ cảm thấy cổ lạnh toát, còn chưa kịp cảm thấy lạnh hơn nữa bỗng thấy một sợi mây từ phía trước đâm tới, tốc độ nhanh như chớp giật, khi cách Thiên Ân lang quân chừng một thước thì bị kết giới của Thiên Ân lang quân chặn lại bên ngoài.

Sợi mây và kết giới va chạm phát ra tia lửa, đến cuối cùng nó vẫn không xuyên qua kết giới.

Sợi mây không ngăn được động tác của Thiên Ân lang quân, nhưng y tự dừng lại.

Y buông chủy thủ, chủy thủ ngưng tụ từ khí chớp mắt đã biến mất, cửa một đường sâu hoắm trên cổ Hoa Lan nhỏ.

Không có máu tươi chảy ra, xung quanh vết thương biến thành màu trắng xám, giống như đất sét không có sinh khí.

Vết thương không liền lại.

Thiên Ân lang quân sờ vào vết thương lõm xuống, “Hình như không thể lành lại đâu, Ma Tôn.”

Lần đầu tiên đứng chính giữa giao tranh giữa hai nam nhân, Hoa Lan nhỏ sợ tái mặt, ngây người nhìn Đông Phương Thanh Thương, không nói được chữ nào.

Thiên Ân lang quân không sai, chỉ có thứ Đông Phương Thanh Thương quan tâm mới uy hiếp được hắn. Giống như nàng dùng bản thân để uy hiếp Thiên Ân lang quân. Nhưng tính mạng của mình nằm trong tay mình và nằm trong tay người khác là hai cảm nhận hoàn toàn khác biệt!

Có trời mới biết người sau lưng nàng có thật sự then quá hóa giận giết nàng không. Cũng chỉ có trời mới biết người trước mặt nàng có thật sự vì nàng mà nghe theo mệnh lệnh của một người khác không.

Vẻ mặt Đông Phương Thanh Thương trở nên nghiêm túc lạnh lùng, hắn nhìn Thiên Ân lang quân, trong đôi mắt đen là hàn khí sắt lạnh.

Sát khí xoay tròn dưới đất khuấy động mái tóc bạc dài đến gót chân của hắn, khiến không khí quanh người hắn càng thêm lạnh lẽo tiêu điều.

Nhìn Đông Phương Thanh Thương thế này, Hoa Lan nhỏ dường như có ảo giác hắn đang nổi giận, nổi giận vì người khác làm hại nàng.

Nhưng ảo giác này chỉ thoáng qua trong nháy mắt, trong lòng Hoa Lan nhỏ rất rõ, Ma Tôn hắn sẽ không vì người khác làm hại nàng mà nổi giận, hắn chỉ nổi giận vì người khác làm hại cơ thể này.

Hắn chỉ quan tâm tới Tức nương.

Thiên Ân lang quân nhìn sợi mây vẫn dừng trước kết giới, “Xem ra Ma Tôn cũng nghĩ một đằng nói một nẻo, rõ ràng ngài không muốn ta dùng cơ thể của A Lan làm thí nghiệm, đúng không?” Không nghe được câu trả lời,

hắn thối cười, “Chuyện đến nước này, ta có thể không cần cơ thể Tức nhưỡng nữa, chỉ xin Ma Tôn tha cho một ngàn sinh linh núi Thiên Ấn ta. Ta biết, sống chết của một hòn đảo đối với ngài chẳng qua chỉ như trở bàn tay. Nếu không...”

Một bóng đen chui ra từ bàn tay Thiên Ấn lang quân, bò lên cổ Hoa Lan nhỏ, giống như một con rắn, quấn lấy đầu nàng hết vòng này tới vòng khác, vẽ nên một hình thù quái dị trên mặt nàng.

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương càng lạnh hơn, Hoa Lan nhỏ tựa như nhìn thấy đáy mắt hắn lóe lên ánh sáng đỏ.

“Tại hạ bất tài, nhưng thành yêu nhiều năm cũng tập được không ít chú thuật, tuy không tà khí như chú thuật của Ma Tôn, nhưng pháp thuật này cũng đủ để cơ thể Tức nhưỡng vừa hình thành của A Lan biến thành một khối đất chết. Thậm chí có khi còn làm hại tới hồn phách bên trong.” Thiên Ấn lang quân xoa mặt Hoa Lan nhỏ, như không hề nhìn thấy sợi mây bên ngoài kết giới của hắn mọc ra vô số gai nhọn, “Chú này cho dù người thi chú chết đi cũng không biến mất, cách duy nhất vẫn là do ta đích thân giải chú.”

Hai bên yên lặng rất lâu, Đông Phương Thanh Thương vẫn bất động.

Ánh mắt Thiên Ấn lang quân khẽ tối hơn, “Xem ra Ma Tôn muốn để A Lan chết cùng bọn ta rồi.” Thiên Ấn lang quân lập tức phẩy tay áo, kết giới quanh người y rút đi, mưa phùn rả rích khắp trời bên ngoài lập tức rơi lên đầu Hoa Lan nhỏ. Hoa Lan nhỏ giật mình, muốn quay đầu nhìn Thiên Ấn lang quân, nhưng bị y khống chế nên không thể làm được.

“Nếu đây là điều Ma Tôn muốn thì cứ vậy đi. Ta chết, núi Thiên Ấn vong, thứ ngài muốn cũng không có được.”

Thật sự... giống hệt như cách lúc này nàng uy hiếp Thiên Ấn lang quân...

Những hạt mưa nhỏ rải khắp đất trời, Hoa Lan nhỏ cảm thấy những vùng bị bóng đen bầu vuu trên mặt bắt đầu truyền tới cảm giác đau rát, giống như bị lửa đốt, nàng muốn đưa tay chặn tay trên mặt, nhưng bị Thiên Ân lang quân giữ tay lại.

Nàng cúi đầu nhìn xuống, tay của Thiên Ân lang quân đã bắt đầu dần dần hóa thành bùn nhão thoe nước mưa ẩm ướt.

Nàng thm kinh ngạc, người này... thật sự định cùng chết với nàng sao?

Vai nặng trĩu, Hoa Lan nhỏ khẽ nghiêng mắt, nhìn thấy cái đầu bằng đất sét của Thiên Ân lang quân gác trên vai nàng, trên người cũng nặng trĩu, cả cơ thể đất sét của Thiên Ân lang quân đè lên người nàng.

Cơ thể của Hoa Lan nhỏ vốn đã không linh hoạt lắm, cơ thể của Thiên Ân lang quân lại nặng hơn nam nhân bình thường, đè nàng khuỵu chân ngã phịch xuống đất.

Nước bùn bắn lên mặt Hoa Lan nhỏ, khiến nàng càng đau đớn hơn, không nhin được cất tiếng kêu đau.

Nhưng vào lúc này, sợi mây xung quanh bỗng mọc dài ra, hình thành một bình phong xung quanh Hoa Lan nhỏ, rất nhiều sợi mây vòng qua quần lấy nàng và Thiên Ân lang quân, cố định họ dưới đất.

Giây lát sau dưới đất truyền đến tiếng ầm ì.

Chấn động kịch liệt khiến người ta vô thức nảy sinh sợ hãi.

Hoa Lan nhỏ quay đầu nhìn, trong bình phong sợi mây, nàng nhìn thấy Đông Phương Thanh Thương đứng sừng sững bên kia, mái tóc bạc sau lưng hấn bị luồng khí thổi, bay múa một cách kỳ dị, tay hấn kết ấn, đôi mắt dài sắc bén lảng lạng nhìn nàng, trong mắt hấn, Hoa Lan nhỏ nhìn thấy một màu đỏ tươi.

Hắn... đã lấy pháp lực lại.

Hoa Lan nhỏ vẫn còn nhớ thời gian trước hắn vì chế tạo cơ thể mới lấy lại pháp lực, sau đó trở nên yếu ớt. Lúc này đây vì giải chú của Thiên Ân lang quân hạ trên người nàng, hắn lại dùng pháp lực nâng cả hòn đảo này lên khỏi mặt biển sao...

Có thể thấy cơ thể Tức nhường này đối với Đông Phương Thanh Thương... thật sự vô cùng quan trọng.

Nhưng tại sao hắn lại nhìn nàng như vậy chứ, cứ như muốn khiến nàng hiểu lầm là hắn muốn cứu nàng.

Chỉ có nàng thôi.

“Ha...” Trong khi thế giới hỗn loạn huyên náo, Hoa Lan nhỏ nghe thấy Thiên Ân lang quân mặt mũi hoàn toàn biến dạng cười thấp bên tai nàng: “A Lan.” Y nói, “May mắn được Ma Tôn đối xử như vậy, đối với nàng rất cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu đây...”

Hoa Lan nhỏ cup mắt nhìn thân hình bằng đất ướt đẫm, “Không phải ta may mắn...”

Không phải nàng may mắn, bởi vậy không thể nói là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Đông Phương Thanh Thương bảo vệ nàng vốn không phải vì nàng.

Vào lúc này, chấn động của mặt đất tạm dừng, bình phong sợi mây trên đầu nâng cao, tiếng bước chân đạp bùn đất càng trở nên rõ ràng trong trời đất dường như đã chết lặng.

“Giải chú.”

Giọng Đông Phương Thanh Thương vừa lạnh lẽo vừa mang đầy sát khí.

Thiên Ân lang quân cười thấp, “Ma Tôn còn phải hứa với ta, sau này không được báo thù núi Thiên Ân ta nữa.”

Đông Phương Thanh Thương cười lạnh, “Được, bốn tóa hứa với người.”

Lòng Hoa Lan nhỏ lạnh đi, chỉ thầm nghĩ thôi xong rồi, sau này đại ma đầu vẫn sẽ nhấn chìm hòn đảo này thôi...

“Tại hạ tin tưởng Ma Tôn thượng cổ không phải là kẻ nói không giữ lời.” Thiên Ân lang quân nói, “A Lan, ta vốn dĩ cũng không muốn hại nàng.”

Nói xong, y áp bàn tay mềm nhũn đến mức không nhấc lên nổi vào mặt Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ cảm giác đau rát trên mặt dần dần biến mất, có cảm giác lạnh lẽo toát ra, trong lúc nàng còn đang ngây người, sau lưng bỗng truyền tới một tiếng “soạt”.

Hoa Lan nhỏ kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy một sợi mây xuyên ra từ dưới đất, đâm xuyên qua cơ thể của Thiên Ân lang quân, chạc cây nở ra một đóa “hoa” sau lưng y!

Thiên Ân lang quân... bị Đông Phương Thanh Thương giết rồi...

Quả nhiên! Đại ma đầu lại giở trò!

Lát nữa, nhất định hẳn sẽ nhấn chìm núi Thiên Ân, “Đại ma đầu...” Hoa Lan nhỏ ôm chân hẳn, “Không được!”

“Không được?” Mắt Đông Phương Thanh Thương lạnh lẽo thêm, hẳn cúi người xuống, đẩy cái đầu đất sét bị Thiên Ân lang quân vứt lại trên vai Hoa Lan nhỏ đi. Không ngại bẩn mà bóp chiếc cằm vẫn còn dính bùn của

Hoa Lan nhỏ, nheo mắt nhìn nàng, “Không cho bốn tọa truy sát y, lẽ nào trong thời gian ngắn này người đã nảy sinh tình cảm với Thiên Ân lang quân rồi chăng?”

Thiên Ân lang quân... trốn rồi? Hẳn chỉ muốn đuổi theo Thiên Ân lang quân thôi?

Hoa Lan nhỏ thở phào. Còn chưa nói gì đã cảm thấy cầm bị bóp mạnh, nàng đau nhói, nhìn vào mắt Đông Phương Thanh Thương. Trong đôi mắt đó chưa tan sát khí của hắn, nàng nhìn thấy bóng hình mình.

Bốn mắt giao nhau, giọng Đông Phương Thanh Thương rất kỳ lạ: “Bốn tọa nhớ trước đó đã kêu người giết hắn trước mà.” Hắn hỏi Hoa Lan nhỏ vẫn còn đang ngơ ngác, “Tiểu hoa yêu, người thật sự yêu hắn rồi sao?”

Hoa Lan nhỏ cảm thấy sát khí trong mắt hắn, nàng vội lắc đầu: “Không, không, không phải đâu, ta chỉ là... chỉ là...”

Chỉ là trước đó muốn uy hiếp Thiên Ân lang quân, lợi dụng khát vọng của y đối với cơ thể này để trốn về Thiên giới thôi à...

Câu này nói ra chắc sẽ chết sớm hơn!

Vậy là Hoa Lan nhỏ im lặng.

Đông Phương Thanh Thương bóp cầm nàng lắc, “Người nói thử người dùng bùa chú của bốn tọa vào việc gì, hử?”

“Ta chán quá nên vẽ vẽ... vẽ lên bàn...”

“...” Ma Tôn đại nhân nheo mắt, “Chưa ai dám dùng lời nói dối vụng về như vậy để lừa gạt bốn tọa.”

Thấy tay hắn đưa lên, lòng Hoa Lan nhỏ run rẩy, cơ thể rụt lại, “Chúng... chúng ta có gì từ từ nói...”

Móng tay bén nhọn chạm vào cổ Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ sợ hãi nhắm mắt.

Nhưng cổ họng lại không thấy đau.

Hoa Lan nhỏ mở mắt, nhìn thấy bên cạnh thò ra một sợi mây, trên đầu sợi mây có một ít bùn đất màu đen, hần lấy ngón tay gỡ chút bùn đất đó xuống, đắp lên vết thương trên cổ Hoa Lan nhỏ.

Ngón tay Đông Phương Thanh Thương áp vào cổ nàng, cảm giác ấm nóng từ vết thương dần dần lan tỏa khắp cơ thể.

Hần nghiêng đầu, tỉ mỉ vuốt phẳng vết thương, sau đó thu tay lại, “Tức nhưỡng có sinh khí, vết thương có thể lành lại.” Hần nói, “Có điều hiện giờ cơ thể và hồn phách người chưa được dung hợp bao lâu, bởi vậy tốc độ lành lại rất chậm. Đây là Tức nhưỡng trong cơ thể đất sét, dùng nó đắp lên vết thương trước, sau này chờ vết thương của người bắt đầu tự lành lại, Tức nhưỡng này tự nhiên sẽ tự đẩy ra.”

Hoa Lan nhỏ nghe thấy những lời này thì sửng sốt.

Đông Phương Thanh Thương nheo mắt nhìn nàng, “Bốn tọa biết, nếu không tìm cho người một cơ thể khác, người nhất định sẽ âm ỉ không thôi. Bởi vậy bốn tọa sẽ tìm cho người một cơ thể nữa. Thời gian tới đây cho dù người có bằng lòng hay không, người phải luôn ở cạnh bốn tọa, những toan tính kỳ quặc trong bụng người tốt nhất là nhân lúc này đập chết hết cho xong.”

Hần không nhìn Hoa lan nhỏ nữa mà đứng dậy, dưới màn mưa phùn ngợp trời, Đông Phương Thanh Thương trong mắt Hoa Lan nhỏ có hơi mơ hồ, giọng hần vẫn lạnh lẽo như thường ngày, “Đứng lên, bây giờ phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này.”

Có lẽ là ảo giác của Hoa Lan nhỏ, nàng nhìn thấy đại ma đầu sống lưng
vẫn thẳng như cán bút, nhưng sắc mặt lại hơi tái...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 41

Mưa vẫn không ngừng rơi.

Lúc Hoa Lan nhỏ giẫy giụa bò dậy từ dưới đất, Đông Phương Thanh Thương đã đi xa. Nàng loạng choạng đuổi theo về phía trước, luôn cúi đầu nhìn xuống đất vì sợ là sẽ có hòn đá nào đó đột nhiên xuất hiện cản bước chân nàng.

Nhưng vừa đuổi theo được mấy bước, nàng bỗng nghe có tiếng bước chân đi về phía mình, ngẩng đầu lên, Đông Phương Thanh Thương đã quay lại, chìa tay ra với nàng.

Hoa Lan nhỏ sửng sốt nhìn hắn, sau khi hiểu ra liền kinh ngạc nói: “Không phải chứ! Ta đã khập khiễng đến mức này rồi mà người còn bắt ta dìu sao?”

Bàn tay đang chìa ra cứng đờ trong không trung, hắn nhú mày, vẻ mặt kỳ lạ: “Ai nói bắt người dìu ta?” Vừa dứt lời, hắn không cho Hoa Lan nhỏ do dự, tóm lấy tay nàng kéo về phía mình.

Hoa Lan nhỏ sửng sốt, cảm thấy một cánh tay rắn chắc vòng qua eo mình, bàn tay áp lên bụng nàng, sau đó dùng lực...

Nàng bị vác lên.

“Đông Phương Thanh Thương!” Nàng hoảng hốt kêu lên, “Đau đau đau, vai người cứng làm bụng ta đau quá nè!”

Ma Tôn đại nhân nào đó bực bội nhú mày: “Tự mà bám vào cho bốn tọạ.” Nói xong, hắn xoay Hoa Lan nhỏ lại như chơi đùa, để nàng nằm bò trên lưng mình, Hoa Lan nhỏ vô thức ôm lấy cổ, sau đó giang hai chân bám chặt eo hắn, giống như một chiếc túi treo trên lưng hắn.

Mặc kệ nàng có bám chắc chưa, hắn vẫn cất bước đi về phía trước.

Mỗi bước hắn đi đều khiến đất đai rung chuyển từng hồi, nhưng mọi thứ xung quanh đều chết lặng, đất của núi Thiên Ấn đã bị xới tung chỉ còn là lớp đất vàng bừa bộn. Đông Phương Thanh Thương giống như một tà thần đang đi lượm lặt cơ hội sống sót và hi vọng cuối cùng của sinh linh nơi này, nhưng nơi hắn đi qua đều trở nên hoang phế.

Nhưng dù cho hắn là người như vậy, dầu cho hắn xuất phát từ mục đích gì, hắn cũng đã năm lần bảy lượt cứu mạng nàng.

Đông Phương Thanh Thương đang đi về phía biển, còn chưa tới bờ biển thì Hoa Lan nhỏ đã nghe thấy tiếng yêu quái hú dài.

Tiếng hú dài này tựa như vang lên đến tận chân trời.

Tinh thần Hoa Lan nhỏ bỗng chốc trở nên căng thẳng: “Còn gì nữa sao?”

Hắn phớt lờ nàng, đến khi vòng qua mấy tảng đá lớn chắn tầm nhìn, Hoa Lan nhỏ nhìn thấy trên mặt biển đen sì gió thổi dậy sóng, một con rắn khổng lồ toàn thân trắng bạc trời lên nửa người, sừng sừng trên bờ biển.

Trên đầu con rắn này đội chiếc vương miện vàng, đôi mắt đỏ tươi to như hai chiếc đèn lồng, cơ thể thô hơn cây to ba người ôm, vảy toàn thân lóe hàn quang như những lưỡi dao.

Hoa Lan nhỏ thăm kinh ngạc, đây... đây không phải là Ma xà trong truyền thuyết đó chứ...

Nàng từng nghe chủ nhân mình nói, những ma vật thất lạc trong thế gian này đều là quái vật già nua trốn khỏi đại chiến Tiên Ma trước đó. Chúng ẩn mình trong thế gian, không mấy khi xuất hiện, nhưng một khi xuất hiện nhất định thế gian sẽ trải qua một trận mưa máu gió tanh...

Đông Phương Thanh Thương mặt không đổi sắc đi về phía nó, dường như phát giác Ma Tôn lại gần, Ma xà cúi đầu trên bãi cát, phủ phục dưới đất tỏ ý thần phục.

Biểu hiện này nào có giống như sắp khơi dậy một trận mưa máu gió tanh đâu...

Đông Phương Thanh Thương đi tới bên cạnh Ma xà, đôi mắt đỏ tươi của nó ngoan ngoãn nhắm lại, dường như phát giác được khí tức của Hoa Lan nhỏ, Ma xà bỗng nhiên mở mắt, vẩy toàn thân dựng đứng, thè ra chiếc lưỡi đen sì.

Hoa Lan nhỏ giật mình chân tay căng cứng, kẹp chặt lấy hân.

Tuy nhiên hân lại không chỉ trích nàng, ngược lại đảo mắt nhìn Ma xà.

Con rắn khổng lồ này tựa như ý thức được nguy hiểm, cúi đầu càng thấp hơn, vẩy rạp xuống, lưỡi thu lại.

Hân hừ lạnh rồi bước lên cơ thể Ma xà, ngồi cách đầu nó bảy tấc.

Hoa Lan nhỏ vẫn còn ôm chặt Đông Phương Thanh Thương, hân chau mày quát: “Buông ra.”

“Ờ...” Lúc này Hoa Lan nhỏ mới buông lỏng ra, nàng cảm thấy tay chân mình đã dùng sức đến rã rời, “Chúng ta ngồi trên lưng con rắn này làm

gì...”

Còn chưa dứt lời, thân hình Ma xà bỗng chuyển động, Hoa Lan nhỏ sợ mình sẽ lặn từ trên người nó xuống nên vội vàng túm lấy kẻ nào đó ngồi trước mình, nhưng lúc đầu rần ngược lên, vảy rắn sau lưng Hoa Lan nhỏ cũng dựng đứng lên, bảo vệ cho nàng.

Ma xà rít dài một tiếng, đuôi rắn khuấy đảo dưới đáy biển. Hoa Lan nhỏ cảm thấy cơ thể ngã về phía sau, nó tung mình lên không trung, bay về phía chân trời.

Hoa Lan nhỏ từ trên cao ngoái đầu nhìn lại, núi Thiên Ấn bị giẫm đạp bừa bộn trong nháy mắt đã mất hút.

Đại ma đầu này thật sự giữ lời, không dìm núi Thiên Ấn xuống đáy biển sao? Hoa Lan nhỏ cảm thấy không tin nổi. Đường đường là Ma Tôn đại nhân lại bị Thiên Ấn lang quân uy hiếp, hơn thế nữa Thiên Ấn lang quân còn chạy trốn từ trong tay hắn. Với tính tình hẹp hòi nhỏ nhen nói không giữ lời của đại ma đầu, có thể nào cũng không tha cho núi Thiên Ấn mới đúng...

Hoa Lan nhỏ quay đầu lại, vốn định hỏi nhưng chợt thấy Đông Phương Thanh Thương đã ngã trên lưng rắn, mái tóc bạc phủ lên mặt khiến nàng không nhìn thấy rõ vẻ mặt hắn như thế nào.

Hoa Lan nhỏ ngây người: “Đại ma đầu?”

Không có lời đáp.

Hoa Lan nhỏ dùng tay chọc vào eo hắn, nhưng đáp lại vẫn là sự im lặng. Nàng chần chờ một lúc, cuối cùng đánh bạo bò tới bên cạnh, dùng tay hất mái tóc bạc trên mặt Đông Phương Thanh Thương ra, nhìn thấy gương mặt tái nhợt của hắn, còn có máu tươi chảy ra từ mắt và tai...

Thất... thất khiếu chảy máu!

Hoa Lan nhỏ kinh ngạc, lòng lập tức rối loạn.

“Đại ma đầu!” Nàng không dám chạm bữa vào Đông Phương Thanh Thương, lại sợ Ma xà nghe thấy giọng nàng, phát giác Ma Tôn bị thương, không chịu thần phục hẳn nữa, vậy là Hoa Lan nhỏ đành ở bên cạnh hẳn, dè giọng xuống lo lắng gọi: “Đại ma đầu, Đông Phương Thanh Thương, người làm sao vậy?”

Không có ai đáp.

Thì ra không phải Đông Phương Thanh Thương không muốn báo thù, mà sức khỏe của hẳn hiện giờ vốn không thể báo thù được!

Tìm lại pháp lực khiến cơ thể hẳn bị ảnh hưởng nghiêm trọng đến vậy sao...

Chả trách hẳn kêu nàng mau rời khỏi núi Thiên Ấn, nếu để Thiên Ấn lang quan bắt gặp tình trạng này của hẳn, e là người báo thù sẽ là Thiên Ấn lang quân mới đúng...

Hoa Lan nhỏ nhìn xung quanh, Ma xà đã chở họ bay lên mây, xung quanh mây mù lượn lờ, ngay cả một bóng chim cũng không thấy. Hiện tại nàng đang mang cơ thể đất sét, làm sao đưa Đông Phương Thanh Thương chạy đi trong tình trạng này đây...

Còn đang sầu não không biết làm sao, bỗng đầu rắn đảo hướng, nó cúi đầu lao xuống đột ngột như lúc bay lên.

Nàng giật mình, thầm nghĩ con rắn này nhất định đã biết Ma Tôn không ổn, chắc là định hất họ xuống đất đây mà.

Hoa Lan nhỏ chẳng kịp suy nghĩ, bất giác đưa tay ôm chặt, một tay vòng qua vai hắn, một tay che đầu hắn, không phải tư thế cần được hắn bảo vệ mà là tư thế bảo vệ hắn.

Ma xà xuyên qua mây mù, Hoa Lan nhỏ nhìn thấy một hòn đảo lởm chởm nhám thạch xuất hiện trong tầm mắt.

Thân rắn đáp xuống, vững vàng dừng trên một phiến đá bằng phẳng. Đầu rắn cũng cúi xuống, sau đó lẳng lặng chờ đợi.

Hoa Lan nhỏ ôm Đông Phương Thanh Thương ngồi trên lưng nó, lòng hoang mang. Con rắn này có ý gì đây, định vớt họ ở đây để họ chết đói cho xong sao? Hay là trước khi Đông Phương Thanh Thương hôn mê đã kêu nó chở bọn họ tới nơi này?

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của Ma xà, khả năng sau hình như lớn hơn một chút.

Nhưng chở bọn họ tới đây để làm gì?

Hoa Lan nhỏ không hiểu. Nhưng dù sao cũng không thể ngồi trên lưng người ta mãi, nàng bèn gắng sức ôm Đông Phương Thanh Thương xuống. Tuy nhiên động tác của nàng không linh hoạt, còn chưa đứng vững chân đã loạng choạng khiến cả hai cùng ngã lăn.

Thế nhưng lúc sắp rơi chạm đất, đuôi rắn bỗng quét tới, cuốn lấy hai người rồi nhẹ nhàng lăn xuống. Đầu rắn áp sát mặt đất, từ từ lui xuống biển, đuôi rắn vẫy trên mặt biển trong chốc lát sau hoàn toàn biến mất.

Chỉ ngoan ngoãn chở họ một đoạn rồi đi mất.

Yêu ma trên thế gian đối với Ma Tôn... thần phục đến vậy sao...

Hoa Lan nhỏ đưa mắt nhìn quanh, bốn phía đều là đá ngầm xám xịt, không có bất kì biến hiện nào có vật sống quanh đây, vì vậy mà nàng cho rằng nơi này rất an toàn.

Hoa Lan nhỏ bắt đầu xem xét tỉ mỉ cơ thể Đông Phương Thanh Thương.

Nàng đặt hân nằm thẳng dưới đất, hất mái tóc bạc trên mặt hân ra, nhìn thấy máu trong mắt hân đã chảy ra nhiều đến nỗi nhoè nhoét cả mặt, Hoa Lan nhỏ không làm được gì khác, chỉ đành lấy tay áo mình tần mẩn lau những vết máu ấy đi.

Nàng vừa lau vừa không nhịn được lẩm bẩm: “Nếu người không dìm núi Thiên Ấn thì đâu khiến mình ra nông nỗi này.”

Hoa Lan nhỏ nghĩ là hiện giờ Đông Phương Thanh Thương đang hôn mê, không nghe thấy gì cả, nào ngờ lời còn chưa dứt thì hơi thở trên mũi hân nặng thêm, Ma Tôn đại nhân chậm rãi lên tiếng: “Bốn tọa không nhớ lầm là, nếu như người ngoan ngoãn nghe lời bốn tọa, giết Thiên Ấn lang quân kia đi thì bốn tọa cũng đâu đến nước này.”

Hoa Lan nhỏ giật mình, bàn tay đang lau mặt Ma Tôn đại nhân khựng lại, sau đó vội vàng ngồi bệt dưới đất dịch ra xa hân mấy bước, “Người... không sao chứ?”

Đại nhân nào đó mở mắt, đồng tử vẫn là màu máu đỏ tươi, pháp lực của hân vẫn còn.

Hân cười lạnh, đáp lời Hoa Lan nhỏ: “Không chết được đâu.”

Hoa Lan nhỏ im lặng. Sau đấy một lúc, khi Đông Phương Thanh Thương nhắm mắt, nàng mới hỏi: “Pháp lực của người... Chú thuật vẫn còn, cơ thể người không đau sao?”

“Người nói thử xem?”

Xem ra vẫn còn đau lắm...

Hoa Lan nhỏ xoắn ngón tay, “Hay là người để pháp lực ở nơi khác đi, ta không có bản lĩnh làm gì người đâu, ở đây cũng không làm được gì...”

Đông Phương Thanh Thương cười lạnh: "Người nghĩ trận pháp phong ấn pháp lực bày ở đâu cũng được sao? Nếu vậy bốn tọa hà tất bắt người đưa ta đến đầm nước trên núi Lộc Minh.”

"Nhưng lần trước lúc người tạo cơ thể Tức nhường cho ta cũng sử dụng pháp lực, sau đó trả về, giờ không làm vậy được nữa sao?”

Kẻ được hỏi quay đầu khinh bỉ liếc nhìn Hoa Lan nhỏ, "Tiểu thuật chế tạo cơ thể kia chỉ cần bày trận thôi, không cần bao nhiêu sức lực, nhưng tái tạo núi sông người tưởng đơn giản lắm à?”

Hoa Lan nhỏ thoáng im lặng: "Chẳng phải không có pháp lực người cũng huỷ núi Thiên Ấn được đó sao..." Nàng suy nghĩ, "Nhưng mà nói ra thì rốt cuộc sao người lại làm được chuyện này vậy?"

"Trước đó ta bày trận quanh núi Thiên Ấn, để sát khí quanh núi Thiên Ấn dâng lên". Đông Phương Thanh Thương cong môi, giọng vô cùng tà ác, "Sau đó mượn Cốt lan khoét rỗng đáy biển.”

Hoa Lan nhỏ đột nhiên nhớ lại, Cốt lan ăn sát khí mà sống, hơn nữa trước đó có một ngày Đông Phương Thanh Thương đi dạo quanh núi Thiên Ấn một vòng, ắt là lúc đó hắn đã tính xong xuôi mọi kế hoạch rồi.

Đúng là nham hiểm.

"Tiểu hoa yêu." Ma Tồn đại nhân bỗng nói, "Bốn tọa sẽ ngủ một thời gian, đến khi ta tỉnh lại sẽ khởi hành đi chợ yêu.”

Hoa Lan nhỏ ngây người, còn chưa kịp hỏi hắc quay lại chợ yêu làm gì thì ai đó đã nhắm mắt, âm thanh dần nhỏ đi, nhưng giọng điệu ra lệnh vẫn bá đạo, "Trong thời gian này người hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh bốn toạ. Đừng hòng trốn chạy."

Hoa Lan nhỏ nhìn hắc một lúc, sau đó nhìn xung quanh, hoàn toàn hiểu ra, chẳng trách Ma Tôn kêu Ma xà đưa họ tới hoang đảo này, chỉ để bảo đảm trong thời gian hắc ngủ nàng không thể chạy trốn thôi sao?

Đúng là...

Hoa Lan nhỏ nghiêng răng, nhìn gương mặt máu me nhoe nhoét của người trước mặt, cơn giận trong lòng không biết tại sao lại bỗng nhiên tan biến.

Để giữ chân nàng, hắc thực sự đã liều mình...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 42

Ma Tôn đại nhân đỉnh đỉnh đại danh uy hiếp Hoa Lan nhỏ một câu rồi tự ngắt đi.

Hắn ngủ rất nhanh chóng, nhưng Hoa Lan nhỏ mệt đến chẳng thể nhắm mắt, nàng tỉnh táo đến quá mức buồn chán.

Trên hoang đảo này đưa mắt nhìn quanh toàn là đá ngầm, dù chỉ là một ngọn cỏ thôi cũng không mọc nổi. Hoa Lan nhỏ đi một vòng quanh đảo xong đành phải quay về bên cạnh Đông Phương Thanh Thương, nhìn gương mặt đẹp một cách quá đáng của hắn đến khi nhàm chán, nàng bèn nằm xuống bên cạnh hắn ngủ thiếp đi.

Sau một đêm, sáng hôm sau Hoa Lan nhỏ bị ánh sáng chói mắt đánh thức, lúc mở mắt suýt chút thì bị ánh nắng chiếu mù.

Đá ngầm sẫm màu xung quanh cũng bắt đầu nóng lên theo mặt trời mỗi lúc một nhô cao.

Hoa Lan nhỏ quay đầu nhìn người bên cạnh đang nằm thẳng cẳng trên hòn đá, cảm thấy như vậy không được. Nếu để hắn trên mặt đất bị nung nóng như thế này, đến khi hắn tỉnh thì cũng biến thành đại ma đầu xác khô rồi.

Như vậy mà đi ngoài đường há chẳng phải càng đáng sợ hơn sao...

Hoa Lan nhỏ thoáng suy nghĩ rồi đội nắng đi về phía mấy hòn đá ngầm trên đảo, xem xét một lúc kỹ càng, cuối cùng cũng tìm được một hang đá có thể che chắn ánh nắng rực lửa bốn bề.

Nàng lại quay về, đỡ cánh tay Đông Phương Thanh Thương lên, vừa lùi vừa kéo hẳn về phía hang đá đó. Đến lúc xong xuôi, Hoa Lan nhỏ mệt mỏi thở dốc như một chú chó con, y phục hẳn cũng bị mài rách mấy chỗ.

Hắn bị Hoa Lan nhỏ tùy tiện vứt dưới đất, mặc kệ tư thế kỳ quặc và tóc trắng phủ lên mặt, trông cứ như một xác chết bị vứt bỏ...

Đương nhiên là ai đó không biết những chuyện này, Hoa Lan nhỏ cũng chẳng buồn để ý đến.

Nàng buồn chán canh giữ Đông Phương Thanh Thương, thấy mặt trời bên ngoài đã mọc hai lần, nhưng hắn vẫn chưa tỉnh lại. Nhìn đôi mắt nhắm nghiền rồi sờ hơi thở yếu ớt trên mũi hắn, nàng nghĩ chắc hẳn không bao giờ tỉnh lại nữa.

Hoa Lan nhỏ nhìn đá ngầm bên ngoài thầm nghĩ, bụng của đại ma đầu này đúng là chứa đầy mưu sâu kế hiểm, hòn đảo này mà nàng muốn đào một mảnh đất để chôn hắn cũng chả biết đào chỗ nào.

Suốt ngày buồn chán canh giữ hắn như vậy cũng không phải là cách, thế là Hoa Lan nhỏ bắt đầu nghĩ cách tìm thú vui.

Nàng muốn ra biển câu cá nhưng lại không có cần câu, vậy là nàng dùng ánh mắt hung dữ nhất nhìn chăm chăm tay trái Đông Phương Thanh Thương, sau đó làm động tác muốn bóp cổ hắn, chờ Cốt lan trên tay hắn mọc ra sợi mây. Ấy thế nhưng, dù nàng hù dọa Ma Tôn lâu thật lâu mà Cốt lan vẫn không có động tĩnh, Hoa Lan nhỏ cáu giận, đứng dậy giơ chân đá vào hòn đá trước mặt hắn.

Nhưng vừa đá xong, Cốt lan trên cổ tay hắt bỗng dừng cử động, mọc ra một sợi mây dài, dừng lại ngay trước mắt Hoa Lan nhỏ, suýt chút nữa là đâm rách tròng mắt nàng.

Hoa Lan nhỏ sững sốt đứng đờ ra, một lúc sau mới lui lại một bước, khom người bẻ sợi mây đó xuống. Sau đó lựa chọn vài sợi tóc dài của Đông Phương Thanh Thương, “bứt cả gốc lẫn ngọn” tỉ mỉ thắt nút, cột lên đầu sợi mây.

Nàng cầm cần câu mình làm ra khỏi hang đá, chọn một hòn đá trên mặt đất đầy đá ngầm, cố gắng mài suốt buổi sáng, làm được một lưỡi câu rồi treo lên cần câu.

Cần câu Hoa Lan nhỏ tự chế đã thành công mỹ mãn.

Hoa Lan nhỏ đi đến chỗ đá ngầm bên bờ biển bắt mấy con cua, đặt chúng lên mỏm đá đập nát làm mồi rồi rải xuống biển, móc một chút lên lưỡi câu, sau đó ngồi bên bờ biển vừa ngáp vừa chờ cá đến cắn cần câu.

Không biết ông trời thương xót hay Hoa Lan nhỏ quá mức may mắn, nàng câu được ba con cá bằng cần câu có một không hai của mình.

Cơ thể này của Hoa Lan nhỏ không biết đói, thật ra không cần ăn, tuy nhiên lúc này đây thật sự quá buồn chán, nàng muốn mổ mấy con cá này đặt lên mỏm đá phơi nắng, nhưng lại không tìm được thứ gì giống dao bèn nhìn về phía Đông Phương Thanh Thương, sau đó ôm cá chạy sang.

Hoa Lan nhỏ ngồi bên cạnh, cầm móng tay hắt lên, dùng móng tay nhọn của hắt rạch lên bụng cá, bụng cá lập tức bị rách một đường.

Nàng nhìn đến lạnh người, sau đó lại theo cách cũ, dùng cảm “xử chết” con cá thứ hai.

Đến khi Đông Phương Thanh Thương tỉnh lại, nhìn bàn tay đầy máu tanh của mình, hấn sửng sốt. Ra khỏi hang động, hấn vừa đưa mắt là có thể nhìn thấy kẻ đầu sỏ đang ở ngoài kia vừa câu cá vừa ngủ gục, bên cạnh nàng phơi mấy con cá, cho dù là đại ma đầu hấn cũng không tìm được khóe miệng co giật.

Tiểu... Tiểu hoa yêu này thật sự chẳng coi hấn ra gì.

Hấn đi đến sau lưng Hoa Lan nhỏ, nàng vẫn đang ngủ gật gà gật gù, nhìn thấy cần câu trong tay nàng, trán Đông Phương Thanh Thương nổi gân xanh, lại nhìn xuống nước, Ma xà dưới biển đang cắn cá treo vào cần câu của Hoa Lan nhỏ, lưỡi câu chìm chìm nổi nổi, không biết nó đã bị treo bên dưới từ bao lâu rồi...

Ma Tonda liền không khách sáo đập vào gáy Hoa Lan nhỏ: “Cá cắn câu rồi kìa.”

Hoa Lan nhỏ giật mình, vô thức kéo cần câu cá lên, Ma Tôn đại nhân kia đưa tay tóm lấy dây câu làm từ tóc mình, mặt không đổi sắc lấy cá xuống.

Lúc này Hoa Lan nhỏ mới sực nhớ: “Đại ma đầu, người tỉnh rồi à!”

Sắc mặt nàng hồng hồng, đôi mắt long lanh, xem ra hấn thức tỉnh khiến nàng vui lắm.

Đông Phương Thanh Thương nhìn nàng, sau đó dờ mắt, “Mấy hôm nay coi như người cũng nghe lời.”

Hoa Lan nhỏ bĩu môi, “Đến đây rồi ta còn đi đâu được nữa.”

Hấn nhìn cá nàng phơi khô dưới đất, hỏi: “Người đói à?”

Hoa Lan nhỏ lắc đầu, “Phời chơi thôi.” Nàng quan sát Đông Phương Thanh Thương từ trên xuống dưới, “Người hết đau rồi sao?”

“Đau, nhưng đã bị áp chế rồi. Chú thuật cũng yếu đi.” Hắc cười lạnh, “Chú thuật này lợi hại như vậy, kiên trì đến giờ coi như chúng có bản lĩnh, cứ tiếp tục nữa thì kẻ thi chú nhất định sẽ bị phản phệ.”

Hoa Lan nhỏ nhìn đôi mắt đỏ tươi lập lòe sát khí kia, thầm nghĩ sau này khi hắc quay lại Ma giới ắt hẳn là sẽ khơi dậy một trận mưa gió máu tanh mất thôi...

Đông Phương Thanh Thương bỗng cất tiếng gọi: “Đại Dữu.”

Đá ngầm dưới chân rung chuyển, Hoa Lan nhỏ quay đầu. Ma xà lại xuất hiện, nó ngoan ngoãn đặt đầu lên tảng đá, phủ phục dưới chân Ma Tôn đại nhân, cúi đầu nhắm mắt.

Hoa Lan nhỏ bỗng cảm thấy, con rắn khổng lồ trông có vẻ oai phong凛冽 này sao ở chỗ đại ma đầu lại có vẻ... nịnh bợ như vậy chứ...

Đông Phương Thanh Thương giẫm lên đầu Ma xà rồi bước lên lưng nó: “Đi chợ yêu Côn Luân.”

Hoa Lan nhỏ bất động nhìn theo bóng hắc, người đi trước chợt dừng bước, quay đầu lại nheo mắt nhìn nàng, “Lại đang toan tính gì nữa?”

Hoa Lan nhỏ vội xua tay, nàng cũng đập lên đầu Đại Dữu, sau đó xiêu xiêu vẹo vẹo trèo lên phía trên, đang cựa quậy thì một bàn tay bỗng đưa tới trước mặt nàng, Hoa Lan nhỏ ngây người, ngẩng đầu nhìn, bóng lưng hắc ngược sáng, trong đôi mắt đỏ tươi không hề có chút cảm xúc, nhưng lại có bóng hình nàng.

Hoa Lan nhỏ cup mắt, đặt tay mình vào tay hắc.

Lòng bàn tay ấm lên, sau đó bị siết mạnh, nàng được hắt kéo lên lưng Đại Dữu.

Hoa Lan nhỏ ngồi phía sau, nhìn bóng hắt và mái tóc dài bị gió thổi tung, thì thoảng lại có mấy lọn tóc bạc bay đến trước mặt nhẹ nhàng cọ vào má nàng, dịu dàng như đang vuốt ve. Hoa Lan nhỏ bỗng cảm thấy, nếu như đại ma đầu này mà biết dịu dàng, chắc hẳn sẽ là một tình lang rất hoàn mỹ...

Hoa Lan nhỏ giật mình chờ người trước ý nghĩ này của mình.

Nàng... vừa rồi nàng đã... đặt Ma Tôn cạnh hai chữ “tình lang”!

Nàng... điên rồi sao?

Trong lúc Hoa Lan nhỏ đang kinh ngạc với chính bản thân mình, giọng nói của Đông Phương Thanh Thương đột nhiên vang lên, “Tiểu hoa yêu”.

“Hả?”

Hắn khẽ nghiêng mình, “Đưa tay cho ta.”

Hoa Lan nhỏ sững sốt lặp lại, “Hả?”

Giống như mất kiên nhẫn, Đông Phương Thanh Thương đưa tay tóm lấy tay phải của nàng, sau đó cổ tay Hoa Lan nhỏ nhói đau, Cốt lan từ cổ tay hắt bò sang, biến thành một chiếc vòng bọc lấy cổ tay nàng.

Hắn buông Hoa Lan nhỏ ra, dáng vẻ như không định nói gì nữa.

Hoa Lan nhỏ ngậy người nhìn Cốt lan trên cổ tay mình, sau đó ngơ ngác nhìn hắt hỏi: “Tại sao lại cho ta?”

Nếu không phải nhờ vật này, trong thời gian mất pháp lực, không biết hắt sẽ thâm đến đường nào, vật phòng thân quan trọng như vậy mà hắt lại

cho nàng sao?

“Bốn tọa đã tìm lại pháp lực, tuy chú thuật vẫn còn nhưng không thể dễ dàng sử dụng, tuy nhiên phòng thân thì không thành vấn đề, không cần nó nữa. Nhưng người thì cần.”

Hoa Lan nhỏ thoáng im lặng rồi gật đầu, “Cũng đúng, cơ thể Tức nhưỡng này rất quý giá, không thể để hư.”

Đông Phương Thanh Thương nghe vậy nghiêng đầu nhìn Hoa Lan nhỏ, thấy nàng đang cúi đầu chơi đùa Cốt lan trên tay, hần quay đầu lại, thoáng im lặng rồi nói: “Không chỉ Tức nhưỡng, người cũng cần được bảo vệ.”

Hoa Lan nhỏ sững sốt.

“Bốn tọa hứa với người sẽ tìm cho người một cơ thể khác, vậy thì trước lúc đó sẽ không để người xảy ra chuyện.” Đông Phương Thanh Thương không quay đầu, chỉ để cho Hoa Lan nhỏ một bóng lưng lạnh lùng, nhưng lời hần nói ra không còn lạnh lẽo như thường ngày, “Bởi vậy người chỉ cần yên tâm ở bên cạnh bốn tọa là được.”

Ý của lời này Đông Phương Thanh Thương đã từng nói, nhưng lúc đó Hoa Lan nhỏ nghe lại không có cảm giác gì...

Ấy thế nhưng lúc này đây nó lại khiến cảm xúc nàng hỗn loạn.

Nàng cúi đầu vén tóc ra sau tai, sau đó gật đầu: “Ờ.”

Tốc độ của Đại Dữu rất nhanh.

Lúc đến chợ yêu Côn Luân vẫn còn là buổi chiều, khi ngang qua phố chính của chợ yêu Côn Luân trên bờ, Đại Dữu bay rất thấp.

Người bên dưới cảm giác được ma khí nặng nề ủa tới, rần rần ngẩng đầu nhìn lên rồi liên tiếp hoảng hốt kêu la. Hoa Lan nhỏ nhìn xuống dưới, trông

thấy những người tu tiên và yêu quái đang mua bán bên dưới, còn có một số người của Ma tộc trà trộn trong đó đều đang chăm chú nhìn họ.

Hoa Lan nhỏ ngại ngùng, “Như vậy có phô trương quá không...”

Câu chưa nói hết, hồ băng đã xuất hiện trong tầm mắt.

“Bám chặt váy rằn.” Đông Phương Thanh Thương vừa nhẹ giọng nói thì Hoa Lan nhỏ đã thấy đầu Đại Dữu đập xuống hồ băng, phá băng mà đi. Lúc Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình sắp bị hất tung, một bàn tay bỗng tóm lấy eo nàng ôm chặt, sau đó nàng chỉ kịp thấy quanh người mình có bọt nước không ngừng chui lên. Khi nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa, Đông Phương Thanh Thương đã đưa nàng xông vào kết giới của đáy hồ chợ yêu, đáp xuống chính giữa chợ yêu này.

Âm thanh náo nhiệt xung quanh liền trở nên chết lặng, yêu quái bán yếm Thiên hương vẫn còn, đại thúc bán thuốc bên kia cũng còn, mọi người đều đang giương mắt nhìn hai người họ.

Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu nhìn lên, Đại Dữu bị cản bên ngoài kết giới, nhưng nó cũng không vội, một mình nhàn nhã bơi đi bơi lại chơi trong hồ, khiến mặt đất của chợ yêu dưới đáy hồ toàn là bóng nó đang bơi lượn, cơ thể của nó to như một con rồng khiến cho ai nấy đều có cảm giác bức bối.

Hoa Lan nhỏ ái ngại, nàng gãi đầu, “Mọi người... tiếp tục đi. Bọn ta tới lấy đồ thôi.”

Vừa dứt lời, nàng liền bị Đông Phương Thanh Thương kéo đi về phía quầy binh khí.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 43

Đi được nửa đường, Đông Phương Thanh Thương bỗng khựng lại.

Hoa Lan nhỏ không kịp dừng, đâm sầm vào lưng hắn, nàng ngẩng đầu lên nhìn, thấy hắn đang quay lại nhìn một cửa tiệm bên đường. Hoa Lan nhỏ nhận ra cửa tiệm này, nơi đây chính là nơi Đông Phương Thanh Thương dùng hạt châu pháp lực do hắn ngưng tụ thành để mua Cốt lan.

“Đại ma đầu?”

Ai đó chẳng buồn nghe, xoay bước đi thẳng về phía cửa tiệm kia.

Lúc này ông chủ vẫn đang kéo kéo bàn tính, phát giác có người lại gần liền ngược đầu nhìn lên, sau đó đờ người ra, vội vàng thu lại bàn tính, gương mặt vừa rồi còn tê liệt lập tức nở nụ cười, “Ma tôn đại nhân, ngài lại đại giá quang lâm tiểu điểm à?” Ông ta xoa xoa tay, “Vừa khéo viên châu ngài dùng pháp lực ngưng tụ lần trước đã được bán rồi, ngài xem thử lần này còn cần gì nữa, đồ trong tiệm này tùy ngài chọn!”

Ông ta cong eo, vênh mặt, Hoa Lan nhỏ cảm thấy nếu có thể, chắc ông chủ này sẽ bò xuống đất liếm giày cho Ma Tôn hắn quá...

Xem ra viên châu ngưng tụ từ pháp lực của Ma Tôn đại nhân bán được không ít tiền...

“Bốn tọa lần này tôi chỉ muốn bán cho người một thứ.” Đông Phương Thanh Thương nói.

“Bán?” Ông chủ ngậy người, rồi lại vội nở nụ cười, “Ma Tôn đại nhân, ngài muốn bán gì, tiểu nhân làm sao mua được đồ của ngài?”

“Bán cho người một tin tức, dùng vàng bạc giao dịch là được.”

“Được thôi!” Ông chủ rất vui vẻ, đồng ý ngay không cần suy nghĩ, “Chuyện dùng tiền giải quyết được đều là chuyện đơn giản, tiểu nhân tin rằng tin tức của Ma Tôn đại nhân nhất định đều là... he he...”

Đông Phương Thanh Thương bật cười, nụ cười vừa nham hiểm vừa gian ác, “Từ thành Lâm Hải xuất phát, đi về phía Đông Nam có một hòn đảo tên là núi Thiên Ấn...” Hoa Lan nhỏ sững sốt quay đầu nhìn người đang nói, nghe hẳn cười lạnh, “Trên đảo đó bảo vật vô số, hơn ở chợ yêu rất nhiều.”

Ông chủ nghe vậy, trong đôi mắt đục ngầu liền lóe lên tinh quang.

Đông Phương Thanh Thương nhìn ông ta nói tiếp: “Bốn tọa có thể cho người một tấm bản đồ đi thuyền đến núi Thiên Ấn.”

Khóe miệng Hoa Lan nhỏ giật giật.

Tên đại ma đầu này đúng là... hẳn báo thù không được bèn gài bẫy người khác báo thù giúp hẳn sao... đúng là cho dù thế nào cũng không để người đắc tội với mình được sống yên...

Nhỏ nhen hẹp hòi đến cảnh giới đỉnh đỉnh rồi...

“Ma Tôn đại nhân!” Ông chủ nhìn ra ngoài mấy lần, sau đó đóng cửa không buôn bán nữa, đưa tay đưa mời Đông Phương Thanh Thương vào phòng, “Mời vào trong.”

Ma Tôn đại nhân đi vào trong, Hoa Lan nhỏ đương nhiên bị giữ bên ngoài.

Đến khi trao đổi buôn bán xong xuôi, lúc Đông Phương Thanh Thương ra ngoài trong tay đã cầm một xấp giấy tiền, Hoa Lan nhỏ nhìn xấp ngân phiếu có in chữ “Tiền chợ yêu”, không khỏi lấy làm lạ, “Người cần tiền chợ yêu làm gì...”

Hắn không dừng bước mà đi thẳng một mạch, chỉ liếc mắt nhìn Hoa Lan nhỏ, “Mua đồ.”

Hoa Lan nhỏ cũng ngoan ngoãn bước theo, “Người mua đồ cũng dùng tiền... Đại ma đầu người biết nói lý lẽ như vậy thật hiếm thấy...”

Nghे lời giễu cợt của nàng, Ma Tôn đại nhân thật hiếm khi không đen mặt, chỉ cong khóe môi đáp trả: “Thỉnh thoảng bốn tóa cũng muốn tuân thủ quy tắc của thế gian một lần.”

Hoa Lan nhỏ bĩu môi, “Thật ra người chỉ mượn tay những thương nhân tham lam của chợ yêu để gây sự với Thiên Ân lang quân thôi chứ gì...”

Ma Tôn đại nhân vui vẻ cười cười, coi như ngầm thừa nhận.

Đang nói thì hai người đã đi tới quầy binh khí, hắn giở màn cửa đi vào, Hoa Lan nhỏ theo sau, lại va vào lưng khi hắn đột ngột dừng lại, tức thì nàng cảm nhận được toàn thân hắn tỏa ra sát khí.

Hoa Lan nhỏ từ sau lưng Đông Phương Thanh Thương thò đầu nhìn vào trong, người trong tiệm binh khí đều đang ngẩng đầu nhìn nàng và hắn. Còn Sóc Phong kiếm hắn cầm ở đây lúc bỏ đi đã mất tích, chỉ để lại trên mặt đất một cái lỗ còn đóng băng.

Đông Phương Thanh Thương nhượng mảy, ánh mắt đảo một vòng quanh từng người ở đây, “Kẻ nào có thể động vào Sóc Phong kiếm?”

Những người thợ đều bị sát khí trên người Ma Tôn bức bách, sắc mặt ai nấy đều khó coi.

Một lúc lâu sau, cuối cùng có một đại hán vạm vỡ đang rèn sắt trả lời: “Thanh hàn kiếm đó bị Điện hạ lấy đi rồi...”

Điện hạ, Chủ nhân chợ yêu? Đông Phương Thanh Thương nhớ lại nam nhân ngồi xe lăn từng gặp trước đó. Hắn chau mày, “Chủ nhân chợ yêu ở đâu?”

“À...” Đại hán hơi do dự không dám trả lời, y nhìn quanh quất, cũng không ai dám nói.

Đông Phương Thanh Thương nheo mắt, đúng lúc này, Hoa Lan nhỏ bồng nghe sau lưng truyền tới một giọng nữ: “Ma Tôn đại nhân.”

Hoa Lan nhỏ quay đầu, một nữ nhân áo tím đang cúi đầu đứng bên cửa, “Ma Tôn đại nhân, biết đại nhân lại quang lâm chợ yêu, Chủ thượng phái tiểu nữ đến đón đại nhân tới Lục Tuyết điện trò chuyện.”

“Bốn tọa chưa bao giờ trò chuyện với ai.”

Đối diện với lời nói lạnh lùng của Đông Phương Thanh Thương, nữ nhân áo tím không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ cúi đầu nói: “Chủ thượng sợ hàn khí của Sốc Phong kiếm tổn hại người khác nên đã tới đây lấy kiếm đi, hiện giờ đang giữ trong Lục Tuyết điện. Nếu đại nhân muốn lấy Sốc Phong kiếm thì đành phải dời bước tới đó.”

Đông Phương Thanh Thương nhướng mày, “Muốn uy hiếp bốn tọa?” Hắn cười lạnh, “Cũng có chút dũng khí đấy.”

Nữ nhân áo tím nghiêng người, cung kính, “Mời Ma Tôn.”

Nếu Sóc Phong kiểm ở đó, đương nhiên Đông Phương Thanh Thương phải tới đó.

Hoa Lan nhỏ và hẩn theo nữ nhân áo tím đi qua chợ yêu dưới đáy hồ, khi đến cửa chợ yêu thì kết giới bao bọc cả đáy hồ mở ra năm cửa, bốn cửa trái phải đều có người ra vào, chỉ có cửa chính đóng chặt. Mãi đến khi nữ nhân áo tím đi tới phía trước, cánh cửa nâu đỏ kia mới chậm rãi mở ra.

Nữ nhân áo tím dẫn đường bước vào thông đạo tối om trước mặt.

Từ sau khi ở núi Thiên Ân, Hoa Lan nhỏ bỗng nhiên vô thức phản cảm với bóng tối thế này, nàng đứng ở cửa không dám bước vào.

Đông Phương Thanh Thương khựng lại, quay đầu hỏi: “Lại sao nữa?”

Hẩn nhảy bén phát giác được sự ngập ngừng của nàng khiến Hoa Lan nhỏ hơi kinh ngạc, “Không...”

Đông Phương Thanh Thương nhìn xuống dưới, “Vậy người kéo bốn tọa làm gì?”

Hoa Lan nhỏ ngây người, cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện từ khi nữ nhân áo tím xuất hiện tới nay, nàng vẫn luôn kéo tay áo hẩn... Chả trách nàng vừa dừng bước, hẩn cũng dừng theo...

Hoa Lan nhỏ vội xua tay, “Ta chỉ... ngứa tay thôi!”

Hẩn liếc nhìn nàng vẻ chế giễu, sau đó nắm tay nàng kéo đi vào bóng tối.

Thế nhưng không ngờ là qua cánh cửa tối om kia không phải là một con đường dài hẹp sâu hun hút, mà bên trong cửa là hoa thơm chim hót, ánh nắng rạng ngời, mặt đất mọc đầy cỏ xuân, hoa dại giấu mình trong kẽ đá đong đưa. Trên đầu trời xanh mây trắng, gió ấm dập dìu...

Họ... đến đất liền rồi sao?

Từ khi gặp Đông Phương Thanh Thương, Hoa Lan nhỏ không ngừng bồn ba trốn chạy khắp nơi, bị nhốt trong ngục tối Minh phủ, trước đó còn trải qua chuyện “trâu đất trở mình” và “sóng to gió lớn” rợn người nhất trong cuộc đời. Nàng đã quá lâu không nhìn thấy cảnh tượng đẹp để hài hòa đến vậy, hơn nữa trong cảnh hoa thơm chim hót này dường như còn có sức hấp dẫn như có như không, dẫn dụ nàng đi sâu vào trong hơn nữa.

Nhất thời tâm thần Hoa Lan nhỏ bị thu hút, buông tay Đông Phương Thanh Thương đi về phía trước mấy bước nhưng lập tức bị hắc kéo vạt áo xách lại.

“Đừng chạy lung tung, đây là huyễn cảnh.”

Câu nói này khiến nàng sực tỉnh, Hoa Lan nhỏ ngậy người nhìn về phía sau, bên kia cánh cửa, chợ yêu huyễn não vẫn còn rất rõ ràng. Chỉ cách một cánh cửa mà khác biệt lớn đến vậy, ngoại trừ là huyễn cảnh dùng pháp lực dựng nên chắc không còn cách giải thích nào khác.

Dùng lý trí suy nghĩ một chút là biết ngay, ở Côn Luân này làm sao lại có cảnh sắc năng xuân rạng ngời như vậy được? Ất hẳn nhất định là pháp thuật ở đây đã khiến nàng mất đi tâm trí.

Nàng bị huyễn cảnh giày vò đã đủ lắm rồi, liền hất hất đầu để mình giữ tỉnh táo.

Nữ nhân áo tím thấy hai người vào, cúi đầu đưa hai người bước qua cỏ xanh đi vào trong.

Lên một dốc núi, Hoa Lan nhỏ đưa mắt nhìn, khắp nơi đều là cỏ xanh mướt, trên mặt đất có dòng nước chảy qua, xa xa có một ngôi nhà, trong vô cùng đơn sơ, hệt như một ngôi nhà có thể nhìn thấy ở bất kỳ nơi hoang dã nào của thế gian.

Chủ nhân chợ yêu xây dựng huyệt cảnh này để sống ở một nơi đơn sơ vậy sao?

Hoa Lan nhỏ dường như không thể tin nổi, nhưng bỗng nhiên nàng cảm thấy Cốt lan trên cổ tay phải khẽ cử động, Hoa Lan nhỏ đưa tay lên nhìn, Cốt lan lại không có điều gì khác thường, giống như ban nãy chỉ là ảo giác của nàng.

Đi trên cỏ xuân và hoa dại trong chốc lát, cuối cùng đã tới trước tiêu viện.

Hoa Lan nhỏ nhìn cửa viện đơn sơ kia, lòng thầm lấy làm lạ, một nơi thế này tại sao lại đặt cái tên lạnh giá như Lục Tuyết điện chứ...

Trong viện không có bức cửa, Hoa Lan nhỏ và Đông Phương Thanh Thương bước vào trong, phòng chính có một người đi ra, chỉ là người này ngồi trên xe lăn.

Khoảnh khắc Hoa Lan nhỏ nhìn thấy chủ nhân chợ yêu, có lẽ là ảo giác của nàng, ánh mắt đầu tiên của y cũng đặt trên người nàng, bốn mắt giao nhau, nàng tựa như nhìn thấy ánh sáng cuồng nhiệt trong mắt y.

Cũng vào lúc này, cổ tay Hoa Lan nhỏ nhói đau.

Là Cốt lan đâm nàng một phát.

Hoa Lan nhỏ suýt xoa hít một hơi lạnh, Đông Phương Thanh Thương quay đầu nhìn nàng, nhưng thấy trong mắt hắc không có sự phòng bị, nàng biết xung quanh không có sát khí, vậy vừa rồi chắc không phải là Cốt lan cảm nhận được sát khí mà phòng ngự, chỉ là...

Nàng vô tình đề lên Cốt lan nên mới bị đâm sao...

Hoa Lan nhỏ thấp giọng lầm bầm: “Cốt lan, sao mi lại đâm ta.”

Đông Phương Thanh Thương nghe vậy cũng không để ý tới nàng nữa, quay đầu nhìn Chủ nhân chợ yêu, thẳng thắn hỏi: “Sóc Phong kiếm ở đâu?”

Chủ nhân chợ yêu ho mấy tiếng, “Sóc Phong kiếm hàn khí quá nặng, để ở quầy binh khí dễ tổn hại người khác, tại hạ đã lấy nó ra. Chờ Ma Tôn tới lấy lại đã lâu rồi.” Nữ nhân áo tím giúp y đẩy xe lăn sau lưng trông giống hệt nữ nhân áo tím đưa họ tới đây. Y vừa nói vừa vẫy tay, hai nữ nhân áo tím trong viện cùng hóa thành hai con bướm tím lấp lánh đôi cánh bay ra khỏi sân.

Chủ nhân chợ yêu không hề làm khó Đông Phương Thanh Thương, đưa tay chỉ căn phòng nhỏ bên cạnh, “Tại hạ tạm để kiếm ở đó, Ma Tôn có thể lấy nó đi.”

Đông Phương Thanh Thương nghe vậy khẽ nhướn mày, không tin y thật sự dễ dàng để mình lấy kiếm đi như vậy, nhưng mặc cho hấn đi vào phòng, Chủ nhân chợ yêu cũng không nói lời nào.

Có điều ánh mắt y lại như có như không dừng trên người Hoa Lan nhỏ.

Lúc ban đầu Hoa Lan nhỏ không cảm thấy có gì không ổn, đến khi Đông Phương Thanh Thương lấy Sóc Phong kiếm ra, Chủ nhân chợ yêu dời mắt đi, nàng bỗng nhiên cảm giác được tại sao cảm giác này lại quen thuộc.

Là vì...

Trước đó Thiên Ân lang quân cũng nhìn nàng như vậy...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 44

Hoa Lan nhỏ cảm thấy kể từ khi có được cơ thể Tức nhưõng này, nàng giống như một tấm bia, đi đến đâu cũng có người chĩa mũi tên, chỉ chờ nàng hơi lơ là thì sẽ bắn chết nàng ngay lập tức.

Hoa Lan nhỏ lảng lạng dịch ra sau lưng Đông Phương Thanh Thương, cúi đầu nhìn xuống đất, không nhìn Chủ nhân chợ yêu lấy một lần.

Vó Sóc Phong dùng vảy rắn chế tạo đã xong, thợ của chợ yêu tay nghề rất khá, mỗi một tấm vảy rắn đều được mài bóng nhẵn.

Nhưng đạo hạnh của Xà yêu ngàn năm quá thấp, không địch nổi hàn khí của Sóc Phong kiếm. Trong khe hở của vảy rắn có tầng tầng lớp lớp vẫn có hàn khí tỏa ra, khiến bề mặt vỏ kiếm kết thành hạt băng.

Đông Phương Thanh Thương rút kiếm ra khỏi vỏ đánh giá một hồi, lúc tra kiếm vào vỏ, chủ nhân Chợ yêu nói: “Trên thế gian này há có vật nào có được hàn khí như Sóc Phong kiếm, Ma Tôn cả nghĩ rồi.” Nói xong y tự đẩy xe lăn ra ngoài viện, “Ta đưa hai vị ra ngoài.”

Hoa Lan nhỏ trốn sau lưng Đông Phương Thanh Thương quan sát Chủ nhân chợ yêu, phát được ánh mắt nàng y cũng không tránh, lúc ngang qua Đông Phương Thanh Thương còn ngẩng đầu nhìn nàng, khi ấy ngũ quan thờ ơ của y khẽ dịu lại, cười nhẹ với nàng.

Nụ cười dịu dàng như hoa xuân nở rộ bên ngoài.

Hoa Lan nhỏ thoáng sửng sốt.

Chủ nhân chợ yêu đẩy xe lăn ra ngoài viện, dọc theo con đường nhỏ bên ngoài đi một đoạn rồi dừng lại bên đường. “Tại hạ còn muốn ngắm hoa ở đây một lúc nữa, hai vị theo con đường nhỏ này đi thẳng là có thể quay lại thành Thủy Tình dưới đáy hồ băng.”

Đông Phương Thanh Thương nghe vậy khẽ nhường mày.

Chủ nhân chợ yêu ngẩng đầu nhìn hắn, “Ma Tôn cũng muốn ở lại đây ngắm hoa với ta sao?”

“Bốn tọa không rảnh đến vậy.”

“Nếu vậy tại hạ không giữ nữa.” Chủ nhân chợ yêu quay đầu, chỉ trong chốc lát, bướm tím phát ra ánh sáng khẽ lập tức bay khắp trời như hoa xuân, “Chỉ đáng tiếc, đã phụ nắng xuân rực rỡ này.”

Nhìn thấy ánh mắt Chủ nhân chợ yêu không dừng trên người họ nữa, Đông Phương Thanh Thương cũng không dây dưa, theo con đường nhỏ cất bước về phía trước.

Đi được một lúc, Hoa Lan nhỏ mới kéo tay hắn nhỏ giọng hỏi: “Chủ nhân chợ yêu này cảm giác kỳ quái thật. Có phải ý có ý đồ xấu gì không?”

Đông Phương Thanh Thương hừ lạnh: “Bình đến tướng chặn, phường vô danh tiểu tốt không cần phải sợ.”

Lúc đi lên một con dốc nhỏ, Hoa Lan nhỏ không nén được quay đầu nhìn lại, nàng thấy trên thảm cỏ xuân, Chủ nhân chợ yêu ngẩng đầu, để mặc một con bướm tím đậu trên mi tâm mình.

Cách xa như vậy, theo lý Hoa Lan nhỏ không thể nhìn thấy rõ mặt y, nhưng kỳ quái là gương mặt Chủ nhân chợ yêu tựa như hiển hiện trong đầu

nàng, nàng có thể cảm giác được rõ ràng rèm mi rung rung, còn có hơi thở nhẹ nhàng trên mũi y...

Hoa Lan nhỏ thất thần nhận ra trên gương mặt của Chủ nhân chợ yêu có một vẻ đẹp mê hoặc yêu mị cực độ, giống như viễn cảnh mà y tạo ra này có sức mạnh bí mật thu hút tâm trí...

“Đại ma đầu.” Hoa Lan nhỏ không khỏi hết hoảng, Huyền trận này hoàn toàn khác với Mê trận dưới đáy biển núi Thiên Ấn, ở đó tăm tối đầy sát khí, còn ở đây giống như một giấc mộng tuyệt đẹp, khiến người ta không muốn bước ra, “Ở đây đẹp quá, ta không muốn đi khỏi đây nữa...”

“Sau đó chờ chết ở đây à?”

Lời Đông Phương Thanh Thương giống như một khối sắt đập Hoa Lan nhỏ tỉnh táo khỏi sự mê hoặc của chim hút hoa thơm, nàng bị hấn xách áo kéo ra ngoài.

Âm thanh ồn ào của chợ yêu lại vang lên bên tai, hoa thơm chim hút hoàn toàn biến mất, trước mặt Hoa Lan nhỏ chỉ còn lại cánh cửa đen sì.

Hoa Lan nhỏ sức tỉnh, “Ở lâu trong đó.... có chết không?”

“Người muốn quay lại thử à?”

Hoa Lan nhỏ vội lắc đầu, ai kia cũng chẳng màng đến nàng, quay người bỏ đi. Hoa Lan nhỏ vội bám theo.

Hai người đi quá nhanh, không ai nhìn thấy sau lưng họ có một con bướm màu tím muốn theo họ xuyên qua cánh cửa đen nhưng chỉ lộ ra đôi cánh thì chớp mắt giống như bị một lực hút khổng lồ hút lại rồi biến mất.

Cánh cửa đen vẫn im lìm như cũ, còn chợ yêu cũng vẫn ồn ào như trước.

“Người muốn chạy à?”

Hương hoa vẫn vít, bướm bay phấp phới khắp nơi, trong lòng Chủ nhân chợ yêu có một con bướm đang đậu, y nhẹ nhàng thổi một hơi lên con bướm, cánh bướm va đập mãnh liệt rồi rơi xuống đất, dần dần nó phát ra tiếng người, kinh hoàng đau đớn kêu la.

Cánh nó dần to dần rồi từ từ hóa thành hình người.

Một nữ nhân, giống hệt những nữ nhân do bướm tím biến thành, nàng ta có gương mặt y hệt họ, cơ thể trần trụi nằm trên cỏ, hoảng sợ nhìn Chủ nhân chợ yêu trên xe lăn.

Trong đôi mắt hờ hững của Chủ nhân chợ yêu in bóng cơ thể nàng ta, y quan sát kỹ một lúc, sau đó thở dài: “Bao nhiêu lâu như vậy mà người vẫn không học giống. Người không bao giờ có vẻ mặt như người.” Chủ nhân chợ yêu thờ ơ nói, “Thu lại nước mắt đi.”

Cơ thể nữ nhân run rẩy kịch liệt, nàng ta vội vàng đưa tay chùi nước mắt, cúi đầu cắn răng, không dám phát ra âm thanh nào.

Chủ nhân chợ yêu lại nhìn nàng ta, một lúc sau thì lắc đầu, “Điệp Y.” Y vừa gọi, bên cạnh lập tức có một nữ nhân áo tím xuất hiện: “Dạ”. Gương mặt nữ nhân áo tím này giống hệt người dưới đất, nhưng đuôi mắt có mấy nếp nhăn khiến nàng ta trông già hơn mấy phần.

“Cô ta học không giống.” Chủ nhân chợ yêu xua tay, “Ép cạn máu giống như mẹ cô ta đi.”

“Dạ.”

Điệp Y tiến lên, tóm lấy cơ thể nữ nhân đang sợ hãi giãy giụa muốn trốn chạy như một con rắn dưới đất. Đang định lôi cô ta đi, Chủ nhân chợ yêu bỗng nói: “Điệp Y, người theo ta lâu rồi?”

Diệp Y xách nữ nhân có gương mặt giống hệt mình vẫn còn đang vùng vẫy, vẻ mặt vô cảm đáp: “Đã tám ngàn năm rồi.”

Chủ nhân chợ yêu nhìn nàng ta, cong môi cười: “Chả trách người cũng già rồi.” Hắn quay đầu nhìn về phương xa, bùi ngùi nói: “Nhưng người sẽ không già. Nếu người vẫn còn sống, người sẽ không bao giờ già. Dù sao... người cũng không phải là người.”

Diệp Y nghe vậy, tay run lên, bóp chặt hơn khiến nữ nhân kia đau đớn kêu thảm.

Chủ nhân chợ yêu xua tay, “Đưa cô ta đi đi, khóc lóc phiền quá.”

“Dạ.”

Chủ nhân chợ yêu đưa tay, một con bướm tím đậu trên ngón tay y, y vẫy tay, cánh bướm lập tức hóa thành một bóng người đứng trước mặt, y nhìn người trước mặt mình, đưa tay cầm tay người đó, “Nếu Ma Tôn có thể nhanh hơn chút nữa, nhanh hơn chút nữa thôi... thì ta có thể gặp được người rồi.”

Y ngẩng đầu nhìn người trước mặt, “Kỳ lạ thật, rõ ràng ngày nào cũng có thể nhìn thấy người...” Chủ nhân chợ yêu nhìn mặt nữ nhân kia nhưng giống như đang xuyên qua nàng nhìn một người khác, sau đó ánh mắt dần dần mờ hồ,” Rõ ràng ngày nào cũng được nhìn thấy người, nhưng hình như con ngày càng không nhớ được dáng vẻ của người rồi... Sự phụ...”

Vào lúc này, Hoa Lan nhỏ lại quay về trước quầy binh khí bỗng nhiên hít một hơi lạnh: “Ồi.” Nàng cúi đầu nhìn Cốt lan trên tay, sau đó ngẩng đầu hỏi Đông Phương Thanh Thương, “Đại ma đầu, trước đây người cũng thường bị Cốt lan đâm sao, hôm nay nó đâm ta từ sáng đến tối, đau quá.”

Đông Phương Thanh Thương thờ ơ nói: “Chẳng qua là nó cảm nhận được sát khí trong tiệm binh khí thôi.”

Hắng giở rèm bước vào, Hoa Lan nhỏ đi theo, “Người lấy lại Sốc Phong kiếm rồi, còn quay về quầy binh khí làm gì nữa?”

Ai đó liền quay đầu nhìn nàng, “Chủ nhân người từng dạy người sử dụng vũ khí gì?”

Hoa Lan nhỏ ngây người hiểu ra, không dám tin nhìn hẩn hỏi: “Người muốn mua vũ khí cho ta hả?”

Đông Phương Thanh Thương nhượng mảy, “Không muốn à?”

Hoa Lan nhỏ đảo một vòng quanh các loại binh khí treo trong tiệm, sau đó ánh mắt dừng trên mặt Đông Phương Thanh Thương, “Chủ... chủ nhân ta là quan văn trên Cửu trùng thiên, là người nói lý lẽ, chủ nhân ta không dạy ta vung đao mua kiếm.”

Ma Tôn đại nhân ra vẻ chê bai lời giải thích này, “Chả trách gốc nghềch như vậy, thì ra Hoa yêu là do một thư sinh* nuôi...”

(*) Ngôi thứ ba trong tiếng Trung nam nữ đọc giống nhau nên Đông Phương Thanh Thương không biết Ty Mệnh là nữ.

“Ta là tiên linh.” Hoa Lan nhỏ khựng lại, “Hơn nữa chủ nhân ta cũng không phải là thư...”

Chưa hết câu đã rút bên cạnh ra một thanh đao đưa tới trước mặt Hoa Lan nhỏ, nàng vô thức đón lấy, khi hẩn rút tay về, lưỡi đao “keng” một tiếng rơi xuống đất.

Đông Phương Thanh Thương nhìn nàng, Hoa Lan nhỏ đỏ bừng mặt, “Nặng...nặng quá...”

Vậy là ai đó bèn đổi đao thành một thanh hồng anh thương đặt vào tay Hoa Lan nhỏ. Hoa Lan nhỏ hai tay cầm thương, để nó đứng dưới đất. Đông

Phượng Thanh Thương neho mắt, phát hiện cây thương này vừa tay hần, nhưng khi đưa cho Tiểu hoa yêu thì cây thương này cao hơn đầu nàng rất nhiều, nàng cầm thương đứng không giống như sắp đi chém giết mà giống như đang trèo lên một cây sào...

Thế là hần lại đi đổi thương thành kiếm cho nàng.

Hoa Lan nhỏ cầm kiếm, lần này thì thích hợp, không lớn không nhỏ, không dài không ngắn, hần cũng vừa ý gật đầu, “Múa vài chiêu cho bốn tọa xem thử.”

Hoa Lan nhỏ bày vẽ mặt khổ não.

Nàng là Lan hoa tiên linh, còn là một Lan hoa tiên linh được trợ sinh, chuyện nàng làm nhiều nhất trên đời là nằm bò trên lan can phơi nắng xem chủ nhân viết mệnh cách. Ngay cả tiên căn cũng không phải do nàng tự tu thành, toàn bộ đều nhờ tiên khí của chủ nhân mới được sinh ra.

Nàng đâu có cơ hội học kiếm chiêu gì đó chứ.

Hoa Lan nhỏ nhìn quanh một vòng, các đại hán trong tiệm đều không rên sất nữa, toàn bộ đều nhìn nàng như đang xem náo nhiệt.

Người đến chợ yêu mua binh khí đa phần đều là nam nhân, cho dù có nữ nhân thì những người này cũng tay thô eo tròn, hoặc là những người vừa nhìn đã thấy lạnh người. Họ thật sự chưa từng gặp tiên hoa đi đường, mà chỉ cần cho một tát là nằm lăn giống như Hoa Lan nhỏ.

Nụ cười trên môi các đại hán không khỏi có phần dung tục.

Hoa Lan nhỏ trả kiếm cho Đông Phượng Thanh Thương, “Ta không biết.”

Xung quanh lập tức vang tiếng xì xào của các đại hán.

Hoa Lan nhỏ ái ngại, Đông Phương Thanh Thương nghe thấy những âm thanh này thì lạnh lẽo đảo mặt, sau đó nhét kiếm vào tay nàng. Bước ra sau lưng ôm eo Hoa Lan nhỏ và nắm lấy tay nàng, “Bốn tọa dạy người.”

Vừa dứt lời, hần kéo tay Hoa Lan nhỏ huơ kiếm, kiếm khí mãnh liệt vừa phát ra tiếng “ầm” thì nóc tiệm binh khí đã bị lật tung.

Hoa Lan nhỏ vẻ mặt cứng đờ nhìn căn phòng bỗng nhiên sáng trưng.

Vẻ mặt các đại hán xem náo nhiệt trong phòng đều cứng đờ.

Ma Tôn đại nhân ném thanh trường kiếm mới dùng đã gãy trong tay, lạnh giọng nói: “Hàng kém chất lượng, lấy món tốt nhất ra cho bốn tọa.”

Lập tức không ai dám xem náo nhiệt nữa, tất cả vội vàng giao hết kiếm mình đã rèn xong.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 45

Ánh mắt ma tôn đảo một vòng quanh phòng, tất cả các đại hán đều sợ hãi bảo vệ đao kiếm của mình, sau đó mồm năm miệng mười góp ý: “Đại nhân, tôi thấy tiểu cô nương này không thích vung đao múa kiếm, hay ngài cho cô ấy một sợi roi đi.”

Người làm roi lập tức đen mặt: “Roi khó học lắm, tiểu cô nương tự đánh trúng mình thì phải làm sao, hay là mua nhuyễn kiếm ấy.”

Người rèn nhuyễn kiếm vội xua tay: “Nhuyễn kiếm không được đâu! Lưỡi vừa bén lại không có vỏ, eo tiểu cô nương thon như vậy, quần hai vòng cũng lỏng, lỡ như cắt phải cô ấy thì sao, hay là lấy chủy thủ nhé.”

Người bán chủy thủ giật mình: “Chủy thủ có ích gì đâu! Người ta nói dài tắc nào mạnh tắc ấy, tiểu cô nương để chủy thủ trên người, sau này người ta làm hại cô ấy, chủy thủ còn chưa kịp lấy ra nữa, ta thấy mua ám khí thì hơn.”

Đề nghị này nhất loạt được tất cả đồng ý, vì... trong tiệm binh khí này đâu có ám khí, bên ngoài mới có...

Đông Phương Thanh Thương im lặng, trong lúc chúng nhân chờ Ma Tôn lên tiếng, Hoa Lan nhỏ đã nói trước: “Ám khí được đó.” Nàng quay đầu, ánh mắt nóng bỏng nhìn hắn, nhón chân áp vào bên tai hắn, nhưng Đông Phương Thanh Thương đứng thẳng nên Hoa Lan nhỏ nhón đến thẳng

chân mà vẫn còn thiếu một chút, hấn nghiêng mắt nhìn nàng, sau đó khẽ cong eo, để miệng Hoa Lan nhỏ kề bên tai mình.

“Đại ma đầu, dù sao người cũng muốn mua vũ khí cho ta, ta thấy vũ khí không đánh mà uy là tốt nhất.” Hoa Lan nhỏ nói, “Ta nhìn yếm Thiên hương bán bên ngoài lâu rồi, thấy cũng được lắm, hay là...”

Ma Tôn đại nhân bèn quay đầu, cũng kề bên tai nàng nói: “Bốn tọa sắp về Ma giới, người Ma giới đã dám thi chú với bốn tọa, chắc chắn không tránh khỏi ác chiến.”

Giọng hấn không rõ tốt xấu, “Tiểu hoa yêu người muốn mặc một chiếc yếm, trơ mông cùng bốn tọa đi chém giết à?” Hấn cong môi, “Người đứng là dũng cảm hơn cả bốn tọa!”

Hoa Lan nhỏ dờ mắt, vẻ mặt cứng lại, nhìn Đông Phương Thanh Thương đã đứng thẳng lên, kinh ngạc nói: “Người... người muốn... người muốn ta cùng người tới Ma giới đánh... đánh nhau?”

“Bốn tọa nói rồi, thời gian tới đây, người phải ở bên cạnh bốn tọa, đương nhiên ta đi đâu người phải đi đó, bốn tọa xuống Địa ngục, người làm sao có thể sống một mình ở Nhân giới hả?”

Hoa Lan nhỏ cảm thấy câu này thật sự quá quen, nhưng trước đó nàng chỉ nhìn thấy trong sổ mệnh cách của chủ nhân thôi, trong đó luôn ghi lại tình cảnh một người nói với một người như sau: “Chàng đi đâu ta đi đó, chàng xuống Địa ngục, làm sao ta có thể sống một mình ở Nhân giới...”

Câu này... từ miệng Ma Tôn nói ra, chẳng qua chỉ đổi vị trí hai chữ “chàng ta” nhưng đã đủ khiến cảm xúc Hoa Lan nhỏ từ cảm động biến thành hoảng sợ.

Nàng vội lắc đầu, “Không được không được, người đi đánh nhau nhất định không lo tới ta, ta sẽ bị người ta đâm chết ở đó mất thôi.”

Đông Phương Thanh Thương thu lại vẻ mặt đùa cợt, “Bởi vậy bốn tọa mới kêu người chọn một vũ khí vừa tay.”

“... Ta không thể để Cốt lan bọc ta lại, sau đó chờ người đánh nhau xong tới đón ta sao..” Đón lấy ánh mắt khinh bỉ của ai đó, Hoa Lan nhỏ dựng ngón tay thề, “Ta sẽ không bao giờ thừa cơ chạy trốn đâu...”

Ai đó hừ lạnh, đi tới bên cạnh đại hán rèn chủ thủ, tay không cầm mảnh huyền thiết còn bị nung nóng đỏ trong lò ra.

Chúng nhân nhìn đến trợn mắt há miệng, Ma Tôn cầm miếng huyền thiết xem tới xem lui, trong mắt lóe ánh sáng đỏ, ngọn lửa trong tay hắt lập tức bùng lên thiêu mảnh huyết thiết đó hồng. Hắn xem xét trong chốc lát rồi đặt huyền thiết vào lại trong lò. “Bốn tọa sẽ lấy thanh chủ thủ này.”

“Ấy... nhưng vẫn chưa rèn xong mà...”

Đông Phương Thanh Thương đưa hết ngân phiếu thu được chỗ quầy hàng trước đó cho đại hán rèn chủ thủ, “Bốn tọa sẽ chờ ở khách điểm bên ngoài chợ yêu thành Thủy Tinh một đêm, ngày mai đem tới cho ta.”

Nhìn thấy chồng “tiền chợ yêu” mắt đại hán liền dờ ra, sau đó chớp lấy hết, quên cả nhận lời mà chỉ lo đếm tới đếm lui mấy lần, đến khi ngẩng đầu lên thì Ma Tôn đã tóm lấy cô gái nhỏ kia ra khỏi quầy binh khí.

Hoa Lan nhỏ vẫn đang vùng vẫy, “Người đưa quá nhiều! Nhất định là quá nhiều rồi! Người nhìn ánh mắt của đám người bên cạnh đi! Nhất định người đã đưa quá nhiều!”

Đông Phương Thanh Thương xách Hoa Lan nhỏ đi ra ngoài thành Thủy Tinh, không cho phép kháng nghị: “Bốn tọa vui.”

Hoa Lan nhỏ cắn hận nói: “Đưa nhiều chi bằng đưa cho ta! Chắc chắn ta cần tiền hơn gã đó!”

Đông Phương Thanh Thương nghe vậy, cuối cùng cũng liếc nhìn nàng: “Lấy tiền mua yếm à?” Đôi mắt Hoa Lan nhỏ sáng lấp lánh nhìn người trước mặt, hân cười: “Được, bốn tạ mua cho người, mua hết cho người.” Ánh mắt liền trở nên nóng bỏng nhưng nụ cười ôn hòa trên mặt hân dần dần trở nên nham hiểm, “Nhưng mà từ nay về sau mỗi ngày người đều chỉ có thể mặc yếm. Mỗi ngày một chiếc, không được trùng lặp.”

“...”

“Còn muốn không?”

“... Không muốn nữa.”

Nhìn Hoa Lan nhỏ ỉu xiu như quả cà húng sương, cặp tai ỏ rũ bước đi, không biết trong đầu nghĩ tới điều gì, Đông Phương Thanh Thương bỗng cong môi cười, lúc này vừa khéo hân đi tới rìa kết giới của thành Thủy Tinh, trên kết giới như có như không in hình gương mặt hân.

Nhìn nụ cười trên khóe môi mình, Đông Phương Thanh Thương thoáng ngây người rồi lại chớp mắt, liền giấu nụ cười đi ngay tích tắc, không để bất kỳ ai phát hiện.

Ra khỏi thành Thủy Tinh lên bờ. Hồ băng sau lưng bỗng truyền tới một tiếng “ào”.

Hoa Lan nhỏ quay đầu nhìn, là Đại Dữu thò đầu ra khỏi hồ băng, vẫn như lúc trước, nó đặt đầu trên bờ, nghiêm chỉnh nằm phủ phục, giống như đang chờ Ma Tôn giẫm lên đầu mình.

Nhưng Đông Phương Thanh Thương không buồn nhìn nó, chỉ đi về hướng chợ yêu phía trước, không hề quay đầu.

Đại Dữu chờ một lúc, nghe tiếng bước chân Đông Phương Thanh Thương xa dần, nó khó hiểu ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng Ma Tôn, có

hơi...

Tội nghiệp?

Hoa Lan nhỏ cảm thấy vậy...

Xem ra không bị giẫm lên đầu như kỳ vọng, khiến nó cảm thấy tổn thương lắm...

“Ngày mai bọn ta mới đi.” Hoa Lan nhỏ bất giác nói với Đại Dữu, “Người xuống hồ băng chơi trước đi”.

Đại Dữu nghe vậy cũng không có gì bất mãn, yên lặng rút đầu xuống hồ băng, nhìn bóng nó trên mặt hồ, Hoa Lan nhỏ biết nó đã bơi xa.

Ma vật một khi xuất hiện sẽ khơi dậy một trận mưa máu gió tanh trong truyền thuyết... trước mặt Đông Phương Thanh Thương lại ngoan ngoãn như con cún Tiên quân nhà bên nuôi... thật sự khiến Hoa Lan nhỏ quá mức bất ngờ.

Đông Phương Thanh Thương tìm một khách điểm trong chợ yêu ở lại, chẳng bao lâu thì trời đã sập tối. Hoa Lan nhỏ cảm thấy hôm nay rất mệt mỏi, sau khi tắm rửa bèn nhanh chóng trèo lên giường ngủ thiếp đi.

Hoa Lan nhỏ ngủ không bao lâu thì bắt đầu nằm mơ, nhưng kỳ quặc là nàng ý thức rõ ràng là đây là một giấc mơ, vì cảnh tượng nhìn thấy khiến nàng có cảm giác xa vời một cách kỳ dị.

Nàng như đang bị nhốt trong một chiếc lồng trong suốt, trong chiếc lồng này, nàng nhìn thấy cảnh tượng đã gặp hôm nay...

Huyền cảnh của Chủ nhân chợ yêu.

Cỏ xuân hoa đại, nắng ấm gió nhẹ.

Nhưng cảnh tượng này khác với huyền cảnh nàng thấy hôm nay, ở đây không khiến nàng có cảm giác mê hoặc kỳ dị, tất cả đều tự nhiên, gần gũi với thế giới thật hơn huyền cảnh.

Nàng nhìn thấy trong ngôi nhà đơn sơ có một nữ nhân áo tím đi ra, dung mạo y hệt nữ nhân áo tím đưa họ tới gặp Chủ nhân chợ yêu, có điều vẻ mặt linh động hơn, giữa đôi mày toát ra anh khí mà người khác không thể bắt chước được.

Nàng ấy vươn vai, ánh mắt nhìn về phương xa, không biết nhìn thấy gì bất chợt trên môi nở nụ cười, vẫy vẫy tay về hướng đó, khẩu hình như đang nói: “... Tới đây.”

Kêu ai tới đây...

Từ xa dường như có một bóng người mỗi lúc mỗi tới gần hơn, nụ cười trên mặt nàng ấy cũng mỗi lúc một ôn hòa hơn.

“A Hạo...”

“Dậy đi.”

Tiếng gọi lạnh lùng cắt ngang mộng cảnh của Hoa Lan nhỏ, nàng mở mắt, ngoài cửa sổ đã ngập tràn ánh sáng. Đông Phương Thanh Thương đang đứng bên giường hồ hững nhìn nàng, “Người ở Thiên giới cũng ngủ một giấc tới trưa như vậy sao?”

Đã... trưa rồi sao...

Hoa Lan nhỏ ngơ ngác ngồi dậy, “Ta thấy rõ ràng ta chỉ ngủ một lúc thôi mà... Còn mơ một giấc mộng kỳ quái nữa.”

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương dao động, “Ồ? Mơ thấy gì?”

Hoa Lan nhỏ nhớ lại, sau đó gãi đầu, “Vừa rồi bị người kêu hình như ta quên mất rồi...”

Đông Phương Thanh Thương đánh giá Hoa Lan nhỏ một lúc, không nói thêm gì khác, chỉ ném thanh chủ thủ mới tỉnh lên giường, “Chủ thủ của người, cất đi.”

Hoa Lan nhỏ ngậy người, vẻ mặt sầu não cầm chủ thủ lên, “Người thật sự bắt ta cùng người đi giết địch sao...”

Ma Tôn đại nhân liền đáp, “Không mong người giúp được gì. Nhưng Ma giới dù sao cũng không dễ đối phó như núi Thiên Ấn, Cốt lan chưa chắc có thể bảo vệ người an toàn, trên chủ thủ có pháp lực của bốn tọa, lúc nguy cấp có khi sẽ giúp người tìm được cơ hội sống sót.” Hắn quay người đi, “Sau này đừng nói bốn tọa không bảo vệ người.”

Nghe thấy lời này, Hoa Lan nhỏ cũng hơi sửng sốt.

Chủ thủ này... cũng giống như Cốt lan, đều dùng để bảo vệ nàng.

“Thay y phục đi, hôm nay khởi hành đi Ma giới.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 46

Ngồi trên lưng Đại Dữu, lúc đi Ma giới ánh nắng ban trưa đang rất gay gắt, Hoa Lan nhỏ phơ nểng đỏ hồng đôi má, nàng nhìn bóng Đông Phương Thanh Thương phía trước, để mặc những sợi tóc bạc của hắc phát phơ lòa xòa dính lên mặt mình, Hoa Lan nhỏ nói: “Đại ma đầu, người cho ta che nắng nhờ một chút được không?”

Đông Phương Thanh Thương còn chưa gật đầu đồng ý thì Hoa Lan nhỏ đã vén tóc, kê trán vào lưng hắc, sau đó phủ tóc hắc lên đầu mình, thở phào nhẹ nhõm: “Cứ phơ nểng nữa thì ta nghĩ mặt mình sẽ nứt ra thành từng mảng từng mảng như đất hạn đó.”

Động tác này của Hoa Lan nhỏ quá đổi lưu loát, thậm chí quá mức tự nhiên, khiến Ma Tôn đại nhân sửng sốt một lúc mới phản ứng được – Tiểu hoa yêu này dám dùng tóc và bóng hắc để che nắng...

Đúng là hỗn xược!

Nhưng cuối cùng Ma Tôn đại nhân ấy cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, không đẩy kẻ hỗn xược ra, để mặc đầu nàng tựa trên lưng mình như đang ngủ, sau đó hơi thở dần dần trở nên đều đặn.

“Đại ma đầu.”

Nhưng trong lúc Đông Phương Thanh Thương tưởng nàng đã ngủ, Hoa Lan nhỏ lại lên tiếng hỏi: “Tại sao người phải hồi sinh Xích Địa nữ tử bằng

mọi giá vậy?”

Đông Phương Thanh Thương khẽ đảo mắt, chỉ nhìn mây bay bên cạnh mình, không nhìn Hoa Lan nhỏ, lặng thinh không đáp.

“Người vừa hồi sinh là nghĩ ngay tới việc đi Minh phủ tìm chuyển thể của Xích địa nữ tử, sau đó đến Ma giới liền nóng lòng cho người đi tìm kiếm cô ấy, rồi từ chợ yêu không ngừng không nghĩ tới Nhân giới lấy hồn phách của cô ấy. Sau đó...” Hoa Lan nhỏ khựng lại, “Còn gạt ta nói muốn nặn nhục thân cho ta, thực tế là vì cô ấy...”

Câu này của Hoa Lan nhỏ vẫn chứa đựng sự tức giận chưa tan, nhưng thật sự tức giận này của nàng không hề được ai đó coi trọng, vậy là nàng đành tự mình xoa dịu cảm xúc, tiếp tục nói: “Lẽ nào... thời Thượng cổ người cố ý ra tay nương tình nên mới bị người ta đánh lén thành công, sau đó thua cô ấy?”

“Ra tay nương tình?” Đông Phương Thanh Thương bật cười, “Tại sao bốn tọa phải ra tay nương tình?”

“Vì người yêu cô ấy...”

“...”

Hoa Lan nhỏ không nghe thấy hần đáp, thầm nghĩ là hần đã ngầm thừa nhận, cảm xúc trong lòng dâng trào, nhưng đột nhiên hần nói: “Yêu là thứ gì.” Giọng hần đầy khinh miệt, “Đừng dùng tình cảm của con người đo lòng bốn tọa.”

Nghe thấy đáp án này, Hoa Lan nhỏ thoáng im lặng, nàng mấp máy môi nhưng không biết nên tiếp lời thế nào.

Hoa Lan nhỏ thầm ngẫm lại, cũng cảm thấy mình có bệnh, không ngờ nàng lại gắn đại ma đầu hần với từ ngữ đẹp đẽ như là “yêu” ...

Đầu óc nàng bị hổng chỗ nào thì phải.

Xứng với Ma Tôn chẳng phải là những từ ngữ đầy ý nghĩa xấu xa như là gian ác, nham hiểm, khát máu sao?

Hoa Lan nhỏ lặng thinh, xung quanh bắt đầu có tiếng gió vù vù.

Hai người đều im lặng suốt chặng đường, tận khi đến Ma Đô Cửu U’.

Không có ai dẫn đường, Hoa Lan nhỏ vốn không nhìn thấy lối vào Ma giới, cơ thể Tức nhường của nàng chỉ như người phàm, càng không cảm nhận được những ma khí tà khí kì lạ đó. Đến khi Đại Dữu dừng trên mặt đất, Đông Phương Thanh Thương đứng dậy, giẫm lên đầu Đại Dữu bước xuống lưng nó, sau đó dặn dò: “Bảo vệ cô ta.”

Đại Dữu gật đầu, đuôi cuộn lại bảo vệ Hoa Lan nhỏ.

Vừa có Cốt lan vừa có chủ thủ, hiện giờ còn kêu Ma xà bảo vệ nàng, xem ra lần này trở về Ma giới, lòng Đông Phương Thanh Thương ắt hẳn đã dự liệu sẽ xảy ra một trận ác chiến khó phân...

Đại Dữu chở Hoa Lan nhỏ lui về phía sau một đoạn, nàng thò đầu ra, nhìn thấy Đông Phương Thanh Thương đứng trước một khu rừng, đưa tay lên, không khí quanh người hắn biến hóa khuấy động khiến lá khô trên mặt đất xoay vòng quanh chân, tốc độ từ chậm đến nhanh, cuối cùng hóa thành một cơn gió mạnh theo cái vẫy tay của hắn, xông thẳng về một nơi nào đó trong không trung.

Mặt đất lập tức rung chuyển, trong không trung truyền tới một tiếng “rắc.”

Âm thanh này khá quen thuộc, lúc trước vì để tới Minh giới tìm Đông Phương Thanh Thương, nàng đã dùng cơ thể Ma Tôn phá phong ấn Tam giới, khi đó trong không trung cũng truyền tới âm thanh này.

Hoa Lan nhỏ ngây người, một lúc sau đột nhiên nhớ ra, phong ấn của Ma giới là do người của Thiên giới xây dựng ở đây để đề phòng yêu ma xâm nhập vào Nhân giới, nếu lúc này Ma Tôn xé đi phong ấn của Thiên giới đối với Ma giới, há chẳng phải bất lợi với Thiên giới sao?

Cho dù cùng Ma Tôn lăn lộn đã bao lâu nay, nhưng Hoa Lan nhỏ chưa bao giờ quên lập trường của mình, nàng lập tức hét lớn: “Không được xé! Đây là phong ấn Thiên giới lập cho Ma giới!”

Đông Phương Thanh Thương chẳng màng để ý tới nàng, chỉ nghe ngày càng có nhiều tiếng nứt vỡ truyền tới, trong không trung xuất hiện một khe nứt màu đen, Hoa Lan nhỏ nhìn thấy trong khe nứt toát ra khí đen đục ngầu. Sau đó trước khi khe nứt ngày càng mở rộng, một luồng sáng lóe lên, trong không khí dường như có một cánh cửa mở ra.

Hắn ung dung bước vào trong cửa.

Đại Dữu theo sau.

Hoa Lan nhỏ nằm bò trên lưng Đại Dữu, ngơ ngác nhìn cánh cửa cách mình ngày càng gần, nàng được Đại Dữu chở đi vào bóng tối.

Ma Tôn... thật sự không xé phong ấn Thiên giới đặt ở Ma giới?

Vì sao khi hắn sử dụng pháp lực, cơ thể sẽ rất đau sao...

Nhưng không giống lắm, Đông Phương Thanh Thương đã sử dụng pháp lực, trước sau gì cũng đau, hắn chắc chắn sẽ chọn cách dứt khoát triệt để hơn mới đúng. Hoa Lan nhỏ nhìn theo bóng hắn, đột nhiên nghĩ ra, lẽ nào là vì người của Ma giới sử dụng chiêu trò với Ma Tôn, bởi vậy Ma Tôn cũng nhỏ nhen không để người Ma giới có được lợi ích gì từ chỗ hắn sao...

Nghĩ tới tính cách nhỏ nhen hẹp hòi của đại ma đầu, Hoa Lan nhỏ cảm thấy có lẽ thật sự là vậy...

Đi về phía trước trong bóng tối không lâu, ánh sáng mờ mờ của Ma giới xuất hiện trong tầm mắt Hoa Lan nhỏ.

Khi Đông Phương Thanh Thương tiến vào đất của Ma giới, bóng tối xung quanh lập tức biến mất, Hoa Lan nhỏ quay đầu nhìn lại, nơi họ vừa đi qua đã biến thành một con sông đen ngòm xuyên qua mảnh đất Cửu U căn cõi.

Phía trước xuất hiện bốn năm binh sĩ Ma giới thân mặc khải giáp, nom thấy Ma Tôn xuất hiện, tất cả đều sửng sốt, sau đó dường như mới sực tỉnh, lập tức chĩa mũi thương về phía hắc nhưng miệng họ vẫn gọi: “Tôn... Tôn thượng...” Trông vừa đề phòng vừa căng thẳng.

Bỗng bên cạnh có người buột miệng nói: “Sao có thể tự mình quay về...”

Còn chưa dứt lời, Đông Phương Thanh Thương đã hiểu được ý, mắt hắc lóe sáng, miệng cong lên nụ cười lạnh lẽo, “Sao có thể tự mình quay về à... Ha. Các người nghĩ bốn tọa phải quay về thế nào?” Chữ cuối cùng vừa dứt, đất bằng nổi gió, thối bốn người kia loạn choạng, có người thậm chí ngã thẳng ra đất.

Đông Phương Thanh Thương thu lại nụ cười, sắc mặt lạnh đi, cất bước đi về phía trước, tất cả mọi người đều vội vã lui về phía sau, nhưng vì chức trách nên vẫn phải lấy thương chặn lại, tuy nhiên còn chưa kịp ra tay thì Đại Dữu sau lưng hắc liền vươn dài cổ, thè lưỡi ra, tiến tới mấy bước rút lên một tiếng dài.

Hoa Lan nhỏ không nghe thấy gì cả, nhưng mấy binh sĩ kia lại bịt tai ngã xuống đất, thất khiếu chảy máu, đau đớn toàn thân co giật.

Nàng kinh ngạc chờ người, thì ra... còn rắn khổng lồ thích bị giẫm lên đầu này... cũng lợi hại đến vậy sao!

Đông Phương Thanh Thương tiếp tục đi về phía trước không hề ngoảnh đầu.

Đại Dữu cuốn Hoa Lan nhỏ theo phía sau, ngẩng đầu vườn cổ, sát khí bùng bùng. Cốt lan trên cổ tay Hoa Lan nhỏ mọc ra mấy sợi mây, chủ thủ treo trên eo nàng cũng bắt đầu phát nóng.

Tất cả mọi thứ đều ở trong tư thế phòng bị, chỉ có Hoa Lan nhỏ dường như vẫn ở ngoài trạng thái này.

Vì được bảo vệ quá nghiêm ngặt, bởi vậy... nàng không cảm nhận được chút nguy cơ nào!

Ma Tôn vốn chẳng buồn né tránh người của Ma giới, hần bước trên con đường lớn, toàn thân đầy sát khí, thu hút ngày càng nhiều binh sĩ.

Tuy nhiên các binh sĩ chỉ nhìn Đại Dữu đã đủ sợ hãi, ai nấy từng bước lui về phía sau, vây thành một hình vòng cung trước mặt Ma tôn và Đại Dữu, rõ ràng Ma Tôn chưa hề làm gì cả, nhưng không ai dám lại gần hần một bước.

Lui mãi về phía sau, đến khi đi đến con đường thông tới Tế điện của Ma giới, Đông Phương Thanh Thương dừng bước.

Hần đưa mắt nhìn, ở cuối con đường rộng rãi bằng phẳng là cung điện cao lớn nguy nga nhất mà người của Ma giới xây cho hần, trong chính điện thờ kim thân của hần, đó là nơi của Ma giới cử hành lễ tế tuyên thệ.

Đông Phương Thanh Thương nhìn đại diện, bỗng nhiên bật cười lộ ra chiếc răng nanh nhọn hoắc, “Cách biệt Tam giới đã lâu, con cháu đời sau lại nghĩ bốn tọa chỉ là một kim thân được thờ trong Tế điện, đúng là kiến thức nông cạn.”

Hần nói xong, các binh sĩ xung quanh đều trở nên xao động.

Hoa Lan nhỏ không hề cảm thấy gì cả, nhưng Đại Dữu chở nàng lại cúi đầu, phủ phục dưới đất, giống như bị khí thế gì đó đè lên đầu.

Tiếp đó, Hoa Lan nhỏ nghe thấy có tiếng mấy cây thương rời rạc rơi xuống đất, binh sĩ vây quanh Ma Tôn bỗng lần lượt ném thương trong tay xuống đất, không giống như cam tâm tình nguyện mà giống như bị sức mạnh gì đó áp chế.

Bọn họ ai nấy đều quỳ xuống phủ phục dưới đất như Đại Dữu.

Trong cảnh tượng này, chỉ có Hoa Lan nhỏ còn ngẩng đầu, nhìn Đông Phương Thanh Thương áp chế tất cả mọi người như một quân vương cao quý nhất thế gian.

Hoa Lan nhỏ từng gặp đế vương, mà đó còn là Thiên đế, chủ nhân Tam giới, nhưng lúc này nàng lại không lục lọi được trong ký ức mình ai đó có khí thế hơn Ma Tôn hẳn.

Khí thế trong trời đất chỉ có mình ta này, nếu người khác biểu hiện ra thì sẽ là trờ cười, nhưng nếu đặt trên người Ma Tôn... điều này lại trở thành hiển nhiên.

Hắn có sự tự tin tuyệt đối, cũng có thực lực tuyệt đối đó.

Cho dù Ma Tôn bị thi chú, cho dù sau khi sử dụng pháp thuật hắn sẽ đau đến mức thất khiếu chảy máu thần trí không tỉnh táo.

Nhưng trước mặt người khác, hắn sẽ không để cho bất kỳ ai biết.

Đông Phương Thanh Thương bước tới một bước, dưới mặt đất truyền tới tiếng ầm ì trầm thấp. Con đường đá bằng phẳng tựa như bị đẩy từ dưới đất, đột ngột phồng lên, sức mạnh của Ma Tôn giống như một con rồng dạo chơi dưới đất, bay thẳng về phía đại điện, sau mấy tiếng động lớn dưới đất, đại điện ở phía xa xa ầm ầm sụp đổ.

Bậc thang cao ngất như một ngọn núi nứt vỡ từng tấc, chỉ trong phút chốc cả đại điện nát tan.

Đại điện sụp đổ, kim thân của Ma Tôn trong điện vẫn đứng sừng sững, hằn phẩy tay áo, kim thân phút chốc cũng nứt vỡ tan tành.

Từ trong những ngôi nhà hai bên đường truyền tới tiếng kêu hốt hoảng. Người của Ma giới vô cùng hoảng sợ trước sự sụp đổ của Tế điện.

Nhưng Hoa Lan nhỏ nhìn thấy cảnh này lại rất điềm tĩnh, dù sao nàng cũng đã từng chứng kiến tận mắt cảnh Đông Phương Thanh Thương khiến tám vạn binh mã biến mất trong tích tắc, khiến nước biển chia đôi, khiến cả nguyên một hòn đảo chìm xuống đáy biển, so với những chuyện đó, hất đổ một tòa cung điện vốn chẳng đáng nhìn tới...

Có những chuyện cứ quen dần là được.

Trong lúc Hoa Lan nhỏ điềm tĩnh nhìn Ma giới chó sủa gà kêu, một toán người từ trong bụi đất mù mịt hốt hoảng chạy ra.

Hoa Lan nhỏ nhìn lại, là Thừa tướng Thương Khuyết của Ma giới và... một nam nhân bệnh tật nhan sắc tuyệt đẹp...

Nàng vô thức chau mày, nam nhân này đẹp thì có đẹp, nhưng khí chất quá yếu mị, không bằng một phần vạn của Ma Tôn.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 47

Phía sau Thương Khuyết và Khổng Tước còn có mấy quan võ, nhìn cách ăn mặc là biết ở Ma giới họ có địa vị không thấp.

Nhìn mấy người này Hoa Lan nhỏ đều cảm thấy quen mặt. Khi nàng ở trong cơ thể Đông Phương Thanh Thương, lúc mới tới Ma giới, người ở đây bày tiệc tẩy trần cho Ma tôn, mấy người này tới kính rượu hân, nói những lời chúc mừng.

Mấy viên quan cấp cao cao cùng ở chung một chỗ, vừa nhìn là biết nhất định đang mật mưu chuyện gì đó không hay.

Hoa Lan nhỏ nhìn thấy họ, Ma tôn đương nhiên cũng nhìn thấy họ, hân nhếch môi cười, cất bước về phía trước.

Lúc này gạch trên con đường đã bị sức mạnh dưới đất ép nát, bùn đất xối lên, binh sĩ của Ma giới lui ra hai bên đường bị sức mạnh của Ma Tôn ép không ngẩng đầu lên nổi. Theo bước chân của Đông Phương Thanh Thương tiến về phía trước, những người ở đầu kia của con đường đều biến sắc.

Thương Khuyết vô cùng kinh hãi, quay đầu hỏi người sắc mặt tái nhợt bên cạnh: "Chẳng phải hân trúng chú thuật rồi sao, tại sao hân vẫn không hề thương tổn..."

Khổng Tước được một quan võ sau lưng dìu, đôi mắt chăm chăm nhìn Ma Tôn, “Đúng đó, hắc đã trúng chú thuật...” Không khí quanh người Đông Phương Thanh Thương chuyển động mãnh liệt, khiến bóng hắc cũng hơi mơ hồ. Nhưng Khổng Tước vẫn nhảy bén phát giác được tai hắc đang rỉ máu tươi, dọc theo cằm hắc chảy xuống cổ, sau đó chìm vào chéo áo màu đen.

Khổng Tước cười mấy tiếng khó nghe, “Hiện giờ chẳng qua Ma Tôn đang phô trương thanh thế thôi.” Hắc lệnh cho người bên trái: “Lộc Kỳ tướng quân, Ngũ quan của Ma Tôn cực kỳ nhạy bén, dùng âm thanh khiến Ma tôn thần phục thì sau này hắc nhất định không góp sức cho Ma giới ta.”

“Quân sư...” Lộc Kỳ tướng quân thoáng ngập ngừng, “Hiện giờ pháp lực của Ma tôn vẫn còn, đánh với hắc chỉ e...”

“Sợ cái gì!” Giọng Khổng Tước nghiêm lại, “Hiện giờ hắc đang bị chú thuật vây khốn, lẽ nào còn có bản lĩnh bằng trời chẳng? Chẳng qua chỉ là gắng gượng ra vẻ thôi. Chỉ cần lần này thu phục được Ma tôn, sau này ước nguyện quay về Tam giới của Ma tộc ta nhất định trở thành hiện thực.”

Lộc Kỳ thoáng im lặng, nghiêm mặt ôm quyền đáp phải...

Bóng hắc biến mất bên cạnh Khổng Tước, chẳng mấy chốc, sát khí trên cả con đường bỗng trở nên nặng nề.

Khổng Tước quay đầu nhìn Thương Khuyết, nhỏ giọng nói: “Cho dù không thắng được Ma tôn, trận này nhất định cũng phải giết nữ nhân trên lưng Ma xà kia đi.”

Thương Khuyết giật mình, “Đó là...”

“Nếu ta đoán không sai, đó chính là cơ thể Ma tôn tìm cho Xích Địa nữ tử, “Sắc mặt Khổng Tước âm trầm, “Nói sao cũng không thể để Ma tôn thành công.”

Trên nóc nhà, có một số bóng đen thoắt ẩn thoắt hiện đang chuyển động. Họ đi dọc trên mái hiên nhà hai bên đường bước theo Đông Phương Thanh Thương.

Không khí bỗng nhiên trở nên hơi quái dị.

Trong sát khí miên man một hương thơm kỳ lạ, trong lúc đảo mắt, Hoa Lan nhỏ tựa như nhìn thấy rất nhiều nam nhân ăn mặc hở hang, để trần vùng ngực rắn chắc, chắn trên con đường phía trước, họ chăm chăm nhìn Hoa Lan nhỏ, sau đó dùng tay vuốt ngực mình.

Hoa Lan nhỏ sửng sốt nhìn họ, sau đó thấy gương mặt của họ dần dần biến thành...

Ma Tôn...

Dường như có âm thanh khàn đặc vang lên bên tai nàng: “Tiểu hoa yêu, người sờ ngực của bốn tọa có thấy rắn chắc không?” Lời hắt khiến gương mặt Hoa Lan nhỏ đỏ bừng, Người có muốn... sờ xuống dưới một chút nữa không? Nào...”

Cứu...

Cứu mạng...

Hoa Lan nhỏ cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, cho dù mặt đỏ đến nóng hổi, nàng vẫn cảm nhận được rõ ràng dục vọng trong lòng mình, nàng nghe thấy trong lòng mình có âm thanh đang nói: “Đúng, ta muốn sờ, lấy tay ra...”

“Hừ, thuật dùng âm thanh mê hoặc nhỏ nhoi mà cũng muốn quấy rối tâm trí bốn tọa.”

Bỗng nhiên một tiếng cười lạnh như gió ngày đông lạnh lẽo xua đi những giọng nói thì thầm lẩm bẩm bên tai Hoa Lan nhỏ. Nàng lắc đầu, nhìn thấy mình vẫn còn trên lưng Đại Dữu, còn Đại Dữu vẫn theo Ma tôn đi về phía trước.

Đông Phương Thanh Thương đang mĩa mai người của Ma giới: “Hậu bối vô tri.”

Hoa Lan nhỏ thoáng im lặng.

Sau đó nhớ lại điều mình vừa nhìn thấy nghe thấy, nàng vội dùng hai tay ôm mặt, trời ạ, đây là trên chiến trường mà, trong mê thuật của kẻ địch, nàng đã nhìn thấy...

Nàng điên rồi!

Trong lúc Hoa Lan nhỏ còn đang vui đầu ảo não, Đại Dữu chở nàng bỗng tăng tốc, Hoa Lan nhỏ ngây người, lập tức tỉnh táo lại cho dù nàng không biết Đại Dữu nhìn thấy gì, nhưng nàng vẫn cảm nhận được sự khác thường của Ma xà này. Nó đi rất nhanh, thậm chí đầu nó sắp vượt qua Đông Phương Thanh Thương...

Điều này không hợp lý.

Con rắn nịnh bợ này... làm sao dám tự mình đi trước mặt chủ nhân chứ...

Nàng vỗ vỗ lưng Ma xà, gọi tên nó để nó tỉnh táo, nhưng Đại Dữu không hề dao động, mãi đến khi đầu nó vượt qua Đông Phương Thanh Thương, hần bỗng liếc mắt sang bên cạnh, phẩy tay áo tát thẳng lên mặt nó.

Lực đạo mạnh đến mức khiến đầu nó lệch đi, xoay tròn tại chỗ hai ba vòng mới tỉnh lại.

Nó uất ức kêu lên một tiếng, sau đó dường như hiểu ra mình trúng kế của kẻ địch nên mới khiến Ma tôn đánh mình, nó lập tức phản nộ khác thường, dùng chót đuôi quần lấy Hoa Lan nhỏ, kêu to một tiếng, nửa thân hình đề lên phòng ốc hai bên đường, há miệng cắn vào không trung.

Hoa Lan nhỏ tưởng nó không cắn được gì cả, nhưng chỉ trong chớp mắt liền có máu tươi bắn ra. Hoa Lan nhỏ nhìn lại mới phát hiện trong miệng Đại Dữu xuất hiện hai bóng đen!

Thì ra sát thủ xung quanh đều dùng thuật Ẩn thân.

Tay chân bóng đen vẫn còn đang giãy giụa, Đại Dữu ngẩng đầu nuốt chửng hai người.

Hoa Lan nhỏ hít một hơi lạnh, nàng lập tức vỗ lưng Ma xà nói: “Dơ chết được dơ chết được, đừng ăn bữa bãi, mau nhả ra!” Động tác nuốt chửng của Đại Dữu khựng lại, sau đó cúi đầu, lắc cổ, phun hai bóng đen bất động ra đất.

Sau đó giống như chờ được khen, quay đầu nhìn Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ lại không kịp khích lệ nó.

Nàng nhìn về phía trước Đại Dữu, hắc y nhân bốn phía biết thuật Mê hoặc không thể nào ảnh hưởng tới Ma Tôn liền đổi chiến thuật, có người nhảy xuống khỏi mái hiên chắn trước mặt Đông Thương Thanh Thương, rút đao chém về phía hắn.

Những người này không bị ảnh hưởng bởi khí thế của Ma Tôn, thiết nghĩ là lợi hại hơn binh sĩ bình thường của Ma giới nhiều lắm.

Đông Phương Thanh Thương nheo mắt, cánh môi mỏng lạnh lẽo thốt ra hai chữ: “Muốn chết.” Hắc y vừa dứt lời, sát khí cuộn cuộn toàn thân hắn bùng lên, xé tan mấy người đang xông tới thành mảnh vụn.

Máu họ rải đầy mặt đất, nhuộm đỏ khoảng đất trước mặt Đông Phương Thanh Thương.

Nhưng sát khí của Ma Tôn không thể cản bước các sát thủ, vài người khác lại liên thủ xông lên, chẳng chút bất ngờ lại biến thành một vùng máu khác dưới đất, tiếp đó người phía sau lại xông lên.

Đông Phương Thanh Thương phát giác có điều không ổn, nhưng lúc này vị trí hẳn đứng đều rải đầy máu tươi của sát thủ.

Ngay cả bụng của Đại Dữu cũng đang trườn trên máu tươi.

Sát thủ giống như đang thực thi mệnh lệnh, vây Đông Phương Thanh Thương thành một hình vuông ngay ngắn, trong tay mỗi người đều dùng máu kết ấn, miệng niệm chú.

Hoa Lan nhỏ bồng kỳ quái cảm thấy có một sức mạnh như có như không đang kéo nòng. Cốt lan trên cổ tay nàng lập tức xao động, nó bồng mọc ra mấy nhánh, bọc lấy ngực Hoa Lan nhỏ trước, sau đó nhanh chóng mọc ra mấy cành như những mũi tên đâm về phía sát thủ gần nhất. Nhưng trước khi sợi mây đâm vào ngực sát thủ đã bị một bình phong vô hình bảo vệ cản lại.

Cốt lan không thành công, chạc cây lập tức mọc ra hai bên, nhưng tất cả các nhánh đều bị bó buộc trong một phạm vi, nó vươn lên trời, nhưng cũng bị cản lại trong không trung.

Nhìn theo hành động của Cốt lan, Hoa Lan nhỏ phát hiện dường như họ đang bị nhốt trong một chiếc hộp vô hình.

Không giống kết giới, vì kết giới chỉ bảo vệ, không có sát khí khiến Cốt lan tỏa ra bốn phía như vậy.

“Lại là...Sát trận?” Hoa Lan nhỏ nhìn các sát thủ không ngừng niệm chú xung quanh, vô cùng bất lực, “Đại ma đầu...”

Đông Phương Thanh Thương bật cười: “Bút cùn tài mọn.”

Hắn đạp một bước về phía trước, mặt đất chấn động, mái tóc bạc của hắn bay múa cuồng dã, khoảnh khắc tóc hắn tung bay, Hoa Lan nhỏ dường như nhìn thấy mấy lọn tóc bạc của hắn nhuộm vết máu tươi.

Hoa Lan nhỏ ngây người, còn chưa kịp hỏi đã nghe thấy tiếng vọng âm âm, bình phong do các sát thủ xung quang ngừng tụ thành bị đẩy ra từ bên trong, sát thủ bên ngoài ngã rạp, ai nấy đều ôm ngực phun máu tươi.

Nhưng Hoa Lan nhỏ lại không vui nổi, vì nàng nhìn thấy Đông Phương Thanh Thương chùi khóe mắt, trước khi hắn buông tay xuống giấu bàn tay trong tay áo rộng, nàng nhìn thấy vết máu trên mu bàn tay hắn.

Là chú thuật...

Phải đánh nhanh thắng nhanh.

Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thừa tướng Thương Khuyết dịu dàng nam nhân bệnh tật kia đi về phía bên đường như muốn trốn.

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương lạnh đi, vào lúc này, trước mặt họ bỗng dừng lại xuất hiện rất nhiều sát thủ, xông lên từng đợt, muốn tiêu hao hết pháp lực và thể lực của Ma Tôn.

Đuôi Đại Dữu cuốn lấy Hoa Lan nhỏ, chỉ có thể vừa rít gào vừa dùng miệng cắn xé những hắc y nhân kia, chiếc đuôi vừa to vừa mạnh mẽ hoàn toàn chỉ để trang trí.

Hoa Lan nhỏ thầm suy nghĩ, nàng vỗ đuôi Ma xà muốn kêu nó thả nàng xuống, nhưng Đại Dữu không chịu, vậy là Hoa Lan nhỏ thò tay gãi lên

chiếc váy mềm nhất trên đuôi nó, Đại Dữu dường như không thể chịu nổi, lập tức buông Hoa Lan nhỏ ra.

Lần này đuôi Ma xà được giải phóng, nó hú lên quét đuôi về phía trước, quật một loạt sát thủ ngã rạp dưới đất.

Để tránh bị ngộ thương, Hoa Lan nhỏ ôm chặt chủ thủ Đông Phương Thanh Thương cho, xem tình thế rồi nhanh trí trốn về phía không có người.

Tất cả mọi sự chú ý đều dồn về Ma Tôn và Ma xà, nhất thời thật sự không ai ngăn nài, Hoa Lan nhỏ cảm thấy trong lúc then chốt mình vẫn còn có ích, bỗng nhiên Cốt lan trên tay nàng cử động, chỉ nghe sau lưng nàng truyền tới một tiếng “rắc”.

Hoa Lan nhỏ chờ người quay đầu, nhìn thấy Cốt lan đang chặn một thanh hàn kiếm, còn người cầm kiếm chính là Quân sư Khổng Tước ban nãy còn ở phía trước!

Trong phút chốc hẳn đã di chuyển tới đây sao...

Không có thời gian suy nghĩ vấn đề này, Hoa Lan nhỏ cong chân chạy về phía Đại Dữu, nhưng chạy chưa được một bước, Khổng Tước phía sau liền dùng kiếm quán lấy sợi mây thò ra từ Cốt lan trên cổ tay nàng, mũi kiếm cắm xuống đất khiến bước chân của Hoa Lan nhỏ bị cản lại.

Chỉ trong nháy mắt, Khổng Tước đã chặt được mũi nhọn trên Cốt lan, xoay tay đâm vào vai Hoa Lan nhỏ.

Vai Hoa Lan nhỏ nhói đau, nhưng trong cơ thể nàng không có máu chảy ra, Khổng Tước thấy vậy khẽ nheo mắt, Hoa Lan nhỏ nhin đau, nghiêng răng rút chủ thủ trong tay áo khỏi vỏ, nhanh nhẹn cắt một đao trên cổ tay Khổng Tước.

Khổng Tước bị đau thu tay lại, Hoa Lan nhỏ thừa cơ trốn chạy nhưng vừa quay người lại thì va vào một vòm ngực.

Nàng thầm kinh hãi, lúc này Cốt lan tựa như mất linh nghiệm, không đẩy người trước mặt ra, cũng không hình thành vòng tròn bảo vệ nàng, Hoa Lan nhỏ nghĩ hôm nay nàng phải biến thành một cục đất ở đây rồi, nhưng bỗng nhiên tay nàng bị kéo căng, người đó dùng sức kéo nàng ra phía sau mình.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy mắt hoa lên, bóng đen vừa rồi kéo tay nàng mang theo khí tức mãnh liệt giết về phía Khổng Tước.

Nàng kinh ngạc ngơ ngác quay đầu nhìn lại, phát hiện vừa nãy đã va vào ngực đại ma đầu!

Đại ma đầu lúc này đang cầm thanh trường kiếm lửa vang danh thiên cổ của hắc âm xuyên qua bụng Khổng Tước, ghim hăm ta trên cột nhà phía sau. Tiếp đó, cột nhà bị kiếm của Đông Phương Thanh Thương đốt cháy.

Ma Tôn đứng sừng sững phía trước ngọn lửa cháy rực, đồng tử trong đôi mắt đỏ tươi màu máu.

“Quân sư Ma giới?” Lúc Đông Phương Thanh Thương lăm bầm bốn chữ này, trường kiếm trong tay xoay trên bụng Khổng Tước, khiến sắc mặt hắc tái nhợt. Ma Tôn u ám nói, “Người biết bốn tọa phải phí bao công sức mới chế tạo được cơ thể của cô ta không?”

Nghe Đông Phương Thanh Thương nói vậy, Hoa Lan nhỏ không khỏi sửng sốt: “Haiz...” Lẽ nào không nên nói những câu như là “Người thật sự khiến bốn tọa phí không ít công phu.” Sao, tại sao lại nói về ... cơ thể của nàng trước...

“Ngoài bốn tọa, không ai có thể động vào cô ta.”

Cho dù Hoa Lan nhỏ biết, trong câu này chắc Đông Phương Thanh Thương sẽ còn nói “không ai có thể động vào cơ thể của cô ta”, nhưng lúc này, vì Đông Phương Thanh Thương không thêm ba chữ đó, thế nên cho dù trên vai Hoa Lan nhỏ vẫn bị sợi mây đậm đau nhói, nhưng trong lòng đột nhiên dâng lên...

Một hơi ấm ngay cả nàng cũng không thể nói rõ...

“Ha...” Khổng Tước bật cười, phun ra một ngụm máu, “Ma Tôn... để tâm đến chuyện của Xích Địa nữ tử đến vậy sao?” Khổng Tước khàn giọng nói, “Chuyện thời Thượng cổ, chấp niệm của Ma Tôn... quá sâu.”

Trường kiếm lửa trong tay Đông Phương Thanh Thương càng cháy dữ dội hơn.

Miệng Khổng Tước trào ra từng ngụm từng ngụm máu tươi.

Khóe mắt Đông Phương Thanh Thương cũng có máu chảy xuống.

Khổng Tước thấy vậy vẫn cười: “Người không giết được ta đâu...” Vừa dứt lời, hắn bỗng đưa tay.

Đông Phương Thanh Thương chau mày, rút trường kiếm ra, nhưng lúc này đã không kịp, chỉ thấy chiếc kính trong tay Khổng Tước chiếu lên mặt hắn, bàn chân Đông Phương Thanh Thương cử động, lập tức hóa thành một luồng khí đen bị hút vào trong kính.

Hoa Lan nhỏ thấy vậy kinh hãi, lập tức đuổi theo không hề suy nghĩ: “Đại ma đầu!” Nàng cất tiếng gọi, nhìn thấy gương mặt mình trong kính, tiếp đó trời đất xoay chuyển.

Sau cảm giác đau đớn như cơ thể bị xé nát, nàng chìm vào hôn mê...

Giới thiệu chương sau của tác giả:

Hoa Lan nhỏ: “Đại ma đầu, đừng sợ.”

Đông Phương Thanh Thương:” ...”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 48

Hoa Lan nhỏ cảm thấy dường như mình rơi vào trong một giấc mộng.

Nàng rõ ràng biết mình nhắm mắt, nhưng kỳ lạ là nàng có thể nhìn thấy cảnh tượng quái dị trong đầu.

Bướm bướm và hoa bay, cỏ xanh và con suối, cánh cửa trải qua mưa gió trở nên cũ kỹ, còn có lu nước được ánh nắng chiếu lấp lánh trong sân. Có một nữ nhân dựa vào gốc lê trong sân im lặng nghỉ ngơi, lúc này hoa lê đang nở rộ, phủ lên người nàng như tuyết trắng.

Nữ nhân này không xinh đẹp, nhưng trên người nàng có một sức mạnh khiến người ta yên lòng, cũng khiến người ta cảm thấy ấm áp một cách kỳ lạ.

“Sư phụ” Hoa Lan nhỏ nghe thấy có người ở cửa sân nhẹ nhàng gọi, sau đó một nam nhân áo tím bước vào, y nhìn nữ nhân yên lặng ngủ say dưới gốc cây trong sân, khẽ ngậy người rồi bước tới bên cạnh nàng, khom xuống trước mặt nàng.

“Sư phụ” Y gọi.

Nữ nhân không đáp.

Vừa khéo trên đầu nữ nhân có một cánh hoa lê rơi xuống, đáp trên cánh môi nàng ấy, trước khi gió nhẹ thổi cánh hoa đi, nam nhân áo tím bỗng cử

động thân hình, cúi xuống trước mặt nữ nhân, áp lại gần mặt nàng rồi khẽ hé môi, ngậm lấy cánh hoa trên môi nữ nhân kia, đôi môi đó khẽ chạm vào góc môi tươi hồng của nàng ấy.

Y rời khỏi mặt nữ nhân, đưa tay bắt lấy cánh hoa bị ngậm lấy, không tiện tay vứt xuống đất mà đặt cánh hoa vào lòng bàn tay, sau đó lẳng lặng cất đi.

Thời gian tiếp xúc đó y không làm gì cả, chỉ lẳng lặng nhìn nữ nhân say ngủ, nghiêm chỉnh quỳ bên cạnh, giống như đang chăm chú nhớ kỹ dung nhan nàng ấy.

Bỗng nhiên nữ nhân chau mày tỉnh lại, trong đôi mắt trong suốt in gương mặt nam nhân.

“A Họa, về rồi à, có thuận lợi không?”

Nam nhân áo tím gật đầu, cup mắt nhẹ giọng đáp: “Thú yêu đã được giải quyết, sư phụ yên tâm.”

Nữ nhân cong môi cười nhẹ, sau đó đưa tay xoa đầu nam nhân áo tím, “A Họa làm việc đương nhiên vì sư phụ yên tâm.”

Nam nhân áo tím yên lặng nhìn nàng không nói, ánh mắt dịu dàng như nước.

Hoa Lan nhỏ nhìn đến ngây người, một là nàng cảm thấy mặt mũi nam nhân này trông khá quen, hai là nam nhân này đối với sư phụ mình lại...

Một tiếng nổ “bốp” vang lên bên tai Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ giật mình choàng mở mắt, trong khoảnh khắc này, nàng lập tức kinh ngạc chờ người trước cảnh tượng trước mắt. Lúc này nàng đang

lơ lửng trong bầu trời sao mênh mông, xa xa là những ngôi sao màu sắc đẹp
đẽ đến kỳ dị, đẹp hơn bầu trời sao nàng nhìn thấy trong đời từ đó đến giờ.

Hoa Lan nhỏ nhìn xuống chân, thấy dưới chân mình cũng là bầu trời
sao. Nàng kinh ngạc quay đầu, phát hiện nàng mình đang được cả khung
trời sao bao bọc!

“Đẹp quá...” Nàng lẩm bẩm thành tiếng, thân hình xoay về phía sau, sau
đó phát hiện ra có một bóng người xuất hiện trong tầm mắt mình.

Hoa Lan nhỏ ngây người nhìn hắn ta một lúc rồi mới thoát khỏi cảm xúc
kinh ngạc do cảnh tượng lạ lùng xung quanh: “Đại ma đầu!” Phải rồi, trước
đó họ vẫn còn chiến đấu với đám người của Ma giới... Sau đó bị chiếc
gương kỳ dị trong tay Quân sư Khổng Tước hút vào, nếu nói vậy, ở đây...

“Ở đây là trong gương sao?”

Nàng nói, nhưng không thấy Đông Phương Thanh Thương đáp.

Hoa Lan nhỏ thu lại ánh mắt nhìn Đông Phương Thanh Thương, nhưng
thấy hắn đang đưa tay bóp cằm, dùng ánh mắt quan sát chưa từng có nhìn
nàng.

Hoa Lan nhỏ bị hắn nhìn nên mất tự nhiên, vội sờ y phục trên người
mình nhìn thử, chỉ sợ y phục mình lại biến mất trước mắt đại ma đầu.
Nhưng sờ một lúc, Hoa Lan nhỏ thật sự không cảm thấy trên người mình có
chỗ nào kỳ lạ.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, “Làm sao vậy?”

Đông Phương Thanh Thương nheo mắt, “Tại sao ngươi cũng vào đây?”

Hoa Lan nhỏ ngây người, “Ta theo ngươi vào mà.”

“Tại sao ngươi theo ta vào?”

Hoa Lan nhỏ lại sửng sốt, “Ta kéo người nhưng không kịp, rồi bị chiếc gương kia hút vào luôn.”

Đông Phương Thanh Thương bật cười, “Ô, vậy tại sao người phải kéo ta?”

Hoa Lan nhỏ mấp máy môi, ba chữ “Muốn cứu người” nghẹn trong cổ, nàng ngơ ngác nhìn hắn một lúc, miệng lại cử động, cảm thấy mình không thể nói ra mấy chữ đó ra. Nàng là hoa linh của Thiên giới, đây là Ma tôn của Ma giới, số mạng của bọn họ là kẻ địch, nhưng hiện giờ nàng lại vô thức cứu hắn...

Thật chẳng ra gì...

Cuối cùng Hoa Lan nhỏ đảo mắt nhìn tinh tú bốn phương tám hướng, không định cùng Đông Phương Thanh Thương tiếp tục chuyện này nữa, “Chuyện đó... Nói ra thì chẳng phải chúng ta bị hút vào trong gương sao, tại sao ở đây lại thế này...”

Không chờ nàng nói hết, Đông Phương Thanh Thương bỗng đưa tay, dùng ngón trỏ nâng cằm Hoa Lan nhỏ, ép nàng ngẩng đầu nhìn mình.

Hoa Lan nhỏ nhìn hắn, ba phần hoảng sợ ba phần kinh ngạc, đáy lòng tích tắc cuộn lên vô số xấu hổ không rõ ràng khiến mặt đỏ bừng, thân hình cứng đờ. Nàng cảm thấy tai mình dường như ong ong, nhưng giọng Đông Phương Thanh Thương vẫn chui vào trong đầu một cách rõ ràng.

“Hoa Lan nhỏ, người bất chấp lập trường, bất chấp an nguy của bản thân, vô thức cứu ta...” Hắn đưa mặt mình lại gần mặt nàng, hơi thở như một cây bút lông mềm mại quét ngang má nàng.

Thoáng chốc ấy Hoa Lan nhỏ nghĩ ngay tới cảnh tượng trong đầu ban nãy, nụ hôn cần thận dè dặt lén lút của nam nhân kia khiến người ta không khỏi đỏ mặt.

Đông Phương... Đông Phương Thanh Thương... cũng định làm chuyện đó với nàng sao?

Hoa Lan nhỏ hoàn toàn kinh ngạc quên mất tất cả, chỉ nghe giọng Đông Phương Thanh Thương nói bên tai như ma chú: “Hoa Lan nhỏ, trong lòng người lẽ nào đã yêu ta sâu sắc rồi? Người thật khiến ta cảm động quá.”

Môi hắn chậm rãi từ tai dịch chuyển về phía môi nàng, cơ thể hắn ấm nóng hơn người thường rất nhiều nên hơi thở cũng nóng bỏng hơn. Chỉ là hơi thở nóng bỏng của hắn thôi cũng khiến Hoa Lan nhỏ cảm giác hoảng sợ khôn cùng.

“Khoan! Khoan... khoan đã!”

Lúc Đông Phương Thanh Thương há miệng sắp cắn lên môi nàng, Hoa Lan nhỏ bỗng nhiên cử động, đưa tay đẩy hắn ra, mặt tuy vẫn đỏ bừng, nhưng ánh mắt đã trở nên tỉnh táo hơn: “Người... người là Đông Phương Thanh Thương?”

Cách Hoa Lan nhỏ chùng một cánh tay, Đông Phương Thanh Thương nhìn nàng cười nhẹ: “Ta không phải sao?”

“Người gọi ta là Hoa Lan nhỏ...”

“Không đúng sao?”

“Người không nông cuồng tự đại xưng là bốn tọa nữa... Chỉ khi nào giả vờ giả vịt trước mặt người khác người mới như vậy. Hiện giờ không có ai hết.”

“Ồ, vậy à...”

“Người cười với ta như vậy... Bình thường chỉ khi nào người chê bai hoặc tính kế ta mới cười với ta...”

Đông Phương Thanh Thương bấu môi, ánh mắt ra vẻ đồng tình: “Ta đối với người như vậy sao? ”

"Người ghét nhất là bấu môi..."

Nói hết những câu rời rạc này, Hoa Lan nhỏ bỗng phát hiện, thì ra bất tri bất giác nàng đã hiểu Đông Phương Thanh Thương nhiều đến vậy.

Nàng vừa nói vừa quan sát Đông Phương Thanh Thương trước mặt, sau đó phát hiện, đồng tử hắc vẫn màu đỏ nhưng đậm hơn bình thường, sắc mặt lại tái một cách bất thường còn môi hắc âm ỉ sắc đen, khiến cả gương mặt hắc trở nên kỳ dị dưới ánh sao khắp trời.

“Người không phải là Đông Phương Thanh Thương” Hoa Lan nhỏ nói, nàng muốn lui về phía sau, nhưng bỗng phát hiện eo đã bị “Đông Phương Thanh Thương” ôm lấy, cổ tay hắc như thép khiến nàng không thể vùng ra được.

“Đông Phương Thanh Thương” nheo mắt cười, hắc vừa nhếch môi, cả hàm răng bén nhọn liền lộ ra, Đông Phương Thanh Thương rõ ràng chỉ có răng nanh bén nhọn hơn người thường nhưng người này cả hàm răng đều như loài thú ăn thịt, nhìn mà lạnh người.

Ban nãy hắc cũng há miệng như vậy, suýt chút cắn lên miệng nàng.

Hoa Lan nhỏ vẫn còn thấy sợ.

Nàng nghe người phía trước cười nói: “Người đúng là thông minh, ta đích thực không phải là Đông Phương Thanh Thương, nhưng nói vậy cũng không đúng, vì ta cũng là Đông Phương Thanh Thương, ta là một phần của hắc.”

“Người... người là phần nào của hắc ?” Hoa Lan nhỏ run giọng hỏi.

Nam nhân nghe vậy, nhúu mày thoáng suy nghĩ: “Lời người nghe sao kỳ lạ vậy.”

Hoa Lan nhỏ không nói.

Nam nhân tiếp lời: “Ta có thể trả lời người, nhưng người phải cầu xin ta trước.”

Nghe thấy câu này, Hoa Lan nhỏ cảm thấy nàng không cần phải ray rứt người này là phần nào của Đông Phương Thanh Thương nữa, vì hắn xấu xa y hệt Đông Phương Thanh Thương...

Hoa Lan nhỏ không đáp, nhưng không hề ảnh hưởng đến chuyện nam nhân kia tự nói một mình, hắn ngẩng lên nhìn bầu trời sao, sắp xếp lời nói, sau đó đáp: “Nếu nói từ đầu, ta vốn dĩ là một luồng khí trong cơ thể Đông Phương Thanh Thương. Từ thời Thượng cổ đã luôn ẩn nấp trong người hắn. Trước lúc đó, ta không cảm nhận được sự tồn tại của mình, sau khi hắn bại dưới tay Xích Địa nữ tử, bị chư thần giết chết, thần thức bất diệt của hắn phiêu lãng trong trời đất, chắc cũng vào lúc đó, ta dần dần lớn lên.”

“Người có biết Đông Phương Thanh Thương biến mất trong không gian bất tận này, hắn đang ở đâu, nhìn thấy cảnh sắc gì không?”

Nam nhân đưa tay, chỉ lên tinh tú mệnh môn: “Người nhìn đi, là vậy đó.” Hắn mặc kệ Hoa Lan nhỏ có bằng lòng không kéo tay nàng bắt đầu xoay chuyển trong không trung, lúc nhanh lúc chậm, không ngừng xuyên qua giữa các vì sao, “Mỗi ngày hắn đều như vậy.”

“Người có biết tại sao hắn phải như vậy không?” Nam nhân tóm lấy Hoa Lan nhỏ đang bị xoay mòng mòng, “Vì hắn chỉ có thần thức, không còn gì khác nữa.”

“Bắt đầu từ đó, mỗi ngày mỗi đêm, mỗi giờ mỗi khắc ta đều có thể nghe thấy một âm thanh trong hư vô, trong âm thanh đó không có lời nói, nhưng

ta có thể cảm nhận được sự không cam lòng, phần nộ và oán hận dần dần tích lũy của hắn. Giọng hắn khiến ta vô cùng vui vẻ, ta cùng hắn đi qua mỗi ngày mỗi đêm trong hư vô này, ta dần dần lớn lên, dần dần lớn lên, sau đó biến thành như hiện giờ.”

Hắn nhìn Hoa Lan nhỏ, “Người xem, hiện giờ ta và Đông Phương Thanh Thương có phải y hệt không?”

“Người...” Hoa Lan nhỏ nhìn người trước mặt, run rẩy thốt ra mấy chữ, “Người là... Oán linh của Đông Phương Thanh Thương.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 49

“Oán linh?” Nam nhân kia sờ cằm một lúc rồi bật cười, “Nếu người nói vậy thì người cứ coi như ta là Oán linh của hắc đi.”

Hoa Lan nhỏ nhìn răng hắc, không khỏi run rẩy.

Nghe những lời của Oán linh này ban nãy, hắc sinh ra từ oán khí trong cơ thể Đông Phương Thanh Thương, dần dần phát triển theo ngàn vạn năm phiêu lãng trong hư vô của Đông Phương Thanh Thương. Nhìn dáng vẻ của Oán linh hiện giờ là biết, lúc thần thức của Ma Tôn phiêu lãng, hắc không cam và căm hận chuyện mình bại dưới tay Xích Địa nữ tử đến dường nào.

Sinh từ oán khí, lớn lên nhờ căm hận. Bởi vậy “Đông Phương Thanh Thương” này càng khó đoán mừng giận, thích chém giết đấu đá và... biểu lộ cảm xúc hơn Đông Phương Thanh Thương nhỏ mà Hoa Lan nhỏ biết.

“Người... người bắt ta lại làm gì?” Hoa Lan nhỏ run rẩy nhẹ giọng hỏi, chỉ sợ mình lớn tiếng một chút sẽ chọc giận Oán linh, “Ta chỉ là một Lan hoa tiên linh, còn là Tiên linh được trợ sinh nữa, hiện giờ... ngay cả cơ thể ta dùng cũng là cơ thể nặn từ đất sét, người ăn thịt ta... không tiêu đâu.”

Cánh tay Oán linh dùng sức, cho dù hai tay Hoa Lan nhỏ đã dùng hết sức mạnh đẩy hắc ra, nhưng tất cả cố gắng của nàng trước mặt Oán linh hiển nhiên vô cùng nhỏ bé, chỉ thoáng chốc hắc đã giữ Hoa Lan nhỏ trước ngực, sau đó hai tay vòng qua eo siết chặt nàng: “Hoa Lan nhỏ, lời người

nói thật khiến người ta đau lòng, tại sao người lại cảm thấy ta sẽ ăn thịt người chứ.”

Hoa Lan nhỏ gian nan chui đầu ra khỏi vòng tay Oán linh, đặt đầu lên vai hăn hít thở: “Nếu... nếu không thì người muốn siết... siết chết ta sao...”

Oán linh bật cười: “Người vì cứu “ta”, không tiếc đẩy mình vào nguy hiểm, người có biết đời này của Ma Tôn, chưa có ai từng làm chuyện này vì hăn không.” Bàn tay hăn ôm lưng Hoa Lan nhỏ, yêu thương vuốt ve tóc nàng, “Ta chỉ muốn thương yêu người thôi.”

Hoa Lan nhỏ vừa nghe liền đỡ người.

Tên... tên từ oán khí sinh ra này đang nói gì vậy?

Thương yêu?

Cảm thấy cơ thể Hoa Lan nhỏ cứng đờ, động tác của Oán linh càng nhẹ nhàng hơn, hăn còn khẽ cong lưng, kề miệng bên tai Hoa Lan nhỏ, “Nhìn người sợ chưa kìa, thời gian rồi đi cùng Đông Phương Thanh Thương nhất định bị hăn hành hạ không ít nhỉ, nhưng mà không sao, sau này ta sẽ thay thế Đông Phương Thanh Thương, ta sẽ thương yêu người, bảo vệ người.”

Ngón tay hăn mọc ra móng tay bén nhọn, nhưng hăn chỉ dùng mu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve má Hoa Lan nhỏ: “Người nói có được không?”

Hoa Lan nhỏ ngây người thật lâu, cuối cùng cũng nắm bắt được trọng điểm: “Người muốn... thay thế Đông Phương Thanh Thương?”

Oán linh bật cười, kéo Hoa Lan nhỏ ra một khoảng, sau đó quẹt quẹt mũi nàng: “Người đúng là nhanh trí. Thật khiến người ta yêu thích.”

Nhìn gương mặt này, nghe những lời này, Hoa Lan nhỏ vẫn không thích ứng được. Đông Phương Thanh Thương xưa nay chỉ mắng nàng ngốc

nghech, nào khen nàng nhanh trí bao giờ. Hoa Lan nhỏ nói: “Nhưng người... nhưng người... người vốn không phải là Đông Phương Thanh Thương, người chỉ phân ra từ hắc thôi...”

Oán linh nghe vậy, mắt khê lóe ánh sáng đỏ thẫm, Cốt lan vẫn luôn yên lặng trên tay Hoa Lan nhỏ bỗng nhiên cử động!

Nó lập tức phân ra mười mấy nhánh nhọn, cắm vào tim Oán linh như một mũi tên, nhưng mỗi mũi nhọn đến gần Oán linh chừng một tấc đều bị một sức mạnh chặn lại, không thể xuyên qua.

Oán linh đảo mắt, nhìn Cốt lan đeo trên cổ tay Hoa Lan nhỏ.

“Bảo vật chuyển động theo sát khí.” Oán linh bật cười, “Là Đông Phương Thanh Thương tặng người à?”

Hắc vừa cười, sát khí xung quanh đều rút hết, Cốt lan co lại.

Hoa Lan nhỏ không dám đáp. Oán linh coi như nàng ngầm thừa nhận: “Hiếm có quá nhỉ, Đông Phương Thanh Thương lại tặng đồ cho nữ nhân.” Hắc nheo mắt, “Không ngờ trong cơ thể hắc vẫn còn sắc dục...”

“Là... là ý gì?”

“Đông Phương Thanh Thương thích đấu đá, phiêu bạt trong hư vô ngàn năm vạn năm, hắc đã có chấp niệm với chuyện chiến bại thời Thượng cổ. Lúc người của Ma giới hồi sinh Ma Tôn, thần thức của hắc chỉ đưa chấp niệm này đi, sắc dục, quyền dục vốn không nhiều trong cơ thể hắc đều bị vứt lại trong hư vô, đương nhiên cũng bao gồm cả ta, ta hấp thu tình dục, quyền dục của hắc, bởi vậy mới trở thành ta mà người thấy hiện giờ. Ta phí hết pháp lực, nhân lúc Ma Tôn mới hồi sinh, trong khi hắc đang giao đấu với kẻ khác, ngưng tụ thành một mảnh vụn ở một góc trong hư vô, lúc Khổng Tước suy bại ta đã rơi vào áo hắc.”

Oán linh cười nói: “Bởi vậy, cho dù ta là một phần trong cơ thể Đông Phương Thanh Thương cắt ra. Nhưng hiện giờ ta hoàn chỉnh hơn hẳn, hẳn khoét rỗng cơ thể mình, hẳn là Ma Tôn, nhưng không có dục vọng lấp đầy nội tâm trống rỗng, chỉ dựa vào chấp niệm làm sao có thể chống đỡ cơ thể chí tôn vô thượng của hẳn.”

Hoa Lan nhỏ sững sốt nhìn Oán linh: “Là người... thì chú với hẳn sao?”

“Đúng vậy.” Oán linh cười nhẹ, “Hẳn vứt bỏ quá nhiều, đã không còn là Đông Phương Thanh Thương thật sự nữa, ta thu nạp tất cả dục vọng, cảm xúc của hẳn. Bởi vậy nếu bây giờ muốn nói ai mới là Đông Phương Thanh Thương thật sự, thì đó là ta. Ta thay thế hẳn chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao?”

“Người muốn thay thế hẳn... để làm gì?”

Oán linh nghe vậy cười híp mắt nhìn Hoa Lan nhỏ: “Năm quyền sinh sát, hưởng thụ sùng bái tối cao, làm tất cả những chuyện vui vẻ trong thiên hạ...”

Nếu để hẳn thay thế Đông Phương Thanh Thương, chỉ e lúc đó Tam giới mới thật sự xui xẻo...

“Hoa Lan nhỏ, người yêu Đông Phương Thanh Thương đến vậy, nhưng hẳn không có tình dục, không thể tác thành cho người, đến lúc đó ta nhất định tác thành cho người...”

Vừa dứt lời, bỗng có một luồng sát khí chém tới.

Oán linh lập tức lui ra thật xa.

Một thanh trường kiếm lửa đột nhiên xuất hiện, chắn trước mặt Hoa Lan nhỏ, nàng ngơ ngác ngẩng đầu nhìn lên, một bóng người màu đen, mái tóc dài màu bạc, sống lưng thẳng tắp đứng trước mặt nàng. Hẳn không quay

đầu, thậm chí không buồn cho Hoa Lan nhỏ một ánh mắt xác nhận, chắn trước mặt nàng, đối diện với Oán linh cười lạnh: “Thay thế bốn tọa, dựa vào người à?”

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi này, trong phút chốc đã khiến trái tim thấp thỏm bất an của Hoa Lan nhỏ vì những lời của Oán linh lắng xuống.

Oán linh bên kia cười, “Đông Phương Thanh Thương, ta muốn gặp người lâu lắm rồi.” Ánh mắt hân nhin Đông Phương Thanh Thương vừa điên cuồng vừa si mê.

Hoa Lan nhỏ lẳng lặng áp sát sau lưng Đông Phương Thanh Thương, sau đó kéo áo hân: “Lúc bị người ta dòm ngó cơ thể, người ta sẽ dùng ánh mắt này nhìn người, người có cảm nhận được sự điên cuồng này không...”

Lúc này Đông Phương Thanh Thương mới quay đầu, lạnh lùng liếc nhìn Hoa Lan nhỏ.

Tiếp xúc với ánh mắt này, Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình lập tức trở nên thoải mái giống như mắc bệnh gì đó...

Đúng rồi! Đây mới đúng là ánh mắt Đông Phương nhìn nàng! Ánh mắt quái gở khiến nàng khó chịu không nói nên lời vừa rồi tích tắc bị ánh mắt lạnh lùng này đánh tan.

Hoa Lan nhỏ thật thà ngoan ngoãn lui ra phía sau Đông Phương Thanh Thương.

“Đông Phương Thanh Thương, người luôn vướng bận chuyện Thượng cổ, không dễ gì mới hồi sinh, nhưng vẫn muốn kéo Xích Địa nữ tử ra đánh một trận nữa, thích đấu đá, tầm nhìn hạn hẹp như vậy ta cũng nóng lòng thay người. Nếu người không biết dùng sức mạnh và cơ thể mình, chỉ bằng giao cho ta đi, ta tự sẽ giúp người phát huy tác dụng nhiều hơn người tưởng tượng.”

Đông Phương Thanh Thương quay đầu nhìn Oán linh, chẳng hề có vẻ nổi trận lôi đình, chỉ nhẹ bật cười mỉa mai: “Chẳng qua chỉ là phế vật bốn tọa vứt đi mà cũng dám kiêu căng vậy sao.”

Trường kiếm trong tay Đông Phương Thanh Thương bùng lên ánh lửa, chói mắt hơn cả tinh tú đầy trời.

“Trên thế gian này không cần Đông Phương Thanh Thương thứ hai.” Nói xong hắn nâng kiếm lên, chém thẳng về phía Oán linh.

Oán linh cũng không sợ hãi, nhếch mép lộ ra hàm răng sắc nhọn, giọng cười trở nên the thé: “Người vứt bỏ tình dục quyền dục nhưng lại chẳng vứt bỏ được tính tự phụ! Lúc này người vẫn còn dám đánh với ta sao?”

Nói xong Oán linh lắc người, tránh được trường kiếm Đông Phương Thanh Thương chém tới.

Hắn đứng cách Đông Phương Thanh Thương ba bước, chỉ cần Đông Phương Thanh Thương vung tay lên lần nữa là có thể chém được Oán linh, nhưng lúc này Đông Phương Thanh Thương lại dừng động tác.

Hoa Lan nhỏ ngoái đầu lại, nhìn thấy Đông Phương Thanh Thương dùng tay phải ôm ngực trái, ở đó là tim hắn. Hoa Lan nhỏ đảo mắt, kinh ngạc phát hiện không biết từ lúc nào, trong tay Oán linh cũng có một trái tim.

Nhưng nhìn kĩ lại, trái tim đó không tròn vẹn mà chỉ có một nửa...

“Tim làm chủ tình cảm, Đông Phương Thanh Thương, người vứt bỏ dục vọng tức là vứt bỏ nửa trái tim. Nửa trái tim của người đang ở trong tay ta, người còn có thể làm được gì nữa? Ngoan ngoan giao cơ thể cho ta đi.”

Hoa Lan nhỏ giật mình, chẳng trách Oán linh có thể thi chú với Đông Phương Thanh Thương, cũng chẳng trách Đông Phương Thanh Thương lại

đau đến mức đó, thì ra...

Hoa Lan nhỏ thầm lo lắng, chăm chăm nhìn Đông Phương Thanh Thương, nhưng lại không biết mình có thể làm gì.

Nhưng trong lúc nàng và Oán linh đều tưởng Đông Phương Thanh Thương không thể đứng thẳng, hăn bỗng bật cười: “Nửa trái tim còn con...” Giọng hăn tựa như đè nén đau đớn cực độ, “... mà muốn không chế bốn tọa?”

Nghe thấy lời này, Oán linh sửng sốt, Hoa Lan nhỏ giống như đoán được hăn muốn làm gì, nàng trợn mắt, còn chưa kịp nói “Đừng mà”, đã thấy hăn bóp khối thịt máu me đầm đìa trong tay.

Hoa Lan nhỏ kinh hãi.

Oán linh cũng kinh ngạc không nói nên lời.

Đông Phương Thanh Thương vứt trái tim đầy máu trong tay không hề để tâm, gương mặt tái nhợt không chút biểu cảm: “Nếu không phải không tìm được căn nguyên của chú thuật, bốn tọa há để người thi chú trên người bốn tọa lâu đến vậy.”

Tay phải máu me đầm đìa của hăn cầm trường kiếm, tựa như không hề cảm giác được tim mình đang chảy máu, nhìn Oán linh cười xấu xa như ác quỷ Địa ngục: “Có bản lĩnh thì giờ người tới lấy cơ thể bốn tọa đi.”

Hoa Lan nhỏ cảm thấy so với Oán linh, nghĩ suy trong đầu của Đông Phương Thanh Thương hình như mới là sự tồn tại hung hiểm độc ác nhất trên thế gian...

Nhưng mà... ông nội nó chứ đó là trái tim của người mà!

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 50

Không chờ Oán linh hồi thần, Đông Phương Thanh Thương đã cầm kiếm chém tới.

Oán linh hốt hoảng tránh đi, nhưng vẫn bị Đông Phương Thanh Thương chém đứt vạt áo trước, biến thành một luồng khí đen chui vào hư vô.

Đông Phương Thanh Thương thoáng dừng lại, neho mắt nhìn làn khí đen đó. Lúc này Oán linh đã sức tỉnh, lại tiếp tục đấu chí, cong khóe môi: “Đông Phương Thanh Thương, ngươi không giết được ta đâu”, rồi nói tiếp, “Ta là một phần của ngươi, là khí tức của ngươi ngưng tụ thành trong thời gian vô tận, ta vô hình vô thể, cho dù trường kiếm lửa của ngươi có thể chém tất cả mọi thứ trong Tam giới, ngươi cũng không chém nổi ta đâu.”

Oán linh nhếch môi cười, lộ ra hàm răng sắc nhọn, vút nửa trái tim đã không còn tác dụng trong tay đi, để nó cùng trái tim Đông Phương Thanh Thương vút đi ban nãy biến mất trong hư vô.

Oán linh nói: “Ta cũng như ngươi, không thuộc về Tam giới. Ta chính là ngươi.”

Đồng tử màu máu của Đông Phương Thanh Thương nhìn Oán linh, không bị chú thuật trói buộc khiến hẳn có thể sử dụng pháp thuật không chút kiêng dè.

“Người là bốn tọa?” Đông Phương Thanh Thương cười lạnh, “Đúng là hồn xược.”

Ma Tôn đại nhân đang nổi giận, lửa giận của hắn khiến Hoa Lan dù nhỏ hiện giờ chỉ như người phàm cũng cảm nhận được khí tức này trong hư vô đang xao động, tai nàng ong ong từng hồi, thậm chí có cảm giác tức ngực, sau khi chui vào cơ thể đất sét ngày nàng chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Nàng nhìn về phương xa, có lẽ là ảo giác của nàng, dường như nàng nhìn thấy tinh tú trên trời cũng chực như sắp sửa rơi xuống.

Cốt lan trên cổ tay âm thầm mọc ra, bao bọc cơ thể Hoa Lan nhỏ, thậm chí bò lên đầu nàng, dung những cành nho nhỏ bọc đầu nàng, bịt tai nàng, ngay cả mắt cũng giúp nàng che lại.

Hoa Lan nhỏ không nén nổi hiếu kỳ, vạch cành cây trước mặt ra, nàng có một sự hiếu kỳ không nén nổi đối với dáng vẻ Đông Phương Thanh Thương khi giận...

Tuy nàng thường chọc giận hắn, nhưng sự tức giận của hắn lúc này có vẻ ... khác với mỗi lần hắn tức giận đối với nàng?

Oán linh rõ ràng cũng cảm nhận được khí tức của Đông Phương Thanh Thương, nụ cười trên môi không khỏi chợt tắt, nhưng vốn không có cơ hội mở miệng, kiếm khi trên trường kiếm lửa của Đông Phương Thanh Thương bùng lên, trong hào quang cơ hồ chói đến lòa mắt, sát khí của Ma Tôn chuyển động. Oán linh nhắm mắt nghiêng người tránh đi, khí tức trong tay cũng chuyển động, một luồng khí đen hóa thành một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay Oán linh.

Oán linh không mở mắt, dựa vào cảm giác đưa tay lên đỡ, trường kiếm màu đen chặn lại ngọn lửa của Đông Phương Thanh Thương, nhưng chỉ

trong chốc lát, ngọn lửa đốt cháy lưỡi kiếm, chỉ nghe “rắc” một tiếng, trường kiếm Oán linh ngưng tụ từ khí tức lập tức bị chém gãy!

Có điều trường kiếm này giống như vật áo ban này, lập tức hóa thành một luồng khí đen, vẫn bao vây bên cạnh Đông Phương Thanh Thương và Oán linh.

Đông Phương Thanh Thương vốn không hề nhìn khí tức xung quanh, ánh mắt lạnh lẽo hơn thêm, không chút lãng phí thời gian, tức thì chém lên vai Oán linh.

Khí đen trào ra từ vết thương trên vai Oán linh giống như máu trên cổ người phạm tuôn trào khi bị dao cứa, Oán linh hự một tiếng, rút về phía sau muốn tránh, nhưng Đông Phương Thanh Thương đã từng trải bao chinh chiến, nào để đối thủ mình kịp rút lui. Hoa Lan nhỏ chỉ nghe Đông Phương Thanh Thương lạnh lẽo cười nói: “Xương người cứng nhỉ.”

Vừa dứt lời, Hoa Lan nhỏ vẫn đang quan sát bên ngoài chợt thấy hào quang của trường kiếm trong tay Đông Phương Thanh Thương tối đi. Ban đầu nàng vẫn chưa nhận ra được đã xảy ra chuyện gì, đến khi nhìn kỹ lại mới phát hiện Đông Phương Thanh Thương đã đâm kiếm vào đối phương!

Ngọn lửa nóng rực bùng cháy trong cơ thể Oán linh, Hoa Lan nhỏ nghe Đông Phương Thanh Thương hừ lạnh, thoáng sau, hào quang trên trường kiếm lại chiếu sáng mắt Hoa Lan nhỏ.

Đông Phương Thanh Thương đã chém Oán linh kia thành hai mảnh.

Tựa như ... chặt dưa cắt rau.

Dù sao cũng là người giống hệt mình ... vậy mà đại ma đầu cũng ra tay được, có điều ... Hoa Lan nhỏ nghĩ lại, hẳn đối với trái tim trong cơ thể mình cũng nói vứt là vứt, còn mong hẳn đối với người khác thế nào nữa ...

Nghĩ đến đây, Hoa Lan nhỏ bất giác ngáy người, nếu như ... có một ngày nàng về Thiên giới, đứng ở phía đối đầu với Đông Phương Thanh Thương, vậy lúc đối diện với nàng, hẳn có không hề nương tay như ban nãy...

Chém nàng thành hai mảnh ... không?

Hoa Lan nhỏ còn chưa nghĩ ra được kết quả thế nào, trên mặt Oán linh bị Đông Phương Thanh Thương “giết chết” kia cong lên một nụ cười kỳ dị.

Nụ cười vừa lạnh lẽo vừa đáng sợ, “Đông Phương Thanh Thương ... đưa cơ thể cho ta.”

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương tối lạnh. Cơ thể Oán linh như bị nổ tung, hóa thành khí đen khắp trời bao vây Đông Phương Thanh Thương bên trong.

Hoa Lan nhỏ ở xa, nàng kinh ngạc phát hiện khí đen vây quanh Đông Phương Thanh Thương biến thành hình đầu lâu, mà Đông Phương Thanh Thương đang đứng trước cái miệng há ra của đầu lâu kia!

Đồng tử Hoa Lan nhỏ co lại, nàng nghe thấy mình không thể khống chế hét lên rất to: “Đại ma đầu! Cần thận!”

Tiếng nàng vừa dứt thì đầu lâu bỗng khép miệng, Đông Phương Thanh Thương bị ngậm bên trong, khí đen xung quanh lập tức ngưng tụ thành một quả cầu, hoàn toàn che lấp bóng Đông Phương Thanh Thương.

Hoa Lan nhỏ bất giác muốn chạy về phía trước, cho dù nàng không biết mình xông lên có thể làm được gì ...

Lúc này Cốt lan trên cổ tay đã bao lấy nang, Hoa Lan nhỏ không cử động được, chỉ đành trơ mắt nhìn quả cầu do khí đen ngưng tụ lẫn nhanh đi.

Trong lúc khí tức chuyển động, Hoa Lan nhỏ thỉnh thoảng cũng nhìn thấy trong khí đen có ánh lửa chui ra. Có lúc thậm chí giống như kiếm xuyên qua bề mặt khí đen, nhưng lúc nàng tưởng chừng Đông Phương Thanh Thương sắp sửa toàn thắng, ánh lửa lại bị khí đen nhấn chìm.

Gió bão của ngọn lửa và khí đen va chạm kịch liệt, cho dù không thấy giao đấu của hai người bên trong, nhưng Hoa Lan nhỏ cũng có thể tưởng tượng được, hai “Đông Phương Thanh Thương” này chém giết tranh đoạt kịch liệt dường nào.

Hoa Lan nhỏ thót tim nhìn, chờ đợi kết quả, nhưng khí đen và ngọn lửa vẫn không ngừng giao đấu, Hoa Lan nhỏ chờ đợi thật lâu, cảm thấy mắt mình cũng mỏi mệt, sau đó nàng ngáp một cái. Chờ thêm một lúc nữa vẫn chưa thấy kết quả, nàng chép miệng, ngủ thiếp đi dưới sự bảo vệ của Cốt lan.

Sống chung với Đông Phương Thanh Thương lâu dần, dường như tâm trạng của nàng, khi nhìn thấy các kiểu giao tranh kì quặc đã bình thản hơn một cách bất thường ...

Đến khi Hoa Lan nhỏ ngủ một giấc tỉnh lại, cảnh tượng vẫn như cũ ...

Nàng cảm thấy hết sức vô vị, chép miệng nói: “Rốt cuộc các người còn định đánh bao lâu nữa ...”

Câu này của nàng vừa dứt, tốc độ xoay chuyển của khí đen bên kia dần chậm lại.

Biết là sắp đến hồi kết, Hoa Lan nhỏ lấy tinh thần, nàng chớp mắt nhìn về bên kia, thấy quả cầu từ khí đen dần dần thu nhỏ, nhỏ dần, cuối cùng lộ ra mái tóc bạc của Đông Phương Thanh Thương, tiếp đó là đầu và chân, chân và cổ, cuối cùng khí đen hoàn toàn biến mất trong cơ thể Đông Phương Thanh Thương.

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Hoa Lan nhỏ ngây người nhìn cơ thể Đông Phương Thanh Thương lơ lửng trong không trung, toàn thân hắc dương như mất hết sức lực, nhắm mắt lặng lẽ bồng bềnh như một chiếc lá rơi.

Cốt lan quang người Hoa Lan nhỏ dần dần rút về, Hoa Lan nhỏ biết trong không khí không còn sát khí nữa, nàng đi về phía Đông Phương Thanh Thương mấy bước.

“Đại ma đầu?”

Nàng khe khẽ gọi tên hắn, nhưng không nghe thấy tiếng đáp lại.

Ai thắng vậy? Trong lòng Hoa Lan nhỏ không ngừng suy đoán, yên lặng như vậy, lẽ nào ... chết hết rồi?

Chết chung với nhau rồi?

Hoa Lan nhỏ ngây người. Trong lòng nàng biết rõ cho dù là Đông Phương Thanh Thương oán linh hay Đông Phương Thanh Thương thật sự, tồn tại của họ đều là một uy hiếp đối với Thiên giới. Tốt nhất là cả hai ở đây đấu đến một mất một chết chung với nhau, như vậy Tam giới mới khôi phục sự bình yên, đám người có dã tâm của Ma giới mới tạm ngưng nghĩ.

Nhưng mà ... lúc này Hoa Lan nhỏ lại vượt lập trường của mình qua một bên.

Nàng muốn Đông Phương Thanh Thương sống, muốn Đông Phương Thanh Thương ra khỏi đây, nàng ...

... Không hề muốn Đông Phương Thanh Thương chết.

“Đại ma đầu.” Hoa Lan nhỏ gọi to, đi tới bên cạnh hắn.

Hắn vẫn nhắm mắt, ngũ quan tinh tế đến mức hại nước hại dân vẫn cứ như xưa, rèm mi vẫn dài như lần đầu tiên nàng nhìn thấy, trên cơ thể hắn, ngoài vết thương tự hắn móc tim ra cũng không thấy nơi nào khác đang chảy máu.

Như vậy ... chắc không sao rồi nhỉ?

Hoa Lan nhỏ dè dặt thò tay ra thăm dò hơi thở trên mũi Đông Phương Thanh Thương.

Yếu ớt, nhưng vẫn còn.

Không chết, còn sống.

Tảng đá treo trong lòng nàng bỗng rơi xuống đất, nhưng chưa được mấy chốc, tảng đá lại bị treo lên, cơ thể vẫn còn sống, nhưng người bên trong ... là ai?

Nàng nhìn gương mặt Đông Phương Thanh Thương, lại thì thào gọi mấy tiếng, thật sự không có tiếng đáp, Hoa Lan nhỏ thoáng suy nghĩ, cuối cùng lấy dũng khí, run rẩy đưa tay ra bóp mũi hắn.

Ừm ... Mũi rất đẹp, bóp cũng thoải mái lắm.

Nàng chờ Đông Phương Thanh Thương không nhịn thở được nữa sẽ buông tay ra, nhưng nàng bóp hồi lâu cũng không thấy hắn có ý tỉnh lại, vậy là Hoa Lan nhỏ bắt đầu hoảng sợ không biết có phải mình đã bóp chết Ma tôn thượng cổ rồi không.

Nhưng đến khi nàng buông tay, không thăm dò hơi thở trên mũi Đông Phương Thanh Thương nữa, khí tức của hắn vẫn còn, hơi thở vì lúc nãy bị nàng bịt quá lâu mà càng nhanh hơn.

Như vậy coi như hắn vẫn còn sống chứ?

Có điều ... sống như một người chết...

Nếu Đông Phương Thanh Thương cứ ngủ mãi như vậy ... thì phải làm sao?

Hoa Lan nhỏ nhìn xung quanh, ngoài bầu trời đầy sao thì chẳng có thêm gì, đến khi tĩnh tâm lại, nàng nghe thấy nhịp tim mình trông yên lặng kỳ dị này, còn có hơi thở yếu đến mức sắp mất đi của người bên cạnh.

Thật sự quá yên tĩnh ...

Nhìn tinh tú xoay chuyển, Hoa Lan nhỏ bỗng bắt đầu sợ hãi, nếu cứ xoay, xoay mãi, Đông Phương Thanh Thương biến mất, một mình nàng ở đây phải làm sao? Vậy là nàng ôm đầu hẩn, để hẩn yên lặng ngủ trong lòng mình.

Không biết trải qua bao lâu, kiên nhẫn của Hoa Lan nhỏ gần như sắp bị tinh tú vô tận mài mòn hết thủy.

Bỗng nhiên nàng nhớ trước đó Oán linh nói với nàng, Đông Phương Thanh Thương đã xoay chuyển trong hư vô thế này ngàn năm vạn năm.

Ngàn vạn năm ... là thời gian dài bao lâu, Hoa Lan nhỏ vốn không có khái niệm. Nhưng nàng ở đây chỉ một lúc đã cảm thấy buồn chán vô cùng, chẳng trách Đông Phương Thanh Thương ở đây lại sản sinh oán khí nhiều đến vậy, hợp thành được cả Oán linh, cũng chẳng trách ...

Hẩn cố chấp đối với cuộc chiến thời Thượng cổ.

Thời gian hẩn phiêu lãng ở đây nhất định không khắc nào không tiếc nuôi lần bại trận đó của mình. Hơn nữa Đông Phương Thanh Thương nhỏ nhen như vậy, nhất định năm mơ cũng muốn đòi món nợ của Xích Địa nữ tử.

Chắc ... đây là lý do hắc muốn hồi sinh Xích Địa nữ tử.

Cũng chả trách lúc đó Đông Phương Thanh Thương muốn nạn cơ thể Xích Địa nữ tử thành một nam nhân ... Chắc là không muốn đánh nhau với nữ nhân nữa...

Hoa Lan nhỏ nhìn tay mình, cuối cùng vẫn cảm thấy lúc này nàng vẫn nên chiếm giữ cơ thể này thì hơn.

Dù sao thì ân oán của Đông Phương Thanh Thương và Xích Địa nữ tử chẳng liên quan gì tới nàng, nàng vẫn nên ăn vạ, bắt hắc tìm được cơ thể cho mình rồi mới đi.

Trong lúc suy nghĩ lòng vòng, Hoa Lan nhỏ bỗng nghe thấy hơi thở Đông Phương Thanh Thương nặng hơn trong không gian cực kỳ yên tĩnh.

Hoa Lan nhỏ liền ngừng suy nghĩ, nhìn vào mắt Đông Phương Thanh Thương, thấy hắc chậm rãi mở mắt, vẫn là đồng tử đỏ tươi, không thành đỏ sẫm, cũng không đáng sợ.

Hoa Lan nhỏ biết, hắc không thua, nhất định đã thắng Oán linh của mình.

Đông Phương Thanh Thương mở mắt nhưng không nhìn Hoa Lan nhỏ, chỉ nhìn tinh tú đầy trời. Hoa Lan nhỏ chưa kịp lên tiếng, hắc lại nhắm mắt. Sau đó cong môi phát ra một tiếng cười lạnh mơ hồ không thể nghe thấy.

Hoan Lan nhỏ nhìn đến ngây người.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy trên gương mặt ngông cuồng chẳng bao giờ thay đổi của Đông Phương Thanh Thương...

Có biểu hiện chán nản như vậy.

Giống như cam phận, giống như bất lực, càng giống như...

Mất hết hi vọng đối với bản thân, bất lực.

“Đại... đại ma đầu?” Hoa Lan nhỏ dịu dàng gọi, nghe thấy giọng nàng, Đông Phương Thanh Thương lại mở mắt, lần này ánh mắt dừng trên mặt Hoa Lan nhỏ, hẩn nhìn nàng, có mấy phần kinh ngạc quên cả che giấu.

Giống như đang hỏi tại sao người lại ở đây.

“Không ngờ...” Đông Phương Thanh Thương ngậy người nói, “Lại chẳng phải mơ...”

Hoa Lan nhỏ sửng sốt: “Chẳng phải mơ gì?”

Đông Phương Thanh Thương đảo mắt, nhìn tinh tú khắp trời: “Ta tưởng ta đã từng rời khỏi nơi quỷ quái này chỉ là một giấc mơ.”

Hoa Lan nhỏ không ngờ Đông Phương Thanh Thương lại trả lời câu hỏi của mình, càng không ngờ hẩn lại đáp lại như vậy.

Câu trả lời này khiến Hoa Lan nhỏ cảm thấy, Đông Phương Thanh Thương dường như ... quên đeo mặt nạ phòng trước mặt nàng, thậm chí cởi bỏ áo ngoài gai góc của hẩn.

Hẩn nói ra lời trong lòng mình.

Nhưng Hoa Lan nhỏ ngẫm lại câu này, trong lòng bắt đầu cảm thấy ... không biết là mùi vị gì ...

Thì ra lúc Đông Phương Thanh Thương phiêu lãng trong hư vô, hẩn tuyệt vọng với bản thân đến vậy sao, thì ra hẩn...

Cũng có lúc yếu đuối khiến người ta ... thương xót.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 51

Nhìn gương mặt Đông Phương Thanh Thương, Hoa Lan nhỏ cũng không biết mình đột nhiên lấy đầu ra can đảm, nàng bóp mặt, kéo miệng hăn há ra.

Đông Phương Thanh Thương đang ngẩng đầu nhìn tinh tú khắp trời, vẻ mặt nghiêm túc, đột nhiên bị Hoa Lan nhỏ bóp mặt, sắc mặt hăn lập tức đen sì, ánh mắt chếch sang, lạnh lùng nhìn nàng, “Tiểu hoa yêu, muốn chết, hử?”

“Đại ma đầu. Người đừng sợ.” Hoa Lan nhỏ buông mặt hăn ra nói, “Đúng là người đã được hồi sinh rồi.”

Đại ma đầu nào đó ngây người.

“Tuy hiện giờ xung quanh vẫn như vậy, nhưng chúng ta nhất định có thể ra ngoài... phải không, chắc là...” Hoa Lan nhỏ gãi đầu, “Nhưng mà tính lui một bước, nếu chúng ta không ra ngoài được... vậy... vậy cũng còn có ta ở trong này với người mà.”

Trên mặt Hoa Lan nhỏ không có vẻ đùa giỡn, nghiêm túc đến mức khiến Đông Phương Thanh Thương bất giác thất thần.

“Người sẽ không ở đây một mình đâu.”

Hắn nghe vậy cũng vẫn im lặng, nhưng đồng tử đỏ tươi của hắn khắc sâu bóng Hoa Lan nhỏ, tinh tú sau lưng nàng khiến bóng nàng sáng lấp lánh như tinh tú ở xa xa kia.

Hoa Lan nhỏ nói xong, đảo mắt vòng vòng, bắt đầu tự ngẫm lại tất cả, lúc thì chau mày, lúc thì lầm bầm thành tiếng: “Nếu chúng ta không ra ngoài được, phải ở mãi trong này mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau tới già, cơ thể này của ta có thể chống chọi được lâu vậy không? Người bất tử bất diệt, còn ta thì sao? Tuy hình như ta không cần ăn... Nhưng lỡ như cơ thể Tức nhưỡng này hết sinh khí, vậy ta...”

“Không đâu.” Đông Phương Thanh Thương bỗng nói, “Cơ thể Tức nhưỡng sẽ không mất sinh khí, chúng ta cũng không ở mãi trong này.”

Nghe thấy lời này của Đông Phương Thanh Thương, Hoa Lan nhỏ lập tức sửng sốt, không vì điều gì khác, chỉ vì hắn nói ra hai chữ “chúng ta”. Đây là lần đầu tiên Đông Phương Thanh Thương gom nàng và hắn thành “chúng ta”.

Nhưng không chờ Hoa Lan nhỏ nghĩ thêm, cơ thể Đông Phương Thanh Thương bỗng cử động, ngực hắn lập tức chảy ra càng nhiều máu, hắn tái mặt ôm ngực, Hoa Lan nhỏ thấy bàn tay hắn lóe lên ánh sáng đỏ, dường như đang điều trị vết thương trên người mình.

“Đi tìm đi.”

Hoa Lan nhỏ ngơ ngác hỏi lại: “Tìm cái gì?”

Đông Phương Thanh Thương nhắm mắt, thờ ơ nói: “Tim của bốn tọa.”

Nghe giọng điệu này của hắn, Hoa Lan nhỏ biết hắn đã vứt đi ký ức ngăn ngại ban nãy, bước ra khỏi hư vô, lại biến thành Ma Tôn chém giết quyết tuyệt kia.

Nhưng mà...

Hoa Lan nhỏ xoay đầu một vòng, trợn mắt hỏi: “Ta phải đi đâu tìm tìm cho người đây?”

“Ở ngay đây.”

Ha ha, tốt quá, nghe ra thật sự dễ dàng, ở ngay đây.

“Người vẫn muốn trái tim này, lúc đó tại sao lại móc ra phóng khoáng quá vậy?” Hoa Lan nhỏ nổi giận đùng đùng lải nhải mắng, sau đó thấy Đông Phương Thanh Thương tái mặt phớt lờ mình, nàng bật hừ mấy tiếng, giọng điệu cũng bình tĩnh lại: “Hơn nữa ở đây đừng nói là Đông Tây Nam Bắc, ngay cả trái phải ta cũng không phân rõ, người bắt ta đi tìm tìm người? Khoan không nói ta có tìm được không, cho dù đến lúc tìm được, chắc ta cũng không có cách nào đem về cho người đâu, người định chút nữa ôm ngực đi tìm ta như ta đi tìm tìm người sao?”

Đông Phương Thanh Thương không mở mắt, chỉ dùng một tay cầm tay Hoa Lan nhỏ, sau đó đan móc vào năm ngón của nàng.

Mười ngón đan vào nhau thật sự là một hành động mờ ám, Hoa Lan nhỏ sửng sốt trước hành động đột ngột này, nàng đỏ mặt, giãy dụa muốn rút tay ra, nhưng lại bị nắm chặt hơn: “Người... người... người làm gì vậy?”

Lúc Hoa Lan nhỏ dùng sức, hắt buông tay nàng ra.

“Để pháp ấn của bốn tọa trên người người.” Đông Phương Thanh Thương nói, “Cho người khỏi đi lạc.”

Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu nhìn lên, lòng bàn tay quả nhiên có một ấn ký ngọn lửa nho nhỏ, nhìn thêm một lúc, Hoa Lan nhỏ phát hiện ấn ký ngọn lửa này vẫn đang lơ mờ phát ra ánh sáng đỏ, ánh sáng đỏ ngưng tụ thành một sợi dây, hướng về lòng bàn tay Đông Phương Thanh Thương.

Đây là pháp lực của Ma Tôn.

Nhưng lại giống như tơ hồng trong điện Nguyệt lão, tơ hồng Nguyệt lão thắt cho người phàm.

Lúc trước Ty Mệnh từng cho Hoa Lan nhỏ biết, người phàm nào cũng có tơ hồng của mình, lúc đó nàng rất ngưỡng mộ, hỏi chủ nhân tơ hồng của nàng ở đâu. Ty Mệnh cười nói, nàng là một chậu lan, chỉ cần có ong mật là được, không cần tơ hồng.

Cho dù đến giờ Hoa Lan nhỏ cũng không hiểu ý câu này, nhưng trước khi hiểu nàng lại có...

Chủ nhân à, hình như cô nói sai rồi, hoa lan cũng có thể có tơ hồng của mình mà.

“Đi theo sợi dây này là người có thể quay về. Đi tìm đi.” Đông Phương Thanh Thương dùng những lời lạnh lẽo kéo Hoa Lan nhỏ về hiện thực.

Nàng bấu môi, đáp một tiếng rồi quay người bay đi, bay được một lúc, nàng lại không yên tâm quay đầu lại: “Đại ma đầu, nếu có nguy hiểm gì thì người nhất định phải kéo ta về đó.”

Đông Phương Thanh Thương không đáp.

Hoa Lan nhỏ chờ một lúc, biết hẳn sẽ không buồn trả lời mình, nàng hậm hực mắng: “Lại không ngó ngang tới ta, đồ hũ nút, đồ nhỏ nhen.” Nhưng cuối cùng vẫn tự mình quay người đi.

Hoa Lan nhỏ kéo sợi dây đỏ càng đi càng xa, cuối cùng biến mất trong bóng tối, lúc này Đông Phương Thanh Thương mới mở mắt, nhìn sợi chỉ đỏ trong lòng bàn tay mình, lại nhìn tinh tú ở phương xa. Dùng một bàn tay khác phủ lên vùng ngực thiếu mất trái tim, hẳn chau mày.

“Khác thường sao...”

Đông Phương Thanh Thương nhắm mắt, đè nén tất cả các cảm xúc hẳn không quen thuộc.

Hắn ổn định tâm thần, để đầu óc trống rỗng, im lặng điều tức. Tìm lại được cảm xúc và dự vọng đã mất khiến hắn không thích ứng lắm, khí tức trong cơ thể va đập khiến từng tắc xương thịt hẳn đau đớn như bị xé rách.

Nhưng vẻ mặt của hắn lại không chút dao động vì đau đớn này.

Không biết tĩnh tâm trong bóng tối bao lâu, bỗng nhiên pháp ấn trên tay khẽ cử động, Đông Phương Thanh Thương mở mắt, thấy Hoa Lan nhỏ đang ôm trái tim máu me đầm đìa về, máu nhuộm đỏ cả áo nàng, tôn lên vẻ mặt hốt hoảng của nàng.

Xưa nay nàng đều như vậy, sợ chết sợ đau, gặp chuyện thì không bao giờ bình tĩnh, chút sợ hãi cũng khiến nàng tái mặt.

Đông Phương Thanh Thương xưa nay luôn xem thường kẻ yếu, trong quan niệm của hắn, kẻ yếu đương nhiên phải bị chà đạp dưới chân, nhưng đối với Tiểu hoa yêu trước mặt, hắn lại có thể nhân nhượng để nàng đứng bên cạnh mình một cách kỳ lạ, mang theo vẻ dè dặt cẩn thận, dùng ánh mắt hoảng hốt bất định suy đoán cảm xúc của hắn, sau đó trong ranh giới sinh tử, đôi lúc lại có suy nghĩ lệch lạc.

Đối với Hoa Lan nhỏ, hắn quen dung túng nàng đến mức bản thân hắn cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Đại ma đầu, tim tim tim...” Hoa Lan nhỏ chạy đến bên cạnh Đông Phương Thanh Thương liền vội vã buông tay, vút trái tim lên ngực hắn, sau đó thần hồn nát thành tính chúi mạnh tay lên vạt áo, “Sợ chết đi được, sao móc ra rồi vẫn còn đập vậy, dọc đường về đây cứ đập không ngừng, khiến tim ta cũng không biết làm thế nào đập thành thịch theo luôn...”

Đông Phương Thanh Thương liếc nàng: “Người vứt tim bốn tọa như vậy đó sao?”

Hoa Lan nhỏ ngậy người: “Nếu không thì sao? Người còn muốn bắt ta bỏ vào giúp người nữa à?”

Đông Phương Thanh Thương lập tức nhướng mày: “Nếu muốn người giúp bốn tọa bỏ vào thì sao?”

Mắt Hoa Lan nhỏ lồi ra, nhìn trái tim vẫn còn đang đập rồi lại nhìn ngực hắn, sau đó vội vã lắc đầu nguầy nguậy: “Không được, ta không làm đâu! Lỡ như làm không được để nhảm vị trí tim người thì phải làm sao, đưa tay vào đụng phải thứ gì không nên đụng thì sao... Người tự làm đi...”

“Kém cỏi.” Đông Phương Thanh Thương bật cười, “Vốn cũng chẳng mong người làm được.”

Nghe hắn nói vậy, Hoa Lan nhỏ ngậy người, câu “Người đang đùa ta đó à?” còn chưa hỏi, Đông Phương Thanh Thương đã đảo mắt không buồn ngó đến nàng.

Hắn đưa tay cầm lấy trái tim áp lên ngực, ánh sáng đỏ lóe lên, trái tim biến mất trong phút chốc.

Đông Phương Thanh Thương nhắm mắt.

Hoa Lan nhỏ nghiêng đầu chăm chú nhìn hắn.

Nàng nhìn thấy cơ thể Đông Phương Thanh Thương dần dần bắt đầu có biến hóa, tóc hắn trở nên trắng hơn một chút, ấn ký màu đỏ như một đường kiếm ở mi tâm thoát ẩn thoát hiện, móng tay vốn bén nhọn của hắn mọc ra càng bén nhọn hơn. Trong cơ thể hắn đôi lúc lại có ánh lửa đỏ quét qua.

Hoa Lan nhỏ chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, pháp ấn Ma Tôn để lại cho nàng ban này cũng nóng hơn trước đó mấy phần.

Đông Phương Thanh Thương...

Biến thân rồi sao?

Thoáng sau, Đông Phương Thanh Thương khẽ hé môi, phả ra một luồng hơi nóng bỏng.

Hắn mở mắt, đồng tử màu máu càng đỏ tươi hơn, tựa như có một ngọn lửa đang cháy mãnh liệt, khiến gương mặt lạnh lùng nhuốm đầy sát khí càng thêm lạnh lùng và sắc bén hơn.

“Đại... đại ma đầu?”

Hoa Lan nhỏ bỗng nhiên không dám lớn tiếng gọi hắn.

Đông Phương Thanh Thương đảo mắt nhìn nàng, chỉ trong thoáng chốc này, ấn ký trường kiếm trên mi tâm hắn không còn mờ nữa mà hiển hiện rõ ràng.

Hoa Lan nhỏ bất giác rụt về phía sau.

Đây mới là... dáng vẻ hoàn chỉnh của Ma Tôn thượng cổ.

Đông Phương Thanh Thương động tay, khớp ngón tay kêu răng rắc, hắn đứng thẳng người trong không trung, mái tóc bạc tung bay theo động tác của hắn: “Tiểu hoa yêu.” Hắn nói, giọng điệu vẫn như cũ, nhưng đôi mắt đỏ tươi ngập tràn sát khí lạnh lẽo khiến gương mặt hắn càng rợn người đáng sợ hơn trước.

“Bốn tọa đã nói, sẽ cho ngươi ra ngoài.”

Hoa Lan nhỏ ngơ ngác gật đầu: “Ờ... ngươi có nói...”

Hắn bật cười, khoe môi là độ cong Hoa Lan nhỏ quen thuộc, nhưng răng nanh bén nhọn lại bén hơn trước đó Hoa Lan nhỏ nhìn thấy một chút.

“Vậy chúng ta ra ngoài thôi.”

Nói xong hắn xòe năm ngón tay, dường như có khí tức gì đó tỏa ra từ người, mái tóc dài của hắn bỗng tung bay.

Nhưng Hoa Lan nhỏ lại không cảm nhận được chấn động gì cả, nàng đưa tay lên nhìn, phát hiện quanh người mình lại bắt đầu tỏa ra ánh sáng đỏ khe khẽ, giống như trước đó vì ngăn không để nàng bị sét đánh, Đông Phương Thanh Thương đã cố ý bày kết giới trên người nàng.

Hắn... thật sự đang bảo vệ nàng.

“Bốn tọa nhìn cảnh sắc này đã chán lắm rồi.”

Vừa dứt lời, năm ngón tay hắn khép lại.

Bỗng nhiên, tựa như trời đất rung chuyển, tinh tú ở xa xa rào rào vụn vỡ rơi xuống như đồ chơi trong tay trẻ con. Khí tức cả không gian xao động, kéo theo tóc và áo Đông Phương Thanh Thương.

“Ầm” một tiếng cực lớn, Hoa Lan nhỏ vô thức ôm đầu, đến khi nàng mở mắt, bóng tối bốn phía tan rã, tinh tú không còn.

Dưới chân là mặt đất nàng quen đứng, trên đầu là bầu trời nàng quen nhìn thấy. Còn bên cạnh là người chưa từng cong lưng...

Họ...

Ra ngoài rồi...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 52

Hoa Lan nhỏ vẫn còn ngây người, Đông Phương Thanh Thương trở tay là có thể khiến họ thoát ra khỏi chỗ đó sao?

Nàng nhìn quanh, phát hiện họ đang đứng trong một cái hố lớn, xem ra cái hố này là do hắc tạo nên khi họ thoát ra.

Hoa Lan nhỏ bất giác nhẹ giọng hỏi: “Đại ma đầu, đây là đâu vậy?”

“Chúng ta từ đâu vào thì từ đó ra thôi.” Nói xong, Đông Phương Thanh Thương cất bước, dưới chân hắc đang đạp một mảnh kính vụn, mặt kính đã không còn, chỉ còn lại vành kính bên ngoài.

Hắc không nhìn vành kính lấy một lần, ôm eo Hoa Lan nhỏ kéo nàng nhảy lên khỏi hố.

Quả nhiên như Đông Phương Thanh Thương nói, họ vẫn còn ở Ma giới, trên con đường bị hắc phá hủy gần hết, xa xa là Tế điện và kim thân bị hắc lật đổ trước đó.

Phía trước Hoa Lan nhỏ và Đông Phương Thanh Thương không xa còn có sát thủ dùng dây thừng trói Đại Dữu, buộc chặt nó dưới đất.

Đuôi Đại Dữu không ngừng vùng vẫy, như đang giãy giụa lần cuối, nghe thấy động tĩnh bên này nó bèn quay ngoắt đầu lại, khi nhìn thấy Ma

Tôn thì chiếc đuôi lớn vẫn còn vung vẩy của nó lập tức đập lên đập xuống, giống như đang nói: “Cứu tôi...”

Hoa Lan nhỏ thấy Đại Dữu như vậy, lòng thầm nói, rắn khổng lồ của Ma giới một khi sợ hãi cũng chẳng khác gì nàng...

Nhưng ngoài Hoa Lan nhỏ thì không ai chú ý tới Đại Dữu nữa.

Tất cả sát thủ của Ma giới trên đường đều ngơ ngác nhìn về phía họ, toàn bộ ánh mắt tập trung vào Ma Tôn.

Khổng Tước ngã ngồi bên hồ, Thừa tướng Thương Khuyết đứng bên cạnh Khổng Tước, họ nhìn Ma Tôn, vẻ mặt đều không giấu nổi sợ hãi.

Khổng Tước lạc giọng nói: “Không thể nào... Sao hắn có thể...”

“Ha.” Đông Phương Thanh Thương cười lạnh, vẻ mặt như Tà thần.

Hay phải nói hiện giờ hắn chính là Tà thần.

“Hậu bối to gan, khiến bốn tọa kinh ngạc hơn cả tiền nhân của Ma giới.”

Lúc này vết thương bị trường kiếm lửa của Ma Tôn đâm trên bụng Khổng Tước vẫn còn đang cháy, một tay ôm vết thương, tựa như đang gắng sức cầm máu. Gã nghiêng răng, đưa tay ra phía sau như muốn Thương Khuyết dìu mình đứng lên.

Nhưng nào để Thương Khuyết hành động, Đông Phương Thanh Thương đã lắc người, chớp mắt đã đáp xuống trước mặt Khổng Tước, không ai nhìn rõ hắn ra tay thế nào, chỉ tích tắc Thương Khuyết đã bị một lực đạo đẩy ra xa, ngã thẳng lên bức tường bên kia đường, xuyên qua tường rơi vào trong căn nhà gạch đã ngổn ngang, khí tức biến mất. Còn Khổng Tước bị Ma Tôn bóp cổ xách lên.

Lòng bàn tay Đông Phương Thanh Thương cháy lên một ngọn lửa.

Gương mặt yêu mị của Khổng Tước tái nhợt, đầy vẻ đau đớn.

“Người dám to gan tính kế bốn tọa, có từng nghĩ đến hậu quả không?”

Khổng Tước đã không còn hơi sức trả lời. Nhưng Hoa Lan nhỏ sau lưng Đông Phương Thanh Thương thầm giật mình, nghiêm túc tính lại, hình như nàng cũng tính kế hắn không ít lần đâu...

Hiện giờ Đông Phương Thanh Thương đã thu lại Oán linh và những dục vọng hỗn tạp của hắn vào cơ thể, yêu hận tình thù của hắn chắc chắn càng mãnh liệt hơn, tuy trước đó hắn không có ý định sau này sẽ tính nợ cũ với nàng, nhưng nói không chừng bây giờ hắn có ý định đó thì sao!

Nàng đang mang cơ thể đất sét hắn cần, không có gì phải lo lắng, nhưng sau này...

Hoa Lan nhỏ bóp cằm suy tư, có nên nhân thời gian sắp tới lấy lòng hắn không... Nói không chừng khiến hắn vui, sau này sẽ không tính nợ cũ với nàng nữa.

Trong lúc Hoa Lan nhỏ còn trầm suy ngẫm, Khổng Tước bên kia giây giũa trong tay Ma Tôn nói: “Bọn ta hồi sinh Tôn thượng... không phải... để Tôn thượng... chìm đắm trong chuyện Thượng cổ...”

“Bốn tọa hành sử thế nào cần gì kẻ khác xen vào.” Ánh mắt màu máu của Đông Phương Thanh Thương bùng bùng sát khí, nụ cười trên môi vừa mỉa mai vừa ngông cuồng, “Nếu người không phục thì đến chiến với bốn tọa.”

Vừa dứt lời, hắn vung tay vút Khổng Tước ra.

Ở cuối con đường, trên bậc thang trước Tế điện bỗng nhiên từ dưới đất mọc lên một tấm bia dài màu đen, chĩa thẳng lên trời như một thanh kiếm.

Thân hình Khổng Tước như một mũi tên, bị ném mạnh lên trên tấm bia đá màu đen đỏ. Lúc cơ thể gã gần va vào bia, trên bia bỗng nhiên mọc ra mấy thanh gai nhọn, đâm xuyên qua cơ thể Khổng Tước, treo gã lên trên.

Máu tươi nhỏ tí tách, nhanh chóng chảy thành một ấn ký máu trên bia màu đen.

Khổng Tước cúi đầu, không biết đã chết hay là ngất đi.

Hoa Lan nhỏ còn đang kinh ngạc nhìn, Đông Phương Thanh Thương đã bước lên phía trước, hắt ngẩng đầu nói, giọng không lớn nhưng truyền tới mọi góc ngách của Ma giới: “Bốn tọa đã quay lại thế gian, vương quyền của Ma giới chính là của bốn tọa, nếu có ai bất mãn, giết.”

Mọi thứ im lặng như tờ.

Không một ai dám cử động.

Khi ánh mắt của Ma Tôn lướt qua, áp lực trong không khí nặng dần khiến tất cả mọi người đều cong gối, đồng loạt phủ phục dưới đất.

Dây thừng trói Đại Dữu tựa như bị lưỡi dao trong không trung cắt đứt, phát ra tiếng “phụt” rồi bung ra, nhưng Đại Dữu không đứng thẳng mà cũng phủ phục dưới đất như những người khác, cúi đầu khấu bái với vua của họ.

Ma Tôn bước tới phía trước, mỗi bước đi của hắn đều khiến vùng đất của Tế điện Ma giới ở xa xa rung chuyển.

Đá nhọn dưới đất mọc lên, giống như tấm bia màu đen lúc nãy, từng thanh từng thanh vươn lên, hất tung gạch đá của Tế điện sụp đổ, lật lại kim

thân của Ma Tôn bị ngã trước đó. Từng thanh từng thanh đá cứng màu đen ghép lại, tạo thành một cung điện màu đen trên vùng đất của Tế điện cũ.

Hoa Lan nhỏ kinh ngạc nhìn đến đờ người.

Nếu nàng đoán không lầm, những thanh đá màu đen đó chắc chắn là từ pháp lực của Đông Phương Thanh Thương ngưng tụ thành...

Dùng pháp lực tạo thành một vương cung, những chuyện Ma Tôn làm thật sự... hoàn toàn không nằm trong phạm vi tưởng tượng của người bình thường!

Ma Tôn huơ tay, kim thân bị hất ngã bên cạnh hóa thành bột vụn, bay lả tả trên mặt đất, hắc hờ hững nói: “Bốn tọa chẳng thềm trở thành tín ngưỡng của các người, bốn tọa chỉ cần các người thần phục tuyệt đối.”

Cả Ma giới dường như đều im lặng như tờ.

Hắn bước lên bụi đất, tiến về phía trước.

Hoa Lan nhỏ nhìn mái tóc bạc và vạt áo phấp phới của hắn, ngây người hồi lâu mới nhớ ra mình cũng nên biết điều mà đi theo. Nhưng có lẽ áp lực vừa rồi quá lớn, cũng có lẽ trong lòng nàng đang suy tính chuyện gì khác.

Nàng cuống lên, chân trái vướng chân phải ngã “bịch” xuống đất.

Hoa Lan nhỏ nhìn mặt đất một lúc, đang định đứng dậy nhưng lại kỳ quặc phát hiện, chân mình đang nhũn ra...

... là vì bị hành động vừa rồi của Ma Tôn... dọa đến nhũn chân...

Nàng cự quậy muốn đứng dậy, bỗng nhiên một bóng đen đi tới trước mặt nàng, Hoa Lan nhỏ ngây người, ngẩng đầu nhìn lên nhìn thấy Ma Tôn nghiêm mặt im lặng quay người lại.

“Sao... sao vậy?” Hoa Lan nhỏ ngơ ngác hỏi.

Hắn không đáp, nhưng lại chìa tay tới trước mặt nàng.

Hoa Lan nhỏ sửng sốt.

Đông Phương Thanh Thương nhượng mảy: “Không muốn đứng dậy à?”

Hoa Lan nhỏ vội lắc đầu: “Không không, muốn chứ.” Nàng đưa tay ra, thấp thỏm đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn, lòng bàn tay nóng lên, hắn kéo nàng dậy.

Thấy Hoa Lan nhỏ đã đứng dậy được, Ma Tôn phẩy tay bỏ đi, nhưng vừa mới buông ra, ai đó lại loạng choạng, do đó hắn không buông tay ra nữa.

Hắn cúi đầu nhìn Hoa Lan nhỏ đang không muốn thừa nhận mình sợ đến nhũn chân, khẽ hít một hơi, cuối cùng túm chặt tay nàng kéo đi về phía trước.

Đi đến bên cạnh Đại Dữu, Ma xà thò mặt ra phía trước Ma Tôn, nhưng hắn đi thẳng không buồn nhìn nó.

Hoa Lan nhỏ lại mềm lòng, trước khi bị Đông Phương Thanh Thương kéo đi, nàng tranh thủ xoa lên mặt Đại Dữu, không kịp nói an ủi, nhưng dường như đã đủ khiến nó vui lắm rồi, đuôi nó ngoe nguẩy trái phải, mãi nguyện bò dưới đất.

Lúc ngang qua bên cạnh các sát thủ, Đông Phương Thanh Thương dừng lại, lên tiếng ra lệnh, không vì kéo theo một hoa linh loạng choạng mà giọng điệu dịu đi chút nào: “Giờ Ngọ ngày mai, bá quan của Ma giới khấu đầu trước điện của bốn tọa.”

Lạnh lùng ra lệnh xong, hắc kéo Hoa Lan nhỏ bước vào vương điện mình vừa xây.

Đến khi bóng Ma Tôn biến mất, Đại Dữu ngẩng đầu lên trước, nhìn các sát thủ rồi ngoe nguẩy đi về phía vương điện.

Đại Dữu đi rồi, các sát thủ trên mặt đất mới dám cử động, ai nấy nhìn nhau thương lượng một hồi, cuối cùng tản đi bốn phía.

Tin tức truyền khắp Ma giới.

Đêm nay Ma Tôn quay lại Ma giới, vừa ra khỏi nguy khốn lập tức xử trí hai người đứng đầu của Ma giới, thủ đoạn cứng rắn của Ma Tôn khiến tất cả mọi người của Ma giới đều hoảng hốt khiếp sợ.

Cũng vào đêm nay, Hoa Lan nhỏ ở trong cung điện Đông Phương Thanh Thương tự xây cũng hoảng hốt khiếp sợ.

Vì trong vương điện đâu đâu cũng là pháp lực của Ma Tôn, nơi nào Ma Tôn cũng nhìn thấy, Hoa Lan nhỏ lâm vào cảnh khốn khó vô cùng.

Đến đêm, nàng tất tả chạy đi tìm Đông Phương Thanh Thương nói: “Ta muốn tắm.”

Đông Phương Thanh Thương lúc này không biết tìm đâu ra mấy quyển sách, đang chong đèn đọc, nghe thấy lời này của Hoa Lan nhỏ, hắc nhướng mày nhìn nàng: “Cố ý tới nói với bốn tọa lời này, ngươi muốn bốn tọa tắm cùng người à?”

Hoa Lan nhỏ đỏ mặt, sau đó thẹn quá hóa giận: “Ta không thể tắm trong điện của người được!”

Ánh mắt hắc lại quay nhìn trang sách, thờ ơ nói: “Có nhà tắm.”

“Ta biết.”

“Biết thì đi đi.”

Hoa Lan nhỏ nghiêng rằng: “Người cố ý! Chỗ nào người cũng đều nhìn thấy hết, làm sao ta tắm?”

Đông Phương Thanh Thương liếc nàng, dùng lời trước đó rất lâu Hoa Lan nhỏ nói với hân để trả lại nàng: “Trên người người có chỗ nào bốn tọa chưa nhìn thấy đâu.”

“...”

“Bốn tọa không có hứng thú với người.”

Biết mình không thể đấu khẩu thắng nổi Ma Tôn đại nhân, Hoa Lan nhỏ nghiêng rằng, hậm hực bỏ đi. Cuối cùng... nàng vẫn tắm.

Mặc quần áo tắm...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 53

Hoa Lan nhỏ tắm xong nằm trên giường.

Giường vừa sạch vừa mới, so với thời gian ngủ trên đá ngầm ở hoang đảo thật sự không biết tốt hơn đến dường nào. Nhưng Hoa Lan nhỏ vừa nghĩ tới nơi này đều do pháp lực của Ma tôn ngưng tụ là lại thấy cả người không thoải mái.

Dường như nằm trên giường tức là nằm ngay dưới tầm mắt Đông Phương Thanh Thương.

Nhưng nàng quá buồn ngủ, Hoa Lan nhỏ nằm trên giường không bứt rứt được bao lâu bèn thật sự mơ màng thiếp đi.

Lúc nàng sắp vào mộng cảnh, Hoa Lan nhỏ cảm thấy Cốt Lan trên tay dường như đâm nhẹ mình một cái, nhưng nàng thật sự quá buồn ngủ nên cũng không buồn mở mắt ra nhìn, mê man thiếp đi.

Trước khi chìm vào mộng cảnh, lòng nàng bỗng rõ ràng nảy ra một ý nghĩ kì quặc.

Nếu không có gì bất ngờ, chắc nàng sẽ nhìn thấy Xích Địa nữ tử nhỉ?

Nhưng tối nay hình như nàng không nhìn thấy Xích Địa nữ tử như mình tưởng tượng.

Nàng đang ở trong bóng tối hỗn độn, đôi lúc nghe thấy giọng nói yếu ớt khàn đặc của một nữ nhân đang gọi: “A Hạo, A Hạo!” Đôi lúc lại nghe thấy xa xa có người đang nói: “Ta nguyện vứt bỏ thân này, đọa vào luân hồi, vĩnh viễn chịu nỗi khổ phiêu bạt long đong...”

Nhưng đến cuối cùng, tất cả âm thanh đều hóa thành một tiếng thở dài, như có như không khẽ khàng gọi bên tai Hoa Lan nhỏ: “Lan hoa tiên linh, Lan hoa tiên linh....”

Là ai?

Hoa Lan nhỏ nghe suốt buổi tối cũng không biết là ai.

Đến hôm sau mở mắt, trời bên ngoài đã sáng.

Hoa Lan nhỏ nằm trên giường, cảm thấy nhịp tim mình hình như nhanh hơn bình thường mấy phần, cơ thể cũng mềm nhũn rã rời. Ngoại trừ mấy ngày lúc mới bắt đầu chui vào cơ thể Tức nhường, nàng chưa bao giờ có cảm giác này.

Hoa Lan nhỏ đặt tay lên ngực, cảm thấy kỳ lạ, lẽ nào tối qua... hồn nàng thoát xác sao?

Đông Phương Thanh Thương đã tìm lại được pháp lực, bởi vậy không giữ lời hứa lúc trước là tìm cho nàng một cơ thể, lại giờ âm mưu quỷ kế, muốn nhân lúc nàng ngủ không hay không biết đuổi hồn nàng ra khỏi cơ thể này sao?

Hoa Lan nhỏ nhìn quanh, nhưng không tìm được chút khí tức nào chứng tỏ hồn từng đến.

Nàng khoác áo ra khỏi tấm điện của mình, vừa khéo nhìn thấy Đông Phương Thanh Thương từ phòng đối diện bước ra.

Trong cung điện đá đen này, hắc đế phòng mình đối diện với phòng nàng. Hoa Lan nhỏ không đoán được ý đồ của hắc đế, nhưng trải qua chuyện cơ thể mệt mỏi sáng nay, ánh mắt nàng nhìn ai đó càng thêm nghi ngờ.

“Đại ma đầu!” Nàng lớn tiếng quát, “Nói! Tối qua có phải người làm gì ta không?”

Đông Phương Thanh Thương đang nhàn nhã chỉnh chéo áo quay đầu nhìn Hoa Lan nhỏ, thấy y phục trên người nàng bừa bộn, tóc tai rối bù, hắc đế đảo mắt từ trên xuống dưới, sau đó chỉ hừ lạnh một tiếng.

Không buông lời chê bai, ngược lại chứng tỏ còn muốn chê bai nhiều hơn thế nữa.

Hoa Lan nhỏ sửng sốt trước tiếng hừ lạnh này, nàng hậm hực nói: “Người đừng hòng chối cãi, nếu không tại sao sáng nay ta lại mệt như vậy?”

Nghe vậy, Đông Phương Thanh Thương đảo mắt, giọng điệu vẫn hờ hững nhưng không còn khinh bỉ như ban nãy: “Mệt lắm à?”

Hoa Lan nhỏ gật đầu: “Đúng vậy, giống như linh hồn bị lấy ra...” Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương khẽ xoay, hắc đế không nói gì, lại nghe Hoa Lan nhỏ nói: “...Có phải lúc ta đang ngủ người lại làm chuyện gì không nên làm không?”

Đông Phương Thanh Thương thu lại cảm xúc, thu luôn ánh mắt: “Giờ người nói chuyện với bốn tọa câu nào cũng mờ ám. Không xấu hổ à?”

Hoa Lan nhỏ ngây người, nghĩ lại... hình như...đúng là vậy.

Nhân lúc nàng đỏ mặt, Đông Phương Thanh Thương đã chỉnh áo xong, sải bước ra ngoài điện, mặc kệ Hoa Lan nhỏ vẫn còn đuổi theo muốn nói gì đó.

Lúc này đang là chính Ngọ.

Trước vương cung mới xây của Ma Tôn, bá quan của Ma giới đều phụng mệnh đến, trước khi Ma Tôn xuất hiện, bá quan nhìn Khổng Tước còn đang bị ghim trên bia đá, vẻ mặt ai nấy đều khó coi, sợ toát mồ hôi lạnh.

Phong cách Vương cung này khác hẳn Tế điện trước kia càng khiến bá quan cảm thấy có một áp lực vô hình, họ ở trước vương cung không khỏi bất giác cẩn trọng lời nói, thỉnh thoảng có hai ba người gặp nhau mới dám kề tai nhỏ giọng bàn luận đôi câu.

Đứng trước bá quan trên bậc thềm của Vương cung là Thừa tướng Thương Khuyết của Ma giới, Thương Khuyết đang đứng hàng đầu bên trái. Theo lý thì ông là người đứng đầu bá quan, đứng bên trái cũng là chuyện thường, nhưng lúc này điều khiến mọi người kinh ngạc là tuy Thương Khuyết đang đứng nhưng dưới chân có một luồng khí đen quấn quanh, sắc mặt ông ta tái nhợt, khoe môi vẫn còn vết máu. Có vài quan viên to gan bước lên nhìn mới phát hiện ra, Thương Khuyết đang trong trạng thái hỗn loạn!

Ông ta bị luồng khí đen dưới chân cố định ở đó...

Bá quan ngạc nhiên.

Và lúc này, mỗi người bỗng nghe một tiếng “két”, Ma Tôn mở cửa vương điện, thân mặc hắc bào lạnh lùng từ trong bước ra.

Không ai nghe thấy tiếng mỗi nhịp bước chân hắn, nhưng bước nào cũng khiến mặt đất Ma giới chấn động.

Chúng nhân bất giác khuất phục dưới oai lực của Ma Tôn, rần rần quỳ xuống khấu đầu bái lạy. Thương Khuyết thần trí bất minh cũng bị khí đen kéo quỳ xuống đất.

“Cung nghênh Ma tôn.”

Tất cả mọi người đều phủ phục dưới đất khấu đầu, vậy nên không ai phát hiện ra sau khi Ma Tôn ra khỏi đại điện, có một bóng người trốn sau cửa điện, thò đầu ra, dùng ánh mắt hiếu kì quan sát mọi người dưới thềm.

Đông Phương Thanh Thương đương nhiên có thể phát giác ánh mắt sau lưng mình, nhưng hắn không buồn phí tâm để ý, chỉ nhìn chúng nhân Ma giới khấu bái, cũng không cho họ đứng dậy mà lạnh lùng nói: “Bắt đầu từ hôm nay, người của Ma tộc đều phải nghe lệnh bốn tọa. Nếu ai không phục thì đứng ra đây.”

Đại điện hoàn toàn im lặng như chốn không người.

Đông Phương Thanh Thương cong môi cười, phô bày hết vẻ ngông cuồng sâu xa: “Nếu không có ai không phục, bốn tọa giữ vương quyền của Ma giới là chuyện đương nhiên, sau này chỉ cần có kẻ mưu đồ bất chính, kết cuộc sẽ như nghịch tặc này.”

Hắn vừa dứt lời, mấy thanh đá nhọn xuyên qua cơ thể Khổng Tước trên bìa đá thành linh xoay chuyển, chúng nhân không dám ngẩng đầu lên nhìn rốt cuộc đó là cảnh tượng thế nào, nhưng chỉ âm thanh xé thịt và tiếng máu nhỏ tí tách cũng đủ khiến người ta tưởng tượng liên hồi.

Cảnh tượng chết chóc rợn người này không ai dám nhìn, ngay cả thoáng hít thở họ cũng cố thu lại.

Hoa Lan nhỏ trốn sau cửa cũng không nhìn được mà nín thở.

Khi tiếng máu trên người Khổng Tước nhỏ chậm dần, Ma Tôn mới tiếp tục nói, lời nói lại càng khiến chúng nhân không biết đầu mà lẩn: “Mấy tháng trước, cũng thoát ra khỏi tháp Hạo Thiên của Thiên giới với bốn tọa còn có một Đọa tiên tên là Xích Lân, là khai giáp hóa linh mà thành.”

Chúng nhân nghe vậy nhìn nhau, không biết Ma Tôn đại nhân đột nhiên nhắc tới người này làm gì.

“Bắt đầu từ hôm nay, dốc hết sức lực của Ma giới, tìm kiếm tung tích người này trong Tam giới cho bốn tọa.” Ma Tôn đảo mắt, lập tức có một sức mạnh từ không trung đánh xuống một võ tướng đang quỳ ở dưới.

Võ tướng bị đánh nghiêng sang một bên, nhưng cũng không dám ngẩng đầu nhìn Ma Tôn, chỉ vội vã bò dậy, ngoan ngoãn quỳ lại, thân hình run rẩy như một cái nia.

“Chuyện này sẽ do người phụ trách.”

Ma Tôn tùy tiện nói, giọng điệu không hề che giấu sự thật là hẳn chỉ tùy tiện chọn đại một người...

Võ tướng cả kinh, vội vã khấn đầu, “Tôn... Tôn thượng... Mạt tướng... Mạt tướng có tài đức gì mà làm được chuyện lớn thế này! Hơn nữa... Chức quyền của mạt tướng có hạn, không có quyền điều động binh lực của Ma giới. Vẫn mong Tôn thượng chọn....”

“Người muốn có quyền lợi gì, hôm nay bốn tọa sẽ cho người quyền lợi đó. Người của Ma tộc không ai được phép cản trở người hành sự.” Đông Phương Thanh Thương nói, “Nhưng người hãy nhớ kỹ, ba ngày sau, nếu người không tìm được người bốn tọa cần, bốn tọa sẽ lấy đầu người.”

Võ tướng sợ đến nhũn chân, quỳ dưới đất toát mồ hôi, đến khi Ma Tôn hỏi, “Có nghe thấy chưa?”

Lúc này Võ tướng mới run rẩy đáp, “Dạ, dạ, Mạt tướng tuân...tuân lệnh.”

Ma Tôn vẫy tay, “Đi đi.”

Nói xong hần phất tay áo, quay về lại trong đại điện. Cửa khép lại, bá quan bên ngoài ngậy người hồi lâu mới phản ứng được, lần...lần đầu Ma Tôn dạy dỗ đã kết thúc như vậy đó sao?

Ra oai vừa đơn giản vừa thô bạo, còn có một nhiệm vụ không biết đâu mà lần?

So với Ma Tôn thay đổi xoành xoạch sáng nắng chiều mưa lúc trước, Ma Tôn này hình như chỉ thay đổi cách phát bệnh thôi...

So với hiện giờ, họ thích Ma Tôn mừng giận khó đoán lúc trước hơn, ít ra sẽ không khiến người ta cảm thấy lúc nào cũng có thể mất đầu như bây giờ...

Trong đại điện, Đông Phương Thanh Thương cất bước đi về tấm điện của mình, Hoa Lan nhỏ răm rắp theo sau, suy nghĩ một lúc, cuối cùng không nghĩ ra cách vòng vèo nên đành nói thẳng: “Người muốn tìm Xích Lân kia vì hần có liên quan tới Xích Địa nữ tử? Hần là khái giáp của cô ấy hóa linh à?”

Đông Phương Thanh Thương chả buồn nghe nàng nói. Nhưng Hoa Lan nhỏ đã quen bị hần phốt lờ, vậy là nàng tự nguyện theo bên cạnh hần nói một mình: “Nhưng không đúng, đồ của Xích Địa nữ tử đều có thần khí, khái giáp thấm thần khí hóa linh, tại sao lại biến thành Đọa Tiên chứ? Chắc người lầm rồi đó.” Nàng nhìn về mặt Đông Phương Thanh Thương rồi lại nói, “Thôi được rồi, ta biết ta lầm. Nhưng tại sao hần lại ở trong tháp Hạo Thiên? Tháp Hạo Thiên không phải chỉ nên nhốt đại ma đầu như người mới đúng sao?”

Bước chân Đông Phương Thanh Thương khựng lại, Hoa Lan nhỏ không đứng kịp, đâm sầm vào lưng hần.

Hoa Lan nhỏ cũng đã quen với việc va chạm như vậy, nàng lùi mấy bước như không có chuyện gì, ngẩng đầu lên nhìn thấy hần đang dùng đôi

đồng tử máu nhìn mình.

Hoa Lan nhỏ chớp mắt hỏi: “Sao vậy?”

Hắn nheo mắt, “Người không phát giác được trong mắt bốn tọa có sát khí à?”

“Có chứ.” Hoa Lan nhỏ nói, “Ánh mắt người nhìn ta luôn có sát khí mà.”

Đông Phương Thanh Thương nhướn mày, “Không sợ à?”

“Quen rồi”. Hoa Lan nhỏ nói: “Người nhìn đi, ngay cả Cốt lan người tặng ta cũng quen rồi, không bày tư thế phòng ngự với người nữa, chứng minh người không phải thật sự muốn giết ta.”

Hắn nhìn Hoa Lan nhỏ đưa tay lên, ánh mắt đảo qua Cốt lan trên tay nàng, đồng tử màu máu tối sầm lại.

Cuối cùng vẫn im lặng quay đầu đi.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 54

Tuy Đông Phương Thanh Thương nói không làm gì nàng, nhưng mấy đêm nay càng ngày càng ngủ không ngon.

Không chỉ là trong mơ có giọng nữ nhân đang gọi nàng: “Lan hoa tiên linh, Lan hoa tiên linh...”

Ngay cả lúc nằm trên giường thần trí vẫn còn tỉnh táo, Hoa Lan nhỏ cũng có thể nghe thấy một giọng nói đang nhẹ nhàng gọi bên tai: “Hoa Lan nhỏ...” Ngày càng rõ ràng, ngày càng chân thực hơn.

Kỳ dị đến mức giống như chuyện gặp ma mà chủ nhân kể với nàng trước đây.

Nhưng đây là Ma giới, là vương điện Ma Tôn dùng pháp lực ngưng tụ lại, đừng nói là ma, e là Diêm vương cũng không dám lại gần cung điện sát khí bừng bừng này.

Đêm thứ ba, Hoa Lan nhỏ vừa nhắm mắt, giọng nói này lại xuất hiện, nàng thật sự không thể nhịn được nữa liền tung chăn muốn xuống giường đi tìm Đông Phương Thanh Thương lý luận. Ban ngày bị hắt khinh bỉ chê bai thì thôi, đến đêm còn hành hạ không cho nàng ngủ, đây rõ ràng là hiếp người quá đáng!

Nhưng lúc dùng tay phải tung chăn, Hoa Lan nhỏ bỗng phát hiện tay mình không cử động được nữa!

Nàng muốn mở mắt, nhưng trên mí mắt như có treo huyền thiết ngàn cân, khiến nàng vùng vẫy thế nào cũng không tỉnh táo được.

Đây... đây lẽ nào là bóng đèn trong truyền thuyết?

“Đừng đi tìm Đông Phương Thanh Thương.” Giọng nữ xoay chuyển trong đầu không gọi tên nàng như các đêm trước mà nói một câu khác, “Hắn sẽ hại cô....” Giọng người rõ ràng trầm thấp, nghe chẳng có chút khí tức âm tà mà tràn đầy chính khí.

Hoa Lan nhỏ giật mình, thôi không vùng vẫy, nàng đè nén nỗi sợ dâng lên trong lòng, nhỏ giọng hỏi: “Cô...cô là ai? Cô muốn...làm gì ta?”

Nhưng nàng không có được lời đáp.

Dường như hai câu vừa rồi đã hao hết tất cả sức lực của nữ nhân kia, xung quanh hoàn toàn yên lặng, ngay cả tiếng gọi “Hoa Lan nhỏ..” thường ngày cũng không có nữa.

Tay lỏng ra, Hoa Lan nhỏ bừng mở mắt.

Vẫn là phòng nàng, nàng đang đắp chăn nằm trên giường, xung quanh không có ai cả.

Mượn ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, Hoa Lan nhỏ nhìn qua rèm lòng đầy nghi hoặc. Nếu đến giờ nàng vẫn không thể phát giác sự kì dị của người trong mộng, vậy thật sự uổng phí nỗi khổ nàng phải chịu đựng trong những ngày theo Đông Phương Thanh Thương chạy đôn chạy đáo khắp nơi.

Đó không phải là ảo giác của nàng, thật sự có ai đó thông qua một cách nào đó đang liên lạc với nàng.

Theo lời người đó nói: “Đông Phương Thanh Thương muốn hại cô” mà suy đoán, người này chắc không phải cùng một giuộc với hần, nếu người này trốn được trong cung điện Ma Tôn dùng pháp lực tạo thành, sao hần lại không biết?

Hoa Lan nhỏ đưa tay phải lên, nhìn cổ tay mình, Cốt lan không có phản ứng, chứng minh vừa rồi không có sát khí, người trong mộng không muốn hại nàng. Rốt cuộc người đó là ai? Người đó muốn nàng làm gì...

Sáng sớm, Hoa Lan nhỏ tinh thần uể oải đẩy cửa phòng, nàng muốn ra bên ngoài phơi nắng, nhưng vừa đi tới cửa chính đã thấy bóng Đông Phương Thanh Thương chặn trước cửa điện.

Hần đứng chấp tay, bóng lưng vẫn thẳng như cán bút.

Hoa Lan nhỏ đi tới gần mới nghe thấy bên ngoài có tiếng người truyền tới, là tướng quân mà Ma Tôn tùy ý chọn ba ngày trước về hồi báo, không cần nghe nội dung của hần, chỉ cần nghe mức độ run rẩy trong giọng hần là Hoa Lan nhỏ biết, tướng quân này đã làm hỏng chuyện Ma Tôn giao phó.

“Ty chúc đã tìm được nơi Xích Lân nấu thân, khổ nỗi nơi đó có kết giới tự nhiên trời đất hợp thành, ty chúc dùng hết mọi cách cũng không thể phá. Bởi vậy...bởi vậy...”

“Ồ, chỗ đó ở đâu?” Giọng Ma Tôn vẫn hờ hững không hề thấy nổi giận, nhưng càng như vậy càng khiến người ta không đoán được tâm tư hần. Không biết lúc nào nói ra những lời gì sẽ khiến Ma Tôn ra tay giết mình.

Tuy nhiên rốt cuộc cũng không thể kéo dài, dưới ánh mắt của Ma Tôn, tướng quân kia đành chầm chậm nói: “Ở... ở phía Tây Nam của Ma giới, trên đồng cỏ.”

“Ồ”. Ma Tôn lên tiếng, tay ngưng tụ pháp lực, vào lúc này hần bỗng nghe thấy một tiếng hít hơi.

Là Hoa Lan nhỏ phía sau hẳn không nhìn được mà phát ra tiếng, không phải vì sát khí quanh người Đông Phương Thanh Thương mà vì cổ tay bỗng nhói đau, nàng không nén được mà hít một hơi lạnh.

Nàng cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện Cốt lan đã mọc ra một nhánh, mũi nhọn đâm lên tay nàng trong lúc nàng đang đi, lần này đã đâm nàng chảy máu.

Hoa Lan nhỏ ôm cổ tay, ngẩng đầu nhìn lên, bốn mắt giao nhau, Đông Phương Thanh Thương không là gì cả, thế nhưng trong đầu Hoa Lan nhỏ bỗng vang lên câu nói mà nàng đã nghe thấy trong mơ: “Hắn muốn hại cô.”

Câu này tựa như cửa vào tim nàng một phát, khiến Hoa Lan nhỏ không nén được mà thôi không dám nhìn, căn môi vô thức lui lại một bước, rồi nàng lại nhìn Đông Phương Thanh Thương, không dám phát ra tiếng động nào.

Nhìn thấy nỗi sợ Hoa Lan nhỏ gắng sức che giấu trong mắt, trong đầu Đông Phương Thanh Thương bỗng nảy ra một ý nghĩ hoang đường, “Hắn làm nàng sợ rồi”, hẳn cảm thấy ý nghĩ này hoang đường vì kể từ thời Thượng cổ, Ma Tôn chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy.

Làm cho ai đó sợ không phải là chuyện hẳn thường làm sao...

Cung kính sợ hãi, đó mới là thái độ mọi người nên đối với hắn.

Cho dù Đông Phương Thanh Thương nghĩ vậy, nhưng lúc này hẳn không thể không thừa nhận mình không còn tâm trạng giết người nữa. Đông Phương Thanh Thương lại quay đầu đi, giọng điệu lạnh nhạt, “Bốn tọa nhớ trước đó có nói nếu không tìm được người thì xách đầu tới đây.”

Thân hình tướng quân run lẩy bẩy, “Ty...ty...ty chúc vô năng...”

“Đúng là vô năng, dẫn đường cho bốn tọa, để bốn tọa đi xem thử kết giới trời đất hợp thành kia.”

Tướng quân ngậy người, thân hình không còn run nữa, nhưng giống như nghe không hiểu lời của Ma Tôn, khấu đầu dưới đất mãi mà không ngẩng lên.

Đông Phương Thanh Thương neho mắt: “Xem ra so với dẫn đường thì người thích rơi đầu hơn nhỉ?”

Tướng quân vội dập đầu, “Ty chúc ngu dân, ty chúc ngu dân, ty chúc sẽ dẫn đường cho Tôn thượng.”

Đông Phương Thanh Thương gật đầu, bước ra khỏi đại điện. Đi được mấy bước, hần khựng lại, bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt hờ hững nhìn Hoa Lan nhỏ, thấy kẽ tay nàng chảy máu, hần neho mắt, búng tay.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy cổ tay nóng lên, Đông Phương Thanh Thương đã dùng pháp lực trị lành vết thương cho nàng.

Nàng ngơ ngác nhìn hần, nghe hần thờ ơ nói: “Ở yên trong điện, đừng chạy lung tung. Không có bốn tọa, người của Ma giới không khách sáo với người đâu.”

Lời ...lời này là có ý không đưa nàng theo sao?

Hoa Lan nhỏ sững sờ.

“Đại Dữu sẽ canh chừng trước cửa điện.” Vừa dứt lời, Đại Dữu từ bên cửa thò đầu ra nhìn Hoa Lan nhỏ gật đầu, nếu nó có thể biểu hiện, Hoa Lan nhỏ cảm thấy chắc là nó sẽ cười nịnh nọt...

“Nếu có biến động thì cứ trốn vào phòng bốn tọa là được.”

Trong lúc hăn nói mấy lời này, tướng quân bên cạnh thật sự không nén nổi hiếu kỳ, ngẩng đầu lên len lén quan sát Hoa Lan nhỏ, nhưng còn chưa nhìn rõ mặt nàng đã có một áp lực vô hình đè đầu hăn xuống, ấn đầu hăn trên mặt đất, không cho hăn ngước lên.

Đông Phương Thanh Thương cất bước đi xuống bậc thềm, Hoa Lan nhỏ bất giác đi theo mấy bước.

Tuy thường bị hăn chê bai, tuy thời gian rồi hăn đối với nàng cũng không tốt bao nhiêu, tuy lời cảnh cáo của nữ nhân trong mơ tối qua vẫn còn vang bên tai, nhưng dù sao hăn cũng cứu mạng nàng mấy lần. Đối với Hoa Lan nhỏ, trên người Đông Phương Thanh Thương có cảm giác dựa dẫm mà nàng không diễn tả được, đặc biệt là trong hoàn cảnh bất an, sự dựa dẫm của nàng đối với hăn như kết thêm ấn, không thể nào vứt bỏ.

Nàng cảm thấy tâm trạng của mình như vậy giống như là mắc bệnh, nhưng cho dù có tâm trạng như vậy nàng cũng đâu còn cách nào khác.

“Đại ma đầu...”

Nàng lên tiếng, Đông Phương Thanh Thương liền dừng bước.

“Lúc...lúc nào ngươi về?”

Hăn nhìn ánh mắt bất an của Hoa Lan nhỏ, chỉ nói hai chữ: “Ngày mai.”

Chưa biết lộ trình, chưa biết hoàn cảnh. Nhưng đáp án của Đông Phương Thanh Thương lại rất rõ ràng mạnh mẽ, hơn nữa càng khiến người ta không thể nghi ngờ.

“Vậy...ta ở trong phòng ngươi nhé.”

“Giỏi.” Hăn nói xong liền bỏ đi không hề quay đầu.

Không nghe tiếng cự tuyệt, Hoa Lan nhỏ coi như hăn đồng ý.

Nàng dõi mắt theo bóng hắt đến khi không nhìn thấy nữa, sau đó mới quay về bên cửa, xoa mặt Đại Dữu: “Người canh cửa cẩn thận nhé.”

Đại Dữu ngoan ngoãn co vào lòng bàn tay Hoa Lan nhỏ.

Đêm đó, đúng là Hoa Lan nhỏ ở trong phòng Đông Phương Thanh Thương.

Phòng hắt sạch sẽ, có điều trên kệ sách còn bày ít thư quyển cũ kĩ, Hoa Lan nhỏ tới nhìn thử mới phát hiện chữ trên đó nàng đọc không hiểu, nhưng nàng vẫn biết đây chắc là thư quyển Thượng cổ, vì trong phòng Ty Mệnh cũng có mấy quyển.

Đại ma đầu đọc những thứ này là vì... nhớ chuyện xưa?

Hoa Lan nhỏ chui lên giường Ma Tôn, không khách sáo cuộn chần ngủ. Dù sao cơ thể Đông Phương Thanh Thương nàng cũng từng chiếm rồi, những thứ khác còn ngại gì nữa chứ...

Đêm đó, cho dù ở trong phòng Ma Tôn nhưng Hoa Lan nhỏ vẫn nằm mơ, trong mơ không chỉ có giọng nói nữ nhân xuất hiện mà còn lờ mờ có khuôn mặt người đó, người đó nói: “Hoa Lan nhỏ, cô phải rời khỏi cơ thể này.”

Giống như lúc trước, lặp đi lặp lại chỉ một câu này.

Hôm sau lúc Hoa Lan nhỏ thức dậy lại cảm thấy tim mình đập nhanh, nàng mặc y phục đi tới đại điện, phát hiện Đông Phương Thanh Thương đã quay về.

Hơn nữa lúc này quỳ trước vương tọa của hắt còn có một nam nhân áo đỏ, Hoa Lan nhỏ nhớ người này, đây chính là nam nhân họ từng gặp trong tháp Hạo Thiên – Xích Lân.

Đông Phương Thanh Thương thật sự chỉ dùng một ngày đã bắt người về.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 55

Lúc Hoa Lan nhỏ tới, vừa khéo nhìn thấy Xích Lân đang nói với Đông Phương Thanh Thương: “Muốn giết muốn chém thì tùy ý, ta sẽ không làm việc cho ma đầu người đâu.”

Đông Phương Thanh Thương nghe vậy cười lạnh: “Ai nói bốn tọa muốn giết người?” Vừa dứt lời, năm ngón tay hăn cong thành trảo vẫy một cái, dưới chân Xích Lân lập tức mọc ra mười thanh chắn to bằng ngón tay cái, giống như một chiếc lồng nhốt y bên trong.

Đông Phương Thanh Thương hươ tay, chiếc lồng lập tức dời về góc đại điện, Hoa Lan nhỏ quay đầu nhìn mới phát hiện, trong góc đó còn có Sóc Phong kiếm.

Xích Lân thấy Sóc Phong kiếm cũng vô cùng kinh ngạc, y nhìn Đông Phương Thanh Thương, gương mặt cột nhả hiểm khi xuất hiện vẻ nghiêm túc: “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Bốn tọa muốn làm gì không cần cho người biết.”

“Lấy Sóc Phong kiếm, bắt giữ ta...” Xích Lân nhìn hăn cười mỉa mai: “Lẽ nào... Chấp niệm của Ma tôn khó tan, nhớ mãi trận chiến Thượng cổ, bởi vậy đến hôm nay vẫn muốn nghĩ cách hồi sinh chủ nhân ta, tái chiến một trận để rửa nhục xưa?”

Ma Tôn bị vạch trần cũng không giận, ngược lại còn cong môi: “Phải thì đã sao?”

Xích Lân thấy Đông Phương Thanh Thương dễ dàng thừa nhận suy đoán của mình, đầu tiên y hơi sửng sốt, tiếp đó liền nghiêm mặt: “Người sẽ không thành công đâu.”

“Ồ?”

“Thời Thượng cổ, chủ nhân đã tự vứt bỏ thân phận và pháp lực, biến mất khỏi Thiên giới, hiện giờ nếu muốn cô ấy quay lại Tam giới, chỉ cần chủ nhân còn một phần thần thức tồn tại trên thế gian, cô ấy cũng không để người thành công đâu.”

Đông Phương Thanh Thương bật cười: “Vậy bốn tọa cũng phải thử xem rốt cuộc có thành công không.”

Hắn vừa dứt lời, bỗng thấy có bóng người lướt qua cửa, là Hoa Lan nhỏ đang đứng ở cửa, vẻ mặt nàng có hơi kỳ lạ. Đông Phương Thanh Thương nheo mắt quan sát nàng.

Trước mặt hắn, lời nói và hành động của tiểu hoa yêu này xưa nay đều thẳng thừng rõ ràng như một tờ giấy trắng, hắn thậm chí không cần đoán cũng biết nàng nghĩ gì, bước tiếp theo muốn làm gì, nhưng hôm nay kỳ lạ là hắn lại không hiểu được vẻ mặt nàng.

Nàng đứng ở cửa nhưng không nhìn hắn, ánh mắt đặt trên người Xích Lân.

Xích Lân quay đầu nhìn lại, thấy Hoa Lan nhỏ, y nhướng mày: “Là cô à?”

Hoa Lan nhỏ ngây người, khóe môi cử động, nhưng sau khi liếc nhìn Đông Phương Thanh Thương bèn im lặng không nói.

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương khẽ động: “Lại sao nữa?”

Hoa Lan nhỏ cúi đầu: “Ta chỉ đến xác nhận thử người về chưa thôi, người của Ma giới bên ngoài cứ nhìn vương điện này như hổ rình mồi, khiến người ta cảm thấy bất an... Nếu người về rồi thì không sao nữa. Ta về phòng trước đây.” Nói xong nàng hấp tấp chạy về phòng mình.

Sắc mặt Đông Phương Thanh Thương thoáng sầm xuống, trong cung điện do pháp lực của hắc xây nên này, mỗi một viên gạch viên ngói đều ẩn chứa thần lực của hắc. Hắc có thể nhẹ nhàng thoải mái nhìn thấy được nàng quay về phòng, đóng cửa lại, sau đó tới ngồi trước bàn trang điểm, bắt đầu lấy lược chải tóc, xem ra dường như thật sự chỉ tới xác nhận xem hắc về chưa.

Hắc rút lại thần thức, không để ý tới Hoa Lan nhỏ nữa, cũng chắc chắn rằng tiểu hoa yêu này không khơi dậy được sóng gió gì. Sau đó lại nhìn Xích Lân, “Bốn tọa lại rất hiếu kỳ, nguyên có gì có thể khiến đường đường là Thiên Địa chiến thần phải tự bỏ pháp lực, vứt đi tiên thân, dọa vào Tam giới luân hồi, trở thành người phàm nhỏ bé?”

Ánh mắt Xích Lân tối lại, im lặng không nói gì.

Đông Phương Thanh Thương cử động ngón tay: “Không nói cũng không sao, đối với bốn tọa, những nguyên nhân này cũng không quan trọng.”

Hoa Lan nhỏ về tới phòng, nhìn mình trong gương, nàng khẽ ngáy người.

Vì đối với chuyện lúc đầu Đông Phương Thanh Thương nặn cơ thể đất sét này thành nam nhân khiến nàng rất tức giận, bởi vậy Hoa Lan nhỏ nhớ rất rõ lúc sửa đổi cơ thể đất sét, nàng đã tốn không ít công phu, nặn gương mặt khác xa với mình lúc trước.

Nhưng ngày ngày soi gương nàng lại phát hiện, mặt mình lại ngày càng giống mình lúc trước.

Nếu không phải ban nãy Xích Lân vừa nhìn thấy nàng liền nói ngay hai chữ “Là cô”, e là đến giờ Hoa Lan nhỏ vẫn không biết được. Một gương mặt ngày càng giống “mình”, ai có thể nhạy bén phát giác được chứ.

Còn có...

Hoa Lan nhỏ sờ cổ tay phải, hôm qua nàng bị Cốt lan đâm trúng, hơn nữa còn đâm chảy máu... Sau đó được Đông Phương Thanh Thương chữa lành, nhưng mà trước đây cơ thể này bị thương rõ ràng không chảy máu, chỉ biến thành màu xám trắng như đất sét thôi.

Vì hồn phách của nàng tồn tại trong cơ thể này, bởi vậy dần dần thay đổi cơ thể này từng chút sao...

Cơ thể này là Đông Phương Thanh Thương chế tạo để hồi sinh Xích Địa nữ tử. Nhưng hắn lại giương mắt nhìn cơ thể này dần dần trở nên giống một người khác ngay trước mắt mình mà không hề có phản ứng gì.

Với tính cách của hắn, nếu không phải có bệnh thì chính là hắn lại bắt đầu có tính toán gì đó với nàng rồi...

Nhận ra được điều này Hoa Lan nhỏ thấy đau lòng không thôi. Vì thời gian rồi nàng cảm thấy mình đã trở nên thân thiết với Đông Phương Thanh Thương, nàng cảm thấy tuy hắn không thích nàng, nhưng ít ra sẽ không hại nàng.

Nhưng hiện giờ xem ra dường như đây chỉ là ảo giác mà thôi...

Còn có một điểm, Hoa Lan nhỏ bắt đầu nghi ngờ, giọng nữ trong mơ của nàng có lẽ chính là Xích Địa nữ tử. Hồn phách của Xích Địa nữ tử bị Đông Phương Thanh Thương giấu đi, nếu thật sự đó là Thiên Địa chiến

thần, chẳng trách có thể tránh được thăm dò của Ma Tôn trong vương điện này.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, lúc này Xích Lân còn nói, Xích Địa nữ tử tự vứt bỏ tiên thân đọa vào luân hồi, nàng không muốn quay về nhân thế nữa. Nếu giọng nói đó là của Xích Địa nữ tử, tại sao nàng ấy lại nói cho nàng biết trong mơ rằng hãy rời khỏi cơ thể này, tại sao lại nói Đông Phương Thanh Thương sẽ hại nàng...

Nếu không muốn hồi sinh, nàng ấy phải bảo nàng bám chặt lấy cơ thể này cho Đông Phương Thanh Thương tức chết mới đúng chứ.

Hoa Lan nhỏ suy nghĩ trong đầu, cảm thấy nàng suy đi nghĩ lại chi bằng dứt khoát tìm người trong mộng hỏi ngọn ngành.

Nàng đặt chiếc lược trong tay xuống, cởi áo ngoài nằm lên giường nhắm mắt muốn mình ngủ đi, đúng là đã ngủ được, khi tỉnh lại đã quá trưa nhưng nàng không nghe thấy giọng nữ kia trong mơ.

Đến chiều, Đông Phương Thanh Thương không khách sáo đẩy cửa vào phòng nàng.

Hắn đi đến bên giường, khẽ nhíu mày nhìn nàng hỏi: “Bệnh rồi à?”

Hoa Lan nhỏ đang cố gắng ngủ, nghe thấy giọng này lập tức mở mắt, túm chặt chăn rụt vào trong giường để phòng như một con thỏ nhỏ. Nàng chớp mắt nhìn Đông Phương Thanh Thương, khiến hắn im lặng một hồi.

Mãi một lúc sau, đến khi thấy hắn không có hành động gì khác, Hoa Lan nhỏ mới rụt rè buông lỏng chăn một chút, nhưng chỉ lộ nửa đầu ra nhìn hắn, nhỏ giọng hỏi: “Sao... sao vậy?”

Đông Phương Thanh Thương khoanh tay: “Người sợ bốn tọa?”

“Ờ...” Hoa Lan nhỏ đáp một tiếng, nhưng thấy Đông Phương Thanh Thương nhướng mày, nàng lập tức nói, “Đây là kính sợ!”

Hắn phì cười, cũng không buồn vạch trần trò nịnh bợ của Hoa Lan nhỏ, chỉ nói: “Người nằm trên giường suốt một ngày rồi.”

“Ờ.”

Đông Phương Thanh Thương chờ một lúc, không chờ được Hoa Lan nhỏ nói câu tiếp theo, hắn không vui chau mày: “Người nằm trên giường suốt một ngày rồi.”

Hoa Lan nhỏ không hiểu đầu đuôi: “Đúng, đúng vậy...”

Hắn liếc nàng, vẻ mặt chê bai: “Người có gì không khỏe cũng không biết tự giác báo với bốn tọa sao?”

Hoa Lan nhỏ kéo chăn nhỏ giọng ấp úng: “Ta không có gì không khỏe hết...”

Đông Phương Thanh Thương không buồn nghe lời nàng nói, đột nhiên cúi người, lật mí mắt nàng, sau đó đưa tay sờ cổ nàng, cuối cùng thò tay vào trong chăn, dùng tay ấn lên ngực nàng.

Hoa Lan nhỏ biết mình có giãy dụa cũng vô ích, nhưng hiện giờ không phải vì thảo hiệp mà nàng không giãy dụa, nàng chỉ vì... ngây người nên quên giãy dụa thôi... Hoa Lan nhỏ ngoan ngoãn nằm trên giường, lúc Đông Phương Thanh Thương áp tay lên ngực nàng, Hoa Lan nhỏ cảm thấy tim đập nhanh thêm mấy phần rõ rệt.

Nàng hơi hoảng hốt ngược mắt nhìn Đông Phương Thanh Thương, chỉ sợ hắn cũng phát giác được chút tâm tư không dám nói của mình, nhưng hiển nhiên...

Hắn đã phát giác được.

Vì lúc này Đông Phương Thanh Thương cũng ngược mắt, bốn mắt nhìn nhau, Hoa Lan nhỏ trợn to mắt, xấu hổ đến mức thậm chí quên dời mắt đi.

Nhưng ai kia ấn một hồi cũng không làm gì cả, vẻ mặt vô cảm thu tay lại, kéo chặn lên cho nàng, lạnh giọng nói: “Cơ thể người không có vấn đề.”

Cơ thể này của nàng thì có vấn đề gì được chứ.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy hiện giờ chắc đầu óc nàng mới có vấn đề... Nếu không tại sao lúc biết Đông Phương Thanh Thương có âm mưu gì đó với mình mà tim vẫn đập nhanh vì tiếp xúc với hắn.

“Ta chỉ muốn ngủ thôi.” Hoa Lan nhỏ kéo chặn, nàng nhìn rèm trên đầu giường, không muốn để mình đối diện với ánh mắt Đông Phương Thanh Thương, chờ một lúc, thấy hắn không có ý rời đi, Hoa Lan nhỏ nghiêng rằng, cuối cùng không nhịn được hỏi, “Đại ma đầu, người nói tìm cho ta một cơ thể, hiện giờ chúng ta không chạy khắp nơi nữa, người cũng tìm được Xích Lân rồi, lúc nào người mới tìm cho ta một cơ thể đây?”

Đại ma đầu kia không nói gì.

Hoa Lan nhỏ nhìn một lúc, nhưng dù sao tuổi nàng cũng còn trẻ, đạo hạnh còn thấp, cơn giận ủa đến bèn không nhịn được, ánh mắt rơi trên mặt Đông Phương Thanh Thương, hơi uất ức nói: “Có phải người lại tính kế gì ta, không muốn tìm cơ thể cho ta nữa không?”

Có lẽ bản thân Hoa Lan nhỏ cũng không biết, lúc nàng cảm thấy uất ức, làn sương trong đôi mắt và độ cong xuống của khóe môi sẽ khiến người ta mềm lòng đến mức nào.

Đông Phương Thanh Thương ngồi bên giường, hẩn nhìn nàng, trong đôi mắt màu máu hiển hiện bóng này: “Người muốn rời khỏi bốn tọa đến vậy sao?”

Không phủ nhận, không cười lạnh, cũng không mỉa mai.

Mà là... một câu thể này.

Hoa Lan nhỏ sững sốt.

Hẩn đưa tay vén lộn tóc hỗn loạn trên trán nàng: “Ở trong cơ thể này thêm một lúc nữa, không được sao?”

Có lẽ là ảo giác của Hoa Lan nhỏ, nàng cảm thấy giọng Đông Phương Thanh Thương... dịu dàng đến bất ngờ. Cũng có lẽ không phải hẩn dịu dàng, chỉ là người nghe hi vọng người nói dịu dàng mà thôi...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 56

“Đại ma đầu...” Hoa Lan nhỏ nhìn Đông Phương Thanh Thương một lúc lâu mới ngậy người nói, “Người mới... có bệnh phải không?”

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương khẽ động, lập tức bóp mặt nàng, không khách sáo kéo sang bên cạnh: “Bốn tọa nói lời này với người mà người lại nói bốn tọa có bệnh? Ngốc đến mức nghe không hiểu nữa à. Hừm?”

Hoa Lan nhỏ không vùng vẫy, để mặt hấn kéo một lúc, ngậy người nói: “Không phải nghe không hiểu, ta chỉ... không hiểu những lời từ miệng người nói ra thôi.”

Hấn buông mặt Hoa Lan nhỏ, sắc mặt lạnh nhạt, “Ở lại bên cạnh bốn tọa.”

Sáu chữ, không chút tình cảm, Đông Phương Thanh Thương dùng giọng điệu ra lệnh, hoàn toàn không cho người ta đường thương lượng.

Hoa Lan nhỏ trợn mắt, trong đồng tử màu đen toàn là bóng của Đông Phương Thanh Thương.

“Như vậy nghe hiểu rồi chứ?”

Hiểu rồi.

“Nhưng mà...” Hoa Lan nhỏ cố giữ cho mình tỉnh táo, nhưng vẻ mặt bắt đầu không thể khống chế mà trở nên lơ lửng, “Tại sao?”

“Không tại sao hết.” Hắc nói, “Người chỉ cần biết, bốn tọa muốn người ở lại.”

Hoa Lan nhỏ nhìn vào mắt Đông Phương Thanh Thương ngây người hồi lâu, sau đó mới nhỏ giọng nói: “Người nói kiểu này thật sự vừa gian ác vừa xảo quyệt.” Nàng túm chăn, che miệng mình lại, có thể co vào trong chăn dường như có thể khiến nàng cảm thấy an toàn hơn một chút. Cũng chính vì vậy, được chăn che lại nên giọng nàng trở nên mập mờ, càng có chút bơ vơ, “Người như vậy... sẽ khiến ta tưởng là người yêu ta.”

Đông Phương Thanh Thương khựng lại: “Bốn tọa không nói không cho người tưởng vậy.”

Hoa Lan nhỏ nghe vậy trợn to mắt, vẻ mặt không dám tin: “Đại... đại ma đầu... người...”

Là yêu sao? Hắc nói vậy thật sự là đang thừa nhận hắc yêu nàng sao?

Đông Phương Thanh Thương, Ma tôn Thượng cổ này yêu... nàng?

“Đừng ngủ mãi trên giường, bốn tọa đã về Ma giới, người có thể yên tâm to gan ra ngoài, dắt theo Đại Dữu, đi đâu cũng được.” Vứt lại câu này, Đông Phương Thanh Thương bèn đứng dậy, đi tới cửa, hắc khựng lại: “Nếu Cốt lan thường xuyên đâm người cũng có thể tháo xuống.”

Nhưng lúc này, Hoa Lan nhỏ nào còn quan tâm chuyện Cốt lan nữa, nàng chỉ sửng sốt nhìn theo, đến khi hắc ra khỏi phòng cũng không tỉnh táo lại.

Đông Phương Thanh Thương yêu nàng? Đông Phương Thanh Thương... muốn nàng ở bên cạnh hắc...

Hoa Lan nhỏ ôm ngực mình, xấu hổ thì thào: “Đừng đập nữa...” Nàng nói, “Đập nữa sẽ bị nghe thấy đó...”

Mấy ngày tiếp đó, trong đầu Hoa Lan nhỏ toàn là vẻ mặt và giọng điệu Đông Phương Thanh Thương lúc nói chuyện với nàng. Chuyện này quá tốn đầu óc, bởi vậy buổi tối lúc ngủ Hoa Lan nhỏ không mơ thấy nữ nhân đó nữa.

Nàng y lời Đông Phương Thanh Thương, dắt Đại Dữu ra khỏi vương điện, đi đến đường phố của Ma giới, con đường thông tới vương điện đã được sửa xong, nhưng Hoa Lan nhỏ chỉ đi dạo một nửa bèn rẽ sang một con đường khác, đây là nơi mua bán giao dịch của Ma giới.

Ở đây không náo nhiệt như chợ yêu, thậm chí không thoải mái như chợ ở Nhân giới, người nào cũng khoác áo đen thần bí, rất ít chào hỏi ai, ai nấy đều đi một mình. Nhưng không ngoại lệ, những người nhìn thấy Hoa Lan nhỏ, không ai không tránh xa nàng.

Có lẽ không phải họ sợ nàng, họ chỉ sợ Đại Dữu thôi.

Vậy là Hoa Lan nhỏ để Đại Dữu cách xa nàng một chút, như vậy nàng đi dạo cũng thoải mái vui vẻ hơn nhiều.

Nàng đi vào một quầy khắc gỗ nhỏ, nhìn món đồ ông chủ khắc trong tay, xem ra sắp khắc thành một đóa hoa.

Hoa Lan nhỏ thò đầu vào hỏi: “Ông chủ, ông sắp khắc thành hoa lan à?”

Ông chỉ nhìn Hoa Lan nhỏ: “Đúng vậy, cô muốn xem không?” Nói xong ông ta xòe tay ra, đưa vật đang khắc tới trước mặt nàng, Hoa Lan nhỏ thò đầu xem, bỗng nhiên trên vật đó lóe ánh sáng đen, nàng ngây người, bỗng nhiên cảm thấy có một lực hút từ trong vật đó ập tới.

Hoa Lan nhỏ muốn tránh, nhưng tóc đã bị hút vào, Đại Dữu theo phía sau thấy vậy nổi giận, nhưng còn chưa chờ nó ra tay, khí tức trong không khí biến động, một thanh kiếm lửa từ không trung rơi xuống, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, thanh kiếm xuyên qua đầu người bán đồ gỗ, ngọn lửa bùng lên, lập tức thiêu rụi cơ thể ông ta thành tro bụi.

Sự tình chỉ xảy ra trong thoáng chốc, người xung quanh còn chưa phản ứng được.

Hoa Lan nhỏ vẫn còn túm tóc mình sừng sốt, giọng Đông Phương Thanh Thương chột vang lên trong không trung: “Còn ai dám hỗn xược nữa?”

Đông Phương Thanh Thương không xuất hiện, nhưng giọng hắc khiến tất cả mọi người kinh sợ, khiến họ biết rằng pháp lực của Ma Tôn có mặt ở khắp mọi nơi trong Ma giới. Mà Ma tôn dùng sức mạnh ở khắp mọi nơi để bảo vệ một nữ nhân ngay cả pháp lực cũng không có.

Mọi người càng tránh xa Hoa Lan nhỏ thêm một chút nữa.

Hoa Lan nhỏ nhìn trái nhìn phải, lập tức không còn tâm trạng đi đâu hết.

Nàng ngồi lên đầu Đại Dữu, để nó chở nàng về vương điện.

Có lẽ vì vậy Đông Phương Thanh Thương đã nói với nàng, hắc đã về Ma giới, nàng có thể đi chơi khắp nơi, là vì hắc đã bảo vệ toàn bộ hành trình cho nàng sao? Nếu như chỉ nhìn ở góc độ này, để tốt cho nàng, Đông Phương Thanh Thương đã làm rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, hình như đúng là hắc yêu nàng...

Hoa Lan nhỏ bình tĩnh suy nghĩ lại, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này... có ẩn tình gì đó...

Lại mấy ngày nữa trôi qua, thời gian này Đông Phương Thanh Thương ở suốt trong phòng, không biết rốt cuộc hẳn đang nghiên cứu cái gì. Hoa Lan nhỏ sợ ra khỏi vương điện dạo chơi bên ngoài lại xảy ra chuyện gì đó, bởi vậy nàng cũng suốt ngày dạo chơi trong vương điện.

Nhưng vương điện chỉ có chường này, chơi lâu dần, Hoa Lan nhỏ chuyển tâm tư đến chỗ Xích Lân bị nhốt trong đại điện. Vừa khéo, nàng cũng có chuyện muốn dụ y nói ra.

Thật ra đối với chuyện Xích Lân bóp ngực cơ thể trước đây của mình trong tháp Hạo Thiên lúc trước, Hoa Lan nhỏ vẫn rất để tâm.

Nhưng muốn dụ dỗ người ta thì phải hối lộ, Hoa Lan nhỏ bèn đem đùi gà đi tìm y.

Đứng trước lồng nhốt Xích Lân, nàng cảm thấy phong thủy thật sự đổi dời, lần trước trong tháp Hạo Thiên, nàng mới là người bị nhốt trong lồng.

Xích Lân nhìn thấy Hoa Lan nhỏ đi tới, y chỉ liếc nàng một cái rồi nhắm mắt im lặng.

Hoa Lan nhỏ đưa đùi gà vào trong lồng: “Ăn không?”

Xích Lân cười lạnh: “Ta cần những thứ này sao?”

Hoa Lan nhỏ bĩu môi, y không ăn, vậy nàng sẽ gặm đùi gà trước mặt y, nhóp nhép gặm rất ngon, Xích Lân nhíu mày, mở mắt nhìn Hoa Lan nhỏ mắng: “Trước đó cô đường đường là một tiên tử, tại sao lại chung hàng với ma đầu này, tại sao lại phải tu luyện ma pháp, hiện giờ lại khiến mình mất hết pháp lực, chắc cũng là tự làm tự chịu, đáng kiếp.”

Mấy lời này của y không hề có lực sát thương nào với Hoa Lan nhỏ, nàng ném xương đi, nói: “Vậy người đường đường là khái giáp của Chiến thần, tại sao hiện lại biến thành Đọa tiên?”

Xích Lân hừ mấy tiếng: “Ta bắt đắ dĩ mới phải tới bước đường này thôi.”

Hoa Lan nhỏ đáp trả: “Ta cũng bắt đắ dĩ mới phải đi tới bước đường này thôi, nhưng ta đi tốt hơn ngươi, ta đang ở bên ngoài lồng.”

“...”

Hoa Lan nhỏ dịch lại gần Xích Lân thêm một chút, nói với y: “Ngươi không muốn ở trong lồng đâu nhỉ, ta có thể cứu ngươi ra.” Hoa Lan nhỏ mặt không đổi sắc nói dối, “Chỉ cần ngươi trả lời ta ba vấn đề.”

Xích Lân nhìn nàng, sau đó cong môi mỉa mai: “Cũng đúng, từ lúc trong tháp Hạo Thiên ma đầu kia đã si mê ngươi rồi, thấy ta lợi dụng ngươi một chút đã nhảy nhót như một con khỉ.”

Hoa Lan nhỏ mắ: “Ngươi mới giống khỉ ấy!”

Xích Lân cười lạnh: “Không thích nghe người ta mắ hắ à? Nếu ngươi tốt với Đông Phương Thanh Thương như vậy, há phải vì biết tin từ miệng ta mà trao đổi điều kiện với ta?”

Hoa Lan nhỏ hắ giọng: “Ngươi mắ kẹ là tại sao, ta chỉ hỏi ba điều, thứ nhất, Xích Địa nữ tử trông thế nào, thứ hai, trong trận chiến giữ Xích Địa nữ tử với Đông Phương Thanh Thương năm xưa, người đánh lén sau lưng Ma Tôn là ai, thứ ba, Xích Địa nữ tử là người thế nào? Chỉ ba câu hỏi, ngươi trả lời ta, có lẽ... e hèm, ta có thể thả ngươi ra.”

Xích Lân nghe vậy sừng sốt nhìn Hoa Lan nhỏ: “Tại sao ngươi biết Thượng cổ...” Chưa nói xong y đã cắ môi không nói nữa.

Sau đó dù cho Hoa Lan nhỏ dụ dỗ thế nào, Xích Lân cũng không nói thêm câu nào nữa.

Nàng chán nản, đành quay về phòng mình, đi tới cửa phòng, đột nhiên cửa phòng Đông Phương Thanh Thương ở đối diện mở ra, hắt lạnh lùng liếc nhìn nàng: “Tại sao bỗng dừng lại có hứng thú với Xích Địa nữ tử?”

Đến giờ Hoa Lan nhỏ cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hắt, nàng đảo mắt sang trái rồi lại sang phải, sau đó xoắn tay: “Chỉ muốn biết phong thái của nữ Chiến thần, sau này kể cho chủ nhân biết thôi.” Nói xong nàng đẩy cửa vào phòng.

Hoa Lan nhỏ biết một cánh cửa không ngăn được tầm mắt Đông Phương Thanh Thương, nhưng không cần mặt đối mặt với hắt cũng khiến nàng dễ chịu hơn nhiều.

Tối đó, Hoa Lan nhỏ lại mơ giấc mơ đã lâu không gặp.

Lần bắt đầu, trong mơ chưa có tiếng người nói, nhưng Hoa Lan nhỏ biết nàng đang nằm mơ, thế là mở lời hỏi: “Cô có phải là Xích Địa nữ tử không?”

Âm thanh xoay chuyển trong bóng tối rất lâu nhưng không nghe thấy tiếng trả lời, lúc Hoa Lan nhỏ sắp bỏ cuộc, tiếng trả lời chợt vang lên trong bóng tối: “Phải.”

Hoa Lan nhỏ lập tức hỏi tiếp: “Rốt cuộc cô muốn ta làm gì?”

“Đông Phương Thanh Thương đang gạt cô.” Xích Địa nữ tử nói, “Hoa Lan nhỏ, rời khỏi cơ thể này đi. Hắt đang gạt cô.”

Lòng Hoa Lan nhỏ lạnh đi, nhưng cuối cùng cho dù nàng hỏi thêm điều gì, Xích Địa nữ tử chỉ nói vồn vện có một câu, hắt đang gạt cô.

Sáng ra tỉnh dậy, toàn thân Hoa Lan nhỏ toát mồ hôi, tóc mai bên tai cũng ướt đầm.

Nàng ngậy người nhìn đầu giường.

Đông Phương Thanh Thương muốn hồi sinh Xích Địa nữ tử, nhưng hẳn nói muốn nàng ở lại. Xích Địa nữ tử không muốn hồi sinh, nhưng trong mơ lại kêu nàng rời khỏi cơ thể này.

Sự tình... hình như trở nên rối rắm phức tạp quá đổi.

Nhưng bất kể thế nào, giữa Đông Phương Thanh Thương và Xích Địa nữ tử phải có một người đang nói dối nàng.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 57

Trong lúc Hoa Lan nhỏ lâm vào cảnh bối rối hết đường xoay sở và không biết nên tin ai, Ma giới chào đón một ngày lễ truyền thống, ngày Thánh giáng, tức ngày Ma Tôn ra đời trong truyền thuyết.

Trong ngày này người của Ma tộc sẽ cúng bái tế tổ, quỳ lạy thánh tượng Ma Tôn, kể kể một năm qua mình đã gây rối cho Thiên giới thế nào, tạo phúc cho bao nhiêu con dân Ma tộc, tương tự như ngày bắt đầu năm mới ở Nhân giới vậy.

Ngày này hàng năm dùng để tế bái Ma Tôn, nhưng hiện giờ vì sự tồn tại của Ma Tôn thật sự mà mọi thứ đều phải kiểm chế.

Đông Phương Thanh Thương đã xây cung điện của mình trên vùng đất Tế điện cũ, bề ngoài cung điện vẫn bừng bừng sát khí đen tuyền, không vì ngày lễ mà có bất kỳ thay đổi nào. Chỉ tấm bia đá đen trước điện vẫn còn treo Khổng Tước thoi đã đủ khiến con dân Ma giới theo lệ cũ tới khấn bái hoảng sợ bỏ đi.

Tuy dấu vết Ma Tôn và Khổng mỹ nhân giao đấu để lại trên con đường trước điện thời gian trước đã được san bằng, nhưng người ở hai bên đường hiển nhiên vẫn chưa hết hoảng sợ.

Trước cửa nhà nào cũng chẳng thấy hi khí đón lễ, người có thể ở hai bên con đường này đều là người ít nhiều có quan hệ với triều đình của Ma giới.

Đông Phương Thanh Thương vừa về bèn xử lý Thừa tướng và Quân sư, một người hiện giờ còn bị treo trên bia đá trước điện, người kia từ đầu đến cuối đóng cửa không ra ngoài.

Còn Ma Tôn đại nhân thì chỉ lo chuyện của mình, không hề quan tâm đến sự vụ thường ngày của Ma giới, cả triều đình cơ hồ tê liệt, người trong Ma đô không ai có tâm tư đi chúc mừng ngày “Ma Tôn ra đời” nữa.

Hoa Lan nhỏ nhìn bầu trời đêm đen sì của Ma đô, lòng thầm cảm thấy người của Ma đô hiện giờ chắc hẳn không thể nhét Ma Tôn vào lại trong bụng mẹ.

Nhưng đáng tiếc Đông Phương Thanh Thương trời sinh trời nuôi, ngay cả mẹ hẳn là ai cũng chả ai biết được, chắc hẳn cũng vậy...

Không dễ gì hẳn mới chết một lần, nhưng lại được người của Ma giới cứu sống...

Trong cung điện của Ma Tôn yên lặng tột độ. Hay phải nói là luôn yên lặng chết chóc như ngày thường. Buổi tối Hoa Lan nhỏ lại mặc áo tắm rửa xong, lúc này tóc ướt đầm không thể đi ngủ, nàng lại cảm thấy gần đây mình thật sự rất bức bối, trong đầu không một khoảnh khắc nào không suy nghĩ về vận mệnh của mình, nhất thời hứng chí bèn ra khỏi cửa vương điện.

Trên bậc thềm cửa, Ma xà đang cuộn mình bên cửa ngủ, thấy Hoa Lan nhỏ đẩy cửa ra, nó ngẩng đầu, khó hiểu nhìn nàng, giống như đang hỏi tối thế này mà nàng muốn làm gì nữa..

Hoa Lan nhỏ kêu Đại Dữu đặt đầu xuống đất, sau đó giẫm lên mặt leo lên lưng nó: “Đại Dữu, người đưa ta bay cao một chút đi hóng gió được không?”

Tuy Đại Dữu cảm thấy yêu cầu này rất kỳ quặc, nhưng cũng không từ chối Hoa Lan nhỏ, thân rắn bay lên, đưa Hoa Lan nhỏ lên phía trên vương

điện.

Đứng trên cao, Hoa Lan nhỏ đưa mắt nhìn ra xa. Lúc này nàng mới thấy trong các thành trấn nhỏ xung quanh vẫn còn người đang ăn mừng ngày lễ. Xa xa từng đóa từng đóa pháo hoa nở rộ, chỗ nàng tuy xa đến mức không thể nghe thấy âm thanh, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng lóe lên đó.

Gió thổi tung mái tóc ước của nàng, Hoa Lan nhỏ nằm bò trên lưng Đại Dữu, dùng hai tay chống đầu lẩm bẩm: “Đẹp thật.”

“Trò tầm thường này cũng vừa mắt à?”

Nghe giọng nói này, Hoa Lan nhỏ ngậy người, quay đầu nhìn lại, thấy Đông Phương Thanh Thương đã đứng trên đuôi Đại Dữu từ lúc nào rồi.

Hoa Lan nhỏ vội ngồi dậy, kéo y phục vì nằm bò nên hơi nhàu nhĩ, sau đó vuốt vuốt mái tóc ước của mình, gặp Đông Phương Thanh Thương trong không trung với mái tóc ước thế này khiến nàng cảm thấy ngại quá...

Nàng liếc hẳn, sau đó nhìn ra xa lẩm bẩm: “Không vừa mắt trò này thì người đứng cao như vậy làm gì?”

“Bốn tọa muốn biết người muốn chơi trò gì?”

Hoa Lan nhỏ ngậy người, bĩu môi: “Ngay dưới mắt người thì ta còn chơi được trò gì. Người là Ma Tôn đại nhân, người ghê gớm như vậy, muốn chơi cũng là người chơi cho ta xem.”

Lời này tuy giấu cợt, nhưng Đông Phương Thanh Thương nghe lại không giận, ngược lại còn cong khóe môi: “Vậy chơi cho người xem đây.”

Nói xong, trong tay hắn cháy lên một ngọn lửa xông thẳng về phía chân trời, nổ tung trong không trung như pháo hoa ở phía đằng xa, có điều khác với pháo hoa lụi tàn trong khoảng khắc, ngọn lửa này xua hết mây mù trên

trời, sau đó gom những đóm sáng trên trời lại với nhau thành hình hai con rồng đỏ!

Hai con rồng lửa khổng lồ sống động như thật, đuổi giết nhau trong không trung phun lửa rít gào, âm thanh hết như rồng gầm trong truyền thuyết ngày xưa.

Hoa Lan nhỏ nhìn bầu trời đêm, miệng khê há quên cả khép lại, nhìn đến xuất thần.

Đông Phương Thanh Thương nhìn nàng, nhìn gương mặt được ánh lửa vẽ ra, bỗng dừng nghĩ tới khoảnh khắc hân tỉnh lại trong hư vô, hẳn tưởng rằng sẽ phiêu bạt trong cảnh sắc đó đến tận cùng của thời gian, nhưng vào lúc đó hẳn đã nhìn thấy tiểu hoa yêu này, gương mặt kiên định, nàng ôm hẳn, vẫn chờ bên cạnh hẳn nói: “Ta sẽ ở đây với người.”

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương khê động.

Hắn búng ngón tay, hai con rồng hòa vào nhau, trong chớp mắt hóa thành phụng hoàng, ngân một tiếng dài, phụng hoàng tung cánh bay lên cao, ngậm lấy viên châu lửa trong không trung, xoay mình lại. Trong chớp mắt bay tới trước mặt Hoa Lan nhỏ, nhưng thân hình nó trở nên nhỏ dần, lúc đáp xuống trước mặt nàng đã nhỏ như con chim bồ câu bình thường, nó đặt viên hỏa châu vào lòng bàn tay nàng, sau đó hóa thành hoa lửa theo gió biến mất. Còn viên hỏa châu trong lòng bàn tay Hoa Lan nhỏ cũng nhanh chóng hóa thành một đóa hoa lan, từ nụ hoa chuyển sang nở rộ, cuối cùng hóa thành tro bụi, tích tắc tản mát trong không trung.

Bầu trời đêm khôi phục vẻ tĩnh lặng, tựa như vừa rồi không hề xảy ra gì cả.

Trong không gian tĩnh lặng, chẳng bao lâu Hoa Lan nhỏ nghe thấy bên dưới truyền tới tiếng kêu kinh ngạc, người của Ma đô cũng nhìn thấy “trò” này của Ma Tôn.

Hoa Lan nhỏ thu tay lại, lòng bàn tay như vẫn còn hơi ấm của hoa lan nở rộ ban nãy.

“Đại ma đầu.” Nàng nói, “Nếu người bằng lòng, chắc người cũng có thể làm tình lang hoàn mỹ nhất thế gian mà chủ nhân ta từng nói.”

Đông Phương Thanh Thương nhướn mày: “Tình lang?” hắc liếc Hoa Lan nhỏ, “Người đang nhục mạ bốn tọa đó à?”

Hoa Lan nhỏ không đáp lời hắc, nàng cúi đầu ngồi rất lâu, trong gió nhẹ thổi qua, từng lọn từng lọn tóc dần chậm chậm biến thành từng sợi tóc tung bay, nàng tựa như hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương đứng thẳng như căn bút: “Đại ma đầu, người nói thật với ta đi, có phải người đang gạt ta điều gì không?”

Mây mù trên trời bị ngọn lửa vừa rồi của Đông Phương Thanh Thương xua tan, nàng và hắc đang ở trên lưng Đại Dữu, tắm mình trong ánh trăng bàng bạc.

Mái tóc bạc của Đông Phương Thanh Thương tung bay, trong đôi mắt đỏ tươi không phân mừng giận: “Không có.”

Hai chữ này vẫn kiên định như giọng điệu thường ngày của hắc, Hoa Lan nhỏ ngược nhìn, trong đôi mắt đen tuyền của nàng phản chiếu mái tóc bạc lấp lánh: “Người nói không có, vậy ta sẽ tin người.”

Lúc này Hoa Lan nhỏ đang ngồi quỳ, Đông Phương Thanh Thương nhìn vào mắt nàng, bỗng nhiên nghĩ rằng, ắt là trên thế gian này không có đôi mắt nữ nhân nào khiến hắc có ấn tượng sâu sắc như của tiểu hoa yêu này.

Bất luận là nhìn nàng vào lúc nào, trong mắt nàng dường như luôn có ánh nước, đáng thương tội nghiệp, khiến người ta thương xót. Lúc đầu hắc cảm thấy chán ghét, vì nàng cũng dùng gương mặt hắc để làm vậy, sau đó trở nên quen dần, đến bây giờ, đôi lúc hắc thực sự cảm thấy nàng đáng

thương. Nhưng nàng lại không đáng thương mãi như vậy, tiểu hoa yêu này
thỉnh thoảng cũng kiên cường, đôi lúc cũng khiến hắc không kiềm nén
nổi...

Rung động.

Ví như khoảnh khắc này đây.

Lúc nàng nói tin hắc.

“Ta biết đại ma đầu người không phải người tốt lành gì.”

Đông Phương Thanh Thương: “...”

Hoa Lan nhỏ cúi đầu, “Ta nói thật với người, người đừng cười ta.” Nàng
nói, “Ta cảm thấy đi với người bao lâu nay, tuy dọc đường chúng ta trở mặt
không biết bao nhiêu lần, nhưng đi đến giờ, tận đáy lòng ta cảm thấy người
sẽ không thật sự hại ta. Bởi vậy hiện giờ tận đáy lòng ta hi vọng người sẽ
không gạt ta, tuy trước đó người làm vô số chuyện ác... Nhưng lần này, đại
ma đầu, người nói không gạt ta, ta sẽ tin người không gạt ta.”

Đông Phương Thanh Thương im lặng nhìn Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ túm tóc, “Tóc khô rồi, ta muốn về ngủ.” Nàng vỗ vỗ đầu
Đại Dữu, ra hiệu cho nó đi xuống.

Lúc Ma xà đáp xuống đất, Hoa Lan nhỏ nhảy xuống đầu nó, Đông
Phương Thanh Thương cũng nhảy xuống khỏi thân nó: “Tiểu hoa yêu.”
Hắc bỗng gọi, “Ở Ma giới người không cần đeo Cốt lan.”

Bỗng nhiên nghe thấy câu này khiến Hoa Lan nhỏ hơi sửng sốt, nàng
quay đầu muốn hỏi hắc tại sao nhưng vừa quay đầu hắc đã biến mất.

Hoa Lan nhỏ nghiêng đầu suy nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra nguyên
cơ. Nhưng khi nằm trên giường, nàng do dự một lúc cuối cùng vẫn nghe lời

Đông Phương Thanh Thương, tháo Cốt lan xuống. Trên giường không có chỗ để, Hoa Lan nhỏ tiện tay đặt Cốt lan dưới gối.

Nàng nhắm mắt, lòng thầm nghĩ mình phải nói chuyện với Xích Địa nữ tử.

Chẳng bao lâu, Hoa Lan nhỏ chìm vào mộng cảnh, trong mơ vẫn tối đen như thường, lần này nàng cảm thấy được phương hướng của mình rất rõ ràng. Hoa Lan nhỏ đi về phía trước trong bóng tối, nhẹ giọng gọi: “Xích Địa nữ tử?”

Bỗng nhiên nàng cảm thấy cổ nhói đau, giống như bị vật gì đó đâm trúng liền bất giác ôm cổ, biết mình thực sự bị vật gì đó đâm nhưng vẫn không thể tỉnh lại, trong mộng có một giọng nói truyền thẳng vào tai nàng.

“Đừng tin hăn.”

Là giọng của Xích Địa nữ tử.

Hoa Lan nhỏ quay đầu tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng, nàng nhìn thấy có một luồng khí dần dần ngưng tụ thành hình ở phía trước, nhưng chỉ là một hình người không có mặt mũi hiện lên trong bóng tối.

“Hoa Lan nhỏ, đừng tin hăn.”

Hôm nay giọng Xích Địa nữ tử rõ ràng hơn bao giờ hết, trong giọng nói lời mờ ẩn giấu sự lo lắng và nôn nóng hơn thường ngày rất nhiều, “Hăn đang gạt cô.”

Hoa Lan nhỏ lắc đầu: “Đông Phương Thanh Thương nói hăn không gạt ta. Ta bằng lòng tin hăn lần này.”

Bóng trắng khẽ lung lay, “Hăn chỉ đang lợi dụng cô thôi.” Xích Địa nữ tử nói, “Vì cô có thể khiến cơ thể này trở nên linh hoạt.”

Hoa Lan nhỏ cứng người, nhớ lại lúc Cốt lan đâm vào cổ tay nàng chảy máu, còn có gương mặt dần dần trở nên giống dung mạo vốn có của mình, Hoa Lan nhỏ gật đầu: “Ta cũng đoán được rồi.” Nàng nói, “Nhưng đại ma đầu nói, hắn muốn ta ở trong cơ thể này thêm một lúc nữa, có thể...hắn muốn cho ta cơ thể này...” Nói đến đây, bản thân Hoa Lan nhỏ cũng không chắc chắn, vì không ai rõ hơn nàng nguyện vọng được tái chiến với Xích Địa nữ tử của Đông Phương Thanh Thương bức thiết đến nhường nào.

“Cô ở trong cơ thể này cuối cùng cũng chỉ hóa thành một dải sinh cơ trong cơ thể thôi.”

Lời này của Xích Địa nữ tử khiến Hoa Lan nhỏ sửng sốt, một lúc sau cũng không hiểu rõ được hàm ý trong đó, cuối cùng, vẫn là Xích Địa nữ tử tự vạch trần: “Hoa Lan nhỏ, xin lỗi, nhưng Đông Phương Thanh Thương thật sự muốn giết cô.”

Lòng Hoa Lan nhỏ đột nhiên lạnh toát, giống như bị Sốc Phong kiếm hóa thành kim châm đâm vào, để lại trăm ngàn lỗ thủng trên người nàng, gió lạnh sột soạt thả sức lùa vào.

Nàng sửng sốt hồi lâu mới ngơ ngác hỏi: “ Nhưng vừa rồi hắn nói với ta là không gạt ta. Ta tin hắn.”

“Lúc chế tạo cơ thể Tức nhường hắn đã gạt cô một lần rồi.”

Hoa Lan nhỏ siết chặt quyền. Nếu trong mơ có thể tái mặt, Hoa Lan nhỏ cảm thấy sắc mặt mình lúc này vô cùng khó coi.

Thật ra Xích Địa nữ tử không biết, đâu phải chỉ lúc chế tạo cơ thể Tức nhường Đông Phương Thanh Thương mới gạt nàng, từ trước đó nữa, lúc hắn nói tìm cho nàng một cơ thể là đã gạt nàng, hắn vốn không định tìm cơ thể cho nàng mà chỉ muốn lấy hồn phách của Xích Địa nữ tử, sau đó luôn tiện nhét cho nàng một cơ thể để nàng tự sinh tự diệt.

Hoa Lan nhỏ lắc đầu: “Ta chưa từng gặp cô, ta cũng không thể tin cô.”

Xích Địa nữ tử im lặng hồi lâu: “Cô đã từng gặp ta rồi.” Nàng ấy nói: “Rất lâu về trước, ta đã từng gặp cô, cô cũng từng gặp ta. Hiện giờ không có thời gian nói kỹ với cô, nếu Đông Phương Thanh Thương thật sự không gạt cô, cô có thể hỏi hản nguyên thần của cô là gì.”

Hoa Lan nhỏ ngây người, thấy bóng trắng trước mắt bắt đầu dần dần mờ đi, dần dần sắp biến mất, chỉ còn lại giọng nói của Xích địa nữ tử yết ớt vang lên trong bóng tối: “Đông Phương Thanh Thương đặt ta trong Cốt lan...”

Nói xong, bóng trắng hoàn toàn biến mất, bóng tối lui dần, Hoa Lan nhỏ bừng mở mắt.

Trước mắt là rèm giường, nàng đang nằm nghiêng.

Cổ âm ỉ truyền tới cảm giác đau nhói, Hoa Lan nhỏ nhíu mày, sờ vào nơi bị đau, ngón tay bỗng có cảm giác ươn ướt, lấy tay ra xem, có một giọt máu trên đầu ngón tay.

Hoa Lan nhỏ lập tức giờ gối lên.

Cốt lan dưới gối vẫn yên lành ở đó, có điều trên Cốt lan có một sợi mây như cây kim, trên đó cũng có vết máu.

Xích Địa nữ tử không gạt nàng.

Đông Phương Thanh Thương thật sự đặt hồn phách Xích Địa nữ tử trong Cốt lan.

Đây có lẽ là một phát hiện không lớn, nhưng nghĩ kỹ lại, Hoa Lan nhỏ cảm thấy lưng toát lớp lớp mồ hôi lạnh.

Sau khi rời khỏi núi Thiên Ân, Đông Phương Thanh Thương tặng Cốt lan cho nàng, đó là vì học được từ chỗ Thiên Ân lang quân, đặt hồn phách trong Cốt lan để bảo quản sao... Sau khi nàng đeo Cốt lan mới dần bắt đầu nằm mơ, lúc đó Đông Phương Thanh Thương tặng Cốt lan cho nàng không phải vì bảo vệ nàng mà vì hắn giấu hồn phách Xích Địa nữ tử trong đấy, để linh hồn của Xích Địa nữ tử và cơ thể của nàng như hình với bóng...

Đông Phương Thanh Thương...

Hoa Lan nhỏ nghiêng rằng, cảm thấy không làm sao không chế được hơi lạnh toát ra từ sống lưng. Trong đầu nàng lặp đi lặp lại lời nói của Xích Địa nữ tử.

“Hắn thật sự muốn giết cô.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 58

Hoa Lan nhỏ không thể nào ngủ được nữa, nàng ngồi trên giường co vào trong góc, ôm gối vùi đầu trong gối.

Cách cuộn mình như vậy khiến nàng cảm thấy an toàn. Đặc biệt là ở nơi xung quanh toàn là khí tức của Đông Phương Thanh Thương.

Nàng cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung, nàng phải liên hệ chuyện nghe được đêm nay với chuyện xảy ra ở thời gian trước rồi sắp xếp lại. Dù rằng chuyện Đông Phương Thanh Thương muốn hại mình khiến Hoa Lan nhỏ đau lòng, nhưng nàng cố gắng không để tâm trí mình bị chuyện này quấy nhiễu.

Nàng nói với bản thân, hẳn làm vậy mới là Đông Phương Thanh Thương thật sự. Nham hiểm, gian trá, lừa gạt và dụ dỗ đều là trò quen thuộc của hắn. Lúc bắt đầu, Đông Phương Thanh Thương đã không hề kiêng dè thể hiện trò này trước mặt nàng, hẳn chính là ma đầu như vậy.

Là nàng sai, trong thời gian tiếp xúc hết ngày này qua ngày khác, nàng đã nghĩ về hắn quá tốt...

Hoa Lan nhỏ đập đầu lên gối để vứt chuyện này đi, không muốn phí thời gian nghĩ tới Đông Phương Thanh Thương nữa, mà suy nghĩ một chuyện khác khiến nàng bị đã kích bội phần...

Nàng phát hiện ra có thể mình không phải là mình như nàng nghĩ...

Trước đó Thiên Ân lang quân từng nói, thật ra hồn phách của nàng rất mạnh mẽ, nàng có thể hòa vào cơ thể Tức nhường này, sau khi Thiên Ân lang quân nói chuyện đó với nàng, mọi thứ lập tức thoát khỏi tầm khống chế, nhưng nàng không có thời gian nghĩ kĩ lại. Tuy nhiên vừa nãy Xích Địa nữ tử lại nói, nàng có thể khiến cơ thể này trở nên linh hoạt...

Nghĩ kĩ lại, có lẽ rất lâu về trước nàng đã thể hiện sự bất thường.

Ví như nàng có thể bám lấy cơ thể Đông Phương Thanh Thương, không sợ uy hiếp của Ma tôn Thượng cổ, ngang ngược chiếm lấy nửa cơ thể hắn, còn thật sự khiến hắn không thể đẩy nàng ra.

Rồi lại ví như lần trước, nàng và Đông Phương Thanh Thương tới núi Côn Luân, hồn phách họ rời khỏi xác trong núi, hắn muốn giết nàng, nàng lấy hạt băng trên tường đánh lên mặt hắn.

Lúc đó nàng là hồn phách nhưng có thể cầm nắm đồ của Nhân gian, cho dù lúc đó tay nàng bị băng đông lạnh đến sắp hỏng, nhưng cuối cùng vẫn khỏi lại.

Nàng là cái gì?

Hoa Lan nhỏ không nghĩ ra, trong kí ức, nàng chẳng qua chỉ là một đoá hoa lan nhỏ được Ty Mệnh tinh quân của Thiên giới nuôi trong vườn hoa.

Lúc chủ nhân vô tâm của nàng khi quá bận rộn còn quên cả tưới nước cho nàng. Có lúc nói chuyện không hợp, còn uy hiếp muốn nhốt nàng cho heo ăn. Chỉ là một loài hoa bé nhỏ tầm thường, lớn dần trong sự đối đãi qua loa như vậy, nàng nào dám cho rằng mình là bảo vật động trời gì...

Nhưng Xích Địa nữ tử lại nói, lúc trước họ đã từng gặp nhau.

Phải biết lúc Thiên Địa chiến thần này chưa biến mất khỏi Tam giới thì thế gian vẫn còn là thời Thượng cổ!

Hoa Lan nhỏ luôn cảm thấy mình là một thiếu nữ, không ngờ nàng đã... già nua đến vậy rồi sao...

Hôm sau, Hoa Lan nhỏ muốn ra ngoài phơi nắng, lúc đẩy cửa ra, vừa khéo chạm mặt Đông Phương Thanh Thương. Suốt đêm nàng ngủ không ngon, tinh thần vốn uể oải, nhưng khoảng khắc nhìn thấy hắt lại như bị đâm một cái, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực.

Hoa Lan nhỏ không muốn hắt nhìn thấy ân tình, nhưng một mối trên gương mặt lại không tài nào che giấu được.

Đông Phương Thanh Thương đảo mắt qua cổ tay nàng, không thấy bóng dáng Cốt Lan, lúc này ánh mắt mới dừng trên mặt Hoa Lan nhỏ: “Tối qua người gặp mà à?”

Nàng đâu chỉ tối qua mới gặp ma, mấy hôm nay hầu như đêm nào cũng gặp ma...

Nhưng lời này nàng không thể cho hắt biết.

Nàng cảm thấy hiện giờ tâm trạng mình không ổn lắm, trong lòng nàng nói với bản thân một vạn lần là phải bình tĩnh, nhìn thấy Đông Phương Thanh Thương phải vờ như không có chuyện gì, phải như bình thường, nhưng vừa nghĩ tới câu “Đông Phương Thanh Thương thật sự muốn giết cô,” lòng nàng lại không nén nổi lạnh lẽo đau đớn, không nén nổi uất ức không cam.

Kìm nén một hồi lâu, Hoa Lan nhỏ dời mắt đi không nhìn Đông Phương Thanh Thương nữa, cúi đầu mới miễn cưỡng mới giữ được bình tĩnh nói: “Đại ma đầu, lúc trước người kêu ta ở lại bên cạnh người...” Nàng khựng lại, nhớ đến tâm trạng mình khi nghe Đông Phương Thanh Thương nói câu đó, chỉ cảm thấy vừa mĩa mai vừa đau đớn. Ngoài việc muốn tát mình lúc đó mấy cái, nàng cũng muốn tát hắt mấy cái.

Tên lửa đảo này...

Hoa Lan nhỏ hít một hơi: “Nếu ta nói ta không muốn ở bên cạnh người, ta muốn về Thiên giới, muốn người giúp ta tìm một cơ thể... Vậy người có tìm cho ta không?”

Đông Phương Thanh Thương không đáp, Hoa Lan nhỏ chờ một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn, thấy hấn chớp mắt, tựa như thu lại cảm xúc gì đó, lạnh mặt trở lại như thường ngày, sau đó lạnh lùng nói: “Không tìm.”

Lòng Hoa Lan nhỏ cuống lên, có hơi không nén được cảm xúc: “Tại sao không tìm, chẳng phải người đã nói với ta vậy sao. Tại sao bây giờ không làm nữa?”

Đông Phương Thanh Thương không đáp, chỉ hỏi ngược lại “Tại sao người nhất định phải về Thiên giới?”

Hoa Lan nhỏ ghen lời, lại quay đầu đi: “Là muốn về tìm chủ nhân ta.”

Lại là chủ nhân!

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương sầm xuống, nhìn Hoa Lan nhỏ một lúc, tiếp đó khoanh tay, vẻ mặt cao ngạo: “Ty Mệnh tinh quân chứ gì, bốn tọa bắt hấn về là xong.”

Hoa Lan nhỏ lập tức nhảy lên như một con mèo bị giậm phải đuôi: “Người dám.”

Nàng cau mày quắc mắt, tựa như muốn nhảy lên cắn hấn.

Nhìn dáng vẻ bảo vệ người khác của Hoa Lan nhỏ, Đông Phương Thanh Thương chỉ cảm thấy trong lòng bùng cháy lên một ngọn lửa, hấn nheo mắt nguy hiểm, giọng điệu khó phân mừng giận: “Ô? Người cảm thấy bốn tọa không dám à?”

Đi chung với hắn bao lâu nay, đương nhiên Hoa Lan nhỏ biết không có chuyện gì Đại ma đầu này không dám làm.

Nàng nghiêng rằng, cuối cùng cũng nén cơn giận xuống. Nàng biết, không thể để Ma Tôn đánh lên Thiên giới vào lúc này...

Hoa Lan nhỏ cúi đầu nói: “Tóm lại, người muốn ta ở lại... bên cạnh người chứ gì?” Ở trong cơ thể này, giống như Xích Địa nữ tử nói, biến thành một dải sinh cơ trong cơ thể, sau đó tan biến khỏi thế gian.

Đông Phương Thanh Thương gật đầu: “Không sai.”

Uất ức và lửa giận trong lòng cuộn cuộn dâng trào, nhưng lập tức bị Hoa Lan nhỏ đè xuống, trong khoảnh khắc này nàng cảm thấy mặt mình nóng ran.

Hoa Lan nhỏ siết chặt quyền một lúc, sau đó quay đầu đi, giọng nói để lại sau khi vút đi cơn giận hiển nhiên trở nên trầm thấp lạnh nhạt: “Ta ra ngoài phơi nắng.”

Đông Phương Thanh Thương không cản nàng, nhìn Hoa Lan nhỏ đi xa, hắn sa sầm mặt, dường như cũng có cơn giận gì đó không thể nói ra, chỉ hừ lạnh rồi đi về phía đại điện. Hắn còn rất nhiều chuyện phải xử lý, sóng ngầm cuộn cuộn dưới vẻ ngoài bình lặng của Ma giới, Thù tướng Thương Khuyết đóng cửa không ra ngoài, còn có Khổng Tước bị treo lên bia đá bên ngoài, lão đang mưu tính điều gì, không phải hắn không biết.

Ty Mệnh tinh quân gì đó...

Bước chân Đông Phương Thanh Thương khựng lại, trong đôi mắt đỏ tươi âm ỉ hiện lên sát khí.

Hoa Lan nhỏ ra khỏi cung điện đá đen, hậm hực giậm lên đầu Đại Dữu, ngồi lên đầu nó nói: “Ta muốn tới quán rượu!”

Ma xà thè lưỡi, dĩ nhiên nó cảm thấy nghi hoặc, Hoa Lan nhỏ đánh lên đầu nó: “Ngay cả người cũng muốn chống đối với ta phải không!” Hống hách đến mức khiến người ta không thể tưởng tượng ra nỗi đáng sợ hãi của nàng khi lần đầu nhìn thấy nó.

Đại Dữu bị đánh nhưng không có đau, có điều bị mắng nên uất ức, nó chở Hoa Lan nhỏ tới phường rượu trong phố chợ.

Đến phường rượu, Hoa Lan nhỏ vừa xuống khỏi lưng Đại Dữu, người trong quán rượu đều nổi đuôi chạy mất, ngay cả ông chủ và tiểu nhị cũng trốn không dám nhìn nàng.

Hoa Lan nhỏ thấy vậy, lòng càng giận dữ. Nhớ lại lúc xưa ở Thiên giới dù sao nàng cũng là một chậu hoa lan ai thấy cũng yêu, bây giờ đến đây lại bị Đông Phương Thanh Thương biến thành kẻ ma thấy cũng sợ.

Đông Phương Thanh Thương không chỉ muốn lấy mạng nàng mà còn hủy hết thanh danh của nàng!

Hoa Lan nhỏ càng nghĩ càng thấy nghĩ không thông, đập bàn kêu người đem hai bình rượu, ban đầu đều cầm ly rót, sau đó cảm thấy ly nhỏ bèn cầm bình uống, sau đó nữa cảm thấy bình nhỏ bèn ôm vò uống, ôm vò rượu còn to hơn cả đầu nàng ừng ực nốc vào bụng.

Đầu của Đại Dữu quá lớn nên ở bên ngoài không vào trong cửa được, nó áp mặt lên cửa nhìn, sau đó thò đuôi vào trong len lén chọc lên lưng Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ hất đuôi nó ra: “Đi đi! Mi cũng cùng một giuộc với Đại ma đầu, mi tránh xa ta ra!”

Đại Dữu rụt đuôi, cuộn mình ở cửa, gác đầu lên bực cửa lo lắng nhìn nàng.

Hoa Lan nhỏ uống đợt rượu đầu tiên đến no, nắc một cái đặt vò rượu xuống, đầu bắt đầu hơi choáng váng. Nàng hậm hực mắng: “Đại ma đầu khốn kiếp! Đại ma đầu khiến người ta bực bội! Đồ đáng ghét! Đồ vô lại!”

Nàng kích động mắng không ngừng, ném vò rượu xuống đất, lại kêu tiểu nhị đang sợ hãi run cầm cập ôm lên một vò nữa. Nàng mở nắp, nhưng lần này tay mềm nhũn không ôm nổi vò rượu, bèn cầm mặt vào vò rượu, uống đến khi nàng không uống được nữa.

Sau đó chùi mép, lại chỉ lên xà nhà mắng: “Người là đồ khốn kiếp! Lòng lang dạ sói! Không tim không phổi!”

Nhìn thấy nàng như vậy, Ma xà ở cửa cũng sợ hãi rụt về phía sau.

Hoa Lan nhỏ vừa tức Đông Phương Thanh Thương bạc tình bạc nghĩa với mình, vừa giận mình không nghĩ ra cách phản kháng hẳn, nàng rót rượu vào chén, rót một nửa đổ một nửa, y phục trên người đã ướt đầm, sau đó bưng ly rượu mặt kệ vò rượu có rơi xuống đất không. Cuối cùng phát hiện rượu trên bàn hết sạch, Hoa Lan nhỏ cũng không gọi tiểu nhị nữa, tự mình xiêu vẹo đi vào hầm rượu, vừa đi vừa lăm bắm, nhưng đã không ai nghe rõ nàng lăm bắm gì...

Đại Dữu chặn ở cửa, không nhìn thấy Hoa Lan nhỏ, nó thầm sốt ruột, đang định quay về tìm Đông Phương Thanh Thương, nhưng vừa quay đầu, phát hiện Ma Tôn đã sa sầm mặt đứng ngoài quán rượu.

Sự xuất hiện của Ma Tôn lập tức đem tới cho quán rượu áp lực cực lớn.

Nhưng hẳn không nhìn ai hết, chỉ theo bước Hoa Lan nhỏ đi vào hầm rượu.

Hầm rượu tối om như ban đêm, lúc Đông Phương Thanh Thương nhìn thấy Hoa Lan nhỏ, nàng đang cầm mặt vào lu rượu, nửa người bò vào

trong, trong lu rượu còn có bọt khí ùng ục nổi lên, hần thấy vậy khẽ ngậy người, chân thoáng bước nhanh về phía trước, kéo người nàng ra ngoài.

Mặt Hoa Lan nhỏ đỏ bừng, toàn thân ướt đầm, tóc vắt lên mặt.

Rượu khiến Hoa Lan nhỏ không mở mắt nổi, Đông Phương Thanh Thương thối lên mặt nàng, mặt nàng lập tức sạch sẽ, có điều mùi rượu toàn thân vẫn không tan hết.

Hần khinh bỉ nói: “Người muốn biến thành viên cơm rượu à?”

Hoa Lan nhỏ hất đầu không chịu đáp, thân hình ngã về phía trước, nhào vào lòng Đông Phương Thanh Thương.

Cơ thể trong lòng mềm mại, đã không còn cảm giác cứng đờ của đất sét, không ai ngờ rằng nàng được nặn từ mấy viên đất sét... Cơ thể này được nàng nặn rất khéo, lồi đúng chỗ lõm đúng nơi vô cùng thú vị, vô cùng mê hoặc, ngay cả hần...

Người trong lòng bỗng nhiên cọ cọ vào ngực hần, sau đó thành linh nhảy lên, đầu va vào cằm hần.

Hần không kêu đau, nhưng Hoa Lan nhỏ hai tay ôm đầu khóc òa lên: “Đau chết được... Hu hu...”

Đông Phương Thanh Thương: “...”

Hoa Lan nhỏ ôm đầu ngồi xồm xuống, khóc rất đau lòng.

Đông Phương Thanh Thương hít một hơi nói: “Đứng lên.”

“Móp rồi...”

Đông Phương Thanh Thương thoáng im lặng rồi bất chợt khom xuống, không khách sáo kéo bàn tay đang ôm đầu của nàng ra, nhưng lực trên tay

không mạnh vì không thấy Hoa Lan nhỏ kêu đau, hần nhìn lên đỉnh đầu nàng, hỏi: “Ở đâu?”

Hoa Lan nhỏ khóc một lúc, mãi đến khi hần mất kiên nhẫn hỏi lần thứ hai, nàng mới chỉ vào ngực mình: “Tim móp rồi. Đau chết được...”

Đông Phương Thanh Thương liền nhướn mày: “Người đang mượn rượu phát điên đó à?”

Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu, đôi mắt ươn ướt treo những hạt lệ lấp lánh nhìn hần. Đông Phương Thanh Thương ngây người trước ánh mắt này, đột nhiên nhớ lại ánh trăng tuyệt đẹp tối qua in trong mắt nàng, tối qua nàng cũng nhìn hần như vậy, giống như trong mắt nàng chỉ có hình bóng hần, nàng nói nàng tin hần.

Trên thế gian này chưa có kẻ ngốc nào nói với hần rằng tin hần.

Nhưng kẻ ngốc này đã nói như vậy, mà dường như trong khoảnh khắc đó hần cũng biến thành kẻ ngốc, bỗng nhiên mềm lòng một cách chưa từng có.

Còn hiện giờ, kẻ ngốc này không nói với hần lời nào, chỉ dùng ánh mắt này nhìn hần, mà hần phát hiện ra mình lại mềm lòng như một kẻ ngốc. Đông Phương Thanh Thương thu lại giọng điệu lạnh lùng, dịu dàng nói: “Người uống say rồi, theo ta về nhà.”

Hoa Lan nhỏ bĩu môi, cứng đầu nhìn hần như một đứa trẻ: “Ta không theo người về đâu.”

“Tại sao?”

Nàng nước nở, nước mắt rơi xuống như những hạt châu: “Vì người gạt ta, người không phải là người tốt, người muốn hại ta.”

Đông Phương Thanh Thương nheo mắt: “Ai nói với người?”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 59

Hoa Lan nhỏ không trả lời câu hỏi bằng giọng điệu lạnh lẽo này của Đông Phương Thanh Thương, hai tay nàng ôm mặt, tiếng khóc và tiếng nói nhập nhằng truyền qua kẽ tay.

Đông Phương Thanh Thương nhìn Hoa Lan nhỏ, mọi tính toán và kế hoạch trong lòng nhất thời trở nên mơ hồ, hẳn không thể nghĩ kỹ càng chuyện gì nữa, định tạm thời gác lại chuyện này, chộp lấy cánh tay Hoa Lan nhỏ, kéo nàng đứng dậy: “ Theo ta về trước đã.”

Hoa Lan nhỏ vùng tay, chỉ nghe một tiếng “bốp” giòn dã, nàng không hề do dự hất tay hẳn ra.

Đông Phương Thanh Thương sửng sốt. Hẳn sống bao lâu nay, đây là lần đầu tiên bị người ta hất tay ra như vậy, nhưng kỳ lạ là trong lòng hẳn lại không nổi giận... Càng kỳ quái hơn là, dù bị hất ra nhưng hẳn lại đặt tay lên cánh tay nàng, kiên nhẫn nói: “Đừng làm mình làm mẩy.”

Nói xong câu này, Đông Phương Thanh Thương cứng đờ như ngây ngốc vì những lời mình nói.

Lẽ nào Ma tôn hẳn gặp ma? Một tiểu yêu hoa nhỏ nhoi, lúc hất tay hẳn ra đã phải chuẩn bị chết rồi. Nhưng hẳn vẫn còn tốt tính nói với nàng: “Đừng làm mình làm mẩy”?

Lẽ nào hẳn đang... dỗ dành nàng?

Ý thức được điều này, Đông Phương Thanh Thương chưa từng sợ hãi điều gì thật sự ngây ngốc...

Hầm rượu yên tĩnh cực độ, mùi rượu quanh quẩn đầu mũi khiến người ta càng ngửi càng say. Cả căn phòng dưới đất này chỉ có thể nghe thấy tiếng khóc của Hoa Lan nhỏ. Cơ thể nàng run rẩy vì khóc lóc, đôi lúc vì không thở được mà hít hà mấy hơi, trông rất thảm thật.

Hai người cứ ở vậy trong hầm rượu một lúc lâu, cuối cùng, Đông Phương Thanh Thương cảm thấy tiếp tục như vậy thật sự quá ngu ngốc, hăn đứng dậy, định dứt khoát dùng pháp lực khiêng Hoa Lan nhỏ đi, nhưng lúc hăn đứng dậy, tay áo dài của hăn bị một bàn tay kéo chặt.

Lực đạo mạnh đến mức khiến vạt áo trên vai hăn trượt xuống dưới, lộ ra xương đòn.

Đông Phương Thanh Thương cúi đầu nhìn xuống, hai mắt Hoa Lan nhỏ đã sưng húp, như một con thỏ nhỏ đáng thương nhìn hăn.

Đông Phương Thanh Thương cảm thấy lòng mình bất lực khôn xiết: “Lại sao nữa?”

Hoa Lan nhỏ bĩu môi, miệng mở ra lại là tiếng khóc: “Người phải chịu trách nhiệm với ta.”

Câu này nghe ra hình như có chỗ nào không đúng... Hăn nhìn nàng: “Bốn tóa phải chịu trách nhiệm gì với người?”

“Người chiếm cơ thể ta!”

“...” Đông Phương Thanh Thương im lặng hồi lâu rồi nói, “Chuyện đó đã qua lâu rồi.”

“Người khiến tất cả mọi người đều ghét ta, sợ ta, ngay cả khi ta đến uống rượu họ cũng tránh xa ta.” Hoa Lan nhỏ vừa khóc vừa nói: “Lúc trước ta ở Thiên giới không phải như vậy, hu hu...”

Đông Phương Thanh Thương nhướn mày, “Nếu người muốn vậy, chút nữa bốn tọa sẽ kêu họ quỳ trước mặt người, nhìn người uống rượu là được.”

Hoa Lan nhỏ chỉ lo nói phần mình nào có nghe hẳn nói gì đâu, lại khóc lóc chỉ trích: “Người ăn hiếp ta.”

“Bây giờ không có.”

“Người còn gạt ta nữa.”

“Bốn tọa gạt người điều gì.”

“Người muốn ta ở bên cạnh người.”

“Không sai.”

“Người nói người yêu ta.”

Hắn khựng lại, ánh mắt nhìn lu rượu lớn bên cạnh, không nhìn thẳng vào mắt nàng: “Đó là người tự đoán thôi.”

Hoa Lan nhỏ cắn môi, nhìn hắn hồi lâu, sau đó giống như thật sự quá giận, kéo tay áo hắn mượn lực đứng dậy, nhưng cơ thể mất thăng bằng, chúi đầu vào ngực hắn.

Đông Phương Thanh Thương chưa kịp làm gì, nàng đã tự chống lên ngực hắn, ôm cổ hắn hậm hực mắng: “Sao người lại xấu xa như vậy! Sao người có thể lợi dụng chuyện này để gạt ta?”

“Bốn tọa không gạt người, chỉ giấu giếm...”

Vừa rồi nàng kéo áo hắn, bây giờ cản lên người hắn.

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương co lại, nhưng người vẫn đứng yên.

Rằng Hoa Lan nhỏ vốn không bén, giờ uống rượu nên càng mềm nhũn không có sức, cản như vậy đối với Đông Phương Thanh Thương giống hôn hay liếm hơn, không hề mang lại cho hắn cảm giác đau đớn, ngược lại còn mềm mềm nhột nhột, khiến hắn bất giác cảm thấy nơi bị nàng cản giống như đốt lên một ngọn lửa, chậm rãi từ tốn nhưng không cách nào chặn lại được, đốt vào tận tim hắn.

Không thể chống đỡ, mạnh mẽ hơn hết thấy tất cả công kích hắn gặp phải trong đời.

Hoa Lan nhỏ nào biết cảm nhận của Đông Phương Thanh Thương lúc này, nàng gặm cắn xương đòn của hắn như một con thỏ nhỏ ăn cỏ, giống như mình đã dùng hết tất cả sức lực toàn thân.

Cuối cùng, bên tai nàng khẽ khàng truyền tới một câu: “Tiểu hoa yêu, người đang dụ dỗ bốn tọa ở đây đó à? Hửm?” Giọng nói khàn khàn trầm ấm mà thường ngày chưa bao giờ nàng nghe được.

“Người là đồ xấu xa.” Hoa Lan nhỏ muốn nói nên không cong sức cản nữa, nàng áp mặt lên cổ hắn thì ào, “Đồ xấu xa...”

Hơi thở dịu nhẹ mang theo hương rượu phả lên cổ hắn, Đông Phương Thanh Thương cúi đầu nhìn nàng, Hoa Lan nhỏ đặt tay sau gáy, xuyên qua mái tóc bạc, ôm lấy đầu hắn, đôi mắt say rượu mơ màng. Màu sắc trên môi nàng dưới ánh nến tờ mờ trên tường trong hầm rượu dường như kiều diễm thêm gấp bội phần.

Đông Phương Thanh Thương nhìn thấy bóng mình trong đôi mắt đen của Hoa Lan nhỏ, hắn phát hiện ánh mắt mình không thể khống chế mà trở

nên rất dối dịu dàng.

“Đồ lừa đảo...” Hoa Lan nhỏ nói, “Người không biết là lúc người nói vậy, ta vui đến mức nào đâu... Vui đến mức...khiến bản thân ta...cũng không thể nào tha thứ cho mình.”

Ánh sáng trong mắt Đông Phương Thanh Thương sầm xuống, môi Hoa Lan nhỏ áp lên môi hăn lẩm bẩm: “Nhưng người lại gạt ta.”

Đông Phương Thanh Thương cảm thấy giọt lệ lấp lánh trong mắt Hoa Lan nhỏ vẫn vương hơi ấm, rơi trên bờ môi nàng, sau đó từ môi nàng chảy vào miệng hăn.

Mặn, đắng, chát.

Mùi vị không ngon chút nào. Hăn nhú mày.

Hăn cảm thấy hình như hăn không thích trên mặt tiểu hoa yêu này xuất hiện thứ như vậy.

“Sao người có thể như thế chứ...” Nước mắt Hoa Lan nhỏ vẫn tí tách rơi, thật ra nàng đã không đứng vững nữa, nhưng môi vẫn áp trên môi Đông Phương Thanh Thương, vì say nên Hoa Lan nhỏ không biết sau lưng nàng có một đôi tay đang lằng lằng ôm mình, hay có lẽ... ngay cả bản thân Đông Phương Thanh Thương cũng không ý thức được...

“Ta đã yêu người rồi, sao người vẫn có thể đối xử với ta như vậy...”

Nàng uất ức vô cùng, nhưng lời chưa nói hết, tất cả âm thanh đã bị nhấn chìm vào miệng một người khác.

Không phải tiếp xúc, không phải lướt qua rồi thôi, không dịu dàng triền miên mà tràn ngập mùi vị chiếm hữu, xâm lược của Đông Phương Thanh Thương.

Công thành chiếm đất, đốt phá cướp bóc, không để lại cho Hoa Lan nhỏ đường lui.

Thậm chí giống như muốn cướp đoạt quyền hít thở của nàng. Xâm nhập thật sâu, thật sâu, không cho phép nàng từ chối, không cho phép nàng vùng vẫy.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 60

Nụ hôn này dường như một khi đã bắt đầu sẽ không thể ngừng lại, Đông Phương Thanh Thương hoàn toàn làm chủ, nhưng Hoa Lan nhỏ lại là một bông hoa không an phận.

Khi hân tậm ngừng công kích thì nàng nhón chân, không cho hân rời khỏi, nàng theo cách của mình, găm cắn hân bừa bãi không chút kiêng dè, lúc thì cắn môi hân, lúc thì đòi lưỡi hân, cuối cùng cắn luôn lưỡi mình, Hoa Lan nhỏ vẫn biết đau, nàng hự một tiếng rồi giống trống rút lui.

Nàng muốn lui về phía sau, nhưng Đông Phương Thanh Thương nào có thể dung thứ cho “kẻ địch” khiêu khích mình rút đi, hân ôm chặt nàng, cố định đầu nàng, không cho nàng xê dịch mảy may. Hoa Lan nhỏ muốn lui về phía sau, nhưng nàng lui một bước, hân bèn tiến một bước, từng bước từng bước như vậy, cuối cùng lưng của Hoa Lan nhỏ bị áp vào vách tường thô ráp của hầm rượu.

Không còn đường lui nữa.

Khóe mắt Hoa Lan nhỏ ngân ngấn nước, Đông Phương Thanh Thương ngửi được mùi nước mắt, sau đó hân giống như hoàn toàn thả lỏng, buông chậm tiết tấu, liếm láp vết thương của Hoa Lan nhỏ, dùng pháp lực khép kín miệng vết thương, ngăn lại đau đớn của nàng, nụ hôn lúc đầu tựa như xâm lược, ban này lại giống như báo thù, đến phút cuối cùng lại dịu dàng quá đổi.

Họ chậm rãi từ tốn thưởng thức mùi vị của nhau.

Mùi máu của Hoa Lan nhỏ dần dần tan biến trong hương rượu, cuối cùng mùi rượu xâm chiếm tất cả cảm quan của hai người, dường như trở nên ngọt ngào, khiến người ta không thể ngừng lại mà muốn tiếp tục thưởng thức.

Khí tức của Đông Phương Thanh thương vẫn vút bên cạnh Hoa Lan nhỏ. Nàng cảm thấy thế giới bắt đầu dần dần trở nên mơ hồ, nụ hôn của hắn chậm chậm khuấy đảo thế giới của nàng.

Giống như lúc ban đầu khi Đông Phương Thanh Thương xuất hiện trong cuộc đời nàng, không hề khách sáo chen vào cuộc đời nàng, sau đó đảo loạn cuộc sống bình lặng của nàng, lật tung thế giới luôn hài hòa ngập tràn ánh nắng của nàng.

Hắn cứ như thuốc độc, rõ ràng hắn khiến nàng trở nên quen thuộc với máu tanh và chém giết, lừa dối và phản bội, nhưng nàng vẫn nghiện hắn.

Yêu hắn.

“Đại ma đầu...” Hoa Lan nhỏ lẩm bẩm thành tiếng, “Đồ xấu xa”.

Đông Phương Thanh thương hoàn toàn không thể đánh trả tiếng mắng này. Hắn biết, hắn chính là một kẻ xấu xa. Nhưng hắn cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn muốn trở nên tốt hơn một chút trước mặt nàng.

Ít ra để nàng tưởng hắn là tốt.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy ý thức của mình dường như đã thoát ly đến một thế giới khác, nàng dần dần nhắm mắt, sau đó ngất đi.

Đông Phương Thanh Thương một lần nữa khống chế cảm xúc của mình, lúc dừng lại, Hoa Lan nhỏ trong lòng hắn đã hoàn toàn mất hết ý thức,

mềm nhũn.

Hắn nhìn gương mặt yên ngủ của nàng, màu sắc trên cánh môi tươi hồng, Đông Phương ThanhThương thoáng im lặng. Hắn giống như uống say, trong miệng vẫn còn vương hương rượu, tựa như hòa thành một thể với khí tức trong hãm rượu, khiến người ta say đắm.

Hắn cảm thấy mình hình như... phát điên rồi.

Hắn chưa bao giờ quên mục đích ban đầu chế tạo cơ thể này là gì, nếu không phải do Hoa Lan nhỏ quấy rối, cơ thể này hiện giờ phải là một nam nhân hoàn chỉnh, là đối thủ của hắn.

Nhưng bây giờ lại hắn lại đang làm gì cơ thể này đây?

Không khống chế được xao động trong nội tâm, không đè nén được dục vọng trong lòng. Cơ thể hắn bị kích động như những thiếu niên người phạm mà thường ngày hắn xem thường. Nhưng điều khiến Đông Phương ThanhThương không thể lý giải bản thân nhất là... hắn cảm thấy mình làm như vậy... rất khá.

Đúng thật là...

Gặp ma rồi.

Đông Phương Thanh Thương nhìn Hoa Lan nhỏ một lúc, sau đó vòng qua eo ôm nàng lên, vốn định vô thức vác nàng lên vai, nhưng đột nhiên nhớ lại những lần trước, lúc nàng bị hắn vác trên vai hình như không thoải mái lắm, động tác của Đông Phương Thanh Thương bỗng nhiên khựng lại, sau đó cánh tay khẽ dùng sức, một tay xuyên qua tóc Hoa Lan nhỏ, ôm lấy lưng nàng, một tay xuyên qua gối, ôm nàng lên.

Sải bước ra khỏi hãm rượu.

Ông chủ và tiểu nhị quán rượu vẫn còn ngồi xồm sau quầy run cầm cập, lúc Đông Phương Thanh Thương đi ngang qua quầy, bước chân khễ khựng lại, sau đó quay đầu nhìn ông chủ và tiểu nhị, hai người bị nhìn thấy giống như bị kim châm, lập tức rụt đầu chui xuống dưới quầy, cứ như hận đời này không thể biến thành một con kiến.

Đông Phương Thanh Thương nói: “Rượu ủ khá lắm.” Giọng hẩn khó phân mừng giận, khiến người ta không biết hẩn thật sự đang khen hay đang nói ngược, dù sao cũng chẳng ai đoán được tính khí của Ma Tôn.

Ông chủ và tiểu nhị run rẩy không dám đáp lời.

Hẩn lại nói: “Chút nữa khiêng hết tới vương điện của bốn tọa.” Nói xong cất bước đi ra khỏi cửa quán rượu, giẫm lên đầu Đại Dữu, để Đại Dữu đưa họ về vương điện.

Mãi đến khi Đông Phương Thanh Thương đi một lúc lâu, tiểu nhị và ông chủ vẫn còn mơ hồ, ý là... thật sự thích rượu của họ sao?

Lúc này, không ai nhìn thấy Ma Tôn ngồi trên lưng Đại Dữu đang liếm môi.

Hoa Lan nhỏ hôn mê mãi đến sáng hôm sau mới tỉnh. Ngủ một giấc yên lành nhất trong thời gian dài vừa qua, nàng cảm thấy sáng nay thật sự tràn đầy tinh thần, nằm trên giường vươn vai, nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng.

Tất cả đẹp đẽ như lúc nàng vẫn còn ở Thiên giới.

Mở mắt ra là có chủ nhân bên cạnh, ánh nắng hòa với những giọt nước trong suốt rửa sạch một đêm say ngủ của nàng.

Hoa Lan nhỏ ngáp xong ngồi dậy, sau đó phát hiện...

“Hả?”

Sao nàng... chỉ mặc một cái yếm ngủ vậy...

Hoa Lan nhỏ túm dây yếm sưng sốt lâu rất lâu, sau đó nhớ kỹ lại, ký ức tối qua tựa như một cánh cửa chậm chậm bị đẩy ra, những cảnh tượng màu sắc sặc sỡ, còn có những âm thanh kỳ quái lạ lùng, hết như một con ngựa hoang phi vào trong cánh cửa ký ức mở toang của nàng.

Vẻ mặt Hoa Lan nhỏ như bị vạ con ngựa đạp qua, hoàn toàn cứng đờ, sau đó không biết phải làm sao...

Hôm... hôm qua hình như nàng nói gì đó ghê gớm với Đông Phương Thanh Thương, sau đó làm chuyện gì đó rất ghê gớm...

Nàng...

Hoa Lan nhỏ túm tóc mình, cơ hồ phát điên: “Trời ạ, hôm qua... mình... rốt cuộc mình đã làm gì vậy... Sao mình lại...” Đầu nàng bắt đầu ong ong...

Nàng nói với Đông Phương Thanh Thương: “Ta đã yêu người rồi, sao người vẫn đối xử với ta như vậy...”

Nàng đã yêu hẳn rồi!

Trời ạ, Hoa Lan nhỏ ôm ngực mình, há miệng muốn điều chỉnh hơi thở, nhưng vừa há miệng, vừa hít thở lại như người được hơi thở của Đông Phương Thanh Thương, trong ngực, trong mũi toàn là mùi vị của nụ hôn mà hẳn trao cho nàng.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình không gượng nổi nữa, nàng ngã về phía sau nằm lên giường.

Nàng bày tỏ với hắn, hắn hôn nàng, sau đó hôm nay nàng chỉ mặc một chiếc yếm nằm trên giường...

Xem ra nàng đã...

Suy nghĩ của Hoa Lan nhỏ hoàn toàn hỗn loạn, đầu nhói đau từng cơn, một lúc thật lâu sau nàng cũng không thể tỉnh táo lại, mãi đến khi nghe thấy cửa phòng phát ra “két”, Đông Phương Thanh Thương bước vào.

Hoa Lan nhỏ nhìn ra cửa, sau đó cả người lập tức có tinh thần.

Nàng ôm chần cuộn mình vào trong góc.

Đông Phương Thanh Thương vừa bước vào thấy Hoa Lan nhỏ giống như một tiểu nương tử bị ăn hiếp, run rẩy co mình trong góc giường, nàng kéo chăn, vẻ mặt vừa uất ức vừa hoảng hốt vừa sợ hãi.

Hắn còn chưa nói gì cả, khóe mắt Hoa Lan nhỏ đã tích tụ đầy nước mắt.

Đông Phương Thanh Thương lên tiếng, giọng bất lực đến mức ngay cả hắn cũng thất bất ngờ: “Sao? Lại sao nữa?”

“Xấu xa!” Nước mắt nàng từ trên má chảy xuống, “Người tự nói đi, người đã làm gì ta rồi! Người!” Hoa Lan nhỏ cắn môi, đáng vẻ xấu hổ muốn chết, nhưng lời mắng ra lại mềm nhũn không có sức, “Xấu xa!”

Đông Phương Thanh Thương nhướng mày, trong phút chốc hiểu ngay nàng đã hiểu lầm điều gì. Hắn lạnh nhạt nói: “Bốn tóa xưa nay vốn không phải là người tốt, người biết mà.”

Hắn nói vậy khiến sắc mặt Hoa Lan nhỏ xanh ngắt, nước mắt rơi càng nhanh hơn.

Thấy Hoa Lan nhỏ khóc như vậy, Đông Phương Thanh Thương lập tức không còn tâm tư trêu chọc nàng nữa, chau mày chỉ sang bên cạnh: “Hôm

qua làm người tốt một lần người lại hiểu lầm bốn tọa như vậy đó sao?”

Theo hương tay hắt chỉ là một đồng y phục trên mặt đất, bên trên tỏa ra mùi rượu kỳ dị, qua một đêm hương thơm đã hoàn toàn mất hết, biến thành mùi rượu hôi. Hoa Lan nhỏ nhìn thoáng qua, sau đó im lặng.

Nàng sờ lên người mình, cảm thấy đúng là không có gì khác thường, sau đó chùi nước mắt. Khôi phục lại vẻ bình thường, nàng lẩm bẩm mấy câu: “Cũng đâu có hiểu lầm người, người nhân lúc người ta uống say...”

Nhắc đến chuyện này, không khí trong phòng thoáng im lặng một cách kỳ dị.

Sau đó Hoa Lan nhỏ đỏ mặt cúi đầu, vùi mặt xuống.

“Tiểu hoa yêu.” Sau thoáng im lặng ngẩn ngui, Đông Phương Thanh Thương lạnh nhạt lên tiếng, “Chờ đợi bốn tọa hồi đáp tình cảm của người là một chuyện rất hư ảo. Ngay cả ta cũng không tin.”

Hoa Lan nhỏ cúi đầu, không nhìn về mặt của Đông Phương Thanh Thương, nhưng nàng nghe được từ giọng hắt, hắt đang nghiêm túc, còn sự thật mà hắt nói, bản thân nàng cũng biết rất rõ.

Đối với Đông Phương Thanh Thương, phong ấn Tam giới, Thiên đạo tuần hoàn hắt đều không để tâm, huống gì chỉ là nộ hôn nhỏ nhoi hôm qua, đối với hắt, chắc là... vừa khéo có hứng thôi?

Ráng chiều trên mặt dần dần rút đi, cảm xúc không thể nào bình lặng trong lòng Hoa Lan nhỏ sau một câu nói của Đông Phương Thanh Thương lập tức bình lặng lại.

“Hôm nay bốn tọa tới là muốn hỏi người.” Đông Phương Thanh Thương tiếp tục nói, “Hôm qua người nói bốn tọa muốn hại người. Có ai cho người biết gì rồi?”

Nàng cúi đầu, cố gắng bình tĩnh lại.

Như hần nói, chút chuyện vợ vẫn trong lòng kia nàng tự biết là được, nàng không thể chờ đợi hần hồi đáp, thậm chí bản thân nàng ngay từ đầu đã không nên gây ra chuyện này. Nàng muốn sống, còn Đông Phương Thanh Thương hiện giờ muốn lấy mạng nàng.

Hần muốn nàng làm cho cơ thể này trở nên linh hoạt, sau đó hóa thành một dải sinh cơ trong cơ thể. Nếu nàng không muốn như vậy, nhất định phải vứt bỏ cơ thể này. Ở Ma giới, dưới tầm mắt của Ma Tôn thì không làm được. Bởi vậy nàng phải thoát khỏi hần, nàng không thể chờ mong hần giúp điều gì, nàng phải bắt đầu tự tiến hành kế hoạch của mình.

Với sức một mình nàng, có lẽ không cách nào thoát khỏi mắt Ma Tôn được, nhưng hiện giờ nàng đâu chỉ có một mình.

Kẻ thù của Ma Tôn quá nhiều, Xích Lân và Sóc Phong kiếm trong đại điện, sóng ngầm cuồn cuộn của Ma giới, còn có Xích Địa nữ tử.

Đông Phương Thanh Thương vẫn chưa biết Xích Địa nữ tử có thể vào mộng cảnh của nàng, còn Xích Địa nữ tử là ai chứ... là Thiên Địa chiến thần đó, nàng không đấu lại hần, lẽ nào Xích Địa nữ tử không đấu lại hần sao...

Bởi vậy hiện giờ nàng phải bảo vệ Xích Địa nữ tử trong Cốt lan, không thể để Đông Phương Thanh Thương lấy Cốt lan đi, thậm chí không thể để hần phát giác ra hần phách của Xích Địa nữ tử trong Cốt lan đang giờ trò. Nàng phải giấu vũ khí bí mật này để đấu trí đấu dũng với đại ma đầu này. Đến khi nàng thắng, thoát khỏi Ma giới, quay về Thiên giới tìm chủ nhân, chủ nhân nhất định sẽ có cách cứu nàng, sau đó nàng có thể...

Trở mình trong tuyệt cảnh.

Hoa Lan nhỏ sắp xếp suy nghĩ trong đầu, ngược mắt nhìn Đông Phương Thanh Thương nói: “Người muốn hại ta còn cần ai khác nói cho ta biết sao?”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 61

Nghe Hoa Lan nhỏ nói vậy, Đông Phương Thanh Thương nheo mắt.

Hoa Lan nhỏ thôi nhìn hắn, chỉ cúi đầu nhìn hoa văn trên chần nói: “Cơ thể này người nặn cho Xích Địa nữ tử, lúc đó chúng ta ở trong bóng tối, ta từng gặp Oán linh của người, ta biết chấp niệm của người đối với Xích Địa nữ tử sâu đến dường nào, nhưng hiện giờ người lại kêu ta ở trong cơ thể này, không tìm cho ta cơ thể khác, không cho ta rời khỏi đây, còn bắt ta ở lại bên cạnh người...”

Hoa Lan nhỏ ôm gối, nàng nói những lời này là muốn kể cho hắn nghe, nhưng cứ nói, nói mãi, bản thân nàng cũng không khỏi cảm thấy uất ức, đặt cằm lên gối, vẻ mặt vô cùng ủ rũ chán chường.

“Ta yêu người rồi.” Hoa Lan nhỏ thì thào, “Vì ta ngốc nên mới yêu người.”

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương khẽ động, nhìn tóc trước trán nàng trượt xuống, che mất đi đôi mắt, ngón tay hắn bất giác khẽ đưa lên, bỗng có một thôi thúc muốn vén lọn tóc nghịch ngợm ấy ra sau tai nàng.

Nhưng hắn không kịp làm, Hoa Lan nhỏ đã tự vén tóc mình.

Nàng nói tiếp: “Nhưng người đâu có ngốc, người là Ma tôn Thượng cổ, oai phong bá đạo, đương nhiên người không ngốc đến mức thật sự yêu ta, làm sao người có thể cho ta dùng cơ thể này được.”

Đông Phương Thanh Thương siết chặt quyền, không phản bác lời Hoa Lan nhỏ.

“Bởi vậy, từ tất cả việc người làm đều cho thấy, ngoài việc người muốn hại ta, tính kế ta, lợi dụng ta thì còn có gì nữa.” Nàng bữu môi, “Đại ma đầu, giờ đây ta đã nhìn thấu người rồi.”

Câu cuối cùng tuy rất ngắn nhưng lại chứa đầy ắp sự thoái chí nản lòng.

Từ xưa đến nay, Đông Phương Thanh Thương vẫn luôn nghĩ mình bách độc bất xâm, nhưng bỗng nhiên nghe Hoa Lan nhỏ nói câu này, nhìn ánh mắt thất vọng chán chường của nàng, nhìn cái đầu sụp xuống kia, hẳn có cảm giác tim mình như bị kim châm.

Một phần trái tim mềm mại trong lồng ngực hẳn bị câu này của Hoa Lan nhỏ cắt “xoẹt”, rách ra chảy máu, mang theo cảm giác nhói đau.

Hắn bỗng nhiên nhớ lại tối hôm đó, nàng giương đôi mắt lấp lánh, ánh mắt nóng bỏng nhìn hắn, nói nàng tin hắn. Bất chợt không biết tại sao hắn lại hơi giận, khoanh tay lạnh lùng nhìn nàng, dùng ánh mắt chê bai thường ngày liếc nàng: “Ồ, mới hôm trước ai nói với bốn tọa là tin bốn tọa?”

Lời hắn vừa dứt, Hoa Lan nhỏ như bị đánh một gậy, thân hình cứng đờ. Nàng ngẩng đầu lên.

Bốn mắt giao nhau, Hoa Lan nhỏ không nói gì, chỉ nhìn hắn, trong mắt không có sự chỉ trích, nhưng lần đầu tiên trong đời Đông Phương Thanh Thương cảm thấy mình đã nói sai. Cho dù sức mạnh của hắn có to lớn đến đâu, pháp lực cao thâm đến đường nào, trên trời này dưới đất này, trong Tam giới này, điều duy nhất hắn không thể làm được là làm cho thời gian quay lại, dù chỉ là một khoảnh khắc ngăn ngui thôi.

Bởi vậy lời đã nói ra hắn không thể nào thu về được.

Hoa Lan nhỏ nhìn hẩn một lúc rồi lại cúi đầu: “Đúng vậy.” Nàng nói, “Ta đã nói ta tin người, nhưng sau khi ta bình tĩnh suy nghĩ lại, phát hiện mình đã tin lầm người. Ta ngốc mà...” Ngón tay Hoa Lan nhỏ vẽ một vòng tròn trên chăn, “Bởi vậy ta mới yêu người, mới tin người. Nhưng con người sẽ trở nên thông minh, bây giờ ta bắt đầu trở nên thông minh rồi, ta không tin người nữa, sau này nhất định cũng dần dần dần dần không yêu người nữa.”

Đông Phương Thanh Thương im lặng.

“Nhưng đại ma đầu... Sao người lại xấu xa như vậy chứ...” Hoa Lan nhỏ cúi đầu xuống, Đông Phương Thanh Thương không nhìn được vẻ mặt nàng, nhưng nghe được cảm xúc trong giọng nói mơ hồ truyền ra từ trong chăn, nàng rất đau lòng, thậm chí còn phát ra tiếng khóc, “Xấu đến mức lợi dụng chuyện người ta tin người để mĩa mai...”

Nhất thời Đông Phương Thanh Thương cảm thấy mình không thể nghĩ ra được điều gì để nói.

Trong phòng im lặng một lúc, cuối cùng Hoa Lan nhỏ lên tiếng, “Người ra ngoài đi.” Giọng nàng yếu ớt, nhưng thật sự đang đuổi hẩn.

Thế là hẩn y lời ra ngoài, không hề phản kháng, ngoan ngoãn đến mức ngay cả hẩn cũng cảm thấy giật mình...

Đông Phương Thanh Thương đi một hồi lâu, Hoa Lan nhỏ mới cử động, nàng chậm rãi chui vào trong chăn nằm xuống, sau đó quệt nước mắt, hít thở sâu một lúc để bình ổn cảm xúc.

Nàng đắp chăn lại, len lén đưa tay sờ Cốt lan dưới gối.

Cốt lan vẫn còn, Đông Phương Thanh Thương không đem nó đi.

Hoa Lan nhỏ yên tâm, sau đó nhắm mắt, cố ép mình ngủ.

Nàng muốn tìm Xích Địa nữ tử, cho dù là ở bên cạnh Đông Phương Thanh Thương hay là ở Ma giới này, nàng đều không muốn ở nữa.

Nàng chịu đủ rồi.

Không biết nhắm mắt đếm hết bao nhiêu con thỏ, cuối cùng Hoa Lan nhỏ cũng dần dần chìm vào mộng cảnh.

Trong mơ vẫn tối đen như trước, Hoa Lan nhỏ không gọi Xích Địa nữ tử ngay mà đi theo khí tức lơ lửng trong bóng tối một lúc, sau đó cổ nàng nhói đau, có cảm giác chảy máu truyền tới.

Hoa Lan nhỏ biết là Xích Địa nữ tử đến.

Quả nhiên, ngẩng đầu nhìn lên, khói trắng trước mặt nàng dần dần ngưng tụ. Hình dạng của Xích Địa nữ tử không mờ ảo giống như lần trước mà rõ ràng hơn, ngay cả ngũ quan trên mặt cũng hiển hiện rõ ràng.

“Hoa Lan nhỏ.” Xích Địa nữ tử gọi nàng, “Cô đã quyết định chưa?”

Hoa Lan nhỏ gật đầu, “Ta sẽ nghe cô, rời khỏi cơ thể này, ta bằng lòng liên thủ với cô...” Hoa Lan nhỏ khựng lại, “Đối phó với Đông Phương Thanh Thương.”

Xích Địa nữ tử thoáng im lặng, sau đó lên tiếng: “Ta không muốn cô liên thủ với ta đối phó Đông Phương Thanh Thương.” Nàng ấy nói, “Ta chỉ không muốn quay lại nhân thế mà thôi.”

“Tại sao?”

“Chuyện Thượng cổ không nhắc đến nữa.”

Hoa Lan nhỏ nhìn gương mặt trầm tĩnh của nàng ấy, “Vậy hôm nay cô có thời gian cho ta biết rốt cuộc ta là bảo vật gì không? Lần trước cô nói ta hỏi Đông Phương Thanh Thương, ta sợ làm cô bị lộ nên không dám hỏi.”

Xích Địa nữ tử nhẹ giọng kể: “Thời Thượng cổ, khắp thế gian đâu đâu cũng có hoa lan mọc khắp chốn, nhưng có một loại hoa lan không giống những hoa lan khác, nó sợ sinh khí, phàm là những nơi có người, hoa lan ấy sẽ tuyệt tích, sau đó dần chúng thiên hạ ngày càng đông, loại hoa lan này hoàn toàn biến mất trong Tam giới.”

Hoa Lan nhỏ gật đầu, “Lần trước hình như chủ nhân cũng kể với ta, ngày xưa từng có thứ hoa lan ấy.”

“Nhưng không ai biết, tuy hoa lan này sợ nhân khí nhưng lại có công hiệu trị liệu hồn phách thần kỳ. Hồn phách nương nhờ trên hoa lan ấy, cho dù sắp hồn phi phách tán cũng dần dần lành lại. Đây cũng là loài hoa mềm yếu nhất mỏng manh nhất trên thế gian này.”

Hoa Lan nhỏ sửng sốt: “Là... ta sao?”

“Là nguyên thân của cô.” Xích Địa nữ tử đáp, “Vì một số chuyện nên ta đã lấy không ít hoa lan Thượng cổ về trồng, nhưng cho dù ta tốn biết bao nhiêu tâm tư, dùng biết bao nhiêu pháp lực cũng không thể đựng vào bấp kỳ chậu lan nào. Chỉ có cô, Hoa Lan nhỏ, chỉ có cô là thành công.”

“Ta là... hoa lan Thượng cổ cô trồng?”

“Không sai, sau khi ta đọa vào Luân hồi, phiêu bạt nhiều năm, không biết trong thời gian này cô chuyển dời qua bao nhiêu chỗ mới hóa thành tiên linh như hiện giờ, giờ đây có thể gặp lại cô, có mối liên hệ này coi như cũng là duyên phận của chúng ta.”

Hoa Lan nhỏ cúi đầu, “Lúc xưa cô trồng nhiều hoa lan như vậy là để trị liệu hồn phách cho ai sao?”

“Cho đồ đệ của ta.”

Hoa Lan nhỏ gật đầu, “Thì ra sứ mệnh ban đầu của ta là trị liệu hồn phách cho người khác.” Hoa Lan nhỏ lại lắc đầu, “Bất kể trước đây công dụng của ta là gì, nhưng hiện giờ chủ nhân ta đã điểm hóa ta thành tiên linh, dù sao ta cũng là một sinh mạng. Đông Phương Thanh Thương không có tư cách dùng ta để khiến cơ thể này trở nên linh hoạt, lót đường cho cô quay lại Tam giới, cô cũng không có tư cách lấy ta luyện thuốc cho đồ đệ cô đâu nhé.”

Xích Địa nữ tử bật cười, “Đương nhiên rồi, ta không phải Ma tôn, sao có thể dùng một tính mạng để cứu người khác.”

Hoa Lan nhỏ gật đầu, “Cô biết lý lẽ hơn đại ma đầu nhiều.”

Xích Địa nữ tử thoáng im lặng, “Ma tôn không phải người thích hợp, hãy nhớ kĩ, đừng bao giờ giao trái tim cho hắn.”

“Ta biết chứ, ta đã từng chịu khổ rồi, ta không ngốc như vậy nữa đâu, chịu khổ một hai ba lần, còn đợi để chịu khổ lần thứ tư nữa sao...”

Hoa Lan nhỏ đếm kĩ, từ đầu đến cuối nàng đã bị Đông Phương Thanh Thương gạt ba lần, chủ nhân nàng thường nói dự bất quá tam, bất luận thế nào nàng cũng không để mình mắc lừa lần thứ tư.

“Bởi vậy ta muốn rời khỏi Ma giới, đến khi quay về Thiên giới, ta sẽ tìm chủ nhân ta, cô ấy nhất định có cách đưa ta ra khỏi cơ thể này, cũng có thể đưa cô quay lại Luân hồi, lần sau nhất định không thể Đông Phương Thanh Thương phát hiện ra cô, quấy nhiễu luân hồi của cô. Xích Địa nữ tử, cô có thể giúp ta không?”

Xích Địa nữ tử bật cười, “Đương nhiên rồi.”

Xích Địa nữ tử nàng là Chiến thần Thượng cổ, cho dù hiện giờ thân trong ngục tù cũng đầy bá khí, không hề suy giảm.

Xích Địa nữ tử thu lại nụ cười, bắt đầu bàn luận với Hoa Lan nhỏ: “Hiện giờ Ma tôn vẫn chưa biết ta có thể vào mộng cảnh của cô, sau này cũng đừng để hãn phát hiện, nếu không với sức của Ma tôn, ta đi đâu hãn cũng biết. Cho dù tới cửa ta cũng không ra được.”

“Phong ấn của Thiên giới không đáng ngại. Trận pháp của hậu bối đều bắt chước thuật cổ thời Thượng Cổ, phạm là phép thuật của Thiên giới ta đều có cách hóa giải. Còn pháp lực của Ma tôn...” Xích Địa nữ tử trầm ngâm một đoạn, tiếp đó nói: “Quân sư Khổng Tước của Ma giới treo trên bia đá trước điện vẫn còn hơi tàn, hãn là kẻ đối địch với Đông Phương Thanh Thương, hiện giờ trong Ma giới tuy trông có vẻ bình lặng, nhưng dưới sự áp chế của Ma Tôn đã nổi lên sóng ngầm, ta đoán không bao lâu nữa Ma giới chắc chắn đại loạn, đến lúc đó nhất định có thể phân tán dự chú ý của Đông Phương Thanh Thương. Cô nhân lúc đó mang Cốt lan chạy trốn có lẽ sẽ thành công.”

Hoa Lan nhỏ nhíu mày, “Nhưng chúng ta đâu biết người của Ma giới rốt cuộc bao lâu nữa mới có thể phản lại Ma tôn, chúng ta còn phải chờ ở Ma giới bao lâu nữa? Cô cũng nói ta sẽ dần dần hóa thành một dải sinh cơ trong cơ thể này, hiện giờ ta đã khiến cơ thể này linh hoạt như người bình thường rồi, nếu thời gian lâu dần...”

Xích Địa nữ tử cười, “Vậy phải xem cô có thể làm họa thủy không.”

Hoa Lan nhỏ không hiểu, “Họa thủy? Họa thủy gì?”

“Trong mắt chúng nhân Ma giới, cô là nữ nhân của Ma tôn, nếu trong thời gian tới cô ngang ngược hống hách, một là sẽ khiến dân chúng Ma giới oán thán sục sôi, hai là sẽ khiến bá qua Ma giới bất mãn.” Xích Địa nữ tử cười, “Cô cứ làm hết những chuyện yêu cơ vong quốc làm, xem thử ngày Ma giới đại loạn còn bao lâu nữa.”

Hoa Lan nhỏ bị dọa ngơ ngác chớp mắt, “Muốn ta làm nội gián sao?”

“Ta còn muốn cô làm hồng nhan họa thủy.”

Hồng nhan họa thủy, bốn chữ này nàng từng nhìn thấy trong sổ mệnh cách của chủ nhân rất nhiều lần, lần nào nhìn thấy bốn chữ này, phía sau nhất định kèm theo bốn chữ khác - Khuynh quốc khuynh thành.

Hoa Lan nhỏ sờ mặt mình, khổ não nói: “Vốn dĩ ta nặn gương mặt này đẹp lắm, nhưng sau này càng ngày càng giống mặt mình, ta sợ ta không đủ đẹp thì phải làm sao?”

Xích Địa nữ tử bật cười, “Việc cô làm hồng nhan họa thủy không liên quan gì tới dung mạo, quan trọng là cô ngang ngược khó chịu bao nhiêu, khiến người ta chán ghét dường nào, đem về cho Đông Phương Thanh Thương bao nhiêu căm hận nguyên rủa.”

Hoa Lan nhỏ thoáng im lặng, “Ta thấy ta có đáng ghét đến đâu cũng không thể đáng ghét bằng Đông Phương Thanh Thương, nhưng nếu cô nói vậy, vì kế sách này, ta sẽ cố gắng làm một nữ nhân đáng ghét.”

Nàng không có gương mặt để làm yêu cơ, nhưng ít ra nàng cũng có lòng làm yêu cơ!

Đông Phương Thanh Thương gì đó Ma giới gì đó, nếu muốn chơi thì chúng ta hãy chơi cho lớn đi!

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 62

Gây họa.

Nếu là trước đây, Hoa Lan nhỏ luôn hết sức tránh hai chữ này, nhưng lại luôn không tránh khỏi gây ra chuyện. Lần nào gây họa, chủ nhân Ty Mệnh của nàng đều phải chịu trách nhiệm thu xếp cho nàng, vừa đánh vừa mắng cứ như nàng là kẻ chuyên gây họa.

Bởi vậy đến giờ Hoa Lan nhỏ vẫn cảm thấy kỹ năng của mình đối với chuyện này cũng đã thạo việc quen đường.

Nhưng đến khi thật sự bảo nàng yên tâm to gan gây họa, Hoa Lan nhỏ đột nhiên mất phương hướng, so với họa của những yêu cơ vong quốc mà Xích Địa nữ tử nói, những chuyện vặt trước đây nàng làm thật sự không đáng nhắc tới.

Gây họa thế nào, gây họa gì là một vấn đề khiến Hoa Lan nhỏ đau đầu nhức óc.

Hoa Lan nhỏ cố gắng nhớ lại những yêu cơ vong quốc từng nhìn thấy trong sổ mệnh cách của Ty Mệnh trước đây, nhưng vì nàng không thích những nữ nhân yêu mị đó, bởi vậy chẳng nhớ nổi một ai, vậy là nàng bắt đầu đột phá từ một hướng khác.

Gây họa chẳng phải là làm chuyện người ta không thích sao.

Bất kể là thần tiên hay yêu ma đều như nhau, thù và hận cũng chỉ có mấy chuyện, chặn đường tiền tài hoặc cướp nữ nhân.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình cứ làm hai chuyện này là được.

Nàng cố gắng ức hiếp bá quan, trong mắt bá quan cũng chính là Ma Tôn ức hiếp họ, còn Đông Phương Thanh Thương tính tình ngạo mạn, không coi ai ra gì đã quen, cũng không thể nào vì mấy quan viên Ma giới không liên quan đến hấn bị ăn hiếp mà dấy dỗ nàng.

Không nói điều gì khác, nhưng cơ thể của nàng trong mắt Đông Phương Thanh Thương vô cùng quý giá. Nói lui một bước, cho dù Hoa Lan nhỏ thật sự chọc hấn giận, hấn cũng tuyệt đối không dám làm hỏng cơ thể này.

Đây cũng là một trong số các nguyên nhân Xích Địa nữ tử kêu Hoa Lan nhỏ yên tâm to gan hành động.

Nếu không nguy hiểm đến tính mạng, đương nhiên nàng muốn làm thế nào thì làm thế ấy.

Xác định phương hướng, bắt đầu từ hôm sau Hoa Lan nhỏ dắt Đại Dữu ra ngoài, Đông Phương Thanh Thương chưa bao giờ cản nàng, chỉ tưởng nàng ra ngoài cho khuây khỏa nên cũng để mặc nàng đi.

Hoa Lan nhỏ ra khỏi đại điện, quay đầu nhìn cơ thể Khổng Tước còn treo trên bia đá, rõ ràng đã vô cùng tàn tạ, nhưng không ngờ vẫn còn sống... Người của Ma giới đúng là kiên cường...

Nàng nhìn vào mắt Khổng Tước, chỉ hy vọng người “nghe nói” vẫn còn sống này có thể hay biết những phiền phức do nàng gây ra để làm lớn chuyện, giống như Xích Địa nữ tử nói.

Hoa Lan nhỏ tìm đường tới nhà các trọng thần trước, vào nhà không thềm gõ cửa, cho Đại Dữu xô tường đi vào, sau đó vào đến trong sân cũng

không xuống khỏi lưng nó mà tìm đường ra hậu viện.

Chủ nhân tới cản, Ma xà sột soạt thè lưỡi với người ta, đến Ma giới bao lâu rồi, có ai lại không biết đằng sau nữ nhân trông có vẻ bình thường này là ai, thế nên cho dù là đại thần hô mưa gọi gió ở Ma giới cũng không ai dám nói gì Hoa Lan nhỏ.

Chỉ khi tới nhà một tướng quân, tướng quân đó vốn là đại tướng của Ma giới, tính tình trung trực lại nóng nảy, vô cùng bất mãn với hành động vừa vào nhà là lấy mất bình hoa ông ta đặt trong đại sảnh, tướng quân ấy liền cướp lại bình hoa Hoa Lan nhỏ lấy đi, rút đao đòi chém nàng.

Hoa Lan nhỏ giật mình, vội chạy quáng chạy quàng ra ngoài. Chạy đến cửa, Đại Dữu cuốn đuôi bảo vệ nàng, sau đó sát khí bùng bùng thè lưỡi với tướng quân.

Nhưng tướng quân này không sợ khí thế của Ma xà, vung đao chuẩn bị đánh nhau với nó.

Nhưng đúng vào lúc này, áp lực trong không khí đột nhiên gia tăng.

Đại đao của tướng quân “keng” một tiếng rơi xuống đất.

Hoa Lan nhỏ vẫn còn ngơ ngác, bỗng thấy người trong cả sân lập tức quỳ xuống, ngay cả tướng quân vẻ mặt không phục cũng bị đè quỳ hai gối xuống đất, không thể nào phản kháng.

Sát thương trong không khí tựa như ngưng tụ thành một ngọn roi, chỉ nghe “bốp” một tiếng, khinh giáp trên người tướng quân lập tức nứt vỡ, rách da nứt thịt: “Đưa cho cô ta.” Trong không trung là giọng nói lạnh lùng trầm thấp của Đông Phương Thanh Thương.

Tướng quân bị áp lực bốn phía đè nén đến thất khiếu chảy máu, ông ta nghiêng răng nhằn nhin, cuối cùng tựa như không nhin được nữa, tay buông

lông, bình hoa ban nầy ông ta giật từ tay Hoa Lan nhỏ bị ném xuống đất, lăn lông lốc đến bên chân nàng.

Trên miệng bình, Hoa Lan nhỏ nhìn thấy có ba dấu tay máu, là do tướng quân dùng sức quá mạnh nên in lên ...

Hoa Lan nhỏ cảm thấy nàng dường như cũng đã biến thành một kẻ xấu xa, một kẻ xấu xa ức hiếp người khác hệt như Đông Phương Thanh Thương.

Hoa Lan nhỏ nghiêng răng, đè nén bất an trong lòng, nàng cảm thấy yêu cơ vong quốc không dễ làm chút nào cả, phải khắc phục tâm lý này của mình cũng không dễ.

Nàng không dám lấy bình hoa dưới đất, vội vàng leo lên lưng Đại Dữu, giục nó ra khỏi sân viện của tướng quân, sau khi rời đi nàng quay đầu nhìn tướng quân bị áp chế dưới đất, đôi mắt chảy máu đỏ tươi của ông ta nhìn nàng cứ như một con rắn độc muốn bò tới cắn nàng một phát.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy lần này chắc chắn nàng đã gây họa cho Đông Phương Thanh Thương rồi ...

Tuy môi lửa cuối cùng vẫn do tự hấn thêm vào ... Đông Phương Thanh Thương đang giúp nàng sao ...

Quả nhiên hấn hệt như nàng tưởng tượng, vốn không quan tâm người Ma giới nhìn mình thế nào, cũng không quan tâm việc mình làm có đắc tội ai không, hấn muốn gì thì làm nấy, hoành hành bá đạo đã quen đường quen lối.

Hấn giúp nàng, thậm chí không hỏi tại sao nàng đột nhiên hứng chí muốn cướp đồ của người ta, chắc cũng vì nổi hứng thôi nhỉ.

Sau đó Hoa Lan nhỏ lại ghé thăm nhà hai ba đại thần nữa.

Nhưng đến khi trên lưng Đại Dữu đã chở đầy bảo vật, nàng cũng không gặp người nào như tướng quân ban nãy nữa.

Những đại thần sau này tuy tổn thất tài sản nhưng dường như cũng không giận mấy, có người còn ra cửa tiễn nàng đi. Hoa Lan nhỏ biết, trong lòng những người này căm hận nhưng không thể hiện ra ngoài, đồ nàng cướp cũng không phải đồ sống còn của người ta, bởi vậy người ta quan tâm nhưng không loạn căn cơ. Quan viên không chịu được giống như tướng quân kia thật sự quá ít.

Hoa Lan nhỏ suy nghĩ một lúc rồi nghiêng răng đi tới phường vải trong Hoàng thành.

Phường vải này trước đây do Quân sư Khổng Tước đích thân giám sát, Khổng Tước yêu cái đẹp, vải may mỗi một chiếc áo đều phải đẹp một cách phù phiếm, tất cả đều xuất phát từ đây.

Nhưng thời Thương cổ, Ma giới bị đẩy vào vùng đất Cửu U căn cõi, tài nguyên thiếu thốn cực độ, đối với họ thức ăn và vải vóc vô cùng hiếm có, sau khi dâng cho Quân sư vải vóc tốt nhất, phường vải còn phải sản xuất vải may áo cho bá tánh bình dân.

Phường vải này là nơi sản xuất vải nhiều nhất Ma đô hằng năm, cũng là nơi sinh nhai của rất nhiều người trong Ma giới.

Hoa Lan nhỏ ngồi trên lưng Đại Dữu, vô cùng thấp thỏm đối với việc mình sắp làm.

Trong lúc Hoa Lan nhỏ thấp thỏm, vì sự xuất hiện của nàng và Đại Dữu, người phụ trách trong phường vải cũng cảm thấy thấp thỏm vô cùng. Người phụ trách và một hàng hộ vệ lực lưỡng đồng thời bước ra, nhìn thấy Hoa Lan nhỏ thì bày mặt tươi cười, thậm chí còn có ý nịnh bợ, hỏi nàng: “Hôm nay cô nương tới là muốn lấy vải hay muốn tới may áo?”

Gã vừa nói vừa liếc nhìn Đại Dữu, thấy trên lưng nó chở những bảo vật thường ngày hiếm thấy, mồ hôi trên mặt gã không thể nào khống chế được.

Hoa Lan nhỏ hăng giọng, học dáng vẻ của Đông Phương Thanh Thương thường ngày, lạnh lùng nói: “Hôm nay ta muốn nghe tiếng xé vải.”

Trong đầu nàng, chuyện yêu cơ vong quốc từng làm duy nhất mà nàng nhớ được chính là chuyện này.

Gã nghe vậy thì mồ hôi trên mặt như tắm, vội vã nói: “Xé vải ... Tiếng xé vải chính là tiếng nứt vỡ, không may mắn, sao lại để cho cô nương nghe được, tiểu nhân biết đi về phía Đông ba con đường nữa có một phường nhạc, tiếng nhạc dập dìu, nhất định có khúc nhạc cô nương thích ...”

“Ta không thích nghe nhạc, chỉ muốn nghe tiếng xé vải thôi.” Hoa Lan nhỏ vừa nói vừa nhảy trên lưng Đại Dữu xuống.

Đại hán bên cạnh cử động, nhưng bị ngăn lại, gã vuốt mồ hôi: “Được, tiểu nhân sẽ đem vải tới cho cô nương, xé cho cô nương nghe ngay.”

“Tự ta chọn.” Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu, tiện tay chỉ bừa, “Ta muốn nghe tiếng xé loại vải này, còn tiếng xé loại vải kia nữa, không biết tiếng xé vải tốt và vải xấu có gì khác biệt không, hôm nay ta muốn nghe hết một lượt.”

Người phụ trách phường vải biến sắc: “Cô nương, không được đâu, vải này tháng sau phải dùng rồi ...”

“Ông không xé cho ta nghe thì ta tự xé.” Nàng vỗ vỗ Đại Dữu, đuôi Ma xà cử động, pháp lực theo chiếc đuôi quét tới, chỉ nghe “lộp bộp” một hồi, trong phút chốc, nơi phơi vải của phường vải đã bị đập hết một nửa.

Hoa Lan nhỏ nghiêm giọng nói: “Xé hết vải này cho ta!”

Sắc mặt gã phụ trách rất khó coi, nhìn Hoa Lan nhỏ một lúc, nụ cười trên mặt biến mất, nhưng một lúc sau vẫn nói: “Hôm nay cô nương nghe xé vải xong rồi về à?”

Hoa Lan nhỏ gật đầu.

Gã liền vẫy tay, cho các đại hán xé hết chỗ vải bị hất đổ đó.

Lập tức tiếng “xoẹt xoẹt” vang lên không dứt bên tai, ai nấy đều đen mặt, Hoa Lan nhỏ nghe thấy nhưng mặt vô cảm, âm thanh này không hề khiến nàng thấy vui. Nhưng yêu cơ vong quốc phải làm như vậy đó.

Đến khi xé sạch rồi, gã phụ trách kia đang định nói, Hoa Lan nhỏ lại vỗ vỗ Đại Dữu: “Chưa nghe đủ, nghe bên kia nữa.” Nàng vừa dứt lời, bất chấp sắc mặt mọi người khó coi đến dường nào, Đại Dữu hất đuôi, đồng vải bên kia cũng đổ hết xuống.

Người cả phường vải đều dừng động tác.

Chỗ vải này tốt hơn chỗ vải ban nãy rất nhiều, nếu không ngoài dự đoán, đây toàn bộ là vải cho các quan lớn.

Gã phụ trách nổi giận đùng đùng nhìn Hoa Lan nhỏ: “Cô nương, cô hiệp người quá đáng!”

Lòng Hoa Lan nhỏ còn hơi rụt rè, nhưng bị Đông Phương Thanh Thương ức hiếp bao lâu nay, nàng cũng học được tám chín phần cao ngạo của hắn, bèn ngẩng lên gật đầu nói: “Ta không vừa mắt người của Ma giới các người, ức hiếp các người thì đã sao!”

Các đại hán bên cạnh vừa cử động, Đại Dữu lập tức há miệng gầm lên với họ, thổi mấy người đó lật nhào, nhưng gã phụ trách đứng gần Đại Dữu nhất lại không hề lay chuyển, mặt biến sắc, đôi mắt bắt đầu có biến hóa:

“Đông Phương Thanh Thương kêu căng thì thôi, ngay cả nữ nhân cũng hiếp người như vậy, thật sự không thể nhìn nổi nữa!”

Đại Dữu cuốn đuôi, chừng như sắp đánh với gã, nhưng người kia lại lắc mình, tránh được công kích của Đại Dữu.

Đại Dữu lại xuất chiêu, nhưng không hề bất ngờ, người kia lại tránh được.

Hai ba đòn liên tiếp, người đó ngày càng tới gần Hoa Lan nhỏ đang được Đại Dữu bảo vệ, bỗng nhiên trong lúc Đại Dữu sơ hở, gã bỗng biến mất, đến khi xuất hiện thì đã ở phía sau lưng nàng, trảo của người này sắc bén như một con thú hung ác, vung lên cào cổ Hoa Lan nhỏ.

Nhưng gã làm sao có thể đắc thủ được.

Cuồng phong thành linh quét qua, Hoa Lan nhỏ quay đầu, thấy người kia đã bị cơn gió vừa rồi quật ngã, đầu đập xuống đất, dù cho cố gắng hết sức chống người dậy, nhưng dường như đòn vừa rồi khiến gã bị thương rất nặng, không bò dậy nổi.

Nàng ngơ ngác quay đầu nhìn lại, trên đuôi Đại Dữu có một người đang đứng, hắc bào và tóc bạc của Đông Phương Thanh Thương theo gió tung bay, hắn không nhìn người khác, chỉ chăm chăm nhìn nàng.

“Muốn nghe tiếng xé vải à?” Hắn nói, “Vừa khéo bốn tọa cũng muốn nghe thử.”

Nói xong, hắn nhìn khắp phương vải: “Đem hết tất cả vải ra đây xé cho bốn tọa. Không chừa cây nào.”

Giọng điệu kiên quyết khiến người nghe không thể không cho rằng, Ma Tôn sủng ái Hoa Lan nhỏ một cách vô nguyên tắc.

Hôm đó Đông Phương Thanh Thương thật sự cho người xé hết vải trong phòng, bất kể là vải cho quan cao hay cho bá tánh. Trên đường hăn và Hoa Lan nhỏ cùng về vương điện, hai người đều không nói. Khi về đến vương điện, Đông Phương Thanh Thương mới liếc nhìn nàng: “Người đang chuốc thêm oán hận cho bốn tọa đó à? Thế nào, muốn mượn tay kẻ khác giết bốn tọa sao?”

Hoa Lan nhỏ lặng thinh.

Hăn cười lạnh: “Không cần người làm, bốn tọa làm gọn gàng đẹp đẽ hơn người nhiều.”

“...”

Điều hăn nói là sự thật, Hoa Lan nhỏ không có khả năng gây được họa vong quốc. Ngược lại khả năng gây họa của Đông Phương Thanh Thương cao hơn nàng rất nhiều. So với nàng, Đông Phương Thanh Thương mới thật sự là ... yêu cơ vong quốc ... hàng thật giá thật.

Không lâu sau khi Hoa Lan nhỏ gây chuyện, bá tánh oán thán Ma Tôn ngày càng nhiều, chẳng qua chỉ nhen nhóm một hai ngày đã bắt đầu có người muốn cứu Khổng Tước trước bia đá xuống, nhưng những người đó đều bị Đông Phương Thanh Thương vô tình giết sạch, không hề bất ngờ.

Dần dần người tới cứu Khổng Tước ngày càng nhiều.

Giống như tất cả bức bối bất mãn đều tích lũy đến điểm giới hạn, vào một buổi sáng Hoa Lan nhỏ vẫn còn say ngủ, nàng bỗng nghe thấy một tiếng động lớn, vừa mở mắt nhìn ra cửa sổ, đã thấy bên ngoài bụi đất đầy trời.

Hoa Lan nhỏ vô thức mang Cốt lan theo, nàng đến cửa sổ nhìn ra, Ma đô ...

Đã xảy ra bạo loạn ...

“Chính là hôm nay.” Nàng nghe thấy giọng Xích Địa nữ tử vang lên trong đầu.

Thời gian này thỉnh thoảng Xích Địa nữ tử sẽ dùng Cốt lan đâm vào cổ Hoa Lan nhỏ, máu của Hoa Lan nhỏ thấm ướt Cốt lan sẽ khiến hồn phách lơ lửng bất định của Xích Địa nữ tử dần dần trở nên ổn định. Đây là chuyện tốt, vì Xích Địa nữ tử có thể ở trong mộng cảnh của nàng lâu hơn, góp ý cho nàng nhiều hơn, thậm chí có lúc giống như hiện giờ, lúc ban ngày trong trạng thái Hoa Lan nhỏ vẫn tỉnh táo, Xích Địa nữ tử cũng có thể trực tiếp truyền lời vào tai nàng.

Đối với Hoa Lan nhỏ đây là một tin mừng.

Tựa như nàng đã có thêm một trợ thủ đặc lực mà không bị người ngoài phát giác.

Lúc này, nghe Xích Địa nữ tử nói vậy, Hoa Lan nhỏ vẫn chưa phản ứng được: “Hiện giờ chúng ta tới cửa kết giới, quay về Thiên giới sao?”

Xích Địa nữ tử nói: “Chờ thêm một lúc, đến khi Đông Phương Thanh Thương hoàn toàn bị bạo loạn thu hút tâm trí rồi đi.”

Hoa Lan nhỏ gật đầu.

Lúc họ vừa thương lượng xong, cửa phòng Hoa Lan nhỏ bị đẩy phát ra tiếng “két”, Đông Phương Thanh Thương lạnh lùng đứng ở cửa như thường ngày, vẻ mặt không chút rối loạn vì bạo động bên ngoài: “Hôm nay đừng ra khỏi vương điện.” Hắn nói với Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ ngậy người, sau đó gật đầu: “Ừm.”

Đông Phương Thanh Thương lại nhìn nàng thêm một đoạn rồi quay người, đóng cửa lại bỏ đi.

Chỉ đến ... để xác nhận an toàn của nàng thôi sao?

Giống như nàng đã quen dựa dẫm vào Đông Phương Thanh Thương, hiện giờ hắn cũng quen bảo vệ nàng rồi sao ...

Nhưng nàng không thể không rời khỏi sự “bảo vệ” của hắn, nàng phải tự bảo vệ mình.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 63

Hoa Lan nhỏ tựa cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chưa vào được bao lâu, nàng bỗng nghe một tiếng “âm” từ xa truyền tới, nhìn về phía âm thanh đó, ở phía Đông của Ma đô cũng có một bóng người màu đen khổng lồ đứng dậy.

Nó đứng lên, từ góc nhìn của Hoa Lan nhỏ thì bóng đen khổng lồ này cũng cao chừng năm sáu trượng, nó ngửa đầu lên trời hú dài, âm thanh chấn động Ma vực, Hoa Lan nhỏ nhìn đến trợn mắt há miệng: “Đó là... thứ gì vậy?”

Giọng Xích Địa nữ tử vang lên trong đầu: “Là quái vật người của Ma giới dùng ma lực ngưng tụ thành. Bao nhiêu ngày nay không có động tĩnh, thì ra họ đang mưu tính chuyện này.”

“Cái này... lợi hại không?”

“Quái vật do ma lực ngưng tụ thành, chỉ cần ma lực không tan thì nó sẽ không chết, nhất định họ đã bày trận ở một nơi nào đó, chỉ cần Đông Phương Thanh Thương không tìm được pháp trận, ma vật này sẽ không bị đánh bại. Đây có lẽ là cách tốt nhất mà họ làm được để đối phó với Ma Tôn.”

Nghe vậy, Hoa Lan nhỏ bất giác siết chặt quyền.

Nàng nhìn ma vật kia cất bước, từng bước từng bước tiến về vương điện, mỗi bước đều khiến mặt đất rung chuyển, giống như bước chân khổng

lồ của ma vật kia chẳng bao lâu sẽ đi tới đây...

Hoa Lan nhỏ kinh hoàng khiếp đảm, bỗng một trận gió nổi lên thổi thốc về phía ma vật kia, bước chân ma vật liền khựng lại, nhưng không hề bị gió quật ngã, cánh tay khổng lồ của nó hươu mạnh trong không trung, gió lớn bị sức mạnh này hút ngược trở lại, Xích Địa nữ tử vội nói: “Đóng cửa sổ, ngồi xuống!”

Trong lúc sinh tử, phản ứng của Hoa Lan nhỏ luôn rất nhanh, nàng khóa cửa sổ lại, ôm đầu ngồi sụp xuống.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng, gió mạnh thổi ngược lại mang theo áp lực đập vào cửa sổ, Hoa Lan nhỏ bị động tĩnh này dọa vội vàng nhắm mắt.

Một lúc sau đó, bên ngoài không còn động tĩnh nữa, Hoa Lan nhỏ mở mắt, len lén đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, nhà cửa trước vương điện của Ma Tôn đều biến thành đồng hoang tàn, chỉ còn lại bia đá đen ở giữa vắng lặng lẽ đứng sừng.

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng kêu mang theo sát khí của Đại Dữu, một bóng trắng lập tức xông về phía ma vật ở xa xa, Hoa Lan nhỏ nhìn lại, phát hiện Đông Phương Thanh Thương đang đứng trên đầu của Đại Dữu.

Chẳng qua chỉ trong chớp mắt, Đại Dữu đã bay về phía ma vật, tay Đông Phương Thanh Thương hiện lên trường kiếm lửa, Xích Địa nữ tử nói trong đầu Hoa Lan nhỏ, “Một khi họ bắt đầu giao thủ thì chúng ta sẽ chạy, chạy về cửa kết giới của Ma giới, đừng quay đầu lại.”

Hoa Lan nhỏ nín thở chờ đợi, thời gian như bị kéo dài vô tận, lúc ma vật kia gào thét với Đông Phương Thanh Thương, hấn rung trường kiếm, vung kiếm chém đầu ma vật.

Xích Địa nữ tử hét lớn trong đầu Hoa Lan nhỏ: “Đi.”

Hoa Lan nhỏ nghiêng rằng, không thể không dời mắt, không nhìn Đông Phương Thanh Thương đang giao đấu với ma vật mà đẩy cửa xông ra ngoài. Chạy thẳng đến cửa vương điện, nàng vốn tưởng vương điện do pháp lực của Ma Tôn ngưng tụ sẽ cản trở hoặc đề phòng với nàng. Nhưng không hề có gì cả, nàng vẫn thoải mái xông ra khỏi đại điện như thường ngày, Hoa Lan nhỏ đi lướt qua một người của Ma tộc, người đó vung đao chém về phía nàng, Hoa Lan nhỏ nghiêng đầu tránh được lưỡi đao của người đó, lưỡi đao không dừng, lại tiếp tục chém tới, nhưng trước khi lưỡi đao chém vào đại điện, bỗng nhiên ánh sáng bạc lóe lên, một lực đạo đẩy lưỡi đao ngược lại, hất mạnh người đó bay đi.

Hoa Lan nhỏ liếc nhìn người bị đánh bay, lòng có một ý nghĩ thoáng qua, thì ra... chỉ không đề phòng nàng thôi sao...

Nàng tiếp tục chạy, nhưng lại không kiềm được mà ngẩng đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương đang giao đấu với ma vật trong không trung, đúng như Xích Địa nữ tử nói, chỉ cần có ma lực chống đỡ, ma vật kia sẽ không chết. Nó cũng đủ mạnh mẽ, ít ra hiện giờ nó vẫn có thể tiếp chiêu với Đông Phương Thanh Thương, hơn nữa... cũng không hề e sợ khí thế và sức mạnh của hắn.

Có thể tạo ra được ma vật này, người của Ma giới chắc là đã ghét Ma Tôn tới mức tột cùng rồi.

Hoa Lan nhỏ thầm suy nghĩ trong lòng, bước ngang qua đồng hồ nát, bỗng nhiên trên trời bay tới một luồng sát khí, nàng nhảy bèn dừng bước, sát khí trước mặt đánh xuống đất, đè lên mặt đất thành một đường sâu hoắm đen sì.

Hoa Lan nhỏ nhìn đến đờ người, ngẩng đầu nhìn lên, tuy cách rất xa, tuy bóng Đông Phương Thanh Thương không ngừng giao đấu với ma vật trong không trung, nhưng nàng dường như có một trực giác nhảy bèn phát

giác, trong một khoảnh khắc ngừng nghỉ nào đó, ánh mắt Đông Phương Thanh Thương dừng lại trên người nàng, sát khí bùng bùng.

Hoa Lan nhỏ lạnh người, nàng biết lần này trốn chạy không thể bị Đông Phương Thanh Thương bắt lại, đại ma đầu tâm cao khí ngạo như vậy, trong vương điện không hề phòng nàng cho thấy hẳn tuyệt đối tin tưởng nàng, nhưng hiện giờ nàng lại “phụ” sự tin tưởng của hắn, nhân lúc hỗn loạn mà trốn chạy, nếu như bị hắn bắt được, không chết cũng mất nửa mạng...

Không thể chậm trễ nữa...

Hoa Lan nhỏ lui lại mấy bước, mượn đà cố gắng nhảy qua rãnh sâu, ngay cả thân hình chưa kịp đứng vững đã loạng choạng chạy về phía trước.

Sát khí trên đầu ngày càng nhiều, trên đường đi rất loạn, người bạo loạn vốn dĩ rất đông, nhưng theo sát khí Đông Phương Thanh Thương chém xuống, người ngoài sáng ngày càng ít đi, Hoa Lan nhỏ cũng chui rúc tránh vào những nơi có che chắn, lăn lê bò toài tìm đủ cách trốn, nhìn thấy sắp tới kết giới của Ma giới, Hoa Lan nhỏ mặt mũi đầy bụi đất, còn chưa kịp nở nụ cười an ủi, bỗng nhiên trên đầu có một luồng sát khí mạnh mẽ đập xuống.

Mang theo ngọn lửa của riêng Đông Phương Thanh Thương, ác độc đốt vào lòng đất, vẽ trước mặt Hoa Lan nhỏ một đường rãnh không thể vượt qua.

Cùng với sát khí hạ xuống còn có tiếng kêu đau đớn của ma vật.

Hoa Lan nhỏ dừng sát bên cạnh hố sâu, nhìn xuống dưới, mồ hôi lạnh chảy ra đầy người.

Rãnh sâu không thấy đáy, nhảy xuống không biết có thể bò lên được không, nàng quay đầu nhìn sang bên cạnh, phạm vi của rãnh sâu không thấy điểm dừng, không biết phải chạy bao lâu mới vòng qua được.

Trong không trung tiếng gào đau đớn của ma vật không dứt bên tai, nhìn kết giới của Ma giới đang ở trước mặt, Hoa Lan nhỏ chỉ hận cơ thể của nàng hiện giờ không hề có chút pháp lực, ngay cả động tác bay đơn giản cũng không bay được...

Nàng thầm hỏi Xích Địa nữ tử có cách nào để nàng có pháp lực ngay lập tức không, Xích Địa nữ tử trấn tĩnh hơn nàng nhiều, cho nàng biết một trận pháp ngăn gọn, nhưng lòng Hoa Lan nhỏ lúc này rất rối loạn, cho dù nàng vô cùng cố gắng để nhớ nhưng cũng không nhớ nổi.

Nhưng cũng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh như ác quỷ vù vù chui vào tai nàng.

“Tiểu hoa yêu.”

Ba chữ tựa như âm thanh chỉ trong ác mộng mới xuất hiện, lạnh lùng vang lên sau lưng nàng.

Hoa Lan nhỏ không dám quay đầu, nhưng lại không thể không quay đầu.

Sau lưng nàng, bầu trời của Ma giới bị nhuộm đỏ như máu, vì toàn thân ma vật được chúng nhân Ma giới dùng pháp lực ngưng tụ thành đang bị đốt cháy, ngọn lửa màu đỏ này không giống ngọn lửa mà Đông Phương Thanh Thương hay sử dụng, dường như nó nóng và đỏ tươi hơn.

Màu đỏ này đầy ắp trong mắt Đông Phương Thanh Thương, khiến Hoa Lan nhỏ đối diện với ánh mắt hằn thì trái tim nàng nặng nề sa sầm xuống.

“Người muốn chạy à?”

Đông Phương Thanh Thương lên tiếng, giọng nói khó phân mừng giận.

Hoa Lan nhỏ nuốt một ngụm nước bọt, lúc có mặt Đông Phương Thanh Thương, Xích Địa nữ tử chưa bao giờ lên tiếng trong đầu nàng, vì chỉ cần một chút dao động có khi cũng sẽ khiến hấn chú ý, nàng chưa bao giờ mạo hiểm như vậy.

Bởi vậy trong trường hợp này chỉ cần giao cho Hoa Lan nhỏ một mình đối diện.

Hoa Lan nhỏ há miệng, hít một hơi thật sâu trước: “Ta... ta ra ngoài đi dạo...”

“Bốn tọa nhớ là đã dặn người không được ra khỏi vương điện.”

Hoa Lan nhỏ đảo mắt sang bên cạnh, trong đầu còn đang suy nghĩ, với tình huống này còn có cách gì để thoát khỏi tay Đông Phương Thanh Thương hay không, nàng nhớ kỹ lại tâm pháp Xích Địa nữ tử dạy mình ban nãy. Đang thầm đọc trong lòng, bỗng Đông Phương Thanh Thương lạnh mặt bước về phía nàng.

Cảm giác bức bối ập tới, Hoa Lan nhỏ vô thức lùi lại phía sau.

Nhưng hiện giờ sau lưng nàng là rãnh sâu do sát khí của Đông Phương Thanh Thương chém xuống, nàng vừa lui, đất đá liền lăn xuống dưới rãnh sâu, thân hình nàng liền cứng lại, không dám lui nữa, nhưng đất đá dưới chân bị nàng đạp lên khiến Hoa Lan nhỏ trượt chân, tiếp đó cảm giác chông chênh ủa tới, nàng lập tức trợn to mắt, rơi xuống hố sâu.

Hoa Lan nhỏ vô thức đưa tay với, ánh mắt Đông Phương Thanh Thương khẽ động, hấn bước tới phía trước không hề do dự, chộp lấy tay nàng, nhưng lại thôi còn chưa đủ, hấn kéo cả cơ thể nàng vào lòng, tay kia xuyên qua mái tóc dài đến eo của nàng, ôm lấy eo nàng.

Không phải lần đầu tiên hai cơ thể áp sát vào nhau, nhưng vẫn khiến Hoa Lan nhỏ cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ.

Nàng vội đẩy hắn ra, Đông Phương Thanh Thương cũng không giận, chỉ hừ lạnh rồi buông tay theo lực vùng vẫy của nàng, cảm giác chông chênh lại truyền tới lần nữa, Hoa Lan nhỏ sợ hãi vội bầu vú vào hắn, không dám làm bữa thêm.

“Chạy?” Giọng Đông Phương Thanh Thương mỉa mai, “Dựa vào người à?”

Hoa Lan nhỏ xấu hổ im lặng không dám lên tiếng.

Tya Đông Phương Thanh Thương dùng sức, Hoa Lan nhỏ cảm thấy trời đất xoay chuyển, sau đó nàng phát hiện mình đang được hắn dùng một tư thế quen thuộc... vác lên vai.

Hắn không nói gì với nàng, vì tình cảnh xung quanh cũng không cho hắn cơ hội nói thêm.

Hoa Lan nhỏ vốn muốn chỉ trích hắn thô lỗ, nhưng đến khi nàng ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào, trong đất của Ma giới đã mọc lên rất nhiều bóng đen, giống hệt ma vật khổng lồ đang bị lửa đốt...

“Đây... là cái gì nữa?”

Đông Phương Thanh Thương nhếch môi cười, vẻ mặt khinh miệt lơ đãng: “Đây chính là thứ mà người của Ma giới tạo ra, tự cho rằng có thể giết được bốn tọa.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Quyển 2 - Chương 64

Bóng đen không ngừng mọc lên từ trong mặt đất đổ nát, Hoa Lan nhỏ bị Đông Phương Thanh Thương vác, nàng gắng sức ngóc đầu, quan sát ma vật bên cạnh, ma khí trên người chúng tản mát, lượn lờ như khói, ngũ quan trên mặt mỗi ma vật thoát ẩn thoát hiện, vô cùng dữ tợn.

Hoa Lan nhỏ thầm khiếp đảm, nhưng Đông Phương Thanh Thương không hề dễ sợ, hắn cất bước đi về phía trước, năm ngón tay phải chụm lại, trường kiếm lửa lại ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn.

Đông Phương Thanh Thương càng đi về phía trước, bóng đen bên cạnh càng nhốn nháo, đến khi hắn đi vào phạm vi chúng bao vây, ma vật đen xung quanh đột nhiên như nhận được mệnh lệnh gì đó, cùng nhau xông lên.

Hoa Lan nhỏ biết chúng không thể tổn thương đến nàng, nhưng gương mặt dữ tợn của chúng khiến nàng sợ hãi ôm đầu, mắt nhắm nghiền, đầu vất lên lưng hắn.

Nàng cảm thấy lúc Đông Phương Thanh Thương huơ tay, động tác vung, kéo của xương vai tràn đầy sức mạnh, cho dù trên chiến trường bao vây trùng trùng cũng mang đến cho nàng cảm giác an toàn trọn vẹn.

Chỉ cần ở bên cạnh hắn sẽ không sao.

Đây là suy nghĩ vô thức được nuôi dưỡng trong thời gian dài vừa qua, nhưng nàng lại “phản bội”, đến khi hắn xử lý hết đám ma vật này sẽ xử lý

nàng.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình phải nghĩ ra đối sách trong thời gian này, nếu không chờ nàng bị Đông Phương Thanh Thương nhốt lại, nàng muốn chạy nữa e còn khó hơn lên trời.

Nhưng Hoa Lan nhỏ còn chưa kịp bình tĩnh suy nghĩ đối sách, trường kiếm lửa trong tay Đông Phương Thanh Thương hươ tới, ngọn lửa màu đỏ ngông cuồng đốt cháy đất xung quanh, trên người ma vật xung quanh lập tức bắt lửa, ngọn lửa đỏ tươi hết như lửa đang cháy trên người ma vật khổng lồ kia.

Ngọn lửa đỏ tươi chiếu sáng đến mức dù Hoa Lan nhỏ có nhắm mắt cũng cảm giác được ánh sáng bên ngoài, nàng to gan mở mắt ra, nhìn thấy lửa này không khỏi giật mình: “Đây là lửa gì?”

Đông Phương Thanh Thương cười ngông cuồng: “Muốn tập trung ma lực đánh bại bốn tọa, bốn tọa xem thử chúng có bao nhiêu ma lực để bốn tọa đốt.”

Ma vật gào thét kêu thảm, Hoa Lan nhỏ nghe cũng rợn người, nhìn sang bên cạnh, một bóng đen bị lửa đốt mềm nhũn dưới đất, nhưng nó vẫn không cam bò về phía Đông Phương Thanh Thương, trên gương mặt mơ hồ chỉ có đôi mắt đỏ tươi bị lửa đốt, tràn đầy căm hận và oán ghét, hung tợn nhìn hẳn, phát giác được ánh mắt Hoa Lan nhỏ, bóng đen kia đảo đôi mắt đỏ nhìn nàng.

Hoa Lan nhỏ giật mình bụm miệng.

Oán hận đến mức nào mới có ánh mắt này.

Nhưng chỉ trong phút chốc, Đông Phương Thanh Thương nhẹ vẩy trường kiếm trong tay về phía bóng đen, ma vật do ma khí tụ thành lập tức bị lửa đốt thành tro bụi.

Đối với Đông Phương Thanh Thương, giết là một chuyện vô cùng đơn giản, nhưng ma vật xung quanh không hề vì bị Đông Phương Thanh Thương “giết” mà thôi lại gần hăn.

Chúng vùng vẫy, nếu có cơ hội chúng sẽ bò tới, túm lấy chân hăn, cắn xé máu thịt hăn, ăn thịt hăn sạch sẽ...

Hoa Lan nhỏ bất giác nghĩ, nếu có một ngày Đông Phương Thanh Thương thua thì sao...

Nhưng khả năng này hình như rất nhỏ.

Đông Phương Thanh Thương lại huơ trường kiếm trong tay, hăn vốn không thèm đi tìm trận pháp Xích Địa nữ tử nói, thậm chí không quan tâm họ còn chế tạo bao nhiêu ma vật tấn công hăn. Đối với Đông Phương Thanh Thương, binh đến tướng chặn nước đến đất ngăn, có bao nhiêu kẻ địch hăn sẽ giết bấy nhiêu, có bao nhiêu oán hận hăn sẽ gánh lấy bấy nhiêu.

Đông Phương Thanh Thương vác Hoa Lan nhỏ tới trước vương điện, Hoa Lan nhỏ đạp lên bậc thềm trước vương điện ngẩng đầu lên nhìn, trên bia đá, cơ thể tàn tạ của Không Tước không biết đã biến mất từ lúc nào. Đông Phương Thanh Thương cũng không quan tâm, bước lên bậc thềm, hăn không buồn quay đầu, vẻ mặt không đổi bước vào trong vương điện.

Chỉ có Hoa Lan nhỏ thò cổ nhìn ra xa, Ma đô đã trở thành một bãi hỗn độn.

Ma vật khổng lồ kia đã biến mất, trong đất cũng không có bóng đen chui ra nữa, thậm chí ngay cả những người bạo động trước đó cũng không biết đã đi đâu.

Chỉ có Đại Dữu oai phong như một con rồng lượn lờ dưới bầu trời mây đen phủ kín, giám sát người của Ma tộc dưới đất như một con mắt khác của Đông Phương Thanh Thương.

Lần đầu tiên Ma giới bạo động đã bị Ma Tôn dùng sức một mình hấn trấn áp đầm máu.

Đông Phương Thanh Thương vác Hoa Lan nhỏ quay về vương điện, cửa vương điện khép lại trước mắt, trong lòng nàng ngoài ý nghĩ đơn thuần rằng “Ma giới hết rồi” còn có ý nghĩ “Mình cũng xong rồi”.

Hắn không hề khách sáo ném nàng lên giường.

Hoa Lan nhỏ lập tức trở mình, kéo chăn bên cạnh che ngực, thần hồn nát thần tính nhìn hắn đang bày vẽ mặt vô cảm.

Đông Phương Thanh Thương khoanh tay, ánh mắt khinh miệt: “Mặt mũi ngày càng xấu, gan lại ngày càng to.”

Hoa Lan nhỏ căn môi không dám đáp, ánh mắt Đông Phương Thanh Thương khế lạnh đi: “Nói, ai giúp ngươi nghĩ ra ý này.” Câu này chạm vào chỗ sợ của Hoa Lan nhỏ, nàng hoảng hốt nhìn Đông Phương Thanh Thương, trên môi hắn nhếch lên nụ cười khinh bỉ, “Ánh mắt ngươi là đang kinh ngạc, tại sao bốn tọa đoán được đó là ý của người khác nghĩ giúp ngươi à?”

Thân hình hắn ngã về phía trước, hoàn toàn che lại cơ thể nàng, hắn đưa mặt tới phía trước thêm một chút, đầu Hoa Lan nhỏ dịch về phía sau một chút, từng chút từng chút. Hoa Lan nhỏ nằm lên giường, Đông Phương Thanh Thương một tay chống bên cạnh nàng, cúi người đè lên người nàng. Tay kia của hắn tóm một lọn tóc của Hoa Lan nhỏ, nhẹ giọng nói: “Dựa vào bản lĩnh của ngươi cũng dám xông tới kết giới của Ma giới mà không hề sợ hãi? Nếu không có người đảm bảo cho ngươi, ngươi đi đâu cũng vô ích.”

Hoa Lan nhỏ tròn tròn mắt, nhìn sắc mặt u ám phía bên trên, không dám đáp lời.

Bỗng nhiên tóc mai nàng nhói đau, Đông Phương Thanh Thương kéo lọn tóc nàng: “Ai kêu người rời khỏi bốn tọa?”

Hắn kéo quá mạnh, Hoa Lan nhỏ đau đến méo xệch miệng, cuối cùng không thể nhịn được nữa, hét lên: “Ta bỏ đi là sai sao?” Nàng nghĩ đến tiền nhân hậu quả, lòng vừa tức tối vừa uất ức, tóc mai nhói đau nhắc nhở nàng nhớ đến những hành động của con người đáng ghét trước mặt này, Hoa Lan nhỏ nổi giận nhìn hắn: “Ta chạy là sai sao? Ta muốn sống thì đã sao? Ta không muốn chết trong tay người thì đã sao?”

Chỉ nói mấy câu, giọng nàng bỗng nghẹn ngào. Nàng cảm thấy khóc lúc này thật chẳng ra gì, vậy là bèn cố nhịn nước mắt, lớn tiếng chất vấn: “Lẽ nào ta phải ngoan ngoãn cam phận bị người giết sao? Người muốn hồi sinh Xích Địa nữ tử, người muốn kết liễu chấp niệm Thượng cổ của người, ta đáng phải làm đá lót đường lót chân cho người sao? Phải! Người mạnh mẽ, người là nhân vật chính duy nhất trong trời đất, người của Tam giới đáng phải tuần táng cho người, nhưng sao người lại bá đạo như vậy, vật bị tuần táng không cam lòng cũng không cho sao?”

Nói hết một tràng, Hoa Lan nhỏ thở dốc, vành mắt ửng đỏ, mũi ửng đỏ, nhưng vẫn nhịn không khóc.

Đông Phương Thanh Thương thoáng im lặng, đến khi lên tiếng, giọng nói vẫn lạnh băng, nhưng lại có thêm chút luống cuống dù đã cố ý che giấu mà vẫn lộ ra, “Được rồi.” Hắn kéo chặn Hoa Lan nhỏ đang che ngực, “Bốn tọa đã đoán được là ai...”

Hắn vừa nói vừa đưa tay kéo vạt áo Hoa Lan nhỏ ra, nhưng còn chưa chờ hắn nói hết, khoảnh khắc vạt áo nàng vừa bị mở ra, Cốt lan bên trong bỗng mọc ra hai nhánh bén nhọn đâm vào mắt Đông Phương Thanh Thương, động tác quá nhanh, hắn vô thức nghiêng người tránh đi.

Vào lúc này, trong đầu Hoa Lan nhỏ vang lên giọng Xích Địa nữ tử: “Chạy!”

Cốt lan ngưng tụ thành sợi mây, bắn về phía trước như một mũi tên, cắm thẳng xuống vùng đất ở cửa, một nhánh khác quấn lấy tay Hoa Lan nhỏ, kéo nàng bay về phía cửa.

Giọng Xích Địa nữ tử liền yếu hơn ban nãy rất nhiều: “Chạy đi, gặp Xích Lân, tâm pháp... Xích giáp nhập hành...” Sau hai câu, khí tức của Xích Địa nữ tử biến mất.

Hoa Lan nhỏ sức tỉnh, chỉ dám liếc mắt nhìn Đông Phương Thanh Thương đang bịt mắt bên kia, sau đó cong chân chạy về phía đại điện.

Xích Lân bị Đông Phương Thanh Thương nhốt ở đại điện, nhưng lúc này đây còn quan tâm đến chuyện nhốt hay thả nữa sao, dù sao nàng cũng đã quay lưng về phía Đông Phương Thanh Thương bỏ chạy rồi, cũng ra tay với hắn rồi, nàng phải nhớ kỹ tâm pháp Xích Địa nữ tử dạy cho nàng, sau đó gặp Xích Lân rồi tính.

Tình hình có xấu đến đâu cũng không thể xấu hơn hiện giờ.

Hoa Lan nhỏ lấy hơi chạy vào trong đại điện, nhưng chạy, chạy mãi, nàng phát hiện mặt đất trở nên lồi lõm.

Nàng biết, là Đông Phương Thanh Thương bắt đầu làm khó nàng.

Mặt đất trong đại điện gợn lên như sóng, Hoa Lan nhỏ liều hết sức mình xông về phía trước, cho dù Đông Phương Thanh Thương khiến mặt đất cong lên lồi lõm, nàng cũng chạy một mạch chẳng dừng.

Nhưng thần kỳ là nàng thật sự xông được vào đại điện.

Lúc nàng nhìn thấy Xích Lân, chiếc lồng nhốt y trong điện dần dần trở nên thô to, song chẵn Đông Phương Thanh Thương dùng pháp lực ngưng tụ thành dần dần liền lại.

Xích Lân bên trong phát giác có điều không ổn nên đứng dậy, y nhìn chiếc lồng dần dần bị phong kín, không biết phải làm sao, Hoa Lan nhỏ thấy vậy nghiêng răng, để mặc mồ hôi chảy ròng ròng: “Xích Lân!”

Ánh mắt Xích Lân nhìn Hoa Lan nhỏ qua khe hở, nàng thở không nổi nhưng vẫn hét lên: “Xích giáp! Xích...” Xích Lân trợn to mắt, lúc khe hở khép lại, giọng Hoa Lan nhỏ the thé truyền vào tai hắn: “Xích giáp nhập hành!”

Pháp chú phong ấn không biết bao nhiêu năm ở ngực bỗng chuyển động.

Khoảnh khắc này Hoa Lan nhỏ dường như nghe thấy tiếng tim đập, nhưng không phải là tim nàng.

Chiếc lồng Đông Phương Thanh Thương nhốt Xích Lân hoàn toàn bị phong kín, giống như một tấm vải che hết tất cả bên trong. Hoa Lan nhỏ hoàn toàn không nhìn thấy y nữa, nàng quỳ xuống đất thờ đốc, cảm thấy lần này... mình thất bại rồi.

Chỉ đành để mặc cho Đông Phương Thanh Thương ức hiếp lăng nhục thôi...

Nhưng vào lúc nàng nản lòng thoái chí, bỗng nhiên một luồng hào quang phá vỡ pháp lực của Đông Phương Thanh Thương.

Mắt Hoa Lan nhỏ sáng lên, nhìn kỹ lại, ánh sáng cam như ánh mặt trời phá tan bóng đêm lúc nửa đêm, dần dần xé rách bình phong đó, chiếu sáng mắt Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ há miệng, bỗng nhiên nàng liếc thấy bóng người áo đen xoa mái tóc bạc, hẩn như một bóng ma, lẩn mình tới bên cạnh, nhưng lần này lại không như thường ngày, hẩn đưa tay là có thể tóm lấy nàng. Tuy nhiên trước khi chạm vào cổ tay nàng, Hoa Lan nhỏ bị một luồng hào quang quấn lấy, sau đó tích tắc đã bị kéo sang một phía khác.

Những chuyện này chỉ xảy ra trong chớp mắt, nàng bị một người khác kéo ra khỏi Đông Phương Thanh Thương trong chớp mắt, mà người này...

Hoa Lan nhỏ quay đầu nhìn...

Toàn thân Xích Lân đều là ánh sáng cam, nàng còn chưa kịp nhìn rõ mặt y đã bị ánh sáng cam toàn thân y bao trùm, có một giọng nói vang lên bên tai nàng: “Xích Lân chờ chủ nhân đã nhiều năm.”

Hoa Lan nhỏ ngạc nhiên, trước khi nàng sức tỉnh, thân hình Xích Lân đã hoàn toàn biến mất, còn trên người nàng đang được một lớp khái giáp bao bọc, hào quang lấp lánh như ánh mặt trời.

Hoa Lan nhỏ biết, trong truyền thuyết Thượng cổ có liên quan đến Thiên Địa chiến thần ghi lại, Xích Địa nữ tử là người gần với mặt trời nhất trên thế gian này.

Nàng... đã mặc... khái giáp của Xích Địa nữ tử.

“Sóc Phong... kiếm”. Giọng Xích Địa nữ tử lại hiển hiện trong đầu Hoa Lan nhỏ, nhưng lần này yếu ớt hơn trước rất nhiều, giống như nàng ấy đang dốc toàn lực chống đỡ.

Hoa Lan nhỏ quay đầu, bỗng thấy Sóc Phong kiếm bị Đông Phương Thanh Thương vút trong góc đang kêu ong ong.

Vỏ kiếm làm từ vảy Thanh xà yêu không đủ để thu lại hàn khí của Sóc Phong kiếm, hàn khí khiến mặt đất xung quanh kết một lớp băng dày màu

lam.

Hoa Lan nhỏ đưa tay, thanh kiếm kia dường như có cảm ứng, trong chớp mắt đã tự bay vào tay Hoa Lan nhỏ, nàng nắm lấy đốc kiếm, nhưng trên tay không hề cảm giác thấy hàn khí lạnh lẽo, nó man mát, ngoan ngoãn, không giống như thần kiếm Thượng cổ mà giống như một thứ nước mát mùa hạ...

Hoa Lan nhỏ tóm lấy vỏ kiếm, khoanh khắc trước khi nàng chạm vào vỏ kiếm, khải giáp lập tức phủ lên tay nàng một lớp da mỏng, để hàn khí trên vỏ kiếm không tổn hại đến da nàng.

Sóc Phong kiếm ra khỏi vỏ, hàn khí lập tức chiếm cứ hơn nửa đại diện.

Đông Phương Thanh Thương bên kia nheo mắt nhìn nàng, không quấy rầy cũng không phát biểu cảm tưởng với hành động của nàng.

Giọng Xích Địa nữ tử trong đầu Hoa Lan nhỏ yếu ớt nói chỉ một chữ: “Chiến.” rồi sau đó liền mất tích.

Không thể trốn, không thể tránh, chỉ đành chiến đấu.

Hoa Lan nhỏ nhìn Đông Phương Thanh Thương đối diện, nâng Sóc Phong kiếm lên, chĩa mũi kiếm vào mặt hắc: “Đại ma đầu, lần này ta không chạy nữa.” Nàng nói, “Không phải ngươi muốn hồi sinh Xích Địa nữ tử để tái chiến sao, cô ấy không muốn hồi sinh, vậy để ta thay cô ấy.”

Hoa Lan nhỏ dùng khí thế mạnh mẽ nhất của mình, “Dù sao ngươi cũng không để ta sống, vậy ta sẽ liều với ngươi.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương

Quyển 3

: Quyển 3 - Chương 65

: Quyển 3 - Chương 66

: Quyển 3 - Chương 67

: Quyển 3 - Chương 68

: Quyển 3 - Chương 69

: Quyển 3 - Chương 70

: Quyển 3 - Chương 71

: Quyển 3 - Chương 72

: Quyển 3 - Chương 73

: Quyển 3 - Chương 74

: Quyển 3 - Chương 75

: Quyển 3 - Chương 76

: Quyển 3 - Chương 77

: Quyển 3 - Chương 78

: Quyển 3 - Chương 79

: Quyển 3 - Chương 80

: Quyển 3 - Chương 81

: Quyển 3 - Chương 82

Chương 83: Đại Kết Cục (1).

Chương 84: Đại Kết Cục (2).

Chương 85: Ngoại Truyện Bảo Vật Bị Bỏ Quên – Sóc Phong Kiếm

Chương 86: Ngoại Truyện: Bảo Vật Bị Bỏ Quên – Cốt Lan

Chương 87: Cuộc Sống Bất Thường Của Hoa Lan Nhỏ

: Quyển 3 - Chương 88

Chương 89: Ngoại Truyện: Tiểu Hoa Lan Nhỏ

Chương 90: Ngoại Truyện: Chiêu Vợ

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 65

Khải giáp Xích Lân tái hiện nhân thế, trường kiếm Sóc Phong kiếm khí lẫm liệt, đây vốn là cảnh tượng Đông Phương Thanh Thương muốn nhìn thấy.

Nhưng vì người trước mặt hiện giờ không phải là người năm đó, nên trong lòng hắn không hề có cảm giác gặp địch thủ, hắn chỉ nheo mắt nhìn Hoa Lan nhỏ, giọng nói kỳ lạ: "Tiểu hoa yêu, bây giờ người đang chĩa kiếm vào bốn toạ đó sao?"

Trong sát khí miên man, mũi kiếm của Hoa Lan nhỏ khẽ run.

Nhưng trên Xích Lân Khải giáp nhanh chóng truyền tới sức mạnh chống đỡ cổ tay nàng, khiến Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình mạnh mẽ. Nàng bắt mình bình tĩnh lại nói: "Đại ma đầu, người biết nguyên thân của ta là gì phải không?"

Đông Phương Thanh Thương nghe vậy ánh mắt khẽ động, nhưng không lên tiếng.

"Ta là hoa lan thượng cổ, ta có tác dụng khôi phục hồn phách, người cũng biết rồi chứ."

Đông Phương Thanh Thương vẫn im lặng, nhưng Hoa Lan nhỏ nhìn rõ dao động trên mặt hắn, nàng biết, hắn im lặng không phải vì nguyên nhân gì khác, mà vì ngẫm thừa nhận.

Hoa Lan nhỏ thấy vậy càng cảm thấy nản lòng thoái chí: "Đại ma đầu, người luôn giữ ta trong cơ thể này không phải để bảo vệ ta, không phải vì không nỡ để ta đi, cũng không phải thương xót ta trở thành cô hồn dã quỷ phiêu bạt khắp nơi, người muốn ta khiến cơ thể này trở nên linh hoạt. Không sai chứ?" Xích giáo chống đỡ cổ tay nàng, khiến Sóc Phong kiểm trong tay nàng chĩa thẳng về phía Đông Phương Thanh Thương.

"Người đưa Cốt lan cho ta cũng không phải vì sợ đến Ma giới có người tổn hại đến ta, mà vì người đặt hồn phách của Xích Địa nữ tử trong Cốt lan, muốn mượn khí tức của ta để tu bổ hồn phách của Xích Địa nữ tử."

Đông Phương Thanh Thương không nói.

Hoa Lan nhỏ hít một hơi thật sâu, thật ra trước khi nói thẳng với Đông Phương Thanh Thương những điều này, trong lòng nàng vẫn còn mong chờ một cách xấu hổ rằng Xích Địa nữ tử đang gạt mình, nhưng hiện giờ, sự im lặng của hân giống như một cái tát của vận mệnh, đập tan phá nát hoàn toàn chút mong mỏi cuối cùng trong lòng nàng.

Xích Địa nữ tử không gạt nàng, từ trước đến nay người gạt nàng là Đông Phương Thanh Thương.

Hết lần này đến lần khác, chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Hoa Lan nhỏ cup mắt, giọng yếu hơn ban nãy rất nhiều: "Nếu ta ở mãi trong cơ thể này, cơ thể này sẽ ngày càng linh hoạt, hồn phách của Xích Địa nữ tử cũng ngày càng mạnh mẽ, nhưng cuối cùng ta sẽ biến mất trong Tức nhường, biến thành một dải sinh cơ trong cơ thể này, chuyện đó... người cũng biết rồi phải không?"

Nàng đang trần thuật, nhưng đến cuối cùng, giọng điệu không nén được mà yếu đi, nghe như đang hỏi Đông Phương Thanh Thương.

Chờ một lúc vẫn không nghe hản đáp, bàn tay nắm Sóc Phong kiếm của Hoa Lan nhỏ siết chặt.

Hản muốn giết nàng, trải qua bao nhiêu chuyện, vì ước nguyện của mình, hản vẫn nhẫn tâm muốn giết nàng.

"Người là..." Giọng nàng khựng lại, lúc ngẩng đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương, trong mắt bùng lên một ngọn lửa hùng hực, "Đồ khố kiếp!" Hai tay nàng nắm chặt đốc kiếm, bước dài về phía hản.

Nâng Sóc Phong kiếm qua đầu, Hoa Lan nhỏ đốc toàn lực chém xuống, Đông Phương Thanh Thương không đỡ, nhưng lúc Sóc Phong kiếm sắp bổ xuống đỉnh đầu hản, một kết giới bỗng xuất hiện.

Hàn khí của Sóc Phong kiếm va vào kết giới nóng bỏng, nơi lưỡi kiếm tiếp xúc với kết giới thì lúc là hoa lửa, lúc thì là hạt băng, xanh và đỏ giao thoa thành những màu sắc phức tạp, lấp lánh trong mắt Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ nghiêng răng, xuyên qua ánh sáng, giận dữ nhìn Đông Phương Thanh Thương, hản cũng im lặng nhìn nàng.

Hản không thể giải thích, cũng không thể phản bác, vì nàng nói không sai, hản đã sắp xếp như vậy.

Tuy hản cũng không biết sắp xếp như vậy rốt cuộc là tốt hay xấu. Nhưng muốn đạt được mục đích, đây là cách nhanh nhất và hiệu quả nhất. Đông Phương Thanh Thương cơ hồ tuân theo bản năng của mình, làm vậy một cách tự nhiên, trước đó hản chưa bao giờ nghĩ nếu có một ngày sau khi Hoa Lan nhỏ biết được sự thật, sau khi nàng hỏi hản những điều này, sau khi nàng phô bày trần trụi ích kỷ và toan tính của hản trước mặt hản, hản lại... không biết đối đáp như thế nào.

Lương tâm và đạo đức, đó là thứ gì?

Thời Thượng cổ, Đông Phương Thanh Thương đã tiện tay vứt bỏ những thứ vô vị dùng để trói buộc người phạm này, hẳn là Ma Tôn, tôn chỉ của hắn kẻ mạnh là vua, trật tự là do kẻ mạnh đặt ra, những thứ nhỏ nhoi đương nhiên sẽ bị người ta nắm bóp trong tay chơi đùa, không trách được ai, chỉ có thể trách người bị chơi đùa không đủ mạnh mẽ.

Nhưng "nguyên tắc hành sự" mà hắn tuân theo cho đến nay bỗng khẽ lung lay, khi nghe Hoa Lan nhỏ yếu ớt vạch trần...

Hắn cảm thấy lương tâm và đạo đức vô vị kia dùng để trói buộc người phạm tựa như bện thành một sợi dây trói tay hắn, khiến hắn bất an, thậm chí... áy náy.

Nhìn ra ngoài kết giới, Hoa Lan nhỏ đang giận dữ, Đông Phương Thanh Thương khẽ dời mắt đi.

Hắn nhẹ vung tay, pháp lực toả ra, lực đạo nhẹ hơn rất nhiều so với lúc hắn giết những ma vật ngưng tụ từ pháp lực ngoài kia: "Còn muốn yên ổn sống những ngày còn lại thì hãy ngoan ngoãn cho bốn toạ."

Hắn nói lời này, tưởng sức trên tay mình đã đủ đẩy Hoa Lan nhỏ ra, nhưng hiện giờ Hoa Lan nhỏ đang mặc Xích Lân khải giáp, nàng đón nhận pháp lực của Đông Phương Thanh Thương mà chẳng chút chùn bước, nghiêng răng chém kiếm lên kết giới của hắn như trả thù rửa hận.

Đông Phương Thanh Thương thoáng sửng sốt, trong lòng vô thức bất mãn do uy quyền của mình bị khiêu chiến, có lẽ hắn bất an, áy náy với Hoa Lan nhỏ, nhưng hắn vẫn là Ma Tôn mạnh mẽ luôn không cho phép bất kì ai phản kháng.

Hắn vung tay, ma lực lan toả mạnh mẽ hơn lúc này rất nhiều, sức mạnh bùng nổ đẩy Hoa Lan nhỏ loạn choạng, Sóc Phong kiếm rút ra, Hoa Lan nhỏ ngửa đầu, suýt chút ngã xuống đất, nhưng khải giáp hoá thành ủng của nàng, khiến bước chân nàng ổn định.

"Đừng khiêu chiến kiên nhẫn của bốn toạ." Đông Phương Thanh Thương nói, "Buông Sóc Phong kiếm xuống."

Hoa Lan nhỏ nào chịu buông Sóc Phong kiếm. Đông Phương Thanh Thương neho mắt, hấn hươ tay, một lực đạo đánh mạnh lên cổ tay Hoa Lan nhỏ, cho dù có Xích Lân khải giáp bảo vệ, nhưng nàng vẫn cảm thấy đau đốn tận xương, tay run rẩy, năm ngón mất sức, suýt chút ném Sóc Phong kiếm xuống đất.

Hoa Lan nhỏ ôm cổ tay nhìn Đông Phương Thanh Thương, trong mắt là phần nộ, uất ức và không cam.

"Ngoan ngoan ngồi chờ chết sao?"

Hoa Lan nhỏ đã không thể nói được nàng có cảm giác gì, rõ ràng không hành động, nhưng hơi thở nàng vẫn vì cảm xíc kích động mà trở nên dồn dập: "Đông Phương Thanh Thương." Nàng gọi tên hấn từng chữ từng chữ, "Người thật sự không biết câu thỏ cùng đường cũng cắn người sao?"

Nàng đổi tay cầm Sóc Phong kiếm, tay bị thương dùng để hỗ trợ, nâng kiếm đặt lên cổ mình, lườm hấn: "Thả ta đi, nếu không nguyện vọng của người sẽ cùng chết chung với tính mạng của ta."

Đông Phương Thanh Thương nhướng mày, "Đánh không lại nên bắt đầu ăn vạ à?"

Hoa Lan nhỏ không đáp.

Hấn cười lạnh: "Bốn toạ sẽ nghe người uy hiếp sao?"

Hoa Lan nhỏ cũng không buồn nói nữa, quyết lòng thật sự cửa Sóc Phong kiếm lên cổ mình, máu tươi trào ra vùng cổ trắng ngần của nàng, chảy vào trong vạt áo nàng, bắn lên vai áo nàng.

Hoa Lan nhỏ đau đến tái mặt, vết thương do Sóc Phong kiếm tạo thành không chỉ là vết thương đơn thuần mà còn có hàn khí ủa theo vào trong máu, xâm nhập vào cơ thể, khiến môi nàng bắt đầu thâm đen. Toàn thân bắt đầu phát run, chỉ có ánh mắt vẫn nhìn Đông Phương Thanh Thương, giống như một con thỏ nhỏ bé rất đổi kiên cường: "Thì cứ vậy đi."

Hoa Lan nhỏ nghĩ nàng chết trong tay mình còn hơn chết trong tay Đông Phương Thanh Thương. Nàng huỷ cơ thể này còn hơn để hãm huỷ cơ thể này, nếu bây giờ hãm không để nàng sống yên, vậy đôi bên cũng đừng hòng sống yên.

Nàng chết rồi, nếu hồn phách may mắn bay được đến Minh phủ vào luân hồi, vậy đời này không bao giờ được gặp chủ nhân nữa, nếu không may thì hồn phi phách tán tại đây...

Cũng chỉ đành vậy thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, bây giờ chết còn dễ dàng đơn giản hơn sống nhiều. Nàng dồn sức lên tay, lưỡi kiếm cửa cổ nàng sâu hơn khiến máu tươi chảy ra nhiều hơn, gần như nhuộm đỏ nửa người nàng.

Đông Phương Thanh Thương nhìn thấy máu của Hoa Lan nhỏ nhất thời cứng đờ, tiểu hoa yêu xưa nay sợ chết sợ đau vô cùng kém cỏi này... lại dám cầm kiếm thật sự cửa cổ mình...

Nhìn thấy máu nơi cổ nàng càng chảy càng nhiều, cơ thể nàng cũng nghiêng nghiêng ngã ngã tựa như không chống đỡ nổi nữa.

Lúc này hãm mới sức tỉnh, ánh mắt thắt lại, thân hình chuyển động.

Đông Phương Thanh Thương muốn cướp Sóc Phong kiếm trong tay Hoa Lan nhỏ, nhưng lúc đến gần, Hoa Lan nhỏ bỗng rút Sóc Phong kiếm ra, lưỡi kiếm hoà với máu của nàng đâm mạnh về phía trước, cắm vào tim Đông Phương Thanh Thương.

Hàn khí của Sóc Phong kiểm nhập thể, trong những ngày tháng đếm không hết, trong sâu thẳm ký ức của Đông Phương Thanh Thương có một cảnh tượng theo đau đớn của vết thương mang tới, dần dần hiện ra..

Cảnh tượng hắn bị Xích Địa nữ tử dùng kiếm này đâm xuyên tim hiển hiện, tựa như chồng lên cảnh tượng hiện tại trong đầu, có điều người trước mặt đã thay đổi hình dáng.

Không phải là Thiên Địa chiến thần oai phong chói mắt mà là một nữ nhân ản luôn yếu ớt nhỏ nhoi trước mặt hắn, bị hắn hết mực chê bai, nhưng vì vận mệnh trêu đùa mà được hắn bảo vệ hết lần này tới lần khác.

Đông Phương Thanh Thương nhìn Hoa Lan nhỏ, nhìn thấy sự ngạc nhiên và không dám tin trong mắt nàng, lúc này hắn mới dời mắt, nhìn bàn tay cầm Sóc Phong kiếm của Hoa Lan nhỏ bị mấy sợi mây buộc chặt, ngay cả trên ngón tay nàng cũng bị quấn mấy sợi mây cực mảnh. Hắn lại đảo mắt, thấy cổ Hoa Lan nhỏ vẫn còn có máu chảy ra, máu chảy vào trong vạt áo nàng, còn những sợi mây này cũng đâm ra từ trong vạt áo nàng.

Là... máu của Hoa Lan nhỏ đã nuôi hồn phách của Xích Địa nữ tử trong Cốt lan sao...

Bởi vậy... lại bị nữ nhân kia dùng thanh trường kiếm này, đâm xuyên qua cùng một chỗ trên cơ thể hắn.

Nhưng không biết tại sao, lần này phần hận và không cam lòng trong lòng hắn lại không cuộn cuộn như lần trước, hắn nhìn gương mặt hoảng sợ của Hoa Lan nhỏ, nhìn đôi mắt thâm đen và gương mặt tái nhợt của nàng...

Hắn biết, nếu không phải hắn sơ ý, dựa vào Xích Địa nữ tử hiện giờ, cho dù có thể điều khiển được một trăm Cốt lan cũng không thể khiến hắn mảy may thương tổn.

Là hãn sơ ý, nhìn thấy cơ thể này chảy máu không ngừng, tức thì hãn không nén được mà sơ ý.

Hãn đối với tiểu hoa yêu kia...

Đông Phương Thanh Thương đưa tay bóp cổ Hoa Lan nhỏ.

Lúc này cơ thể Hoa Lan nhỏ mất máu quá nhiều, vừa đẩy đã ngã ngay.

Nàng bị Đông Phương Thanh Thương đè mạnh lên, muốn vứt Sóc Phong kiếm trong tay nhưng không vứt được, nhìn máu từ ngực hãn theo lưỡi kiếm chảy lên đốc kiếm, sau đó nhuộm đỏ lòng bàn tay nàng.

Đông Phương Thanh Thương bóp cổ nàng, trong đôi mắt đỏ chứa đầy vẻ hoảng sợ của nàng, Hoa Lan nhỏ há miệng, nhưng lại không nói được gì cả, nàng tưởng hãn muốn giết nàng.

Nhưng cuối cùng tay Đông Phương Thanh Thương không siết lại, cơ thể hãn nghiêng sang bên cạnh ngã xuống đất.

Hoa Lan nhỏ nắm Sóc Phong kiếm rút tay về phía sau, lúc trường kiếm rời khỏi ngực Đông Phương Thanh Thương phát ra tiếng "xoẹt", âm thanh bén nhọn như cắt vào thịt Hoa Lan nhỏ, khiến nàng không nén được tiếng kêu hoảng hốt.

Sau khi rút Sóc Phong kiếm ra, ngực Đông Phương Thanh Thương dần dần kết băng, hơi thở của hãn ngưng tụ thành sương trắng trong không khí, trên rèm mi cũng dần dần kết sương trắng.

Hoa Lan nhỏ há miệng, nhưng trong đầu vang lên giọng nói của Xích Địa nữ tử: "Hoa Lan nhỏ, đi."

Hoa Lan nhỏ bất động.

Xích Địa nữ tử sốt ruột nói: "Chưa đủ thương được tâm mạch Ma Tôn, với sức của Ma Tôn, chỉ cần điều tức một đêm sẽ tỉnh, cô còn không nhân cơ hội này chạy đi?"

Nàng nên nhân cơ hội này chạy đi...

Cũng vào lúc này, mặt đất bỗng rung chuyển, hay đúng hơn không phải mặt đất rung chuyển mà kaf vương điện ngưng tụ từ pháp lực của Đông Phương Thanh Thương bắt đầu rung chuyển, không có pháp lực của Ma Tôn chống đỡ, vương điện này vốn không thể tồn tại.

Chấn động ngày càng lớn, chỉ trong thoáng chốc sau, cả vương điện tức thì hoàn toàn sụp đổ!

Cơ thể Đông Phương Thanh Thương nằm trên đồng gạch đá ngổn ngang, gạch đá này là của Tế điện Ma giới bị Ma Tôn phá huỷ lúc trước. Đông Phương Thanh Thương nằm bên trên, tê liệt hết như đồng gạch đá vô tri vô giác này.

Hoa Lan nhỏ cũng ngã bên cạnh, nhưng nàng được khai giáp bảo vệ nên không thương tổn.

Xích Địa nữ tử gọi nàng, giống như lý trí còn sót lại trong đầu nàng đang nói với nàng: "Hoa Lan nhỏ, cô phải rời khỏi Đông Phương Thanh Thương, cũng như cô phải rời khỏi cơ thể này. Hẳn không phải là người tốt với cô, cũng không phải là người đáng để cô lưu luyến."

Phải, mãi đến lúc này, Đông Phương Thanh Thương vẫn kêu nàng ngoan ngoãn ở lại, chờ đến lúc nàng hoá thành một dải sinh cơ hoà trong cơ thể này. Hẳn muốn hại nàng.

Chàng không phải người thích hợp, lòng thiếp làm sao gởi?

Hoa Lan nhỏ nghiêng răng, dùng cả tay lẫn chân bò dậy, rời khỏi đồng đồ nát, nơi vương điện Ma Tôn ở hiện giờ cũng giống hệt những nơi khác của Ma giới.

Xơ xác tiêu điều, đồ nát hoang tàn.

Đại Dữu bay lượn trong không trung thấy tình hình không ổn vội vàng đáp xuống, nhìn thấy Ma Tôn đang nằm trên đồng đồ nát liền dùng cơ thể quần lấy hắn, quay đầu lại, trông thấy Hoa Lan nhỏ bên cạnh đã bò xuống khỏi gạch đá, chạy về phía kết giới của Ma giới, nó lo lắng rít lên thành tiếng.

Nhưng Hoa Lan nhỏ không buồn ngó nó.

Nàng chạy không ngừng nghỉ về phía kết giới trong tiếng rít gào của Đại Dữu.

Nàng sợ một khi mình dừng bước sẽ lại mềm lòng với Đông Phương Thanh Thương, nàng sợ mình lo Đông Phương Thanh Thương bị Ma giới đánh lén mà không thể cất bước, nàng sợ mình thật sự hạ thấp bản thân, cam nguyện... chịu chết vì chấp niệm của Đông Phương Thanh Thương.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 66

Đi đến trước kết giới Ma giới, rãnh sâu do pháp lực của Đông Phương Thanh Thương tạo thành vẫn còn đó, nhưng lúc này lại không ngăn nổi bước chân Hoa Lan nhỏ.

Nàng mượn đà chạy tung mình nhảy lên, mượn sức của Xích Lân khai giáp, nhẹ nhàng nhảy qua được rãnh sâu. Đứng trước kết giới, Hoa Lan nhỏ quay đầu lại, khí tức màu đen trong Ma giới dần dần ngưng tụ trong không trung. Ở phía vương điện đồ nát, chỉ có tiếng rít gào của Đại Dữu vang xa tận chân trời.

Giọng Xích Địa nữ tử vang lên trong đầu, Hoa Lan nhỏ quay đầu, nhìn kết giới trước mặt, tụng niệm thành tiếng theo giọng Xích Địa nữ tử.

Chỉ trong thoáng chốc, kết giới của Ma giới chậm chậm mở ra, trong bóng tối dần dần le lói ánh sáng như những vì sao, ánh sáng từ từ ngưng tụ thành cánh cửa vừa đủ một người đi lọt.

“Đi thôi, Hoa Lan nhỏ.”

Hoa Lan nhỏ nghiêng răng, không quay đầu lại nữa, bước vào trong kết giới của Ma giới.

Đi theo ánh sáng trước mặt một đoạn, bóng tối xung quanh dần dần rút đi, khác với ánh nắng của Ma giới, ánh sáng bên ngoài ôn hòa ấm áp, không khí cũng không nặng nề.

Nhưng tâm trạng Hoa Lan nhỏ lại không trở nên sáng sủa như hoàn cảnh xung quanh.

Khi hoàn toàn bước khỏi bóng tối, nàng quay đầu nhìn lại, sau lưng không còn là kết giới Ma giới nữa, mà chỉ là mặt đất bình thường, mặt đất đầy hoa cỏ dại, xung quanh ngoại trừ yên tĩnh hơn những nơi khác của Nhân giới một chút thì không có gì khác biệt.

Nàng đã thật sự ra khỏi Ma giới, cuối cùng cũng thoát khỏi Đông Phương Thanh Thương.

Lòng thư thả, Hoa Lan nhỏ nhún chân ngồi bệt xuống đất.

Nàng đưa tay sờ lên vùng cổ nhầy nhụa, hàn khí của Sóc Phong kiếm xâm nhập vào vết thương của nàng, Hoa Lan nhỏ vốn tưởng tay mình sẽ đầy băng, nhưng không ngờ ở vết thương của nàng vẫn là da thịt mềm mại, chỉ là vì ban nãy cắt quá sâu nên da thịt lật ra ngoài. Hoa Lan nhỏ cảm nhận, phát hiện cơ thể cũng không quá lạnh, máu trên cổ cũng ngừng chảy.

Vết thương...

Không nặng như nàng tưởng tượng.

“Hoa Lan nhỏ, không thể chậm trễ nữa.” Giọng Xích Địa nữ tử vang lên trong đầu, “Đến khi Đông Phương Thanh Thương tỉnh lại, hẳn nhất định đoán được cô muốn đi Thiên giới, hiện giờ tuy hấn bị thương nhưng sức mạnh vẫn không thể xem thường, người của Ma giới chưa chắc giữ chân được hấn lúc này, cô phải lên Thiên giới, nhanh chóng kêu người của Thiên giới chuẩn bị.”

Xích Địa nữ tử nói đúng, Hoa Lan nhỏ biết nàng không có thời gian lãng phí vào những chuyện khác.

Hoa Lan nhỏ vỗ vỗ mặt, dùng Sóc Phong kiếm chống người dậy: “Ta không có pháp lực, cô có thể dạy ta làm thế nào đi Thiên giới không?”

“Ta dạy cô thuật Ngự kiếm.”

Hoa Lan nhỏ vốn cũng là một tiên nữ nên học pháp thuật rất nhanh, chỉ trong chốc lát nàng đã có thể đứng trên Sóc Phong kiếm, xiêu xiêu vẹo vẹo bay lên, chỉ cần bay được, lên Thiên giới sẽ không còn khó khăn, dưới sự giúp đỡ của Sóc Phong kiếm và Xích Lân khai giáp, Hoa Lan nhỏ chỉ vừa động tâm ý, thân hình liền hóa thành một luồng sáng, phóng lên Thiên giới như một mũi tên rời cung.

Trên Cửu trùng thiên có ánh nắng nàng tắm đã quen, có chủ nhân của nàng, cuộc sống của nàng sẽ không phải ngày đêm lo việc chém giết tìm đường sống, cũng không bị Đông Phương Thanh Thương khinh bỉ mỉa mai, càng không có toan tính và lợi dụng.

Trước đây mỗi lần đọc sổ mệnh cách chủ nhân viết, nàng luôn mong ngóng được xuống Hạ giới một chuyến, nhưng sau khi thật sự xuống Hạ giới, nàng cảm thấy trải nghiệm này thật vô cùng tệ hại. Nếu có thể, quãng đời còn lại của nàng chỉ mong làm chậu lan trước cửa sổ của Ty Mệnh tinh quân, mỗi ngày chỉ làm những chuyện thú vị như phơi nắng tắm sương, nghe chủ nhân kể chuyện trên trời dưới đất.

Sóc Phong kiếm đi quá nhanh, trong đầu Hoa Lan nhỏ vẫn còn một đồng chuyện suy nghĩ chưa thông thì đã về tới Cửu trùng thiên, ngang qua Nam thiên môn, Thiên tướng nhìn thấy nàng, muốn cản lại, nhưng có lẽ Hoa Lan nhỏ đã quen với hành động của Đông Phương Thanh Thương nên cảm thấy hành động của hai người này quá chậm.

Nàng nóng lòng muốn gặp chủ nhân, vốn không muốn chào hỏi hai người này, Sóc Phong kiếm không dừng, xuyên qua họ, Thiên tướng thậm

chí còn chưa kịp phản ứng đã bị hàn khí Hoa Lan nhỏ để lại thối run cầm cập.

Hai người ngạc nhiên nhìn nhau một lúc: “Vừa rồi là vị đại tiên nào?”

“Không nhìn rõ...”

“Khí tức trên người cô ta kì lạ, vẫn nên thông báo lên trên một tiếng thì hơn.”

Hoa Lan nhỏ nào lo đến chuyện dọc đường mình khiến bao nhiêu tiên nhân sợ hãi, cũng chẳng màng sau lưng mình mọi người bàn tán gì, lúc này đây nàng chỉ một lòng nôn nóng đi tìm chủ nhân. Đứng trước phủ đệ của Ty Mệnh tinh quân, Hoa Lan nhỏ đứng trước cửa, nhìn cánh cửa quen thuộc, nàng bước xuống Sóc Phong kiếm, hoàn toàn không hình dung được là mình có tâm trạng gì.

Nàng đẩy cửa, khí tức quen thuộc trong viện vẫn còn.

Nhớ lại lúc xưa người của Ma giới vì hồi sinh Ma tôn, to gan phạm thượng tấn công Thiên giới, cả Thiên giới hỗn loạn, nàng chờ rất lâu không thấy chủ nhân về đành ra ngoài đi tìm, lúc tìm được chủ nhân trong loạn lạc, chủ nhân lại nói thời gian này cô ấy sẽ đi tìm nam nhân của mình!

Lúc đó Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình bị bỏ rơi, lòng uất ức nên giận dỗi chạy xuống Hạ giới.

Nàng vốn tưởng mình chỉ giận dỗi, xuống Hạ giới chơi thôi, không bao lâu chủ nhân sẽ đến tìm nàng, sau đó lời ngon tiếng ngọt dỗ nàng quay về, nhưng không ngờ chuyển chuyển đời đời, nàng đã một mình đi một vòng thật lớn ở bên ngoài.

Khoảnh khắc bước qua bậc cửa, Hoa Lan nhỏ có cảm giác mình là đứa trẻ bị bắt cóc nhiều năm, trải qua một hành trình dài đằng đẵng, cuối cùng

cũng thuận lợi về đến nhà.

Con đường này thật sự muôn vàn lời cũng không nói hết!

Bước vào sân mấy bước, nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc, người được mùi vị quen thuộc, uất ức dồn nén trong lòng cuối cùng dâng trào lên khóe mắt, sau đó hóa thành nước mắt tí tách nhỏ xuống: “Chủ nhân...”

Nàng méo xệch miệng khóc, cất tiếng gọi nhưng không có ai đáp, Hoa Lan nhỏ tưởng Ty Mệnh vẫn còn ngủ trong phòng như trước kia.

Nhưng khi đẩy cửa vào phòng, nhìn quanh một vòng, đồ trong phòng đã được thu dọn sạch sẽ... Không phải sạch sẽ một cách bình thường...

Mà là ghế không còn, bàn không còn, ngay cả giường tủ cũng đều không còn.

Hoa Lan nhỏ giật mình trước căn phòng trống rỗng, sợ đến đỏ mặt nhưng cũng không quên tiếp tục khóc, tiếp tục kể lể uất ức khổ sở của mình trong thời gian qua. Nàng nhìn quanh, căn phòng vốn dĩ không lớn, chỉ vì không có đồ đạc, mà trở nên trống trải khác thường.

Hoa Lan nhỏ bước tới trước cửa sổ Ty Mệnh thường cúi đầu cầm bút, dùng tay nhẹ quẹt lên cửa sổ, ngón tay tức thì dính một lớp bụi.

Trong nhà không có người.

Ty Mệnh tinh quân... biến mất rồi.

Hoa Lan nhỏ lập tức không biết phải làm sao, nàng nhìn quanh căn phòng trống trải đến đáng sợ, uất ức trong lòng biến thành nỗi hoảng sợ bơ vơ.

“Chủ nhân...Hu hu...Chủ nhân?” Hoa Lan nhỏ tưởng mình đã đi lầm phủ đệ, vậy là vội vàng loạng choạng chạy ra ngoài nhìn lên cửa, tấm biển

Phủ đệ Ty Mệnh vẫn còn, chứng minh nàng không đi lầm chỗ.

Nhưng không đi lầm chỗ, vậy chủ nhân đi đâu rồi...

Hoa Lan nhỏ sốt ruột chạy ra chạy vào mấy lần, vẫn không thừa nhận chuyện chủ nhân mình đã biến mất.

Nhưng vào lúc này, từ xa bỗng truyền tới một động tĩnh, Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu nhìn lên, là Hạc tiên quan bên cạnh Thiên đế tới, hắc vẫn như trước, tóc tai chải gọn gàng, y phục tiên phong đạo cốt, dáng vẻ phong thái hiên ngang.

Thấy Hoa Lan nhỏ, Hạc tiên quan nhú mày, nhưng nhìn thấy khải giáp và Sóc Phong kiếm trong tay nàng, Hạc tiên sửng sốt, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc: “Lan Hoa tiên linh.” Hắc vội vàng bước tới mấy bước, “Cô...”

Hắc nhìn Hoa Lan nhỏ từ trên xuống dưới, vết thương trên cổ nàng vẫn còn, trên người toàn là vết máu khô.

Hạc tiên ngây người một lúc: “Cô đã đi đâu vậy? Sao thế này? Khải giáp và kiếm của cô từ đâu mà có?”

Hoa Lan nhỏ cũng ngơ ngác nhìn Hạc tiên, nàng không trả lời câu hỏi của hắc, chỉ chỉ sân viện trống trơn, miệng hỏi còn nhiều hơn Hạc tiên: “Chủ nhân ta đâu rồi? Cô ấy đi đâu rồi? Sao phòng ốc thu dọn sạch sẽ vậy? Cô ấy dọn nhà rồi sao? Cô ấy bỏ trốn với nam nhân của mình rồi sao...” Hỏi đến câu cuối cùng, giọng Hoa Lan nhỏ không nén được run rẩy: “Có phải...cô ấy...không cần ta nữa?”

Vừa dứt lời, lệ trong đôi mắt to lộp bộp rơi xuống đất.

Dáng khóc của Hoa Lan nhỏ xưa nay đều vô cùng đáng thương.

Hạc tiên thoáng im lặng, chỉ còn cách đặt câu hỏi của mình sang một bên trước, “Ty Mệnh tinh quân quyết ý ở bên Yêu long thượng cổ... Mà Yêu Long thượng cổ lại có uy hiếp cực lớn đối với Tam giới...bởi vậy... hiện giờ Thiên đế đã ra lệnh giam Ty Mệnh tinh quân và Yêu Long thượng cổ trong Vạn Thiên chi khu.”

“Vạn Thiên chi khu?” Hoa Lan nhỏ chờ đợi, “Tại sao...tại sao...tại sao các người lại nhốt cô ấy, chủ nhân ta là người tốt mà...”

“Là Ty Mệnh tinh quân tự nguyện bị nhốt cùng Yêu Long thượng cổ trong Vạn Thiên chi khu.”

Mắt Hoa Lan nhỏ trống rỗng.

Tự nguyện? Cũng tức là...

“Chủ nhân thật sự không cần ta nữa sao?”

Thấy dáng vẻ hồn xiêu phách lạc của nàng, Hạc tiên ho mấy tiếng rồi lại nói: “...Ta đưa cô đi gặp Đế quán trước đã.”

Hoa Lan nhỏ nào quan tâm Hạc tiên muốn đưa nàng đi gặp ai, hiện giờ nàng cứ như bị hiện thực đánh ngất, trong đầu không ngừng lặp lại một câu nói, chủ nhân không cần nàng nữa.

Ty Mệnh tinh quân không cần Hoa Lan nhỏ nữa.

Đứa bé bị bắt cóc sau khi trải qua trăm ngàn cay đắng về đến nhà, trong thoáng chốc bỗng biến thành đứa bé lang thang bị người thân vứt bỏ.

Buồn vui trăm bông của cuộc đời thật sự quá lớn...

Hạc tiên đưa Hoa Lan nhỏ vào cung điện Thiên đế, mãi khi tới trước mặt Thiên đế, Hoa Lan nhỏ vẫn chưa tỉnh lại. Hạc tiên bên cạnh nàng ho

húng hăng, lúc này đôi mắt trống rỗng của Hoa Lan nhỏ in bóng Thiên đế đang ngồi ở vị trí cao nhất của cung điện.

Trong thiên cung bá quan của Thiên giới đều có mặt, Chiến thần hiện tại của Thiên giới là Mạch Khê cùng các võ tướng, còn thê tử của ngài là Tam Sinh lại đang đứng ở vị trí vốn là của Ty Mệnh tinh quân.

Ánh mắt mọi người đều tập trung về phía nàng, tất cả mọi người đều nhìn nàng, vẻ mặt khác nhau, có kinh ngạc, có hoang mang.

Thiên đế nhìn thấy Hoa Lan nhỏ cũng nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc.

“Lan hoa tiên linh, kiếm và khải giáp của người từ đâu mà có?”

Đúng rồi, nàng còn phải làm chính sự nữa mà. Hoa Lan nhỏ hít một hơi thật sâu, cố đè nén tất cả cảm xúc trong đáy lòng nói: “Cướp từ chỗ Đại ma... từ chỗ Đông Phương Thanh Thương.”

Vừa dứt lời, đại điện xôn xao.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 67

Thiên cung im lặng, các tiên quan cũng im lặng, chỉ có tiếng của một mình nàng.

Hoa Lan nhỏ cúi đầu nhìn mặt đất, từng chữ từng câu kể hết những chuyện nàng đã trải qua trong thời gian rồi. Nàng lược bớt những nhập nhằng không rõ giữa mình và Đông Phương Thanh Thương, nhưng cho dù nàng lược bớt thế nào, trong thời gian này người nàng tiếp xúc nhiều nhất chính là hắn, tất cả mọi chuyện của nàng cũng đều xoay quanh hắn, để lại cho nàng ấn tượng sâu sắc đương nhiên cũng không ai ngoài hắn.

Những chuyện nàng trải qua trong thời gian rồi đều có sự tham dự của Đông Phương Thanh Thương, cho dù nàng không nói, trong đầu vẫn không ngừng nhớ lại những cảnh tượng đó.

Những nơi đã đi qua, những lần cãi vã, còn có những lần thỉnh thoảng "tiếp xúc cơ thể". Gạch mây của Thiên Cung dưới chân mịt mù sương khói, Hoa Lan nhỏ dường như có thể nhìn thấy mình và Đông Phương Thanh Thương lúc đó trong màn sương này, nàng kể hết tất cả, trong đầu cũng nhớ lại những kí ức trong thời gian qua, sau đó im lặng.

Không khí trong Thiên Cung cũng lạnh ngắt như tờ, không ai lên tiếng, Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu mới phát hiện chúng tiên nhân đều sửng sốt, lâu thật lâu sau, cuối cùng Thiên Đế đã lên tiếng trước: "Theo lời người vừa nói, hiện giờ Xích Địa nữ tử đang ở đâu?"

Hoa Lan nhỏ sờ Cốt Lan: "Ở trong Cốt Lan này." Sau đó nàng đặt Sóc Phong kiếm xuống, lúc đang suy nghĩ làm sao cởi Xích Lân khỏi giáp ra, Xích Lân dường như tâm ý tương thông với nàng, hào quang lóe lên rồi rút đi, nhưng dường như trận chiến đó đã tiêu hao không ít sức lực của y, lúc này Xích Lân không hóa thành hình người mà vẫn trong hình dạng khai giáp nằm dưới đất.

"Kiếm, khai giáp, hồn phách của cô ấy, tất cả ở đây." Hoa Lan nhỏ nói xong mới phát hiện, thêm vào cơ thể Tức nhường của nàng, tất cả mọi thứ Đông Phương Thanh Thương tìm kiếm từ trước đến nay đều ở chỗ nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Thiên Đế, khác với lúc trước sợ hãi vì uy nghiêm của ngài, hiện giờ nàng dám nhìn thẳng vào Thiên Đế, dù gì thì so kĩ lại, tất cả mọi người ở đây không ai có ánh mắt tà ác khiến người ta lạnh người như Đông Phương Thanh Thương, ngay cả đại ma đầu nàng cũng không sợ, trên thế gian còn gì đáng sợ nữa...

Thiên Đế đảo mắt qua những thứ Hoa Lan nhỏ đặt dưới đất, sau một thoáng im lặng bèn hỏi: "Hiện giờ Ma Tôn đang trọng thương ở Ma giới à?"

Hoa Lan nhỏ thoáng ngây người, nhớ lại dáng vẻ Đông Phương Thanh Thương nằm trên đồng đồ nát nàng nhìn thấy trước khi bỏ đi, sau đó gật đầu: "Nhưng không biết lúc nào hãn tỉnh lại, mọi người phải đề phòng..."

Còn chưa dứt lời, Thiên Đế đã xua tay ngắt lời nàng: "Thời Thượng cổ, các chư thần đã nhân lúc Đông Phương Thanh Thương bị thương mà giết hãn, hiện giờ cũng không thể bỏ lỡ thời cơ, Mạch Khê." Thiên Đế trầm giọng nói: "Khanh hãy điều động mười vạn thiên binh, lập tức xuất phát đến Ma giới, giết Đông Phương Thanh Thương."

Mạch Khê nhận lệnh, xoay người rời khỏi Thiên Cung.

Chúng tiên cũng không có nghị luận gì khác, chỉ có ánh mắt Tam Sinh nhìn theo bóng Mạch Khê, nhưng vẫn không phản đối.

Trong mắt chúng tiên Thiên giới, lúc này đích thực là thời cơ tuyệt vời để giết Đông Phương Thanh Thương, Ma Tôn hồi sinh vẫn luôn là hòn đá treo trong lòng chúng tiên nhân họ, không trừ thật không thể yên lòng, nếu là Hoa Lan nhỏ lúc trước, chỉ e trong lòng cũng cảm thấy may mắn vì Thiên giới còn tồn tại Chiến thần Mạch Khê, có thể diệt trừ đại ma đầu để Tam giới bình yên.

Nhưng lúc này, nhìn bước chân Mạch Khê vững vàng ra khỏi Thiên cung, trong lòng Hoa Lan nhỏ không biết tại sao lại thoáng bối rối: "Khoan! Khoan đã..."

Hoa Lan nhỏ vừa hét lên, tất cả mọi người đều nhìn nàng, nàng nhìn một lúc mới nói: "Thật... thật ra chỉ cần phòng thủ Thiên giới là được rồi..."

Thiên Đế nhíu mày: "Không trừ Đông Phương Thanh Thương, ngày sau nhất định sẽ trở thành mầm họa của Tam giới. Chuyện này không thể chậm trễ."

Hoa Lan nhỏ mấp máy môi, không còn nói được gì nữa.

Đến khi Mạch Khê rời đi, ánh mắt Thiên Đế lại đảo qua người Hoa Lan nhỏ: "Còn về ngươi, thân Tức nhường, cơ thể nhân tạo, hành vi trái mệnh trời, thân này không được ở lại trong Tam giới."

Hoa Lan nhỏ nghe vậy, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Thiên đế, trong chúng tiên cũng truyền ra tiếng nghị luận xì xầm, nhưng sợ uy nghiêm của Thiên đế nên chúng tiên đều tạm thời giữ im lặng.

Thiên Đế tiếp tục nói: "Hoa lan Thượng cổ vốn là vật đã biến mất trên thế gian, còn ngươi có dị năng tu bổ hồn phách, cũng không thể ở lại trong Tam giới. Cần phải diệt trừ khỏi Tam giới để tránh hậu họa."

Lời này quá nặng, nhưng Thiên đế nói ra rất suông, khiến Hoa Lan nhỏ hiểu ý từng chữ một nhưng lại không hiểu ý cả câu.

Nàng ngậy người nhìn Thiên đế, vẻ mặt hoang mang.

Tam Sinh đứng trong bá quan cuối cùng không nhin được nói: "Hoa Lan nhỏ làm sai điều gì, cơ thể Tức nhường của cô ấy có thể không cần nữa, nhưng nếu xử lí công bằng, cùng lắm đưa hồn phách của cô ấy vào luân hồi thôi. Diệt khỏi Tam giới là hình phạt hồn phi phách tán, cô ấy không phạm tội lớn, còn khiến Đông Phương Thanh Thương trọng thương, giúp cho Thiên giới một việc lớn, Thiên đế ngài nhỏ nhen, không ban thưởng thì thôi đi, tại sao còn phải giết cô ấy?"

Ánh mắt Thiên đế lạnh lùng liếc nhìn Tam Sinh, Tam Sinh lại cảm thấy mình không nói chỗ nào không đúng, cũng lạnh lùng nhìn Thiên đế.

"Hoa lan Thượng cổ từ lâu đã biến mất trong thế gian, nhưng cô ta vẫn còn sót lại chính là trái mệnh trời. Hồn phách có tan biến hay không phải dựa vào mệnh trời, cô ta có dị năng tu bổ hồn phách, cũng là trái mệnh trời. Kẻ mưu đồ bất chính trong Tam giới đâu chỉ có Đông Phương Thanh Thương, hôm nay Thiên giới có thể loại trừ một Đông Phương Thanh Thương, khó tránh sẽ không có Đông Phương Thanh Phương thứ hai thứ ba âm mưu mượn dị năng của cô ta làm chuyện ác, nếu không diệt cô ta làm sao có thể trừ hậu hoạn."

Tam Sinh nhíu mày: "Lại diệt trừ hậu hoạn, ngài nhất Ty Mệnh và đại hắc long vào vạn thiên chi khứ để trừ hậu hoạn, muốn giết Hoa Lan nhỏ cũng để trừ hậu hoạn, nhưng rõ ràng họ chẳng làm gì cả, Thiên đế ngài không nói lý lẽ."

" Chúng khanh gia cũng cảm thấy Trẫm làm vậy là không nói lý lẽ sao?"

Bá quan thoáng im lặng, ông lão râu bạc đứng bên cạnh Tam Sinh lên tiếng trước: "Để quân lo cho chúng sinh Tam giới, đó là lý lẽ. Tam Sinh cô nương." Ông lão than: "Cô quá cố chấp rồi."

Vốn không cho Tam Sinh thêm cơ hội nói, chúng tiên đều gật đầu, đa số hiển nhiên tán đồng đạo lý của Thiên đế.

Hoa Lan nhỏ đứng giữa đại điện, trên người nàng không có Xích Lân khai giáp vốn đã mỏng manh, máu tươi trên người khô thành những vệt đỏ sẫm càng tôn lên vẻ thảm hại của nàng.

Chúng tiên có mặt không ai không gật đầu phụ họa với lý lẽ muốn giết nàng của Thiên đế, khiến nàng cảm thấy mình đứng đây vốn là một trò hề nực cười.

Nàng cảm thấy mình giống như một hạt bụi, là sống hay chết từ đầu đến cuối đều không hề do nàng làm chủ.

Đông Phương Thanh Thương muốn nàng chết, nàng cảm thấy bất công, nhưng không dễ gì mới thoát được. Lên đến Thiên giới, nàng tưởng ở đây sẽ có chủ nhân, nhưng chủ nhân không còn, nàng tưởng người ở đây sẽ giúp nàng, để nàng được sống tiếp, nhưng mà...

Họ cũng muốn nàng chết.

Chi bằng chết trong tay Đông Phương Thanh Thương còn hơn, trong lòng Hoa Lan nhỏ bỗng dâng lên ý nghĩ này, ít ra ở chỗ hắn nàng còn hiểu rõ tại sao mình chết.

"Hạc Tiên." Thiên đế lạnh lùng gọi, Hạc Tiên hiểu ý, đi về phía Hoa Lan nhỏ.

Về mặt Hạc Tiên cũng có chút không nỡ, nhưng cuối cùng cũng đè nén cảm xúc, Tam Sinh bên cạnh muốn tiến lên ngăn cản, nhưng nàng bị ông

lão râu bạc bên cạnh giữ lại.

Hạc Tiên đi tới trước mặt Hoa Lan nhỏ, Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu nhìn hẳn, trong đôi mắt ươn ướt lúc này lại trống rỗng vô thần. Hạc Tiên dời mắt đi, chuẩn bị trói Hoa Lan nhỏ lại, nhưng vào lúc này, Cốt Lan trong tay Hoa Lan nhỏ bỗng cử động!

Một đầu mọc ra sợi mây quấn lấy tay Hoa Lan nhỏ, đầu kia hóa thành gai nhọn đâm về phía Hạc Tiên.

Giọng Xích Địa nữ tử vang lên trong đầu Hoa Lan nhỏ: "Ta không điều khiển Cốt Lan được bao lâu đâu, Hoa Lan nhỏ, mặc Xích Lân khai giáp vào, chúng ta đi."

Nhưng Hoa Lan nhỏ không nói.

Pháp lực của Cốt Lan và Hạc Tiên va chạm, lực đạo rất mạnh, khiến Hoa Lan nhỏ ngã ngối xuống gạch mây của Thiên cung, mây khói vẫn vút quanh người nàng, nàng hỏi Xích Địa nữ tử nhưng cũng như đang hỏi bản thân: "Ta còn đi đâu được nữa..."

Đông Phương Thanh Thương muốn giết nàng, chúng tiên Thiên giới muốn giết nàng, sân viện nàng coi là nhà đã trống rỗng, chủ nhân nàng coi là người thân cũng không còn, nàng có thể đi đâu được nữa, trong trời đất còn có nơi nào người Thiên giới và Đông Phương Thanh Thương không tìm được đây?

Xích Địa nữ tử im lặng, đúng lúc ấy pháp chú màu vàng bỗng quấn quanh người Hoa Lan nhỏ, bên ngoài bùa chú màu vàng là khuôn mặt uy nghiêm của Thiên đế, không hề chừa đường thương lượng, Thiên đế vung tay, một đạo bùa nâng cả người Hoa Lan nhỏ lên.

"Hoa Lan nhỏ..."

"Họ đều muốn giết ta..." Hoa Lan nhỏ bịt tay không muốn nghe lời nào khác.

Nàng cảm thấy cơ thể mình bị bùa chú kéo dần dần chuyển động, mắt của chúng tiên trong Thiên cung đều lướt qua trước mặt nàng. Hoa Lan nhỏ biết mình bị sức mạnh của đạo chú này kéo ra khỏi Thiên cung, nhưng không biết mình lại kéo đi đâu, tuy nhiên chỉ cần nàng hiểu một sự thật là được...

"Họ đều muốn giết ta."

Trong giọng Hoa Lan nhỏ không có tiếng khóc, nhưng lại khản đặc như bị xé nát: "Có phải như Thiên đế nói, ta biến mất mới là tốt nhất? Ta vốn không có lý do để sống tiếp?"

Xích Địa nữ tử im lặng, bất lực không trả lời được những câu hỏi của Hoa Lan nhỏ.

Xét về đại cuộc, Thiên đế nói có lý. Nhưng ai cũng có lòng riêng, Xích Địa nữ tử nàng cũng có lòng riêng, nếu không nàng cũng không đi đến bước đường này, cũng không dùng hình dạng hồn phách để trấn trở ở Nhân thế, càng không bảo vệ Hoa Lan nhỏ như lúc này...

Lòng riêng của Xích Địa nữ tử nàng cũng không nhỏ.

Sức mạnh kéo Hoa Lan nhỏ bỗng yếu đi.

Hoa Lan nhỏ chỉ cảm thấy trước mặt nóng lên, ánh mắt nàng phát giác được quanh người cuộn cuộn lệ khí ủa tới, bùa chú màu vàng toàn thân rút đi, Hoa Lan nhỏ nhìn xung quanh, nàng lập tức biết mình đang ở đâu.

Tru Tiên đài.

Thiên đế muốn đẩy nàng xuống Tru Tiên đài.

Dưới Tru Tiên đài là sát khí hung ác nhất trong Tam giới, cho dù là Đại La kim tiên rơi xuống cũng không thoát. Đây thật sự là nơi tốt nhất để xé nát cơ thể nàng, khiến nàng hồn phi phách tán.

Hoa Lan nhỏ nhìn lệ khí cuộn cuộn bên dưới, lòng vô thức nâng lên nỗi sợ, nỗi sợ đối với cái chết, tuyệt vọng đối với hoàn cảnh này, nàng quay đầu nhìn lại, sau lưng không hề có người, nhưng có một đạo bùa màu vàng ngưng tụ thành một bức tường, bức tường di chuyển về phía trước, chậm chậm áp sát sau lưng Hoa Lan nhỏ, sau đó cứ đẩy nàng, đẩy nàng...

Sắp phải rơi xuống Tru Tiên đài...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 68

Lệ khí dưới Tru tiên đài dâng lên, đâm vào da thịt khiến Hoa Lan nhỏ đau đớn khôn cùng.

Vết thương vốn đã dần dần lành lại trên cổ lúc này giống như bị lệ khí xé rách, tí tách nhỏ máu.

Hoa Lan nhỏ bị bức tường do đạo bùa sau lưng đẩy tới, Cốt lan đang ở trên tay nàng, hôn phách Xích Địa nữ tử vẫn còn trong Cốt lan, xem ra Thiên đế không chỉ định bắt nàng hôn phi phách tán, ngay cả Xích Địa nữ tử Thiên đế cũng không định tha sao...

Đạo bùa sau lưng bỗng nhiên hóa thành một lực đạo mạnh đẩy Hoa Lan nhỏ, khiến cả người nàng bay lên, sau đó rơi thẳng xuống Tru tiên đài.

Hoa Lan nhỏ tưởng lúc này lòng mình đã chết, nàng tưởng mình đã tuyệt vọng đến mức có thể chịu đựng đau đớn do lệ khí mang đến, nàng tưởng mình có thể bình tĩnh đón nhận cái chết.

Nhưng mà...

Khi lệ khí đâm mắt nàng bị thương, khi đau đớn vạch rách da thịt nàng, khi từng hồi xé buốt nghệt thở giằng co va đập trong ngực nàng, khi nàng cảm thấy mình giống như một con búp bê rách bị ông trời chơi chán, tiện tay ném đi, không ai quan tâm nàng có bị thương không, có đau không, có sống được nữa không...

Hoa Lan nhỏ bồng cảm thấy mình không nén được tủi nhục...

Nàng vùng vẫy bao lâu nay, đấu trí đấu dũng với Đông Phương Thanh Thương, liệu mình trở về Thiên giới, vì nàng tưởng đây là nhà nàng, nàng muốn tìm chủ nhân, vì nàng tưởng chủ nhân là người thân của nàng, thì ra...

Đến cuối cùng, tất cả chỉ đều do nàng tưởng là vậy...

Lệ khí cắm vào tim Hoa Lan nhỏ, đau đớn cực độ lập tức chui vào tận xương tủy, Hoa Lan nhỏ không thể nghiêng răng nhin đau được nữa, nàng há miệng, cuối cùng khóc thành tiếng.

Nhưng đau đớn không vì vậy mà giảm đi, ngược lại còn tiếp tục giày xéo cơ thể nàng, dường như muốn nghiền cả cơ thể nàng thành tro bụi, nàng không nhin được kêu thành tiếng: “Đau! Đau quá... Chủ nhân... Chủ nhân...”

Ánh nắng và những cơn mưa ngày trước hiển hiện trong đầu, còn có những lời thì thầm Ty Mệnh nói bên tai nàng trước đó: “Cô ấy tự nguyện tới Vạn thiên chi khư...”

Ty Mệnh tự nguyện tới Vạn thiên chi khư.

Chủ nhân sẽ không ra nữa, không có chủ nhân sẽ không có ai cứu nàng.

Mọi người đều muốn nàng chết, nhưng trước đó nàng đã trải qua bao nhiêu chuyện để liệu mình sống tiếp, đâu phải để quay về Thiên giới chịu chết!

Nhưng thời khắc này đây không ai tới cứu nàng...

Chủ nhân không tới, đại ma đầu cũng...

Đại ma đầu cũng không tới.

Hoa Lan nhỏ ôm mặt, cơ thể đau đớn tột cùng, ngay cả khóc cũng không còn sức. Nàng nghĩ lần này chắc mình chết thật rồi...

Nhưng trong lúc Hoa Lan nhỏ hoàn toàn từ bỏ hi vọng sống sót, bỗng nhiên cánh tay nàng căng lên, có một bàn tay tóm cánh tay nàng trong tuyệt vọng!

Nàng được kéo lên trên, sau đó có một cánh tay ôm chặt eo nàng, mang theo sức mạnh và hơi ấm nàng quen thuộc, giữ chặt nàng trong lòng, dùng hơi ấm bao bọc tứ chi nàng, dùng sức lực mạnh mẽ xua đi lệ khí trong cơ thể nàng, để nàng thoát khỏi đau đớn và mộng mị.

Một bức bình phong mở ra xung quanh, ngăn lại lệ khí ồn ào bên ngoài, để Hoa Lan nhỏ chìm vào không gian yên lặng kỳ dị.

Nàng bị thương quá nhiều, chảy máu quá nhiều, toàn thân đã không còn sức lực, nếu không nhờ bàn tay trên eo chống đỡ cơ thể, chỉ e lúc này nàng đã khụy xuống.

Hoa Lan nhỏ cố gắng mở mắt, muốn nhìn rõ người đến, nhưng đáng buồn là nàng phát hiện lúc này đây ngay cả đầu mình mà nàng cũng không cử động nổi, dù đã dùng hết sức lực cũng chỉ có thể nghe thấy hình như người đó nghiêng răng nói bên tai.

“Món nợ này bốn tọa sẽ từ từ tính với ngươi.”

Đại ma đầu...

Lại là hắc tới cứu nàng.

Rõ ràng hắc mới là người tính kế nàng nhiều nhất, nhưng cuối cùng hắc lại là người cứu nàng nhiều nhất.

Nếu còn có sau này, vậy nàng sẽ cho Đông Phương Thanh Thương cái mạng mà hần muốn, dù sao cũng là đồ hần cứu được, vốn nên thuộc về hần.

Đầu Hoa Lan nhỏ rũ rượi vắt lên vai Đông Phương Thanh Thương, nàng như một con cún nhỏ bị thương, khàn giọng nức nở trên vai hần, uất ức bơ vơ và đau đớn không kể xiết đều chất chứa trong mấy tiếng nức nở này.

Nàng không nói được thêm câu nào nữa thì đã mất đi ý thức.

Đông Phương Thanh Thương đảo đôi mắt màu tím, nhìn thấy đầu Hoa Lan nhỏ rũ rượi sụp xuống, một ngọn lửa giận không tên bùng lên, mạnh mẽ hơn cả lệ khí dưới Tru tiên đài.

Trốn! Giỏi lắm, có bản lĩnh trốn nhưng không có bản lĩnh bảo vệ mình sao?

Đông Phương Thanh Thương không nói rõ lúc này trong lòng hần rốt cuộc có cảm xúc gì, hần tạm thời đè nén tất cả, xoay tay phải vận động pháp lực, dựa vào kết giới quanh người, chống lại lệ khí dưới Tru tiên đài đang dâng lên kéo hần xuống, nhanh chóng bay lên trên.

Nhưng lệ khí Tru tiên đài tích lũy đã vạn năm, há có thể dễ dàng chống đỡ.

Nếu là bình thường, có lẽ Đông Phương Thanh Thương có thể chiến đấu với lệ khí thoải mái, nhưng trước đó hần đã bị Sốc Phong kiếm đâm bị thương, có thể tỉnh lại trong thời gian ngắn đã là kỳ tích, đừng nói đến chuyện điều động một lượng lớn pháp lực như vậy.

Chỉ trong thoáng chốc, ngực Đông Phương Thanh Thương đã có hàn khí toát ra, chỗ vết thương bị kiếm đâm của hần kết băng, đối với Ma Tôn đây rõ ràng là một chuyện vô cùng khó chịu.

Nhưng vẻ mặt hắc không hề thay đổi, chỉ vô cảm dần dần thu nhỏ kết giới quanh người, cuối cùng ngưng tụ một tầng sáng mờ quanh người Hoa Lan nhỏ, còn toàn thân hắc chìm trong lệ khí, để mặc lệ khí như những lưỡi dao rạch qua da mình.

Mùi vị này thật sự khó chịu.

Đông Phương Thanh Thương nhìn Hoa Lan nhỏ trong lòng, trên mặt trên người nàng toàn là máu. Đám thần tiên của Thiên giới này bắt một tiểu hoa yêu sợ chết sợ đau phải chịu đựng đau đớn này sao?

Không ai biết hắc phải tốn bao nhiêu công sức mới làm ra được cơ thể này sao? Không ai biết hắc phải tốn bao nhiêu công sức mới nuôi được tiểu hoa yêu này đến giờ sao?

Khi tiểu hoa yêu này suốt ngày suốt đêm âm mưu trốn chạy, khi nàng mỗi giờ mỗi khắc đều nghĩ tính kế hắc, khi nàng đột nhiên đâm hắc một kiếm. Hắc! Đường đường là Ma Tôn Thượng cổ cũng dè nén cảm xúc không giết nàng, nhưng hiện giờ...

Đám ô hợp của Thiên giới lại dám ra tay với tiểu hoa yêu này?

Lửa giận trong lòng Đông Phương Thanh Thương cơ hồ che lấp lệ khí xung quanh, tay hắc siết lại, thanh trường kiếm lửa xuất hiện trong lòng bàn tay, dùng pháp lực ngưng tụ trường kiếm hiển nhiên khiến cơ thể Đông Phương Thanh Thương lạnh thêm mấy phần. Nhưng lúc này hắc cứ như không hề cảm giác được, tay nắm trường kiếm, đôi mắt đỏ ngập tràn sát khí lạnh lẽo, hắc hét lên, trường kiếm pháp lực chém xuống dưới Tru tiên đài.

Pháp lực mạnh mẽ cắt lệ khí cuộn cuộn bên dưới nứt ra một đường, sức kéo của lệ khí lập tức giảm đi rõ rệt.

Đông Phương Thanh Thương nhân cơ hội lắc người, ôm Hoa Lan nhỏ tức tốc nhảy lên trên, lúc thân hình hắc sừng sững trên Tru tiên đài, phía

trước Tru tiên đài bị mười vạn thiên binh thiên tướng bao vây. Phía trên thiên binh là các tiên gia đang đứng.

Thiết nghĩ Thiên giới muốn dốc toàn lực đối phó hãn.

Nhìn thấy Đông Phương Thanh Thương đưa Hoa Lan nhỏ toàn thân đầy máu nhảy lên khỏi Tru tiên đài, chúng tiên xôn xao, người người đều biết sức mạnh của Ma Tôn cao thâm khó dò, ngay cả Thiên đế nhảy xuống Tru tiên đài này chỉ e cũng không thể toàn thân rút lui, còn Ma tôn lại đưa được thêm một người lên...

Ban nãy vì dùng pháp lực quá mức, trên mày Đông Phương Thanh Thương lúc này đã kết sương băng trắng, khiến đôi mày hãn cũng trắng bạc hết như mái tóc, nhưng hãn dường như không màng quan tâm tới tình trạng cơ thể mình, dù cho lúc này trong miệng hãn thở ra toàn sương trắng, nhưng khí thể hãn cũng chẳng thua kém ai.

Mười vạn thiên binh trong mắt hãn vốn không hề đáng sợ.

Hãn chỉ cong môi cười, giọng điệu vẫn ngông cuồng như thường ngày: “Có thể theo được bước bốn tọa, Thiên giới luyện binh khá lắm.” Chiến thần Mạch Khê thân mặc giáp bạc im lặng đứng trước mười vạn thiên binh, nghe Đông Phương Thanh Thương nói vậy, Chiến thần Mạch Khê chỉ cười hờ hững: “Ma Tôn quá khen.” Vừa dứt lời, trường kiếm màu bạc trên eo ngài rút ra khỏi vỏ, lóe sáng bắn ra hàn quang chói mắt. Sát khí tỏa ra quanh người Chiến thần Mạch Khê.

Đông Phương Thanh Thương thấy vậy nhếch môi cười, lộ ra răng nanh bén nhọn: “Người cũng thú vị lắm. Có điều...” Hãn đảo đôi mắt đỏ, dừng trên người Thiên đế đang đứng sau mười vạn thiên binh, “Hôm nay bốn tọa không rảnh giằng co với người.”

Trường kiếm lửa chỉ về phía Thiên đế: “Người.” Nụ cười trên gương mặt Đông Phương Thanh Thương biến mất: “Cho bốn tọa một lý do, tại sao

lại đẩy tiểu hoa yêu này xuống Tru tiên đài?”

Vừa dứt lời, chúng tiên đều sửng sốt, không ngờ Ma tôn lại chất vấn Thiên đế tại sao phải đẩy Hoa Lan nhỏ xuống tru tiên đài?

Trọng điểm hấn quan tâm... hình như không đúng lắm thì phải...

“Kẻ làm trái lệnh trời đương nhiên phải diệt.” Thiên đế lạnh lùng nói, “Hoa linh cũng vậy, người cũng vậy.”

Lời này khiến Đông Phương Thanh Thương bật cười, nhưng nụ cười khiến người ta lạnh gáy: “Được lắm, bốn tọa xem thử người diệt bốn tọa thế nào.”

Không nói thêm lời nào, Đông Phương Thanh Thương vung trường kiếm trong tay, một ngọn lửa mang theo sát khí cực mạnh quét về phía Thiên đế.

Chiến thần Mạch Khê thấy vậy nhíu mày, giờ trường kiếm trong tay lên, thiên binh phía sau lập tức bày trận, chúng nhân hét lên vang rền, tập hợp sức của thiên binh hình thành một tấm khiên bảo vệ khổng lồ trong không trung, chặn đứng sát khí của Đông Phương Thanh Thương.

Đông Phương Thanh Thương hoàn toàn không để tâm, hấn cười lạnh, trường kiếm đâm mạnh vào Tru tiên đài, ma ấn màu đỏ hiện lên giữa mi tâm, Tru tiên đài lập tức nứt ra vô số đường.

Phát giác được hấn muốn làm gì, chúng tiên đều giật mình, nhưng đã không kịp ngăn cản, Đông Phương Thanh Thương cười nham hiểm tà ác, lập tức rút kiếm ra, tru tiên đài nhanh chóng nứt vỡ, đá hóa thành tro bụi ầm ầm rơi xuống lệ khí bên dưới.

Không có Tru tiên đài ngăn cản, lệ khí bên dưới tập tức dâng lên, chém vào mười vạn thiên binh có mặt, đấu khí ngập tràn, khiến lệ khí dưới đài

đột ngột gia tăng, như một cơn sóng thần dâng lên ập về phía chúng tiên Thiên giới.

Chúng tiên nhân hoảng hốt, ai nấy vội vã lấy pháp khí chống đỡ lệ khí. Chiến thần Mạch Khê vội chỉ huy thiên binh đối trận pháp, nhưng chỉ trong thời gian ngắn, lệ khí đã ngập tràn khắp nơi.

Không ít tiên tử tiên lực yếu kém bị khí tức này giày xé phát ra tiếng kêu chói tai, nhất thời cảnh tượng trở nên hỗn loạn.

Thiên đế khẽ biến sắc, đành phải lấy pháp khí dùng pháp lực chặn lại lệ khí dưới Tru tiên đài dâng lên.

Đông Phương Thanh Thương đứng trong lệ khí nhìn Thiên đế cười lạnh.

Đôi mắt đỏ tươi của hắn bị lệ khí che lấp càng trở nên thần bí, khiến người ta khó lòng đoán được thực lực thật sự của Ma Tôn hiện giờ, bóng hắn dần dần nhạt đi trong màn lệ khí mật mù mỗi lúc một dày đặc hơn thêm, chỉ có giọng hắn như bóng ma lơ lửng trong không trung: “Trái mệnh trời? Bốn tọa làm trái mệnh trời rồi đó, người làm gì được ta?”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 69

Dưới Tru tiên đài lệ khí cuộn cuộn, chúng tiên thân mình còn chưa lo xong nên không ai còn hơi sức quan tâm tới Đông Phương Thanh Thương nữa, chỉ trong thoáng chốc, lúc thiên binh thiên tướng và Thiên đế cùng Chiến thần thoát khỏi lệ khí, khí tức của Ma Tôn đã biến mất trong phạm vi của Thiên giới từ lúc nào rồi.

Hắn trốn rồi, Tam giới rộng lớn, giữa trời đất có rất nhiều khe hở kỳ lạ, không biết Ma Tôn sẽ đi đâu, đến khi Ma Tôn hồi phục, e là sau này sẽ khó tìm được cơ hội giết hắn hơn...

Thiên đế nhìn lệ khí vẫn đang đậm vào chúng tiên, mày nhíu chặt.

Hoa Lan nhỏ không biết mình ngủ bao lâu, nàng chỉ biết mình nằm mơ, trong mơ Ty Mệnh nói với nàng: "Ta không cần ngươi nữa, ngươi và tên xấu xa Đông Phương Thanh Thương tự sinh tự diệt cùng nhau đi."

Khác với thường ngày, nhìn thấy chủ nhân lạnh lùng như vậy nhưng Hoa Lan nhỏ không khóc, nàng chỉ ngơ ngác đứng yên tại chỗ ngây người nhìn Ty Mệnh, sau khi nghe Ty Mệnh nói xong, nàng đưa mắt nhìn bóng Ty Mệnh càng đi càng xa trong bóng tối.

Nàng cúi đầu nhìn chân mình.

Nàng không đưa tay ra, vì nàng biết, mình đưa tay ra cũng không giữ được chủ nhân. Nàng không lên tiếng, vì nàng biết lên tiếng chỉ khiến mình

biến thành một vật cứng bị chủ nhân chơi chán.

Tuy chỉ là một hoa lan tiên linh nhỏ nhoi nhưng nàng cũng có tự tôn và nhân cách.

Hoa Lan nhỏ đứng một mình trong bóng tối rất lâu, sau đó cảm giác được hàn khí thấu xương, nàng bị công đến toàn thân run rẩy, nhưng vẫn cứ đứng đó run, run mãi, run đến khi tỉnh lại.

Mở mắt ra, Hoa Lan nhỏ nhìn thấy dải ngân hà dài dằng dặc trên trời, mỗi một ngôi sao đều đang cố gắng nhấp nháy. Nàng ngậy người nhìn hồi lâu, sau đó ngũ quan dần dần hồi phục. Hoa Lan nhỏ nhận ra mình đang nằm trên một tảng đá cứng đờ thô ráp dưới đất, nàng cảm thấy lạnh, sau đó nghe thấy một hơi thở nặng nề không thuộc về mình.

Hoa Lan nhỏ nhìn sang bên cạnh, Đông Phương Thanh Thương đang nằm bên cạnh nàng, một bàn tay vắt lên bụng nàng, đầu ngón tay hắc có màu xanh đen bất thường. Theo cánh tay hắc nhìn lên, trên ngực Đông Phương Thanh Thương kết lớp lớp băng màu lam, đẹp đẽ tựa như hoa tuyết, nhưng nhiệt độ lại lạnh cóng hơn hoa tuyết, lúc này môi hắc đã không còn huyết sắc mà hoàn toàn tái nhợt, trên mặt thậm chí bắt đầu kết băng trắng, lông mi và lông mày đã bị sương tuyết phủ lấp, không thể nhìn rõ mặt mũi như thế nào.

Hoa Lan nhỏ chờ người hồi lâu, sau đó ký ức trong đầu mới chầm chậm hiển hiện.

Nàng bị đẩy xuống Tru tiên đài, là đại ma đầu tới cứu nàng, nhưng trước đó, nàng lại dùng Sốc Phong kiếm đâm hắc một nhát...

Ánh mắt Hoa Lan nhỏ lại dừng trên vùng ngực kết đầy băng của Đông Phương Thanh Thương.

Vết thương của hắc vẫn chưa khỏi ...

Hắn mang vết thương này đi cứu nàng sao ... Sau đó bị thương nặng đến mức không hề đề phòng nằm ngủ bên cạnh nàng ...

Hoa Lan nhỏ nhìn thương thế của Đông Phương Thanh Thương, nàng bỗng nhớ lại, thời Thượng cổ Ma Tôn từng bị chư thần giết chết, hắn cũng đã phiêu bạt trong hư vô trăm tối không biết bao nhiêu lâu, hắn cũng ... này sinh chấp niệm, cũng sợ cô đơn, hắn cũng sẽ "chết".

Vì thường ngày hắn quá mạnh mẽ, khiến người ta dường như phớt lờ việc hắn cũng yếu đuối bị thương ...

Trong lòng Hoa Lan nhỏ bỗng dâng lên một cảm xúc ngay cả nàng cũng không rõ.

Nàng ngậy người nhìn Đông Phương Thanh Thương rất lâu. Trong Tam giới này, ngoài hắn ra chắc không ai hi vọng nàng tiếp tục sống nữa.

Tính theo thời gian, Đông Phương Thanh Thương chắc là người hi vọng nàng sống lâu nhất. Vì hắn chờ nàng hoàn toàn dung hòa vào cơ thể này, hóa thành sinh cơ trong cơ thể này, ít ra cũng chờ đến khi hồn phách nàng ... nhắm mắt xuôi tay trong cơ thể này?

Nghĩ tới điều này, Hoa Lan nhỏ cảm thấy thật mỉa mai.

Vì nàng sống với tác dụng làm thuốc cho người khác, bởi vậy đại ma đầu mà nàng muốn trốn thoát lúc ban đầu, đến cuối cùng lại là người có thể bảo vệ nàng sống lâu nhất.

Hoa Lan nhỏ ngửa đầu nhìn bầu trời sao, lòng bỗng nghĩ tới một câu, "Thời vận trong đời thật sự không thể lường trước được." Nghĩ xong, nàng bỗng phát hiện là lúc trước Ty Mệnh đã từng nói với mình câu này. Hoa Lan nhỏ im lặng cúi đầu, một lúc lâu sau, nàng cảm thấy bàn tay của Đông Phương Thanh Thương trên eo thật sự lạnh không chịu nổi, bèn ngồi dậy, muốn kéo tay hắn ra để đi xung quanh tìm củi nhóm lửa.

Nàng cảm thấy cho dù không thể khiến Đông Phương Thanh Thương khỏe lại, nhưng chút lửa này cũng khiến hãn dễ chịu hơn một chút.

Nhưng nào ngờ nàng vừa cử động, bàn tay đặt trên eo bỗng siết chặt lại.

Đông Phương Thanh Thương không mở mắt, nhưng giọng nói khản đặc của hãn chui vào tai nàng: "Lại muốn trốn à?"

Hơi thở mang theo khí lạnh của hãn phả lên mặt Hoa Lan nhỏ, khiến toàn thân nàng run cầm cập, sau đó sờn gai ốc. Nàng quay đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương, hãn không mở mắt, nhưng lực đạo trong tay khiến Hoa Lan nhỏ cảm nhận được hãn đang khống chế nàng.

"Ta muốn nhóm lửa". Hoa Lan nhỏ nói, giọng cũng khản đặc bất ngờ. Ngay cả nàng nghe cũng đỡ người. Một lúc sau, nàng hắng giọng, "Ta muốn đi tìm nước uống."

Đông Phương Thanh Thương im lặng một lúc, nhưng không hề buông tay: "Nơi này tuy là chỗ ẩn mật trong Tam giới, nhưng chưa chắc thiên binh thiên tướng không tìm tới được, nếu người có tâm tư gì khác thì bốn tọa khuyên người sớm bỏ đi."

Trải qua chuyện lần này, Hoa Lan nhỏ nào còn tâm tư gì nữa: "Ta không chạy đâu." Nàng nói, "Ta sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh người, không đi đâu nữa."

Nàng cũng ... không còn nơi nào để đi nữa.

Nàng vốn là "thuốc" được Xích Địa nữ tử chế tạo ra, hiện giờ nàng vì cứu Xích Địa nữ tử, tận hết chức trách của "thuốc", cũng coi như sinh mạng luân hồi, có trước có sau.

Đông Phương Thanh Thương nghe vậy thoáng im lặng, hãn mở mắt, rũ bỏ sương trắng trên mi, đôi mắt màu máu của hãn lặng lẽ nhìn Hoa Lan

nhỏ, sau đó hần lấy tay ra khỏi eo nàng: "Ngoài ba dặm phía Đông Nam có lẽ có nguồn nước."

Nói xong hần quay người đi, nằm thẳng dưới đất.

Hoa Lan nhỏ chống người đứng dậy, nhưng đi được mấy bước bỗng nhớ ra, trước đó nàng bị đẩy xuống Tru tiên đài, trên người toàn là vết thương mới đúng chứ, tại sao hiện giờ ... vết thương trên người nàng trông không nhiều chút nào vậy ...

Nàng quay đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương.

Đông Phương Thanh Thương vẫn nhắm mắt, nhưng một lúc lâu không nghe thấy bước chân Hoa Lan nhỏ rời đi, hần liếc nàng: "Lại sao nữa?"

"Đại ma đầu." Hoa Lan nhỏ hỏi, "Người trị thương giúp ta rồi à?"

"Nếu không thì sao?" Giọng Đông Phương Thanh Thương thoáng mỉa mai, "Người tưởng cơ thể người đã mạnh ghê gớm tới mức đi một vòng dưới Tru tiên đài rồi quay về mà không hề thương tổn à?"

Bàn tay Hoa Lan nhỏ cử động, nàng cúi đầu nói: "Đại ma đầu, ta biết người đối tốt với cơ thể này là vì người rất tốt với bản thân người, vì người muốn hoàn thành nguyện vọng của mình, bởi vậy tất cả những gì phục vụ cho nguyện vọng của người người đều bảo vệ chúng kĩ càng." Giọng nàng rất nhẹ, "Nhưng mỗi lần người làm vậy ... Mỗi lần người tốt với cơ thể này đến vậy, ta đều có một ảo giác, ta tưởng rằng thật ra người đang tốt với ta."

Đông Phương Thanh Thương im lặng.

"Bởi vậy lần sau người nhắc nhở ta một câu trước được không, để ta đừng có những mong chờ kỳ quái gì đó nữa." Nàng thấp giọng nói, "Vì mỗi một mong chờ đều luôn là giả, đây thật sự là một chuyện khiến người ta vừa sợ hãi vừa tuyệt vọng."

Hoa Lan nhỏ nói xong liền quay người đi.

Lúc quay về, trong tay nhặt được không ít củi, nàng nhìn Đông Phương Thanh Thương, phát hiện mặt đất chỗ hắn nằm đã kết một lớp sương.

Uy lực của Sóc Phong kiếm mạnh mẽ đến vậy sao ...

Hoa Lan nhỏ sờ cổ mình, ở đó vẫn còn vết thương nàng dùng Sóc Phong kiếm tự cửa mình, nhưng cơ thể nàng không còn cảm thấy lạnh bao nhiêu nữa. Chắc lại là đại ma đầu rồi ... Lúc nàng đâm hắn, lúc nàng trốn khỏi hắn, hắn đã bóp cổ nàng, lúc đó nàng tưởng Đông Phương Thanh Thương nổi giận muốn giết nàng, nhưng hiện giờ mới hiểu ra, thì ra lúc đó ... hắn đang cứu nàng.

Nếu Sóc Phong kiếm khiến Đông Phương Thanh Thương ra nông nổi này, thì một kiếm nàng tự cửa mình lúc đó e là đã lấy mạng nàng trên đường về Thiên giới rồi.

Còn gì để nói nữa đây. Mạng của nàng đương nhiên phải thuộc về Đông Phương Thanh Thương.

Hoa Lan nhỏ đặt củi bên cạnh hắn, nàng trở tới trở lui mấy thanh củi một lúc lâu mà vẫn chưa bắt lửa được.

Tiếng xoẹt xoẹt khiến Đông Phương Thanh Thương bên cạnh nhíu mày, mũi hắn hừ nhẹ, bỗng nhiên trên đồng củi Hoa Lan nhỏ dựng lên lập tức bùng lên một ngọn lửa, độ ấm của ngọn lửa thật sự có chút tác dụng ... Ít ra đối với Hoa Lan nhỏ là vậy.

Nàng ngồi bên đồng lửa, ngọn lửa xua đi hàn khí trên người Đông Phương Thanh Thương bay tới, khiến Hoa Lan nhỏ ấm áp hơn nhiều.

Hoa Lan nhỏ ôm gối ngáy người nhìn ngọn lửa nhảy nhót, mấy ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, khiến đầu óc nàng không xoay sở kịp,

nàng phải từ từ tiêu hóa, từ từ sắp xếp lại.

Lúc nàng tưởng suốt đêm nay mình sẽ im lặng, không ngờ Đông Phương Thanh Thương bên cạnh lại khơi chuyện, vẫn là giọng chê bai, lại hơi có ý mỉa mai: "Chủ nhân người đâu? Lúc người bị đẩy xuống Tru tiên đài, chủ nhân thần thông quảng đại của người cũng ở trong đám tiên nhân kia sao?"

Hoa Lan nhỏ im lặng.

Sự im lặng của nàng khiến Đông Phương Thanh Thương mất kiên nhẫn, lúc mở mắt nhìn Hoa Lan nhỏ, hẩn thoáng ngây người vì vẻ mặt nàng.

Nàng nhìn đồng lửa, ngọn lửa nhảy nhót trong đôi mắt đen của nàng, nhưng dường như không hề chạm tới đáy mắt nàng, đôi mắt nàng trống rỗng, tê dại, hoang mang và bơ vơ.

Đông Phương Thanh Thương nhìn vẻ mặt nàng, giống như nơi mềm mại trong tim hẩn bị người ta đạp một cước, đau đến mức khiến hẩn cũng không rõ nguồn cơn. Tuy đau đớn trong lòng kỳ quặc, nhưng lý trí hẩn vẫn rất tỉnh táo, giọng hẩn từ mỉa mai chuyển sang giận dữ: "Hẩn thật sự ở trong đám tiên nhân đó? Không giúp người sao?"

Hoa Lan nhỏ ôm gối chặt hơn: "Chủ nhân đi rồi." Giọng nàng hờ hững, "Chủ nhân không cần ta nữa."

Mấy chữ đơn giản này lại liên tiếp đạp vào tim hẩn thêm mấy cước.

Đông Phương Thanh Thương luôn cảm thấy mình là một người đáng ghét, nhưng lúc này, Ty Mệnh tinh quân chưa từng gặp mặt kia trong lòng hẩn càng đáng ghét hơn bản thân hẩn bội phần.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 70

Đông Phương Thanh Thương im lặng nhìn Hoa Lan nhỏ hồi lâu, vẻ mặt nàng như đâm một kim trong lòng hắn. Dù đã khống chế cảm xúc của mình, cố gắng bắt mình không nhìn nàng nữa, nhưng khi hắn quay đầu đi, nhắm mắt lại, trong đầu vẫn hiện lên ánh mắt trống rỗng hoang mang của nàng.

Điều này khiến Đông Phương Thanh Thương cảm thấy sốt ruột bức bối không nén nổi: “Hắn đi đâu rồi?” Cuối cùng Đông Phương Thanh Thương không nhịn được nói: “Nếu người ngoan ngoãn ở bên cạnh bốn tọa, ba ngày sau bốn tọa sẽ giúp người tìm hắn.”

Vừa dứt lời, Đông Phương Thanh Thương cảm thấy đầu óc mình chắc thật sự bị bệnh gì rồi.

Nhưng trong lúc hắn vẫn còn kinh ngạc vì lời nói của mình, Hoa Lan nhỏ hờ hững vứt một thanh củi vào đồng lửa.

Nàng im lặng hồi lâu rồi đáp: “Chủ nhân tự nguyện đi. Ta không tìm cô ấy đâu.”

Đông Phương Thanh Thương thoáng im lặng, tâm trạng bỗng càng tệ hơn. Hắn chau mày nhắm mắt, giọng lạnh nhạt: “Tùy người.”

Hoa Lan nhỏ thật sự không nói gì thêm nữa.

Cứ vậy im lặng mãi đến giờ Ngọ hôm sau.

Mặt trời lên cao, ngọn lửa của Hoa Lan nhỏ vẫn còn cháy, nàng chỉ nhìn đồng lửa chờ người ngậy ngốc, nhưng rồi đột nhiên nàng phát hiện hàn khí xung quanh lạnh hơn mấy phần.

Hoa Lan nhỏ xoa xoa cánh tay, ngồi gần đồng lửa thêm một chút nữa, hơi ấm của ngọn lửa không xua nổi hàn khí, ngược lại mặt trời dần dần lên tới chính Ngọ, hàn khí càng nặng hơn.

Hoa Lan nhỏ nhìn sang bên cạnh, phát hiện Đông Phương Thanh Thương vẫn nhắm mắt nằm đó, trong miệng thở ra khí trắng, so với lúc trước, khí trắng này nặng nề hơn nhiều, môi hăn không thâm đen, vì hơi thở ra từ mũi ngưng tụ thành một lớp sương trắng dày trên môi hăn.

Hoa Lan nhỏ sửng sốt, trong đầu bỗng nảy ra một suy nghĩ – Không phải Đông Phương Thanh Thương... cứ vậy mà chết rồi chứ?

Ý nghĩ này vừa ập tới, Hoa Lan nhỏ không hề đề phòng, bị cảm xúc hốt hoảng bao trùm tâm trí, nàng gần như bò dậy, quỳ bên cạnh Đông Phương Thanh Thương đưa tay muốn chạm vào hăn, nhưng ngón tay còn chưa chạm vào da hăn, Hoa Lan nhỏ đã cảm thấy hàn khí thấu xương xuyên qua đầu ngón tay chui vào mạch máu nàng.

Hoa Lan nhỏ sửng sốt, bất chấp hơi lạnh trên người Đông Phương Thanh Thương, đưa tay chùi sương trắng trên môi hăn: “Đại ma đầu.. Đại ma đầu ngươi làm sao vậy?” Giọng nàng hơi hốt hoảng, “Đại ma đầu? Đông Phương Thanh Thương!”

Bỗng nhiên khí trắng thở ra từ mũi Đông Phương Thanh Thương biến mất, Hoa Lan nhỏ lập tức giật mình. Nàng vội đưa tay thăm dò mũi hăn, mặc kệ hơi lạnh trên người Đông Phương Thanh Thương khiến tay nàng tê cóng, Hoa Lan nhỏ ấn tay lên cổ hăn, mong sẽ cảm nhận được động tĩnh từ mạch máu trên cổ hăn.

Nhưng qua một đoạn lâu mà nàng vẫn không thăm dò được động tĩnh, cho thấy Đông Phương Thanh Thương không còn sống nữa.

Hình như hắn đã chết.

Đông Phương Thanh Thương chết thật rồi...

Huyết sắc trên mặt Hoa Lan nhỏ như bị rút cạn trong phút chốc, hoàn toàn trở nên tái nhợt.

“Đại ma đầu.” Hoa Lan nhỏ gọi Đông Phương Thanh Thương, nàng bắt đầu hốt hoảng không biết làm sao. Hoa Lan nhỏ đưa tay giúp Đông Phương Thanh Thương chùi đi sương băng trên mặt, sau đó đưa tay sưởi ấm gò má như một khối băng của hắn, “Người nhìn ta đi.” Nàng nói, “Người cử động đi...” Nàng muốn kéo đôi mắt nhắm nghiền của Đông Phương Thanh Thương, nhưng lông mi hắn đã kết đầy sương trắng, thậm chí sắp đóng băng toàn bộ mặt hắn.

Hoa Lan nhỏ lại cúi đầu nhìn ngực Đông Phương Thanh Thương, vùng kết băng màu lam trên ngực hắn chậm chậm lan ra.

Nàng tưởng mình đã che mất nắng sưởi ấm hắn, bèn vội vàng tránh ra một khoảng để Đông Phương Thanh Thương phơi nắng, nhưng dường như vẫn không đủ, vậy là Hoa Lan nhỏ lại dịch đồng lửa đang cháy tới bên cạnh hắn. Ngọn lửa cơ hồ sắp đốt cháy y phục Đông Phương Thanh Thương, nhưng vẫn không thể nào làm dịu đi khí lạnh quanh người hắn.

Băng màu lam trên người Đông Phương Thanh Thương vẫn đang từ ngực lan ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Hoa Lan nhỏ nhìn thấy băng xâm chiếm ngực hắn, leo lên cổ hắn, trong lúc nàng cố gắng thêm củi vào đồng lửa, băng đã hoàn toàn bao bọc cơ thể Đông Phương Thanh Thương.

Giống như làm cho hấn một cỗ quan tài bằng băng, chôn vùi cả người hấn bên trong.

Đến lúc này Hoa Lan nhỏ mới thừa nhận, cho dù nàng có đốt lửa bên cạnh Đông Phương Thanh Thương nóng thế nào, cho hấn phơi nắng thế nào, nhiệt độ trên người hấn vẫn không cao lên được.

Nàng không biết thì ra hấn bị thương nghiêm trọng đến vậy, trước mặt nàng Đông Phương Thanh Thương luôn luôn mạnh mẽ, cho dù bị thương nặng thì cũng có thể dùng một ngón tay bóp chết nàng.

Cũng như lần này, nàng dùng Sóc Phong kiếm đâm hấn bị thương, nhưng Đông Phương Thanh Thương vẫn nhanh chóng đuổi theo, lên đến Thiên giới, xuống Tru tiên đài cứu nàng. Sau đó còn đánh thắng thiên binh thiên tướng, lợi hại vô cùng, dường như không gì không làm được, nếu không phải hiện giờ hấn hoàn toàn bị băng phong, Hoa Lan nhỏ không bao giờ tưởng tượng nổi rốt cuộc phải thế nào mới khiến Đông Phương Thanh Thương bị thương chết đi.

Càng không thể nào tưởng tượng được Đông Phương Thanh Thương vì cứu nàng mà liều mạng...

Còn hiện giờ...

Hấn sắp chết rồi.

“Đại ma đầu...” Hoa Lan nhỏ nhẹ chạm vào băng màu lam trên ngực Đông Phương Thanh Thương, vừa chạm vào, đầu ngón tay dường như tê cóng, lạnh đến mức khiến tim nàng run rẩy.

Nhưng nàng không thu tay lại mà áp cả bàn tay lên vùng ngực bị thương của Đông Phương Thanh Thương, cách lớp băng, dường như làm vậy sẽ khiến cơ thể hấn ấm áp hơn.

Hoa Lan nhỏ lặng thinh, nhìn nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên mu bàn tay mình, sau đó rơi trên lớp băng, bị đông thành những hạt châu nhỏ, giống như giao nhân trong truyền thuyết, nước mắt hóa thành châu...

“Khóc tang à?”

Không biết Hoa Lan nhỏ chờ đợi mất khoảng bao lâu, bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, nàng sững sốt, mắt lập tức sáng lên, nhìn sang bên cạnh, Đông Phương Thanh Thương đang lạnh lùng nhìn nàng.

Lúc này băng trên mặt hắn đã dần dần rút đi, lộ ra gương mặt điên đảo chúng sinh của hắn.

Hoa Lan nhỏ ngây người nhìn, sau đó phát hiện băng trên người hắn cũng đang nổi đuôi nhau tan chảy, lúc này mặt trời chính Ngọ cũng dần nghiêng chênh chếch.

Nàng nhìn hắn, ngây ngốc không nói được chữ nào. Băng trên ngực Đông Phương Thanh Thương rút đi, tay Hoa Lan nhỏ đặt trên vùng ngực bị thương của hắn.

Phát giác được bàn tay Hoa Lan nhỏ đặt trên ngực mình, ánh mắt Đông Phương Thanh Thương chuyển động, nhưng lời nói ra vẫn chẳng chút cảm tình: “Người mừng đến phát khóc đó à?”

Hoa Lan nhỏ nhìn Đông Phương Thanh Thương một lúc lâu, rồi thật sự nhếch miệng cười một cách khó coi: “Phải... phải đó.”

Nàng vừa cười vừa khóc, nước mắt chảy xuống bên cạnh nụ cười của nàng. Với mắt thẩm mỹ của Đông Phương Thanh Thương, Hoa Lan nhỏ lúc này cực kỳ xấu, nhưng không biết tại sao, nhìn nàng như vậy, lòng hắn đột nhiên ấm lên.

Một thoáng sau, Hoa Lan nhỏ bồng nhào lên người Đông Phương Thanh Thương, ôm chầm lấy hắn, nụ cười trên môi biến mất, chỉ còn lại nước mắt không ngừng thi nhau chảy xuống, “Đại ma đầu, đại ma đầu...” Nàng gọi hết tiếng này tới tiếng khác.

Đông Phương Thanh Thương vống hơi sững sốt, nhưng nghe nàng gọi nghiêm túc như vậy, hắn đành phải lên tiếng: “Làm sao vậy?”

“Ta tưởng ngay cả người cũng không cần ta nữa...”

Đông Phương Thanh Thương im lặng, mặc cho Hoa Lan nhỏ vừa khóc vừa cọ má lên đầu mình.

“Người muốn tính kế ta thì cứ tính kế đi, người muốn lợi dụng ta thì cứ lợi dụng đi, ta không sợ bị lợi dụng, cũng không sợ bị tính kế, người đừng bỏ rơi ta.”

Nghe thấy lời này, Đông Phương Thanh Thương cảm thấy mình nên vui mới phải, có thể khiến Hoa Lan nhỏ dựa dẫm vào hắn, cam tâm tình nguyện bị hắn lợi dụng tính kế, đây vốn là kết quả hắn muốn.

Nhưng nghe nàng gào khóc, cảm nhận được cơ thể nàng đang run rẩy, Đông Phương Thanh Thương cảm thấy lòng hắn không muốn như vậy.

Tiểu hoa yêu này lẽ ra phải tinh thần phơi phới đứng trước mặt hắn, hậm hực nhìn hắn, sau đó đấu trí đấu dũng với hắn.

Như vậy hắn mới cảm thấy yên ổn, mới có thể độ sức với nàng mà không có bất kì tình cảm nào xen lẫn, mới có thể không thương tiếc làm hại nàng, cuối cùng từ chỗ nàng đạt được kết quả hắn đã lên kế hoạch bấy lâu nay.

Nhưng Hoa Lan nhỏ khóc lóc, tuyệt vọng, hoảng hốt như thế này...

Khi hắc nhìn thấy nàng như vậy, lòng hắc bỗng... hình như... hắc không muốn diễn vai người xấu trước mặt nàng nữa.

Hắc muốn làm một anh hùng, để bầu bạn cùng nàng, để bảo vệ nàng...

Nhưng hắc là Ma tôn thượng cổ! Bầu bạn và bảo vệ! Hắc... tại sao lại có ý nghĩ này vì một tiểu hoa yêu nhỏ nhoi! Hắc...

Đông Phương Thanh Thương ngày càng cảm thấy hình như mình... điên rồi.

Một lúc sau, Hoa Lan nhỏ dần dần ổn định cảm xúc, nàng buông Đông Phương Thanh Thương ra, nhưng tay vẫn len lén quấn tóc hắc, dường như tiếp xúc với hắc, tóm chặt một thứ gì đó trên cơ thể hắc thì hắc sẽ không bị băng bọc kín.

“Đại ma đầu, vừa rồi ngươi làm sao vậy?”

“Sóc Phong kiếm tuy đầy hàn khí, nhưng thân là thần kiếm, nó cũng đầy chính khí. Giờ Ngọ hàng ngày là lúc trời đất nhiều chính khí nhất, chính khí sẽ phối hợp với hàn khí của Sóc Phong kiếm còn sót lại trên người bốn tọa, khiến cả người bốn tọa kết băng”. Đông Phương Thanh Thương vẻ mặt vô cảm nói, cứ như đó không phải là cơ thể của hắc, “Ba ngày sau, hàn khí này không tổn thương được cơ thể bốn tọa nữa.”

Cũng tức là trong ba ngày, vào lúc chính Ngọ... Đông Phương Thanh Thương không thể bị bất kỳ kẻ thù nào phát hiện. Nếu không, với trạng thái đó của hắc, nhất định bị kẻ thù biến thành mảnh vụn.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 71

Hoa Lan nhỏ và Đông Phương Thanh Thương nghỉ ngơi tại chỗ ba ngày. Vào đêm thứ hai, Hoa Lan nhỏ vào rừng hái trái cây ăn.

Thật ra cơ thể nàng hiện giờ không cần thức ăn, nhưng Hoa Lan nhỏ luôn cảm thấy mình nên làm những chuyện con người phải làm, nếu không nàng không hề cảm thấy mình đang sống một cách chân thực.

Hoa Lan nhỏ đi đến bên sông uống mấy ngụm nước, mặt trời đã dần ngả bóng, nàng ngẩng đầu, dường như nhìn thấy phía đối diện bờ sông có một bóng đen nhảy ra, nhưng lại không nhìn thấy kỹ, chỉ có thể đoán được chắc đó là một con vật.

Ở đây hai ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy một vật sống trong rừng. Hoa Lan nhỏ quay đầu, quên mất chuyện này đi.

Chính Ngọ ngày thứ ba, toàn thân Đông Phương Thanh Thương dần dần kết băng như cũ, trước đó Hoa Lan nhỏ đã đốt lửa bên cạnh hãn, bao vây cơ thể hãn bên trong.

Nhưng nàng làm vậy không phải để cơ thể Đông Phương Thanh Thương ấm hơn, dù sao cũng đã qua ba ngày, Hoa Lan nhỏ đã hiểu ra, cho dù đốt lửa thế nào, Đông Phương Thanh Thương vẫn bị đóng băng, nàng đốt lửa quanh hãn chỉ để hàn khí trên người hãn không tản ra ngoài.

Sau khi bị lệ khí dưới Tru tiên đài xâm hại, tuy Hoa Lan nhỏ không bị thương ngoài da, nhưng sức đề kháng với hàn khí dường như yếu hơn rất nhiều.

Đông Phương Thanh Thương nói vì hắn bị thương nặng, vào lúc chính Ngọ trong ba ngày sẽ biến thành như vậy. Hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi, Hoa Lan nhỏ ngồi bên cạnh gác đầu lên gối, ngây người nhìn hắn.

Sau khi hắn tỉnh lại, hắn sẽ đưa nàng đi làm gì đây?

Ma giới đã bị hủy hoại, e là người của Ma giới rất khó tiếp nhận Đông Phương Thanh Thương nữa. Thiên giới nhất định cũng tìm kiếm nàng và hắn khắp nơi, còn nàng cũng không thể quay về Thiên giới.

Đông Phương Thanh Thương muốn hồi sinh Xích Địa nữ tử, tuy hiện giờ Hoa Lan nhỏ vẫn mang Cốt lan trong áo, nhưng hồn phách Xích Địa nữ tử dường như cũng bị ảnh hưởng không nhỏ lúc dưới Tru tiên đài. Bắt đầu từ lúc đó, Xích Địa nữ tử chưa hề xuất hiện trong đầu nàng. Cốt lan cũng im lặng như đã chết.

Kiếp nạn Tru tiên đài dường như giết chết tất cả mọi thứ xung quanh Hoa Lan nhỏ... bao gồm cả hy vọng của nàng.

Hoa Lan nhỏ cũng không định vùng vẫy vì tính mạng này nữa, nàng muốn ngoan ngoãn theo Đông Phương Thanh Thương, ngoan ngoãn biến thành một dải sinh cơ trong cơ thể này, đến hôm nay, nàng không thể không thừa nhận, đúng là Đông Phương Thanh Thương nói không sai, như vậy đối với nàng là cách chết nhân từ nhất.

Hoa Lan nhỏ ngửa đầu nhìn mặt trời, cảm thấy giờ Ngọ cuối cùng khiến Đông Phương Thanh Thương bị đóng băng sắp qua, nhưng vào lúc này, nàng bỗng cảm thấy mặt đất chấn động. Ban đầu Hoa Lan nhỏ còn tưởng là ảo giác của mình, nhưng tiếp đó một hồi chấn động nữa lại truyền tới khiến ngọn lửa cũng nhảy nhót theo, nàng liền phát giác có điều không ổn, ngược

đầu nhìn xung quanh, chỉ là chưa kịp nhìn ra ẩn tình gì thì bỗng nhiên ở nơi cách Hoa Lan nhỏ chưa đầy ba trượng, một bóng người thành linh từ dưới đất chui lên.

Hoa Lan nhỏ mở to hai mắt, là... Quân sư Khổng Tước của Ma giới tìm tới nữa rồi!

“Ma Tôn khiến tiểu nhân tìm vất vả quá.” Khổng Tước cười liếc nhìn Hoa Lan nhỏ, sau đó ánh mắt rơi trên người Đông Phương Thanh Thương đang bị đóng băng, trong đôi mắt phụng yêu mị cực độ là ham muốn báo thù điên cuồng, “Nghe nói sau khi Ma Tôn thân mang trọng thương rời khỏi Ma giới đã tới Thiên giới, ta vốn tưởng Ma Tôn không còn sống nữa, không ngờ là Ma Tôn lên Thiên giới vì đuổi theo tiểu nha đầu này.”

Ánh mắt Khổng Tước dừng trên mặt Hoa Lan nhỏ cười lạnh, “Đường đường là Ma Tôn lại chìm đắm trong ân oán cá nhân thời Thượng cổ, thật sự khiến bọn ta thất vọng vô cùng. Hồi sinh Ma Tôn là sai lầm của bọn ta, giờ hãy để ta kết liễu nó đi.”

Vừa dứt lời, Khổng Tước lấy quạt che mặt, quanh người tụ khí đen, Hoa Lan nhỏ gần như không có thời gian suy nghĩ, vô thức đá cùi lửa bên cạnh Đông Phương Thanh Thương đi, ngay lập tức nhào lên người hấn.

Động tác của nàng không hề do dự, khiến Khổng Tước không phản ứng kịp, đòn của gã đánh lên vai Hoa Lan nhỏ, nàng bật ra tiếng hự, chỉ cảm thấy đau đớn thấu tim, nhưng sau khi trải qua khoảnh khắc sinh tử dưới Tru tiên đài, Hoa Lan nhỏ cảm thấy đau đớn này nàng nghiêng răng là có thể nhin được.

Vì cho dù nàng kêu đau, cho dù nàng yếu mềm cũng đâu có ai nhìn thấy.

Hiện giờ nàng là người không nơi nương tựa, cũng bị định sẵn là một quân cờ bị bỏ rơi.

“Buồn cười thật, rõ ràng chỉ là một món đồ phục chế nặn từ Túc nương, vậy mà lại cứu Ma Tôn sao?” Khổng Tước cười lạnh sau lưng nàng, “Cũng được, nếu Ma Tôn muốn người ở bên cạnh, vậy giết người trước rồi để Ma Tôn đi cùng người.”

Hoa Lan nhỏ nhìn chiếc bóng trên mặt đất, thấy băng trên mặt Đông Phương Thanh Thương bắt đầu chậm rãi rút đi.

Nàng nghiêng rặng, mặc kệ đau đớn trên lưng, che đầu Đông Phương Thanh Thương lại, quay người nhìn Khổng Tước, thấy trên tay hắn ngưng tụ khí đen, Hoa Lan nhỏ nói: “Tuy không biết tại sao người tìm tới đây được, nhưng bây giờ bên cạnh người chắc chắn là không có ai nữa. Nếu không với khí thể của người lúc trước, người không thể nào đích thân tới ra tay với Đông Phương Thanh Thương. Bóng đen ta nhìn thấy bên sông hôm qua thật ra là người phải không, người phát giác được khí tức trên người đại ma đầu yếu đi, bởi vậy mới dám xuất hiện, đúng không?”

Nàng nhìn Khổng Tước nói: “Người nhất định rất sợ đại ma đầu, bởi vậy cho dù hôm qua nhìn thấy ta một mình, nhưng biết Đông Phương Thanh Thương cũng ở đây, nên người không dám ra tay với ta...” Hoa Lan nhỏ khựng lại, “Cảm giác bị ghim trên bia đá để thị chúng chắc không dễ chịu nhỉ.”

Nhắc tới chuyện này, ánh mắt Khổng Tước thoáng sầm xuống.

Hoa Lan nhỏ biết, bị treo trên bia đá như một con búp bê rách nát trong thời gian dài như vậy, bất luận thế nào, đây là thất bại lớn nhất trong đời đối với người quen ở trên cao như Khổng Tước: “Người rất sợ đại ma đầu, bởi vậy chỉ dám tới đánh lén, sử dụng thủ đoạn không sáng sủa như vậy thôi.”

Khổng Tước nhếch khóe môi cười lạnh: “Nha đầu thối vẫn còn muốn kéo dài thời gian.” Nói xong, gã thôi không chân chừ nữa, vung tay lên,

một luồng khí đen lướt qua bên cạnh Hoa Lan nhỏ, đánh thẳng lên bụng Đông Phương Thanh Thương sau lưng nàng.

Đột nhiên phát ra tiếng rắc, Hoa Lan nhỏ quay đầu, thấy trên vùng bụng vẫn còn kết băng của Đông Phương Thanh Thương nứt ra một đường, rồi từ vết nứt dần dần phân ra nhiều đường nhỏ chi chít. Hoa Lan nhỏ thầm hoảng sợ, song vẫn muốn lên tiếng dẫn dụ sự chú ý của Khổng Tước. Nhưng Khổng Tước đã hoàn toàn triển khai tấn công, nàng thấy trên tay gả ngày càng nhiều khí đen, Hoa Lan nhỏ tái mặt, chặn phía trước Đông Phương Thanh Thương.

Ánh mắt nàng xuyên qua khí đen trên tay Khổng Tước, nhìn thấy đôi mắt gã cười nham hiểm: “Tạm biệt, Ma Tôn.” Nói xong, khí đen như một con rồng, cuốn lấy khí tức xung quanh xông thẳng về phía Đông Phương Thanh Thương.

Hoa Lan nhỏ chặn trước mặt hăn không hề dời bước, có điều nàng sợ hãi nhắm nghiền mắt. Nhưng vào lúc này, nàng bỗng cảm thấy eo bị siết chặt, một bức tường lửa mọc lên từ dưới đất. Khí đen của Khổng Tước bị đốt cháy trong không trung.

Hoa Lan nhỏ vừa cúi đầu thì nhìn thấy một cánh tay mạnh mẽ trên eo mình, lưng đang áp vào một vòm ngực chắc chắn.

Nàng thầm thở phào, cuối cùng Đông Phương Thanh Thương cũng tỉnh rồi. Thật ra đến phút giây này đây, dường như Hoa Lan nhỏ đã mất đi cảm giác vui mừng khi may mắn thoát khỏi cái chết, vì thoát chết nhiều lần cũng chán...

Nhưng đối với sự bảo vệ chiếm hữu của Đông Phương Thanh Thương, Hoa Lan nhỏ ngày càng không thể khống chế được mà dựa dẫm một cách lạ lùng, thậm chí có thể nói là mê đắm như bị nghiện.

Nàng yêu hăn thật rồi.

Vì lần nào trong thời khắc then chốt hãn cũng xuất hiện, hãn mạnh mẽ, tuần tú, là chỗ dựa nòng khao khát nhất trong tưởng tượng, nhưng điểm không tốt duy nhất của Đông Phương Thanh Thương là muốn giết nàng.

Nhưng Hoa Lan nhỏ cảm thấy điểm không tốt duy nhất này đã không còn quan trọng. Vì ai cũng muốn giết nàng, vậy chết trong tay một người luôn bảo vệ mình xem ra cũng chẳng thiệt thòi lắm.

Trong thời gian Hoa Lan nhỏ lơ đãng trong vòng tay Đông Phương Thanh Thương. Đông Phương Thanh Thương thản nhiên nhìn Khổng Tước: “Bốn tọa vẫn chưa đi tìm người thì người đã tự đâm đầu tới, bớt được công sức của bốn tọa.”

Hãn bật cười lộ ra răng nanh bén nhọn: “Bốn tọa rất thích những kẻ chủ động tìm cái chết như người.”

Khổng Tước biến sắc, hiển nhiên Ma Tôn này đã để lại một nỗi ám ảnh không nhỏ đối với gã, gã sa sầm mặt, toàn thân nổi khí đen toan trốn chạy. Đông Phương Thanh Thương chỉ hừ lạnh, ngọn lửa vẫn cháy xung quanh hết như binh sĩ nghe được mệnh lệnh của tướng quân, đồng loạt ùn ùn kéo tới, thiêu đốt kẻ địch.

Khổng Tước nhờ khí đen quanh người miễn cưỡng chống đỡ, cuối cùng cả người đều chìm vào trong làn khí đen đó.

Đông Phương Thanh Thương khẽ chau mày, ngọn lửa xung quanh lập tức yếu đi, khí đen bỗng biến mất, hãn buông Hoa Lan nhỏ ra, vẻ mặt khinh miệt: “Tạm tha cho hãn một mạng.”

Đông Phương Thanh Thương thờ hắt ra, Hoa Lan nhỏ quay đầu lại nhìn, có thể nhìn ra thương thế của hãn chưa lành hẳn, sử dụng pháp lực vẫn rất vất vả. Đây chắc là lý do hãn không đuổi theo Khổng Tước.

“Tôi qua ta nhìn thấy một bóng đen bên sông, tưởng là con thú nào đó, không ngờ là hắc.”

Đông Phương Thanh Thương nhắm mắt nghỉ một lúc, “Nơi này là vùng đất bốn tọa nghỉ ngơi thời Thượng cổ, trận chiến giữa bốn tọa và Xích Địa nữ tử cũng bắt đầu từ đây, cho dù đến hiện giờ, nhưng nơi này vẫn còn sót lại dấu khí của bốn tọa và Xích Địa nữ tử, rất có lợi cho người Ma tộc dưỡng thương, Khổng Tước xuất hiện ở đây cũng không kì lạ.”

Hoa Lan nhỏ gật đầu, Đông Phương Thanh Thương nhíu mày: “Vai bị thương rồi à?”

“Ừm, nhưng hình như không đau nữa, hiện giờ không còn cảm giác gì hết.”

“Tức nhưỡng quanh vết thương biến thành màu xám rồi.” Hắc nhíu mày, “Bị thương quá nhiều, phải dùng Tức nhưỡng đắp lại.”

Hoa Lan nhỏ im lặng. Đông Phương Thanh Thương nhất thời cũng không lên tiếng, một lúc sau mới lạnh lùng nói: “Nếu có lần sau, gặp lại yêu vật Khổng Tước này, bốn tọa nhất định bắt hắc hồn phi phách tán trong Tam giới.”

Hoa Lan nhỏ không tiếp lời hắc, nàng chỉ nói: “Tức nhưỡng không còn nữa.”

Đông Phương Thanh Thương im lặng một đoạn rồi lên tiếng: “Bốn tọa không có nhưng có người vẫn còn.”

Hoa Lan nhỏ mới đột nhiên nhớ lại, lúc đó rời khỏi núi Thiên Ân, tất cả Tức nhưỡng của Thiên Ân lang quân đều dùng làm cơ thể của nàng, nhưng vẫn còn một ít Tức nhưỡng còn sót lại.

Ý Đông Phương Thanh Thương là... Họ lại đi cướp núi Thiên Ân một lần nữa sao...

Hoa Lan nhỏ bỏng cảm thấy Thiên Ân lang quân cũng rất tội nghiệp...

Thân mang bảo vật... nhưng không thể bảo vệ.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 72

Hiện giờ cách lúc Hoa Lan nhỏ và Đông Phương Thanh Thương rời khỏi núi Thiên Ấn đã một thời gian. Nhưng cho dù là vậy, trong mấy tháng gần ngủ thì không thể nào khôi phục lại dáng vẻ ban đầu của núi Thiên Ấn.

Hoa Lan nhỏ nằm bò trên lưng Đông Phương Thanh Thương, nhìn núi Thiên Ấn dưới làn mây mù, lòng nàng bỗng lâng lâng bùi ngùi.

Nàng tự đi đến bước này, chỉ bằng ban đầu để Đông Phương Thanh Thương đưa hồn phách của Xích Địa nữ tử vào cơ thể Tức Nhược này thì hơn. Khi đó nàng sẽ hồn phi phách tán, bớt được những giày vò, đau lòng khổ sở sau này.

Đông Phương Thanh Thương hoàn toàn không biết ý nghĩ trong lòng Hoa Lan nhỏ, hắn nhìn từ trên mây xuống, chỉ thăm dò một chút, trong chớp mắt đã biết được vị trí của Thiên Ấn lang quân, không hề chậm trễ, liền cúi người xuống.

Đình viện của Thiên Ấn lang quân quả nhiên được ưu tiên tu sửa trước các nơi khác. Trong viện tuy không có bảo vật khắp nơi, phồn hoa trù phú như trước, nhưng cũng đã khôi phục được bảy tám phần.

“Đuổi người của chợ yêu đi hết chưa?”

“Đám lần trước đã bị đuổi đi rồi.” Bóng đen cúi đầu bên cạnh Thiên Ân lang quân nói: ” Sáng nay lại phát hiện có mấy tên trộm của chợ yêu bơi từ bờ Đông tới trộm bảo vật, thuộc hạ đã phái người đi xử lí.”

Thiên Ân lang quân gõ ngón tay lên bàn hờ lạnh: ” Chờ kết giới của núi Thiên Ân hồi phục, nhất định bắt đám nhãi nhép kia hối hận cũng không kịp!” Vừa dứt lời, ánh mắt Thiên Ân lang quân sầm xuống, “Ai?”

Một luồng sát khí tỏa ra theo giọng nói của y, không biết va phải vật gì trong không trung, lập tức nổ tung, sau đám bụi, thân hình Đông Phương Thanh Thương dần dần xuất hiện, trên lưng hằn đang công Hoa Lan nhỏ.

Hoa Lan nhỏ xuống khỏi người hằn, bàn tay Đông Phương Thanh Thương vẫn như có như không đỡ lấy nàng, mãi đến khi nàng hoàn toàn đứng vững, Đông Phương Thanh Thương mới ngẩng đầu nhìn Thiên Ân lang quân vẻ mặt nghiêm túc bên kia.

“Thiên Ân lang quân, đã lâu không gặp...” Đông Phương Thanh Thương cười gian ác, “Xem ra thời gian qua người sống không tốt lắm.”

Hoa Lan nhỏ nhìn hằn, núi Thiên Ân bị đám người chợ yêu quấy nhiễu, chắc là do tấm bản đồ đi thuyền Đông Phương Thanh Thương vẽ cho thương nhân ở chợ yêu kia rồi.

Hủy núi của người ta, phá nhà người ta, cho kẻ trộm nhòm ngó bảo vật nhà người ta, bây giờ lại còn ở trên cao mìa mai người ta, tiếp theo lại cướp đồ của người ta nữa.

Đông Phương Thanh Thương ... có lúc thật sự xấu xa đến tận xương cốt.

Hoa Lan nhỏ cũng rất không hiểu, rốt cuộc tại sao, rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào nàng lại yêu một kẻ xấu xa như vậy...

Bóng đen chắn trước mặt Thiên Ân lang quân, khí tức đề phòng lập tức lan tỏa.

Khác với lúc trước chưa biết thân phận Đông Phương Thanh Thương, Thiên Ân lang quân lúc này không còn lòng dạ ra vẻ cao thâm đùa cợt trước mặt hần nữa, y nhìn Đông Phương Thanh Thương từ trên xuống dưới, thăm dò được khí tức yếu ớt do trọng thương chưa lành của Đông Phương Thanh Thương lúc này, nhưng cho dù là vậy, thân là Ma tôn, Đông Phương Thanh Thương chỉ cần dùng chút sức cũng đã khiến núi Thiên Ân lãnh đủ.

Lần trước Thiên Ân lang quân đã có một bài học rồi...

Y liền đi thẳng vào chủ đề, lạnh giọng hỏi: ” Ma tôn tới đây không nghênh đón từ xa là lỗi của bọn ta. Không biết lần này Ma tôn lại có việc gì?”

Đông Phương Thanh Thương xem trò vui đã đủ, hần cũng không rề rà nữa mà nói thẳng: “Đưa hết Tức nhường còn lại cho ta.”

Hoa Lan nhỏ sững sốt, vết thương trên vai nàng nặng đến vậy sao? Có lẽ vì xung quanh vai đều biến thành màu xám, bởi vậy Hoa Lan nhỏ không cảm thấy đau lắm, nhưng cho dù bị thương nghiêm trọng nàng cũng đâu cần hết số Tức nhường còn lại!

Nàng nhớ lúc đầu nàng khiến cơ thể nam nhân mà Đông Phương Thanh Thương nặn biến thành nữ nhân đã tiết kiệm không ít Tức nhường. Tuy không thể tạo được một cơ thể nữa, nhưng nặn nửa cơ thể chắc là đủ.

Thiên Ân lang quân cũng sững sốt, hần nhìn Hoa Lan nhỏ nhú mày nói: ” A Lan bị thương thế nào mà phải cần Tức nhường?”

Đông Phương Thanh Thương nhường mày:” Bốn tọa cần phải nói rõ với người sao?” Hần nói: “Một là đảo chìm, hai là giao Tức nhường ra, người

chọn một đi.” Lời hăn nói tuyệt đơn giản như nói thời tiết hôm nay rất đẹp vậy, là giọng điệu ngông cuồng hăn vẫn thường dùng.

Bóng đen bên cạnh quả nhiên bị thái độ Đông Phương Thanh Thương chọc giận: ” Ma tôn hiệp người quá đáng!”

Đông Phương Thanh Thương cong môi cười: ”Ồ, đến giờ các người vẫn chưa biết tác phong của bốn tọa à?”

Bóng đen nổi giận rút kiếm, Đông Phương Thanh Thương nheo mắt, nhưng vào lúc này, Thiên Ấn lang quân đưa tay ngăn lại, trầm giọng nói: ” Ma tôn, không phải người núi Thiên Ấn ta nhỏ nhen, nhưng Tức nhưỡng đã không còn bao nhiêu, hiện giờ cơ thể ta chế tạo toàn bộ đều dùng đất sét trộn với Tức nhưỡng mà tạo thành, nếu không có Tức nhưỡng...”

Đôi mày Đông Phương Thanh Thương khẽ động, hăn khinh miệt nhìn Thiên Ấn lang quân: “Bốn tọa có nói muốn tìm hiểu khó khăn của người sao?”

Thiên Ấn lang quân im lặng.

Đông Phương Thanh Thương rõ ràng hết kiên nhẫn: ” Tức nhưỡng, núi Thiên Ấn, bốn tọa chỉ cho người hai lựa chọn.”

Nhìn gương mặt xanh đen của Thiên Ấn lang quân, Hoa Lan nhỏ thoáng im lặng, nàng kéo tay áo Đông Phương Thanh Thương, nhỏ giọng nói: ” Có lẽ không cần nhiều vậy đâu...”

Hăn lờm nàng: ” Không có chuyện của người.” Đảo mắt, khí tức quanh người lập tức biến thành áp lực: “Xem ra núi Thiên Ấn nào dù sao cũng không nên tiếp tục tồn tại trong nhân thế nữa.”

Bóng đen cử động thân hình, nhưng cuối cùng vẫn bị Thiên Ấn lang quân ngăn lại. Ai cũng biết ở đây không có ai là đối thủ của Ma tôn. Bởi

vậy cho dù phần nô hay không cam, cuối cùng cũng chỉ có thể nén lại.

Trong thế giới của kẻ mạnh, chỉ có làm theo quy tắc của kẻ mạnh để sinh tồn.

Thiên Ân lang quân nhắm mắt, hít một hơi thật dài, cuối cùng gật đầu: ” Ta giao Tức nhường cho ngài.”

Bóng đen cả kinh: ” Chủ thượng!”

Thiên Ân lang quân nhìn Đông Phương Thanh Thương: ” Nhưng ta có một điều kiện.”

Đông Phương Thanh Thương: ” Nói.”

Lúc trước Mê trận ta bày dước biển và trên núi Thiên Ân đã bị Ma tôn phá, sau đó bản đồ đi thuyền tới núi Thiên Ân không biết bị kẻ tiểu nhân nào bán cho kẻ gian ở chợ yêu. Giọng y khựng lại, nhìn người trước mặt, mà người nào đó cứ như hoàn toàn không phát giác Thiên Ân lang quân đang chửi mình, vẻ mặt không đổi, Thiên Ân lang quân nói tiếp: ” Hiện giờ đề phòng núi Thiên Ân ta bị kẻ gian quấy nhiễu, không biết Ma tôn có thể giúp sức, bảo vệ núi Thiên Ân ta sau này không bị bên ngoài quấy rối nữa không. Nếu Ma tôn đồng ý với ta chuyện này, chút nữa ta sẽ dâng toàn bộ Tức nhường còn lại.”

Đông Phương Thanh Thương bật cười: ” Chuyện này quá đơn giản.”

Nói xong, hắn cắn rách ngón tay cái, máu tươi chảy ra, để máu trên tay nhỏ mấy giọt xuống đất, trong tay Đông Phương Thanh Thương ngưng tụ trường kiếm lửa, ngọn lửa đốt cháy máu tươi dưới đất, cháy lan ra bốn phía như mạng nhện, ngọn lửa này của Đông Phương Thanh Thương không tràn ngập sát khí như thường ngày, những nơi ngọn lửa đi qua cây cỏ vẫn nguyên vẹn.

Khi ngọn lửa biến mất trong tầm mắt, chẳng bao lâu, trên bầu trời bỗng xuất hiện một pháp trận cực lớn phản chiếu ngọn lửa dưới đất, sau khi xoay một vòng thì biến mất.

“Năm trăm năm sau nơi này nhất định không có sinh linh nào khác ngoài Ảnh yêu vào được núi Thiên Ấn của người.”

Giọng hần ngông cuồng, nhưng lời nói ra không ai không tin.

Bóng đen thấy vậy cũng sửng sốt, Thiên Ấn lang quân vòng tay bái hần: ” Đa tạ Ma tôn, tại hạ sẽ đi lấy Tức nhường ngay. A Ảnh, người đưa Ma tôn và A Lan đi nghỉ ngơi đi.” Thiên Ấn lang quân quả nhiên quay người đi.

Sau khi bóng đen đưa Hoa Lan nhỏ và Đông Phương Thanh Thương đến chỗ nghỉ vừa đi khỏi, Hoa Lan nhỏ quay đầu hỏi Đông Phương Thanh Thương: ” Dễ dàng đưa Tức nhường như vậy, không phải Thiên Ấn lang quân đang âm mưu gì đó chứ?”

Hần quay đầu nhìn nàng: ” Đầu óc nhanh nhạy hơn lúc trước rồi nhỉ.”

Hoa Lan nhỏ ngây người, sau đó cúi đầu: ” Bị lừa nhiều đương nhiên phải biết nhanh nhạy thôi.”

Trong phòng lập tức im lặng, Đông Phương Thanh Thương quay đầu, không nhìn về mặt nàng, chỉ nói: ” Hần chỉ cần đem Tức nhường tới, nhưng chuyện khác, có bản lĩnh gì thì cứ sử dụng đi.”

Đến chiều tối, Thiên Ấn lang quân đem Tức nhường còn lại tới, so với lúc Hoa Lan nhỏ đi đã ít hơn một chút, nhưng cũng có thể hiểu được, thời gian này Thiên Ấn lang quân cũng dựa vào cơ thể nặn từ Tức nhường mà sống, nếu lấy hết Tức nhường, vậy Thiên Ấn lang quân...

Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu nhìn y.

Tiếp xúc với ánh mắt Hoa Lan nhỏ, Thiên Ân lang quân cười cười rồi quay đi, không nói thêm gì khác.

Thật ra nghĩ kỹ lại, từ đầu đến cuối Thiên Ân lang quân chưa làm gì xấu đối với nàng, chẳng qua y chỉ muốn được sống tốt hơn thôi.

Hoa Lan nhỏ xoắn ngón tay một lúc, sau khi Thiên Ân lang quân đi, vừa định nói với Đông Phương Thanh Thương, nhưng còn chưa lên tiếng, hắc dưởng như hiểu được tâm tư nàng, lạnh nhạt nói: ” Không có Tức nương y không chết đâu.” Hắc vừa nói vừa nặn một cục Tức nương, Tức nương vì có sinh khí nên chuyển động, nhưng vào tay Đông Phương Thanh Thương lập tức ngoan ngoãn như bột mì, hắc dùng tay hất vạt áo Hoa Lan nhỏ, “Cởi ra.”

Đối diện với mệnh lệnh của Đông Phương Thanh Thương, Hoa Lan nhỏ đã rất thản nhiên đón nhận, nàng kéo vạt áo, để lộ bên vai bị thương, sau đó nhìn hắc dán Tức nương trên tay lên trên miệng vết thương.

Vết thương vốn không có cảm giác đau đớn, nhưng ngay lúc này lại có cảm giác, một loại đau đớn kỳ quái, như thông qua vùng da xung quanh vết thương mang nhiệt lượng vào mạch máu, sau đó lưu chuyển một vòng trong cơ thể, cuối cùng quay về tim.

Dần dần, đau đớn rút đi, Hoa Lan nhỏ bắt đầu cảm giác được bàn tay ấm hơn người thường của Đông Phương Thanh Thương áp lên vai mình.

“Ảnh yêu vốn dĩ sống không cần cơ thể, với tu vi của Thiên Ân lang quân, sống như bóng đèn kia hoàn toàn không thành vấn đề. Tức nương đối với hắc chẳng qua chỉ là một nguyện vọng thôi. Dùng lời của Thiên để ở Thiên giới các người, hành động này của hắc vốn dĩ đã trái mệnh trời.”

Theo giọng hắc nói, hơi ấm của bàn tay hắc như máu chảy vào tim nàng, thiêu đốt lòng người hơn cái nóng ban nãy.

“Bởi vậy, tiểu hoa yêu, đừng lo lắng cho những người không quan trọng, chúng sống tốt hơn người nhiều.”

Hoa Lan nhỏ cúi mặt, nhìn nhìn vạt nắng xuyên qua ở cửa sổ, thấy bóng mình và Đông Phương Thanh Thương đổ trên giường. Chúng rất gần nhau, cử chỉ rất thân mật...

“Đại ma đầu!” Hoa Lan nhỏ bỗng nói: ” Sợ ta suy nghĩ lung tung, quan tâm ta vì chuyện nào

đó mà khó chịu, chu đáo như vậy... có phải đã vượt quá phạm vi người nên quan tâm rồi không?”

Đông Phương Thanh Thương ngược mắt nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Hoa Lan nhỏ.

“Người chỉ cần quan tâm đến sức khỏe của cơ thể này là đủ rồi.” Hoa Lan nhỏ lại nói: ” Người đừng... tốt với ta. Lúc trước ta nói rồi, ta sẽ nghĩ nhiều.”

Cuối cùng Đông Phương Thanh Thương vẫn không nói, im lặng coi như đáp lời Hoa Lan nhỏ.

Tức nhường hần mới đắp hoàn toàn dung hòa với da thịt vốn có của Hoa Lan nhỏ, khi hần lấy tay đi, da chỗ đó đã trở nên nguyên vẹn, căng bóng như một miếng sứ trắng.

Vậy là lúc ngay cả bản thân hần cũng không phát giác, ngón tay hần lưu luyến trên vai nàng trong thoáng chốc.

Rõ ràng chỉ là một khối Tức nhường, nhưng một khi đắp lên người nàng dường như có sức mạnh thần bí thu hút hần...

“Xong rồi à?” Hoa Lan nhỏ quay đầu.

Câu này khiến Đông Phương Thanh Thương sức tỉnh, hân lạnh nhạt dời mắt đi, đứng dậy: ” Tạm thời không có vấn đề gì, ít ngày nữa nó sẽ hoàn toàn dung hòa vào cơ thể người.”

Hoa Lan nhỏ gật đầu. Sau đó nhìn Tức nhược còn lại trên giường lấy làm lạ nói: ” Còn nhiều như vậy người muốn làm gì?”

Đông Phương Thanh Thương cũng nhìn khối Tức nhược hồi lâu không nói, cứ như... hân cũng không biết mình cần nhiều Tức nhược như vậy để làm gì.

Hoa Lan nhỏ đã lấy làm quen với sự phớt lờ của hân, nếu là lúc trước, có lẽ nàng sẽ bĩu môi than thở Đông Phương Thanh Thương không đếm xỉa tới mình, nhưng hiện giờ nàng hoàn toàn không còn tâm trạng này.

Vì hiện giờ chỉ cần xung quanh yên tĩnh lại, chỉ cần có một thoáng rảnh rỗi, nàng sẽ bắt đầu không kìm được suy nghĩ miên man, nàng còn ở trong cơ thể này được bao nhiêu lâu, nàng có ” ý thức của mình ” được bao nhiêu lâu, nàng còn có thể dùng mắt mình, đầu mình nhìn Đông Phương Thanh Thương bao lâu nữa...

Có lẽ trong phòng quá yên lặng, có lẽ ánh mắt Đông Phương Thanh Thương nhìn Tức nhược quá đôi khi lạ, Hoa Lan nhỏ nhin không được nói: ” Đại ma đầu.”

Đôi mắt đỏ tươi của hân lập tức hiển hiện lên bóng nàng.

Lúc này nàng quên chưa kéo y phục lên, lộ ra bờ vai trắng ngần, đôi mắt to nhấp nháy nhìn hân, giọng nói khàn khàn sau khi bị thương vẫn chưa khôi phục hỏi: ” Đại ma đầu, người thật sự bắt ta phải chết vì nguyện vọng của người mới được sao?”

Hân chỉ lặng lẽ nhìn nàng không nói.

Hoa Lan nhỏ thoáng suy nghĩ, gượng cười nói: ” Có khi nào người từng nghĩ có lẽ mình có thể chiến thắng chấp niệm của mình không? Hay có thể buông bỏ chấp niệm của mình không?”

Hắn vẫn chỉ nhìn nàng, đôi mắt như một đầm nước chết, không hề xao động.

Khóe môi Hoa Lan nhỏ mấp máy, nhưng nụ cười trên môi không gượng nổi nữa: ” Ta biết ta nghĩ nhiều rồi.” Nàng mỉm cười mỉa mai, rất đỗi tự nhiên: ” Trước đây ta tưởng ta đã thông suốt, sống chết đều do mệnh trời, nhưng mà....” Hoa Lan nhỏ chìa tay ra, vuốt lên bờ vai bị Đông Phương Thanh Thương chạm vào ban nãy: ” Nhưng người quá dịu dàng, Đại ma đầu, chắc ta không phải là Hoa Lan yêu đâu, ta là Phù du yêu mới đúng.” Hoa Lan nhỏ nói: ” Cho đến giờ, chỉ cần người cho ta một chút dịu dàng, ta vẫn muốn lao về phía người. Trước đây ta từng hỏi chủ nhân, tại sao thiêu thân phải lao vào lửa, chủ nhân nói, vì đó là số mạng của chúng, đại ma đầu, gặp người chắc cũng là số mạng của ta.”

“Bởi vậy, người đừng tốt với ta nữa, đừng bảo vệ ta quá mức, đừng quan tâm ta nghĩ gì

nữa. Người làm vậy...” Hoa Lan nhỏ cười khổ: ” Người làm vậy có giống người xấu đâu... Người sẽ khiến ta ngày càng luyện tiếc sinh mạng này, không nỡ biến mất trên thế gian này, luyện tiếc thời gian ở bên cạnh người...”

“Như vậy không được đâu.” Hoa Lan nhỏ chán nản ôm mặt:” Làm người xấu đâu thể như người...”

Hoa Lan nhỏ nén tiếng khóc, nhưng nước mắt nàng vẫn thấm qua kẽ tay chảy ra ngoài, tí tách nhỏ xuống, sau đó bị một bàn tay thon dài đón lấy.

Những giọt nước mắt ấy nở hoa trong lòng bàn tay hắn, cũng khiến lòng hắn dậy sóng.

Đông Phương Thanh Thương vẫn im lặng, nhưng tay kia của hắn ôm ngực mình.

Vết thương do Sóc Phong kiếm gây ra đã lành rồi, theo lý hắn không cảm thấy đau đớn nữa, nhưng hiện giờ, cảm giác đau ở đây là thế nào vậy...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 73

Sáng hôm sau, Hoa Lan nhỏ vừa tỉnh giấc, còn đang mơ màng đã nghe thấy Đông Phương Thanh Thương đang nói chuyện với ai đó bên ngoài: “Núi Thiên Ấn có sách vở liên quan tới việc dùng Tức nhưỡng nặn nhục thân không?”

“Có thì có, nhưng mà nếu Ma Tôn có thể dùng Tức nhưỡng chế tạo cơ thể, thiết nghĩ sách của núi Thiên Ấn ta chắc cũng không lọt vào mắt ngài.” Giọng Thiên Ấn lang quân truyền tới, “Lẽ nào Ma Tôn còn muốn dùng số Tức nhưỡng còn lại chế tạo thêm một cơ thể nữa?”

Hoa Lan nhỏ nghe vậy, đầu óc vừa rồi còn mơ hồ bỗng tỉnh táo hơn nhiều, nàng ngồi dậy, bất giác tập trung tinh thần lắng nghe cuộc đối thoại ấy.

Giọng Đông Phương Thanh Thương mang theo vẻ cao ngạo khinh miệt bẩm sinh: “Bổ tọa hành sự thế nào cần phải cho người biết sao?” Hắc nói, “Cho người nửa canh giờ.”

Bên ngoài im lặng một lúc, Thiên Ấn lang quân bỗng cười nói: “Được, ta lấy cho ngài.” Bóng y lướt qua cửa sổ, nhìn vào trong phòng qua ô cửa sổ đang mở, vừa khéo nhìn thấy gương mặt ngơ ngác của Hoa Lan nhỏ, bước chân y khựng lại.

Hoa Lan nhỏ khẽ đảo mắt nhìn Thiên Ân lang quân, thấy trong mắt y thoáng lóe sáng, nhưng cuối cùng vẫn sầm mặt, quay người nói với Đông Phương Thanh Thương: “Muốn tại hạ đưa sách cũng không sao, lấy đi Tức nhưỡng cũng được, Ma Tôn muốn chế tạo một cơ thể nữa, trong thiên hạ không ai cản được ngài. Nhưng Ma Tôn phải nhớ, Tức nhưỡng trời sinh có sinh khí, hồn phách bình thường muốn nhập vào cơ thể ba ngày đổi một lần như ta đã cực kỳ khó khăn, tỷ lệ Tức nhưỡng trong đất sét càng lớn, linh hồn sẽ càng khó nhập vào, nhẹ thì bị đẩy ra ngoài, nặng thì ... có khi sẽ bị sinh khí bên trong giày xéo đến mức hồn phi phách tán.”

“Núi Thiên Ân ta chế tạo không ít cơ thể đất sét trộn với Tức nhưỡng, nhưng tại sao chỉ mỗi mình ta có thể sử dụng? Không phải ta độc đoán chuyên quyền, mà đích thực là những người khác vốn không thể nào vào được cơ thể có Tức nhưỡng.” Thiên Ân lang quân nhìn Hoa Lan nhỏ từ xa: “Bởi vậy, tại hạ có lòng nhắc nhở một lời, Ma Tôn chế tạo cơ thể này cho ai dùng, trước tiên nhớ phải xem thử hồn phách người đó có chịu được sức mạnh này không.”

Thiên Ân lang quân bỏ đi.

Hoa Lan nhỏ sờ mặt mình, lòng thầm nghĩ, chắc Thiên Ân lang quân đã đoán ra được Đông Phương Thanh Thương muốn lấy Tức nhưỡng để chế tạo một cơ thể nữa cho nàng dùng.

Lúc xưa ở núi Thiên Ân chế tạo cơ thể này của nàng, Đông Phương Thanh Thương đã định đưa hồn phách Xích Địa nữ tử vào, cũng may có những chiếc bóng giở trò mới khiến hồn phách nàng thoát được trói buộc của hắc, tranh thủ chui vào cơ thể này.

Lúc đó những chiếc bóng chuyển động chắc là do Thiên Ân lang quân giở trò, bởi vậy từ đầu y đã biết Đông Phương Thanh Thương có mưu đồ bất chính.

Còn trong thời gian này, Ma giới đã đem tin tức Đông Phương Thanh Thương muốn hồi sinh Xích Địa nữ tử truyền đi khắp thiên hạ. Thiên Ân lang quân chỉ cần động não một chút là biết, cơ thể hoàn toàn làm từ Tức nhưỡng này của nàng nhất định là cho Xích Địa nữ tử, vì cơ thể này mới là cơ thể hoàn mĩ nhất, còn cơ thể chỉ dùng một nửa Tức nhưỡng trộn với một nửa đất sét ... là để cho Hoa Lan nhỏ.

Đông Phương Thanh Thương có thể nghĩ tới việc nặn cho nàng một cơ thể, thật ra Hoa Lan nhỏ cũng hơi cảm động. Ít ra trong lúc tất cả mọi người muốn nàng chết, ma đầu này vẫn nghĩ cách để nàng tiếp tục được sống.

Hình như nàng thật sự có thể cho rằng hắn cũng yêu nàng đôi chút.

Nhưng hiện giờ đây vốn không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất hiện giờ là, nghe qua ý của Thiên Ân lang quân, hồn phách nàng hình như đã không chịu nổi lực bài xích của sinh khí trong Tức nhưỡng một lần nữa.

Thật ra nghĩ kỹ lại, thời gian qua nàng thật sự đã trải qua rất nhiều chuyện ...

Hồn phách của nàng lúc ban đầu có thể giành cơ thể với Ma Tôn, sau đó lê xác chết sắp thối rữa của Tạ Uyển Thanh đi hơn nửa tháng, sau đó cướp cơ thể Tức nhưỡng này, áp chế sinh khí cuộn cuộn trong Tức nhưỡng, còn trị liệu cho hồn phách Xích Địa nữ tử trong Cốt lan, cuối cùng còn đi một vòng dưới Tru tiên đài, đến lúc cuối cùng nàng còn phải giữ mạng chờ hóa thành một dải sinh cơ trong cơ thể này.

Hồn phách của nàng rốt cuộc mạnh mẽ đến dường nào mới chống chọi được đến bây giờ?

Nhưng cũng chỉ tới bây giờ thôi nhĩ ... Ông trời tuy thương xót nàng, nhưng sẽ không thương xót nàng mãi mãi.

Sau này cho dù Đông Phương Thanh Thương thật sự dùng Tức nhưỡng còn lại chế tạo một cơ thể nữa, nàng cũng không thể áp chế sinh khí trong Tức nhưỡng như trước đây, có khi còn ... bị sinh khí giày xéo đến mức hồn phi phách tán.

Thế nhưng ... có gì đáng sợ đâu.

Dù sao nàng cũng đang trên đường hồn phi phách tán, xấu nhất chẳng qua cũng vậy mà thôi, vậy chỉ cần có cách thì nhất định phải thử. Hoa Lan nhỏ nghĩ, nếu vẫn còn hi vọng được sống tiếp, nàng không thể từ bỏ bản thân ...

Đông Phương Thanh Thương bước vào phòng, ánh mắt dừng trên mặt Hoa Lan nhỏ. Bốn mắt nhìn nhau, Hoa Lan nhỏ cướp lời nói trước: “Đại ma đầu, nếu người nặn được một cơ thể nữa, nếu ta có thể yên ổn vào đó, bất kể cơ thể đó dùng được bao lâu, người đi đâu cũng đưa ta đi theo được không? Ta bảo đảm không gây phiền phức cho người đâu.”

Đông Phương Thanh Thương im lặng.

“Vì đến lúc đó hình như ta cũng chỉ có thể ở bên cạnh người thôi.” Nàng nói, “Ồ, nếu không thành công ... nếu không thành công người cũng đừng vội hủy cơ thể đó, tuy là cơ thể nữ nhân, nhưng cũng có thể giữ lại cho Thiên Ấn lang quân mà, chắc y không chê đâu, Ảnh yêu cả đời không có được cơ thể, giống như tiên linh ở Hạ giới lên Cửu trùng thiên làm việc vậy, ngay cả chỗ ở cũng không có, cô đơn lẻ loi cũng đáng thương lắm.”

Nghe Hoa Lan nhỏ nói nghiêm túc như đang trăn trối, khóe miệng Đông Phương Thanh Thương khẽ giật.

Hắn bước tới bóp cổ nàng, động tác rất có tính uy hiếp, nhưng nàng đã bị hắn hành hạ đủ mọi điều rồi, cho dù bất kỳ lúc nào, ở bất kỳ đâu, dù hắn có ra tay sát thương mạnh mẽ hay có hành động xâm phạm tới nàng, nàng cũng đã lấy làm quen.

Hoa Lan nhỏ để mặc hắc bóp cổ mình thăm dò, lát sau hắc bỗng cúi người, trước khi nàng phản ứng thì đã bất ngờ bị hắc cắn lên cổ.

Nàng cảm nhận được rằng nhọn của Đông Phương Thanh Thương cắn rách da mình, thấy hơi nhói đau, nhưng chút đau đớn này không thể nào khơi dậy được phản ứng sợ hãi chống cự trong cơ thể nàng, huống hồ tuy hắc cắn nàng thật sự, nhưng lại không đau lắm. Răng hắc như có một hơi nóng thần kỳ, theo dòng máu nơi hắc cắn chậm chậm lan truyền khắp tứ chi, cuối cùng quay về lại miệng hắc.

Đông Phương Thanh Thương đưa lưỡi liếm láp răng nanh hắc, sau đó nhú mày nhìn Hoa Lan nhỏ.

Nàng chớp mắt nhìn, “Sao vậy hả?”

“Gần đây người rất thèm ngủ?”

“Ừm, sau khi rời khỏi Tru tiên đài là ta bắt đầu thèm ngủ, nhưng tình trạng không nghiêm trọng lắm.” Sau trận chiến Tru tiên đài, Đông Phương Thanh Thương ngủ ba ngày ba đêm, sau khi đánh Khổng Tước bỏ chạy, họ bèn ngựa không ngừng vó không nghỉ tới núi Thiên Ấn, Đông Phương Thanh Thương thật sự không hiểu tình trạng của nàng. Hơn nữa đại ma đầu này ... vốn cũng không phải là người tỉ mỉ chăm sóc người khác.

Nghe nàng nói, sắc mặt hắc rất không tốt.

Lòng Hoa Lan nhỏ thắt lại: “Vẻ mặt người là đang nói ta hết cứu được rồi sao? Ta không còn bao nhiêu thời gian nữa, đúng không?”

Đông Phương Thanh Thương rất hiếm khi trả lời câu hỏi của ai, lúc này đối với Hoa Lan nhỏ cũng vậy, hắc chìa tay với nàng: “Đưa Cốt lan cho ta, sau này đừng đeo nữa.”

Hoa Lan nhỏ sững sốt, có thể nào cũng không ngờ vào lúc này hẳn lại đòi nàng Cốt lan.

Nàng nhìn hẳn: “Nhưng trong Cốt lan có hồn phách của Xích Địa nữ tử, hồn phách của cô ấy cũng bị trọng thương dưới Tru tiên đài, đến giờ cũng chưa từng nói với ta câu nào. Ta phải dùng khí tức nuôi cô ấy.”

Đông Phương Thanh Thương nhíu mày, rõ ràng hơi bức bối: “Đưa cho ta.”

Hoa Lan nhỏ lại rất cố chấp với việc này, giống như có thể tìm được đáp án gì đó thông qua việc này: “Người không cần ta nuôi cô ấy nữa sao ...”

Lời vẫn còn nhưng Đông Phương Thanh Thương đã thẳng tay cướp lấy, lúc tay hẳn còn chưa tóm được Hoa Lan nhỏ, thành linh mặt đất rung chuyển, Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương: “Người lại muốn dim đảo nữa sao?”

Đông Phương Thanh Thương khẽ nhíu mày nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy pháp trận hẳn lập trên bầu trời trước đó đang nhấp nháy phát sáng, hẳn cười lạnh: “Dám ra tay với pháp trận của bốn tọa. Dám hậu bối Ma giới thật sự vô cùng ngu xuẩn.”

“Ma giới?”

Hoa Lan nhỏ thoáng động não là hiểu ra ngay, trước đó Khổng Tước đã chạy mất, nhưng gã biết Đông Phương Thanh Thương đang bị thương, đối với người của Ma giới, đây là cơ hội tốt để diệt trừ Ma Tôn, làm sao họ có thể bỏ qua. Mấy ngày trước có lẽ không tìm được tung tích của Đông Phương Thanh Thương, tuy nhiên hiện giờ hẳn đã bày một kết giới trên núi Thiên Ấn, nhất định họ tưởng Ma Tôn trốn đến đây lánh nạn, bởi vậy mới tìm tới.

Hoa Lan nhỏ nhìn ngực hẳn: “Vết thương của người ...”

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương khinh bỉ, vốn không buồn đáp lời Hoa Lan nhỏ, chỉ nói: “Ở yên chỗ này đừng đi đâu.”

Hắn phẩy tay áo ra ngoài, sau khi bước ra cửa, trước cửa phòng bỗng lóe ánh sáng đỏ, Hoa Lan nhỏ biết, Đông Phương Thanh Thương đã bày kết giới quanh phòng.

Nhìn bóng hắn, không biết tại sao lòng nàng bỗng thắt lại, dường như Đông Phương Thanh Thương đi rồi sẽ không bao giờ quay lại nữa. Nàng cất tiếng gọi: “Đại ma đầu!”

Đông Phương Thanh Thương bước ra ngoài không hề nghe thấy nên bỏ đi không quay đầu lại.

Hoa Lan nhỏ ngồi xếp bằng trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy kết giới Đông Phương Thanh Thương bày trên núi Thiên Ấn bên ngoài không ngừng bị tấn công, chẳng mấy chốc, Hoa Lan nhỏ lại cảm giác được mặt đất rung chuyển.

Tại sao lại không có ngày nào yên ổn vậy, mạng của nàng cũng sắp đi tới hồi kết rồi ...

Nàng đã cam phận như vậy rồi, lẽ nào ông trời không thể tốt với nàng một chút được sao?

Hoa Lan nhỏ nhẹ thở dài.

Đột nhiên trong khoảnh khắc này, trong phòng bỗng bay tới một làn hương hoa cỏ kì dị, Hoa Lan nhỏ chớp mắt, cửa sổ đang mở bỗng dừng “bộp” một tiếng kếp lại, chốt cửa phòng cũng đột nhiên bị khóa.

Hoa Lan nhỏ vô cùng kinh ngạc nhìn thấy trước giường mình lóe lên ánh sáng trắng, chỉ vừa chớp mắt thì một người đã xuất hiện trước mặt nàng.

“Người là ...” Hoa Lan nhỏ trở to mắt nhìn y, “Chủ nhân chợ yêu ...”

Nam nhân ngồi trên xe lăn nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng: “Lan hoa tiên linh, ta tới đón cô.”

“Đón ta? Tại sao?” Hoa Lan nhỏ nhìn ra ngoài cửa sổ, “Sao người vào đây được?”

“Kết giới của Đông Phương Thanh Thương không cản được ta.” Bỗng nhiên mặt đất lại rung chuyển, rung chuyển kéo dài rất lâu, có thể thấy chiến sự bên ngoài rất kịch liệt. Chủ nhân chợ yêu dường như không cảm nhận được rung chuyển này, y đưa tay ra với Hoa Lan nhỏ, “Ở bên cạnh Ma Tôn khó tránh phải chém chém giết giết, Lan hoa tiên linh, theo ta đi đi.”

Hoa Lan nhỏ rút vào góc giường: “Ta vẫn muốn ... ở đây hơn.”

Chủ nhân chợ yêu nhìn nàng, ánh mắt này lộ vẻ cố chấp ... thậm chí là ... chấp niệm: “Không phải ta đang thương lượng với cô.”

Vừa dứt lời, cơ thể Hoa Lan nhỏ đột nhiên bị siết lại, một sức mạnh vô hình kéo nàng về phía Chủ nhân chợ yêu, Hoa Lan nhỏ kinh hãi: “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Ta muốn cô ở bên cạnh ta.”

Câu nói vừa dứt, Hoa Lan nhỏ liền cảm thấy bốn phía tối đi, cơ thể nàng như bị kéo xuống vực sâu vạn trượng, không ngừng rơi xuống, sau đó nàng không biết gì nữa ...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 74

Bóng tối, bóng tối vô biên vô tận, Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình đang bồng bềnh trong bóng tối, nhưng nàng không cảm thấy có gì đáng sợ.

Có gì đáng sợ đâu, theo Đông Phương Thanh Thương lâu như vậy rồi, có chuyện đáng sợ gì nàng chưa từng trải qua?

Hoa Lan nhỏ không hoảng hốt, để mặc cơ thể mình trôi dạt trong bóng tối vô biên, bóng tối này không khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo, ngược lại quanh người nàng như được một lớp bông mềm mại bao bọc, ấm áp khiến nàng không nén được mà chìm đắm bên trong.

Nếu có thể mãi như vậy cũng không có gì không tốt. Không có tranh chấp, không có uy hiếp, không có hoảng hốt và sợ hãi, nàng cứ trôi mãi như vậy...

“Hoa Lan nhỏ.”

Có ai đó đang gọi nàng, tiếng gọi mơ hồ xa xăm, nhưng nàng có thể nghe ra được sự lo lắng trong giọng nói đó.

“Đừng ngủ mê.”

“Ai vậy?”

“Hoa Lan nhỏ... đừng ngủ...”

Giọng nói vẫn mơ hồ, nhưng ngày càng gần, Hoa Lan nhỏ nghe một lúc, nàng nhận ra đây là giọng Xích Địa nữ tử.

Sau khi rơi xuống Tru tiên đài, giọng Xích Địa nữ tử không hề xuất hiện trong đầu nàng nữa, nhưng bây giờ lại xuất hiện, rõ ràng hồn phách của Xích Địa nữ tử đã được nàng chữa trị khỏe mạnh lại rồi.

“Ta mệt lắm, cô đừng nói nữa, để ta yên tĩnh ngủ thêm một lúc đi.” Hoa Lan nhỏ nài nỉ Xích Địa nữ tử, “Ta không muốn biết gì hết, cũng không muốn suy nghĩ, để ta ngủ đi...”

“Nếu vậy... cô sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa đâu.”

Câu nói này như giáng một đòn lên đầu nàng, Hoa Lan nhỏ giật mình bừng mở mắt.

Ánh nắng chói mắt lập tức chiếu vào đôi người, khiến nàng bất giác nhắm mắt, rồi dùng tay che mắt. Nước mắt bị ánh nắng chiếu rọi chảy ra từ khóe mi. Ngoài cảm giác chói lòa, Hoa Lan nhỏ vẫn cảm nhận được trong cơ thể đau đớn một cách kì lạ.

Rõ ràng chỉ tỉnh lại từ trong một giấc mộng, nhưng tim nàng đập nhanh bất thường, hơi thở cũng rất gấp gáp.

Một hồi sau nàng mới bình ổn hơi thở, sau đó dần dần thích ứng với ánh nắng bên ngoài. Nàng ngửi được mùi hương hoa cỏ trong không trung, sau đó nhìn thấy bướm bướm bay phấp phới trước mắt.

Bên trên là trời xanh mây trắng, Hoa Lan nhỏ sờ bên cạnh, quay đầu lại, dưới mặt đất là rêu xanh, cỏ xanh, còn có hoa dại khắp núi.

Nàng ngồi dậy, chỉ một động tác này đã khiến Hoa Lan nhỏ cảm thấy cơ thể rã rời.

Hay có lẽ không phải là cơ thể rã rời, mà là... nàng bắt đầu gặp phải khó khăn khi điều khiển cơ thể này.

Chắc là vì ban nãy ngủ quá lâu?

Hoa Lan nhỏ muốn đứng dậy, nhưng cựa quậy một lúc, phát hiện chân thật sự rất rã rời, nàng muốn mượn sức, nhưng nhìn quanh lại không thấy có vật gì để làm điểm tựa, trong lúc bất lực, bên cạnh bỗng vang lên tiếng xe lăn “lộc cộc”, Hoa Lan nhỏ quay đầu, Chủ nhân chợ yêu đang ngồi xe lăn dừng trước mặt nàng.

Hắn nhìn nàng, trong ánh mắt là sự mong chờ mà Hoa Lan nhỏ nhìn không hiểu.

Hoa Lan nhỏ chớp mắt, lúc này mới nhìn ra, nàng bị Chủ nhân chợ yêu bắt cóc ở núi Thiên Ấn. Ở đây... Hoa Lan nhỏ nhìn quanh, nếu nàng không nhớ lầm, ở đây là đáy hồ của chợ yêu, trong huyền cảnh Chủ nhân chợ yêu tạo ra.

“Lan hoa tiên linh, cô kiên cường hơn dự liệu của ta nhiều.” Chủ nhân chợ yêu nói xong thì ho mấy tiếng, trong giọng nói có mấy phần hụt hẫng.

Trong lúc Hoa Lan nhỏ ngây người, y thờ dãi nói tiếp: “Đã năm ngày rồi mà cô vẫn còn ý thức.”

Hoa Lan nhỏ giật mình, ngây người nhìn y.

Năm ngày... Rõ ràng nàng chỉ cảm thấy mình mới ngủ một lúc thôi, vậy mà đã năm ngày rồi sao? Chả trách nàng cảm thấy cơ thể rã rời, vốn dĩ thời gian nàng biến mất trong cơ thể này đã gần đến rồi, chậm trễ thêm năm ngày, chắc nàng không còn sống được bao nhiêu ngày nữa.

Cũng chả trách vừa rồi trong mơ, Xích Địa nữ tử nói với nàng, ngủ nữa sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.

Nhưng mà... khoan đã!

Làm sao Chủ nhân chợ yêu lại biết tình trạng cơ thể nàng?

“Người... rốt cuộc người là ai? Người bắt ta để làm gì?” Hoa Lan nhỏ lên tiếng, giọng nói rã rời, chỉ kích động nói mấy câu mà ngực nàng đã bức bối không chịu nổi.

Chủ nhân chợ yêu cười cười, y đưa tay, một cánh bướm tím đậu trên ngón tay y. Chủ nhân chợ yêu nhìn cánh bướm, nhàn nhã, cất tiếng: “Hiện giờ ta là Chủ nhân chợ yêu Côn Luân. Trước đây...” Ngón tay y khẽ run, cánh bướm bay đi, “Trước đây ta là đồ đệ của Xích Địa nữ tử.”

Hoa Lan nhỏ chờ người.

“Xích Địa nữ tử... có đồ đệ?” Nàng cảm thấy không thể tin nổi, ở Thiên giới, cuộc đời của Xích Địa nữ tử là sự tích tiên nhân Thiên giới được nghe từ nhỏ tới lớn, nhưng chưa bao giờ có ai nói Xích Địa nữ tử có một đồ đệ. Những tiên nhân khác không biết thì thôi, ngay cả chủ nhân Ty Mệnh bản lĩnh cao cường của nàng cũng không biết, thật không thể hiểu nổi.

Chủ nhân chợ yêu cười nhẹ, “Đương nhiên là có, có điều Thiên giới không cho phép lưu truyền chuyện này thôi. Dù sao..” Ánh mắt Chủ nhân chợ yêu đuổi theo cánh bướm bay phấp phới trên đồng, lơ đãng nói: “Quan hệ giữa ta và sư phụ, trong mắt người của Thiên giới là chuyện đại nghịch bất đạo.”

“Người... yêu Xích Địa nữ tử?”

“Yêu?” Chủ nhân chợ yêu cười đến bật ho vài tiếng, mãi một lúc sau mới dừng lại, “Kể từ ngày sư phụ nhận ta làm đồ đệ, ta cố chấp với bất kỳ vật gì đều vì người. Nắng ấm gió mát, hoa cỏ mùa xuân, người là nguyên do duy nhất để ta yêu những thứ này. Lan hoa tiên linh, cô gọi tình cảm của

ta là yêu sao?” Y khựng lại, tự mình nói, “Ta đối với sư phụ là chấp niệm bệnh hoạn.”

Hoa Lan nhỏ im lặng, thành thật nói: “Xem ra đối với bản thân... người nhận biết cũng sâu sắc lắm.”

“Những chuyện liên quan tới sư phụ, từ xưa tới nay ta đã nghĩ không biết bao nhiêu lần, đương nhiên phải nhận biết sâu sắc. Bởi vậy, Lan hoa tiên linh.” Ánh mắt Chủ nhân chợ yêu dừng trên mặt nàng, “Cô cũng đừng chờ đợi Đông Phương Thanh Thương tìm được cô, đưa cô đi. Ta sẽ không để bất kì ai chia rẽ ta và sư phụ nữa đâu.”

Hoa Lan nhỏ nhìn Chủ nhân chợ yêu một lúc, sau đó lẩm bẩm: “Đông Phương Thanh Thương cũng muốn biến cơ thể này thành của Xích Địa nữ tử mà, người đã chờ lâu đến vậy rồi, hà tất để tâm đến mấy ngày nữa chứ...” Dù sao cũng đã đi đến cuối cuộc đời, ở đây đối diện với Chủ nhân chợ yêu chỉ bằng nàng đối diện với đại ma đầu có tốt hơn không, nói không chừng nàng còn có thể lấy dũng khí lần cuối, sàm sỡ hẳn... Đời nàng không dễ gì yêu một người, đâu thể nào chưa làm gì đã tắt thở chứ...

Nhưng hình như nàng cũng chỉ có thể tắt thở như vậy thôi...

Chủ nhân chợ yêu nghe thấy Hoa Lan nhỏ lẩm bẩm, ánh mắt khẽ lạnh đi, hẳn ngoảnh đầu, ý câu không đầu không đuôi, “Có còn ở bên cạnh Đông Phương Thanh Thương, chưa biết cơ thể này sẽ trở thành của ai đâu.”

Hoa Lan nhỏ ngây người: “Là ý gì?”

Chủ nhân chợ yêu không trả lời nàng, đẩy xe lăn định đi, Hoa Lan nhỏ nhào tới muốn tóm lấy, bắt y nói rõ ràng, nhưng trước khi nàng chạm tới xe lăn đã bị một sức mạnh trói lại dưới đất.

Chủ nhân chợ yêu đi về phía xa không buồn quay đầu, giọng nói theo bóng hắt càng đi càng xa: “Tốt nhất cô đừng có ý đồ gì, ngoan ngoãn biến

thành sinh cơ trong cơ thể này đi, ta không muốn vì cô mà tổn hại cơ thể của sư phụ.”

Đến khi bóng Chủ nhân chợ yêu hoàn toàn biến mất, sức mạnh trời Hoa Lan nhỏ mới rút đi, nàng ngã ngõ dưới đất, hoa bay rụng khắp người nàng.

Chủ nhân chợ yêu cứ vậy mà vớt nàng ở đây...

Hoa Lan nhỏ đưa mắt nhìn quanh, ngoài hoa cỏ khắp núi thì không có gì khác nữa, nơi này trông có vẻ sinh khí bừng bừng, nhưng lúc này Hoa Lan nhỏ lại cảm thấy cô đơn lạ thường. Đây là huyễn cảnh của Chủ nhân chợ yêu, nàng không ra ngoài được còn Chủ nhân chợ yêu vừa rồi nói rằng đã năm ngày trôi qua, năm ngày này Đông Phương Thanh Thương không tìm tới, chứng minh huyễn cảnh của Chủ nhân chợ yêu ẩn mật hơn nàng tưởng tượng rất nhiều. Đông Phương Thanh Thương cũng không tìm ra.

Chỉ đành nghe theo mệnh trời thôi vậy.

Hoa Lan nhỏ nhìn trời, sau đó cúi đầu nhìn cánh hoa trong lòng bàn tay mình, trong đầu bỗng lướt qua một cảnh tượng, là cảnh tượng nàng nhìn thấy trong mơ, trong tiểu viện đơn sơ, có một nam nhân hôn lên môi nữ nhân trong mơ trùng khớp với mặt Chủ nhân chợ yêu ban nãy, Hoa Lan nhỏ bóp bóp trán, thì ra là y.

Thì ra y chính là “A Hạo” trong mơ, nhưng kỳ quái là nếu y là A Hạo, vậy nữ nhân nàng nhìn thấy trong mơ ắt hẳn là Xích Địa nữ tử mới đúng, nhưng tại sao dáng vẻ của Xích Địa nữ tử trong mơ lại khác với tượng băng nàng nhìn thấy ở núi Côn Luân trước đây...

Nhưng mà... hiện giờ cũng không phải là lúc nàng để tâm đến những chuyện này...

Nàng đã là người không còn sống lâu nữa, phải nghĩ xem làm sao sống những ngày còn lại, nghĩ xem Đông Phương Thanh Thương có thể tìm thấy

nàng trong thời gian cuối cùng này không...

Hoa Lan nhỏ cúi đầu nhìn tay mình, nàng cử động ngón tay, cảm giác năm ngón tay mình cứng một cách kỳ dị.

Thật ra... trong lòng Hoa Lan nhỏ bỗng nảy ra một ý, cứ ngủ mãi như ban nãy cũng không có gì không tốt, an toàn và ấm áp như vậy còn hơn lo lắng sợ hãi ở Nhân thế này.

Hoa Lan nhỏ thở dài, ngửa đầu nằm xuống, nhìn từng đóa từng đóa mây trắng trên trời bay qua, mí mắt nàng dần nặng trĩu, lý trí không ngừng nhắc nhở nàng, không thể ngủ, nếu lại ngủ nữa, không biết lúc tỉnh dậy đã là bao nhiêu ngày sau rồi, hay thậm chí nàng vốn không có ngày tỉnh lại.

Nhưng khi vứt bỏ lý trí đi, trong lòng Hoa Lan nhỏ lại có một giọng nói đang thì thầm với nàng, ngủ đi, dù sao cũng vậy rồi.

Cuối cùng, Hoa Lan nhỏ nhắm mắt.

Bóng tối trong mơ vẫn rất dịu dàng, nàng lơ lửng trong bóng tối ấy, không biết bao lâu, bỗng dừng nhìn thấy ánh sao sáng lấp lánh nàng bèn ngẩng đầu quan sát, phát hiện thì ra đó chính là Xích Địa nữ tử, cô ấy lại xuất hiện trong giấc mơ của nàng với dáng vẻ hoàn chỉnh, ắt hẳn là hồn phách Xích Địa nữ tử đã sắp hồi phục hoàn toàn rồi, còn nàng hiện giờ...

Hoa Lan nhỏ chìa tay ra nhìn bàn tay mình, tái nhợt trong suốt.

“Cô có thể gặp lại đồ đệ của mình rồi.” Hoa Lan nhỏ nói với Xích Địa nữ tử câu này, nhưng thấy nàng ấy nhíu mày càng chặt hơn, nàng lấy làm lạ, “Trước đây Xích Địa nói cô không muốn quay lại Tam giới, xem ra là thật, tại sao vậy?”

“Ta vẫn chưa hết lịch kiếp số.”

“Kiếp số?”

Xích Địa nữ tử do dự một lúc rồi kể: “Trong trận chiến với Ma Tôn thời Thượng cổ, vì để chiến thắng, ta đã dùng phương pháp bí truyền thay đổi bản thân, khiến dung mạo và cơ thể đều thay đổi. Phương pháp này khiến sức mạnh của ta có thể đối địch với Đông Phương Thanh Thương trong thời gian ngắn, nhưng cái giá là mạng sống của ta. Trong trận chiến đó nếu không phải A Hạo đánh lén Đông Phương Thanh Thương, ta cũng định chết cùng với hắn, nhưng A Hạo lại đến...” Xích Địa nữ tử cup mắt, “A Hạo đánh lén Ma Tôn thành công, nhưng nó cũng bị trọng thương, ta cũng không còn lòng dạ đánh tiếp, cứu được A Hạo nhưng cũng để Đông Phương Thanh Thương trốn thoát.”

Những điều Xích Địa nữ tử nói Hoa Lan nhỏ đều biết, nàng từng nhìn thấy trong Mê trận núi Thiên Ấn, lúc đó sdnt đâm Ma Tôn bị thương xong liền đuổi theo bóng A Hạo, còn Đông Phương Thanh Thương thừa cơ trốn thoát, tuy sau đó bị chư thần nhân lúc hắn bị thương mà giết chết...

“A Hạo nhận một đòn của Ma Tôn, kinh mạch toàn thân đứt hết, hồn phách tan rã cơ hồ sắp hồn phi phách tán. Ta cố giữ lại tàn hồn trên người nó, lấy hoa lan luyện thuốc cứu chữa hồn phách A Hạo. Nhưng hoa lan sợ sinh khí, ta cố gắng nhiều năm không có kết quả, lúc sắp không giữ được nó thì cô lại xuất hiện”, Xích Địa nữ tử nói, “Cô là hoa lan không sợ sinh khí duy nhất mà ta trông được, cô có thể cứu chữa hồn phách của A Hạo.”

Hoa Lan nhỏ sững sốt.

“Lúc đó cô vẫn còn non nớt lắm, ta không dám tùy tiện sử dụng nên nuôi cô ở đầu giường A Hạo. Ngày này qua ngày khác, hồn phách A Hạo dần dần hồi phục, chỉ chờ cô trưởng thành sẽ làm thuốc cho nó uống, nhưng đúng lúc ấy Thiên đế biết được hành động của ta. Ngài nổi giận.”

Hoa Lan nhỏ gật đầu: “Ta cũng đoán được.” Nhớ lại cảnh ở Thiên cung, lòng Hoa Lan nhỏ vẫn còn lạnh, “Lúc đó Thiên đế nhất định nói cô đã làm trái mệnh trời.”

Xích Địa nữ tử gật đầu: “Thiên đế lệnh cho ta lập tức hủy cô, đồng thời đánh ta hồn phách A Hạo. Nhưng tổn biết bao tâm tư, làm sao ta nỡ... Lúc đó cơ thể ta sau khi được cải tạo, trải qua trận chiến với Đông Phương Thanh Thương, lại phải vất vả nhiều năm, sức mạnh của ta đã không còn như trước, nếu Thiên đế cưỡng ép, ta vốn không thể bảo vệ A Hạo. Vậy là ta giấu cô ở một nơi hoang dã của Nhân giới, giấu A Hạo trong động băng Côn Luân, cầm Sóc Phong kiếm bên cạnh nó, để kiếm khí bảo vệ cơ thể nó bất diệt. Sau đó... Thiên đế bắt được ta, Ngài lệnh cho ta giao ra A Hạo và tung tích của cô, ta không chịu, Thiên đế liền phạt ta trải qua vạn kiếp khổ nạn, bắt ta đời đời đều bị người thân yêu nhất phản bội.”

“Ha...” Hoa Lan nhỏ hiểu ra, “Bởi vậy Tạ Uyển Thanh mới bị nam nhân đó giết...”

Mỗi kiếp đều bị người thân yêu nhất phản bội, đúng là... Hoa Lan nhỏ nói: “Gia đình Thiên đế từ xưa đến nay chưa bao giờ có người tốt.”

Xích Địa nữ tử bật cười, nhưng không để tâm lắm, nói tiếp: “Xích Lân bất bình thay ta nên nổi giận, bị ép dọa Ma, cuối cùng phải bị giam trong tháp Hạo Thiên.”

Xích Địa nữ tử kể lại chuyện xưa, tuy trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng Hoa Lan nhỏ nghe lại thấy giật mình, rõ ràng là chuyện liên quan tới nàng, nhưng hiện giờ nàng lại chẳng nhớ gì cả.

Xích Địa nữ tử nói đã giấu nàng ở một nơi hoang dã của Nhân giới, cũng không biết là cơ duyên trùng hợp thế nào Ty Mệnh mới có được nàng, đưa nàng về Thiên giới. Bởi vậy Ty Mệnh cũng không biết công dụng thật sự của nàng, chỉ trách hờ một chút là uy hiếp đòi nhốt nàng cho heo ăn...

“Nếu là vậy.” Hoa Lan nhỏ nhìn Xích Địa nữ tử, “Vậy hiện giờ A Hạo khiến cô sống lại, cô nên vui mới đúng chứ, tại sao lại không muốn mang theo những kí ức của cô khi xưa để gặp hẳn?”

“Hoa Lan nhỏ, hiện giờ cách thời Thượng cổ đã lâu lắm rồi, lâu đến mức có thể khiến A Hạo tỉnh lại trong động băng Côn Luân, thậm chí nó đã một mình sống trên thế gian này không biết bao lâu. Những kiếp số ta trải qua cũng đã đếm không hết rồi cuộc là bao nhiêu, còn lại bao nhiêu. Trong thời gian đằng đẳng này, nó vẫn không tìm thấy ta, không thăm dò được hồn phách của ta, không tìm được tung tích ta, cô có biết tại sao không?”

Hoa Lan nhỏ lắc đầu.

“Thật ra Thiên đế nói không sai, đích thực ta đã trái mệnh trời, bởi vậy đây là trời phạt. Ngoài dị số trong trời đất như Đông Phương Thanh Thương, không ai có thể một lần nữa kết nối vận mệnh của ta và nó, vì sự xuất hiện của Đông Phương Thanh Thương nên ta và nó mới có cục diện hôm nay.”

Hoa Lan nhỏ im lặng.

“Ta và nó định sẵn là đời đời kiếp kiếp bỏ lỡ nhau, trước khi ta trải qua hết vạn kiếp khổ nạn, cho dù gặp lại nhau cũng chưa chắc có kết quả tốt. Ta từng chịu khổ vì trái mệnh trời, thật sự không thể nào dùng cảm đối diện với kết quả chưa biết trước kia nữa. Chi bằng cứ tiếp tục như vậy, ta lịch kiếp, nó tiếp tục tìm ta trong Nhân thế, cứ tìm, tìm mãi, rồi sẽ có ngày nó bỏ cuộc, sẽ có ngày nó bắt đầu cuộc sống mới. Ta không muốn... để nó lâm vào hiểm nguy nữa.”

“Nhưng y... đã dây vào Đông Phương Thanh Thương rồi.”

Xích Địa nữ tử nói không sai, đại ma đầu đó chính là dị số của trời đất, đừng nói cuộc đời hẳn sẽ có nguy hiểm gì, vì hẳn vốn chính là biểu hiện cụ thể của hai chữ “nguy hiểm”.

“Cô biến mất ở núi Thiên Ân, lúc đó người của Ma giới tấn công bên ngoài núi Thiên Ân, Đông Phương Thanh Thương sẽ không đoán được là A Hạo ra tay.”

Hoa Lan nhỏ thoáng suy nghĩ, hình như đúng là vậy: “Nhưng mà nếu cô chiếm cơ thể Tức nhường này rồi sống lại, đến lúc đó Đông Phương Thanh Thương vẫn sẽ biết Chủ nhân chợ yêu đâm sau lưng hắn...”

“Bởi vậy.” Vẻ mặt Xích Địa nữ tử nghiêm túc, “Ta không thể sống lại.”

Hoa Lan nhỏ im lặng.

Nàng suy nghĩ một lúc, sao cứ cảm thấy hơi kỳ quặc, người khác đều giành được sống, sao đến chỗ nàng mọi người lại giành để chết vậy...

Cảm giác này thật kỳ lạ...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 75

Trước khi quay về Thiên giới bị đẩy xuống Tru tiên đài, bất luận thế nào Hoa Lan nhỏ cũng muốn sống, vì lúc đó trong lòng nàng vẫn còn nhớ còn mong, còn có chủ nhân, có Thiên giới, vẫn còn chờ đợi những ngày tháng khổ sở qua đi, cuộc sống sẽ trở nên tốt đẹp.

Nhưng hiện giờ thì khác.

Chủ nhân nàng đã mất tăm mất tích, Thiên giới vứt bỏ nàng, những ngày tháng khổ sở này qua hết rồi lại có những ngày tháng khổ sở khác tới. Nàng chỉ có thể yên lòng ở bên cạnh Đông Phương Thanh Thương, nhưng hăn lừa nàng quá nhiều lần, nàng không thể nào thật sự tin tưởng hăn nữa.

Đối với Hoa Lan nhỏ, đại ma đầu đó không để nàng chết vì vẫn chưa tới thời gian để nàng chết, cho dù thỉnh thoảng hăn sinh lòng từ bi cho nàng sống tiếp, đó cũng chỉ là thi thoảng mà thôi, đến lúc nàng phải hi sinh, Đông Phương Thanh Thương nhất định không nói một lời, không hề suy nghĩ mà đá nàng đi. Nàng đã không thể nào tin tưởng bất kì ai nữa.

Bởi vậy, cuộc sống không có gì để chờ mong, hết ngày nào hay ngày ấy.

Xích Địa nữ tử nói cô ấy không muốn quay lại Tam giới, vậy nàng sẽ nghe cô ấy, cố gắng sống thêm ít ngày nữa, nhưng mà...

“Hồn phách ta sớm muộn cũng tan biến trong cơ thể Tức nhường này, ta cũng không chống chọi được bao lâu trong cơ thể này nữa, hiện giờ ở chỗ

Chủ nhân chợ yêu, sớm muộn gì cơ thể này cũng là của cô”. Hoa Lan nhỏ nói tiếp, “Tuy Thiên đế không phải là người tốt, nhưng nghĩ lại, quyết định đây cơ thể này xuống Tru tiên đài của ông ta có lẽ là quyết định chính xác nhất. Để mọi người khỏi phải tranh tới giành lui.”

“Đi Minh giới.” Xích Địa nữ tử nói, “Đưa hồn phách ta vào luân hồi, một khi bước vào Minh giới, hồn phách của cô không cần nhờ ngoại lực, tự nhiên cũng có thể rời khỏi cơ thể Tức nhường này, cô cũng có thể theo ta vào luân hồi đầu thai.”

Nghe ra là một đề nghị không tồi, trước đây Tam Sinh cô cô từng nói với nàng, một chén canh Mạnh bà có thể tẩy đi tất cả ký ức, lúc đó nàng cảm thấy canh Mạnh bà rất đáng sợ, nhưng lúc này nghĩ lại, quên đi những chuyện đó cũng chẳng có gì không tốt.

“Được, chúng ta đi Địa phủ.” Hoa Lan nhỏ đáp dứt khoát, sau đó chớp mắt hỏi Xích Địa nữ tử, “Nhưng bây giờ ta bị nhốt trong huyễn cảnh của Chủ nhân chợ yêu, cô có cách giúp ta ra ngoài không?”

Xích Địa nữ tử mỉm cười: “Đương nhiên là có, pháp thuật của A Hạo đều do ta dạy”. Xích Địa nữ tử vẫy vẫy tay, “Chờ sau khi tỉnh lại, ta sẽ cho Cốt lan dẫn cô đi.”

Thân hình Xích Địa nữ tử dần dần biến mất, bóng tối xung quanh rút đi, Hoa Lan nhỏ lại ngửi thấy hương hoa, nàng mở hai mắt, ôm ngực mình, tìm lại đập nhanh. Nàng vuốt mồ hôi trên trán, chống người ngồi dậy.

Hoa Lan nhỏ hiểu thời gian của nàng không còn nhiều nữa, giúp được chuyện nào hay chuyện đó.

Cốt lan nhẹ đâm vào ngực nàng một cái, Hoa Lan nhỏ lấy Cốt lan ra, nó mọc ra sợi mây, quấn trên tay nàng sau đó mọc ra một nhánh dài, Hoa Lan nhỏ bước theo hướng nhánh cây.

Cũng trong cảnh hoa bay đầy trời, trước tiểu viện đơn sơ, Chủ nhân chợ yêu lặng lẽ nhìn bướm bay phấp phới, một nữ nhân áo tím chậm rãi đi tới bên cạnh y, y không quay đầu, chỉ thờ ơ nói: “Điệp y, người nói xem chờ sự phụ tình lại, thấy sự tồn tại của các người người có vui không?”

Điệp Y ngậy người không đáp, Chủ nhân chợ yêu bỗng lạnh mắt, phẩy tay áo trong không trung, gió nhẹ ôn hòa nổi lên, nhưng đến khi gió thổi vào không trung tức thì hóa thành những lưỡi dao gió, xé nát tất cả những cánh bướm đang bay phấp phới kia như bẻ cành khô, để lại một tràng tiếng kêu thảm thiết vang vọng.

Chẳng mấy chốc, tiếng gào thét thảm thiết này biến mất.

Cánh bướm còn sót lại từ trên cao lả tả rụng xuống đất, hết như những cánh hoa bay màu sắc kì dị.

Rõ ràng là hoa cỏ khắp nơi, nhưng trong không khí lại đầy sát khí và đậm mùi chết chóc.

Điệp Y đứng sau lưng Chủ nhân chợ yêu, nhìn những cánh bướm rơi rụng dưới đất, đôi mắt trống rỗng không hề có cảm xúc dao động. Chủ nhân chợ yêu quay đầu nhìn người sau lưng mình, sau đó chia tay với nàng ta, Điệp Y cúi người, để y sờ lên má mình.

“Điệp y, người khiến ta có chút không nở.”

Nàng theo hắn đã mấy ngàn năm, nhưng chỉ đổi lại một câu không nở...

Điệp Y cup mắt, không có bất kỳ cảm xúc nào: “Điệp Y may mắn.”

Chủ nhân chợ yêu buông nàng ta ra: “Nói đi, có chuyện gì?”

Điệp Y đứng lên: “Đông Phương Thanh Thương vì tìm Lan hoa tiên linh đã lật tung cả Ma giới, hiện giờ đang giết đến Thiên giới rồi.”

Chủ nhân chợ yêu bật cười: “Cơ thể hắc chịu đựng giỏi thật. Mấy ngày mấy đêm đánh đánh giết giết không hề ngừng nghỉ”. Ánh mắt y lạnh đi, “Vết thương của Sóc Phong kiếm vẫn chưa lành đâu nhỉ.”

Nàng ta gật đầu: “Tin tức của thám tử Chợ yêu truyền về nói, nhìn dáng vẻ của Ma tôn ở Ma giới, chắc hẳn vết thương chưa lành hẳn, ảnh hưởng tới sức khỏe hẳn rất nhiều.”

“Ồ”. Chủ nhân chợ yêu suy nghĩ, “Lê cơ thể đó lên Thiên giới chỉ có hai khả năng, một là vô cùng muốn chết, hai là...” Ngón tay y nhẹ gõ lên xe lăn mấy cái, “Hắc muốn đi tìm Thiên nhân.” Chủ nhân chợ yêu cười nhẹ, “Muốn mở Thiên nhân xem rốt cuộc hôm đó ai đưa Lan hoa tiên linh đi à...”

Diệp Y khẽ nhíu mày: “Chủ nhân, nếu để Đông Phương Thanh Thương tìm được Thiên nhân...”

“Không sao”. Chủ nhân chợ yêu xua tay, “Ta chuẩn bị nhiều năm, kết giới của chợ yêu không vô dụng đến mức đó đâu. Cứ để Đông Phương Thanh Thương tới”. Hắc cụp mắt, giọng nói cực kì gian xảo, “Chờ khi hắc đến, sư phụ đã quay về rồi, hắc còn làm được gì nữa.”

Y vừa nói vừa xoay bàn tay, một bông hoa màu trắng xuất hiện trong lòng bàn tay y, trong bông hoa ấy như ẩn giấu một thế giới, khi nhìn vào sẽ thấy hoa bay khắp núi, mênh mông bạt ngàn vô tận.

Trong cánh đồng mênh mông bạt ngàn đó, Hoa Lan nhỏ đang chạy về phía trước.

Chủ nhân chợ yêu im lặng nhìn nàng, cứ nhìn, nhìn mãi, ánh mắt trở nên thâm trầm: “Cô ta...gặp được sư phụ rồi..”

Diệp Y sau lưng y nghe thấy tiếng lẩm bầm này không khỏi ngây người, trong lúc ấy, bóng Chủ nhân chợ yêu bỗng nhiên biến mất, trên xe lăn chỉ còn lại đóa hoa màu trắng kia.

Nàng ta đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn, mãi một lúc sau mới bước lên nâng đóa hoa ôm trước ngực. Nàng ta ngồi trên xe lăn của Chủ nhân chợ yêu, nhắm mắt thở dài.

Trong thế giới hiển hiện bên trong nụ hoa màu trắng...

Chủ nhân chợ yêu đột nhiên xuất hiện khiến Hoa Lan nhỏ giật mình, trước khi nàng phản ứng, y đã đứng lên, dùng pháp thuật quấn lấy hai chân, nhào tới tóm lấy tay nàng: “Cô đã gặp người phải không?”

Ánh mắt y gần như cuồng loạn.

Hoa Lan nhỏ vô cùng sợ hãi trước dáng vẻ này của y, nàng muốn lui về phía sau, nhưng lại bị tóm chặt, ngón tay y dùng sức cơ hồ muốn bẻ gãy cổ tay nàng.

“Cô gặp người rồi, người xuất hiện rồi sao, hiện giờ người có nhìn thấy ta không?”

“Người buông... buông ta ra trước đã!”

Hoa Lan nhỏ hất tay y ra nhưng không được, Chủ nhân chợ yêu không những không buông tay mà còn kéo nàng vào lòng ôm chặt: “Con không cho người đi nữa đâu.” Giọng y gần như điên cuồng, “Sư phụ, sư phụ...”

“Ta không phải sư phụ người!” Hoa Lan nhỏ hét lớn, hai tay chống lên ngực Chủ nhân chợ yêu đẩy mạnh, vào lúc này, Cốt lan trên tay Hoa Lan nhỏ bỗng mọc ra một cành nhọn, đâm xuyên qua ngực Chủ nhân chợ yêu.

Y hự một tiếng rồi buông tay ra.

Hoa Lan nhỏ thừa cơ vùng thoát, giọng Xích Địa nữ tử vang lên trong đầu nàng: “Chạy! Hoa Lan nhỏ chạy mau!” Nàng ấy nói, nhưng trong giọng lại phập phồng cảm xúc.

Hoa Lan nhỏ điên cuồng theo hướng Cốt lan chỉ.

Tim đã đập kịch liệt tới mức dường như không còn là của nàng nữa. Hoa Lan nhỏ không dám quay đầu nhìn xem Chủ nhân chợ yêu có đuổi theo nàng phía sau không.

Bỗng nhiên nàng như va phải vào một bức tường, bất ngờ dừng lại, Cốt lan vạch một đường trong không trung, không gian xung quanh lập tức sụp đổ. Sau cảm giác chông chênh, Hoa Lan nhỏ bỗng ngã dưới đất.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt là tiểu viện đơn sơ của Chủ nhân chợ yêu, còn bên cạnh là xe lăn của y và một...nữ nhân áo tím.

Là người của Chủ nhân chợ yêu!

Nàng cong chân muốn chạy, nhưng Điệp Y lại sức tĩnh, sao có thể để Hoa Lan nhỏ chạy thoát trước mặt mình.

Chỉ thấy nàng ta vung tay, lập tức hoa dưới đất hóa thành sợi mây quấn lấy chân Hoa Lan nhỏ, nàng ngã xuống đất, mặc cho giãy giụa thế nào cũng không bò dậy được.

Một cơn gió thổi tới, Chủ nhân chợ yêu lại xuất hiện trên xe lăn, trên ngực y chỗ bị Cốt lan đâm có mấy vết máu.

Điệp Y thấy vậy ánh mắt chấn động: “Chủ nhân...”

Chủ nhân chợ yêu xua tay: “ Không sao.” Y quay đầu nhìn Hoa Lan nhỏ dưới đất rồi khẽ đảo ánh mắt, nhìn Cốt lan trên tay nàng.

“Đông Phương Thanh Thương để hồn phách của người trong này sao?” Chủ nhân chợ yêu nói, “Nó dẫn cô đi, bởi vậy sư phụ cũng muốn...bỏ ta?” Chủ nhân chợ yêu ôm vết thương trên ngực, sắc mặt hơi tái, “Cũng là sư phụ làm ta bị thương sao?”

Hoa Lan nhỏ nhìn y, không biết y còn muốn làm gì nữa.

Chủ nhân chợ yêu này điên rồi, chờ đợi bao nhiêu năm nay, cố chấp đến phát điên rồi.

“Nhưng con sẽ không để người đi đâu”. Y nói, “Điệp Y, nhốt cô ta lại.”

Nhìn nữ nhân áo tím tiến lại gần, có làm thế nào Hoa Lan nhỏ cũng không giãy giụa được nữa, nàng bị những bông hoa dưới đất trói lại kéo lên, thờ dốc nói với Chủ nhân chợ yêu: “Ta đã gặp Xích Địa nữ tử, ta đã gặp cô ấy rất nhiều lần, cô ấy không muốn gặp người, cô ấy không muốn quay lại Tam giới. Người bắt cô ấy sống lại, sao người không hỏi cô ấy có bằng lòng không, vậy mà người nói yêu sư phụ người sao, người làm vậy là...” Hoa Lan nhỏ không nói được nữa, vì sợi mây mọc lên cổ nàng, trói miện nàng lại.

Chủ nhân chợ yêu nhìn Hoa Lan nhỏ: “ Bởi vậy không phải là yêu, mà là chấp niệm.” Hắn phất tay, “Nhốt cô ta lại.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 76

Trong ngôi nhà nhỏ đơn sơ, ánh mắt Hoa Lan nhỏ có thể xuyên qua cửa sổ nhìn thấy hoa dại cỏ xuân bên ngoài, không biết lại là huyền cảnh nào do Chủ nhân chợ yêu tạo ra.

Không khí bên trong mang theo hương hoa thơm ngát khiến người ta vui vẻ. Hoa Lan nhỏ cảm thấy nếu nàng không bị sợi mây trời buộc, đây chắc là một chỗ tốt để nàng lặng lẽ tận hưởng thời khắc cuối cùng.

Chủ nhân chợ yêu nói không sai, theo bên cạnh Đông Phương Thanh Thương đúng là ngày nào cũng phải đối diện với chém giết, lăn lê bò toài trong hiểm cảnh một mất một còn. Nhưng lúc này nằm trên giường, nhìn mây bay ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nàng lại nhớ tới hắn, nhớ dáng vẻ hắn đen mặt đứng bên cạnh nàng chế giễu nàng kém cỏi, sau đó chỉ trong một cái búng tay là có thể dễ dàng hóa giải nguy khốn cho nàng.

Hoa Lan nhỏ cảm thấy, hình như nàng làm tù nhân của Đông Phương Thanh Thương lâu quá nên đã quen với thói bá đạo của hắn, giờ đổi cai ngục khác, nàng lại không quen với tác phong ôn hòa như vậy...

Vùi đầu vào trong chăn mềm mại, Hoa Lan nhỏ thở dài.

Tiếng thở dài này dài quá, Hoa Lan nhỏ cảm thấy tim mình bỗng nhiên đập loạn, nàng ổn định khí tức, nhưng đúng lúc lại nghe được tiếng xe lộc cộc bên cạnh.

Hoa Lan nhỏ rất đề phòng âm thanh này. Nàng ngẩng đầu nhìn sang bên giường, vô thức rụt vào trong, khó nhọc cựa quậy mấy cái đã tốn của nàng không ít sức lực, Hoa Lan nhỏ chỉ cảm thấy đầu ong lên, nàng nhìn thấy Chủ nhân chợ yêu đang mấp máy nói chuyện, nhưng lại không thể nghe được giọng y.

Mãi một lúc sau, giọng Chủ nhân chợ yêu mới chui vào đầu nàng: “Vẫn còn ý thức?”

Từ hôm qua đến giờ y đã hỏi ba bốn lần rồi, giọng điệu ngày càng lạnh lùng hơn. Hình như y cũng sốt ruột lắm rồi...

Hoa Lan nhỏ thở mấy hơi nhưng không đáp.

Chủ nhân chợ yêu đưa tay bắt một lọn tóc của nàng, vuốt ve trong tay: “Lan hoa tiên linh, cô cũng khiến ta khó hiểu thật, đến lúc này rồi cô còn kiên trì điều gì nữa?” Y nói, “Lẽ nào trong lòng cô vẫn chờ Đông Phương Thanh Thương tới cứu cô?”

Lòng Hoa Lan nhỏ trống rỗng, tựa như đã bị câu này của Chủ nhân chợ yêu đâm một lỗ thật sâu.

Phải rồi, ngay cả bản thân nàng cũng không muốn thừa nhận, nàng đang chờ Đông Phương Thanh Thương.

“Đúng là Đông Phương Thanh Thương đã tới.” Chủ nhân chợ yêu nhìn ánh mắt khê sáng lên của nàng, hờ hững nói, “Nhưng mà nơi này của ta thiên biến vạn hóa, trong huyễn cảnh lại có huyễn cảnh, cho dù là Đông Phương Thanh Thương cũng sẽ không tìm được tới đây. Ta cho Điệp Y hóa thành ta giảng co với hắc trong một huyễn cảnh khác. Cô đoán hắc có tới cứu cô không?”

Hoa Lan nhỏ không trả lời.

“Không có, hăn tới tìm ta đòi sự phụ.” Chủ nhân chợ yêu buông tóc Hoa Lan nhỏ ra, “Hăn nói cơ thể này là của hăn, kêu ta trả lại cho hăn. Tuy rất tàn khốc, nhưng không phải hăn tới cứu cô.” Ngón tay Chủ nhân chợ yêu nhẹ điểm trong không trung, nàng nhìn thấy trong một huyền cảnh khác, Đông Phương Thanh Thương đang nói với một Chủ nhân chợ yêu khác ngồi trên xe lăn: “Cơ thể đó bốn tọa nuôi đã lâu, phường trộm cắp như người cũng dám trộm đồ của bốn tọa sao?”

Sắc mặt Đông Phương Thanh Thương âm trầm, hắc bào ướt đẫm, lê trên mặt đất thành một vệt máu dài, không biết là nhuộm máu người khác hay bị máu của hăn thấm ướt.

Đại ma đầu này thật chẳng có ngày nào sống yên.

Hoa Lan nhỏ nhìn Đông Phương Thanh Thương trong cảnh, không biết tại sao bỗng nhếch môi cười.

“Trả đồ của bốn tọa lại đây, có khi người sẽ giữ được tàn hồn.”

Trả đồ rồi vẫn giết người sao... Quả nhiên là tác phong của đại ma đầu.

Nụ cười trên khó môi Hoa Lan nhỏ ngày càng lớn, ngay cả mắt cũng cười theo. Chủ nhân chợ yêu không nhìn về mặt nàng, chỉ nhìn cảnh, “Chuyện Đông Phương Thanh Thương thật sự muốn làm, một khắc hăn cũng không quên.”

Phải rồi, mục đích của đại ma đầu xưa nay luôn rõ ràng, chuyện hăn muốn làm sao lại quên được chứ.

Hăn muốn hồi sinh Xích Địa nữ tử, hăn muốn bù đắp tiếc nuối thời Thượng cổ của mình. Từ thái độ của hăn đối với cơ thể Tức nhường này, hăn và Chủ nhân chợ yêu đều như nhau. Họ đều hi vọng Xích Địa nữ tử sống lại.

Còn đóa hoa lan như nàng chỉ là thuốc.

Từ rất lâu về trước nàng đã biết...

Tim bỗng thắt lại, Hoa Lan nhỏ cảm thấy có một sức mạnh từ sâu thẳm trong xương tủy lan ra, bắt giữ linh hồn nàng, xâu xé nàng.

Cơ thể này đang nuốt chửng nàng.

Hoa Lan nhỏ cảm nhận được rõ ràng cơn đau đó. Tựa như lúc ban đầu nàng chui vào cơ thể Tức nhường này, nàng đấu tranh với sinh khí trong Tức nhường, nhưng ngoài đau đớn nàng còn cảm thấy lòng mình lạnh lẽo hơn bao giờ hết.

Trước đây cũng có những lúc nàng oán hận Đông Phương Thanh Thương, nhưng cảm giác lạnh lẽo trong lòng ngày hôm nay chỉ là sự không cam phận, không đấu lại vận mệnh mà thôi.

Chuyển chuyển dời dời, nàng vẫn chỉ là một vị thuốc.

Chủ nhân chợ yêu trong cảnh do Diệp Y hóa thành không trả lời Đông Phương Thanh Thương mà chỉ nói: “Thứ Ma Tôn muốn tìm không có ở đây.”

Mắt Đông Phương Thanh Thương đành lại, hần cười lạnh: “Không giao à...” Trường kiếm lửa trong tay hần lóe sáng, không nói một lời, lưỡi kiếm cháy bỏng chém về phía “Chủ nhân chợ yêu”, những nơi ngọn lửa đi qua vạn vật đều bị hủy hoại, bóng Diệp Y biến mất trong không trung, xe lăn nàng ta ngồi cùng với mảng cỏ sau lưng lập tức bị thiêu rụi, vùng đất vừa nảy sinh khí bừng bừng bỗng chốc hóa thành một mảng cháy đen.

Một cánh bướm màu tím bay lên không trung, Đông Phương Thanh Thương bật cười: “Bút cùn tài mọn.” Năm ngón tay hần hóa thành trào, hần vùng tay, tựa như có một lực hút khổng lồ cuộn ra từ trong lòng bàn tay

hắn, con bướm tím lập tức bị hắn bắt lại, đôi cánh bị Đông Phương Thanh Thương vò nát, chỉ trong chớp mắt, thân bướm nát vụn, Điệp Y bị hắn bóp cổ.

Hắn lạnh giọng uy hiếp, “Giao ra đây.”

Điệp Y nhìn Đông Phương Thanh Thương, tựa như không hề cảm giác được uy hiếp hắn mang tới, chỉ nói: “Hà tất nóng vội nhất thời, rồi sẽ có ngày ngài gặp được cô ấy. Với hình dáng ngài muốn thấy nhất...”

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương lạnh lẽo: “Bốn tọa muốn gặp ai, lúc nào, không cần người tính toán.” Hắn vừa dứt lời, ngọn lửa trong tay bùng lên, lập tức bao trùm nàng ta bên trong.

Điệp Y không hề vùng vẫy, nàng ta tựa như không phải người trên thế gian này, không hề cảm giác được đau đớn, để mặc ngọn lửa của Đông Phương Thanh Thương bao trùm cả người mình. Ngọn lửa nóng bỏng đốt cháy da, khiến gương mặt nàng ta trở nên già nua khô héo, Đông Phương Thanh Thương vứt nàng ta đi chẳng chút nào chần chừ.

Điệp Y ngã xuống đất, ngọn lửa trên người vẫn cháy, nàng ta nhìn về cánh cửa tiền viện đơn sơ, cứ lặng lẽ nhìn, chờ mình biến thành tro bụi.

Chủ nhân chợ yêu thấy cảnh tượng này nhưng ánh mắt không hề dao động, chỉ thờ ơ: “Đáng tiếc...”

Hoa Lan nhỏ ở trên giường vẫn bị đau đớn trong cơ thể giãy vò khổ không kể xiết, không biết được y đáng tiếc điều gì nữa.

Đông Phương Thanh Thương bên kia càng không bao giờ thương xót kẻ bỏ mạng dưới tay mình.

Hắn nhìn quang, vẻ mặt lạnh lẽo hơn thêm, ban nãy khi ra tay, vết thương vẫn chưa lành ở ngực bị một lớp băng màu lam bao phủ. Hắn dùng

tay hết đi chẳng chút để tâm, cao giọng nói: “Người tưởng Thiên trùng huyễn cảnh này có thể cản bốn tọa đến bao giờ?”

Chủ nhân chợ yêu cười cười nhìn Hoa Lan nhỏ: “Đôi chốc là đủ.” Y còn chưa dứt lời, Đông Phương Thanh Thương bỗng phẩy tay áo, lập tức san bằng tiểu viện trước mặt.

Hắn bước tới phía trước, đi tới nói vừa rồi là tiểu viện, giờ chân đá đất cháy dưới chân đi, rồi dùng trường kiếm lửa rạch một đường trong lòng bàn tay, máu tươi trong lòng bàn tay nhuộm đỏ lưỡi trường kiếm, khiến ngọn lửa trên kiếm càng cháy đỏ rực bắt mắt hơn.

Đông Phương Thanh Thương múa trường kiếm trên tay, cảm mạnh lưỡi kiếm xuống mặt đất dưới chân.

Trong khoảnh khắc này mặt đất dường như rung chuyển.

Chủ nhân chợ yêu khẽ đảo mắt trước cảnh tượng này, y cũng cảm nhận được chấn động, ánh mắt liền sa sầm xuống.

Hoa cỏ xung quanh bỗng như nhận được mệnh lệnh gì đó lập tức vươn lên, xuyên qua vùng đất bị Đông Phương Thanh Thương thiêu rụi, quần lấy trường kiếm như một con rắn, nhưng khoảnh khắc áp sát vào trường kiếm liền bị lửa thiêu thành tro bụi.

Trên lưỡi kiếm, máu tươi còn chưa bị ngọn lửa đốt khô chảy xuống đất, ngọn lửa cũng cháy vào trong đất.

Lập tức dây leo vừa rồi còn quần lấy Đông Phương Thanh Thương bỗng như rắn bị đánh đập đầu, tất cả đều nhũn ra. Hắn đặt tay lên đốc kiếm, nắm chặt trường kiếm, máu trên tay theo đốc kiếm và lưỡi khiến chảy vào trong đất.

Mỗi hắn khẽ động, nhẹ giọng tụng niệm bùa chú.

Mặt đất dần dần bắt đầu rung chuyển.

Hoa Lan nhỏ cũng cảm giác được rung chuyển này.

Nàng nghiêng rằng, cố gắng mở mắt nhìn Đông Phương Thanh Thương trong cảnh, nhưng nàng cảm thấy tầm nhìn của mình càng ngày càng mờ hồ.

Năm ngón tay Chủ nhân chợ yêu thu lại, khiến cảnh kia biến mất, y nhìn Hoa Lan nhỏ, sắc mặt sa sầm, bỗng nhiên “âm” một tiếng, mặt đất đột ngột ngừng chấn động, Chủ nhân chợ yêu cố ý đưa tay muốn tóm lấy Hoa Lan nhỏ trên giường kéo nàng đến bên cạnh để khống chế.

Nhưng không ngờ khoảnh khắc y vừa đưa tay, Cốt lan trên tay Hoa Lan nhỏ vụn đứt dây leo trói nàng.

Hoa Lan nhỏ lao đảo xuống giường định chạy đi, Chủ nhân chợ yêu lại một lần nữa ra tay bắt nàng lại. Hoa Lan nhỏ bị y tóm lấy cánh tay, nàng muốn vùng ra nhưng cũng vào lúc này, cánh tay kia của nàng bị ai đó kéo lại, còn xe lăn của Chủ nhân chợ yêu bỗng bị đạp ngã sang một bên, Chủ nhân chợ yêu trở tay không kịp, ngã lăn ra đất.

Hoa Lan nhỏ bị một đôi tay vô cùng ấm áp nắm chặt tay, chống đỡ cơ thể gần như sắp ngã xuống đất của nàng.

Cảnh tượng xung quanh biến đổi, căn phòng biến mất, Hoa Lan nhỏ nhận ra mình đang đứng trong cảnh tượng ban nãy mà nàng nhìn thấy Đông Phương Thanh Thương. Ở đây là trên sườn dốc trơn trượt, nhưng bên dưới toàn là hoa cỏ, hoa bay ở xa xa theo gió ấm trong huyệt cảnh này là lướt bên tai nàng.

Trường kiếm lửa cầm bên cạnh.

Đông Phương Thanh Thương... đã tìm thấy mắt trận, ghép Thiên trùng huyền cảnh lại với nhau.

Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt đẹp một cách quá đáng của hắn.

Đông Phương Thanh Thương có một đôi mắt nhìn thấu tất cả trận pháp trên thế gian, nhưng đôi mắt đỏ tươi này khiến mỗi lần nàng nhìn vào đều cảm thấy không thể nào ra được nữa.

Nếu có thể, nàng nghĩ mình bằng lòng ngủ trong đôi mắt của hắn.

“Đại ma đầu...” Nàng khó nhọc thốt ra ba chữ này.

Đông Phương Thanh Thương nhìn nàng, mày chau lại: “ Ta đưa ngươi...”

Chữ “Đi” còn ở đầu môi...

Hoa Lan nhỏ dường như dùng hết sức lực cuối cùng, ôm lấy cổ hắn, ấn môi mình lên môi hắn.

Đông Phương Thanh Thương sửng sốt.

Từ Thượng cổ đến nay, Đông Phương Thanh Thương một thân một mình bước qua Tam giới Ngũ hành, từng uống vô số máu tươi, lạnh lùng trước ánh đao bóng kiếm, bất luận thế nào hắn cũng không ngờ, có một ngày hắn lại bị người ta hôn trên “chiến trường”, ngay trước mặt kẻ địch.

Hắn vẫn có thể giữ lòng lạnh như nước, nhưng vì người này là Hoa Lan nhỏ, đôi mắt thường ngày vừa đẹp vừa sắc bén quá mức của hắn khẽ mở to.

Bất ngờ hắn không đẩy nàng ra, mà trong sào huyết của kẻ địch này, ở nơi chưa hết nguy hiểm này, hắn mở ra một kết giới, sau khi ngăn cách khỏi

nguy hiểm, hắn liền không chờ được mà ôm eo nàng, khóa chặt gáy, khống chế nàng vào lòng ôm hôn.

Hôn là môi lưỡi giao tranh, là triền miên tước đoạt...

Hắn muốn hòa người trong lòng vào cơ thể, nhốt lại, khóa lại không để người khác dễ dàng bắt đi nữa.

Nhưng ngày qua hắn tìm đủ lắm rồi.

Từ này về sau hắn không muốn đi tìm như vậy nữa.

Mang theo lo lắng, bất an, và hoang mang một cách kỳ lạ. Chỉ sợ kéo dài thêm một ngày nữa hắn sẽ không tìm được, bỏ lỡ một ngày là hắn sẽ bỏ lỡ vĩnh viễn.

Hoa Lan nhỏ ngừng hôn hắn, nàng áp lên má hắn, lắng nghe hơi thở hỗn loạn của hắn, sau đó cảm giác núi và hoa ở xa đang phóng to vô hạn, nàng nghe thấy nhịp tim mình đã nhanh đến mức dính liền vào nhau, không còn cảm giác được đau đớn kỳ lạ trong cơ thể này nữa.

Cuối cùng, trước mắt nàng biến thành một mảng trắng xóa.

Âm thanh bên tai nàng biến mất, nàng không ngửi thấy hương hoa cỏ trong không khí nữa.

Hoa Lan nhỏ ôm chặt Đông Phương Thanh Thương như ôm một khúc gỗ đang trôi bồng bềnh, nàng áp vào má hắn, cọ bên tai hắn nói: “Đại ma đầu, người đáng ghét như vậy...”

Nàng không biết hắn sẽ trả lời thế nào, thậm chí cũng không biết lúc này Đông Phương Thanh Thương có ở bên cạnh nàng không, vì ngón tay và má nàng đã mất đi cảm giác.

“...nhưng ta lại yêu người.”

Nàng cảm giác mình đã nói ra tất cả...

Khoảnh khắc này, thế giới của nàng dường như hoàn toàn tan biến mất.

Hay phải nói là nàng đã...

Biến mất khỏi thế giới này.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 77

Tiếng “yêu” Hoa Lan nhỏ nói vẫn còn vương vấn bên tai, nhưng cơ thể trong lòng đột nhiên mềm nhũn.

Hơi thở tắt, tim thôi đập.

Đông Phương Thanh Thương không kịp làm gì, chỉ cảm thấy tim mình như rơi xuống, tay hấn bất giác ôm chặt Hoa Lan nhỏ, giống như làm vậy là có thể vớt được tim mình lên.

Nhưng Hoa Lan nhỏ không vì hấn làm vậy mà tỉnh lại.

Nàng nhắm hai mắt, quyết tuyệt như không bao giờ muốn tỉnh lại nữa. Hai cánh tay rũ rượi thông xuống bên cạnh, tựa như vừa rồi hấn siết gãy.

“Tiểu hoa yêu.” Hấn gọi, nhưng không ai đáp, “Tiểu Lan”.

Đông Phương Thanh Thương nghiêm túc gọi tên Hoa Lan nhỏ để đánh thức nàng, mãi đến lúc này hấn mới phát hiện, người này ngay cả tên cũng đặt rất tùy tiện, bởi vậy chả trách trước đó hấn cũng đối xử tùy tiện với nàng.

Dường như để lấy lại công bằng, trước đây hấn đối xử với nàng rất tùy tiện, giờ đây nhìn dáng vẻ lúc này của nàng, thất vọng đột nhiên thả sức ủa vào lòng khiến hấn không biết phải làm sao.

Hắn lúng túng đến mức thậm chí... hoảng hốt.

Đông Phương Thanh Thương đưa tay kéo mí mắt Hoa Lan nhỏ, thử nhìn xem có phải nàng đang giả vờ không, nhưng qua một đoạn, hắn đột nhiên sực tỉnh, cảm thấy hành động của mình thật vô cùng nhục cười.

Hắn đang làm gì...

Hắn muốn tiểu hoa yêu tình này tỉnh lại, muốn cố gắng hết sức để nàng mở mắt lườm hắn, sau đó chu miệng oán thán: “Đại ma đầu, sao ngươi tới trễ quá vậy!”.

Nhưng không có. Tiểu hoa yêu này không bao giờ tỉnh lại nữa. Đây là chuyện bản thân hắn đã mưu tính từ lúc ban đầu, bởi vậy hắn rõ hơn ai hết, cho dù sau này đi khắp Thiên cung hay Địa phủ cũng không bao giờ tìm được tiểu hoa yêu này nữa...

Ngực hắn bỗng thắt lại, trái tim đang đập trong lồng ngực đau đớn như bị ái kéo ra giã nát.

Khó chịu này hắn không lường trước được, hơi thở nặng thêm, nhưng cho dù hắn cố gắng hít thở hơn bình thường, trong ngực vẫn có cảm giác nghẹt thở.

Bỗng rèm mi người trong lòng khẽ rung.

Đông Phương Thanh Thương bất giác nín thở, bàn tay ôm vai Hoa Lan nhỏ bất giác siết chặt.

Đôi mắt đen mở ra, vẫn sáng lấp lánh như trước đây, nhưng ánh mắt bình tĩnh này Hoa Lan nhỏ chưa bao giờ có. Nàng im lặng nhìn Đông Phương Thanh Thương, đưa tay đẩy hắn ra, lui về phía sau mấy bước rồi đứng vững lại.

Nàng nhìn tay mình, năm ngón siết lại rồi buông ra, sau đó bật cười, vẻ mặt lạnh lùng.

Xích Địa nữ tử ngẩng đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương, quan sát vẻ mặt hắn một lúc lâu: “Vui không, Ma tôn?”

Không vui, Đông Phương Thanh Thương nhìn Xích Địa nữ tử im lặng không đáp, nhưng âm thanh trong lòng hắn rất rõ ràng, không chỉ không vui, thậm chí hắn còn đau lòng buồn bã.

“Mục đích của ngươi đã đạt được rồi.”

Phải, mục đích của hắn đã đạt được. Đây là mục đích duy nhất của hắn từ trước đến nay, nhưng lần này nhìn thành quả ở ngay trước mắt, ước nguyện bao năm của hắn cuối cùng cũng đạt thành, nhưng ngay cả mỉm cười vì mưu kế thành công, khóe môi cứng đờ của Đông Phương Thanh Thương không nhếch lên nổi.

“Ngươi đánh thức ta chẳng phải vì để kết liễu chấp niệm của ngươi sao? Tới đi, đánh bại ta đi...” Lời vẫn còn chưa dứt, không chờ Đông Phương Thanh Thương đáp, eo Xích Địa nữ tử bỗng bị siết lại, một cánh tay ấm nóng vòng qua eo nàng, Xích Địa nữ tử cảm thấy trước mắt hoa lên, rồi tức thì biến mất.

Khoảnh khắc cuối cùng ánh mắt Xích Địa nữ tử dừng trên mặt Đông Phương Thanh Thương, chỉ thấy hắn đang giương mắt nhìn cơ thể này bị người ta đưa đi.

Hắn không cử động, hắn đang thất thần sửng sốt.

Đến khi cảnh vật xung quanh dừng lại, Xích Địa nữ tử lại nhìn thấy một đồng cỏ, nhưng bóng Đông Phương Thanh Thương đã biến mất.

Cánh tay ấm nóng trên eo vẫn còn, Xích Địa nữ tử khẽ nghiêng đầu, trông thấy Chủ nhân chợ yêu đang dùng pháp thuật chống đôi chân đứng sau lưng nàng: “Sư phụ..” Y nói, cánh tay ôm eo nàng siết chặt hơn, “Người nói vậy hẳn sẽ tổn hại đến người”.

Nghe thấy thế, Xích Địa nữ tử im lặng một lúc thật lâu: “Buông ra”. Nàng nói, “ Ta còn có chuyện muốn nói với Đông Phương Thanh Thương”.

Chủ nhân chợ yêu không buông tay, gương mặt y áp sát lên má Xích Địa nữ tử, dùng hết mọi thứ của cơ thể mình cảm nhận sự tồn tại của nàng, cứ như chỉ cần y vừa buông lỏng tay thì nàng sẽ chạy mất.

Xích Địa nữ tử thoáng im lặng: “Chuyện của chúng ta sau này từ từ nói.”

Chủ nhân chợ yêu nghe vậy càng ôm chặt Xích Địa nữ tử hơn: “Con không định nghe sư phụ nói, con biết người không muốn quay về, cũng biết người không muốn gặp con. Nhưng sư phụ, chuyện gì con cũng đều có thể nghe người, chỉ mỗi việc tìm người, gặp người, hai ước nguyện này không chịu sự khống chế của con. Con biết, người muốn gặp Đông Phương Thanh Thương là muốn mượn sức hấn một lần nữa tránh con. Con không đồng ý.”

Xích Địa nữ tử im lặng nhìn hoa bay ở phía xa xa, lâu thật lâu sau, tay đặt lên mu bàn tay Chủ nhân chợ yêu vỗ vỗ: “Con để ta gặp hẳn, giao phó xong ta sẽ theo con đi.”

Chủ nhân chợ yêu ngậy người, ánh mắt dịu lại: “Làm sao sư phụ biết con muốn đưa người rời khỏi đây?”

“Với tác phong hành sự của con, chuẩn bị bao nhiêu năm làm sao cho phép sau khi mục đích đạt thành, vật sẵn bị người ta cướp mất, Thiên trùng huyền cảnh này chẳng qua chỉ là khởi đầu mà thôi. Muốn thoát khỏi Đông Phương Thanh Thương, con nhất định còn có nơi bí mật khác.”

“Sư phụ”. Chủ nhân chợ yêu cười nhẹ, “Chỉ có người hiểu con nhất.”

“ A Hạo, thời gian.”

Hai chữ này đối với Chủ nhân chợ yêu cứ như có ma chú, y quay mặt đi, tay từ từ dịch ra khỏi eo Xích Địa nữ tử, vô cùng không nỡ, đến cuối cùng sau khi buông tay nàng ra, y che chắn phía trước Xích Địa nữ tử, sau đó vẫy tay trong không trung, bóng Đông Phương Thanh Thương xuất hiện trong cảnh.

Đông Phương Thanh Thương vẫn chưa rời đi, trường kiếm lửa cầm bên cạnh, nhìn không gian trống rỗng, lặng im thín thít.

Không có sát khí không có chấp niệm, hắn chỉ đứng đó, tựa như vẫn trầm tư từ đó đến giờ, rốt cuộc hắn đang làm gì, rốt cuộc.. hắn đã mất đi cái gì...

“Sư phụ, sức mạnh của Ma Tôn khó lường, sau ba câu, tránh để hắn đuổi theo, con phải đưa người rời khỏi nơi đây.”

“Ma Tôn hiện giờ có lẽ không còn tâm tư đuổi theo chúng ta đâu.”

Chủ nhân chợ yêu nhìn Xích Địa nữ tử: “Sư phụ nói Ma tôn đã động chân tình?” Y cảm thấy vô cùng buồn cười, “Hắn, Đông Phương Thanh Thương?”

“Ai biết chứ?” Xích Địa nữ tử ra lệnh cho y, “Cho hắn nhìn thấy ta”.

Chủ nhân chợ yêu thoáng im lặng, cuối cùng vẫn nghe lời nàng, điểm lên trên cảnh, cảnh tượng xao động, Xích Địa nữ tử cất tiếng: “Đông Phương Thanh Thương, ngươi có hối hận chút nào không?”

Đông Phương Thanh Thương trong cảnh ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ tươi nhìn Xích Địa nữ tử, trong mắt có chút quạnh hiu chán nản, mặc dù đã cố

gắng giấu đi nhưng vẫn hiển hiện rõ ràng: “Bốn tọa phiến nhất là bộ mặt dạy đời vời vợi trên cao của Thiên giới các người.” Nói xong ấn ký trên mi tâm hằn cháy đỏ, đôi mắt tựa như sắp nhỏ máu, “ Hối hận là thứ gì, bốn tọa hành sự chưa bao giờ hối hận. Trước đây không, bây giờ không, sau này cũng không.”

Nói xong, sát khí quanh người hằn ngày càng nặng: “Bốn tọa chỉ cần giết cho dù là người hay truy binh của Thiên giới hay đám nhãi nhép Ma giới, bất kể là Thiên trùng huyễn cảnh hay Thiên đình Địa ngục, xương của các người đều trở thành đá mài dao cho bốn tọa.”

Trường kiếm lửa cắm dưới đất bên cạnh hằn lập tức bốc cháy ngút trời, dần dần đốt thành một ngọn lửa màu đen, khiến cả huyễn cảnh bỗng chốc nát vụn.

Chủ nhân chợ yêu nhú chặt mày, nhìn bằng trên ngực Đông Phương Thanh Thương kết lại như một tấm khiên, nhanh chóng phủ khắp ngực và bụng hằn. Y ôm Xích Địa nữ tử định đi: “Đông Phương Thanh Thương điên rồi.”

Xích Địa nữ tử chặn Chủ nhân chợ yêu lại, tháo Cốt lan trên tay xuống: “Nếu người không hối hận, vậy dải tàn hồn cuối cùng của Hoa Lan nhỏ ta cũng không cần phải giữ cho ai nữa.” Nàng nói, “Cô ấy rời khỏi thế gian cũng là chuyện tốt, ít ra sẽ không còn nhìn thấy lọc lừa dối gạt lẫn nhau, cũng không yêu người mà mỗi giờ mỗi khắc đều toan tính phản bội cô ấy.”

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương thoáng nhìn Cốt lan, mái tóc bạc tung bay vì sát khí dần dần rũ xuống, vẻ mặt hằn có chút không dám tin: “Tàn hồn?”

“ Trước khi Hoa Lan nhỏ ra đi, ta đã dùng sức mạnh hồn phách cố giữ tàn hồn của cô ấy lại.” Xích Địa nữ tử nâng Cốt lan lên, Cốt lan khê sáng

lấp lánh: “Có khi cũng không phải là tàn hồn, chỉ là một khí tức yếu ớt cuối cùng mà thôi.”

Chủ nhân chợ yêu cũng giật mình, căng thẳng nói: “Sao sư phụ có thể làm bừa như vậy? Nếu có sơ suất gì, người...”

Xích Địa nữ tử ngăn y lại: “Không sao, là ta nợ cô ấy”. Ánh mắt nàng nhìn Đông Phương Thanh Thương, “Có điều, nếu Ma Tôn người không hề hối hận, vậy ta cố giữ dải tàn hồn này cũng vô ích, chi bằng thả đi vậy, dù sao đến cuối cùng Hoa Lan nhỏ cũng thoái chí nản lòng rồi.”

Nói xong Xích Địa nữ tử lui lại một bước, tựa vào lòng Chủ nhân chợ yêu, y ngậy người, lập tức hiểu ý ôm lấy nàng.

Xích Địa nữ tử vung tay ném Cốt lan vào trong bụi cỏ, mắt Đông Phương Thanh Thương trong cảnh trộn to, câu “Người dám...” còn chưa nói hết, quanh người chủ nhân chợ yêu bỗng nổi cuồng phong cỏ hoa lập tức bị cuốn bay đầy trời, ngay cả Cốt lan bị Xích Địa nữ tử ném đi ban nãy không biết bị cuồng phong kéo tới nơi nào trong huyễn cảnh.

Đến khi cuồng phong ngừng lại, Xích Địa nữ tử và Chủ nhân chợ yêu đã biến mất từ lâu.

Đông Phương Thanh Thương không nén nổi phần nộ trong lòng, tiếp theo sau cuồng phong là một ngọn lửa dữ dội cuốn lên, ngọn lửa đỏ rực xông thẳng lên trời, đốt Thiên trùng huyễn cảnh của Chủ nhân chợ yêu thủng một lỗ, lộ ra bầu trời bên ngoài Huyền cảnh.

Lúc này bên ngoài huyễn cảnh vừa khéo lướt qua một tia sáng trắng tựa sao băng giữa ban ngày, Chủ nhân chợ yêu nhìn xuống, cách xa như vậy nhưng không hề ngăn cản tầm mắt hai người, bốn mắt giao nhau, Chủ nhân chợ yêu bỏ đi không ngoảnh đầu, Đông Phương Thanh Thương cũng không đuổi theo.

“ Hẳn thật sự không đuổi theo. Con tưởng trên thế gian này ai cũng có tim, chỉ mỗi Đông Phương Thanh Thương không có, xem ra con nghĩ sai rồi.” Chủ nhân chợ yêu nói, “Sư phụ muốn giúp Hoa Lan nhỏ, tại sao không đưa Cốt lan cho hẳn mà phải hành động như vậy, là vì... giúp con rời đi sao?”

Xích Địa nữ tử thoáng im lặng: “Ta chỉ muốn cho hẳn biết, vật đã mất đi rồi, muốn có lại sẽ không dễ dàng nữa”.

Chủ nhân chợ yêu nghe vậy thoáng im lặng: “Đạo lý này chắc con.. hiểu hơn ai hết”.

Huyền cảnh rung chuyển gần như sụp đổ, nhưng trước khi Thiên trùng huyền cảnh hoàn toàn sụp đổ, Đông Phương Thanh Thương bỗng thu tay. Hẳn sa sầm mặt, nhìn đồng cỏ vô biên vô tận ở phía đằng xa, đè nén cảm xúc, khẽ nhắm mắt lại.

Tiếp đó lại có mấy ngọn lửa bùng lên, cuộn thành hình rồng rít gào xông về phía chân trời, có điều lần này, ngọn lửa như những cột trụ khổng lồ trong bầu trời Thiên trùng huyền cảnh, chống đỡ cả huyền cảnh này.

Chống đỡ huyền cảnh lung lay sắp đổ.

Trên ngực Đông Phương Thanh Thương, vết thương bị Sóc Phong kiếm đâm rách trước đó vẫn còn. Thời gian vừa qua hẳn tìm người không hề ngừng nghỉ, sử dụng pháp lực không hề tiết chế, khiến băng trước ngực hẳn cơ hồ kết thành một tấm giáp, nhưng Đông Phương Thanh Thương cũng chẳng bận tâm, hẳn bước tới một bước, dưới chân lóe kim quang, một ngọn lửa như sóng hồ, từng lớp từng lớp cháy ra dưới chân hẳn như gột rửa, khi sắp thiêu rụi một vùng, Đông Phương Thanh Thương bỗng khựng lại, “chút khí tức cuối cùng còn sót lại” mà Xích Địa nữ tử nói bỗng vụt qua đầu hẳn.

Ngọn lửa trên mặt đất đột nhiên tắt ngóm, Đông Phương Thanh Thương nhú mày, đè nén tất cả nôn nóng trong lòng, tiếp tục bước về phía trước,

lần này hẳn cố hết sức khống chế cơn giận, dùng cách sở trường nhất của mình, chậm rãi tìm kiếm từng chút một.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 78

Đồng cỏ xanh vô biên vô tận, Thiên trùng huyền cảnh không còn pháp lực của Chủ nhân chợ yêu, hoàn toàn nhờ pháp lực của Đông Phương Thanh Thương chống đỡ. Thời gian lâu dần, ngọn lửa đốt đỏ rực cả huyền cảnh, nhưng ngược lại với cảnh nóng bức là hàn khí ngày càng nặng trên người Đông Phương Thanh Thương.

Hơi hắt thở ra kết thành sương trắng trong không trung, vẽ nên một hình dạng lúc ẩn lúc hiện, mỗi một bước hắt đều để lại một dấu chân kết sương mỏng, từng bước từng bước, vẽ nên một vết băng tuyết trong huyền cảnh cỏ xuân mênh mông.

Hắn đi về phía trước, ánh mắt ảm đạm như đã từ bỏ hi vọng tìm thấy Cốt lan.

Bỗng nhiên, huyền cảnh rung chuyển, lửa chống đỡ huyền cảnh đột ngột tắt đi một ngọn, Thiên trùng huyền cảnh sau lưng Đông Phương Thanh Thương lập tức đổ sụp, biến thành bóng tối hư vô. Đông Phương Thanh Thương không quay đầu lại, vì chắc chắn nơi sụp đổ hắn đã tìm qua, hắn vẫn tiếp tục đi về phía trước, hàn khí phả ra từ miệng càng nặng hơn, đã có băng leo lên cổ hắn, kết thành hình mạch máu trên hõm cổ hắn, nhưng hắn vẫn không dừng bước.

Nhưng chỉ mới mấy bước, huyền cảnh lại rung chuyển, lửa trên trời tắt thêm một ngọn lửa.

Huyền cảnh bên trái Đông Phương Thanh Thương biến mất, hắn nhìn sang trái, cảnh tượng vừa rồi vô cùng chân thực, giống như một miếng vải bị xé nát, từng mảnh từng mảnh chìm vào bóng tối.

Nếu không ra ngoài trước khi ngọn lửa hoàn toàn lụi tắt, hắn sẽ bị chôn vùi trong huyền cảnh sụp đổ này.

Trước đây Đông Phương Thanh Thương không bao giờ sợ hãi, có nơi nào mà hắn không ra được chứ, nhưng hiện giờ ...

Hắn nhìn lòng bàn tay mình, lòng bàn tay thâm đen, là biểu hiện hàn độc trong cơ thể quá nặng. Hắn siết chặt năm ngón, nhìn mảnh băng trên tay rơi lả tả, rồi ngẩng đầu lên, tiếp tục đi về phía trước.

Lửa trên trời lại tắt thêm một ngọn, huyền cảnh suy tàn, Đông Phương Thanh Thương nghiêng rằng, đốt ngọn lửa kia lên lại, nguyên nhân không gì khác, bên đó ... hắn vẫn chưa tìm hết, nếu tiểu hoa yêu kia ở đó, ở ngay chỗ đó ...

Đang ôm gối khóc thì sao ...

Nhưng ngực hắn bỗng truyền tới cảm giác đau đớn như xuyên như xé, hắn hụt hơi, cột lửa đột ngột tắt ngóm, huyền cảnh bên phải đổ sụp.

Đông Phương Thanh Thương nhìn mảnh vụn bay phấp phới như hoa tuyết bên phải, rồi biến mất trong bóng tối, lòng hắn bỗng dâng lên một cảm giác bất lực chưa bao giờ có, mang theo một nỗi sợ hãi lạ kì, giống như kim châm chui vào xương tủy, trôi khắp cơ thể, sau đó đâm xuyên qua lục phủ ngũ tạng hắn.

Cho dù là trận chiến Thượng cổ cũng chưa bao giờ khiến hắn thấy bất lực mãnh liệt như vậy, nhìn huyền cảnh sụp đổ, đối mặt với sự thật Hoa Lan nhỏ đã tan biến trong huyền cảnh này, vậy mà hắn không làm được gì cả, hắn ...

Không làm được gì cả.

Trước mặt chỉ còn một vùng cỏ hằn vẫn chưa tìm, cột lửa cuối cùng trên trời đang rung chuyển sắp tắt, Đông Phương Thanh Thương bước tới phía trước, đột ngột chân hẫng bị vướng phải một vật gì đó, loạng choạng suýt ngã, nhưng trong khoảnh khắc loạng choạng chậm trễ này, cột lửa trên trời đột nhiên tắt lụi, con đường phía trước lập tức tan thành mây khói.

Đông Phương Thanh Thương chỉ kịp ngậy người nhìn bóng tối đột ngột ập tới trước mắt.

Đồng tử màu đỏ mất đi ánh sáng.

Bốn bề tối tăm, Đông Phương Thanh Thương nhất thời không diễn tả được cảm nhận trong lòng, hẫng đã phiêu bạt trong bóng tối tương tự như vậy ngàn năm vạn năm, nếu nói trên thế gian có thứ hẫng ghét nhất thì đó là bóng tối như thế này.

Nhưng lúc này đây, hẫng cảm thấy ở trong bóng tối như thế này cũng không có gì to tát lắm.

Dù sao ...

Ra ngoài cũng không có thứ gì đáng để hẫng chờ đợi và theo đuổi.

Để hẫng chìm đắm trong bóng tối này đi ...

Đông Phương Thanh Thương cup mắt, bất chợt một ánh sáng yếu ớt thấp sáng đôi mắt hẫng, chân hẫng vẫn còn đạp lên một vùng cỏ, còn vật vướng chân hẫng ban nãy là Cốt lan mà hẫng khổ sở tìm kiếm nhưng không thấy đâu.

Ánh sáng trắng khe khẽ trên Cốt lan cũng chỉ khi xung quanh tối đi mới trở nên bắt mắt.

Đông Phương Thanh Thương nhìn Cốt lan, nhất thời không dám đưa tay cầm lên, hấn sợ chỉ cần cử động thì ánh sáng cuối cùng này sẽ tan biến đi.

Thì ra vật hấn muốn tìm lại dễ dàng có được đến vậy.

Hấn nhìn Cốt lan thật lâu, cuối cùng đè nén run rẩy trong lòng, nhặt lên đặt trong lòng bàn tay.

Thì ra có những thứ phải tốn rất nhiều công sức, thậm chí sau khi tuyệt vọng mới có thể có được.

Đông Phương Thanh Thương nhìn Cốt lan trong tay bật cười, trong tiếng cười đượm mấy phần than thở, mấy phần xúc cảm, nhiều nhất vẫn là ngũ vị đan xen. Ngoài hấn ra, có lẽ không ai có thể nếm rõ mùi vị này.

Khi tiếng cười thôi ngưng, Đông Phương Thanh Thương nhắm mắt hít một hơi thật sâu, đến khi mở mắt, màu đỏ của đôi mắt vẫn như ban đầu. Hấn đeo Cốt lan lên tay, tùy tiện vẫy tay, trường kiếm lửa tức tốc quay về từ trong bóng tối, rơi vào tay hấn.

Hấn vùng kiếm đâm xuống vùng cỏ dại còn lại dưới chân, miệng niệm chú. Sau chấn động, vùng cỏ cuối cùng lập tức nát vụn, bóng Đông Phương Thanh Thương hoàn toàn biến mất trong không gian tối om.

Trong chợ yêu trên đất liền, tiếng rao hàng vẫn không dứt bên tai, huyền cảnh của Chủ nhân chợ yêu sụp đổ chẳng ảnh hưởng đến việc buôn bán của chợ yêu trên đất liền.

Trong chợ yêu, ông lão bán thuốc quấy gánh hàng đang rao, bỗng nhiên khí tức xung quanh bất chợt nóng lên, rồi lại lạnh đi, trong lúc tất cả mọi người vẫn còn đang ngơ ngác, Ma Tôn áo đen thành linh cầm kiếm xuất hiện giữa đường, hấn loạng choạng, cũng may có kiếm chống xuống đất nên mới miễn cưỡng đứng vững.

Âm thanh náo nhiệt của chợ yêu khựng lại, ánh mắt tất cả mọi người dừng trên người Ma Tôn, ngực hấn phũ băng, ánh mắt mang theo sát khí ngóai nhìn phía sau, ông lão bán thuốc bị đôi mắt đỏ tươi của hấn dọa ngã phịch xuống đất, gánh hàng rơi xuống.

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương rơi trên gánh hàng, cánh mũi khẽ động, hấn bước tới phía trước, lục lọi trong quang gánh lấy ra một bình thuốc bạch ngọc. Ông lão bán thuốc kinh hoàng thất sắc: “Đây đây đây ... đây là ...”

Ông lão đó chưa kịp nói hết thì Đông Phương Thanh Thương đã mở nắp bình, đổ toàn bộ thuốc trong bình vào miệng, tiện tay gỡ băng trên ngực xuống vứt vào gánh hàng của ông lão đó.

Ông lão bán thuốc nhìn khối băng lớn, mấy chữ “thuốc bí truyền của tôi” bị nuốt vào bụng.

Đông Phương Thanh Thương không buồn để ý ánh mắt của người khác, hấn nhìn lên trời, Đại Dữu đang lượn lơ trong mây.

Trước khi tới chợ yêu, Đông Phương Thanh Thương từng tới Ma giới tìm Hoa Lan nhỏ, luôn tiện thả Đại Dữu bị Khổng Tước và người của Ma giới bắt giữ, sau đó đưa nó lên Thiên giới, tìm được Thiên nhân, nhìn thấy cảnh tượng Chủ nhân chợ yêu bắt Hoa Lan nhỏ, lúc đó mới cười Đại Dữu tới đây.

Đông Phương Thanh Thương thật sự vô cùng cảm tạ “hành động dư thừa” thả Đại Dữu của mình lúc đó.

Hấn cất tiếng gọi: “Đại Dữu”. Ma xà đang bay vui vẻ trên trời rít lên, cúi người bay xuống bên cạnh hấn, Đông Phương Thanh Thương nhảy lên lưng Đại Dữu, nằm trên lưng nó hồ hững nói: “Đi Nghiệp thành.”

Đại Dữu nghe vậy lại bay lên mây, thân hình xuyên vào trong mây như một con rồng uốn lượn.

Đông Phương Thanh Thương nhìn ánh nắng trên đầu và mây lướt bên qua cạnh, xoa xoa vào Cốt lan trên tay, nhắm mắt lại, để mặc cái nóng do uống thuốc quá liều hoành hành trong bụng.

Như vậy có thể khiến cơ thể hần cảm giác được một chút ấm áp, cũng có thể khôi phục thể lực nhanh hơn. Đây là những điều hần cần hơn hết thảy.

Tốc độ của Đại Dữu không chậm, chỉ một canh giờ đã tới Nghiệp thành, lần trước nhìn thấy cổng vào Minh giới ở Nghiệp thành là lúc Hoa Lan nhỏ chiếm nửa cơ thể hần.

Đông Phương Thanh Thương đứng ở cửa tiểu viện âm khí nặng nề, vẻ mặt lạnh lùng nhìn yêu ma quỷ quái quanh năm chiếm cứ nơi này.

Hiện giờ khí tức của hần rất yếu, theo lý thì vốn không nên đến chốn Hoàng tuyền cực âm, nhưng tất cả những cách khiến Hoa Lan nhỏ sống lại được mà hần có thể nghĩ ra chắc cũng chỉ có cách này thôi.

Đông Phương Thanh Thương lệnh cho Đại Dữu chờ bên ngoài, hần bước vào trong tiểu viện, yêu ma quỷ quái trong góc nhìn cơ thể hần rục rịch ngóc đầu, Đông Phương Thanh Thương không phí thời gian ngó tới, hần đi đến trước bức tường, bày một trận pháp, mượn sức của trận pháp dễ dàng xé rách kết giới của Minh phủ.

Đông Phương Thanh Thương bước vào trong, nhưng xé rách kết giới thì dễ, đến khi hần càng đi vào sâu trong Minh phủ, cơ thể đang vô cùng yếu ớt của hần lúc này càng cảm nhận được có một sức mạnh xâu xé linh hồn và cơ thể hần, là sức mạnh tự nhiên của Minh phủ.

Trước đây ... hần chưa bao giờ cảm nhận được sức mạnh này.

Đây là lo lắng kho con người yếu ớt bước vào Minh phủ mới có. Vì tiểu hoa yêu trên tay, hắn đã nếm trải được cảm giác bất lực chưa nếm bao giờ.

Đông Phương Thanh Thương ổn định tâm thần, đi vào trong Minh phủ.

Thuốc trong bụng không phải linh đơn, nhưng đối với người chưa bao giờ uống thuốc như Đông Phương Thanh Thương, chút sức lực này cũng đủ để chống đỡ cơ thể hắn.

Hắn đi một mạch tới Diêm vương điện, quỷ sai dọc đường thấy Ma Tôn không ai không sợ tái mặt, vội vã vứt công việc trong tay đi, di tản hồn ma trong Minh phủ, chạy nhanh đến mức tin tức truyền khắp Diêm vương điện.

Đến khi Đông Phương Thanh Thương tới điện Diêm vương, Diêm vương gầy ốm thấp lùn đang chuẩn bị trốn xuống bàn, Đông Phương Thanh Thương bước lên phía trước, thật sự không khách sáo, một chưởng đập nát bàn Diêm vương. Diêm vương bị mảnh vụn của chiếc bàn đập lên đầu không ngừng kêu oai oái, ông ta run rẩy bò vào trong góc, co mình dưới đất, vẻ mặt vô tội nhìn hắn: “Ma tôn đại nhân ơi! Sao đại nhân lại tới đây nữa, chẳng phải nói ngài đã tìm được chuyển thể của Xích Địa nữ tử rồi sao?”

Đông Phương Thanh Thương đưa Cốt lan cho Diêm vương: “Đưa dải tàn hồn này đi đầu thai.”

Đôi mắt ti hí của Diêm vương nhìn Cốt lan, lập tức khổ não: “Đại nhân ơi! Ngài rõ ràng là làm khó ta mà! Đây nào phải hồn phách, đây rõ ràng chỉ là một dải khí tức thôi, ba hồn bảy phách, đến một phách cũng không ghép đủ, ngài kêu ta làm sao đưa đi đầu thai đây! Nếu vào giếng Luân hồi sẽ tan biến trong đó mất thôi ... Hơn nữa Thiên địa Luân hồi đều có trật tự hết! Thiếu một hồn một phách cũng không được, nếu không bao nhiêu yêu ma quỷ quái hồn phi phách tán đều mượn giếng Luân hồi này quay lại Nhân

thế rồi, hơn nữa cái này của ngài ngay cả hồn phách cũng chưa phải nữa ...”

Diêm vương lấp bắp nói, mỗi một câu đều khiến sắc mặt Đông Phương Thanh Thương đen thêm một phần. Đến cuối cùng, ông ta tự ngừng lại, vừa quan sát vẻ mặt Đông Phương Thanh Thương vừa dè dặt khuyên: “Theo ta thấy, chi bằng ngài thả dải khí tức này đi đi, để cô ấy ...”

Nhìn khóe môi Đông Phương Thanh Thương xệch xuống khó coi, Diêm vương lập tức xua tay, “À không không, ý ta là nếu ngài không muốn thả, cứ dùng linh khí của bảo vật nuôi dưỡng khí tức này cũng được, coi như để làm kỉ niệm ... Ta thấy bảo vật của ngài cũng có chút linh khí đó.”

“Kỉ niệm? Thả?” Vẻ mặt Đông Phương Thanh Thương cứng đờ, “Không, bốn tọa muốn nàng sống lại.”

Diêm vương khóc không ra nước mắt: “VẬY ta cũng đâu còn cách nào ...” Bỗng nhiên mắt ông ta sáng lên, suy đoán vẻ mặt Ma Tôn một lúc rồi nói, “Nhưng nghe nói Ty Mệnh tinh quân trên trời không có gì không biết, có khi cô ấy sẽ có cách ngưng tụ khí tức này thành hồn phách. Hay là ... ngài đi tìm cô ấy đi?”

Nghe thấy bốn chữ “Ty Mệnh tinh quân”, đôi mày Đông Phương Thanh Thương khẽ động, hần nhìn Cốt lan, giọng điệu kỳ lạ hỏi Diêm Vương: “Ty Mệnh đang ở đâu?”

“Nghe nói thời gian trước đã bị nhốt vào Vạn thiên chi khư rồi, hiện giờ cửa vào Vạn thiên chi khư đang ở Thiên giới đó.”

Diêm vương thầm tính toán, không phải ông ta không nhìn ra Đông Phương Thanh Thương đang bị thương nặng, ông ta chỉ sợ ... ông ta lo là ra tay với Ma Tôn ở Minh giới, Minh phủ của ông ta sẽ tổn hại nặng nề. Nếu lừa được Đông Phương Thanh Thương đi Minh giới, Ma Tôn hiện giờ yếu ớt đến mức ngay cả người không phải quan võ như ông ta cũng có thể

nhìn ra, nếu rơi vào tay Mạch Khê thần quân, lột da hăn dễ dàng như đốt tiền giấy thôi ấy...

Diêm vương cẩn thận quan sát vẻ mặt Ma Tôn.

Ma Tôn đảo đôi mắt màu máu, Diêm vương lập tức bị xách lên, bỗng cổ thít lại, hăn bóp cổ ông ta, nâng ông ta lên áp vào tường, hai chân Diêm vương quấy đạp trong không trung, Đông Phương Thanh Thương nheo mắt nhìn ông ta: “Người đang giở trò với bốn tọa đó à?”

Diêm vương trợn to mắt, khó nhọc lắc đầu, nhìn qua vai Đông Phương Thanh Thương ông ta thấy Ngưu đầu Mã diện và Hắc Bạch vô thường đang ở ngoài Diêm vương điện, họ đều muốn vào, nhưng không biết Đông Phương Thanh Thương đã lập kết giới ở cửa từ lúc nào.

Hăn nheo mắt, nguy hiểm nhìn Diêm vương: “Bốn tọa bị thương nặng nhưng đầu óc chưa hư, người sử dụng mưu kế vụng về như vậy có phải không cần cái đầu này nữa không, hay người muốn thử mùi vị hồn phi phách tán?” Tà khí trên người hăn tỏa ra nặng hơn cả trọc khí của Minh phủ.

Ma Tôn thượng cổ có đôi mắt nhìn thấu tất cả xấu xa, ác độc, dối trá, toan tính, khiếp sợ và sát khí trên thế gian, không gì có thể thoát khỏi mắt hăn.

Diêm vương giãy dụa liên tiếp, cuối cùng lực đạo trên tay Đông Phương Thanh Thương cũng buông lỏng, Diêm vương lấy hơi đáp: “Không ... Không dám gạt đại nhân ...”

Ông ta vội nói: “Vạn ... Vạn thiên chi khứ và thành Vô cực hoang vốn là nơi ngoài Tam giới, không biết xuất hiện từ lúc nào, bên trong không có ngày tháng, là nơi chết chóc không có sinh linh, sinh linh trong Tam giới vào đó chỉ có vào không có ra. Thời gian trước thành Vô cực hoang bị sập, Vạn thiên chi khứ cũng bị sập, nhưng Vạn thiên chi khứ chỉ sập một nửa,

được người của Thiên giới tu sửa. Ty Mệnh tình quân phạm lỗi, bị giam trong Vạn thiên chi khứ, nhưng Vạn thiên chi khứ do Thiên giới tu sửa dù sao cũng không phải trời sinh, ở chỗ Thiên giới sửa xong có một yếu điểm, tuy không phải là cửa ra vào, nhưng ở đó lại là nơi duy nhất trong Tam giới có thể nhìn thấy Vạn thiên chi khứ. Bởi vậy ta, ta ...”

Đông Phương Thanh Thương buông Diêm vương ra, hẳn biết đúng là Diêm vương tính kế hãn, nhưng cũng biết lúc này ông ta đang nói thật.

Nếu muốn tìm cách cứu Hoa Lan nhỏ, xem ra không thể không đi tìm Ty Mệnh. Cho dù Vạn thiên chi khứ đó ở dưới Tru tiên đài hẳn cũng phải đi.

Đông Phương Thanh Thương không muốn nghĩ tới việc tại sao hẳn lại hồn xiêu phách lạc vì không tìm thấy tiểu hoa yêu này, cũng không muốn nghĩ tới việc tại sao hẳn lại cứ muốn tiểu hoa yêu này sống lại, hẳn chỉ biết hẳn muốn làm gì thì phải làm cho bằng được. Cho dù là nghịch ý trời, phóng túng ngang ngược điên cuồng.

Ai kêu hẳn là người không bao giờ tuân thủ quy tắc. Ai kêu hẳn là Ma Tôn, dị số của Tam giới này chứ.

Lẽ thường? Thỏa hiệp? Đó là quy tắc của kẻ yếu. Đông Phương Thanh Thương xưa nay luôn khinh bỉ.

Thiên giới, cho dù phải lê cơ thể này hẳn cũng phải đi, vùng đất chết chóc ngoài Tam giới, cho dù thật sự là có đi không có về hẳn cũng phải đi.

Chỉ vì, nếu có thể khiến tiểu hoa yêu này sống lại, hẳn bằng lòng.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 79

Nước Vong Xuyên vẫn lặng lẽ chảy, Mạnh Bà bên cầu Nại Hà vẫn phát canh như thường lệ, nhưng các tiểu quỷ làm việc bên cạnh hơi lơ đãng, có hai tiểu quỷ thậm chí lười biếng, trốn bên hòn đá Tam Sinh được vòng lại làm di vật thì thầm trò chuyện.

Quỷ một giờ lo lắng nói: “Người nói nếu đại ma đầu này tới Minh phủ chúng ta không chịu đi thì phải làm sao, từ nay về sau chúng ta còn phải hầu hạ hần nữa à, chúng ta làm sao sống nổi với tính tình mừng giận khó lường hờ một chút là đánh tan hồn ma của hần đây...”

Quỷ rằng nanh lựa lời an ủi: “Không đâu, Minh phủ chúng ta vừa nghèo vừa tối, đại ma đầu ở lại đây cũng đâu ích gì, nhất định hần sẽ đi nhanh thôi. Nói lui một bước, cho dù hiện giờ đại ma đầu ở lại đây cũng không sao, lúc hần tới Minh phủ người có chú ý không, đại ma đầu này ấy...”
Quỷ rằng nanh vẽ vẽ trước ngực, “Bị thương không nhẹ đâu. Hần ở lại đây Chiến thần Mạch Khê sớm muộn cũng thu phục hần thôi.”

“Nghe nói thời gian trước ma đầu kia đâm thủng Tru tiên đài, lệ khí dưới Tru tiên đài dâng lên khiến cả Thiên giới hỗn loạn, đến giờ vẫn chưa yên, ngày nào Chiến thần cũng bận chuyện đó, sao lại tới Minh phủ chúng ta?”

“Trước đây thì không biết, nhưng người đừng quên, Tam Sinh cô cô xuất thân từ Minh Phủ chúng ta mà, Chiến thần nổi tiếng là thương nường

tử mình, sao lại không lo cho quê nhà của cô ấy chứ?”

“Ồ? Có chuyện này nữa sao?”

“Đúng vậy! Hơn nữa, Tam sinh cô cô của chúng ta hiện giờ đã sinh cho Chiến thần một tiểu Chiến thần rồi, địa vị không tầm thường đâu...”

“Nếu vậy sẽ khó xử lý nhất cũng có cách đối phó rồi.”

Nghe thấy ai đó nói câu này, hai tiểu quỷ đang trò chuyện cứng đờ quay đầu lại, trông thấy Ma Tôn tóc bạc đang đứng sau lưng mình, hắc cao ngạo liếc họ: “Coi như hai người đã lập công cho bốn tọa.”

Cảnh tượng xung quanh nhất thời tĩnh lặng, ánh mắt các hồn ma đều đổ dồn sang đây.

Hai tiểu quỷ hoàn toàn nghếch mặt.

Chúng... chúng đâu muốn lập công cho Ma Tôn.

Nhưng khi chúng vẫn còn ngây ngốc, Ma Tôn hệt như lúc đến, biến mất một cách thần bí hơn cả bóng ma, để lại người của Minh phủ bên sông đưa mắt nhìn nhau.

Ra khỏi Minh phủ, cưỡi Đại Dữu bay lên mây, Đông Phương Thanh Thương không cho nó chở hắc lên Cửu trùng thiên ngay, dù sao thân hình của Đại Dữu cũng quá to lớn hiện giờ hắc đang bị thương nặng, không tiện thu hút quá nhiều sự chú ý. Hắc cho Đại Dữu đi trước, còn mình bậm quyết Ẩn thân, trong chớp mắt đã biến thành một luồng gió bay thẳng lên Cửu trùng thiên.

Tướng sĩ canh giữ Nam thiên môn oai phong đứng trước cửa, chỉ cảm thấy có một cơn gió thổi tung tua rua trên mũ, ngoài ra không hề phát giác được gì.

Tuy Thiên giới trong thời gian ngắn đã tu sửa xong Tru tiên đài, tạm thời trấn áp lệ khí bên dưới, nhưng vẫn còn có không ít nơi bị sát khí ăn mòn, âm thanh huyên náo bốn phương trời không dứt bên tai, nhưng những ồn ào này hoàn toàn bị ngăn ngoài Thường hằng thiên, nơi ở của Chiến thần.

Mai đỏ mãi không phai không tàn ngoài phủ đệ Chiến thần nở thành biển hoa, từ xa đã ngửi thấy hương mai đỏ thoang thoảng mê người.

Trong viện, nữ nhân mặc váy dài thêu mai đỏ vừa đưa nôi vừa hát, lầm bầm mấy câu về tình tiết.

Tuy nàng làm rất nhiều việc, nhưng động tác vẫn nhẹ nhàng lơ đãng, khiến người ta cảm thấy ngày tháng trong tiểu viện này rất đổi thư thái.

Bỗng nhiên ánh nắng xuyên qua cửa sổ rơi trên nôi tối đi, nữ nhân vừa thăm cảnh giác, liền cảm thấy cổ nóng lên, ngẩng đầu nhìn, một người áo đen tóc bạc đang đứng trước mặt nàng, đồng tử màu máu mang theo vẻ khinh bỉ trời sinh, từ trên nhìn xuống nàng: “Thê tử Chiến thần?”

Tam Sinh liếc nhìn trường kiếm lửa, ánh mắt đảo một vòng, dừng trên mặt Đông Phương Thanh Thương: “Nếu ta nói người chỉ nhằm người thì người có tha cho ta không?”

Đông Phương Thanh Thương nheo mắt.

“Xem ra là không.” Tam Sinh kéo võng về phía sau, để kiếm của hắn tránh xa đứa trẻ một chút, “Không sai, ta chính là thê tử Chiến thần, Ma Tôn tới tìm ta có việc gì chăng?”

“Làm con tin.” Giọng hắn lạnh nhạt, “Đứng lên.”

“Ờ, được.” Tam Sinh đồng ý dứt khoát, sau đó lật tới trang vừa nãy của toại bản gấp một cái rồi đón sách lại đặt trên ghế, đứng dậy phui phui y

phục, lại đẩy nôi ra xa thêm một chút, nhìn đứa trẻ còn đang ngủ say, Tam Sinh chớp mắt nhìn Đông Phương Thanh Thương, “Người muốn ta làm con tin, chắc tạm thời không định giết ta đâu nhỉ, cho ta tò mò hỏi mấy câu, nếu người thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta, đoạn đường tới đây ta sẽ phối hợp với người, được không?”

Thấy thái độ đúng mực và tính tình của người này như vậy, Đông Phương Thanh Thương cũng bất giác nhướng mày, không chút phản cảm.

“Bốn tọa chưa bao giờ trả lời chất vấn của kẻ khác.”

“Vậy chọn mấy câu người muốn đáp đi.” Thái độ của Tam Sinh rất tự nhiên, “Cho dù không nói chuyện khác, nhưng người muốn phiên ta làm con tin cũng phải cho ta biết người muốn ta làm con tin để làm gì? Nếu người muốn cướp của giết người, vậy ta không làm đâu, nếu có lý do khác có thể thuyết phục, nói không chừng ta sẽ châm chước, nghiêm túc phối hợp với người.”

Làm con tin lại còn thương lượng?

Hắn cảm thấy Chiến thần hiện giờ hình như đã cưới một phu nhân đầu óc có vấn đề...

Đông Phương Thanh Thương xoay bước, mũi trường kiếm lửa chuyển đến sau lưng Tam Sinh, chống lên sống lưng nàng, ép Tam Sinh đi về phía trước: “Tới cửa Vạn thiên chi khứ.”

Tam Sinh chớp mắt mấy cái, vừa đi về phía trước vừa quay đầu nhìn hắn: “Người muốn đi Vạn thiên chi khứ? Đi cứu người? Hay định cứu người ra làm loạn?”

Đông Phương Thanh Thương không đáp, Tam Sinh tự mình suy nghĩ lầm bầm, “Nói ra thì trước đó người còn tới Tru tiên đài cứu Hoa Lan nhỏ nữa... Hoa Lan nhỏ đâu, sao không thấy nó đi cùng người? Hiện giờ thân

phận nó khó xử, nếu bị Thiên đế kia bắt được thì không sống nổi đâu. Sau khi người cứu nó khỏi Tru tiên đài có đối xử tốt với nó không? Cơ thể đó cũng không phải là nơi nó có thể ở lâu dài, người có tìm cho nó cơ thể khác không? Nếu không tìm có khi sẽ trễ đó...”

“Ồ!” Tam Sinh bỗng gật đầu hiểu ra, “Ta hiểu rồi! Người muốn tới Vạn thiên chi khư tìm Ty Mệnh, có phải muốn xem thử cô ấy có cách cứu Hoa Lan nhỏ không? Đúng đúng đúng, tuy không muốn thừa nhận, nhưng xưa nay Ty Mệnh luôn biết nhiều hơn ai hết, hỏi cô ấy là một cách tốt. Người không biết về mặt tuyệt vọng của Hoa Lan nhỏ lúc bị đẩy xuống Tru tiên đài hôm đó đâu...”

“Tuyệt vọng?”

“Phải đó, như một đứa bé lang thang bị vứt bỏ. Thời gian rồi nó rời khỏi Thiên giới nên có nhiều chuyện không biết, vừa trở về đã biết chủ nhân bỏ rơi mình, lựa chọn cùng người yêu tới Vạn thiên chi khư, nhất định đã chịu đả kích không nhỏ, sau đó người cả Thiên giới đều muốn giết nó... Lúc ta nhìn có rơi xuống Tru tiên đài, trong mắt nó có ý coi rẻ mạng sống, có lẽ thật sự đã quá đau lòng. Nhưng cũng may người đã đến cứu, chỉ cần có người đối xử tốt với mình, Hoa Lan nhỏ sẽ vui thôi.”

Đông Phương Thanh Thương bỗng nhiên dừng bước.

Nhất thời trong đầu hắc bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng hôm đó Hoa Lan nhỏ hỏi hắc: “Đại ma đầu, người thật sự bắt ta phải chết vì nguyên vọng của người mới được sao?” Nàng hỏi: “Có khi nào người từng nghĩ có lẽ mình có thể chiến thắng được chấp niệm không? Hay có thể buông bỏ chấp niệm của mình không?”

Lúc đó hắc đáp thế nào?

Hắc không nói câu nào, im lặng phủ nhận hi vọng của nàng.

Nhưng cho dù là vậy, Hoa Lan nhỏ vẫn nói hần ấm áp, nói hần quan tâm nàng, đối xử tốt với nàng...

Trong khoảnh khắc này Đông Phương Thanh Thương bỗng không nén được mà cảm ghét bản thân. Đồng thời còn có cảm giác đau lòng không nói rõ, không biết bắt đầu từ đâu, không biết khống chế thế nào.

Từ trước đến nay, tiểu hoa yêu này không có đầu óc để hiểu tất cả hành động của hần sao?

Nào có ai đối xử tốt với ai khi mà người đó lại muốn mạng của người kia bất cứ lúc nào chứ!

Rõ ràng hần... là một kẻ xấu xa từ đầu đến chân, giống như thường ngày nàng mắng, xấu xa đến tận xương tủy. Xấu xa đến mức...

Khiến nàng đền cả mạng mình.

Tam Sinh đi về phía trước một lúc lâu, bỗng phát giác phía sau không có sát khí của trường kiếm lửa nữa, nàng quay đầu nhìn, không biết Đông Phương Thanh Thương đã dừng bước từ lúc nào, tụt lại phía sau nàng một đoạn xa, ngây người đứng tại chỗ, nhìn vậy gì đó trong tay, vẻ mặt chán nản.

Đúng là một kẻ bắt cóc không chuyên nghiệp. Tam sinh lăm băm, ánh mắt lướt qua tay hần, tiếp đó dờ người.

Nàng là linh vật từ Minh phủ, hiện giờ về mặt ý nghĩa thật sự tuy không phải là người của Minh phủ nữa, nhưng năng lực thăm dò hồn phách của nàng vẫn cao hơn không ít tiên nhân.

Bởi vậy Tam Sinh vừa nhìn thấy vật trên tay Đông Phương Thanh Thương không ổn, nàng vội đi tới, không sợ trong tay hần vẫn còn cầm

trường kiếm, chỉ nhìn Cốt lan nói: “Đây là... khí tức của Hoa Lan nhỏ sao lại ở trong này?”

Đông Phương Thanh Thương im lặng không đáp, Tam Sinh ngẩng đầu nhìn hẳn: “Người không bảo vệ nó cho tốt sao?”

Hắn không chỉ không bảo vệ nàng cho tốt, hắn vốn dĩ... không hề bảo vệ nàng.

Câu này của Tam Sinh như một cây kim châm vào tim, khiến tim Đông Phương Thanh Thương co rút. Hắn lạnh mắt nhìn Tam Sinh: “Im miệng.”

Tam Sinh nhìn vẻ mặt Đông Phương Thanh Thương sửng sốt một lúc: “Lẽ nào... Hoa Lan nhỏ bị người chơi chết rồi?”

Hắn không đáp, ngầm thừa nhận.

Tam Sinh nhớ lại đoạn đường Hoa Lan nhỏ đi cùng Đông Phương Thanh Thương mà mình từng nghe Hoa Lan nhỏ kể trên đại điện lúc trước. Lúc đó mỗi lần Hoa Lan nhỏ nhắc đến Đông Phương Thanh Thương về mặt đều kỳ lạ, sau đó hẳn lại bất chấp tất cả tới cứu nàng, còn trút giận lên chúng nhân Thiên giới. Kết hợp những chuyện này, Tam Sinh vốn tưởng họ là chuyện tình tiên ma bị thân phận ngăn cách rung động tâm can, nhưng không ngờ lại là một câu chuyện ngược luyến tình thâm khúc chiết trắc trở...

“Được rồi... Người hành hạ Hoa Lan nhỏ tới chết, hiện giờ còn muốn tìm Ty Mệnh giúp đỡ, Ty Mệnh yêu thương hoa lan bảo bối của cô ấy lắm, nhìn thấy người làm nó ra nông nổi này, không hành hạ lại người mới lạ đó...”

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương lạnh đi: “Nếu thật sự yêu thương bảo bối, tại sao lại vứt bỏ nàng, không từ mà biệt?”

Nghe thấy lời này, Tam Sinh im lặng, lòng thầm hiểu ra, trong lòng vị Ma Tôn này hình như đang ghen với Ty Mệnh, đang giận Ty Mệnh, nhưng Tam Sinh thật sự không hiểu, giận thì còn nói được, nhưng ghen?

Ghen với Ty Mệnh, có gì đâu mà ghen...

“Ồ, nếu người vì cứu Hoa Lan nhỏ, đây là một lý do không thể chê trách.” Tam Sinh gật đầu, “Lúc đó ở Tru tiên đài không cứu được Hoa Lan nhỏ ta cũng thấy áy náy, hôm nay ta sẽ đưa người tới cửa vào Vạn thiên chi khứ.”

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương kể động: “Người biết cửa vào Vạn thiên chi khứ?”

Tam Sinh gật đầu: “Đương nhiên, lúc xưa Ty Mệnh vào Vạn thiên chi khứ là ta đưa cô ấy tới mà. Đi thôi.”

Hắn im lặng một lúc rồi đi theo. Trong mắt thê tử Chiến thần này không có toan tính. Hơn nữa cho dù có hắn cũng không sợ.

Tam Sinh thật sự tận tâm tận lực, đưa Đông Phương Thanh Thương đi qua những nơi ít người, trên đường chỉ gặp một tiểu tiên nga, còn bị Tam Sinh tự tay đánh ngất...

Có Tam Sinh giúp đỡ, Đông Phương Thanh Thương đi tới cửa vào Vạn thiên chi khứ không hề trở ngại, vùng xoáy màu đen đứng trong không trung, tất cả ánh sáng và hơi ấm như bị hút đi, người ngoài không thể thấy được trời đất bên trong.

Tam Sinh lùi bước: “Đây chính là cửa vào Vạn thiên chi khứ ở Thiên giới.” Nàng chỉ Cốt lan trên tay Đông Phương Thanh Thương, “Ta cũng không rõ tình hình bên trong thế nào, người hãy bảo vệ nó cho tốt.” Tam Sinh khựng lại rồi nói tiếp, “Rốt cuộc người làm sao hạ Hoa Lan nhỏ nhỏ ra nông nổi này vậy, ta nhớ tài năng hơn người tiểu cô nương này chính là

có hồn phách mạnh mẽ, chuyện bình thường không khiến nó bị thương như vậy đâu.”

Đông Phương Thanh Thương khẽ cup mắt: “Bốn tọa tự có tính toán.” Hắc nói không khác gì bình thường, nhưng giọng trầm thấp hơn rất nhiều.

Hắc tự có tính toán, tính toán của hắc đã từ từ hại Hoa Lan nhỏ ra nông nổi hôm nay.

Đông Phương Thanh Thương lạnh nhạt nói: “Bốn tọa hành sự không cần nguyên do.”

“Nhưng nhất định có nguyên do.” Tam Sinh chỉ luồng ánh sáng đang tức tốc tới đây, “Ta không biết người nghĩ thế nào, nhưng cũng như hôm nay ta bị người bắt, Mạch Khê nhất định sẽ tới cứu ta, nếu có ngày Mạch Khê lâm vào hiểm cảnh, cho dù là rừng đao mưa kiếm ta cũng sẽ tới bên cạnh chàng. Vì chàng yêu ta, ta yêu chàng, đây là do tình mà ra, là chuyện hiển nhiên.”

Vì yêu... do tình tình mà ra, là chuyện hiển nhiên...

Vì hắc...yêu Hoa Lan nhỏ?

“Người đi mau đi.”

Tam Sinh vừa dứt lời, ánh sáng trắng đã tới ngay trước mắt, vẻ mặt Mạch Khê đầy giận dữ, vung tay chém một kiếm về phía Đông Phương Thanh Thương. Đông Phương Thanh Thương vung kiếm lên đỡ, nhưng hiện giờ hắc bị thương nặng, phải chịu một kiếm nộ khí bùng bùng của Chiến thần, sắc mặt liền khó coi, băng trước ngực lập tức nở rộ như hoa xuân, thậm chí có vài hạt băng bò lên má hắc, phong kín tai hắc, lan lên huyết thái dương của hắc.

Đông Phương Thanh Thương nghiêng rằng, đốt lên ngọn lửa, hắt hết lên một tiếng, ngọn lửa nổ tung ép Mạch Khê lui ra xa hắt lại đảo người, đứng sau bức tường lửa ngăn cách niệm chú, ma khí trời sinh từ ấn ký đỏ tươi giữ trán hắt tỏa ra, cùng với ma khí còn có một giọt máu tươi từ ấn ký trên mi tâm chảy xuống trượt trên mặt hắt thành một vệt máu.

Chú vừa niệm xong, phong ấn Vạn thiên chi khư lập tức rung chuyển, khe tách ra một khe nứt, gió trong phong ấn thổi ra ngoài.

Đông Phương Thanh Thương lắc, biến mất trong bóng tối của Vạn thiên chi khư.

Bên ngoài, cảnh tượng Mạch Khê quay đầu vừa sốt ruột vừa giận dữ tra hỏi Tam Sinh hoàn toàn biến mất.

Trong Vạn thiên chi khư, mặt trăng đang chiếu sáng, là đêm khuya, Ty Mệnh bỗng mở mắt, đôi mắt đen láy trong suốt in bóng trăng từ cửa sổ chiếu vào. Nghiêng mình xuống giường, người chung gối đã biến mất.

Ty Mệnh ngồi dậy ngậy người một lúc, bỗng nghe ngoài cửa có động tĩnh khe khẽ, nàng lập tức khoác áo, đứng dậy ra ngoài, khoanh khắc đẩy cửa ra, liền thoáng sửng sốt.

Ánh trăng bàng bạc rải khắp vườn, ở cửa, một nam nhân áo đen tóc bạc, thân đầy ma khí sừng sững đứng đó, máu trên mi tâm hắt chảy xuống gương mặt quá đẹp đẽ thành một hình thù ngoằn ngoèo quái dị, trường kiếm trong tay hắt chống dưới đất, lòng bàn tay cầm đốc kiếm bị băng hoàn toàn phong kín.

Trường Uyên đang đứng trước mặt Đông Phương Thanh Thương, thấy Ty Mệnh ra ngoài thì lạnh lẽo chắn trước mặt Ty Mệnh: “Nàng vào phòng trước đi.”

Đông Phương Thanh Thương tiến tới một bước, trong miệng hắt thở ra khí trắng vẩn vút, toát lên một vẻ đẹp đầy tà khí dưới ánh trăng chiếu rọi, hệt như gương mặt hắt.

Hắt chìa một bàn tay ra, so với bàn tay cầm kiếm, tay này sạch sẽ khô ráo, vật trong lòng bàn tay đang phát ra ánh sáng khe khẽ, dường như đây là vật còn nguyên vẹn nhất trên người hắt.

“Ty Mệnh”. Hắt nhìn Trường Uyên, thần sắc trong đồng tử màu máu không rõ, “Tiểu hoa yêu...”

Sắc môi Đông Phương Thanh Thương thâm đen, sương trắng đã lan đến mi tâm, hắt nói: “Cứu xong... trả lại cho bốn tọa.” Băng sương phong kín gương mặt, nhốt hắt lẫn trường kiếm trong tay hắt bên trong. Thân hình sừng sững như một tượng băng, chỉ có bàn tay cầm Cốt lan còn lộ ra ngoài.

Ty Mệnh và Trường Uyên đưa mắt nhìn nhau.

Ty Mệnh nhìn Trường Uyên: “Tình huống gì đây?”

Trường Uyên xoa đầu nàng: “Đừng sợ, để ta xem.” Trường Uyên bước lên, vừa nhìn kỹ gương mặt Đông Phương Thanh Thương lập tức nhíu mày: “Ma Tôn?”

Ty Mệnh giật mình: “Chả trách ma khí nặng như vậy. Trường Uyên, chàng nhìn trong tay hắt thử, vừa rồi hắt nói là hoa yêu gì đó?”

Trường Uyên lấy Cốt lan trong lòng bàn tay Đông Phương Thanh Thương xuống, khoanh khắc Cốt lan rời khỏi lòng bàn tay hắt, băng bao phủ khắp người hắt lập tức che lấp lòng bàn tay lại.

Trường Uyên quan sát Cốt lan, tiếp đó khẽ kinh ngạc nhìn Ty Mệnh: “Trong này có khí tức của hồn phách.”

Ty Mệnh tiến lên xem xét kĩ, giật mình nói: “Hoa...Hoa Lan nhỏ?”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 80

Hương thơm nhàn nhạt bay vào cánh mũi Đông Phương Thanh Thương, rèm mi hăn khẽ động, mắt mở ra.

Tiểu viện vuông vức, trong viện trồng những chậu hoa bùng bùng sinh cơ, trong đó nhiều nhất là hoa lan, lúc này một nữ nhân thân hình dong dỏng đang xách bình nước, lẳng lặng tưới một chậu lan trong đó, vẻ mặt rất nhàn nhã.

Đông Phương Thanh Thương nhíu mày, hăn muốn cử động, nhưng phát hiện cơ thể mình không thể di chuyển, hăn tưởng là băng phủ lên chân hăn, nhưng cúi đầu nhìn xuống, băng toàn thân hăn đã hoàn toàn biến mất, một kết giới lấp lánh ánh sáng vàng đang trói buộc hành động của hăn.

Hành động trói buộc này không khiến hăn không vui, điều khiến hăn không vui là hành động hiện giờ của người này.

Quá sức nhàn nhã tản mạn, sắc mặt Đông Phương Thanh Thương không vui nói: “Người còn có tâm tư tưới hoa?” Giọng điệu bất giác mang theo khí tức kỳ lạ vẫn được giấu trong đáy lòng lâu nay.

Đông Phương Thanh Thương phỉ biết bao công sức đưa Hoa Lan nhỏ tới trước mặt người này, không vì điều gì khác, chỉ cược rằng có lẽ hăn có thể cứu được nàng, nhưng lúc này đây tên này không những không có chút nóng lòng, ngược lại còn nhàn nhã tưới hoa?

Tươi... hoa lan khác?

Nhớ lại Hoa Lan nhỏ thường ngày luôn ca ngợi chủ nhân mình, nhưng trong lúc tính mạng nàng đang nguy cấp, người này không những không sốt ruột, ngược lại còn nhàn nhã chăm sóc hoa lan khác, nhất thời khí chua trong đáy lòng dâng trào, Đông Phương Thanh Thương nổi giận một cách ngay cả hăn cũng không hiểu.

“Ty Mệnh...” Đông Phương Thanh Thương vừa gọi tên hăn, nam nhân áo trắng vẫn không đếm xỉa tới mình khẽ ngậy ra, quay người lại.

Nhìn thấy gương mặt này, Đông Phương Thanh Thương cũng khẽ ngẩn ra, hôm hăn đến trời tối nên không nhìn rõ, sáng nay nhìn thấy, Đông Phương Thanh Thương hiểu ra, chẳng trách lại khiến tiểu hoa yêu kia trung thành hết mực...

Thì ra tên này có một gương mặt cũng khá.

Hăn hừ lạnh, lòng thầm khinh bỉ nói Hoa Lan nhỏ nông cạn. Nhưng khi hăn cố ý đè nén cảm xúc thì lòng hăn lại càng phát sinh nhiều cảm xúc kì quặc hơn, mà ngay cả hăn cũng không hiểu rõ.

Đông Phương Thanh Thương nhẫn nhịn, cố ép mình lạnh giọng nói: “Nếu người không tận tâm cứu chữa tiểu hoa yêu kia, hôm nay bốn tọa nhất định bắt người...”

Trường Uyên nheo mắt, “Người định bắt ta thế nào?”

“Ồ?” Đông Phương Thanh Thương cong môi, thần sắc trong đồng tử máu lạnh leo: “Dám chống đối với bốn tọa? Ty Mệnh tinh quân đúng là to gan.” Hăn thăm dò khí tức trong người, lập tức biết rằng hăn đã ngất đi chừng ba ngày, cơ thể đã tự động hồi phục không ít, tuy tạm thời không thể xua đi hàn khí, nhưng dù sao cũng tốt hơn trước đó nhiều. Lúc này hăn vẫn

không tiện cố sức vận động khí tức trong cơ thể, nhưng hiển nhiên, hẳn không hề định quý trọng cơ thể mình.

Ngọn lửa bùng lên khắp người, muốn đốt kết giới màu vàng từ bên trong. Kết giới vàng phát ra tiếng kêu răng rắc.

Trường Uyên khẽ nhú mày, ngón tay vận động pháp lực...

Nhưng vào lúc này, cửa phòng bỗng mở ra, một nữ nhân không thể nhìn được cơn giận quát lên: “Đừng ồn nữa! Chê chưa đủ loạn à!”

Trường Uyên vừa phân tâm, Đông Phương Thanh Thương hoàn toàn xé nát kết giới.

Trường Uyên lập tức quay người bảo vệ Ty Mệnh, nhẹ giọng nói: “Ty Mệnh, vào phòng đi, hẳn muốn hại nàng.”

Đông Phương Thanh Thương đang bưng bưng sát khí nghe vậy, ngọn lửa toàn thân lập tức tắt đi, nhìn nữ nhân kia nheo mắt: “Ty Mệnh?” giọng điệu không dám tin.

Ty Mệnh...là nữ nhân?

Đông Phương Thanh Thương sửng sốt.

Ty Mệnh vùng ra khỏi tay Trường Uyên nhìn Đông Phương Thanh Thương, quan sát hẳn từ trên xuống dưới một lúc: “Tĩnh rồi à?” Giọng điệu nàng không tốt lắm, “Tĩnh rồi thì nói ta nghe thử, đóa hoa lan của nhà ta sao lại ra nông nỗi này, có phải người làm gì nó rồi không?” Dáng vẻ tra hỏi của nàng như nhạc mẫu thấy con gái mình bị kẻ phụ bạc ức hiếp, “Người không nói rõ ta sẽ đánh gãy chân người!”

Đông Phương Thanh Thương sửng sốt xong thì tỉnh táo lại, nghe Ty Mệnh nói vậy hẳn liền phản ứng: “Người có cứu sống được tiểu hoa yêu

không?” Hãn vừa nói vừa sốt ruột bước tới mấy bước.

Trường Uyên chặn trước mặt Ty Mệnh, tay kết pháp ấn, vẽ ra một bức bình phong chặn hãn lại.

Đông Phương Thanh Thương vừa nóng lòng vừa giận dữ, vung trường kiếm trong tay chém lên kết giới của Trường Uyên, nhưng hãn đang yếu ớt nên không thể nào chỉ một kiếm mà chém đứt kết giới của Trường Uyên được.

Trong bầu không khí đang căng thẳng, Ty Mệnh nói: “Không cứu được.” Giọng nàng không giấu nổi chán nản.

Đông Phương Thanh Thương ngây người. Trường kiếm lửa từ Thượng cổ đến nay khiến người ta nghe danh liền biến sắc, lập tức như một bông hoa lửa, vụn vỡ trong không trung, sau đó biến mất.

“Chỉ treo khí tức của nó lại thôi.” Ty Mệnh nhìn Đông Phương Thanh Thương, nghiêm túc nói, “Bởi vậy ta muốn người cho ta biết, rốt cuộc tại sao nó lại trở thành như vậy. Biết nguyên nhân bị thương có lẽ còn tìm được cách cứu chữa.”

Không khí im lìm lặng ngắt.

“Là ta...” Đông Phương Thanh Thương nói, “Dùng sức mạnh hồn phách nàng để chế tạo cơ thể cho một người khác, khiến nàng hồn phi phách tán trong cơ thể đó. Chỉ sót lại khí tức này.”

Ty Mệnh nghe vậy im lặng thật lâu, sau đó chỉ mũi Đông Phương Thanh Thương, từng câu từng chữ nói: “Trường Uyên, đập hãn cho ta.”

Trường Uyên quay đầu nhìn Ty Mệnh, thấy vẻ mặt nàng không giống như đang đùa, pháp lực màu vàng trên ngón tay lập tức xuyên qua bình

phong trong suốt màu vàng trước mặt, đánh lên ngực Đông Phương Thanh Thương.

Đông Phương Thanh Thương không hề chống đỡ, để mặc pháp lực của Trường Uyên đánh lên người mình, hòa với hàn khí trong cơ thể, khiến từng đoạn kinh mạch khắp người hẫng đều đau đớn như xâu như xé, cổ họng cuộn lên một ngụm máu tanh ngọt, nhưng bị hẫng đè xuống.

Thấy Đông Phương Thanh Thương thật sự không tránh không né, hứng trọn một đòn này, Ty Mệnh và Trường Uyên đều sửng sốt, hai người nhìn nhau. Ty Mệnh nhìn vào trong phòng.

Trên bàn, Cốt lan được đặt bên cạnh, nàng dùng chậu trồng lan thay thế Cốt lan, trở thành nơi tàn hồn của Hoa Lan nhỏ nghỉ ngơi, để Hoa Lan nhỏ yên thân trong bùn đất. Lúc này lá lan trong gió cũng tự động đưa, nhẹ nhàng phe phẩy, tựa như đang run rẩy.

Ty Mệnh nhắm mắt, hít một hơi thật sâu bình ổn cảm xúc, nàng nhìn Đông Phương Thanh Thương trước cửa sắc mặt tái nhợt, mắt trắng đến mức sung huyết, hỏi: “Thôi vậy, mặc kệ hiện giờ người tìm đến đây với ý đồ gì, việc khẩn cấp trước mắt là phải ổn định hồn phách của Hoa Lan nhỏ. Người tới đây, chúng ta thương lượng xem có cách nào cứu nó không?”

Trường Uyên rút lại bức bình phong, ở bên cạnh Ty Mệnh không rời nửa bước.

Đông Phương Thanh Thương vào phòng, thấy hoa lan trong chậu, hẫng hơi ngây người: “Cốt lan là pháp bảo, có linh khí...”

“Đúng là có linh khí.” Ty Mệnh đi theo, giải thích, “Pháp bảo này linh khí sung mãn hiếm có, nhưng nó là vật chém giết, sát khí tinh nhuệ bên trong không ít, đối với Hoa Lan nhỏ không phải là chuyện tốt. Ty Mệnh cầm chiếc bút trên bàn vẽ vào không trung, một bình nước xuất hiện trong tay nàng, “Trong Vạn thiên chi khu này vốn là một nơi tăm tối không có gì

cả, cũng may được bằng hữu tặng chiếc bút này, ta có thể vẽ ra trời đất sông núi ở đây, có thể tạo ra vạn vật. Vật tạo thành dưới bút ta tuy thiếu chút linh khí, nhưng quý ở chỗ sạch sẽ thuần khiết, đây là điều nó cần nhất hiện giờ. ”

Đông Phương Thanh Thương im lặng.

Trên bàn Ty Mệnh trải một đồng giấy bừa bộn, bên trên kín đặc những thứ nàng viết, nàng tùy tiện lục tìm một lúc, sau đó lấy một tờ trong số đó ra, “Mấy hôm nay ta suy nghĩ không ít cách muốn cứu chữa hồn phách cho nó, nhưng Hoa Lan nhỏ bị thương quá nghiêm trọng, thì có thể dùng tiên lực của mình bảo vệ cho khí tức của nó ổn định hơn, cứ vậy mà treo khí tức của nó ngàn năm trăm năm cũng không thành vấn đề, nhưng vĩnh viễn không tu bổ được hồn của nó.”

“Vật có thể tu bổ được trên thế gian này đã biến mất gần hết từ thời Thượng cổ.” Ty Mệnh căn bút nói, “Đây là những thứ có thể tu bổ hồn phách may mắn còn sót lại mà ta từng đọc trong sách cổ trước đây, nhưng những thứ này đã trở thành truyền thuyết từ rất lâu, hiện giờ thế gian bên ngoài có còn không ta cũng không biết rõ.”

Đông Phương Thanh Thương đón lấy những bức hình Ty Mệnh vẽ xem kĩ, tổng cộng có tám vật, có năm vật hẳn còn sống đã biết là hư truyền, ba vật còn lại chính mắt hẳn nhìn thấy chúng biến mất khỏi thế gian. Đông Phương Thanh Thương nhíu mày, suy nghĩ một lúc, mắt bỗng sáng lên: “Sao người không vẽ hoa lan Thượng cổ vào?”

Câu hỏi của hẳn khiến Ty Mệnh ngây người: “Hoa lan Thượng cổ có tác dụng tu bổ hồn phách sao?”

Thì ra Ty Mệnh cũng không biết.

Đông Phương Thanh Thương gật đầu: “Có, nguyên thân của tiểu hoa yêu này chính là hoa Lan thượng cổ.”

Ty Mệnh càng giật mình: “Cái gì! Nguyên thần của Hoa Lan nhỏ là hoa lan thượng cổ?”

Trong phòng trở nên im lặng.

Ty Mệnh chớp mắt nhìn hoa lan trên bàn, lòng không ngừng lăm lăm, ngoan ngoan, hoa lan mà nàng suýt chút nữa thật sự đem cho heo ăn trong lúc nóng giận, không ngờ lại có thân phận như vậy... Nhưng mà khoan đã...

“Nếu bản thân Hoa Lan nhỏ là hoa lan thượng cổ, tự nó đã có sức mạnh tu bổ hồn phách, người...”

Đôi mắt màu đỏ của Đông Phương Thanh Thương nhìn hoa lan, im lặng không nói.

Ty Mệnh nghiêng rằng: “Nếu tìm được cơ hội khiến Hoa Lan nhỏ tỉnh lại, ta nhất định kêu nó đừng bao giờ gặp lại kẻ như ngươi nữa.”

Đông Phương Thanh Thương chỉ nói: “Hoa lan Thượng cổ sợ sinh khí, hiện giờ ở Hạ giới...”

Ty Mệnh bức bối quay đầu, ôm hoa lan trên bàn lên: “Hạ giới không có, nhưng ta biết có nơi có, ngươi tránh ra, ta có cách cứu nó rồi, Ma Tôn ngươi tự ra về đi.”

Đông Phương Thanh Thương đưa tay muốn cản Ty Mệnh, nhưng trước khi chạm vào Ty Mệnh thì liền bị một luồng kim quang đánh bật ra.

Trương Uyên đưa tay ôm eo Ty Mệnh, quay đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương, còn nàng không nhìn hấn lấy một lần, chỉ nói: “Trương Uyên, chúng ta đi.” Vừa dứt lời, thân hình hai người lập tức hóa thành một luồng sáng, biến mất khỏi phòng trong phút chốc.

Đông Phương Thanh Thương nghiêng rằng, huyết khí trong người đang sục sôi dâng trào, huyết sắc trong đôi mắt đỏ dâng cao, bắt lấy khí tức hai người để lại trong không trung, hóa thân đuổi theo.

Trong không gian hỗn độn, Ty Mệnh và Trường Uyên nhìn như không hề di chuyển, nhưng ánh sáng xung quanh lại lưu chuyển cực nhanh, Trường Uyên nhìn về phía sau: “Ma Tôn dù sao cũng có chút bản lĩnh, bị thương nặng như vậy cũng có thể đuổi kịp chúng ta. Nhưng thiết nghĩ cơ thể hắc cũng vất vả lắm, chẳng qua không lộ ra ngoài mà thôi.”

Ty Mệnh ôm hoa lan hậm hực nói: “Cứ cho hắc đuổi theo, không xử lý hắc, hắc thật sự tưởng nhà mẹ của Hoa Lan nhỏ không có ai.”

Trường Uyên cười nhẹ: “VẬY nàNG là gì của Hoa Lan nhỏ, nhạc mẫu?”

“Một ngày làm chủ, suốt đời làm nhạc mẫu.” Ty Mệnh nghiêm túc nói, “Trường Uyên, chàng có nhận đứa con gái này không?”

Trường Uyên bật cười, dịu dàng đáp: “Nàng nhận đương nhiên ta cũng nhận.”

Xuyên qua không gian hỗn độn dường như vô biên vô tận, cuối cùng phía trước cũng có chút ánh sáng, chỉ trong phút chốc sau, ánh sáng chói mắt ủa đến, một vùng đất mênh mông xuất hiện trước mắt hai người, theo sau họ là Đông Phương Thanh Thương với sắc mặt tái nhợt.

Thấy cảnh sắc như vậy, Đông Phương Thanh Thương thoáng sửng sốt, trên vùng đất mênh mông vô biên vô tận này, cơ bản không có sinh vật nào cả, thì thoảng có thể thấy vài ngọn cỏ lác đác, Đông Phương Thanh Thương tìm được trong ký ức xa xăm cái tên tương ứng với hình dạng của cỏ này...

Hoa lan thượng cổ.

Hoa lan vốn đã biến mất trên thế gian lại dễ dàng tìm được...

Hắn chỉ mới ngậy người trong phút chốc mà Ty Mệnh và Trường Uyên đã đi xa, đưa mắt nhìn theo, Ty Mệnh đang thi pháp tách khí tức của Hoa Lan nhỏ ra khỏi hoa lan.

Khí tức của nàng mềm mại trắng tinh, giống như cảm giác của Hoa Lan nhỏ thường ngày. Đông Phương Thanh Thương nhìn khối mềm mại kia, hàn khí hoành hành trong cơ thể và những đau đớn vùng vẫy trong thời gian qua dường như đều bị xoa dịu trong khoảnh khắc này, chỉ cần nhìn nàng, dường như có một hơi ấm kỳ lạ chiếm cứ trái tim hắn, hòa vào trong máu hắn.

Tại sao trước đây không cảm giác được chứ..

Có lẽ trước đây cũng cảm giác được, nhưng lại bị những thứ hắn cần lấn át.

Khí tức của Hoa Lan nhỏ được Ty Mệnh đẩy vào trong một bụi lan rậm rạp, khí tức của nàng dường như tìm được chốn về, nhanh chóng bám lên, ẩn náu trong hoa lan mềm mại, nếu không phải bản thân khí tức phát ra ánh sáng khe khẽ, Đông Phương Thanh Thương cơ hồ không tìm thấy bóng nàng.

Ty Mệnh và Trường Uyên đứng đó một lúc rồi mới đi về phía Đông Phương Thanh Thương.

Ty Mệnh nhìn Đông Phương Thanh Thương: “Người còn muốn ở đây à?”

“Đây là nơi nào?” Đông Phương Thanh Thương không đáp Ty Mệnh, ngược lại còn hỏi, “Tại sao nơi này còn hoa lan Thượng cổ?”

“Vạn thiên chi khư và thành Vô Cực hoang.” Ty Mệnh quay đầu nhìn vùng đất mênh mông, “Hai nơi này là trận pháp trời đất tập hợp thành, chỉ cần là trận pháp chắc chắn sẽ có mắt trận, ở đây chính là mắt trận của hai

nơi đó. Trước đây chỗ này có nhiều hoa lan hơn bây giờ, có điều...” Ty Mệnh nhìn Trường Uyên, “Vì một số chuyện nào đó nên ta đã hủy thành Vô Cực hoang này, đồng thời cũng hủy hoại rất nhiều hoa lan ở đây, nhưng cũng may, Vạn thiên chi khư không biến mất, nên chỗ này cũng được giữ lại.”

“Hoa lan Thượng cổ yếu ớt, phàm là có chút sinh khí xuất hiện quanh nó, nó sẽ hóa thành tro bụi, bởi vậy từ Thượng cổ đến nay cũng chỉ ở trong mắt trận này nó mới được bảo tồn, vì ở đây là nơi trong sạch thuần khiết nhất. Ta vẫn tưởng thứ yếu ớt như vậy, ngoài trông có vẻ đáng yêu dường như vốn không có lý do tồn tại nào khác. Đến hôm nay mới biết nó có sức mạnh tu bổ hồn phách.”

Ty Mệnh nhìn Đông Phương Thanh Thương, “Khác với tưởng tượng nhĩ, thứ yếu ớt nhất lại có sức mạnh chữa vết thương khó trị nhất trên thế gian. Đây chắc là sắp xếp ghê gớm nhất nhưng cũng dịu dàng nhất của sức mạnh trời đất.”

Đông Phương Thanh Thương im lặng.

Ty Mệnh nói: “Người cùng bọn ta rời khỏi đây đi, người ở đây có khi sẽ ảnh hưởng tới việc hoa lan Thượng cổ chữa trị cho Hoa Lan nhỏ.”

Đông Phương Thanh Thương bất động.

Ty Mệnh nhìn hắn: “Người vẫn muốn làm hại Hoa Lan nhỏ sao?”

Đôi mắt màu đỏ ảm đạm thêm mấy phần: “Ta sẽ tránh nàng thật xa.” Đông Phương Thanh Thương nói, “Nhưng ta muốn ở bên cạnh nàng.”

Ty Mệnh thoáng im lặng: “Tùy người vậy.” Trước khi cùng Trường Uyên ra khỏi mắt trận, Ty Mệnh quay đầu nhìn hắn, “Ma Tôn đại nhân, hành hạ Hoa Lan nhỏ ra nông nỗi này, người có từng hối hận không?”

Đông Phương Thanh Thương ngậy người.

Lời Xích Địa nữ tử hỏi hắc trong Thiên trùng huyễn cảnh giống hệt như câu hỏi lúc này của Ty Mệnh.

“Tùng hối hận không?”

Lúc đó hắc đáp thế nào? Hắc nói hắc hành sự chưa bao giờ hối hận. Ngàn vạn năm nay chưa bao giờ hối hận, vì đối với Đông Phương Thanh Thương, hắc chưa bao giờ làm sai điều gì, trong thế giới không có quan niệm đúng sai, hắc chưa bao giờ làm sai.

Nhưng hiện giờ...

Đông Phương Thanh Thương cụp mắt.

Hối hận không?

Không chờ nghe Đông Phương Thanh Thương trả lời, Ty Mệnh đã cùng Trường Uyên bỏ đi.

Lại bước vào không gian hỗn độn, Trường Uyên hỏi Ty Mệnh: “Hiện giờ nhạc mẫu định thế nào? Để kẻ bạc tình làm tổn thương con gái mình ở lại nơi có thể hại nó lần nữa sao?”

Ty Mệnh thoáng im lặng: “Chắc là Đông Phương Thanh Thương không làm hại Hoa Lan nhỏ nữa đâu.”

“Sao lại chắc chắn như vậy?”

“Ờ...Ty Mệnh nghiêng đầu suy nghĩ, “Cảm giác? Hắc giống như một đứa trẻ bá đạo không biết trân trọng, chưa trưởng thành, chờ bị hiện thực đánh một đòn thật đau, chắc hắc sẽ hiểu ra những chuyện này.”

“Vậy hiện giờ hắc đang...”

Ty Mệnh cười nhẹ: “Không nhìn ra là ta đang đánh chó rơi xuống nước à?”

Trường Uyên cười một lúc, giọng khẽ nghiêm túc lại: “Ty Mệnh cho rằng...Ma tôn thực sự động chân tình sao?”

“Trường Uyên à, ánh mắt Ma tôn nhìn Hoa Lan nhỏ ta rất quen thuộc.” Ty Mệnh nắm tay Trường Uyên, “Chính là ánh mắt chàng nhìn ta, chàng nói thử chàng có thật lòng không?”

Trường Uyên cúi đầu, nhẹ hôn lên mi tâm Ty Mệnh: “Nếu vậy nhất định là thật lòng.”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 81

Sắc trời vĩnh viễn không thay đổi.

Khác với bóng tối vô biên Đông Phương Thanh Thương phiêu bạt thời Thượng cổ, ở đây vĩnh viễn không có bóng tối nhưng ở đây, so với lúc phiêu bạt đằng đẵng đó, hắn vẫn cảm thấy cô độc và...

Vô vị.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn lúc đó. Nếu muốn nói tại sao mỗi lần ánh mắt Đông Phương Thanh Thương dừng trên phiến hoa lan nhung mềm, trong lòng hắn luôn âm ỉ mấy phần chờ đợi.

Chờ đợi có một bóng người nhảy ra từ trong, sau đó nổi giận dùng dùng gọi hắn: “Đại ma đầu.”

Mỗi lần nghĩ tới điều này, Đông Phương Thanh Thương cảm thấy vô vị ở nơi đây vẫn có thể nhìn được, thậm chí hắn còn có thể nhìn lâu hơn.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cảnh sắc xung quanh không hề biến hóa, thời gian trôi đi hay dừng lại, cảm giác của Đông Phương Thanh Thương đã trở nên mơ hồ, điều rõ ràng duy nhất là vết thương trước ngực hắn từ từ lành lại.

Sóc Phong kiểm thiên tính cực hàn, tương sinh tương khắc với thiên tính của hắn, vết thương Sóc Phong kiểm để lại trên ngực hắn vốn rất khó

lành hẳn, nhưng hiện giờ vết thương này cũng lành rồi.

Hôm vết thương kết vảy rơi xuống, Đông Phương Thanh Thương bỗng không nữa để vết thương này lành hẳn, vì không có vết thương, ngay cả thời gian trôi hẳn cũng không cảm giác được.

Hoa lan nhung mềm ở xa xa kia vẫn không có động tĩnh, thời gian dường như ngừng lại. Dần dần, Đông Phương Thanh Thương cũng không hiểu rõ, cố chấp chờ đợi ở đây rốt cuộc là vì chờ đợi Hoa Lan nhỏ tỉnh lại, hay vì nàng đã biến thành chấp niệm của hắn, giống như thời Thượng cổ hắn thua dưới tay Xích Địa nữ tử...Xích Địa nữ tử biến thành chấp niệm của hắn...

Nhưng trong lúc chờ đợi đến mức thời gian cũng mơ hồ, bỗng có một ngày, Đông Phương Thanh Thương mở mắt sau một giấc ngủ dài, vô thức nhìn về bụi lan có Hoa Lan nhỏ.

Đôi mắt vẫn còn mờ màng buồn ngủ của hắn dần dần mở to, trong đồng tử màu máu hiển hiện biến hóa của cảnh sắc nơi đó..

Trên hoa lan nhung mềm, một bóng sáng trắng lặn tới lặn lui, giống như đang chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Đông Phương Thanh Thương bất giác nín thở, tựa như nếu hắn thở mạnh hơn một chút thì sẽ thối tan “giấc mơ” này.

Bóng sáng trắng vốn cũng tròn trịa nhung mềm, đang lặn từ bên trái sang bên phải trên phiến hoa lan, rồi lại từ bên phải lặn về bên trái, lặn lông lốc như một đứa trẻ nghịch ngợm, trọng lượng của nàng rất nhẹ, chỉ có thể khẽ chạm lên lông tơ trên hoa lan.

Nàng không có động tác gì khác, cứ lặn tới lặn lui như vậy, chơi đùa một lúc.

Nhưng điều này đã khiến ánh mắt Đông Phương Thanh Thương dừng trên người nàng mãi mà không chớp.

Hắn muốn qua đó sờ vào nàng, thậm chí chơi ác véo nàng một cái, ham muốn này bành trướng trong tim hắn, khiến tim hắn ngứa ngáy, khiến hắn nóng lòng, khiến hắn mất kiên nhẫn như thuở niên thiếu chưa từng trải.

Nếu là Đông Phương Thanh Thương trước đây, hắn nhất định sẽ qua đó bóp lấy nàng, nắm chặt trong lòng bàn tay, như vậy hắn mới yên tâm.

Nhưng hiện giờ không biết tại sao, Đông Phương Thanh Thương vẫn khoắc lác nhìn mình không hề sợ hãi điều gì, lại vì “ngứa ngáy” trong tim mà phát sinh cảm giác sợ hãi.

Sợ hắn không tự chủ chạm vào sẽ tổn hại đến nàng, sợ ham muốn bành trướng trong tim sẽ không tốt cho nàng, sợ mình lại gần, nàng sẽ lại tam biến.

Hồn phách yếu ớt phải được bảo vệ mọi lúc mọi nơi như vậy là “kẻ yếu” hắn từng khinh bỉ, là sâu kiến hèn mọn hắn chưa từng coi ra gì, nhưng bây giờ, Đông Phương Thanh Thương bất giác vì vật này mà kìm chế, đè nén, thậm chí sợ hãi.

Sợ hãi không dễ gì có được sẽ vì lỗ mẫn vô tình của hắn mà lại vỡ tan.

Vậy là bản thân Đông Phương Thanh Thương cũng không ngờ, lúc nhìn thấy hồn phách Hoa Lan nhỏ ngưng tụ bên kia, phản ứng đầu tiên của hắn là lui về phía sau một chút, lui về phía sau một chút nữa.

Không vì điều gì khác, chỉ vì sợ lại mất đi.

Hoa Lan nhỏ bên kia lặn một lúc, dường như mệt nên lại yên lặng trong bụi lan, không còn động tĩnh.

Đông Phương Thanh Thương nhìn bên kia bất động, không biết thời gian qua bao lâu, Hoa Lan nhỏ lại bắt đầu cử động.

Hết lần này đến lần khác, Đông Phương Thanh Thương suy đoán quy luật của Hoa Lan nhỏ. Hắn lấy một hòn đá, tiện tay ném một quả cầu lửa xoay tròn có quy luật quanh hòn đá, khi quả cầu lửa xoay quanh hòn đá ba vòng, Hoa Lan nhỏ bèn thức tỉnh. Sau đó hắn dứt khoát dùng quy luật của Hoa Lan nhỏ để khống chế tốc độ của cầu lửa, lúc Hoa Lan nhỏ tỉnh lại, cầu lửa vừa khéo quay quanh hòn đá một vòng.

Hoa Lan nhỏ trở thành thời gian của hắn, hắn thức tỉnh cùng nàng, sau đó đi ngủ cùng nàng. Hắn nhìn ánh sáng trắng quanh nàng càng ngày càng mạnh mẽ, sau đó dần dần có hình dạng, là hình dạng của một đứa trẻ, nàng ngày ngày lẫn lộn trong bụi lan, dần dà bắt đầu trở nên nặng hơn, có thể đè cong hoa lan.

Đông Phương Thanh Thương cảm thấy mình biến thành một người chỉ sống bằng mắt. Hắn dùng mắt ghi nhớ biến hóa mỗi một “ngày” của Hoa Lan nhỏ, lúc rảnh rỗi, hắn nhìn đồng lá trước mặt bỗng nhiên nheo mắt, hiện giờ... tại sao hắn có thể yên ổn sống một cuộc đời như vậy?

Nhưng không bao lâu, tựa như chứng minh suy nghĩ của Đông Phương Thanh Thương, cuộc sống của hắn đột nhiên xảy ra biến hóa vào một lần nữa khi hắn vừa tỉnh lại.

Thảm hoa lan kia...biến mất!

Lúc mở mắt không nhìn thấy thảm hoa lan, Đông Phương Thanh Thương hiếm khi mất tự tin rằng mình hoa mắt, đến khi nhìn kỹ lại, sao khi xác nhận, hắn chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh dâng lên trong lòng, còn lạnh hơn cả vết thương do Sốc Phong kiếm tạo thành.

Hắn lập tức đi tới nơi thảm hoa lan từng ở đó, kinh hoàng trong mắt còn chưa kịp rút đi, thì nhìn thấy lúc này ở dưới đất cỏ một đứa trẻ đang cuộn

mình say ngủ.

Đứa trẻ chừng ba bốn tuổi, tóc dài mềm mượt, toàn thân được ánh sáng trắng bao bọc, nàng vẫn còn là hồn phách, vẫn chưa có cơ thể, nhưng trên người nàng đã có sinh khí.

Phải, sau khi hoa lan Thượng cổ tiếp xúc với sinh khí sẽ biến mất, sau khi trị liệu cho hồn phách nàng xong sẽ tự động tan biến thành mây khói...

Quả nhiên là...họ hàng của Hoa Lan nhỏ.

Đông Phương Thanh Thương cúi người, đưa tay ra, dừng trên má Hoa Lan nhỏ một lúc lâu, sau đó mới phủ lên một lớp pháp lực mềm mại trên lòng bàn tay. Hiện tại Hoa Lan nhỏ là hồn phách, không có pháp lực hẳn sẽ không chạm vào nàng được nhưng đôi tay chém giết kia giờ đã quen muốn dịu dàng, hẳn lại có thể không chế mình.

Ngón tay dừng bên má Hoa Lan nhỏ một lúc lâu, cuối cùng cũng áp lên mặt nàng.

Đứa trẻ say ngủ cảm nhận được hơi ấm, gương mặt tròn trịa cọ vào lòng bàn tay hẳn.

Hành động này như khiến tim Đông Phương Thanh Thương tan chảy, khiến vẻ mặt hẳn dịu dàng hơn bao giờ hết.

Bàn tay nhỏ đưa ra chộp lấy ngón tay hẳn, sau đó đôi mày trên gương mặt chau lại, Hoa Lan nhỏ tỉnh ra. Đôi mắt sáng trắng đen rõ ràng nhìn hẳn, nàng không nói, có lẽ cũng chưa biết nói, chỉ giương đôi mắt nhìn hẳn tràn đầy tò mò và thăm dò.

Đây là lẽ tự nhiên, vì đối với Hoa Lan nhỏ, đây là một lần trùng sinh.

Đông Phương Thanh Thương cũng hi vọng nàng như vậy. Chuyện trước đây hẳn không hi vọng nàng nhớ lại nữa.

Trong Vạn thiên chi khứ, Ty Mệnh và Trường Uyên đánh cờ, Ty Mệnh đang cầm quân cờ suy nghĩ, một cô bé bảy tám tuổi chạy tới, bổ nhào lên người Ty Mệnh: “Mẹ ơi, có một người hung dữ chưa gặp bao giờ tới đây.”

Ty Mệnh chỉ nhìn bàn cờ: “Ừm, con lại lén lấy bút của mẹ vẽ người rồi phải không, người con vẽ ra thì con phải chịu trách nhiệm với người ta chứ.”

“Không phải do Trường Sinh vẽ đâu.” Cô bé phân bua, “Người đó tóc trắng, áo đen, mắt đỏ, ôm một em bé trắng trẻo.”

Ty Mệnh nghe vậy khẽ ngậy người, ngẩng đầu nhìn Trường Uyên, lẩm bẩm: “Nuôi hơn mười năm, thật sự nuôi sống được Hoa Lan nhỏ rồi.”

Cô bé bên cạnh hỏi: “Hoa Lan nhỏ là ai?” Ty Mệnh đẩy Trường Sinh vào lòng Trường Uyên, “Hỏi cha con đi.” Trường Uyên thật thà đón lấy con gái, nhìn Ty Mệnh vội vã đi về sân trước, chàng phụ trách an ủi trường Sinh, “Đó là dì con...À, có lẽ là tỷ tỷ con.”

Ty Mệnh vội vã tới sân trước, thấy con trai Trường Mệnh đang chắn trước mặt Đông Phương Thanh Thương.

Trường Mệnh mới mười tuổi, chưa cao lắm nhưng lại chín chắn hơn muội muội nhiều, Đông Phương Thanh Thương tuy không nói, nhưng khí thế cũng kinh người, Trường Mệnh đúng mực nói: “...Muội muội đã đi thông báo rồi, chút nữa gia phụ gia mẫu sẽ...”

“Đến rồi đến rồi.” Ty Mệnh bước tới phía trước, nhìn thấy Hoa Lan nhỏ được Đông Phương Thanh Thương đang ôm trong lòng, nàng vô cùng mừng rỡ: “Thật sự sống rồi, thật sự sống rồi!” Nàng dặn con; “Trường Mệnh, mau đi lấy bút của mẹ tới đây.”

Trường Mệnh ngoan ngoãn đáp lời, có điều lúc rời đi ánh mắt tò mò nhìn vào lòng Đông Phương Thanh Thương, hăn phát giác được ánh mắt nó liến nheo mắt, giấu Hoa Lan nhỏ vào lòng kĩ hơn.

Trường Mệnh đành phải bước nhanh đi.

Ty Mệnh nhìn Hoa Lan nhỏ đến khi thỏa lòng rồi mới ngẩng đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương: “Mười mấy năm không gặp, Ma Tôn chẳng hề thay đổi.”

Nghe thấy thời gian này, Đông Phương Thanh Thương cũng không có phản ứng gì. Hăn đã trải qua vô số lần mười năm rồi, có thể chờ đến khi Hoa Lan nhỏ kết linh lần nữa, thì mười mấy năm là một khoảng thời gian không đáng kể, ngắn hơn hăn tưởng tượng rất nhiều.

“Nàng chỉ kết lại hồn phách, không có cơ thể.” Đông Phương Thanh Thương nói, “Ra khỏi đây, nàng vẫn cần một cơ thể mới sống được.”

“Muốn cơ thể trong Vạn thư chi khư của ta thì đơn giản lắm.” Ty Mệnh nói xong, vừa khéo Trường Mệnh cầm bút của nàng tới, Ty Mệnh bèn vẽ về phía Hoa Lan nhỏ trong không trung, người Đông Phương Thanh Thương đang ôm trong lòng lập tức nặng hơn nhiều, “Chỉ cần không ra khỏi Vạn thiên chi khư, nó muốn cơ thể gì ta sẽ cho nó cơ thể đó. Có điều, Vạn thiên chi khư của ta e là không giữ được Ma Tôn người đâu.”

Đông Phương Thanh Thương im lặng.

Trong lúc hăn chưa đáp, Hoa Lan nhỏ trong lòng bỗng đưa tay bắt lấy đầu bút của Ty Mệnh, sau đó thuận theo cán bút chụp lấy ngón tay Ty Mệnh, bò vào lòng Ty Mệnh.

Đông Phương Thanh Thương chau mày, định bắt Hoa Lan nhỏ lại, nào ngờ vừa dùng sức, Hoa Lan nhỏ bèn méo xệch khóc òa. Hăn nghĩ mình kéo nàng bị đau nên vội buông lỏng.

Ty Mệnh lại chẳng khách sáo với hân, thừa cơ đón lấy Hoa Lan nhỏ mập mập trắng trẻo, cho nàng ôm cổ mình, bò lên vai mình, đôi tay Ty Mệnh vòng qua hông Hoa Lan nhỏ, bế Hoa Lan nhỏ như ôm con: “Xem ra nó thích ta hơn.” Ty Mệnh cười đắc thắng, “Nghe nói Ma Tôn có bản lĩnh xé rách phong ấn Tam giới, vậy phong ấn của Thiên giới đối với Vạn thiên chi khuê nhất định không làm khó được người, Ma Tôn tự nhiên nhé.” Nói xong nàng quay người đi vào phòng, “Trường Mệnh, dọn dẹp nhà cửa giúp mẹ đi.”

Đông Phương Thanh Thương siết chặt quyền. Khí tức toàn thân trở nên nguy hiểm.

Hoa Lan nhỏ bò trên vai Ty Mệnh, Ty Mệnh ở phía trước đang chỉ Trường Mệnh làm việc, Hoa Lan nhỏ nghiêng đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương đang đứng yên tại chỗ.

Đôi mắt trong suốt kia khiến Đông Phương Thanh Thương không thể dùng bạo lực cướp nàng lại.

Hân vẫn là một kẻ xấu xa tới tận xương tủy, không chuyện ác nào không làm, nhưng chỉ khi trước mặt người không nhớ gì cả này, hân muốn mình tốt hơn một chút, ít ra không đầy rẫy vết nhơ như trước kia.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 82

Hoa Lan nhỏ vào ở trong sân viện của Ty Mệnh, Đông Phương Thanh Thương không khách sáo theo vào ở trong phòng nàng.

Ty Mệnh đuổi hẩn đi, hẩn cứ như không hề nghe thấy, cầm đĩa chấm đường trên bàn cho Hoa Lan nhỏ liếm chơi, nhìn dáng vẻ của Đông Phương Thanh Thương, Ty Mệnh nheo mắt giấu cợt: “Không ngờ Ma Tôn khiến người trong thiên hạ nghe danh biến sắc trong truyền thuyết cũng có lúc mặt dày như vậy.”

Đông Phương Thanh Thương hoàn toàn coi như Ty Mệnh không tồn tại. Bên này, Hoa Lan nhỏ đang liếm đường, thấy đường trắng rơi trên tay hẩn bèn chu miệng ngậm luôn ngón tay hẩn, vừa mút vừa hút, xong rồi còn cắn mấy cái.

Đông Phương Thanh Thương nhìn nàng, khóe môi bất giác nở nụ cười.

Ty Mệnh thấy vậy cũng không nói gì thêm, quay người bỏ đi.

Hai ba ngày sau, người trong gia đình vô tâm này cũng quen với việc bỗng có thêm một em bé mập mạp và một ma đầu đầy sát khí.

Hoa Lan nhỏ luôn đeo bám Ty Mệnh, chỉ cần Đông Phương Thanh Thương không ẵm nàng đi, nàng sẽ quanh quẩn bên chân Ty Mệnh, hơn nữa nàng cũng không thích bị Đông Phương Thanh Thương ẵm đi. Mỗi lần Đông Phương Thanh Thương ẵm nàng, nàng đều giãy giụa rất lâu.

Thời gian lâu dần, bức bối bị Đông Phương Thanh Thương đè nén trong lòng âm ỉ nhiều lên.

Hoa Lan nhỏ lớn cũng nhanh, chưa tới nửa tháng đã có thể nói chuyện với Trường Sinh và Trường Mệnh, vậy là Ty Mệnh bèn vẽ cho nàng một cơ thể lớn hơn, nửa tháng nữa, Hoa Lan nhỏ đã biết cách lừa Trường Sinh đưa đồ ăn của mình cho nàng.

Biết tâm trí Hoa Lan nhỏ trưởng thành rất nhanh, vậy là Ty Mệnh thoáng suy nghĩ rồi dứt khoát vẽ cho nàng cơ thể thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, cơ thể lớn lên, Hoa Lan nhỏ rất vui, nhưng đi đứng vẫn chưa thích ứng lắm.

Nàng tập đi trong phòng, Đông Phương Thanh Thương ngồi bên cạnh, nhàn nhã nhìn nàng.

Nhìn dáng vẻ xiêu vẹo của Hoa Lan nhỏ, hắc bồng nhớ lại rất lâu về trước, trên núi Thiên Ấn, khi nắn vừa nặn xong cơ thể Tức nhường, bị Hoa Lan nhỏ cướp đi, lúc đó nàng chưa thích ứng với cơ thể Tức nhường, đi đứng cũng như hiện giờ, xiêu vẹo loạng choạng...

Bỗng nhiên trong đầu hắc bồng lóe lên một ý nghĩ, Hoa Lan nhỏ không thể ở mãi trong Vạn thiên chi khu...

Hay phải nói là Hoa Lan nhỏ có thể ở mãi trong này, nhưng hắc bồng không bằng lòng.

Ở đây có Ty Mệnh mà nàng thích, còn có...

Đông Phương Thanh Thương đảo mắt, nhìn thấy Trường Mệnh đang trốn ngoài cửa, thò đầu nhìn vào trong này.

Tiếp xúc với ánh mắt Đông Phương Thanh Thương, Trường Mệnh cảm giác được sát khí lạnh lẽo chưa bao giờ có ở Vạn thiên chi khu này, nó bất

giác ngây người, sau đó cố ra vẻ trấn tĩnh lẳng lặng bỏ đi.

Đông Phương Thanh Thương quay đầu, nhìn Hoa Lan nhỏ hoàn toàn không biết gì, vẫn đang đi quanh bàn, hẳn cảm thấy mình không thể để nàng ở đây nữa.

Có được thứ mình chờ đợi rồi sẽ muốn có thêm nhiều hơn, hẳn là ma, bởi vậy những ham muốn con người thường có hẳn đều có, thậm chí còn mãnh liệt hơn họ. Trước đây ham muốn của hắn là truy cầu sức mạnh và khoái cảm thăng lợi, còn hiện giờ...hình như hắn đã đặt hết chờ đợi, trông mong và ham muốn lên người nàng.

Vì hắn muốn chiếm hữu toàn bộ, bởi vậy không thể để cho kẻ khác dòm ngó, dù chỉ một chút.

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn Hoa Lan nhỏ, thấy nàng loạng choạng, thân hình run lên, hắn liền thi triển pháp thuật chống đầu gối nàng để nàng khỏi ngã: “Tiểu hoa yêu, đừng nhìn dưới chân, đưa mắt nhìn ra xa một chút sẽ dễ đi hơn.”

Hoa Lan nhỏ không bước, lúc bước đi chân lại nhũn ra, cả người bổ nhào tới phía trước, Đông Phương Thanh Thương lắc người, trong chớp mắt đi tới phía trước, ôm nàng vào lòng.

Hắn ôm Hoa Lan nhỏ mãi không buông tay, đến khi người trong lòng hắn vùng vẫy, hắn mới khẽ buông lỏng.

Hoa Lan nhỏ trong lòng hắn thò đầu ra: “Đông Phương Thanh Thương, tại sao người cứ theo ta mãi vậy?”

Đông Phương Thanh Thương nhướn mày: “Người nói thử xem?”

“Ty Mệnh nói như vậy gọi là âm hồn không tan.”

Gân xanh trên trán hằn nẩy lên, lòng càng thêm kiên định ý nghĩ đưa nàng rời khỏi Vạn thiên chi khứ: “Âm hồn nào mà bảo vệ người như vậy?

“Vậy tại sao người cứ đi theo ta?”

Đông Phương Thanh Thương đưa tay, ngón tay áp lên má Hoa Lan nhỏ vuốt ve, sau đó dịch xuống cằm nàng, lúc này móng tay bén nhọn không còn là vũ khí nữa, mà giống như trang sức tuyệt đẹp trên tay hằn, tô điểm sự mờ ám vào bầu không khí lúc này, khiến Hoa Lan nhỏ bất giác bị hơi thở hằn thu hút.

“Vì người là của ta”.

Hắn gặm lấy môi nàng, thỏa mãn nhìn nàng, khiến nàng quên cả giấy giữa.

Nếu Đông Phương Thanh Thương muốn mê hoặc ai thì đó là chuyện rất dễ dàng.

Nếu bị Đông Phương Thanh Thương mê hoặc thì sẽ không tự chủ được.

Trong cánh mũi, trong răng môi đều là hơi thở của Đông Phương Thanh Thương, Hoa Lan nhỏ không biết đây là hôn, nhưng lại không biết phải thân mật đến mức nào mới làm chuyện như vậy, nàng chỉ nhắm mắt theo cảm giác của bản thân.

Đột nhiên, thế giới thoáng tối sầm, nàng bỗng ngửi thấy mùi hoa cỏ mùa xuân, nghe thấy có người nói, “ Người đáng ghét như vậy nhưng ta lại yêu người.”

Cảm giác trên môi không còn ngọt ngào nữa, ngược lại còn trở nên đắng chát.

Nàng nghe thấy có người nói: “Ta sống không phải để trở thành thuốc.” Cổ họng thắt lại, nàng cảm thấy linh hồn mình đang như bị thứ gì đó dùng sức xé mạnh, nghiền nàng thành mảnh vụn.

Cảnh tượng hỗn loạn xoay vần trong đầu nàng.

" Đại ma đầu, người lại gạt ta! "

Bỗng nhiên câu chỉ trích này như một mũi tên cắm vào tim Hoa Lan nhỏ, đau đến mức khiến nàng giật mình bừng mở mắt, đẩy Đông Phương Thanh Thương ra, sức mạnh và tốc độ thậm chí ngoài dự liệu của hẳn.

Nhưng Đông Phương Thanh Thương vẫn bất động, còn nàng lại ngã xuống đất.

Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu nhìn hẳn, vẻ mặt khẽ bàng hoàng.

Trong phòng lạnh ngắt, Đông Phương Thanh Thương nhìn Hoa Lan nhỏ ngã ngời dưới đất, nước mắt trong khóe mắt nàng tí tách chảy xuống, nàng dường như không hề hay biết, chỉ ngây người nhìn hẳn.

Đông Phương Thanh Thương tiến lên một bước, hẳn cúi người muốn kéo nàng lên, nhưng lúc hẳn đưa tay ra, cơ thể Hoa Lan nhỏ bỗng bắt đầu run rẩy.

Nàng đang sợ hẳn.

“Ta không phải là của người.” Hoa Lan nhỏ chống tay dưới đất, dịch về phía sau, ánh mắt hoảng hốt sợ hãi, “Ta không phải là của người.” Nàng lấy cánh tay chùi miệng, Ta...ta không muốn nhìn thấy người.”

Đông Phương Thanh Thương tưởng vết thương Sóc Phong kiếm đâm trên tim hẳn đã lành hẳn. Nhưng lúc này không biết tại sao, nơi mềm mại

nhất trong tim hấn tựa như bị thanh đao cùn nhất cửa một đường, đau đớn mãnh liệt, vừa chua vừa chát. Đau đớn không thể tả, không nói nên lời.

“Ta không muốn nhìn thấy người.”

Ngón tay Đông Phương Thanh Thương không biết phải làm sao, thoáng cứng đờ trong không trung. Cuối cùng hấn thu tay lại, không chế biểu cảm, im lặng bỏ đi.

Ra khỏi phòng, đóng cửa lại, Đông Phương Thanh Thương nhắm mắt, nhưng thần thức lại tản ra khắp nơi, không cần dùng mắt hấn cũng nhìn thấy những thứ chân thực nhất của thế giới này, phòng Ty Mệnh vẽ biển mất, hoa cỏ không còn, chỉ có Hoa Lan nhỏ một mình ôm gối co người dưới đất.

Vẻ mặt nàng hoang mang không biết phải làm sao.

Có lẽ nàng nhớ ra điều gì đó, có lẽ là rất nhiều chuyện không vui...

Trước đây không hề không nở, nhưng hiện giờ nhìn thấy dáng vẻ Hoa Lan nhỏ như vậy, Đông Phương Thanh Thương lại cảm thấy không nở, hấn muốn ở bên cạnh nàng, nếu có thể, hấn muốn dùng pháp lực xóa đi nếp gấp trên mi tâm nàng, hấn muốn tẩy gột đi bơ vơ trong mắt nàng.

Mãi đến lúc này, hấn mới tự hỏi lòng mình, hối hận rồi sao?

Phải, hấn hối hận rồi.

Làm sai rồi sao?

Phải, hấn làm sai rồi.

Nếu quay lại một lần nữa, làm lại từ đầu, hấn sẽ không lợi dụng nàng, lừa gạt nàng, tự cho mình là đúng, trêu đùa nàng trong lòng bàn tay nữa.

Nhưng giờ khắc này, Đông Phương Thanh Thương còn phát hiện ra, sở dĩ hãn không hối hận không phải vì hãn khó chịu, mà vì tiểu hoa yêu này không dễ chịu.

Hãn muốn nàng mãi như vừa nãy, vô âu vô lo, luôn cười vui vẻ.

Khép thần thức lại, Đông Phương Thanh Thương tựa vào cửa, đứng như một bức tượng.

Đêm khuya, Hoa Lan nhỏ nằm mơ, trong giấc mơ nàng không ngừng kêu gào: “Đại ma đầu, đại ma đầu.” Nàng nhìn thấy rất nhiều người, mơ thấy rất nhiều chuyện, tháp Hạo Thiên, Minh giới, Tạ Uyển Thanh, núi Thiên Ấn, Ma đô Cửu U, và còn Tru tiên đài...

Nàng mơ thấy mình không ngừng vùng vẫy, nàng cứ khóc cầu xin “đại ma đầu” đừng để tan nàng biến như một vị thuốc, nhưng cuối cùng nàng vẫn biến mất trong tối tăm tịch mịch...

Nhưng chẳng bao lâu, thế giới lại dần dần sáng lên, trong ánh sáng ban ngày, Hoa Lan nhỏ nhìn thấy trên ngọn núi xa xa có một người áo đen đang lẳng lặng đứng chờ, cho dù lúc nào nhìn nàng cũng đều thấy hãn đứng đó, tựa đá núi, cũng tựa tùng gia, chưa bao giờ thay đổi.

Hãn cũng nhìn nàng, trong đôi mắt đỏ tươi không còn sát khí, chỉ còn lại dịu dàng lặng thầm.

Hoa Lan nhỏ mở to đôi mắt, bừng tỉnh khỏi mộng, nhìn lên xà nhà trên nóc.

Rất nhiều kí ức cuộn cuộn ủa về. Hoa Lan nhỏ im lặng lâu thật lâu, cuối cùng tâm trạng cũng bình ổn trở lại.

Nàng đưa tay lên, lặng thinh nhìn đôi tay mình.

Nàng xuống giường, còn chưa kịp khoác áo, cũng không mang giày, bước ra ngoài mở cửa phòng.

Ánh mặt trời chênh chếch về phía Tây, bóng người áo đen tóc bạc vẫn lặng lẽ đứng đó, nghe thấy tiếng mở cửa liền quay đầu, trong đôi mắt đỏ tươi kia im đậm khắc sâu gương mặt nàng. Hoa Lan nhỏ im lặng nhìn hắn, hắn cũng lặng lẽ nhìn nàng, mãi một lúc sau mới cất tiếng: “Sao, hôm nay vẫn không muốn nhìn thấy ta à?” giọng điệu có ba phần tự mĩa mai hiểm thấy.

Hoa Lan nhỏ mấp máy môi, chưa kịp thành lời thì cửa bên kia bỗng bị đẩy ra, Ty Mệnh và Trường Uyên bước vào.

Ty Mệnh quay đầu nhìn về phía họ, “Sao, mới sáng sớm đã cãi nhau rồi à...” tức thì Hoa Lan nhỏ chân trần chạy bình bịch về phía đó, ôm chầm Ty Mệnh khóc òa.

Ty Mệnh sửng sốt, Trường Uyên bên cạnh cũng ngây người.

Một lúc lâu sau, Ty Mệnh vỗ vỗ lưng nàng, quay đầu giận dữ nhìn Đông Phương Thanh Thương: “Hay cho tên phụ bạc người! Lại ăn hiếp nó à?”

Kẻ bị mắng phụ bạc chỉ nhìn bóng ai kia, mày khẽ chau.

Từ sau hôm đó, Hoa Lan nhỏ dường như không có gì khác trước, nhưng nếu nghiêm túc nói có gì không ổn, đó là nàng tránh Đông Phương Thanh Thương xa hơn, chỉ cần có hắn, biểu hiện của nàng sẽ như khúc gỗ, không nói cũng không cười.

Vậy là Ma Tôn đại nhân suốt ngày bay bay trên tiểu viện Ty Mệnh về ra, nhìn Hoa Lan nhỏ từ xa.

Hắn vốn tưởng mình chỉ cần nhìn nàng như vậy là được, vì nàng muốn như vậy, hắn sẽ cùng nàng sống như thế này. Nhưng Đông Phương Thanh

Thương đã đánh giá cao sức chịu đựng của mình.

Một ngày đẹp trời nọ, Trường Mệnh dạy Hoa Lan nhỏ vẽ, Trường Mệnh đứng sau lưng nàng, vừa nắm tay lại vừa khe khẽ thì thầm bên tai nàng, Hoa Lan nhỏ ngẩng đầu, môi Trường Mệnh vô tình chạm vào má nàng.

Trường Mệnh lập tức đỏ mặt, nhưng vẫn ra vẻ trấn tĩnh, còn Hoa Lan nhỏ lại vô tư cười trêu chọc nó.

Nhà Ty Mệnh vẽ đương nhiên có xà nhà, nhưng không ngăn được thần thức của Đông Phương Thanh Thương.

Thấy được cảnh tượng này, lửa giận trong lòng hắc bùng cháy không gì dập nổi. Thế là tối đó, Hoa Lan nhỏ đang ngủ, Ma Tôn đại nhân đã đập một cước phá tung cửa phòng, trong ánh mắt kinh ngạc của Hoa Lan nhỏ, hắc tung chú thuật lên mặt nàng, Hoa Lan nhỏ lập tức ngất đi.

Suy cho cùng.. Ma Tôn vẫn mãi mãi là một kẻ xấu xa.

Ty Mệnh và Trường Uyên trong phòng nghe thấy động tĩnh đuổi theo. Nhưng trên bầu trời đã không còn khí tức của Đông Phương Thanh Thương từ lâu lắm rồi.

Trên bàn trong phòng Hoa Lan nhỏ để lại một tờ giấy: “Quấy quả nhiều ngày, đã đưa người đi.”

Ty Mệnh vo tờ giấy lại, sau đó đập bàn mắng: “Đồ khốn kiếp! Đi cũng chẳng để lại sính lễ cho ta nữa! không biết lễ phép!”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 83

Đại Kết Cục (1)

Pháp thuật của Đông Phương Thanh Thương không có tác dụng trên người Hoa Lan nhỏ lâu, vì lúc Hoa Lan nhỏ rời khỏi Vạn thiên chi khứ, cơ thể Ty Mệnh vẽ cho nàng bắt đầu dần dần biến mất, đương nhiên là chú thuật của Đông Phương Thanh Thương cũng biến mất theo cơ thể đó luôn.

Hoa Lan nhỏ chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, đến khi mở mắt, Đông Phương Thanh Thương đã đứng trên mây, nàng đột ngột biến mất khiến hắn không phản ứng kịp.

Nhìn hồn phách Hoa Lan nhỏ thoát ẩn thoát hiện trong mây trắng, đồng tử Đông Phương Thanh Thương co lại.

Cảm giác hoang mang không nơi nương tựa khiến Hoa Lan nhỏ vô thức chìa tay về phía hắn, “Đại ma...” Lời chưa dứt thì gió đã nổi lên, Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình bị cơn gió này cuốn đi.

Hồn phách chao đảo, trong lúc đang không biết làm sao, bỗng nhiên nàng bị một sức mạnh ầm áp níu giữ, Hoa Lan nhỏ nhỏ cảm nhận rõ ràng mình đang được sức mạnh đó kéo đi về phía trước.

Mây trắng trôi lững lờ trước mắt, nàng bỗng đắm chìm vào một lồng ngực.

Nhưng nàng không thể dừng bước lại được, sức mạnh níu giữ khiến nàng dần dần hòa vào trong cơ thể người đó.

Trước mắt tối đi, đến khi tỉnh lại, Hoa Lan nhỏ cảm thấy cơ thể bên trái nặng trĩu, bên phải vẫn nhẹ bẫng, không có cảm giác thật sự, nhưng chung quy nàng cảm thấy ổn định hơn ban nãy nhiều, gió không thổi được nàng...

Khoan đã.

Cảm giác này...

Hoa Lan nhỏ bèn thử cử động tay trái, cảm giác tay trái mình đưa lên, cúi đầu nhìn xuống, ngón tay thon dài, móng tay bén nhọn, đoạn liền đờ đẫn.

Nhìn vòm ngực phẳng mặc y phục đen, trước ngực có tóc bạc đón gió...

“Ta!” Vừa lên tiếng, quả nhiên là giọng Đông Phương Thanh Thương!

Hoa Lan nhỏ giật mình, “Đông Phương Thanh Thương! Tại sao người lại dùng chung cơ thể với ta nữa!”

Cơ thể bên phải cử động, vén tóc bạc trên vai ra phía sau “Ồ? Tại sao phải dùng chữ “lại”?” Hoa Lan nhỏ lập tức im lặng, nàng cảm giác được đôi mắt đang không chịu sự khống chế của nàng mà nheo lại, “Tiểu hoa yêu, chẳng phải người không nhớ gì cả sao, hử?”

Năm ngón tay Hoa Lan nhỏ siết rồi lại buông, buông rồi lại siết, sau đó nghiêng răng nói: “Chẳng phải người nhìn ra từ lâu rồi sao...” Hiện giờ nàng hiểu Đông Phương Thanh Thương không ít hơn hẳn hiểu nàng, “Ta làm vậy chẳng phải người cũng ngầm thừa nhận rồi sao?” Hoa Lan nhỏ nói, “Thả ta về, ta muốn ở bên cạnh chủ nhân.”

“Không thả.” Hai chữ của Đông Phương Thanh Thương cứng đờ nhưng vô cùng quả quyết.

Hoa Lan nhỏ giận dữ nói: “Ta phải ở bên chủ nhân! Lần này ta không đi theo người nữa đâu, người cũng đừng hòng chơi đùa ta trong lòng bàn tay nữa! Ta không bị người gạt, cũng không muốn bị người lấy đi làm thuốc nữa đâu.” Giọng nàng khẽ thấp xuống, “Chỉ có chủ nhân không hại ta.”

“Bốn tọa... cũng không hại người.”

Tiếng Đông Phương Thanh Thương trầm thấp như đang nỉ non hứa hẹn, Hoa Lan nhỏ ngây người im lặng.

Hắn lại nói: “Hiện giờ người cũng không làm thuốc được nữa, hồn phách ngưng tụ lại há có thể khôi phục sức mạnh vốn có của người, chỉ là miễn cưỡng trở thành hồn phách bình thường mà thôi.”

“Vậy người hồi sinh ta làm gì?”

Lời Hoa Lan nhỏ buột miệng nói ra khiến Đông Phương Thanh Thương im lặng rất lâu, mãi đến khi nàng tưởng hắn không lên tiếng đáp mới nghe thấy: “Do tình mà ra, là lẽ đương nhiên.”

Hoa Lan nhỏ kinh ngạc đờ người, trong phút chốc tưởng tai mình có vấn đề, nếu nàng vẫn còn cơ thể, nhất định sẽ vỗ vỗ lên mặt Đông Phương Thanh Thương cho hắn tỉnh táo lại. Ngây ngẩn một lúc, không ngờ ai đó nói tiếp, Hoa Lan nhỏ như ngấm ra gì đó liền trở nên nghiêm túc, nàng cắn môi nói: “Người lại gạt ta.”

“Tin hay không tùy người, tóm lại người phải ở bên cạnh bốn tọa.”

Hoa Lan nhỏ bất lực khôn cùng, “Tại sao người cứ gây khó khăn cho ta!”

“Bốn tọa nói rồi, vì yêu.”

Cái...

Trong lúc nàng còn ngơ ngác, Đông Phương Thanh Thương xoay người hóa thành luồng sáng trắng, bay xuyên vào trong mây, Hoa Lan nhỏ bất an hỏi, “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Tìm cho người một cơ thể.”

Tìm cơ thể cho nàng, đây là việc lúc trước nàng hết cầu xin cũng không được hãn làm cho, nhưng hiện giờ hãn lại tự nguyện làm giúp nàng...

Hoa Lan nhỏ ngây ngốc đứng trong cơ thể Đông Phương Thanh Thương, khống chế nửa cơ thể bên trái của hãn nhưng không làm gì cả. Hãn tự mình lê nửa cơ thể như tàn phế xông vào kết giới Ma giới, khiến thị vệ ở đây hoảng sợ hồn vía lên mây, trước ánh mắt như nhìn một kẻ điên của chúng nhân Ma giới, hãn lê chân, khí thế bùng bùng bước vào.

Hơn mười năm, Ma giới bị Đông Phương Thanh Thương làm cho hỗn loạn đã khôi phục trật tự, ở cuối con đường lớn giữa Ma đô Cửu U lại xây lên một cung điện cao to.

Khổng Tước và Thương Khuyết nghe tin, đưa trọng binh chặn đường vào của Đông Phương Thanh Thương.

Khổng Tước thân hình yêu mị, nhưng lúc này vẻ mặt vô cùng khó coi: “Đông Phương Thanh Thương.” Hãn nghiêng răng gọi cái tên dài này.

Vẻ mặt Thừa tướng Thương Khuyết bên cạnh cũng nặng nề, nhưng vẫn khống chế cảm xúc, trầm giọng hỏi: “Cách biệt mười mấy năm, không biết hôm nay Ma Tôn quay lại Ma giới có việc gì?”

Đông Phương Thanh Thương nhượng mảy: “Bốn tọa không nên tới Ma giới à?” Chữ cuối cùng vừa thốt ra, giọng hần khẽ trầm xuống, uy nghiêm bị khiêu chiến hần không vui, “Đám hậu bối các người ngay cả sủng vật thượng cổ cũng không bằng.” Vừa dứt lời, oai phong kinh người liền tỏa ra.

Trọng binh Ma giới đều quỳ rạp, ngay cả Thương Khuyết cũng cong gối, suýt chút nữa quỳ xuống đất. Sắc mặt Không Tước và Thương Khuyết cực kỳ khó coi, một lần nữa nhìn thẳng vào Đông Phương Thanh Thương, đồng tử trong đôi mắt màu máu tựa như một chiếc móc câu chui vào tim họ, sau đó móc ra hoảng sợ trong lòng họ. Thương Khuyết khụy gối quỳ xuống đất.

Không Tước nghiêng răng chống đỡ, Đông Phương Thanh Thương cong môi bật cười, ý cười đầy mỉa mai, đưa tay phải lên, năm ngón thu lại, Không Tước bị tóm lên không trung. Hần bóp cổ Không Tước, vể mặt đầy sát khí.

“Suýt chút nữa thì quên chuyện người tính kế bốn tọa.”

Lòng bàn tay Đông Phương Thanh Thương tỏa ra khí đen, chui vào cổ Không Tước.

Đôi mắt gã trợn to, chân quấy đạp trong không trung.

Thương Khuyết cả kinh, liên tiếng cầu xin: “Xin Tôn thượng tha cho Quân sư.”

Đông Phương Thanh Thương nào để ý tới, ma khí trong tay tỏa ra càng nhiều, bò khắp mặt Không Tước, khiến gương mặt gã trở nên ghê rợn.

Mắt trái bỗng nhắm lại. Hần bỗng ý thức được là Hoa Lan nhỏ cũng đang nhìn thấy những chuyện này, liền chau mày, tiện tay ném Không Tước đi, để lại cho gã chút hơi tàn.

“Hôm nay ta không muốn bắn tay, coi như người may mắn.” Đông Phương Thanh Thương phẩy áo, cao giọng nói, “Bất luận vào lúc nào, bất luận ở nơi đâu, nếu bốn tọa xuất hiện, các người chỉ cần nhớ một điều là được.” Giọng hần hờ hững, “Thần phục.”

Hắn bước một bước, Hoa Lan nhỏ bèn cố ý không cử động chân trái. Đông Phương Thanh Thương khập khiễng, bóng hần dưới đất cũng trở nên khô hời, cho dù đang quỳ nhưng vẫn có người của Ma giới nhìn thấy.

Tất cả im lặng như tờ.

Ma Tôn mặt không đổi sắc đưa ra yêu cầu: “Bốn tọa đến đây chỉ vì tìm một người, tập trung lực lượng của Ma giới, tìm Chủ nhân chợ yêu và một nữ nhân bên cạnh hắn. Lúc nào tìm được thì lúc ấy bốn tọa sẽ rời đi. Trước lúc đó nơi này sẽ là tầm điện của bốn tọa.”

Nói xong, hắn đi thẳng một mạch, trong chớp mắt đã đi tới chỗ cao nhất của cung điện kia.

Ma Tôn bỏ đi, áp lực giảm, binh sĩ xung quang đứng dậy thì thầm to nhỏ. Thương Khuyết vội diu Khổng Tước lên, Khổng Tước hận đến nghiến răng. Hồi sinh Ma Tôn mong Ma Tôn phục hưng Ma giới, đây là quyết định nực cười nhất của đời hắn.

Đó có phải là Ma thần gì đâu, rành rành là Ôn thần!

Đến cung điện, Hoa Lan nhỏ nói: “Đại ma đầu, người của Ma giới đều tưởng người có bệnh...”

“Mặc kệ chúng. Dù sao thì kể từ khi gặp người, bốn tọa chưa hề bình thường trong mắt chúng.” Đông Phương Thanh Thương dừng bước, “Đi cho tử tế.”

Hoa Lan nhỏ lấm bầm thêm mấy câu, nhưng vẫn nghe lời hăn, phối hợp với hăn bước vào trong cung điện.

Đến đêm, Hoa Lan nhỏ không làm sao ngủ được, nàng mở mắt trái, ai đó cùng nàng mở mắt phải. Hai người không ai lên tiếng, cứ mãi im lặng trong bóng tối yên tĩnh.

Thật ra cảm giác này rất kỳ lạ, Hoa Lan nhỏ nghĩ, rõ ràng trong cùng một cơ thể nhưng vẫn không biết đối phương đang nghĩ gì, thứ trừu tượng như “ý nghĩ” chắc là phần bí mật nhất trong cơ thể tất cả mọi người, đừng nói là người khác, ngay cả bản thân có lẽ cũng không nhìn rõ...

Hoa Lan nhỏ cảm thấy hiện giờ hình như nàng cũng không nhìn rõ suy nghĩ và cảm nhận đối với Đông Phương Thanh Thương trong nội tâm mình, nhưng có một điểm nàng rất rõ, nàng không tin hăn.

Hay phải nói...

Nàng không muốn tin hăn.

Bởi vậy Đông Phương Thanh Thương tốt với nàng vì yêu cũng được, muốn giúp nàng tìm cơ thể cũng được, Hoa Lan nhỏ vẫn vắt óc suy nghĩ, hăn giúp nàng làm những chuyện này để bắt nàng làm điều gì? Nàng có gì để trả lại cho hăn đây...

Một đêm tĩnh mịch. Lúc ngoài cửa sổ bắt đầu có chút ánh sáng, Hoa Lan nhỏ mới hay được trời đã sáng rồi, còn nàng và Đông Phương Thanh Thương...cứ nằm mở mắt như vậy tới khi trời sáng, không nói câu nào...

“Đại ma đầu.”

“Ừ.”

“...Không có gì, suốt đêm người không ngủ à.”

“Chờ người lên tiếng.”

Lòng Hoa Lan nhỏ lại bất giác xao động, nàng đè nén tâm tư: “Ta đâu có gì để nói... Trời sắp sáng rồi, ta ngủ một lúc đây.”

Đông Phương Thanh Thương im lặng, trong lúc Hoa Lan nhỏ tưởng hăn không nói nữa, hăn lại lên tiếng: “Tiểu hoa yêu, không phải người nói bốn tọa rất xấu nhưng người vẫn yêu sao?”

Đúng vậy, nàng từng nói.

“Đại ma đầu.” Hoa Lan nhỏ nhẹ giọng nói, “Ta từng chết một lần rồi.” Nàng khựng lại, “Chết đi một lần, có nhiều chuyện sẽ thay đổi.”

Bởi vậy...không yêu nữa sao.

Tay phải Đông Phương Thanh Thương bất giác siết lại thành quyền, sau đó lỏng lẻo buông ra.

Ma Tôn ở Ma giới, Khổng Tước và Thương Khuyết ăn ngủ không yên, khổ nỗi thực lực rành rành, hai người đành vội vã như tiễn Ôn thần, thúc giục thuộc hạ dốc sức đi tìm tung tích của Chủ nhân chợ yêu.

Nửa tháng sau, cuối cùng cũng có tin.

“Đồng cỏ?” Ngón tay Ma Tôn gõ lên tay vịn vương tọa, “Là chỗ Xích Lân nấu thân nơi mười năm trước?”

Tướng lĩnh tới bẩm báo bên dưới gật đầu thưa phải.

Đông Phương Thanh Thương suy nghĩ một lúc: “Ngoại trừ Chủ nhân chợ yêu có thăm dò được tin tức nữ nhân ở cùng hăn không?”

“Chuyện này...không có nữ nhân nào ở cùng Chủ nhân chợ yêu cả.”

Khóe môi Đông Phương Thanh Thương nhếch lên một đường cong nguy hiểm: “Giấu đi rồi à...” Hắc lăm lăm, “Lúc trước để người cướp người trong tay bốn tọa, lần này bốn tọa sẽ hủy cả thế giới của người.”

Không chào hỏi bất kỳ ai, Ma Tôn giống như lúc vào Ma giới, thoát một cái đã biến mất, có điều khi tướng lĩnh ngừng đầu lên thì thấy bánh bên trái vương tọa thiếu đi hai miếng.

Thân pháp của Đông Phương Thanh Thương cực nhanh, ra khỏi Ma giới chỉ trong thoáng chốc đã tới đồng cỏ.

Nhưng tới đồng cỏ, Hoa Lan nhỏ nhìn cảnh sắc phía trước bỗng nhiên cảm thấy không khí nặng nề, cảnh sắc này giống hệt Thiên trùng huyền cảnh của Chủ nhân chợ yêu lúc trước, trước đây nàng bị nhốt trong này rồi chết ở đó, đương nhiên không có ấn tượng tốt với nơi này.

Cảm giác được Hoa Lan nhỏ căng thẳng, Đông Phương Thanh Thương bỗng nói: “Không ai tổn hại người được đâu.”

Phải, lần này không ai tổn hại được nàng, nàng đang ở trong cơ thể của Ma Tôn. Hắc là đại ma đầu lợi lại kiêu căng nhất thế gian, bởi vậy hắc muốn bảo vệ cũng là nơi an toàn nhất trên thế gian này.

Hoa cỏ vẫn mang theo hương thơm, nhưng khác với lúc trước trong cơ thể Tức nhường, lúc này ở trong cơ thể Đông Phương Thanh Thương, Hoa Lan nhỏ có thể rõ ràng ngửi được mùi pháp lực trong không khí, nàng cũng có thể nhìn thấy kết giới, thậm chí mắt trần cũng thấy rõ ràng.

Cơ thể của Ma Tôn thật tiện lợi vô cùng.

Đông Phương Thanh Thương đi thẳng tới chỗ mắt trần.

Trên đồng cỏ cũng có một tiểu viện đơn sơ, không khác gì trong huyền cảnh của Chủ nhân chợ yêu, nếu nói có điểm khác biệt duy nhất là trước

đây mắt trận ở ngay trong tiểu viện này, còn hiện giờ mắt trận bị Chủ nhân chợ yêu giấu thật sâu dưới đất.

Đôi mắt đỏ của Ma Tôn thi pháp lực, cấu tạo dưới đất mười trượng hăn cũng nhìn thấy rõ ràng, sơn động đường ngầm kết cấu phức tạp đan xen, cơ quan đầy rẫy, còn có vô số thạch thất để che mắt, nhưng tất cả nguy trang đều bị Đông Phương Thanh Thương nhìn thấu, hăn tìm được thứ mình muốn tìm.

Trong thạch thất cuối cùng có một người đang ngồi.

Đông Phương Thanh Thương nhắm mắt, thần thức thăm dò bên dưới, tiếp đó bật cười: “Tiểu hoa yêu, người vẫn chưa biết bản lĩnh của bốn tọa à?”

Hoa Lan nhỏ biết mà.

Lúc hăn chỉ dựa vào sức mạnh pháp trận đập tan tháp Hạo Thiên, lúc hăn vẫy tay là khiến tám vạn nhân mã biến mất, lúc hăn lẳng lặng nhấn chìm núi Thiên Ấn, Hoa Lan nhỏ vẫn luôn biết hăn mạnh mẽ. Nhưng vào lúc này, cho dù ở trong cơ thể Ma Tôn, nhưng Hoa Lan nhỏ cũng có hơi sợ hãi.

Nàng muốt nước bọt: “Người muốn làm gì?”

Đông Phương Thanh Thương bật cười: “Nhờ phúc của Chủ nhân chợ yêu, hiện giờ bốn tọa cảm thấy bức bối lắm. “Nói xong, tay hăn ngưng tụ ngọn lửa hóa thành trường kiếm, “Trộm đi thành quả của bốn tọa, kẻ tiểu nhân này nhất định đã mừng thầm lâu lắm rồi.” Giọng Ma Tôn ngày càng nguy hiểm, “Bốn tọa sẽ cho hăn mất tất cả trong phúc chốc.”

Ma Tôn không phải là người lấy đức báo oán.

Trường kiếm lửa ngưng tụ pháp lực, tựa như búa Khai thiên của Bàn Cổ một kiếm chém xuống đâm vào đất, hoa cỏ bên cạnh lập tức bị thiêu rụi, sức mạnh tỏa ra, đừng nói hoa cỏ, cát đá khắp nơi cũng bay tứ tung, một vết nứt mở ra dưới đất. Ngày càng sâu, ngày càng lớn, đi thẳng xuống dưới như thuật rẽ nước, chém mặt đất thành hai nửa.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 84

Đại Kết Cục (2)

Trong ánh sáng chói mắt, Hoa Lan nhỏ bỗng nghe có người sau lưng nghiêng răng hét lớn: “Đông Phương Thanh Thương!”

Nàng nghe ra được, đây là giọng của Chủ nhân chợ yêu. Sau lưng truyền tới sát khí, Đông Phương Thanh Thương không hề quay đầu, toàn thân tỏa ra kết giới lửa chặn người đó bên ngoài.

Vào lúc này, Đông Phương Thanh Thương đã nhảy vào trong khe nứt dưới chân, trong lúc rơi xuống, Hoa Lan nhỏ quay đầu nhìn lại, nàng trông thấy mặt người bị kết giới của hắn chặn lại trên khe nứt.

“Là Chủ nhân chợ yêu!”

“Tới khéo lắm!” Đông Phương Thanh Thương nói, “Cho hắn tận mắt nhìn thấy cơ thể này bị bốn tọa cướp đi như thế nào.”

Nghe thấy câu này, Hoa Lan nhỏ bỗng hiểu ra, Đông Phương Thanh Thương đang báo thù...

Lúc sắp rơi xuống thạch thất sâu nhất, một kết giới trong suốt chặn họ lại. Đông Phương Thanh Thương chau mày, vung kiếm bổ chém kết giới, nhưng lúc này Xích Địa nữ tử trong thạch thất bỗng đi tới, điều khiến người ta kinh ngạc là trên chân nàng ấy có một sợi xích bằng gang nặng nề!

“Ma Tôn”. Xích Địa nữ tử nhìn Đông Phương Thanh Thương, dáng vẻ không hề thảm hại vì bị giam cầm, nàng vẫn thẳng sống lưng nói, “Người tới lấy cơ thể này phải không?” Nàng chỉ kiếm trong tay hắc, “Vậy người không thể dùng nó, kết giới này hỏng thì cả ngọn núi sẽ sập xuống.”

Đông Phương Thanh Thương cũng không vội, thu lại kiếm. Chỉ có Chủ nhân chợ yêu trên mặt đất vẫn dùng đủ mọi cách phá kết giới của Đông Phương Thanh Thương.

Xích Địa nữ tử thản nhiên chỉ huy: “Ta không ra được, nhưng người có thể nghe ta, viết tám chữ chú thuật lên kết giới, dùng máu người là có thể phá được kết giới này.”

Đông Phương Thanh Thương nhượng mảy, thăm dò khí tức trong cơ thể, linh hồn Hoa Lan nhỏ được nuôi khỏe mạnh bên trong, không có gì trở ngại, vậy là hắc y lời viết chú lên kết giới, nhỏ thêm một giọt máu, kết giới quả nhiên lập tức bị phá.

Chủ nhân chợ yêu phía trên thạch thất càng nóng lòng hơn, họ ở bên dưới cũng cảm nhận được hắc đang thi pháp, khiến mặt đất rung chuyển mãnh liệt.

Hoa Lan nhỏ nhìn lên trên rồi lại nhìn Xích Địa nữ tử: “Chẳng phải hắc yêu cô sao, tại sao lại đối xử với cô như vậy?”

Nghe thấy tiếng Hoa Lan nhỏ, Xích Địa nữ tử ngây người: “Hoa Lan nhỏ?”

“Là ta.”

Xích Địa nữ tử nhìn Đông Phương Thanh Thương cười: “Để bên ngoài không yên tâm nên dứt khoát đặt trong cơ thể mình sao... Ma Tôn, người cũng có ngày hôm nay.”

Đông Phương Thanh Thương cười lạnh, chỉ xích trên chân Xích Địa nữ tử: “Thiên Đạo chiến thần chẳng qua cũng vậy, người cũng có hôm nay.”

Hai kẻ địch thiên cổ đến giờ lại giằng cọt nhau trong thạch thất này. Xích Địa nữ tử bất giác cười thành tiếng, nhưng cứ cười mãi, giọng nàng đầy ắp bất lực: “Nó sợ ta trốn, trên xích này còn có Phục hồn chú nữa, đồ đệ của ta chờ ta lâu quá nên mắc bệnh rồi.”

Hoa Lan nhỏ do dự hỏi: “Hắn... nhất cô mười mấy năm sao?”

“Ừ.” Xích Địa nữ tử gật đầu, “Nhưng nó cũng đã nhất mình ngàn vạn năm.” Nàng cử động cổ chân, nghe tiếng xích sắt vang vọng, cười nói, “Cô xem, Thiên đạo quả nhiên chưa từng tha cho ai.”

Nghe thấy câu này, Đông Phương Thanh Thương hừ lạnh, hất huơ tay, ngọn lửa hóa thành lưỡi đao bay ra, chạm vào xích sắt, nhưng chẳng khiến nó mảy may tan chảy.

Đông Phương Thanh Thương chau mày. Chỉ trong phút chốc, hơi nóng của ngọn lửa thông qua xích sắt truyền tới cổ chân Xích Địa nữ tử, da cổ chân nàng ấy bắt đầu đỏ lên. Nhưng Xích Địa nữ tử thì không hề nhúm mày.

Lại thêm hai ngọn lửa, cuối cùng xích sắt cũng bị cắt đứt.

Đông Phương Thanh Thương nhìn Xích Địa nữ tử: “Thiên đạo có là gì?”

“Thiên đạo có là gì... hơn mười năm nay người vẫn chưa hiểu Thiên đạo là gì sao?” Xích Địa nữ tử nhìn Đông Phương Thanh Thương, “Ma Tôn, hiện giờ người vẫn không hề sợ hãi điều gì sao?”

Đông Phương Thanh Thương im lặng. Hắn có sợ hãi.

Trước đây, Ma Tôn chưa bao giờ biết sợ hãi vì không chút quan tâm tới bất kì sinh mạng nào, nhưng hiện giờ lòng hắn đã biết quan tâm một người,

đã biết phải bảo vệ một người bất chấp tính mạng.

Bởi thế mà lòng khó tránh phát sinh sợ hãi.

Mặt đất rung chuyển, ngẩng đầu lên, kết giới bên trên bị Chủ nhân chợ yêu xé ra một đường.

Đông Phương Thanh Thương nhượng mào: “Đừng phí lời, giao cơ thể cho bốn tọa.”

“Đương nhiên, ta chờ ngày này cũng lâu lắm rồi.”

Hoa Lan nhỏ nghe vậy, trong lòng bỗng thoáng qua một ý nghĩ, lẽ nào trước đây Xích Địa nữ tử liễu mình giữ lại dải khí tức của mình là vì chờ ngày hôm nay, Đông Phương Thanh Thương tới cứu nàng, lấy lại cơ thể này để Xích Địa nữ tử vào luân hồi?

Nếu như vậy, mưu tính của Xích Địa nữ tử tuy có tình nhưng cũng vô tình...

Không cho Hoa Lan nhỏ cơ hội hỏi thêm lời nào, Xích Địa nữ tử chậm rãi nhắm mắt, “Đông Phương Thanh Thương, ta xin người lần cuối, giết A Hạo đi. Có điều đừng để nó hồn phi phách tán, kêu nó tới Vong Xuyên tìm ta.” Khóe môi nàng cười nhẹ, “Trước đây, lúc có thể tùy tiện khắc lên đá Tam Sinh, mỗi lần đi ngang ta đều viết tên nó.”

Hồn phách màu trắng rời khỏi cơ thể Tức nhượng.

Kết giới trên đầu Đông Phương Thanh Thương vỡ tan, giọng Chủ nhân chợ yêu rất cổ bồng hống truyền tới: “Sư phụ!”

Đông Phương Thanh Thương nhú mào hét lên: “Vào đi!” Hoa Lan nhỏ liền bị hấn ép ra khỏi cơ thể, nhưng nàng lĩnh hội ý hấn rất nhanh, lập tức chui vào trong cơ thể Tức nhượng.

Cơ thể Tức nhường trải qua mười mấy năm tôi luyện, từ lâu đã không còn sinh khí bài xích hồn phách Hoa Lan nhỏ, linh hồn nàng hoàn toàn khảm vào từng góc một trong cơ thể, sau đó nàng cử động ngón tay, mở mắt ra, đưa mắt nhìn Đông Phương Thanh Thương và thạch thất.

Trải qua bao nhiêu chuyện... cuối cùng nàng lại về trong cơ thể này.

Nàng và cơ thể này là một.

Nhưng giờ khắc này, Hoa Lan nhỏ không có quá nhiều thời gian vui mừng, bên phía Đông Phương Thanh Thương, Chủ nhân chợ yêu như điên cuồng nhào tới, mang theo phần hận muốn cắn xé máu thịt hăn: “Đông Phương Thanh Thương! Người dám!

Y nắm tay lại, Sóc Phong kiếm lập tức xuất hiện trong tay y!

Hoa Lan nhỏ giật mình, nàng nhớ rất rõ ràng thanh kiếm này đã hai lần gây tổn thương cho Đông Phương Thanh Thương.

Chủ nhân chợ yêu chém về phía Đông Phương Thanh Thương, lửa và băng va chạm, lực va chạm khổng lồ cơ hồ khiến Hoa Lan nhỏ lật nhào. Sau một đòn, Đông Phương Thanh Thương chưa tham chiến ngay, hăn lắc người ôm lấy Hoa Lan nhỏ, tức tốc in một huyết ấn lên cổ nàng: “Bảo vệ mình cho tốt.”

Sau khi hăn để lại bên tai Hoa Lan nhỏ câu này, nàng cảm thấy mắt hoa lên, đến khi nàng phản ứng lại, cảnh tượng bốn phía đã biến hóa từ lâu rồi.

Khe nước tí tách chảy qua trước mặt nàng, bốn bề là cây cối um tùm, không còn thạch thất và Chủ nhân chợ yêu ngập tràn sát khí ban nãy.

Là Đông Phương Thanh Thương... dùng thuật Dịch chuyển tức thời đưa nàng ra ngoài, nhưng hăn...

Tựa như ứng với lời Hoa Lan nhỏ, chim chóc ở xa xa kinh động bay lên, tiếng ầm ì truyền tới, nàng mở mắt nhìn đỉnh núi phủ tuyết ở đằng xa đang dần dần đổ sụp.

Đó là nơi nàng đứng vừa rồi...

“Đại ma đầu...” Nhớ lại đôi mắt đỏ máu, sát khí toàn thân và vẻ mặt điên cuồng của Chủ nhân chợ yêu, còn có Sóc Phong kiếm... còn có câu cuối cùng “bảo vệ mình cho tốt.” của Đông Phương Thanh Thương, bất an trong lòng Hoa Lan nhỏ dần dần lớn hơn, dưới chân có cảm giác đau đớn sau khi xích sắt bị thiêu đốt, nhưng lúc này Hoa Lan nhỏ không màng gì nữa, nàng loạng choạng chạy về hướng núi đó.

Lúc này đây, Đông Phương Thanh Thương đối diện với Chủ nhân chợ yêu gần như điên cuồng, nhưng vẻ mặt hằn lại hơi hợt: “Sư phụ người kêu người tới Vong Xuyên.”

“Vong Xuyên gì chứ! Chủ nhân chợ yêu giận đỏ mặt, “Ký ức ngàn vạn năm trước, còn có ký ức ngàn vạn năm nay, tất cả những chuyện liên quan tới sư phụ ta không muốn quên dù chỉ một chút! Ta chờ lâu như vậy, mong mãi lâu như vậy, nhưng người lại hủy hoại người... Những kẻ như người làm sao hiểu được... Đông Phương Thanh Thương! Nếu không có người!” Y gào thét điên cuồng, tựa như đốt hết tất cả tinh nguyên, chỉ biết liều mạng chém giết.

Thế kiếm của y cực nhanh, thậm chí ngoài dự liệu của Đông Phương Thanh Thương, hắn rút kiếm ra đỡ, nhưng không ngờ đó chỉ là hư chiêu của Chủ nhân chợ yêu, Sóc Phong kiếm trong chớp mắt đâm về tim hắn...

Ngọn núi chậm chậm lún xuống ở đằng xa hứng chịu lực tranh đấu bùng nổ, tiếng thú rừng gầm rú, tiếng chim chóc bay lên không dứt bên tai.

Nhưng sau khi núi đổ, bốn bề yên tĩnh lại, bên đó không còn ánh sáng pháp lực va chạm, Hoa Lan nhỏ dừng bước, nhìn ngọn núi kia một lúc lâu,

rồi nóng lòng vội vã qua đó.

Bất an trong lòng nàng ngày càng lan tỏa, nàng bước về phía ngọn núi ấy, trèo qua đá vụn không ngừng rơi xuống, đạp qua bùn đất không còn đường đi, bước một mạch chẳng chút chần chừ.

“Đại ma đầu... đại ma đầu...”

Nàng gọi Đông Phương Thanh Thương, mãi đến khi sắc trời tối dần, cũng không thấy ai đó bước ra từ trong núi đá kia. Cuối cùng khi Hoa Lan nhỏ đứng trên ngọn núi đồ ải, chân nàng đã nhầy nhụa máu thịt, nàng nhìn trái nhìn phải, trong miệng lẩm bẩm tên Đông Phương Thanh Thương, hoang mang bơ vơ như một đứa trẻ đi lạc.

“Đại ma đầu!” Nàng cất tiếng gọi, nhưng không ai đáp lại.

Bỗng nhiên Hoa Lan nhỏ nhìn thấy trường kiếm lửa của Đông Phương Thanh Thương trong đồng đá núi.

Thân kiếm bị vùi lấp, chỉ có ngọn lửa cực nhỏ còn đang cháy. Hoa Lan nhỏ lập tức nhào đến xới tung đất đá, nàng vốn tưởng có thể nhìn thấy tay của Đông Phương Thanh Thương bên dưới, nhưng không có gì cả!

Không có hắc, chỉ có kiếm của hắc mà thôi!

Hoa Lan nhỏ nhặt trường kiếm lên, nắm lấy đốc kiếm, hơi ấm trên đốc kiếm khiến vành mắt nàng nóng lên, mũi cay xè.

Ai nói sau khi chết một lần, tình cảm sẽ thay đổi. Đối với Đông Phương Thanh Thương, tình cảm của nàng phải thay đổi thế nào đây! Ai có thể cùng nàng trải qua bao phen sinh tử như hắc! Tuy hắc từng hại nàng nhưng nào có ai lại cứu nàng nhiều lần như vậy. Nàng nghi ngờ, không tin hắc, nhưng nàng bằng lòng dùng thời gian đằng đẳng để hòa hợp với hắc!

Đi đến hôm nay, trong lòng nàng nào còn chứa đựng được ai khác nữa, nào có ai đánh bại được đại ma đầu Đông Phương Thanh Thương trong lòng nàng..

“Đông Phương Thanh Thương!” Hoa Lan nhỏ khóc òa, vừa khóc vừa đưa tay lên rã rời đào bới, “Đại Ma đầu!”

Khi tìm đến mức sắp sửa tuyệt vọng, bỗng nhiên chân nàng bị vướng phải gì đó, Hoa Lan nhỏ lập tức ngã nhào trên đá, rách tay, mẻ trán. Lúc nàng cựa quậy muốn đứng lên, một bóng đen khom xuống trước mặt nàng.

Tóc bạc rũ xuống đất, trong đôi mắt màu máu soi rõ gương mặt dơ bẩn nhòe nhoẹt nước mắt của Hoa Lan nhỏ.

Đông Phương Thanh Thương đưa tay xoa má nàng, sau đó dùng ngón cái chùi đi từng vệt nước mắt trên mặt nàng, hẩn nhìn Hoa Lan nhỏ, mày khẽ chau, vẻ mặt có bất lực, có chua chát, còn có niềm an ủi không thể nói thành lời, vừa như thăm dò lại loáng thoáng bất an: “Chẳng phải đã thay đổi rồi sao?”

Lời này bộc lộ sự thiếu tự tin mà hẩn giấu mãi trong đáy lòng.

Thì ra người nghi ngờ không chỉ là nàng, người bất an cũng không chỉ là nàng, người muốn biết trong lòng đối phương nghĩ gì cũng không chỉ là nàng.

Hoa Lan nhỏ trong phút chốc như bị rút cạn sức lực toàn thân, ngồi bẹp xuống đất, “Ồn khốn kiếp! Người lại gạt ta!” Nàng òa khóc.

Đông Phương Thanh Thương lặng lẽ nhìn nàng khóc, đến khi khóc mệt, Hoa Lan nhỏ tự dừng lại, lúc này hẩn mới nói: “Đây là lần cuối!”

“Ta không tin người nữa đâu!” Hoa Lan nhỏ nổi giận lớn tiếng, “Ta cũng không phải lừa người! Ta không yêu người! Ta không yêu người! Ta

không muốn nhìn thấy người!”

Dĩ nhiên là đại ma đầu nào đó chẳng muốn phí lời với nàng nữa, hắn ôm đầu nàng, cũng chẳng mảy may do dự hôn lên môi nàng. Thật sâu, sâu thẳm, chiếm hữu, chiếm hữu hoàn toàn, cơ thể này là của nàng, nhưng cũng là của hắn.

Từ nay về sau không ai có thể chạm vào nàng, ngoài hắn!

Tà tà bóng ngã về Tây, Đông Phương Thanh Thương cõng Hoa Lan nhỏ đi xuống núi đá vụn, đầu nàng đặt trên vai hắn, nghiêng đầu hỏi: “Tiếp theo đi đâu đây?”

“Người muốn đi đâu?”

“Ta muốn đi tìm chủ nhân.”

Đông Phương Thanh Thương đen mặt: “Chuyện này không được.”

“Người không nói lý lẽ!”

“Ma Tôn nói lý lẽ, tiểu hoa yêu, người đang nói đùa với bốn tọa đó à?”

Hoa Lan nhỏ nổi cáu, nhổ mấy sợi tóc của hắn. Nàng nằm bò trên lưng hắn, để mặc Đông Phương Thanh Thương cõng nàng đi, một lúc sau nói: “Mấy hôm trước người nói tìm cơ thể cho ta, mỗi ngày mỗi đêm ta đều suy nghĩ, có phải người lại có mưu đồ gì với ta không, tìm cơ thể cho ta rồi người lại bắt ta làm gì nữa.”

Đông Phương Thanh Thương im lặng lâu thật lâu.

“Đương nhiên là có mưu đồ.”

Hoa Lan nhỏ giật mình: “Quả nhiên người lại đang tính kế ta! Người lại tính kế ta gì nữa?”

“Ngoài việc lấy thân báo đáp, tiểu hoa yêu, người còn có gì khác nữa sao?”

“Người! Ta phải về Vạn thiên chi khư tìm chủ nhân ta!”

“Không được.”

“Người không nói lý lẽ!”

“...”

Ánh hoàng hôn đỏ thẫm kéo bóng hai người thật dài trên đá vụn, tiếng cãi vã của họ mỗi lúc một xa hơn...

HOÀN CHÍNH VĂN

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 85

Ngoại Truyện Bảo Vật Bị Bỏ Quên – Sóc Phong Kiếm

Sóc Phong kiếm linh rất ức chế.

Từ sau trận chiến giữa Đông Phương Thanh Thương và Chủ nhân chợ yêu, Sóc Phong kiếm bị vùi dưới ngọn núi đổ giữa đồng hoa cỏ. Đông Phương Thanh Thương hiển nhiên không có hứng thú với hắc, chẳng hề có ý đào hắc lên, công nương tử vừa bắt được cãi nhau âm ỉ đi mất.

Sóc Phong kiếm cứ vậy mà bị chôn vùi dưới bùn đất, không thấy mặt trời.

Không biết thời gian ở Nhân thế trôi qua bao lâu, bỗng nhiên một lần trâu nước chuyển mình, khiến ngọn núi đổ giữa đồng hoa cỏ rung chuyển, rồi trời lại mưa mấy ngày, Sóc Phong kiếm thuận theo bùn đá lăn lông lốc, cứ như vậy thảm hại nằm trên bãi đá nhìn ánh mặt trời soi rọi nhân gian.

Sóc Phong kiếm linh lặng lẽ nằm trên bãi đá lâu thật lâu, nằm đến khi trời sáng, nước rút đi, cỏ bên cạnh cũng mọc lên, cuối cùng Sóc Phong kiếm cũng nảy sinh một ý, hắc cảm thấy hắc không thể im lặng sống qua ngày như vậy được.

Xích Địa nữ tử đã chuyển thế, Chủ nhân chợ yêu cũng không còn, Ma Tôn và tiểu nương tử không biết đã tiêu dao ở nơi nào trên thế gian, Thiên giới không ai màng tới hắc, Ma giới không ai tới nhặt hắc, ngay cả chó

hoang chạy tới cũng không thềm cản hấn một miếng. Hấn cảm thấy tôn nghiêm một đời danh kiếm của hấn bị tổn thương nặng nề.

Sóc Phong kiếm linh hạ quyết tâm phải tìm cho mình một chủ nhân khác.

Hấn định ngày mai sẽ hóa thân thành một thanh niên, lang bạt trong Nhân thế.

Nhưng vào buổi chiều trước khi hấn khởi hành, một thiếu nữ dưới núi bò lên, thấy Sóc Phong kiếm lạng lẽ nằm trong bụi cỏ, thiếu nữ ngây người: “Đao?”

Ăn nói bừa bãi! Rõ ràng hấn là kiếm!

Sóc Phong kiếm linh hậm hực hừ lạnh, hàn khí tỏa ra, thiếu nữ bị lạnh khê rùng mình, nhưng nàng không hề lui lại mà bước lên nắm lấy đốc kiếm. Sóc Phong kiếm linh không muốn tổn thương người khác, lập tức thu lại hàn khí, hấn vốn tưởng thiếu nữ xách không nổi mình, nắm đốc kiếm rồi buông tay, nhưng không ngờ cô nương nhỏ tuổi này...

Sức mạnh cũng lớn lắm...

Thiếu nữ xách hấn đi, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy một ông lão vác một giỏ thuốc: “Gia gia, con nhặt được một thanh đao.”

Đã nói hấn là kiếm mà!

“Dùng được không?”

“Được, nhìn cũng mới lắm.” Nói xong thiếu nữ vung cánh tay, chém một kiếm lên cây con bên cạnh, cây con hết như củ cải, đứt “soạt”, thân cây lóe lên ánh sáng trắng, bị rạch một đường nghiêng nghiêng, nửa bị chém gãy dần dần ngã xuống.

Ông lão nhìn cây đổ vô cùng kinh ngạc, một lúc lâu sau mới phản ứng được: “Nha đầu Bảo Chi, đao này con nhặt ở đâu vậy?”

Là kiếm! Sóc Phong kiếm linh vô cùng tức giận.

“Ở trên núi.” Bảo Chi lại không kinh ngạc mấy, thản nhiên nói, “Vừa khéo cần phải thay đao chẻ củi trong nhà, dùng cái này chẻ được đó.”

Sóc Phong kiếm linh kinh ngạc, chẻ...thứ gì...

Đêm đến, chỉ nghe tiếng chẻ củi từ trong tiểu viện truyền ra.

Mỗi một kiếm chém xuống, Sóc Phong kiếm linh đều cảm thấy ức chế vô cùng. Hẳn vốn định nhân lúc hai người ngủ say sẽ len lén chạy đi, nhưng chẳng ngờ tinh thần nha đầu này lại tốt như vậy, sau khi về đến nhà, dọn dẹp xong lập tức xách hắc ra hậu viện chẻ củi!

Hắc đường đường là Sóc Phong kiếm linh, sao có thể làm chuyện này được? Thật sự nhục đến uy danh!

Sóc Phong kiếm linh nổi giận, hàn khí phun ra, Bảo Châu bỗng run tay, hắc liền rơi xuống đất đánh “keng” một tiếng. Ai đó xoa xoa tay, không phỉ lời không than thở, lại nhặt hắc lên, tiếp tục vô cảm chẻ củi.

Sóc Phong kiếm vô cùng kinh ngạc, một người phạm nhỏ nhoi, hứng chịu hàn khí của hắc lại có thể yên ổn đứng đây, còn có thể vung tay múa hắc, còn có thể tiếp tục dùng hắc chẻ củi!

Đây thật sự là một chuyện lạ!

Sóc Phong kiếm linh nén kinh ngạc, thăm dò khí tức trên người Bảo Châu, chỉ cảm thấy trong cơ thể thiếu nữ này tràn đầy nhiệt khí, mạnh hơn người phạm khác rất nhiều. Đây... có thể là đệ tử trời sinh, là người có thể gặp nhưng không thể cầu!

Nếu kể từ bây giờ bắt đầu tu luyện, ngày sau có lẽ sẽ trở thành chủ nhân kế tiếp của hắc, tiếp tục khiến Sóc Phong kiếm oai chấn Tam giới cũng không phải là không thể.

Sóc Phong kiếm linh này ra ý này, hắc thầm biết người thể chất như vậy vô cùng hiếm có, bỏ lỡ cơ hội này nói không chừng sẽ không còn cơ hội nào nữa. Tuy lúc đầu nha đầu này dùng hắc chẻ củi có hơi bất kính, nhưng sau này dạy dỗ tử tế, đến khi biết được sự lợi hại của hắc, nha đầu này nhất định sẽ vô cùng ngưỡng mộ hắc, cung phụng hắc, lúc đó hắc lại hướng dẫn cho nha đầu này tu tiên thân, nói không chừng chỉ mười năm nữa thôi.

Hắc không định đi nữa.

Hôm sau, gà nhà người ta vừa gáy, ông lão đã gọi: “Nha đầu, dậy đi.” Bảo Châu dậy ngay không hề lười biếng, ăn sáng xong bèn cầm Sóc Phong kiếm theo ông lão lên núi.

Lên đến núi, ông lão một mình đi hái thuốc, Bảo Châu vác giỏ đi chẻ củi, Sóc Phong kiếm muốn bày tỏ tâm tư, khi nàng vung kiếm, bỗng nhiên cả một mảng cây phía trước toàn bộ rào rào ngã xuống.

Bảo Châu sửng sốt nhìn Sóc Phong kiếm.

Sóc Phong kiếm nhìn vẻ mặt nàng, lòng thầm đặc ý. Nhưng Bảo Châu nhìn hắc một lúc lâu, lòng Sóc Phong kiếm bỗng thầm nảy ra một cảm giác kỳ lạ, hình như... nha đầu này có thể nhìn thấy kiếm linh như hắc...

Còn chưa kịp xác nhận, đã xách kiếm bước tới, chỗ nào cần thì tía, cần chặt thì chặt, không hề lạ lẫm, dùng Sóc Phong kiếm chặt sạch củi bỏ vào giỏ sau lưng, chào hỏi với ông lão rồi về nhà trước.

Nha...nha đầu này không hề cảm nhận được hắc lợi hại sao? Sóc Phong kiếm linh rất tức giận, nhưng mà thôi kệ... Hắc tự an ủi mình, người phạm mà, tầm nhìn lúc nào cũng nông cạn.

Hắn đang nghĩ thì Bảo Châu ngang qua hậu viện của một nhà nông, có mấy người đang đuổi theo một con chó từ bên kia con đường nhỏ chạy tới, lớn tiếng hét: “Nó là chó điên đó! Tránh ra, tránh ra!”

Tay cầm Sóc Phong kiếm của Bảo Châu siết lại, hắn lập tức mừng thầm, cơ hội thể hiện lại tới rồi...

Nhưng chỉ tích tắc, Sóc Phong kiếm linh cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, hắn nhìn thấy trời đất xoay chuyển và con chó điên ngày càng gần... Bảo Châu đã ném hắn ra...

Ném.. hắn...ra!

Đốc kiếm của hắn chuẩn xác đập và đầu con chó đánh “ầm”, con chó điên kia “ăng” một tiếng rồi co giật trên bờ ruộng, sau đó ngất đi.

Sau khi Sóc Phong kiếm đập trúng con chó thì bị văng qua bên cạnh, lăn xuống bờ ruộng đầy bùn đất dơ bẩn.

Sóc Phong kiếm linh nhìn trời qua lớp bùn, chẳng bao lâu, Bảo Châu nhặt hắn lên. Nhìn thấy nàng ấy không hề có ý xin lỗi, lòng Sóc Phong kiếm linh ê chề hơn bao giờ hết.

Bảo Châu nhặt kiếm lên, tiện tay bứt mấy lá cỏ chùi chùi rồi để vào chiếc giỏ sau lưng.

Bị củi xung quanh chèn ép, trong lòng Sóc Phong kiếm linh nước mắt chảy tràn, hắn đường đường là trường kiếm Sóc Phong...mà lại rơi vào tình cảnh này...

Bảo Châu về nhà, đổ củi trong giỏ sau lưng ra, nhưng nhìn quanh không thấy bóng dáng Sóc Phong kiếm, Bảo Châu thầm nghĩ chắc bị rơi trên đường về nhà, vậy là nàng quay lại tìm dọc đường.

Ngang qua quán rượu bên đường, bỗng thấy một kẻ say rượu bị chủ quán ném ra ngoài, vẻ mặt hấn chán nản, miệng vẫn còn hét lớn: “ Các người đừng đối xử với ta như vậy! Bọn người phàm các người dám xem thường ta!”

“Ta từng nắm tay Chiến thần, từng đánh lên mặt tiên nhân, lúc đói từng lóc thịt yêu quái, từng uống máu Ma Tôn, ta là kiếm linh Thượng cổ, ta là thần kiếm...Thượng cổ..” Kẻ say rượu trượt chân ngã trước mặt nàng.

Bảo Châu vẻ mặt vô cảm nhìn hấn.

Sóc Phong kiếm linh nằm dưới đất, chỉ trích nàng: “Con nhóc cô chưa bao giờ cười lấy một lần, muốn dọa ai vậy hả?” Giọng hấn vừa uất ức vừa phẫn nộ, “Ta đối với cô tốt như vậy mà cô lại đối xử với bốn thần kiếm như vậy đó sao? Vô tâm vô phế, lòng lang dạ sói.”

Bảo Châu nhìn hấn một lúc rồi thở dài: “Đừng phá nữa.” Nàng nói, “Ở nhà còn củi chưa chẻ đó.”

“Ai nói chẻ củi giúp cô chứ, ai cho cô ném ta đi đánh chó!” Sóc Phong kiếm linh uất ức, Cô đối xử với thần vật ta như vậy, sau này nhất định có báo ứng!”

Bảo Châu khom người xuống: “Chẻ mười ngày thôi.”

“Tại sao?”

“Người ở lại bên cạnh ta, lại cố ý tỏ vẻ lợi hại như vậy, nhất định có ý đồ với ta. Ta phải ở đây mười ngày nữa, mười ngày sau ta sẽ đi với người.”

Lời Bảo Châu vừa rõ ràng vừa thẳng thắn, khiến Sóc Phong kiếm linh nghe đến sững sốt, hấn chớp mắt nhìn Bảo Châu hồi lâu, tỉnh rượu dần, sau đó trợn mắt ngày càng to: “Cô... cô cô cô... nha đầu cô... không ngờ cô...”

Không ngờ cô ta lại biết được thân phận của hắn! Nhìn thấy chân thân của hắn!

“Cô không phải người phàm!”

“Ta là người phàm.” Bảo Châu nói, “Có điều từ nhỏ đã có thể nhìn thấy những thứ kỳ quái thôi, thấy nhiều rồi cũng quen.” Mắt nàng không gợn sóng, chỉ nói, “Người có đồng ý đề nghị của ta không?”

Sóc Phong kiểm linh nói không nên lời.

Tại sao...một tiểu nha đầu nhỏ nhoi lại có thể cướp đi quyền chủ động của hắn trong cuộc thương lượng chứ...

Về đến tiểu viện, Sóc Phong kiểm bay trong không trung, Bảo Châu bên cạnh xếp củi xong, Sóc Phong kiểm chém xuống, hợp tác rất ăn ý. Sóc Phong kiểm linh cũng không than thở nữa, có điều vừa chém hắn vừa nói nàng: “Lúc ban đầu cô đã biết thân phận của ta rồi à?”

“Không biết người là ai.” Bảo Châu nói, “Có điều nhìn thấy người ở trong kiểm.”

“Vậy hiện giờ cô biết ta là ai chưa?”

“Vừa nãy người say có nói rồi.”

“Cô tin ta?”

“Người không có lý do nói dối.”

“...”

Cảm... cảm giác bị áp chế trắng trợn.

Sóc Phong kiểm linh toát mồ hôi, cho dù là lý lẽ hay khí thể của hai người trong lúc nói chuyện, giọng điệu bình thản ung dung của tiểu nha đầu này khiến Sóc Phong kiểm cảm nhận được cảm giác an toàn khi bị khống chế mà đã lâu không thấy.

Phải, cảm giác an toàn. Chính vì bị áp chế như vậy mới khiến hắc có mong muốn thần phục.

Sóc Phong kiểm càng dốc sức chế cũi hơn: “Vậy tại sao trước đó cô nói chỉ ở đây mười ngày thôi?”

Nhắc đến chuyện này, ánh mắt Bảo Châu thoáng tối lại: “Bên cạnh gia gia có khí tức không tốt. Trước đây ta từng nhìn thấy trên người cha mẹ, không tới mười ngày, cha mẹ liền qua đời.” Giọng điệu nàng vẫn bình thản, nhưng thấp thoáng đè nén cảm giác sợ hãi khó tránh của trẻ con.

Sóc Phong kiểm linh ngây người, hắc không ngờ mắt tiểu cô nương này lại lợi hại như vậy, nếu có bản lĩnh thăm dò khí tức sinh tử, sau này tu luyện, lấy linh khí trong trời đất cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đúng là kỳ tài trời sinh.

“Chuyện này...” Nhìn Bảo Châu im lặng, Sóc Phong kiểm linh cân nhắc lời lẽ, “Sinh lão bệnh tử thiên đạo luân hồi, không ai tránh được chuyện này.”

“Ừm.”

Lời an ủi của Sóc Phong kiểm không hề khiến mắt Bảo Châu sáng lên, nàng chỉ gật đầu cam phận: “Mọi người đều sẽ đi hết.”

Sóc Phong kiểm thoáng im lặng, bỗng nhiên hắc xoay người, hóa thành thanh niên áo trắng đáp xuống trước mặt nàng, tóc đen dài tới eo, trường

bào dài rộng, hàn khí màu lam trên người như một chiếc đèn chiếu sáng mắt nàng.

Hắn quỳ một gối trước mặt Bảo Châu, nhìn vào đôi mắt chín chắn hơn xa những người cùng trang lứa của nàng nói: “Nếu cô bằng lòng làm chủ nhân của Sóc Phong kiếm ta, Sóc Phong kiếm linh nhất định sẽ chết theo chủ, mãi không xa rời.”

Hai tay hắn nâng trường kiếm Sóc Phong dâng đến trước mặt nàng.

Nàng ngậy người nhìn hắn một lúc: “Sóc Phong...” Nàng đưa tay ra, ngón tay nhẹ vuốt qua thân kiếm Sóc Phong.

Sóc Phong kiếm linh đồng cảm với kiếm, khi ngón tay Bảo Châu lướt qua, Sóc Phong kiếm linh cảm thấy sống lưng ấm nóng, vuốt ve khiến hắn ngứa ngáy.

Hắn nhìn nàng, Bảo Châu đón kiếm: “Bây giờ ta đồng ý thì người là của ta rồi phải không? Sau này không rời bỏ ta nữa phải không?”

Sóc Phong kiếm linh nhẹ cười gật đầu hành lễ: “Chủ nhân. Trừ khi là ý của chủ nhân, nếu không Sóc Phong kiếm mãi không xa rời.”

Bảo Châu nắm kiếm, nhìn Sóc Phong kiếm linh một lúc rồi gật đầu: “Vậy ché củi hôm nay trước đi.”

“...Cô không còn việc gì khác để làm sao?”

“Trong bếp có rau phải cắt, người có định làm chuyện đó không?”

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 86

Ngoại Truyện: Bảo Vật Bị Bỏ Quên – Cốt Lan

Sau khi Hoa Lan nhỏ và Đông Phương Thanh Thương rời khỏi Vạn thiên chi khứ, Trường Mệnh hụt hẫng một thời gian.

Một hôm nào đó, Trường Mệnh vô tình nhìn thấy Ty Mệnh và Trường Uyên đang nghiên cứu Cốt lan bị hai người kia để quên ở Vạn thiên chi khứ, Trường Uyên cười Ty Mệnh: “Lúc trước chẳng phải nàng còn rầu rĩ là không có sính lễ sao, đây cũng coi như là một đó.”

Ty Mệnh bĩu môi: “Thứ này là bảo vật, bảo vệ chủ nhân thì được, nhưng ở Vạn thiên chi khứ của chúng ta hoàn toàn không cần thiết. Cùng lắm giữ làm kỉ niệm thôi, sính lễ gì chứ.”

Trường Mệnh nghe vậy, một mình suy nghĩ hết mấy ngày, cuối cùng có một ngày chạy tới trước mặt Ty Mệnh, do dự một lúc rồi nói: “Mẹ, con muốn lấy Cốt lan.”

Ty Mệnh lấy làm lạ: “Con lấy Cốt lan làm gì?” Ty Mệnh nghiêng đầu suy nghĩ, “Chờ bị muội muội con ăn hiếp thì xử lý nó à? Không được đâu, Cốt lan sát khí nặng, sẽ làm muội muội con bị thương.”

“Không phải.” Trường Mệnh khựng lại, “Con chỉ muốn có nó thôi.”

Từ đầu đến cuối, Trường Mệnh không nói nó muốn lấy Cốt lan để làm kỉ niệm.

Ty Mệnh làm sao lại không hiểu tâm tư con trai mình. Nhưng thấy vẻ mặt Trường Mện, nàng thoáng suy nghĩ rồi cũng giao Cốt lan cho nó. Ty Mệnh cảm thấy con trai mình chắc chưa bao giờ gặp người ngoài trong Vạn thiên chi khứ, bỗng nhiên có ngày gặp được Hoa Lan nhỏ, bởi vậy mới đem lòng yêu thích, nhưng chẳng bao lâu nữa, sự yêu thích mơ hồ này cũng sẽ phai nhạt. Cốt lan dù sao cũng chỉ là đồ vật, Trường Mệnh cầm đi cũng không biến ra được hoa gì, ngược lại cứ giấu giếm càng dễ khiến Trường Mệnh trở nên cố chấp.

Sau khi Trường Mệnh lấy Cốt lan đi bèn đeo trên tay, lúc ban đầu vẫn thường nhìn Cốt lan ngây ngẩn, thời gian lâu dần, thật sự như Ty Mệnh nghĩ, cũng coi Cốt lan là một vật trang sức, không có gì kì lạ.

Nhưng bất luận là con hay mẹ đều không ngờ rằng, Cốt lan không chỉ là một vật chết.

Thời gian lâu dần nó cũng sẽ hóa linh.

Sau khi Trường Mệnh hai mươi tuổi, đã ra dáng thanh niên, vào một sớm mai ánh nắng rực rỡ.

Trường Mệnh mơ màng tỉnh giấc.

Bỗng cảm thấy có một thứ gì đó lạnh lạnh đặt trên mặt mình. Cuộc sống không hề có uy hiếp trong Vạn thiên chi khứ từ xưa đến nay không khiến Trường Mệnh có cảm giác nguy hiểm, chàng nhắm mắt, hất thứ trên mặt mình đi, nghĩ là muội muội Trường Sinh đang đùa với mình. Chàng lẩm bẩm: “Trường Sinh, ngoan đi.”

Không ai lên tiếng, vật đó lại đặt trên mặt chàng, lần này Trường Mệnh cảm giác được, vật này hình như là một bàn tay, hơn nữa không chỉ là trên

mặt, một bàn tay lạnh lạnh khác đang chạm vào ngực chàng, còn chân chàng cũng bị một cái chân đè lên...

Trường Mệnh lập tức mở mắt.

Trước mặt là gương mặt một thiếu nữ chàng chưa gặp bao giờ, thiếu nữ nhắm mắt, dường như hơi khó chịu bật kêu mấy tiếng, sau đó cọ mặt vào ngực chàng, cái chân trong chăn cọ lên chân chàng.

Tình...tình huống gì đây!

Trường Mệnh lập tức tung chăn, co vào trong góc, cố gắng tránh xa thiếu nữ lạ mặt.

Thiếu nữ dụi mắt, bực tức nói: “Làm sao vậy... không ngủ yên đi.”

“Cô là ai?” Trường Mệnh hỏi xong bèn khựng lại, sau đó sa sầm mặt, trở mình xuống giường, vừa mặc áo vừa nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, mở cửa phòng ra, Trường Mệnh bèn lớn tiếng quát hỏi, “Trường Sinh, muội vẽ ra thứ gì vậy! Đúng là ngày càng không có chừng mực!”

Trường Sinh đang vừa ăn bắp vừa vẽ trận pháp trong sân, nghe thấy Trường Mệnh quát lên bèn lấy làm lạ nhìn chàng: “Muội vẽ trận pháp thôi mà... có chuyện gì vậy?”

“Trận pháp? Đó là trận pháp à?” Trường Mệnh chỉ vào phòng ra lệnh cho Trường Sinh, “Nhanh thu cô ta lại đi.”

Trường Sinh hoàn toàn không hiểu đầu đuôi, “Thu cái gì chứ?” Đi tới nhìn vào trong phòng, thấy thiếu nữ kia đang ngồi dậy trên giường Trường Mệnh, mơ màng dụi mắt, chăn trên vai nàng trượt xuống, nàng lười nhác kéo lên trước ngực.

Trường Sinh thấy cảnh tượng hương sắc như vậy bèn hít một hơi lạnh, sững sốt một lúc, sau đó quay đầu nhìn Trường Mệnh, neho mắt cười mờ ám: “Ca ca, giấu kĩ quá nhé.”

“Nghiêm túc đi!” Trường Mệnh nổi giận, “Còn không thu cô ta lại!”

Trường Sinh dẫu môi, “Có phải muội vẽ ra đâu, làm sao thu được?”

“Không phải muội thì còn ai? Lẽ nào trong Vạn thiên chi khu này đột nhiên có người ngoài?” Trường Mệnh chưa dứt lời, thiếu nữ bên kia bỗng nói: “Ta không phải là người ngoài.” Giọng nàng còn khàn khàn lúc mới tỉnh, nhưng suy nghĩ rất rõ ràng, “Ta là người của chàng.”

Ba chữ “Người của chàng” khiến Trường Mệnh đen mặt, còn nụ cười trên môi Trường Sinh càng lộ vẻ dung tục mờ ám, “Ôi trời ơi, ca ca xưa nay đứng đắn nghiêm túc của muội quả nhiên giấu kĩ thật. Nói đi, huynh lén lấy bút của mẹ vẽ mỹ nhân này lúc nào?”

Gân xanh trên trán Trường Mệnh giật giật.

Thiếu nữ chăm chăm nhìn Trường Mệnh: “Ta không phải do vẽ mà ra, ta là Cốt lan.”

Trường Mệnh ngạc nhiên: “Cốt...lan?” chàng cúi đầu nhìn tay mình, quả nhiên, vòng mây đeo trên tay quanh năm đã biến mất.

Cốt lan hóa linh, điều này khiến cuộc sống không hề thay đổi của Trường Mệnh trong Vạn thiên chi khu gọn sóng, không nói điều gì khác, chỉ chuyện ngủ thôi đã đủ khiến Trường Mệnh nhức đầu.

“Mặc y phục vào...” Trường Mệnh xoa trán, nhẫn nhịn nói, “Đây đã là lần thứ ba ta nhắc cô đừng ở trần trèo lên giường ta rồi. Sự bất quá tam, không được có lần sau.”

Cốt lan trên giường nhìn chàng, vẻ mặt vô tội: “Nhưng mà chủ nhân, chúng ta đã ngủ chung bao nhiêu năm rồi mà.”

“Sao có thể tính như vậy được!” Trường Mệnh nghiêng rặng, nén cơn giận, lấy y phục của Cốt lan bên cạnh ném lên giường, “Mặc vào rồi ra đây.”

Nói xong chàng tự ra khỏi phòng trước.

Cốt lan chộp lấy y phục mình, cũng thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn mặc y phục đi ra ngoài.

Nhưng thấy Cốt lan ra ngoài, Trường Mệnh không nói một lời quay về phòng, sau khi nhốt Cốt lan ngoài cửa mới nói: “Về phòng cô ngủ đi.” Tiếp đó nển trong phòng tắt đi. Cốt lan biết Trường Mệnh đã đi ngủ.

Nàng lấy ngón tay chọc lên cửa phòng, nhưng cũng không dám gây ra tiếng động đánh thức Trường Mệnh, quay người ngồi xuống đất, ngoẹo đầu tựa lên cửa, nhìn mặt trăng Ty Mệnh vẽ trên trời thở dài.

Tính tình của chủ nhân sao đột nhiên trở nên quái lạ như vậy. Nhưng mà không sao, quái lạ thì quái lạ, nàng sẽ nhường chàng.

Cốt lan tựa cửa nhắm mắt, dần dần cũng ngủ đi.

Nàng không biết, khi hơi thở nàng đều đặn, vào lúc đêm khuya, cửa bỗng hé mở. Trường Mệnh từ trong phòng bước ra, dừng trước mặt Cốt lan, nhìn dáng vẻ nàng ngủ bất lực lắc đầu, Trường Mệnh đưa tay, hào quang lưu chuyển trên đầu ngón tay, ánh sáng trắng bay quanh người Cốt lan, tựa như một miếng vải bọc lấy nàng. Hành động này rõ ràng khiến Cốt lan ngủ thoải mái hơn nhiều, nàng cọ đầu vào tường, điều chỉnh tư thế, tiếp tục chìm đắm trong giấc ngủ say, không hề hay biết chuyện Trường Mệnh làm với mình.

Trường Mệnh lẳng lẳng nhìn nàng một lúc rồi lại về phòng.

Cứ như vậy mấy ngày trôi qua, đến khi Trường Mệnh bắt đầu dần dần thích ứng với sự tồn tại của Cốt lan, Trường Sinh bỗng nhiên lại gây chuyện...

Nàng rời khỏi Vạn thiên chi khứ...

“Làm sao nó ra được?” Ty Mệnh vừa gặm đùi gà vừa hỏi Trường Mệnh, “Tối qua mẹ vẫn còn đang ngủ mà, ầm một tiếng là đi, động tác của tiểu nha đầu cũng nhanh thật.”

Trường Uyên cười nhẹ: “Tính tình nha đầu đó khi nóng vội hết như nàng.”

“Nó vẫn luôn nghiên cứu trận pháp của Ma Tôn.” So với thái độ thờnaghen của cha mẹ, Trường Mệnh lại lo lắng sốt ruột hơn nhiều, “Trước đây mãi không thành công, mấy hôm nay không biết tại sao đột nhiên có tiến triển thần tốc...” Chàng vừa dứt lời, bên cạnh truyền tới một giọng nói.

“Là ta nói cho cô ấy biết.”

Trường Mệnh im lặng, quay đầu nhìn Cốt lan.

Cốt lan cơ hồ đứng tựa vào Trường Mệnh, “Cô ấy là muội muội của chủ nhân, có chuyện gì ta đương nhiên sẽ giúp cô ấy, ta từng hầu hạ bên cạnh Ma Tôn, biết một ít thuật pháp của hắn nên đã cho cô ấy biết cách.”

Trường Mệnh hơi giận: “sao cô có thể cho nó biết những chuyện này, từ nhỏ nó đã không lo học pháp thuật, toàn học những thứ bàng môn tà đạo, bây giờ lại rời Vạn thiên chi khứ, thói đời bên ngoài hiểm ác, nếu xảy ra chuyện thì phải làm sao?”

Cốt lan ngậy người, tiếp đó cúi đầu: “Chủ nhân nói phải, Cốt lan sai rồi.”

Nghe Cốt lan nói vậy, nhất thời Trường Mệnh cũng cảm thấy hơi có lỗi, chàng im lặng, giọng dịu đi: “Không phải ta trách cô... “

Ánh mắt Ty Mệnh đảo qua đảo lại giữa hai người, ném xương gà đã gặm sạch đi nói: “Ồ, nha đầu Trường Sinh kia đúng là khiến ta không yên tâm. Hay là vậy đi.” Ty Mệnh đứng dậy, vỗ vỗ vai Trường Mệnh, “Con cũng ra ngoài chăm sóc cho Trường Sinh đi.”

Trường Mệnh sửng sốt: “Mẹ?”

Ty Mệnh không nhìn chàng, chỉ quay đầu nhìn Trường Uyên: “Trường Uyên, chàng thấy sao?”

Trường Uyên chỉ cười ôn hòa: “Nghe theo nàng hết.”

Trường Mệnh còn muốn nói, nhưng Ty Mệnh đã vừa đuổi vừa đẩy chàng ra ngoài: “Kêu Cốt lan chỉ cách cho con đi, muội muội con đi được, con có bản lĩnh hơn nó, nhất định cũng đi được. Nếu thế giới bên ngoài đẹp thì đừng nhớ mẹ và cha con, đi thong thả, không tiền nhé.”

Cửa viện đóng lại, Trường Mệnh dở khóc dở cười bị nhốt bên ngoài.

Trường Mệnh gõ cửa mấy cái, không thấy Ty Mệnh mở cửa, chàng cao giọng nói: “Mẹ, con sẽ đưa Trường Sinh về.”

“Thôi đừng.” Ty Mệnh bên trong vội nói, “Con muốn về thì tự về là được, muội muội con không muốn về thì con đừng hại nó.”

Trường Mệnh mấp má môi, chàng biết tính tình Ty Mệnh, lập tức không nói thêm nữa, quay đầu nhìn lại, Cốt lan vẫn đứng áp sát sau lưng

chàng. Trường Mệnh bất lực: “Cô có biết trận pháp Trường Sinh ra ngoài vũ thể nào không?”

Cốt lan gật đầu.

“Đi thôi.”

Nhìn Trường Mệnh ngoài viện hóa thành một luồng sáng trắng biến mất trên bầu trời Vạn thiên chi khu, Ty Mệnh quay vào trong sân ngồi xuống: “Đúng là không biết rốt cuộc tên tiểu tử này giống ai, sao lại học được cái vẻ cứng nhắc bảo thủ đó.”

Trường Uyên cười nhấp một ngụm trà: “Cho chúng ra ngoài như vậy nàng yên tâm sao?”

“Chỉ lo một điều thôi, có khi Thiên đế sẽ sinh sự với chúng, nhưng chắc chắn Mạch Khê không để Thiên đế giết chúng đâu, hơn nữa chẳng phải Hoa Lan nhỏ ở bên ngoài sao, bây giờ nhất định nó đã thành đôi với Ma Tôn rồi, có Chiến Thần và Ma Tôn chống lưng cho con, có khi Thiên đế mới phải lo đó.” Ty Mệnh khựng lại, “Nói ra thì người làm cha như chàng sao lại không tự tin vậy?”

“Có bản lĩnh ra khỏi Vạn thiên chi khu, chúng giỏi hơn ta năm xưa.”

Ty Mệnh thoáng im lặng rồi hỏi: “Trường Uyên, chàng muốn ra ngoài xem thử không?”

Trường Uyên đặt ly trà xuống vuốt tóc Ty Mệnh: “Ta có nàng là đủ rồi.”

Trường Mệnh và Cốt lan đã ra khỏi Vạn thiên chi khu. Trường Mệnh dùng khí tức thăm dò khắp Thiên giới trước, trên người chàng và Trường Sinh đều có khí tức của Thần long, cho dù cách xa vạn dặm cũng có thể phát giác được.

Nhưng cho dù là vậy, Trường Mệnh cũng không thăm dò được khí tức của Trường Sinh ở Thiên giới, nghĩ rằng có thể nàng đã xuống Hạ giới, Trường Mệnh chau mày.

Trường Mệnh đi tới phía trước một bước, Cốt lan phía sau cũng bước theo.

Chàng khẽ khượng lại, quay đầu nhìn Cốt lan: “Hiện giờ đã ra khỏi Vạn thiên chi khứ, cô cũng không còn là một pháp khí đơn thuần, nếu đã hóa linh thì cô tự đi đi.”

Cốt lan nghe chàng nói vậy thì sửng sốt: “Chủ nhân không cần ta nữa sao?”

“Không phải là cần hay không...” Thấy trong đôi mắt lóng lánh trong suốt của Cốt lan dần trở nên buồn bã, Trường Mệnh bỗng không nói tiếp được, chàng khượng lại, dịu giọng nói, “Cô đã hóa linh, có chân của mình, đương nhiên phải đi tới nơi cô muốn, nghiêm túc tính lại thì ta cũng không phải chủ nhân của cô, cô không cần ở bên cạnh ta.”

“Nơi có chàng chính là nơi ta muốn đi.”

Cốt lan rất kiên định, Trường Mệnh nhìn nàng im lặng hồi lâu, nhưng hai người còn chưa kịp nói rõ chuyện này, ở chân trời bỗng truyền tới giọng thiên binh: “Trong Vạn thiên chi khứ lại có người ra ngoài!”

“Mau đi bẩm báo Thiên đế!”

Trường Mệnh nhú mày, chữ “Đi” còn chưa kịp nói đã thấy trên người Cốt lan bên cạnh có hai luồng sát khí giết về phía thiên binh trong không trung, một người trúng chiêu rơi xuống, người còn lại thấy vậy kinh hoàng thất sắc

Trong mắt Cốt lan cuộn lên sát khí, vốn còn định tiếp tục ra tay nhưng Trường Mệnh đã kéo cổ tay nàng, hóa thành một luồng sáng trắng đi thẳng xuống Hạ giới.

Trường Mệnh đi rất nhanh, mới chỉ nửa khắc đã đáp xuống Hạ giới. Bốn phía cây cỏ um tùm, nước chảy róc rách, nghiễm nhiên đã tới Hạ giới.

“Sao lại dễ dàng ra tay như vậy?” Vừa đứng vững, Trường Mệnh nói với Cốt lan, “Chúng ta từ Vạn thiên chi khứ ra, không thể quá ngông cuồng.”

Ánh mắt Cốt lan chăm chú nhìn bàn tay Trường Mệnh đang nắm cổ tay mình, ánh mắt nàng như một cây đinh, chẳng mấy chốc, Trường Mệnh bèn phản ứng lại, lập tức buông tay nàng ra, hắng giọng mấy tiếng. Cốt lan ngẩng đầu, nhìn Trường Mệnh cong mắt cười: “Cốt lan thích tiếp xúc với chủ nhân, sẽ có hơi ấm truyền vào trong cơ thể.”

Lời này khiến Trường Mệnh đỏ mặt, chàng lại ho mấy tiếng, lời chỉ trích vừa rồi hoàn toàn bị quên mất.

Chàng lui về phía sau, muốn kéo giãn khoảng cách với Cốt lan, nhưng chàng lui về phía sau mấy bước, Cốt lan bèn tiến tới mấy bước, đến cuối cùng lưng Trường Mệnh đụng vào một cái cây, không thể lui nữa, chàng đưa tay ra, Cốt lan ra mấy bước: “Đừng...đừng lại gần như vậy.”

Nghe thấy câu này, Cốt lan hiển nhiên hơi hụt hẫng, đôi mắt nàng khẽ sụp xuống, nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp: “Vâng.”

Trường Mệnh thở phào, chàng bước tới phía trước, nhưng chẳng qua chỉ đi có hai trượng, trong lúc bước đi cánh tay lại chạm vào một bờ vai. Là Cốt lan cứ cầm đầu đi, va phải chàng lúc nào không hay biết.

Bước chân Trường mệnh khựng lại, quay đầu nhìn nàng, Cốt lan lại tội nghiệp lui ra xa, uất ức ẩn giấu trong mắt khiến lòng Trường Mệnh phát

sinh ra một cảm giác.. nhưng chẳng biết là gì...

Nhưng mà... Tại sao chàng lại không biết đó là cảm giác gì?

Ra khỏi khu rừng, Trường Mệnh vào một thôn trang nhỏ, trên đường đi, chàng và Cốt lan thu hút không ít ánh mắt, nhìn những người sống này, trong lòng Trường Mệnh bỗng lại xuất hiện một cảm giác khác.

Đây đều là người thật, trời sinh trời nuôi, có cơ thể máu thịt, có thể vào Minh phủ, biết ăn ngũ cốc, không giống những người Ty Mệnh vẽ ra.

Mỗi người đều từng trải qua vô số việc và có cuộc sống của mình, cuộc sống của mỗi người đều là một câu chuyện sống động. Cuộc sống của họ khác với cuộc sống của “người” trong Vạn thiên chi khư.

Thấy Trường Mệnh đứng ngoài sân viện nhìn một phu nhân công con phơi y phục, Cốt lan không khỏi lấy làm lạ: “Chủ nhân?”

Lúc này chàng sức tỉnh: “Đi thôi.”

Bỗng nhiên chàng cũng muốn hiểu về thế giới bên ngoài này nhiều hơn...

Trường Mệnh lờ mờ thăm dò được phương hướng của Trường Sinh. Nha đầu này đi về phía Bắc.

Trường Mệnh không suy nghĩ, lập tức khởi hành về phía Bắc.

Dọc đường Trường Mệnh thăm dò tin tức, phía Bắc đang mất mùa, dọc đường có không ít dân lưu lạc và nạn dân, cả vùng phía bắc hỗn loạn, yêu quái cũng trà trộn vào, có yêu quái bị khí tức của Thần long thu hút, vì đối với chúng, đây là khí tức để nâng cao yêu lực chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Ngoài yêu quái, còn có người của Ma giới trà trộn kích thích cảm xúc của nạn dân, mượn có tụ tập sức mạnh đen tối trong lòng người phạm.

Trường Mệnh không lo Trường Sinh bị yêu ma ức hiếp, chàng chỉ sợ tính Trường Sinh đơn thuần, sẽ bị chúng mê hoặc...

Trường Mệnh nhú mào, nghĩ đến xuất thần, trên đường có người y phục lam lũ xông thẳng về phía chàng, Trường Mệnh ở trong Vạn thiên chi khu đã quen, phản ứng đầu tiên không phải là đề phòng mà suy nghĩ động cơ của người này, nhưng trước khi chàng có kết luận, Cốt lan sau lưng chàng đã ra tay, chỉ thấy trước mắt đất bỗng mọc lên một sợi mây, cành mây bén nhọn như một mũi tên từ dưới bắn lên, trong tích tắc đâm xuyên qua người đó, ghim trước mặt Trường Mệnh.

Trường Mệnh thoáng ngạc nhiên.

“Cốt lan!”

Chàng nghiêm giọng quát lên, Cốt lan cũng giật mình, ánh mắt hoảng hốt không biết làm sao.

“Tại sao cô...” Chưa dứt câu, Trường Mệnh bỗng cảm thấy phía trước thi thể lơ lửng truyền tới yêu khí.

Là yêu quái...

Lúc này Cốt lan mới nói: “Lúc hắn đến có sát khí, hắn muốn hại chàng...”

Cốt lan vốn rất nhạy cảm với sát khí, nàng vốn là bảo vật rất bảo vệ chủ nhân, tất cả đều là bản năng của nàng, chàng không nên trách nàng.

Trường Mệnh mấp máy môi, trước khi nói xin lỗi, Cốt lan đã lui xa mấy bước, không áp vào cánh tay Trường Mệnh nữa. Nàng cúi đầu nhìn đất, không nói một lời, vành mắt ửng đỏ, tựa như uất ức sắp khóc.

“Ta....”

“Chủ nhân, lên đường thôi.”

Trường Mệnh không biết nên nói gì nữa.

Buổi tối hai người đã tới phương Bắc. Có điều vẫn chưa tìm được Trường Sinh, hiện giờ mấy thành lớn ở phía Bắc đều trống như thành ma, ma khí yêu khí trong thành đều nặng, hai người tìm một miếu hoang ở ngoại thành, đốt lửa định ở đây một đêm.

Cốt lan thêm củi vào đồng lửa, sau đó một mình ra cửa, ngồi trên bực cửa ôm gối, một mình ngây người nhìn sắc trời tối đen.

Trường Mệnh suy nghĩ rất lâu, sắp xếp vô số lời nói, cuối cùng vẫn tới bên cạnh Cốt lan. Chàng nhìn Cốt lan, Cốt lan hiếm khi đếm xỉa tới chàng, Trường Mệnh sờ mũi, mặt dày ngồi xuống bực cửa.

“Ờ... hôm nay ta không nên hung dữ với cô. Xin lỗi.”

Cốt lan vẫn không đếm xỉa tới chàng, nàng vốn cũng không phải là bảo vật rộng lượng, nàng đã nhường chàng lâu đến vậy rồi, kết quả đến giờ chàng vẫn coi nàng là một kẻ xấu tùy tiện hại người.

Rõ ràng... nàng chỉ muốn bảo vệ chàng, không hề muốn chàng bị thương.

Trường Mệnh vốn không biết xin lỗi an ủi thế nào, gặp phải đả ngộ lạnh nhạt như vậy, chàng nhất thời bí lời, trong lòng cũng cười khổ. Thường ngày Cốt lan một tiếng chủ nhân hai tiếng chủ nhân, nhưng làm gì có người hầu nào bị mắng một câu đã bắt chủ nhân đuổi theo xin lỗi chứ!

Chàng thở dài, lại nói: “Nếu cô giận ta thật, ngày mai cô có thể đi, vẫn là câu đó, cô tự có...”

Lời tuy vẫn còn nhưng Cốt lan cũng quay đầu lại nhìn chàng.

Có điều trong đôi mắt đầy lệ: “Chàng hung dữ với ta, còn muốn đuổi ta đi sao?”

Trường Mệnh nhìn từng giọt nước mắt chảy xuống, cảm thấy lương tâm như bị chỉ trích, khiến chàng vô cùng hốt hoảng không biết làm sao, nhưng lại không tìm được bất kỳ nguyên do nào để hốt hoảng.

“Ta ta ta...” Ngoài lúc nhỏ nhìn thấy Hoa Lan nhỏ, đã rất lâu Trường Mệnh không lặp bập như vậy, “Ta...” thậm chí lúc nhỏ nhìn thấy Hoa Lan nhỏ, chàng cũng chưa từng hoảng hốt không biết làm sao như bây giờ, “Ta không có ý đó.”

Cốt lan không khóc thành tiếng, nàng hiểu được khóc trước mặt Trường Mệnh hình như là một chuyện mất mặt, vậy là nàng lẳng lặng quay đầu, lấy tay áo chùi nước mắt, chùi như vậy khiến mắt nàng càng đỏ hơn.

Trường Mệnh thấy vậy lòng càng rối loạn.

Chàng chỉ nhớ lúc trước Cốt lan từng nói với chàng, tiếp xúc với chủ nhân sẽ khiến nàng vui, vì có hơi ấm truyền vào trong cơ thể.

Trường Mệnh bèn trở người, khom xuống trước mặt Cốt lan, đưa tay ra, lòng bàn tay thoáng do dự trong không trung, nhưng cuối cùng vẫn đặt lên mặt Cốt lan, chàng dùng ngón cái nhẹ nhàng chùi nước mắt đang chảy trên mặt nàng.

Sau đó nhìn dáng vẻ nàng cười khố: “Ta nói sai rồi. Cô nói đi, muốn ta làm gì ta đều đồng ý.”

Cốt lan nhìn chàng, Trường Mệnh cũng nhìn nàng.

“Ta muốn ngủ chung với chủ nhân.”

Tay Trường Mệnh trên mặt Cốt lan cứng đờ.

“Chuyện này...”

“Không được sao...”

Trường Mệnh chỉ biết cười khở: “Được...” Chàng cam phận gật đầu, “Được.”

Tối đó, Trường Mệnh thật sự ngủ chung với Cốt lan, nàng nắm tay chàng, áp lên ngực chàng, tựa như bảo vệ báu vật quý giá nhất, hơi thở đều đặn vang lên bên tai Trường Mệnh. Chàng nhìn gương mặt Cốt lan đang ngủ, lòng thầm nói, thật ra cho nàng ngủ chung với mình cũng không phải chuyện gì to tát.

Sau này cứ làm vậy đi...

Còn chuyện hôm nay... Trường Mệnh nghĩ tới yêu quái bị Cốt lan đâm, lòng nghĩ, chàng đọc không ít sách của Ty Mệnh, nhưng dù sao vẫn thiếu hiểu biết về thế giới bên ngoài.

Chàng muốn nhìn thấy nhiều người bên ngoài, biết thêm nhiều chuyện bên ngoài, hiểu thêm về thế giới chàng chưa từng thật sự hiểu biết này.

Hôm sau, Trường Mệnh bèn thăm dò khí tức của Trường Sinh, nhưng Trường Sinh dường như cũng phats giác được chàng tìm tới, lúc thì chạy Đông lúc lại chạy Tây, nhưng điều này không thể rối loạn tầm nhìn của Trường Mệnh, dù sao đạo hạnh của Trường Sinh vẫn còn kém nhiều so với chàng.

Vậy là tối đó, Trường Mệnh đưa Cốt lan chặn đường Trường Sinh trên đường cái đầy nạn dân.

Lúc này Trường Sinh đang dùng vải đen che đầu, trốn bên cạnh coi như hoàn toàn không thấy Trường Mệnh. Trường Mệnh không khách sáo kéo áo Trường Sinh: “Theo ta về.”

Trường Sinh vùng vẫy một lúc, cuối cùng cũng bỏ cuộc nàng quay người lại, kêu Trường Mệnh buông tay trước, sau đó nói: “Không dễ gì muội mới ra được, không về đâu.”

Trường Mệnh nhú mày. Đang định nói, Cốt lan hiển nhiên thân thiện với Trường Sinh hơn, nàng lên tiếng: “Chủ nhân, ta không phản bội chàng, nhưng sự thật không thể vùi lấp, nguyên văn lời Ty Mệnh không phải là kêu Trường Sinh quay về.” Nàng quay đầu nhìn Trường Sinh, “Mẹ cô nói cô không muốn về thì có thể không về, đừng để bị ca ca cô hại.”

Trường Sinh nghe vậy hai mắt lập tức sáng lên: “Muội biết mẹ thấu tình đạt lý nhất mà! Muội đi đây!”

“Đứng lại.”

Trường Mệnh hét lên, tuy Trường Sinh vẫn không ngừng than thở, nhưng cuối cùng vẫn dừng bước: “Huynh là cứng nhắc bảo thủ nhất nhà đó.”

“Có mang Nhất Lân kiểm theo bên người không?”

Trường Sinh vỗ vô túi Bách bảo bên eo: “Có đây.”

“Đeo bên ngoài đi, khí tức trên người muội rất dễ bị yêu ma dòm ngó, Nhất Lân kiểm do cha luyện, có khí tức của cha, có khi sẽ giúp muội tránh được nhiều phiền phức.” Trường Mệnh nói, “Tuy ta có thể cảm nhận được khí tức của muội, nhưng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ta cho muội ba lá bùa, nếu gặp lúc gay go thì đốt bùa cầu cứu ta.” Nói xong, ba lá bùa lấp lánh ánh vàng rơi trên tay Trường Sinh.

Trường Sinh ngây người đón lấy bùa, ngẩng đầu nhìn Trường Mệnh: “Ca ca, huynh bị ai đánh à?”

Trường Mệnh không khách sáo đánh lên đầu Trường Sinh: “Hành sự kỳ nhất là nông cuồng. Không được kiêu căng nóng vội, chưa tới lúc cần thiết không được ra tay tổn thương người khác. Nhớ chưa?”

Trường Sinh ngơ ngác gật đầu.

Trường Mệnh xoa đầu Trường Sinh: “Đi đi.”

Lần này Trường Sinh lại không phản ứng kịp: “Huynh tới để đưa bùa cho muội thôi sao?”

Trường Mệnh không nói.

“Huynh không quản muội nữa, muội đi nhé? Đi thật đó.”

“Đi đi.”

Trường Sinh ngây người nhìn Trường Mệnh một lúc: “Còn huynh thì sao?”

“Ta cũng phải đi khắp nơi.”

Trường Sinh lại ngây người một lúc, sau đó nhìn Trường Mệnh mỉm cười, không nói thêm gì nữa. Trường Sinh khoanh tay, ngúng nguẩy hành lễ: “Núi xanh không đổi, nước biếc chảy hoài, ca ca, muội đi đây!” Nói xong, nàng quay đầu nhảy nhót trà trộn vào nạn dân, dần dần đi xa.

Cốt lan lặng lẽ đứng sau lưng Trường Mệnh, chàng quay đầu nói với Cốt lan: “Chúng ta cũng đi thôi.”

“Được.”

Bước chân Trường Mệnh khựng lại: “Cô không hỏi ta đi đâu sao?”

“Chàng đi đâu tự nhiên ta sẽ đi đó.” Cốt lan nói xong, tựa như hiểu ra, ngẩng đầu nhìn Trường Mệnh, “Lẽ nào... chàng lại muốn đuổi ta đi?”

Trường Mệnh bật cười: “Không đuổi, sau này cô không nói muốn đi thì ta sẽ không đuổi cô đi.”

Cốt lan lắc đầu: “Ta nói muốn đi chàng cũng không thể đuổi ta đi.”

Trường Mệnh cười thành tiếng: “Được.”

Ra ngoài một chuyến chàng mới hiểu được dụng ý của mẹ, Ty Mệnh muốn chàng dùng chân mình đi trên hành trình này, muốn chàng dùng mắt mình nhìn thế giới này, muốn chàng dùng tim mình lĩnh hội thế nào mới là cuộc sống thật sự.

Sau đó có cuộc sống của riêng mình.

Cuộc sống tự mình lựa chọn, không bị bất kỳ ai khống chế.

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 87

Cuộc Sống Bất Thường Của Hoa Lan Nhỏ

Đông Phương Thanh Thương hỏi Hoa Lan nhỏ từ nay về sau muốn sống thế nào.

Hoa Lan nhỏ suy nghĩ rất lâu, nàng cảm thấy đáp án này có thể sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống của nàng một thời gian dài về sau, vậy là cứ chần chờ chưa đáp. Đến một ngày, Hoa Lan nhỏ theo Đông Phương Thanh Thương lang thang không mục đích vào một tòa thành, nhìn đủ các loại người tới lui, cuối cùng nàng cũng có đáp án.

“Đại ma đầu, chúng ta trải nghiệm cuộc sống muôn màu đi.”

Đông Phương Thanh Thương nghe vậy, quay đầu nhìn Hoa Lan nhỏ, mày khẽ nhướn lên: “Ồ, người muốn trải nghiệm cuộc sống muôn màu thế nào?”

Hoa Lan nhỏ suy nghĩ một lúc: “Trước đây ta đọc rất nhiều mệnh cách chủ nhân viết, nhưng chưa bao giờ đích thân trải nghiệm, lúc trước xuống Hạ giới bị người kéo đi chạy khắp nơi, Minh phủ, núi Thiên Ấn rồi lại tới Ma giới, nhưng chưa bao giờ dừng lại thử nhìn cuộc sống của Nhân gian.” Nàng chìa ngón tay đếm: “Chúng ta phải đi xem thử Đế đô triều đình, ta muốn biết Hoàng đế và quan lớn của Nhân giới trông thế nào. Chúng ta cũng phải xem thử ân oán giang hồ nữa, ta muốn đeo kiếm đi khắp thiên hạ, hành xử ân oán phân minh, còn phải đi xem tu tiên ở Nhân giới nữa, rốt

cuộc họ tu tiên thế nào, nghe nói trước đây chủ nhân ta từng ở trong môn phái tu tiên của Nhân giới nữa đó.”

“Được.” Đông Phương Thanh Thương nhận lời không hề do dự, “Cứ theo ý người, ngày mai sẽ vào kinh.”

Hắn nhận lời sảng khoái lại khiến Hoa Lan nhỏ ngây người: “Người không phản bác ta sao?”

“Tại sao bốn tọa phải phản bác người?”

“Trước đây nói với người chuyện của ta, người không phản bác đề nghị của ta thì cũng trả giá rất lâu mới đồng ý. Còn nếu đồng ý ngay. Sau đó sẽ tìm đủ mọi cách tính kế ta.” Hoa Lan nhỏ khựng lại, “Người lại đang tính kế à?”

Đông Phương Thanh Thương thoáng im lặng: “Không đâu.” Hắn nhìn Hoa Lan nhỏ, ánh mắt kiên định, “Không bao giờ nữa.”

Có được đáp án nghiêm túc này, Hoa Lan nhỏ sùng sốt một lúc rồi gật đầu.

Hôm sau lúc Hoa Lan nhỏ tỉnh lại thì đã tới gần Kinh thành.

Đại Dữu thả hai người ở ngoại thành, sau đó vui vẻ chạy đi chơi. Ban ngày Đông Phương Thanh Thương đưa Hoa Lan nhỏ đi ăn uống khắp kinh thành, chơi suốt một ngày, đến chiều tối nàng chơi mệt, muốn về khách điểm nghỉ ngơi, hắn lại nói: “Tối nay không ở khách điểm.”

Hoa Lan nhỏ ngây người: “Vậy ở đâu?”

Còn chưa nói dứt lời, Hoa Lan nhỏ chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh vụt lướt qua, ngẩng đầu nhìn lên, một cung điện nguy nga đang sừng sững trước mặt.

Đông Phương Thanh Thương tiện tay niệm quyết, đưa Hoa Lan nhỏ nghênh ngang đi qua cửa chính của Hoàng cung, cánh cửa mà chỉ có Hoàng đế mới có thể bước vào trong truyền thuyết. Thị vệ hai bên hoàn toàn không phát giác.

Vào trong cung, Hoa Lan nhỏ nhìn quanh, lòng cảm thán Đông Phương Thanh Thương thật sự là bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi đâu đều rất bá đạo, cho dù ở Ma giới hay Nhân giới, vừa đến thì đã vào ở trong trung tâm quyền lực của người ta.

Nhưng đến khi cảnh đêm hoàn toàn phủ xuống, Hoa Lan nhỏ cảm thấy mình đã nghĩ về Đông Phương Thanh Thương quá đơn giản.

Đặc biệt là lúc hần bước vào Ngự thư phòng của hoàng đế như chốn không người, sau đó hiện thân trước mặt Hoàng đế, cuối cùng dùng trường kiếm lửa chỉ lên cổ Hoàng đế, Hoa Lan nhỏ bên cạnh giật mình đến mức cả người đều không ổn.

“Đại đại đại đại đại... Đại ma đầu!”

Hoàng đế đang ngồi sau bàn, nhìn Đông Phương Thanh Thương tóc trắng mắt đỏ, sợ đến tái mặt không dám cử động. Không phải ông ta không nhìn thấy, lúc người này đi vào, thị vệ và thái giám bên ngoài toàn bộ đều rần rần ngã xuống đất.

“Đại ma đầu, người đang làm gì vậy?”

Thấy bên cạnh hần còn có một nữ nhân đang khuyên, mắt Hoàng đế nhìn tới nhìn lui giữa hai người, trong mắt khó giấu vẻ kinh hoàng.

Đông Phương Thanh Thương đưa tay cản Hoa Lan nhỏ sau lưng, khinh miệt nhìn Hoàng đế nói: “Lập di chiếu.”

“Cái... cái gì?” Hoàng đế run rẩy.

“Thoái vị.”

“Thoái vị?”

“Thoái vị.”

So với Hoàng đế vừa hoảng hốt vừa sợ hãi, rõ ràng Hoa Lan nhỏ còn hoang mang hơn: “Người bắt ông ta thoái vị làm gì?”

Đông Phương Thanh Thương khẽ chau mày, nghiêng mắt liếc Hoa Lan nhỏ: “Không phải người nói muốn trải nghiệm cuộc sống triều đình sao?”

“Đúng ...đúng là vậy?”

“Đứng ở nơi cao nhất tự nhiên sẽ dễ dàng thấy rõ mọi thứ, trải nghiệm tự nhiên cũng sâu sắc nhất.”

“Hình như người nói rất có lý...” Hoa Lan nhỏ khựng lại, “Nhưng mà không đúng! Ta đâu muốn bắt Hoàng đế thoái vị chứ! Ta vốn cũng không muốn là Hoàng đế!”

Hoa Lan nhỏ cảm thấy vô cùng hoang đường: “Người từng thấy Hoàng đế nào cứ vậy mà làm Hoàng đế chưa? Cung biến kiểu đơn giản quá rồi! Cung biến không phải bức cung trước, rồi giết người, sau đó mới chém Hoàng đế sao? Hiện giờ vừa tới đã ép chết Hoàng đế, chẳng cho Ngự tiền thị vệ và thái giám cơ hội xuất hiện gì hết, một pháp thuật là khiến họ ngất lả ra, không hề có độ khó! Cũng chẳng làm theo mệnh cách gì hết.”

Đông Phương Thanh Thương nhượng mày, ra vẻ đương nhiên nói: “Ở bên cạnh bốn tọa đương nhiên có cách nhanh gọn nhất.”

Hoa Lan nhỏ hít một hơi thật sâu, lẳng lặng nhìn xà nhà một lúc: “Thôi, chúng ta ra giang hồ đi thì hơn. Những nơi chú trọng quy tắc như triều đình hình như không thích hợp với chúng ta đâu...”

Vì Đông Phương Thanh Thương tồn tại hoàn toàn là để đập tan quy tắc mà... Nếu để hần tiếp tục tham gia vào chính trị ở Nhân giới, Hoa Lan nhỏ cảm thấy không tới ba ngày, thiên lôi sẽ giáng xuống Hoàng cung này.

Ánh mắt Đông Phương Thanh Thương khẽ động: “Không làm Hoàng đế nữa à?”

“Ta có ý muốn làm Hoàng đế bao giờ đâu!”

Hoa Lan nhỏ vỗ trán thở dài, Đại ma đầu này là người ngạo mạn đã quen, chắc không thu tay như vậy đâu, nàng phải nghĩ cách khuyên mới được... Trong lúc nàng đang suy nghĩ chuyện này, Đông Phương Thanh Thương bỗng thu trường kiếm lửa lại, búng ngón tay, Hoàng đế ngủ gục xuống trước bàn.

Thấy hần nghe lời mình như vậy, Hoa Lan nhỏ hơi sửng sốt: “Người không chê ta phiền à?”

“Phiền.” Giọng Đông Phương Thanh Thương lạnh nhạt, nhưng không có ý chê bai thật sự. Hần liếc Hoa Lan nhỏ, không trả lời, chỉ kéo Hoa Lan nhỏ đưa nàng đi ra ngoài.

Ngang qua ngọn nến, ánh nến bị ngọn gió trên người hai người đưa tới thổi chao đảo, bóng hai người dưới đất cũng lung lay thoạt sáng thoạt tối. Trong chiếc bóng thoạt sáng thoạt tối này, Hoa Lan nhỏ nhìn tay Đông Phương Thanh Thương đang nắm tay mình thất thần.

So với trước đây, Đại ma đầu này hình như đối với nàng thật sự khác hẳn...

Trong ấn tượng của Hoa Lan nhỏ, nàng chỉ ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại không bao lâu bèn tìm lại kí ức. Bởi vậy kí ức “chết đi” đối với nàng chỉ giới hạn trong khoảnh khắc trước khi “chết”. Nàng biết hiện giờ còn chưa

kịp nghỉ tới, thời gian này đối với Đông Phương Thanh Thương rốt cuộc là bao lâu...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 88

Hôm sau.

Hoa Lan nhỏ quay đầu nhìn Đông Phương Thanh Thương bên cạnh, lúc này họ vừa bước lên một con dốc nhỏ, bầu trời ở xa xa đã tờ mờ sáng, thoáng nhìn là đã thấy hết con đường trước mặt.

Gió sớm mang theo hơi lạnh ulla tới, thổi tung mái tóc bạc và áo bào đen của Đông Phương Thanh Thương, phát giác được ánh mắt Hoa Lan nhỏ, hẩn quay đầu nhìn nàng. Vẻ mặt không thay đổi, nhưng trong đôi mắt đỏ tươi hiển hiện rất rõ ràng bóng dáng nàng.

“Đi thôi, đi tìm nhà của chúng ta.”

Ánh nắng ban mai mang theo hơi ấm trải khắp mặt đất, kéo bóng hai người thật dài, có lẽ cuộc sống của họ cũng như vầng dương vừa hé này, chỉ mới bắt đầu mà thôi.

NGOẠI TRUYỆN: TIỂU MA TÔN

Khi con trai lớn của nhà Đông Phương Thanh Thương và Hoa Lan nhỏ tròn mười tuổi, Trường Mệnh mang theo Cốt lan tới thăm.

Trường Mệnh đã trưởng thành hoàn toàn, trở thành chàng trai tuấn tú khôi ngô, khí khái bất phàm, dáng vẻ cao ngất, ct bây giờ cũng là một cô gái xinh đẹp như hoa, hai người rất xứng đôi vừa lứa.

Đông Phương Thanh Thương vừa gặp Trường Mệnh đã nhớ lại chuyện xưa, thế là Ma Tôn đại nhân liền bày tỏ thái độ đuổi khách.

Đông Phương Thanh Thương đang bế tiểu Hoa Lan nhỏ trên tay, bỗng nhiên bày vẻ mặt hăm hăm sát khí: “Người tới đây làm gì?”

Trường Mệnh: “Ta tới thăm Hoa Lan nhỏ”.

Đông Phương Thanh Thương: Tiểu hoa yêu của ta không có nhà...

“...”

Hoa Lan nhỏ dắt theo tiểu Ma Tôn từ trong bước ra, nàng vừa thấy Trường Mệnh liền lập tức nhào đến, cọ cọ đầu vào ngực Trường Mệnh, “Trường Mệnh, ta nhớ người lắm...”

Đông Phương Thanh Thương vận động sát khí: “...”

Cốt lan: “...”

Tiểu Ma Tôn: “Người này là ai vậy tiểu Hoa Lan?”

Hoa Lan nhỏ: Đây là cậu trẻ của con...

Tiểu Ma Tôn: Thế cô nương này là ai?

Hoa Lan nhỏ: Đó là cô nhỏ của con...

Tiểu Ma Tôn hỏi Cốt lan: Năm nay cô bao nhiêu tuổi?

Cốt lan: Ta lớn tuổi lắm rồi.

Tiểu Ma Tôn: Ta cũng lớn tuổi lắm rồi, ta là con trai của Ma Tôn thượng cổ và Hoa Lan thượng cổ, nên mọi người đều gọi ta là tiểu Ma Tôn... thượng cổ...

Tiểu Ma Tôn nói tiếp: Thế cô đã có ai chưa?

Cốt lan: “...”

Trường Mệnh sắc mặt đen sì, lên tiếng: Có ta...

Tiểu Ma Tôn: Ta không hỏi người...

...

Tiếng rống gầm gừ khe khẽ... Ma khí chậm chậm lan tỏa...

Đông Phương Thanh Thương đặc ý nhìn con trai mình, một tay bế con gái nhỏ, một tay ôm Hoa Lan nhỏ đứng bên cạnh, vẻ mặt ngập tràn hạnh phúc.

Hoa Lan nhỏ không khỏi cảm thán: Hồ phụ sinh hồ tử, Rồng cha sinh rồng con... Đại ma đầu già sinh ra Tiểu ma đầu già... Con ma to sinh ra con ma nhỏ...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 89

Ngoại Truyện: Tiểu Hoa Lan Nhỏ

Nhà Đông Phương Thanh Thương và Hoa Lan nhỏ có một trai một gái, cô con gái nhỏ được gọi là tiểu Hoa Lan nhỏ, Đông Phương Thanh Thương rất cưng chiều cô con gái nhỏ này.

Khi tiểu Hoa Lan nhỏ được năm tuổi, Tam Sinh dẫn theo con trai của mình, trốn chồng là Chiến thần Mạch Khê xuống Nhân giới tìm nhà Hoa Lan nhỏ và Đông Phương Thanh Thương. Tam Sinh nhắc lại với Đông Phương Thanh Thương chuyện trước đây mình đã từng giúp hã vào Vạn Thiên chi khư để tìm Ty Mệnh, hy vọng là Ma Tôn đại nhân sẽ giúp mình giấu chồng ở lại nhân giới chơi một thời gian với Hoa Lan nhỏ.

Dĩ nhiên là Hoa Lan nhỏ rất vui mừng, nhưng Đông Phương Thanh Thương thì bằng mặt không bằng lòng, vì nếu hã không đồng ý giúp Tam Sinh, hã sợ Hoa Lan nhỏ sẽ nổi giận mà bắt cóc hã, không cho hã ngủ cùng nàng.

Nhưng nói đi nói lại, người vui nhất chẳng ai ngờ tới chính là tiểu Hoa Lan nhỏ, vì cô bé rất thích con trai của Tam Sinh.

Tiểu Hoa Lan nhỏ: Ca ca mấy tuổi rồi?

Tiểu Mạch Khê: Ca ca được mười tuổi.

Tiểu Hoa Lan nhỏ: Ca ca xinh đẹp lắm...

Tiểu Mạch Khê: Ừm... Ngoan lắm...

Tiểu Hoa Lan nhỏ được khen liền nhào vào lòng tiểu Mạch Khê, bắt cậu bé bế mình... nhân lúc tiểu Mạch Khê không chú ý, bèn hôn lên môi cậu bé cái “chụt”...

Đông Phương Thanh Thương nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt đen sì... nụ hôn đầu tiên của con gái hẳn đã trao cho con trai của tên Chiến thần đáng ghét trên trời, hỏi hẳn sau này làm sao đánh lên Thiên giới...

Thế là ngày nào tiểu Hoa Lan nhỏ cũng dẫn tiểu Mạch Khê đi khắp nơi hái hoa bắt bướm. Một ngày nọ, Chiến thần Mạch Khê tìm đến nhà Ma Tôn, yêu cầu Ma Tôn đại nhân trả lại thê tử cho mình. Ma Tôn đại nhân không nói không rằng, hớn hở đón khách, rồi vui sướng tiễn khách ra về.

Nhưng tiểu Hoa Lan nhỏ lại bị rịn quyến luyến tiểu Mạch Khê chẳng nổi rời, cứ ôm chầm tiểu Mạch Khê không chịu buông, khóc lóc ăn vạ, nằng nặc đòi lên Thiên giới cùng nhà Tam Sinh.

Tiểu Hoa Lan nhỏ: Ca ca đừng bỏ muội...

Tiểu Mạch Khê: Sau này ta sẽ xuống Nhân giới thăm muội, mỗi năm một lần nhé?

Tiểu Hoa Lan nhỏ: Nhưng mẹ muội nói, sau này muội sẽ không còn ở đây nữa.

Tiểu Mạch Khê: Muội đi đâu?

Tiểu Hoa Lan nhỏ: Muội phải đi lấy chồng...

Tiểu Mạch Khê bá đạo nói: Muội đã là người của ta rồi thì không được lấy chồng...

Đông Phương Thanh Thương bưng bưng nổi giận, con gái yêu dấu của hần mới được có năm tuổi mà đã bị tên tiểu tử này ăn hết rồi sao... Nhớ năm xưa, sau khi hần và Hoa Lan nhỏ ở bên nhau, hần phải hao tổn biết bao sức lực, bỏ mất hàng mấy tháng trời mới ăn sạch được nàng... Còn tên tiểu tử này chỉ mới ở đây có... năm ngày...

...

Ước hẹn của tiểu Chiến thần và tiểu Hoa Lan nhỏ đã khiến Tam giới sau một thời gian dài thái bình thịnh vượng lại một lần nữa đảo điên, thiên địa thất sắc, tinh tú chuyển vần...

MA TÔN

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 90

Ngoại Truyện: Chiều Vợ

Trong lòng Đông Phương Thanh Thương vốn luôn áy náy chuyện xưa, thế nên rất cưng chiều Hoa Lan nhỏ, dù Hoa Lan nhỏ sau khi sinh xong tiểu Hoa Lan nhỏ thì chẳng còn nhớ gì chuyện xưa nữa...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoát cái Đông Phương Thanh Thương và Hoa Lan nhỏ đã ở Nhân giới được hai mươi năm. Con trai lớn của họ tiểu Ma Tôn năm nay cũng đã mười tám tuổi, hai năm trước đã bỏ nhà đi tìm đối thủ để phân cao thấp, đối thủ mà tiểu Ma Tôn muốn phân cao thấp không ai khác hơn chính là tiểu Chiến thần Mạch Khê.

Còn tiểu Hoa Lan nhỏ đã được mười lăm tuổi, cũng đã bỏ nhà theo anh trai mình đi tìm chồng, là Chiến thần của Thiên giới hiện giờ, người mà cô bé đã hẹn ước năm xưa.

Hiện tại, con trai thứ ba của họ vừa mới được năm tuổi...

Buổi tối, Hoa Lan nhỏ vừa khéo may xong cho Đông Phương Thanh Thương một chiếc hắc bào, nàng đã tốn công làm mất mấy ngày nay rồi.

Hoa Lan nhỏ cầm chiếc hắc bào ướm lên người Đông Phương Thanh Thương, ướm tới ướm lui, thỏa mãn nói: “Chiếc áo này đúng là đẹp thật, vừa khoát vào liền tôn lên nét đẹp... trời thấy cũng ganh tị, ma thấy cũng

hồn của người...”, lại ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm: “... rất hợp với mái tóc màu bạc... có một không hai của người...”

Đông Phương Thanh Thương nhìn thấy trên áo có vài chỗ may xiêu xiêu vẹo vẹo, hình như tay áo bên trái... dài hơn tay áo bên phải...

Thế nhưng hắn rất cảm động, vì đúng là, đây là chiếc áo đẹp nhất mà Hoa Lan nhỏ may cho hắn...

Đông Phương Thanh Thương nói: “Đẹp... thật...”

Lòng hắn dạt dào tình cảm, sắc đen trong mắt đậm dần, bế Hoa Lan nhỏ lên giường, dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng... ngập tràn ham muốn...

Đúng lúc này, con trai nhỏ nhất của họ không biết từ đâu xông ra, nhào lên giường, cánh tay múp míp ôm chặt lấy Hoa Lan nhỏ: “Mẫu thân mẫu thân, con sợ ma, tối nay con ngủ với mẫu thân nhé...”

Hai người còn chưa kịp định thần, không biết ma ở đâu, ra, cậu bé đã trùm chăn ngủ mất, nhưng hai tay vẫn ôm chặt mẹ không buông.

Con ma to nhất của Tam giới bỗng nhiên đứng cứng đờ trong phòng, chiếc áo hắc bào vẫn còn rơi dưới chân. Hoa Lan nhỏ nhìn thấy, Ma Tôn đại nhân không chỉ chau mày, dường như gân xanh trên Thái Dương còn giật giật mấy cái.

Buổi tối hôm sau.

Đêm nay, Đông Phương Thanh Thương quyết tâm thực hiện kế hoạch dở dang của mình tối hôm trước, hắn cảm thấy không thể chần chừ thêm phút giây nào nữa, nếu không hắn sẽ... không sống nổi. Thế là Đông Phương Thanh Thương dứt khoát ngừng tụ pháp khí tạo thành trường kiếm lửa uy danh Tam giới, dùng kiếm làm then cài cửa, cài thật chặt cửa phòng.

Hoa Lan nhỏ chống tay vào má nhìn hân mỉm cười dưới ánh đèn, đợi đến lúc hân tới gần, bỗng dưng đứng dậy chủ động ôm hôn hân, ánh mắt sáng ngời, tình ý ngập tràn, quyến rũ không thôi, thì thào bên tai hân: “Tối nay chúng ta...” Hơi thở thơm tựa hương lan, lướt qua vành tai, rồi đậu lên vai Đông Phương Thanh Thương.

Sắc đen trong mắt Ma Tôn đại nhân đậm dần, tư thế chuẩn bị sẵn sàng. Ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng đập cửa thình thịch, tiếng trẻ con gào khóc thảm thiết: "Con sợ ma, mở cửa cho con vào, con sợ ma... Huhuhu..." Ma Tôn đại nhân loạn choạng... mày chau chặt đến mức có thể kẹp chết một con ruồi...

Ma ở đâu ra, nhà của Ma Tôn hân mà lại có ma à...

Nhưng cuối cùng tiểu ma đầu kia vẫn được thả vào phòng ngủ cùng mẹ. Khi nó vừa mới vào phòng, liền cảm thấy căn phòng lạnh lẽo khác thường, sắc mặt đại ma đầu cha nó đen thui nhìn nó, nó rùng mình, chui lên giường đắp thêm mấy cái chăn. Còn mẹ nó thì ngồi trên giường ôm bụng cười sặc sụa...